

Giới thiệu Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang

Truyện Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang của tác giả Thiên Cưu có bối cảnh lịch sử là cuộc phân tranh của hai bên khi đang diễn ra hết sức ác liệt.

Tiêu Tương là tập hợp những nam nhi khí phách, tổ chất hơn người nhưng không được cái nhìn thiện cảm từ bên Tấn Giang.

Tấn Giang là đại diện những nữ nhi ưu tú, tự lực tự cường vươn lên. Cuộc đối đầu ngày càng gay gắt khi một nhân vật bên Tấn Giang bị chơi xấu, kéo theo cuộc đối đầu giữa hai bên lên đến đỉnh điểm!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ta chỉ là một nhân vật dưới ngòi bút của tác giả, một nữ phụ râu ria bị dùng xong thì vứt bỏ, nơi ta sinh sống gọi là tiểu thuyết Tấn Giang, chủ thần sáng tạo ta tên là tác giả Tấn Giang. Nàng muốn ta thiện lương ta không thể độc ác, nàng muốn ta tiểu bạch ta không thể thông minh, nàng muốn ta gây sự ta không thể đáng hoàng từ tế, nàng muốn ta độc cô song toàn ta không biết cũng phải biết!

Cuộc sống của ta thật khổ sở, phải không ngừng đến trước mặt nam chính xây dựng tình cảm, cho dù ta không hề có tình cảm gì với hắn, ngoại trừ diện mạo tạm tạm thì những chuyện hắn làm vừa ngốc vừa không có nội hàm đến mức làm người ta kinh hãi, làm người ta không thể không châm chọc đồng thời muốn đá hai chân hắn. Ta biết ta không giống bọn họ, ta có tư tưởng độc lập, ta có suy nghĩ, nhưng lại phải làm theo kịch bản, cho dù ta biết rõ người xung quanh dần dần đến mức nào, ta cũng không thể biểu hiện thông minh hơn bọn họ, cho nên ta mới nói cuộc sống của ta thật khổ sở.

Sau này, ta nhận ra mình sai lầm rồi, bởi vì ta còn có thể càng khổ sở hơn.

Ta cho rằng ta rất tiểu bạch, sau này mới phát hiện thì ra ta thật cơ trí, đây là tác giả sắp đặt. Vốn dĩ giai đoạn đầu ta luôn làm bộ đáng thương, ta hậu tri hậu giác [1] bắt đầu làm hại nữ chính tiểu bạch hoa hoặc nữ cường sát thủ khi nàng xuất hiện, cuối cùng bị nam chính hoặc nữ cường nữ chính giết chết trong nháy mắt, sau đó cuộc đời khổ sở của ta sẽ kết thúc.

[1] Thấy rồi mới hiểu.

Ta cho rằng cuộc sống cực khổ của ta đã kết thúc, sau này ta mới biết mình lại sai lầm rồi. Đây chỉ là một bắt đầu mới, ta lại tiếp tục sống, biến thành nữ phụ trong một quyển tiểu thuyết khác, cứ chết rồi lại sống, sống rồi lại chết, còn luôn luôn chết vì nam chính, rốt cuộc tâm lý của ta đã trở nên vạn vẹo.

Lúc này đây, ta lại sống, à không, phải nói là, ta thay đổi thân phận xuất hiện trong một quyển tiểu thuyết khác. Tác giả vẫn là tác giả kia, nhưng thân phận của ta lại từ nữ phụ chuyển thành nữ chính, thế nhưng, điều này cũng không thể nào làm khuôn mặt của ta bớt đau khổ.

Bởi vì tác giả phát hiện văn phong của nàng không thể tiếp tục lẫn lộn ở Tấn Giang, nàng đi ăn máng khác ở Tiêu Tương, hiện tại, sự việc làm cho ta đau khổ đã xảy ra! Đối với Tiêu Tương mà nói, văn phong của nàng quá mức nhạt nhẽo, vì thế nàng ra sức ném những tình tiết ngược luyến đầy sấm sét và máu chó vào người ta!

Câu chuyện mới về ta, hiện tại đang được trình diễn!

Đầu tiên, ta có mĩ mạo tuyệt sắc khuynh thành, thứ hai, từ lúc sinh ra trên người đã đã có mùi hương nhàn nhạt, điều này làm ta nhớ tới một bài hát: "Hương phi, người yêu hồi, nàng bay chậm thôi, cẩn thận phía trước hoa hồng có gai. . ." Hơn nữa, thân phận của ta vốn là công chúa hoàng thất cao cao tại thượng, lại bởi vì nguyên nhân nào đó mà lưu lạc dân gian, bởi vì từ bé ta đã có mĩ mạo tuyệt sắc, ta nhất định không sống yên ổn được.

Ta biết cuộc sống về sau của ta sẽ càng khổ sở, cho nên ta cần chuẩn bị đầy đủ, hiện tại thân phận của ta chỉ là một nữ tử bình dân, mười sáu tuổi, diện mạo ư, tất nhiên không cần phải nói nữa. Ta có một phụ thân là tể tướng, hẳn coi ta như gia súc, nuôi lớn như vậy là vì muốn bán ta vào Phiêu Hương viện, bán với một giá vô cùng cao.

Ta còn có một ca ca béo như lợn, từ nhỏ hắn đã mơ ước mĩ mạo của ta, nhưng không có cơ hội xuống tay, bởi vì đối với phụ thân thì ta là hàng hóa, là hàng hóa cần bán trong tương lai, trước đó, phải cam đoan tính hoàn chỉnh của ta. Không lâu sau, phụ thân tể tướng và tú bà kỹ viện cuối cùng cũng thương lượng xong giá bán của ta, quyết định một tay giao tiền một tay giao người, buổi tối hôm đó, lão ca heo mập cũng quyết định vươn cánh tay tội ác của hắn tới ta.

Gi? Hỏi ta vì sao lại biết?

Nói thừa, nếu ta không biết kịch tình thì ta diễn như thế nào? Đúng vậy, ta có một ưu thế tuyệt đại, đó là ta biết hướng đi của tác phẩm! Trong tiểu thuyết, tổng cộng có mười nam nhân ngược ta chết đi sống lại, ngược tâm ngược thân, các loại khải vị nặng. Là một nữ nhân có ham thích bình thường, ta cảm thấy mình không nhận nổi, cho nên ngày lúc này, ta quyết định phản kháng chủ thần!

Phật nói, người không vào địa ngục thì ai vào?

Vì không muốn sống trong đau khổ nữa, ta đành phải kéo các người vào địa ngục.

Ta cười dữ tợn, xoa tay!

Đầu tiên, ta đi mua một bao thuốc bột, là một người lẩn lộn ở tiểu thuyết Tấn Giang, làm sao ta có thể không biết cặp đôi "phụ tử" chứ? Ta hạ một lượng lớn xuân dược và mê dược vào thức ăn trong tiệc đưa tiễn, làm nam nhân muốn vươn cánh tay tội ác đến ta hôn mê trước, sau đó trói vào ghế, cởi quần lộ ra. . . Khụ, hoa cúc. Sau đó lại khóa cửa từ bên ngoài, nhốt hai người trúng dược trong phòng.

Tuy rằng ta làm việc này, nhưng có làm nên chuyện hay không, cần phải dựa vào thiên phú của bọn họ. Sau khi làm xong hết thấy, ta lấy sạch toàn bộ tài sản của Liễu gia, chạy trốn suốt đêm!

Ở trong Phiêu Hương viện, ta sẽ gặp nam cận bã thứ nhất trong cuộc đời, bị ngược tâm ngược tâm ngược phổi ngược gan, vì chống lại vận mệnh như vậy, ta quyết định chạy ngược hướng Phiêu Hương viện. Tiếc là mưa rơi suốt đêm, trong thời khắc quan trọng chạy trốn trong đêm của ta, vậy mà lại mưa to như tát nước, vì thế ta bị thương tiến vào một ngôi miếu đồ nát.

Ta đi vào, liền phát hiện có một nam nhân ở trong, hơn nữa ta còn biết hắn!

Không ngờ, ta lại gặp nam chính cận bã thứ hai mà đến chương 50 mới xuất hiện, lúc này hắn trúng xuân dược, đang nằm lẩn lộn trên đất. Đột nhiên, hắn thấy ta, hai mắt hắn đỏ ngầu đứng dậy, lao về phía ta. . .

Hiểu rõ tình huống vô cùng hung hiểm lúc này, ta tung chân lên. . . Đá vào nơi đang dựng thẳng của hắn!

Sau đó, ta nghe được tiếng của một thứ bị gãy.

"Gãy xương." Ta đoán.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Ta cảm thấy mình vô cùng anh minh, bởi tầm sát ở đế giày của ta.

Ta sớm đoán được ngày hôm nay, nhìn nam nhân lẩn lộn không ngừng trên đất, hai tay ôm phía dưới đầu đến khuôn mặt anh tuấn cũng vẩn vơ, ta tỏ vẻ cùng bình tĩnh!

Hắn là Vương gia đương triều khác họ, từng lập công trạng nên được phong tước, mọi người gọi hắn là Thiết Huyết Vương Gia. Hắn lãnh khốc bá đạo, anh tuấn vô cùng, đồng thời còn có cơ thiếp đầy phòng, hậu viện đầu đến nhiệt nhiệt nháo nháo, hoa khôi a danh kỹ a, đều hảo hảo ngây ngô trong hậu viện nhà hắn, tương đối được hắn sủng ái. Hắn còn là một trong những nam nhân mà nữ chính Bách Lý Vô Sắc, cũng chính là ta, yêu thương sâu sắc trong tương lai.

A, không sai, đây là một truyện tình NP bị kịch!

Nhưng đây cũng không phải là truyện NP truyền thống, trong truyện không có một nam chính nào đối với nữ chính vừa gặp đã yêu, mà là trải qua N lần ngược mới sinh tình. Cho dù sinh tình cũng không thay đổi được văn phong ngược, ngược từ đầu đến đuôi không kịp thời! Kiếp này ta thân là nữ chính làm sao có thể bị ép khổ cả đời như kiếp trước, kiếp này làm sao có thể thành thật chờ bị ngược? Nếu còn như vậy, đầu óc ta liền toàn bã đậu.

Không biết có phải tác giả nghe thấy ta châm chọc nằng, cho nên mới đối xử với ta như vậy hay không. Nhưng vì cuộc sống tương lai tốt đẹp, nếu như làm cách nào cũng không trốn tránh được nội dung câu chuyện, ta cũng đành phải tàn nhẫn ngược bọn họ trước khi bọn họ ngược ta, ngược đến mức không ra hình người nữa! = Ⅲ =

Nguyên văn tình tiết khi nữ chính gặp nam cận bã thứ hai chính là, một năm một tháng một ngày nào đó, lúc nữ chính bị nam chính trước ngược đến chỉ còn dư mấy hơi thở đang lẩn trốn trong ngôi miếu đồ nát không khéo gặp phải một vị Vương gia nào đó đang bị hạ dược, mỗ Vương Gia dĩ nhiên đè nữ chính ra XXOO rồi. Mới vừa chịu ngược xong nữ chính không phản kháng được, hôn mê bất tỉnh, sau khi mỗ Vương Gia dùng hết khí lực cũng hôn mê.

Mà lúc này, một nữ phụ từ bên ngoài tiến vào. Thân phận của nàng là yêu nữ Ma Giáo, nàng nguyện trang thành một nữ tử nhà lương thiện, kéo nữ chính đã bất tỉnh ra phía sau tượng Phật, dùng rom rạ dầy lên, sau đó xé loạn y phục của mình, làm ra bộ dạng bị xâm phạm giả bộ bất tỉnh trong ngực mỗ Vương Gia. Sau khi Vương Gia tỉnh lại, nữ phụ một trận hoa lệ đài vũ nhu nhược khóc lóc kể lể, tiếp đó thuận lợi được đưa vào Vương phủ trở thành Trắc phi!

Sau khi nữ chính tỉnh lại, dĩ nhiên là các loại thê lương, thật vất vả sống sót, nữ chính vì tương lai tính toán kế sinh nhai, quyết định bán mình đến nhà một người tốt làm nha hoàn. Trùng hợp, nàng được tổng quản Vương phủ mua về.

Lúc này, ngược đến đỉnh điểm! Vương Gia sủng ái nữ phụ kia cũng chiều lên tới tận trời, nhưng lại sợ nữ nhân trong phủ hại đến nữ phụ, liền nạp thêm tiểu nha hoàn xinh đẹp mới đến cũng chính là nữ chính, hẳn ngoài mặt yêu thương nữ chính đủ kiểu, khiến cho thê thiếp trong phủ hẳn đem toàn bộ hỏa pháo nhắm lên người nữ chính. Nữ chính bị những tiểu thiếp kia hãm hại không nói, thỉnh thoảng còn phải thê thăm nhìn Vương Gia ân ái với nữ phụ.

Điểm vô cùng ngược chính là, nữ chính nhận ra mỗ Vương Gia, nhưng mỗ Vương Gia lại ngu ngốc không nhận ra tới hôm đó mình lẫn lộn cùng ai, cho dù khi đó hẳn mờ to mắt lẫn lộn, tác giả còn đặc biệt miêu tả một chút ánh mắt nóng như lửa của hắn.

Đang trong quá trình bị ngược tâm ngược thân, nữ chính yêu mỗ Vương Gia. Mà mỗ Vương Gia sau một lần say rượu lầm lẫn lẫn lộn cùng nữ chính, thế nhưng lại cảm thấy thân thể của bọn họ phù hợp một cách kỳ quái, xuất phát từ nghi ngờ, mỗ Vương Gia lại dè nữ chính làm mấy lần. Trong lúc này, dĩ nhiên là các loại ngược trái tim nữ chính.

Cứ như vậy không được mấy ngày, chuyện nữ chính bị mỗ Vương Gia như thế nào như thế nào bị nữ phụ phát hiện. Nữ phụ đang mang thai hơn hai tháng tự hạ độc mình, đem chuyện mất hài tử vì bị hạ độc giết lên lên người nữ chính.

Khi đó, mỗ Vương Gia tức giận nắm lấy cổ nữ chính rống giận: "Cho dù ngươi giết nàng Bồn vương cũng sẽ không yêu ngươi! Bồn vương chỉ có thể hành hạ ngươi đến sống không bằng chết! Ngươi không phải là rất thích Bồn vương đối xử với ngươi như vậy sao?!" Nói xong mỗ Vương Gia mắt đỏ ngầu dè nữ chính trên giường, đủ loại hành hạ đến ngày thứ hai, ngược thân ngược tâm cùng tiền lên.

Cuối cùng, nữ chính kéo thân thể rách nát bị ném ra khỏi Vương phủ, còn bị ép giao ra thuốc giải, nếu không sẽ để cho từng tên ăn mỳ thay phiên nhau Xx nàng! Lúc này, mặc dù Vương Gia đã yêu nữ chính, nhưng hắn vẫn không biết lòng của mình, yêu vô cùng trở thành hận vô cùng! Nữ chính vô lực khóc lóc kể lể, hoàn toàn không có ai tin tưởng nàng là vô tội, tất cả mọi người đều cho rằng nàng ý vào sự sủng ái của Vương Gia, xuất phát từ ghen tỵ nên hạ độc nữ phụ, nữ chính chỉ có thể kéo tấm thân trọng thương đi cầu Quái Y giải độc cho nữ phụ.

Quái Y là một lão đầu kỳ quái, hơn nữa khuôn mặt còn chảy mù xấu xí, hẳn đồng ý cứu người, tuy nhiên lại đưa ra một yêu cầu khiến nữ chính tuyệt vọng. Hắn muốn nữ chính cùng hắn một ngày một đêm, địa điểm nha, đương nhiên là ở trên giường, nữ chính chỉ có thể đồng ý. Vì vậy, cứ như vậy bị lão đầu cổ quái làm làm. Làm sây luôn hài tử chân chính của mỗ Vương Gia.

Xong sau đó, Quái Y theo nữ chính đi chữa trị cho nữ phụ, mà nữ phụ không ngờ nữ chính thế nhưng lại gặp được người lợi hại như thế, nhất thời không kịp phản ứng, bị Quái Y vạch trần thân phận thật của nàng.

Nguyên lai nàng không phải nữ tử nhà lương thiện, mà là yêu nữ Ma Giáo, cũng không mang thai. Sau khi tất cả chân tướng bị vạch trần, Vương Gia rút cuộc phát hiện ra mình yêu nữ chính, cũng phát hiện ra đứa bé thực sự của hắn vì sao bị sảy mất. Hắn hối hận cùng tức giận, phát lệnh tuyệt sát đối với nữ phụ cùng Quái Y, một bên cũng chậm chậm tỉnh dưỡng thân thể nữ chính.

Đáng tiếc, những nữ nhân hắn nuôi ở hậu viện không biết ăn cái gì, đầu óc không tốt chút nào. Các nàng tranh đấu trực bạch nhược trí đủ kiểu không nói làm gì, lá gan mỗi người còn đặc biệt lớn, biết rõ sẽ chết còn dám làm, lúc Vương Gia ra khỏi cửa, họ quay đầu liền đem bán nữ chính.

Qua mấy tháng, khi mỗ Vương Gia rút cuộc tìm được nữ chính, lại phát hiện nàng đang này nọ dưới thân một sát thủ. Vương Gia liếc mắt một cái liền cho rằng mình bị nữ chính phản bội, trong tức giận công tâm, Vương Gia đem nữ phụ thật vất vả bắt được, dè ép XXOO đủ kiểu, còn ở ngay trước mặt nữ chính, kiểu gì cũng không hết được ngược, nói là ngược nữ phụ, thật ra thì vẫn là ngược nữ chính.

Cho nên, nữ chính truyện này chứng minh một sự thực, làm nữ chính của truyện ngược, trừ bỏ bị ngược vẫn là bị ngược, ngược người, ngược luyện tình thâm bởi vì sự tồn tại của người đặc biệt bắt mắt!

Thế nhưng, đây không phải việc kinh tởm nhất, việc kinh tởm nhất chính là, Đến cuối cùng, tất cả những người ngược nữ chính nói một câu thật xin lỗi, nữ chính liền vừa lòng đẹp ý tha thứ!

Bây giờ ta đã biết hết tất cả tình tiết, ánh mắt bỗng nhiên chớp động ánh sáng âm trầm nhìn mỗ Vương gia đã ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hiện tại mưa đã nhỏ hơn, nhưng vẫn xối trên người khiến người ta rất không thoải mái, hơn nữa ta còn đang mặc quần áo thô ráp bằng vải bố. Nửa canh giờ trước ta còn có thể tránh trong miếu, nhưng nửa canh giờ sau ta lại đi vào trong mưa, trên lưng còn là một nam nhân anh tuấn với dáng người cao lớn đang nắm sấp.

Lúc này sắc mặt ta tái nhợt, mang theo lo lắng và sốt ruột, môi phát run, giọng nói bị nuốt vào màn mưa, vừa nhỏ vừa mềm yếu: "Đại gia, ngài không thể có việc gì được, ta dẫn ngài đi tìm đại phu ngay lập tức!" Quay mặt biểu hiện vẻ lo lắng của ta với hắn, sau đó ta quay đầu lại nhìn thẳng phía trước, biểu

cảm lần này là. . . Âm trầm

Nửa canh giờ trước, ta vừa định xuống tay với thứ đó của vương gia, ai ngờ chỗ đó bị ta đá một cái, bất ngờ phá được tác dụng của thuốc khiến hân thanh tỉnh. Vương gia thấy có người tập kích, lập tức giãy giụa đứng lên bóp cổ của ta, vì bảo trụ mạng nhỏ, ta véo vào đùi mình một cái, nước mắt lập tức chảy xuống, ta nhu nhược mà vô hại, im lặng rơi lệ trước mặt vương gia.

Một cái véo này, trực tiếp làm sắc mặt của ta trắng bệnh, ta biết sắc mặt hiện tại của ta tái nhợt như tuyết đến mức nào, hai mắt hàm lệ, ta làm lông mi của mình run run, nước mắt chậm rãi chảy xuống, bị thương và nhu nhược. Mĩ mạo này của ta, đáng người nhu nhược này của ta, cần phải lợi dụng cho tốt!

Sau khi để hân thấy được mĩ mạo tuyệt sắc và đáng người nhu nhược của ta, thừa dịp hân sững sờ, ta lại lộ ra ánh mắt vô tội, để hân hiểu rõ ta là một nữ tử trời gả không chặt.

Ta nhu nhược rơi lệ, ta biết lúc này ta nhất định không thể khóc lớn, điều này ngoại trừ phá hư hình tượng còn có thể khiến đối phương cảm thấy ta là một nữ tử thô bỉ, nếu bởi vì dạng này mà khiến đối thủ không sinh ra lòng thương tiếc rồi cho ta một chưởng thì quả là oan uổng.

Ta biết đây là thế giới cao thủ bay đầy trời, người kém cỏi đi đầy đất, ta chỉ có ưu thế duy nhất là hiểu rõ kịch tình, những phương diện khác thì hoàn toàn yếu kém. Cho nên, ta muốn biến chỗ yếu kém của ta thành ưu điểm! Không biết võ công nhưng ta có khóc công, bao nhiêu nam tử đã từng thua ở "Hu hu hu thần công" của nhóm nữ chính và nữ phụ, không cần nói cũng biết.

Ta khóc còn không tính, ta còn muốn đổ hết sai lầm lên người hân!

"Cho dù ngươi giết ta, cũng đừng mơ tưởng chạm vào ta, nếu ngươi còn dám, còn dám làm chuyện như vậy đối với ta, ta liền, ta liền đập đầu chết ở trong này!" Ta thút tha thút thút quay mặt qua chỗ khác, bày ra bộ dáng tuyệt vọng một lòng muốn chết: "Chỉ cầu, chỉ cầu sau khi ta chết, có thể giữ lại thân thể trong sạch. . ."

Vương gia này không có sở thích gian thi biến thái, cũng không có thói quen bắt lương là tùy tiện giết người, bởi vậy, nghe ra ý tứ mà ta biểu đạt, hân chỉ thâm trầm nhìn ta vài lần rồi từ từ thả ta ra. Có lẽ là chỗ kia đau chết đi được, hân buông ta ra rồi ngã xuống đất, tuy sắc mặt của mỗ vương gia rất khó coi, nhưng lại dè dặt không dám lấy tay che chỗ kia, chỉ dùng ánh mắt kì dị ngắm cái chân bé bỏng đáng yêu của ta.

Dây dưa thật lâu, mỗ vương gia mới chậm rãi lên tiếng: "Ngươi là ai, vì sao đêm khuya lại xuất hiện ở đây?"

Thấy hân như vậy, ta biết nếu ta không đưa ra một đáp án chân thật, hân nhất định sẽ không bỏ qua người khả nghi như ta, hơn nữa nữ tử khả nghi là ta có lẽ còn làm hân. . . Đoạn tử tuyết tôn. Mỗ vương gia nhìn mưa bên ngoài trời, dường như ông trời đã nói rõ sẽ không dễ gì tạnh mưa, vì thế sắc mặt của hân càng âm trầm hơn.

Ta nhìn hân đang tự hỏi nhìn bên ngoài, đoán rằng nhất định là hân đang nghĩ rằng mình bị ai ám toán, tuy ta không muốn quấy rầy hân, nhưng lúc này ta không thể không mở miệng nói chuyện.

Ta biết hiện tại ta tuyệt đối không thể làm hân sinh ra sát khí, nếu lúc này ta quay đầu bỏ chạy, làm không tốt còn có thể khiến đối phương càng thêm khả nghi, cuối cùng lọt vào đuôi giết. Hơn nữa, không lâu sau nơi này còn có thể xuất hiện một nữ phụ ngoan độc, nếu ta chạy ra ngoài, đụng phải nàng thì làm sao bây giờ?

Tình huống hiện tại là, ở lại chỗ này là tìm chết, chạy lung tung cũng là muốn chết, vì thế ta chỉ có thể dùng vẻ đau khổ và nhu nhược để phân rõ giới hạn với hân, sau khi hân nói tuyệt đối sẽ không chạm vào ta, ta mới chậm rãi nói thân thể bị thảm của mình cho hân. . .

Ta nói cho hân, nhà của ta ở thôn Vương Gia cách đó không xa, từ nhỏ ta đã bị một tỳ nữ thu dưỡng, dưỡng phụ này không phải người tốt, hân nuôi ta lớn như vậy là vì muốn bán ta cho thanh lâu với giá cao. Sau khi biết được tính toán của dưỡng phụ, ta giận dữ lại thương tâm, tại thời điểm tuyệt vọng này, ta lại phát hiện huynh trưởng hòa ái có ý đồ xấu với mình!

"Ta không thuận theo, huynh trưởng liền bạo lực tìm dây thừng trói ta lại, ta thừa dịp huynh trưởng xoay người, cầm băng ghế đánh hân ngất xỉu rồi chạy trốn suốt đêm. Ai ngờ, ai ngờ vẫn là. . ." Lúc nói đến đây, ánh mắt ta hoảng sợ nhìn mỗ vương gia vài lần, tỏ vẻ khi đó hân muốn làm vậy với ta, ta mới phần nộ phản kháng.

Nam nhân híp mắt, thân thể thả lỏng một chút, ta biết hân không muốn giết ta nữa. Hơn nữa, khi ta nói ra chuyện xưa của mình, ánh mắt hân nhìn ta đã thay đổi. Hiện tại ta sắm vai, vừa vặn là mẫu hình mà vương gia thích, tuy yếu đuối nhưng trinh liệt.

Lông mày của mỗ vương gia hơi giãn ra, ánh mắt không còn trầm lãnh nữa. Khi hân dùng vẻ mặt cứng nhắc cho thấy mình không phải người xấu, mà bị người hãm hại mới thành bộ dáng này, ta lại lộ ra vẻ hồn nhiên đơn thuần, lau nước mắt. Ta chớp chớp đôi mắt còn hàm lệ, hai mắt trong vắt giống như bầu trời trong xanh, trong mắt lộ rõ vẻ áy náy và lo lắng, cuối cùng, ta đề nghị đưa mỗ vương gia đi tìm thầy thuốc.

Mỗ vương gia cau mày cự tuyệt, ta lại dùng ánh mắt lo lắng không thôi nhìn hân. Ta biết nhược điểm của người này chính là nữ nhân nhu nhược xinh đẹp lại toàn tâm ý lại hân, ta cứ nhìn hân như vậy, hung hăng nắm chặt nhược điểm của hân. Sau đó, ta lại làm ra việc khiến hân đau khổ nhưng không thể không cảm động!

Một nữ tử nhu nhược bé bỏng thấp hơn mỗ vương gia hơn nửa cái đầu như ta, vì bồi thường sai lầm của bản thân, cống mỗ vương gia trên cái lưng không chịu nổi gánh nặng của mình, nửa khiêng nửa kéo hân ra khỏi ngôi miếu đồ nát, miệng nói tuyệt đối phải dẫn hân đi chữa trị!

Trên nguyên tắc lưu lại ngôi miếu đồ nát này tuyệt đối không an toàn, mà một mình ta khổ sở không bằng mọi người cùng nhau khổ sở, ta dứt khoát sử dụng chiến thuật giết địch 1000 tự tổn 800!

Ta công người, dùng móng đẹp của mình, mỗi lần đi vài bước liền cọ mạnh vào chỗ bị thương của hắn!

Ta là một thiếu nữ tử, sức lực vốn không lớn, công một đại nam nhân tất nhiên không đi xa được. Tác dụng thuốc của hắn cho dù đã qua, nhưng toàn thân cũng không có bao nhiêu sức lực, chỉ có thể để ta công.

Hắn đang một mình, vậy thì càng tiện cho ta gây án.

Bởi vì tâm tư bất lương của ta, mỗi vương gia mê man một hồi cũng sẽ tỉnh dậy mỗi khi ta cọ mạnh một cái, mê man một hồi thì cọ tỉnh một lần, mê man một hồi thì cọ tỉnh một lần, điều này khiến sắc mặt tái xanh vì bị mắc mưa của hắn biến thành xanh đen. Nhưng là, mỗi lúc hắn muốn tức giận, lại có thể nhìn thấy ánh mắt lo lắng của ta, mưa xối lên người ta, điều này khiến sắc mặt của ta càng tái nhợt, bộ dáng của ta càng nhu nhược, dưới tình huống như vậy mà hắn còn có thể tức giận với ta, hắn cũng không phải là nam nhân!

Quả nhiên, hắn không tức giận với ta.

Mỗi lần hắn muốn ta để hắn xuống, ta liền dùng vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, chết cũng không đồng ý. Ta nói với hắn, một mình hắn không thể di chuyển, cho dù không cần mệnh mình ta cũng muốn dẫn hắn tới nơi có người để chạy chữa. Ta đẩy một lòng nghĩ cho hắn, vì hắn mà không màng chính mình, vì vậy nam nhân được gọi là thiết huyết này mềm lòng, hắn để ta tiếp tục nửa tha nửa công hắn đi.

Nhưng mỗi vương gia không biết, ý nghĩ chân thật trong lòng ta lại âm u vô cùng —— cọ phé người thì thôi!

Đôi khi, cái móng đẹp cũng có thể là vũ khí giết người!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Ta rút cuộc vẫn phải công người trên lưng tới trong trấn, lúc này trên đường chỉ có vài chiếc đèn lồng lơ lửng treo bên ngoài cửa. Mặc dù đã ngừng mưa, nhưng ta cũng bị kịch lạnh đến không chịu được, toàn thân phát run. Nhưng lúc này ta đây không hề chú ý tới trạng thái thân thể mình, kéo Vương Gia đi tới trước y quán, tò mò xúc động, học nữ tính bí tình trên TV bắt đầu gõ cánh cửa đang khép chặt của y quán.

Cho dù ta không thể làm cho nam chính thích ta, ít nhất cũng phải khiến cho hắn bỏ đi ý định giết ta cùng ngược tâm ta. Vì vậy, nữ chính bí tình ta đây hai vai run rẩy, trưng ra một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bắt đầu hành hạ cánh cửa y quán.

Ta biết rõ nam nhân trên lưng đang nhìn ta, đại khái đã bị bộ dáng hiện tại của ta làm xúc động rồi. Ta phải kiềm chế, tiếp tục như vậy! Cuối cùng, rút cuộc ta dùng khí lực yếu ớt của mình gõ được cửa y quán, sau khi cửa mở ra, bên trong xuất hiện một tiểu dược đồng. Hắn nhìn về mặt oán niệm "Làm sao người đã đi ra rồi! Làm sao người có thể ra ngoài, người ra ngoài làm gì a!" của ta, bị dọa đến ngẩn ngơ. Thấy vậy, ta lập tức tỉnh ngộ điều chỉnh lại nét mặt cho thỏa đáng, nhanh chóng thay đổi thành bộ dạng đáng thương là chẳng khóc, ta thấy còn thương, nắm lấy bả vai tiểu dược đồng.

"Vị tiểu ca này, mau gọi đại phu ra ngoài, vị đại gia này sắp 'không được' rồi!" Có lẽ bộ dáng của ta quá cấp bách, giọng nói quá kích động, ánh mắt quá khổ sở, tiểu dược đồng cứng rắn lại bị dọa đến ngốc một lần nữa, cho rằng sắp chết người, mau chóng chạy trở về tìm đại phu. Nhưng chủ ý của ta chính là ngoại trừ ám chỉ nam nhân trên lưng "không được", còn dọa sợ dược đồng để lãng phí thời gian.

Quên đi, có lúc biểu diễn quá khoa trương liền thành giả dối, vì không muốn khiến cho nam chính hoài nghi, ta quyết định thu liễm một chút.

Ta buông mỡ Vương gia Hiên Viên Liệt xuống, đỡ hắn đi vào bên trong. Bởi vì cuối cùng cũng được ta thả xuống, sắc mặt của hắn khá hơn nhiều, liền nhìn gò má ta vài lần, ta cố tình thẹn thùng nghiêng nghiêng đầu, nội tâm thì mừng hết mức. Cho dù hắn nhìn đến lỗm mặt ta, ta cũng không cách nào có ấn tượng tốt với hắn, chỉ là, nếu hắn muốn ta có ấn tượng tốt với hắn ta tuyệt đối không ngăn cản.

Đoạn đường tới đây, một cô nương nhu nhược như ta vì cứu hắn. Cực khổ đội mưa công hắn tới đây, thân thể được định trước quá mức mảnh mai của ta cũng sớm đã muốn chết rồi, nếu hắn không mềm lòng với ta, không cảm động, đều không phù hợp với tính cách được định trước của hắn. Ta nghĩ, tâm tình hắn bây giờ tất nhiên là phức tạp, là nên hận ta thiếu chút nữa phé nơi quan trọng nhất của hắn hay là nên cảm tạ ta liều mạng cứu hắn như vậy? Ta cảm thấy được, hiện tại hắn nhất định đang vô cùng rối rắm vấn đề này.

Chúng ta vào cửa không bao lâu, lão đại phu liền đi ra.

Đó là một lão đầu tóc trắng đầy đầu, thoát nhìn rất quý khí. Lúc hắn đi ra còn có chút mơ hồ, có lẽ lúc trước đang ngủ, khi đi ra vẫn còn đang vuốt mắt, thời điểm hắn thấy hai người đứng trước mặt, mới lộ ra bộ dáng tỉnh táo một chút. Đầu tiên hắn nhìn về phía mỡ Vương Gia, sau khi nhìn thấy bộ dáng mỡ Vương Gia, ánh mắt lão đại phu lập tức đổi một cái. Tiếp theo hắn lại quay đầu nhìn về phía ta, lúc này, ta hình như nhìn thấy con người lão đại phu co rút lại một chút.

Chẳng lẽ đáng dấp ta thật đẹp hù đến lão nhân gia này rồi hả? Ta hợp lý hoài nghi.

Lão đại phu rất nhanh khôi phục lại bình thường, vội vàng gọi được đồng diu Hiên Viên Liệt đang không dám lộn xộn vào trong nhà, sau đó kéo rèm xuống bí mật kiểm tra.

Ta liền chờ ở bên ngoài, tùy tiện tìm một nơi ngồi xuống. Trong mắt ta, đại phu nơi hẻo lánh này, nhiều nhất là có thể trị một vài bệnh, mà vật kia. Hẳn là sẽ không nhận!

Nội tâm ta mang theo chút hài lòng, bề ngoài mang theo lo lắng chờ đợi, lúc được đồng đi ra ta vội vàng lôi kéo hần mở miệng hỏi: "Thương thế kia không biết có trị được hay không?"

Ai ngờ được đồng kia thấy ta hỏi như thế, lập tức tràn đầy tự tin vỗ ngực, bộ dáng này, cảm cũng muốn vênh lên trời: "Lão gia nhà ta trước kia là ngự y trong hoàng cung, hơn mười năm trước cáo lão về quê mới đến đây, y thuật, dĩ nhiên là đứng đầu, không có bệnh nào lão gia nhà ta không chữa khỏi!"

Nghe Được Đồng nói, ta nghiêm trọng trầm mặc, nội tâm lật bàn rồi! Ta đây là vận số gì? Mẹ kiếp nhà nguoi, đây rốt cuộc là vận số gì? Tùy tiện tìm một y quán lại tìm được ngự y cáo lão về quê?!

Ta dè xuống kinh dị trong nội tâm, sâu kín mở miệng hỏi: "Gãy, cắn, tôn, tử, có thể chữa sao?"

"." Được đồng.

Qua nửa canh giờ, lão đại phu vén rèm lên đi ra ngoài, mập mờ cười với ta một tiếng: "May nhờ chữa trị kịp thời, thương thế của vị công tử này không tính là nghiêm trọng, tính dưỡng thêm một thời gian, lại dùng được cao ta đặc chế bôi lên vết thương, không đến mấy ngày sẽ tốt lắm."

"." Ta tròn mắt một phen, quả quyết hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Ta sai lầm rồi, đều tại ta quá khờ dại, tin lời của nữ chính trong quyển tiểu thuyết nào đó. Nàng nói, ngự y trong cung là một đám phế vật, không có việc gì mà đã quý xuống cầu xin tha mạng, không có chút bản lĩnh nào, tiểu chủ tử trong cung mất hứng một chút thì nom nớp lo sợ, coi như việc hệ trọng mà hành xử, chờ đến khi có bệnh nặng thì không biết làm gì.

Lúc đó, ta tin lời nàng một cách đáng hổ thẹn.

Sau này, không có sau này nữa!

Vai nam chính không hổ là nam chính, sinh mệnh không những dai như con gián, ngay cả X cũng như vậy. Cho tới bây giờ, ta thật hoài nghi tiếng gậy mà mình nghe được là bởi vì ta rất muốn nó gãy mà nghe lầm. Giờ này phút này, ta rít gào một tiếng trong lòng, sau đó tiếp tục làm tiểu bạch hoa.

Mấy ngày trước, ta bởi vì "Kinh hách quá độ và mệt nhọc quá mức" mà ngắt đi, sau đó được an bài ở hậu viện y quán. Lúc đó, ta còn sốt nhẹ, mắc mưa, vậy cũng bình thường. Đợi đến khi ta có thể bước xuống giường, vai nam chính đã có thể chạy nhảy khắp nơi rồi. Cùng là nhân vật chính, lại bị phân biệt đối xử! Chẳng lẽ đây là sự khác biệt giữa người bị ngược và người đi ngược?

Trong loại yêu này, ngược sẽ xuất hiện, ta bỗng cảm thấy hoa cú căng thẳng. . . Trình tiết tràn ngập nguy cơ! Vì bảo vệ an toàn tính mạng, ta có một quyết định trọng đại, ta muốn về nông thôn làm ruộng. Tại loại XX vương gia XX phi tiểu thuyết mà quyết định làm ruộng, ta cũng phải hạ quyết tâm thật lớn!

Hiện ta cho dù ta có kỹ năng nhu nhược, nhưng dù sao, không thể ở cạnh tra nam (nam cận bã), về phần trả thù bọn họ sao, tay nhỏ chân nhỏ của ta, muốn thực hành quả thật khó khăn.

Ừm, nếu ta bái một tuyệt thế cao nhân làm thầy, luyện thành cửu âm bạch cốt trào, cần khôn đại na di, độc cô cửu kiếm gì đó, ta mới có thể suy xét ngược lại như thế nào.

Bởi vì ta bức thiết muốn chạy trốn, vì thế, ngàn chọn vạn tuyển một buổi tối đẹp trời, ta gói đồ khăn thiết. . . trèo tường.

Thực ra, không nên trách ta trèo tường, cửa trước có thủ vệ của mẫu vương gia, cửa sau có ám vệ của mẫu vương gia, nóc nhà có thị vệ của mẫu vương gia, ta chỉ còn tường để đi. Nhưng là, cho dù tường vây của tiểu hộ cũng không cao, ta lại đánh giá cao năng lực của một thiếu nữ tử như mình, sau khi trèo lên, ta không dám nhảy xuống.

"Tin Xuân ca mãi mãi trường tồn [1]! Mặc kệ, ta cứ nhảy!" Hô nhỏ khẩu hiệu, ta bị trảng nhảy lấy đà, sau đó. . . Giẫm bị thương một người qua đường.

Đương nhiên, đây không phải nam thứ nhất cũng không phải nam thứ ba, chỉ là một người qua đường gõ mõ điểm canh mà thôi. Lấy tỵ (nhân phẩm) thói nát không chịu được của ta, không muốn đi con đường kịch tính, vậy thì tình tiết máu chó sẽ không rơi vào người ta.

Ta giẫm người, sau đó lập tức tung cước chạy nhanh, xa xa, ta nghe được một giọng nói xa lạ kêu "Có quý a!!!!"

Đêm khuya kêu la cái gì? Đánh thức người khác thì làm sao bây giờ? Ta trợn trừng mắt, chạy càng nhanh hơn.

Cảm thấy chạy đã đủ xa, ta mới dừng lại, ta hậu tri hậu giác nâng lên cái chân thiếu một chiếc giày, đột nhiên nhớ tới câu chuyện "Cô bé lọ lem". Hình như lúc ta nhảy xuống tường bị vấp nên làm mất một chiếc giày. Khụ, đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng là quý trọng trinh tiết, rời xa tra nam!

Giờ phút này, ta còn không biết, ta không trốn thì không sao, mỗi vương gia cũng chỉ có chút hứng thú với ta mà thôi, là loại hứng thú bình thường của nam nhân với nữ nhân. Lần này ta chạy. . . Liên khiến cho hấn có một loại hứng thú khác. Hơn nữa, giày của ta còn bị hấn nhặt được, tằm sắt ở mặt trên đã bị lộ.

Chuyện này thì nói sau, hiện tại ta còn chưa biết, đang chìm đắm trong vui sướng vì chạy trốn được.

Ta biết hiện tại mỗi vương gia đã thăm dò thân thể mặt ngoài của ta, trong trắng thuần khiết, không hề có chỗ nào khả nghi. Mà vài ngày nay, không biết vì sao hấn không về vương phủ mà ở lại y quán, cùng ta ngắm đầu không thấy cúi đầu gặp mấy ngày. Mọi người đều nói, tâm của tra nam như kim dưới đáy biển, đoán không được thì đừng đoán, ta nghĩ như vậy.

Ta không để ý chân thiếu giày, ôm ấp hi vọng tốt đẹp bốn chạy trên đường cái trong đêm, đột nhiên, một chiếc kiệu hoa màu đỏ xuất hiện trước mặt ta. Người nâng kiệu mặc hắc bào quý dị, đeo mặt nạ đầu lâu, tay cầm cây đuốc, chân không chấm đất chạy băng băng về phía ta. Thấy được tình huống quý dị này, ta không nói hai lời, xoay người chạy về phía y quán. . .

Ta nhấc mặt hung tợn, nhỏ giọng nói câu chỉ ta mới có thể nghe được ". . . Xuân ca, ta muốn về tiểu thuyết Tấn Giang!!! Đại thần siêu nhân điện quang hãy ban cho ta lực lượng! Alcapa hãy rút đi!!! Không ngờ đi đêm lại gặp quý!" [2]

Ta chạy vài bước, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì ta thấy một nam tử áo đen, hấn quay lưng đứng trước mặt ta, cách không đến một mét.

". . . ." Ta làm bộ chính mình là một cao thủ võ lâm, im lặng nhìn hấn, một bộ trang B [3]. Người này, hình như không có trong kịch tính.

Nam tử áo đen từ từ xoay người lại, lúc này ta mới nhìn thấy hấn đeo một cái mặt nạ quý khủng bố. May mà dù mặt nạ rất dữ tợn nhưng cũng không dọa được ta, xin xem nhẹ cái chân đang run rẩy của ta, cảm ơn!

"Chào bạn hữu." Ta quyết định chào hỏi hấn.

Hấn không nói gì, im lặng nhìn ta thật lâu, ánh mắt nghiêm túc quét tới quét lui trên người ta như đang xác nhận cái gì. Ta cảm thấy từng đợt gió lạnh thổi sau lưng, vì thế tiếp tục nói: "Bạn hữu người họ gì?"

Hấn vẫn không nói, nhưng lúc này lại khoanh tay đảo mắt nhìn hai chân của ta với vẻ xem kịch vui, ta cảm thấy hấn đang cười nhạo ta.

"Bạn hữu. . . Trời sắp sáng, mẹ người gọi người về ăn cơm."

Nghe xong lời mà ta nói với vẻ mặt không biểu cảm, bả vai của nam áo đen run run, ta đoán rằng hấn đang cười, nhưng mà không phát ra âm thanh. Ta nhìn về phía sau, phát hiện kiệu hoa đằng sau đã tới gần, mảnh kiệu bị xóc lên, bên trong lại không có tân nương, chỉ có một bộ đồ cho tân nương mặc. Nam áo đen vung tay lên, quần áo liền bay vào tay hấn, hấn đưa quần áo tới trước mặt ta.

"Bạn hữu, đêm khuya mặc đồ đồ thẩm. . . Gọi quý đấy người biết không?"

Vừa rồi bạn hữu này hấn là dùng hấp tấp đại pháp, bằng tay nhỏ chân nhỏ của ta, xem ra chỉ có thể dùng đầu óc, ừm, chân, đừng có run! Bình tĩnh!

"Ngày sinh của người."

Nam áo đen rút cuộc nói câu đầu tiên, giọng nói này, lạnh như băng, truyền qua mặt nạ, dường như còn mang theo tầng tầng nhạc điệu. Giọng nói này, thật dễ nghe. Rõ ràng là câu hỏi mà bị hấn nói thành câu trần thuật.

Ta tiếp tục mặt không biểu cảm, vô cùng bình tĩnh nhìn hấn: "Không lừa người, ngày này 18 năm trước là ngày giỗ của ta, người xem, ta không có bóng!" Ta vừa nói xong, ánh trắng bị mây đen che khuất bỗng lộ ra, chiếu rọi bóng người tươi mới của ta.

Ta, ta là loại rị gì. . .

Ta cố gắng tiếp tục bình tĩnh, chuyển động hai chân của ta, ra vẻ đang tản bộ: "Trời đã sáng, ta muốn về nhà ngủ, chào bạn hữu, gặp lại sau bạn hữu." Ta mới đi vài bước, nam áo đen bỗng đặt tay lên vai ta. Lúc này, chân ta bỗng mềm nhũn, nằm sấp dưới đất, một bộ nhất gan không biên giới.

Bình thường lá gan của ta không nhỏ, nhưng đôi khi không nhỏ cũng phải nhỏ.

Ta mặt không biểu cảm, quỳ rạp trên đất, ngẩng đầu nhìn hấn: "Quý đại ca, ngài đối người khác được không? Ta mới 16 tuổi, sống còn chưa đủ. Ta không nên làm quý tân nương. Được rồi, ngài không cần nói, ta muốn thông báo hậu sự trước đã!" Ta vươn bàn tay xanh tươi non mềm của mình, từ dưới đất bò dậy. Tiếp theo, ta nhắc chân để chuẩn bị chạy lúc hấn nghe hậu sự của ta!

Mục tiêu, chính là sông lớn cách đó không xa!

Tuy rằng ta thật phế vật, nhưng vào trong nước thì ngay cả cao thủ võ lâm cũng không bắt nổi ta.

Lúc trước ta nói một đồng có hay không đều được, không phải sao? Ta làm nhầm nhiều như vậy mà không đánh ta hôn mê là bọn hấn ngu xuẩn, nếu lúc này ta còn không chạy, thì là ta ngu xuẩn rồi! So với người trong kịch tình, càng khủng bố là người không trong kịch tình khiến ta không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì!

Ta thấy nam áo đen quyết đoán đuổi theo mình, bằng năng lực của hấn, đuổi được ta là chuyện dễ dàng, nhưng ta sẽ cố gắng dùng chút nỗ lực cuối cùng. Khi hai tay của hấn chộp tới, ta quay đầu hô to một tiếng: "Có ám khí!" Hô xong, ta hung ác nhô một ngón . . nước miếng về phía hấn. Hôn nữa còn phun vào mắt hấn. Phun xong, ta lăn một vòng tại chỗ, lăn vào sông lớn bên cạnh, bùm, ta đã chạy trốn bằng đường thủy.

Thật ngu, chưa thấy ám khí như vậy bao giờ phải không, quá lạc hậu! Ta khoái trá lật người trong nước, bơi lội. .

Ồ, đột nhiên ta nhận ra mình thật đáng khinh, đây nhất định là ảo giác.

[1] Từ Xuân ca lúc đầu là chỉ ca sĩ Lý Vũ Xuân, sau đó dần dần hình thành một xu hướng buồn nôn trên internet. Từ nhỏ Lý Vũ Xuân đã có biệt danh này, sau khi tham gia cuộc thi tiếng hát toàn quốc super girls năm 2005, biệt danh này được sử dụng rộng rãi. Những người phản cảm với cuộc thi cũng gọi Lý Vũ Xuân là "Xuân ca". Trải qua các sự kiện, căn cứ vào thống kê của google trends, làn sóng Xuân ca đạt tới cao trào ở năm 2009. "Xuân ca" được liên hệ với cuộc sống hàng ngày, trở thành khái niệm trừu tượng, bởi vậy sinh ra "Xuân ca giáo." Cuối cùng qua các giai đoạn chuyển biến, "Xuân ca" trở thành một khái niệm vô hình không chỉ riêng Lý Vũ Xuân. Một câu lưu hành nhất là: Tin Xuân ca mãi mãi trường tồn.

[2] Alcapa hãy cut đi: Khi căng thẳng thì hay nói là có hàng vạn con thảo nê mã (chính là alcapa) chạy trong lòng, vì vậy ở đây bảo nó hãy cut đi = cố gắng giữ bình tĩnh.

[3] Trang B: Hành vi khoe khoang hoặc có tính chất lừa gạt nhằm thỏa mãn hư vinh. Biểu hiện khí chất hoàn mỹ không khiếm khuyết của mình với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Cho dù ta là một nữ chính thụ ngược, nhưng hào quang của nữ chính ta cũng vẫn phải có. Nếu không ta làm sao có thể vừa chạy ra khỏi y quán nhỏ, như thế nào đã xuất hiện cao thủ cao thủ cao thủ áo đen trước mặt, rồi chạy trốn vào trong nước! Còn khiến cái loại nhân vật rõ ràng rất phản diện đó. Bị trúng ám khí của ta.

Được rồi, chuyện như vậy không đề cập tới cũng được, đến sáng sớm ngày thứ hai, ta đã cách chỗ của mẫu Vương Gia có chút khoảng cách. Dù sao ta được thiết định là một nữ tử yếu đuối, không phải vai nữ phụ độc cổ song toàn ác độc, cũng không có võ công cùng đầy đủ thể lực. Ta bơi trong sông lớn hơn nửa buổi tối mới lên bờ, cho tới bây giờ đi đến được nơi này đối với ta mà nói đã là chuyện tương đối không dễ dàng.

Có nhiều thiệt thòi hơn nữa ta cũng có ý chí muốn sống cực kỳ cường liệt!

Lại nói, sau khi ta nhếch nhác lên bờ, bởi vì túi quần áo không chống được nước thấm, đã ướt sũng, hoàn hảo bên trong chỉ có vài bộ quần áo thiếp thân cùng bạc trắng, bạc trắng ướt cũng không sao, vẫn có thể dùng. Hiện tại cũng không phải là tiểu thuyết hiện đại thể kỷ hai mươi mốt, mà ta cũng không dùng ngân phiếu.

Là một nữ tử xinh đẹp, còn là một nữ chính tuổi trẻ xinh đẹp gần đây mới tìm được một, không ngại trang một phen, theo định luật của nữ chính mà ta biết được, sau khi kịch tình bắt đầu, cứ như vậy xuất hiện trong đám người nhất định sẽ gặp phải mây trận đại nạn. Vì vậy, ta phải ngại trang một chút. Ta liền lăn mấy vòng, lăn đến quần áo biến thành màu tro, tóc lại loạn xạ, trên mặt xoa bùn than, rồi cuộc biến thành một tên ăn xin.

Bởi vì được thiết định thân mang mùi thơm lạ lùng, ta đành chịu đói bụng, bản thiêu hơn một ngày không tắm, để cho mùi hương trên người ta trở thành mùi thối. Người đi ngang qua bên cạnh ta nếu không đuổi ta ra xa thì chính là xa xa nhìn thấy ta liền bịt mũi sau đó rời đi. Ta rốt cuộc cũng thành công đã chà trộn vào đám ăn xin thành Nam Lăng, bắt đầu lịch khởi quỹ đạo kịch tình quan trọng nhất!

Thuận tiện nhắc tới, Vương phủ chỉ cách thành Nam Lăng nửa ngày đi bộ.

Sự kiện gặp gỡ hắc y nam lúc trước khiến ta hiểu được, sự việc không có trong kịch tình thì không cách nào dự liệu, cho nên ta quyết định bám sát kịch tình. Ở chỗ này có thể nhìn thấy nhân vật trong kịch tình, cũng có thể cẩn thận tránh được kịch tình, cho nên, ta chọn nơi trọng yếu này làm căn cứ địa.

Ở nơi giàu có nay mỗi tháng đều sẽ xuất hiện một hai tên ăn xin mới, chuyện như vậy chẳng có gì lạ, sẽ không ai đặc biệt chú ý tới ta, đặc biệt là không có các nhân vật trong kịch tình, điều này cũng làm cho ta lọt vào đoàn thể ăn xin vô cùng thuận lợi. Một ngày này, là ngày đầu tiên trong cuộc sống mới của ta, ta lấy hai đồng bạc, đi tới một cửa hàng bánh bao ở vị trí tương đối vắng vẻ, trầm giọng mở miệng: "Cho ta hai chiếc bánh bao!"

Người bán hàng rong dùng ánh mắt nhìn người bệnh thần kinh nhìn ta, quét hai đồng bạc trong bàn tay ngọc bân của ta, vô cùng ghét bỏ mở miệng: "Chút ít này chỉ có thể mua một chiếc."

Người này tuyệt đối kỳ thị ăn xin! Ta mới vừa rồi rõ ràng thấy một cô nàng mua hai chiếc!

Ta dùng một ánh mắt tựa như mắt thiên cần mê man nhìn sang, ta thấy qua rất nhiều nhân vật chính nguy trang, đều bởi vì ánh mắt rất có thần thái trong trêu mà bại lộ thân phận của mình. Ta chia khuôn mặt buồn nhìn không ra ngũ quan vào, vô cùng nghiêm túc. Lấy thêm ra hai đồng bạc.

Ăn mày tốt không cùng nam đấu.

Rốt cuộc, ta lấy được hai chiếc bánh bao nóng hổi. Phải biết, trong mấy ngày qua ta núp trong đám ăn xin nhưng bị không ít khổ sở, bởi vì sợ gặp phải phiền phức, trước khi không thể xác định tuyệt đối an toàn, ta nhất định phải lẩn trốn đến cùng. Làm một tên ăn xin dĩ nhiên ăn uống không được quá tốt, không được ở nơi quá tốt, không thể sạch sẽ.

Hơn nữa, những tên ăn xin ở nơi này cũng chia địa bàn, người mới tới nếu như không giao chút cống hiến, là không thể bày quầy ăn xin trên địa bàn của bọn họ, nếu không gặp một lần đánh một lần, vì lẩn vào thành một tên ăn xin tốt, ta đương nhiên cũng có cống hiến. Chỉ là, rất dễ nhận thấy, bản thân ta không phải là một tên ăn xin thực sự, để cho ta ngồi chồm hổm trên mặt đất ăn xin, ngày đầu tiên trong lòng ta có một cửa ải không vượt qua được, chỉ có thể bị đối bụng. Hôm nay, ta thật sự nhịn không được rồi, mới ra tay làm việc ác, mua hai cái bánh bao sạch sẽ.

Ta kích động đến cơ hồ lệ rơi đầy mặt, hai tay run run cách giấy cảm thụ nhiệt độ của bánh bao.

Không lãng phí thời gian nữa, ta tìm được một góc bí mật không có người có thể nhìn thấy, há mồm "a ô" liền hùng hồn cắn miếng đầu tiên, miếng thứ hai còn chưa kịp cắn.

Trên tường phía trước ta đột nhiên nhảy xuống một bạch y nam tử, hắn có một đầu tóc dài đen nhánh, cười híp mắt khuôn mặt liền giống như hồ ly. Mi mục cong cong, vừa nhìn chính là không có ý tốt, da mặt già khiến cho ta cũng không có ý ngượng ngùng nói.

"Bạn hữu, ngươi họ gì."

Nhân vật ngoài kịch tình, đáng ghét nhất!

Hắn cười híp mắt không nói lời nào.

Ta nhất thời hiểu ra!

"Công tử, ngài họ gì?"

". Kế tiếp ngươi có phải hay không muốn nói, công tử, mẹ ngươi gọi ngươi về nhà ăn cơm?"

Ta đột nhiên biết hắn là ai! Nếu như ta đoán không sai, hắn có lẽ, có thể, có lẽ. Là nam nhân đeo mặt nạ đã gặp ngày đó.

"Thật đúng lúc a, Tiểu Hắc tử ~" ta bày ra gương mặt nịnh hót, một bộ quý chết đói đầu thai vào bụng ăn hết bánh bao trong tay. Tiếp đó dùng ánh mắt hiên ngang liếc nhìn về phía bạch y nam tử trước mặt. So với chiều cao của hắn ta thấp hơn một cái đầu, đại khái 1m87 đi, điều này làm cho ta không thể không ngửa đầu nhìn hắn.

"Thảm mỹ cùng thương thức của ngài, ta tạm thời không nói, là chuyện cá nhân." Ta vỗ vỗ lồng ngực của mình: "Gặp chuyện nguy hiểm như vậy ta làm sao có thể không chạy chứ, ngươi nói có đúng hay không? Hơn nữa, ngươi rõ ràng ngăn cản đường đi của ta, ta ngoài trừ khuôn mặt người gặp người thích ra, tính khí vừa kém vừa thô tục, tật xấu một đồng lớn, ta còn bị nắm chân hôi nách cùng rất nhiều bệnh không tiện nói ra, thật là người nào cưới người đó xui xẻo, người nào cưới người đó gặp nạn. Ta ước chừng khắc chết từ bà nội tám mươi tuổi, cho tới già mẹ hàng xóm mới vừa đẻ trứng! Nhìn xem, ta chạy, vậy cũng là vì người tốt sắp sửa lấy ta, đức hạnh của ta cao cỡ nào, phẩm chất của ta thiện lương cỡ nào!"

Hồ ly nam vẫn như cũ cười tủm tỉm "Coi hết quần áo huynh trưởng nhốt cùng phụ thân ở trong nhà, còn hạ được, ta chưa bao giờ gặp qua nữ nhân ác độc như ngươi."

Ta không biết làm sao với người bạn hữu này.

Ta vô cùng nghiêm túc nhìn hắn: "Ta cái gì cũng sẽ làm, chính là không biết làm người tốt, có gan đừng cản ta!"

Đừng nói ta vẫn là thân phận nữ phụ ác độc, cho dù thành nữ chủ, đó cũng là bị người khác ngược, ta có thể làm người tốt sao? Có thể làm sao! Nhất định là không thể a. Đối với lần này ta không thẹn với lương tâm, người không vì mình trời tru đất diệt, tác giả sẽ không trao cho ta phẩm cách thiện lương

ngây thơ. Chỉ là, cho dù ta xấu xa, ta cũng muốn xấu có phong cách, có phẩm vị! Người xấu, cũng phải chết kiểu người xấu.

Thấy hắn không nói lời nào, chỉ là ánh mắt có thâm ý khác nhìn ta, ta liền tiếp tục mở miệng: "Trinh tiết của nữ nhân quan trọng hay là cúc hoa của nam nhân quan trọng? Không, ngài đừng nói. Ta hiểu! Nói đi, ngươi muốn làm gì ta, muốn đánh muốn giết muốn hạ độc? Trừ cướp sắc, ta tiếp nhận tất cả." Ánh mắt ta sáng quắc nhìn người trước mặt, đột nhiên, bà vai hắn rung động. Tiếp đó, ta nhìn thấy hắn tự tay sờ soạng mấy sờ trên mặt mình, lộ ra một miếng da

". Dung mạo của bạn hữu ngươi thật kinh hãi." Ta nhìn khuôn mặt nhiều sẹo đến không nhìn rõ ngũ quan của đối phương, trong lòng giật mình, giọng nói bình thản.

Nam nhân cười, cười đến còn rất vui vẻ: "Ta thích người như ngươi, cho dù làm chuyện xấu, cũng dám quang minh chính đại thừa nhận, hơn nữa, biết rõ ta tùy tiện đều có thể ‘bóp chết’ ngươi, còn dám nói như vậy."

Người bạn hữu này tuyệt đang ép bức đe dọa ta!

"Dọa người chính là dọa người. Cho dù ngươi nói như vậy, cũng sẽ không trở nên anh tuấn. Chỉ là, ngươi muốn nghe ta khen ngươi, ta cũng có thể biết nghe lời. Bạn hữu, ngươi thực anh tuấn ~ đừng bóp chết ta, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay." Ta cười híp mắt.

"Không ngờ ngươi còn sợ chết."

"Không sợ chết ta chạy làm gì chứ, ngươi không kéo ta, ta đã sớm chạy." Ta nhìn xuống, nhìn tay hắn nắm lấy cổ áo ta.

Đi, cho rằng ta muốn nói nhảm với hắn sao, không thừa dịp có thể nói chuyện cố gắng nói, đến lúc đó bị bóp chết ta tìm ai khóc đây?

Bạn hữu này đột nhiên không cười, dùng một loại ánh mắt ý vị thâm trường nhìn ta: "Nữ nhân xinh đẹp như vậy, tại sao phải ăn mặc thành ra như vậy. Cá tính thú vị như vậy, mai một cũng quá đáng tiếc."

"Ngươi muốn như thế nào?"

"Ta vừa đứng thiếu một nương tử có thể nhìn thẳng mặt của ta."

"Ngươi quá xấu rồi, bóp chết ta đi. Ta ít nhất cũng có thị giác."

Có lúc, ta phát hiện ta thật muốn tìm chết! Sau đó? Lần này cũng có sau đó, nam nhân kia có tính khí, một ngón tay đâm tới đây, kết cục là Ta phải một tháng không phát ra được âm thanh nào.

Ta nước mắt lưng tròng nhìn hắn, quả quyết từ bỏ thẩm mỹ của mình, lúc này cho dù ta khen hắn anh tuấn hắn cũng không nghe được, ta chỉ có thể hướng hắn vung tay múa chân. Khóe miệng hắn cong cong, vui mừng vô cùng mở miệng: "Tiếp đó, làm như thế nào trừng phạt ngươi cho phải đây, đứng rồi. Bán ngươi cho gia đình giàu có làm nha hoàn như thế nào?"

Dĩ nhiên không thích, bắt quá, đây giống như cũng không tính là hình phạt, ta còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

"Chỉ là, ngươi phải giúp ta trộm một vật của chủ nhà." Hắn nhíu lông mày, nói tiếp.

Ngã! Quá nhiên. Không phải đơn giản như vậy.

"Trộm không được, ngươi có thể cả đời không cần lên tiếng rồi, còn phải làm nương tử thành thành thật thật của ta ~"

TOT ta muốn trở về! Ta quả nhiên bị ngược!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Ta thật sự có quang sáng của nữ chính sao? Giờ này phút này, ta tự nghi ngờ chính mình. Hiện tại ta bị tên sẹo nam kỳ quái ném đi, giống như không mặc quần áo, còn bị điểm một cái, cảm giác suốt một tháng. Nếu ta có quang sáng của nữ chính, sẹo nam hẳn phải yêu ta, theo định lý yêu ta sẽ ngược ta, tức là phải chơi ngược luyến cùng ta?

Nếu ta không có quang sáng của nữ chính, ta trăm phần trăm là bị kịch tình đại thần lừa gạt!

Kịch tình, là thứ thật thần kỳ, cho dù ngươi chạy đi đâu, nó đều có cách tóm ngươi trở về. Đứng ở trước cửa vương phủ, cuối cùng ta cũng hiểu ý nghĩa của câu không thể chống lại kịch tình. Chạy một vòng, cuối cùng ta vẫn phải đến chỗ này làm nha hoàn, bị ai dữ dội. Không, ta không muốn cam chịu số

phận một cách đơn giản như vậy, nếu thế thì không phải là ta.

Cho dù tình tiết đi theo hướng này, ta cũng phải đập gãy cái kia của vương gia trước. Đối với điều này, ta ôm lấy một lòng tất thắng mãnh liệt! Sắc mặt ta dữ tợn một hồi, bị bán vào vương phủ theo lời của sếp nam, ta đứng xếp hàng cùng một đám tiểu nha đầu để ba ma ma phía trước lựa chọn.

Trong ba ma ma, một người là tới lựa chọn nha hoàn bên người chủ tử để phụ trách cuộc sống hàng ngày, một người là tới chọn nha đầu làm việc nặng, một người là tới chọn nha đầu chuyên chăm sóc cây cảnh của vương gia. Ta cúi đầu nghĩ, cái thứ nhất là gần mục tiêu của ta nhất, nhưng tính nguy hiểm rất cao, cái thứ hai. . . vậy thì thôi đi, cái thứ ba có thể nói là tốt nhất.

"Ngẩng đầu lên."

Trong lúc ta đang suy nghĩ, ma ma đứng trước mặt quát ta. Không có cách nào, ta đành phải ngừng lại dòng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nghe lời ngẩng đầu lên.

Dung mạo này của ta, đặt trong đồng mỹ nhân chính là ngàn dặm có một. Làn da ta trắng nõn như tuyết, mi như lá liễu, một đôi thủy mâu đen nhánh sáng ngời, mũi thon miệng nhỏ, đặt ở trên đường cái, tỉ lệ người quay đầu là trăm phần trăm, tỉ lệ bị ác bá đùa giỡn là trăm phần trăm, tỉ lệ người muốn bắt cóc bán vào kỹ viện là trăm phần trăm. Hơn nữa đáng người ta còn yếu điệu, eo nhỏ không đầy nắm tay.

Dung mạo này của ta đừng nói là đặt trong đám nha hoàn, cho dù đặt ở trong đám cơ thiếp cũng là xinh đẹp nhất. Dù chỉ mặc xiêm y vải bố cũng đã xinh đẹp phi phàm, nếu đổi một thân xiêm y đẹp mắt, trang điểm nhẹ một chút, ai sẽ tin ta là nha hoàn bán mình? Hơn nữa thần thái của ta không kiêu ngạo không siểm nịnh, ánh mắt vô cùng kiên định.

Bề ngoài hoàn mỹ của nữ chính, chính là như vậy.

Trước kia ở trong các tiểu thuyết khác, bề ngoài của ta cũng tỏa sáng lờ lờ, đáng tiếc là mệnh nữ phụ, cho dù xinh đẹp đến đâu, thân phận cao quý đến đâu, cũng chỉ có thể phụ trợ cho sự hồn nhiên thiện lương của nữ chính. Mà lúc này đây, ta là nữ chính! Nhưng đáng tiếc. . . Là nữ chính bị ngược.

Hiện tại điều khiến ta buồn bực là sếp nam không dịch dung cho ta, làm ta phải rêu rao cái mặt vô cùng không an toàn này trong vương phủ, điều này rất nguy hiểm.

Ta cảm thấy, hần muốn để khuôn mặt xinh đẹp mẹ kiếp này đi tiếp cận ai đó. Ta không muốn đến nơi này, nhưng tình huống hiện tại làm ta không muốn đến cũng phải đến, vương gia gì đó đã có ấn tượng rất sâu sắc với khuôn mặt của ta, nếu không cần thiết thì ta sẽ không lác lư trước mặt hần. Nhưng sếp nam lại muốn ta trộm ngọc bài của vương gia, ta đành bất chấp khó khăn mà tiến lên vậy.

Ta đang tự hỏi, trong kịch tình có chỗ nào nhắc tới ngọc bài kia. Đúng rồi, hình như yêu nữ ma giáo cũng vì trộm gì đó mà trà trộn vào, chẳng lẽ cũng là thứ kia? Vậy sếp nam là người trong ma giáo? Ta đây sẽ không là. . . đã rơi xuống thành nữ phụ, một nữ chính thực hiện tình tiết của nữ phụ?

". . . ." Thì ra ta vẫn là mệnh nữ phụ sao?! Có phải quá mức bi kịch hay không?

Ta muốn quang sáng, loại quang sáng vô cùng trâu bò, sáng chói đến mức quay đầu cũng có thể giết người của nữ chính Mary Sue! [1]

[1] Mary Sue: nhân vật đẹp, hoàn hảo, bản lĩnh, bác ái, được yêu quý, hy sinh vì người khác,...

Khi ta suy nghĩ, vẻ mặt của ta luôn rất chính trực. Đặc biệt lúc ta đang có ý xấu, nghĩ thế nào tai họa người khác, biểu cảm của ta sẽ chính nghĩa đến mức người xấu đều muốn rút kiếm đâm ta. Giả chính nghĩa, cũng là một loại học vấn.

Nhớ năm đó khi ta còn hồn nhiên chưa biết, ta từng cho rằng mình là một nữ thanh niên vô cùng chính trực, đến lúc sắp kết chuyện, bút lông của tác giả vừa hạ. . . Ta mới phát hiện, thì ra ta thật độc ác. Chuyện ta độc ác gần như không có người nào trong tiểu thuyết nhìn ra được, chỉ có tác giả và ta biết, sau đó ta mới hậu tri hậu giác lên lút hăm hại nữ chính, lại ôm hết chuyện làm tổn thương nữ chính vào người mình.

Đến đại kết cục, chân tướng sáng rõ, nam chính sẽ bóp chặt cổ ta, bị thống hỏi vì sao ta lại làm như vậy.

Ta sẽ dùng vẻ mặt chính trực nói ta thương hần, sau đó phun một ngụm máu hối hận. . .

Chuyện lúc trước không đề cập tới cũng được, hiện tại, vị ma ma chọn nha hoàn bên người vương gia nhìn trúng ta, mở miệng hỏi ta: "Người tên là gì?"

Nàng ngẩng cao đầu, vẻ mặt cao ngạo: "Trước kia từng làm qua việc gì rồi?"

Ta ngừng suy nghĩ, bình tĩnh lác đầu, chỉ vào miệng mình, lại lác lác đầu, ta há mồm a a vài cái nhưng không phát ra âm thanh. Lúc này tất cả mọi người đều hiểu ra. . . Ta chỉ là kẻ câm điếc. Sắc mặt ma ma bỗng trở nên khó coi, nàng quay người mắng nam nhân mua nha hoàn, mắng vài câu mới không chọn ta nữa.

Thật may, đúng ý ta.

Sau khi biết ta là câm điếc, nhóm tiểu nha đầu được mua tới lặng lẽ phóng cho ta một loại ánh mắt gọi là khinh bỉ, còn mang theo vẻ hăm dọa và ghen tị diện mạo của ta. Có lẽ các nàng đang nghĩ, bộ dạng xinh xắn có tác dụng gì? Một kẻ câm điếc thì làm được gì? Ta lại biết, câm điếc tốt, câm điếc tuyệt vời, không cần làm nha hoàn bên người vương gia rồi hỏi han ân cần, hơn nữa bởi vì không thể nói, chỉ có thể làm công việc không cần phải nói, thật thoải mái.

Ta không phải là người coi cái giường của vương gia là sự nghiệp cả đời như các nàng, ta là người có lý tưởng, chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng về quê làm ruộng của ta!

Ba ma ma chọn tới chọn lui, đến cuối cùng, không ai muốn nha đầu nói cũng không thể như ta. Nhưng mà, bởi vì ta xinh đẹp, mấy ma ma vẫn đứng trước mặt ta do dự hồi lâu. Theo như logic bình thường, nha hoàn càng xinh đẹp thì càng không an phận, chọn nha hoàn bên người, tốt nhất không nên chọn xinh đẹp như vậy, trừ khi là có ý đồ khác, nhưng đây lại là một thế giới không có logic.

Bởi vậy, vị ma ma chọn nha hoàn bên người do dự một lát, vẫn muốn dẫn ta đi. Ta nắm chắc thời cơ, kéo vị ma ma chăm sóc cây cảnh, a a hoa chân múa tay, mãnh liệt biểu đạt một tín tức, ta muốn đi theo nàng.

"Đừng a a a, cũng không biết người đang nói cái gì, nha đầu cầm điếu này ta không cần, mấy người các người, đi theo ta." Nói xong, vị ma ma già kia dùng vẻ mặt không hiếm lạ ta, rất mất hứng uốn éo cái eo già, mang theo mấy tiểu nha đầu rời đi.

Thật rõ ràng, nàng vô cùng không hài lòng với biểu hiện vừa rồi của ta.

Vị ma ma bị ta kéo về mặt hung ác, đẩy mạnh ta ra, nói: "Một đứa cầm muốn làm cái gì, thôi quên đi, người đi theo ta, dù sao cũng không nói, vậy thì bớt chút phiền toái."

Là thiếu phiền toái, mặc kệ nàng nói gì, sai khiến ta làm gì ta cũng không thể phản bác, hơn nữa còn giảm bớt khả năng ta đi quyến rũ vương gia.

Ta ngoan ngoãn để người nọ đưa đến phòng hạ nhân, nơi nha hoàn ở, nơi này quy định là bốn nha hoàn ở một phòng, tuy chúng ta là nha hoàn trong vương phủ nhưng lại không phải nha hoàn cấp cao gì, tất nhiên phải ở chung. Sau khi dắt ta đi xem nơi ở, ma ma lại nói với ta quy củ trong phủ, chỗ nào không thể đi, hàng ngày phải làm việc gì, trên đầu không thể cài trâm hoa, quần áo không thể thêu cái gì, một đồng lớn lộn xộn.

Bởi vì hiện tại ta không thể nói chuyện, cho nên vô cùng yên tĩnh, vị ma ma kia cảm thấy mệt mỏi, phát phát tay, muốn ta học làm việc theo những người khác.

Đúng rồi, còn có chuyện quên không nói, hiện tại ta không phải là công chúa Bách Lý Vô Sắc, mà là. . . Vương Tiểu Hoa. Khụ, đừng cười, dù gì đây cũng là tên thôn quê! Muốn trách chỉ có thể trách. . . Trình độ đặt tên của tửu quỷ không là gì cả.

Cuộc sống ngày đầu tiên ở vương phủ, trôi qua rất nhanh.

Tất cả mọi người đều biết ta cầm điếu, ít nói chuyện với ta. Về điểm ấy ta không có ý kiến gì, dù sao ta cũng không định làm quen với mọi người. Công tác hàng ngày của ta là chăm sóc hoa lan, tuy rằng vương gia là tên cận bã, nhưng lại là người yêu lan.

Ta vô cùng hài lòng với công việc hiện tại, nhưng dù ta hài lòng, lại có người không hài lòng.

Chỗ làm việc của ta không phải là tiền sảnh cũng không phải hậu viện, cơ hội nhìn thấy vương gia có lẽ là. . . hai ba lần một tháng, hơn nữa ta luôn giậm chân tại chỗ, đối với việc hoàn thành nhiệm vụ cũng chẳng có tác dụng gì. Tuy rằng ta rất thích cuộc sống như vậy, lại có người cố tình phá vỡ sự hài hòa hiện tại.

Xế chiều ngày hôm sau, khi ta đang chăm sóc hoa lan, một gã sai vặt với diện mạo bình thường cầm một cái thùng đựng chất thải đi ngang qua, mở miệng nói: "Tiểu thư người họ gì."

Thấy ta không nói chuyện, hắn nói tiếp: "Mẹ người gọi người về nhà ăn cơm."

Ta hiểu ra, thì ra đây là khẩu hiệu.

Nhưng mà. . . Có thể để chất thải ra xa không. . . Ta cũng không phải công chúa người hương. . .

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Ta lại sai lầm rồi, thì ra đây không phải là khẩu hiệu, mà là ám hiệu đối đầu. Người nọ cầm thùng chứa chất thải đi ngang qua bên cạnh ta, cạnh chân ta lập tức có thêm một mảnh giấy bị vo viên nhỏ như móng tay. Sau khi ném giấy xong, người nọ bình tĩnh cầm thùng đựng chất thải rời đi, hôi thúi vây tròn mấy dặm quanh ta.

Ta kìm nén bức bối, nghĩ tới vật bài tiết của chủ nhân nhất định bốc lửa, đặc biệt vô cùng thúi! sau khi người hoàn toàn đi mất, ta mới chậm rãi nhặt cục giấy lên, nhét vào bên hông, tiếp theo đó chăm sóc phong lan. Đến trước giờ cơm, ta mới giấu cục giấy trong giày, xách theo nước đi rửa một thân mùi thúi, sau đó thay y phục sạch sẽ. Trước khi mọi người ăn xong, ta nhanh chóng ăn hết cơm của mình, vô cùng cô tịch trở về chỗ nghỉ ngơi.

Dù sao ta bị cầm, cũng không có bao nhiêu người muốn nói chuyện với ta, việc này cũng thuận tiện cho ta không ít.

Ở vương phủ làm nha hoàn, thật ra cũng là công việc béo bở, một tháng được một lượng bạc tiền công, hơn nữa chăm sóc phong lan cũng nhẹ nhàng vô cùng, bất quá nếu hoa cỏ xảy ra chuyện gì, thì thực phiền toái. Cũng may, tác giả thiết định ta sẽ làm ruộng, đã nghiên cứu qua loại thực vật này, chính là bởi vì ta có loại kỹ năng này, ta mới tâm tâm niệm niệm muốn đến nông thôn làm ruộng.

Hơn nữa, hiện tại ta không thiếu tiền. Mặc dù không phải cực kỳ giàu có, nhưng một mình sống qua ngày cũng coi như đủ rồi.

Bởi vì ta là nha hoàn bên ngoài mới vừa mua vào, phần lớn nha hoàn đều có chút đề phòng ta, cũng vô cùng xa lánh ta, hơn nữa một người cầm không thể nói chuyện, người nào không có chuyện gì muốn tìm ta gây sự, không khi dễ ta cũng đã không tệ rồi. Nha hoàn của gia đình giàu có, cầm cũng phải nâng cao hơn một chút, huống chi là vương phủ.

Điều này cũng vừa đúng để cho ta một mình núp ở trong phòng, hướng về phía ánh nến vàng, đọc xem trên giấy viết cái gì. Cục giấy cuộn lại mới nhỏ làm sao, mở ra. Cũng liền lớn cỡ bàn tay. Phía trên viết mấy hàng chữ, đại ý là muốn ta nghĩ biện pháp đến gần nỗ Vương Gia, mà không phải cả ngày cùng hoa hoa thảo thảo tương thân tương ái, ngoài ra, phía dưới còn vẽ hình dạng của ngọc bài, để cho ta rõ ràng ngọc bài lớn lên là dạng gì.

Vốn tờ giấy đã nhỏ, cho dù vẽ rõ ràng hơn, trong mắt ta đây cũng chỉ là một đồng mực.

Đột nhiên, ta phát hiện một BUG! (BUG = lỗi trò chơi, lỗi hệ thống, là từ hay được sử dụng trong truyện võng du)

Vương Tiểu Hoa là một thôn cô, một thôn cô không được đi học, nàng làm sao biết chữ? Được rồi, lúc này cũng không cần chăm chọc tác giả, làm không tốt sau này nàng có thể sẽ an bài ta ngày ngày nằm sấp ngoài thư viện nghe phụ tử giảng bài mất. Mà ta có nhiều kinh nghiệm làm nữ phụ như vậy, dĩ nhiên là biết chữ, hơn nữa thơ Đường 300 bài còn đọc lâu lâu.

Chỉ là khi đó gặp được nữ chính chân chính, nàng một bài thơ ngắn đã có thể ép ta thành một đồng cặn bã, cho dù trong bụng có phản bác cũng phun không ra. Thật ra. 300 bài thơ đều là mọi người sao chép, người có thể tại sao ta không thể chứ? Cho phép người ngẩng đầu nhìn trăng sáng, không cho phép ta nâng cốc hỏi trời xanh, quá vô nhân đạo rồi.

Đọc xong tờ giấy, ta đem đến trước cây nến đốt đi, thổi sạch nắm tro tàn, hủy thi diệt tích! Sau khi làm xong một loạt động tác này, ta bắt đầu nằm trước cửa sổ khổ não, nghĩ xuất hiện như thế nào mới không coi là đột ngột, mới thuận nước đẩy thuyền không khiến người hoài nghi đây? Mà sếp nam rất cuộc là ai?

Nghĩ như vậy, ta cảm thấy ta cần phải có một tấm bản đồ.

Sửa sang lại y phục trên thân, ta liền len lén ra khỏi phòng. Biết kịch tình cùng thăm dò thực địa hoàn toàn là hai việc khác nhau, giống như sự khác biệt giữa tưởng tượng cùng thực tế. Ta nhất định phải đi thực tế, mới hình dung được cảnh sắc bên ngoài như thế nào.

Ta đi tới bên hồ nước, hôm nay thật vừa lúc hoa sen trắng nở rộ, dưới ánh trăng, đẹp tựa như ảo mộng. Bên hồ nước có một dãy núi giả, ta không khách khí bò vào bên trong núi giả, nằm đấy, suy tư nhân sinh đại sự.

Đột nhiên, một tiếng rên rỉ của nữ tử xông vào trong tai ta, thân thể non nớt của ta chấn động! Sau đó, ta dùng tai nghe xong một cuộc xuân cung sống. Ở một nơi nào đó bên trong núi giả, một nam một nữ đang vô cùng cuồng phóng làm việc. Khiến cho ta tương đối đáng tiếc chính là, thanh âm nam nhân kia rõ ràng không phải nỗ Vương Gia, mà nữ tử. Hình như là một cơ thiếp chưa thỏa mãn dục vọng.

Nhắc tới hậu viện của Vương Gia hạng người gì cũng có, hơn nữa, phần lớn là từ nơi bướm hoa mang về, người ta có thể chịu được tịch mịch sao?

Hai người kia làm xong việc liền đi về phía ta đang nằm, ta bế khí, làm bộ mình là một con côn trùng chết. Đột nhiên, ta cảm thấy sau thân ta có một loại nhiệt độ, ta hậu tri hậu giác phát hiện, có người cũng đang nằm bên trong giống như ta.

Bóng đêm quá mờ, ta nhìn không rõ đây là người nào, đưa tay qua liền bưng kín miệng một sinh vật. Mặc dù không thấy rõ diện mạo, thế nhưng ta nhìn rõ kiểu tóc trên đầu người ấy.

Người nọ rên lên một tiếng, không động nữa.

Cho đến khi người đã đi ra ngoài, ta mới chậm rãi bò ra, nhưng bò được một nửa, ta liền phát hiện chân ta bị một sinh vật bắt được. Trên lưng của ta đột nhiên chui lên một cỗ lạnh lẽo, run run rẩy rẩy nhìn về phía sau. Lúc này người nọ lộ ra cả phần đầu, chỗ này có ánh trăng, có thể chiếu đến, vì vậy ta thấy được khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, ánh mắt lạnh lùng ánh, môi mím chặt.

Là nỗ Vương Gia.

Mắt ta trong nháy mắt tròn to, một bộ dáng gặp quỷ rồi.

"Tráng sĩ, xin buông tay!" Ta há mồm, nhưng không phát ra âm thanh.

Hắn lập tức phát hiện không đúng, cầm lấy tay của ta bắt mạch một phen, sau đó đưa tay điểm ta mấy cái, ta há miệng, vẫn không phát ra âm thanh. Hắn nhăn mày, hỏi ta: "Chuyện gì xảy ra, người không thể nói chuyện sao?"

Ta dùng sức gật đầu với hắn.

Lần này mỡ Vương Gia mới buông lỏng tay ra, phát hiện ta trở mặt nhìn hắn, hắn ho nhẹ một tiếng, ra khỏi núi giả. Hiện tại, ta cảm thấy ta vẫn có hào quang của nữ chính, nếu không làm sao chui vào núi giả cũng có thể gặp được nam chính ở đây?

"Tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?"

Thấy hắn hỏi như thế, ta tìm một khối đất bằng phẳng đứng ngay ngắn, bắt đầu giải thích. Đầu tiên, ta giơ lên ba ngón tay với hắn, hắn không hiểu, vì vậy ta bắt đầu hành động. Ta đặt tay cùng nhau, hợp thành một chữ nhân, sau đó ta lại bắt đầu làm động tác ăn cơm, sau đó ta lại làm động tác ôm trẻ con trước ngực.

Mỡ Vương Gia nhìn hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Ngươi. Com. Ngươi nói là kẻ buồn người?"

Ta vui mừng giơ ngón cái về phía hắn, tiếp theo làm một động tác trốn chạy, sau đó là nhìn thấy chuyện kinh ngạc, sau nữa lại chỉ vào miệng. Sau khi làm xong, mỡ Vương Gia rút cuộc đã ngu gật. Ta vươn tay, mặt không chút thay đổi đàm tĩnh hắn. Một tay chỉ vào eo mình, một tay chỉ vào cổ họng mình.

Một bộ chờ hắn giải cứu ta.

Vương Gia nghiêm túc nhìn ta, nói: "Ngươi nói là, đêm hôm đó sau khi ngươi chạy trốn, gặp phải người kia, người kia điểm huyết đạo của ngươi, khiến ngươi không thể nói chuyện. Sau đó, ngươi lại gặp phải bọn buồn người, bị bán vào vương phủ?"

Ta kích động lời kéo hắn, dùng sức gật đầu.

Mới vừa rồi Hiên Viên Liệt đã thăm dò mạch đập của ta, biết ta là một nữ tử yếu đuối không có chút võ công nào, hơn nữa lớn như vậy, bị lừa bán vào đây đã là rất may rồi. Bộ dạng của ta hôm nay không giống với lúc trước hắn nhìn thấy, hoàn toàn không nhìn ra hai chữ nhu nhược, còn hoạt bát dị thường, điều này làm cho mỡ Vương Gia cảm thấy. Hứng thú càng lớn.

Suy nghĩ một chút, ta lại chỉ chỉ vào cái đó của hắn, chỉ xong lập tức tỏ vẻ vô tội nhìn hắn.

Hắn lập tức từ trong ánh mắt của ta hiểu được ý của ta: "Ngươi, bởi vì sợ ta trách ngươi chuyện này, cho nên mới chạy trốn sao?"

Ta vẫn tỏ vẻ vô tội nhìn hắn, còn lui về phía sau rút một cái, tích cực tỏ ý ta tuyệt đối không phải là cố ý. Đáng vẻ đơn thuần dễ thương này, khiến trong lòng mỡ Vương Gia thư thái một hồi.

Hắn đã gặp đủ loại mỹ nhân, nhưng chưa từng thấy qua như vậy. Trước đó vài ngày thấy ta đẹp ời là đẹp, lại vô cùng nhu nhược, mỹ nhân nhu nhược hắn thấy không ít, nhưng nhu nhược đến khiến cho người thương yêu cũng là lần đầu. Người như vậy sẽ khiến tâm hắn nảy sinh sự triu mến, nhưng cũng chỉ có vậy. Nhưng một tiểu nữ tử như ta lại có thể đội mưa công hắn đi chữa bệnh, có thể thấy được là một nữ tử vô cùng có trách nhiệm, nhìn như nhu nhược, lại có một mặt kiên cường.

Chính là. Đoạn thời gian đó thật làm cho người ta đau đớn và không dám nhớ lại.

Nhưng bây giờ hắn lại phát hiện, mỹ nhân này cùng lúc trước thần thái không giống, mặc dù miệng không thể nói chuyện, thần thái lại càng thêm lấp lánh, giờ tay nhắc chân cũng mang theo một loại đơn thuần ngây thơ đáng yêu.

Thấy vẻ mặt mỡ Vương Gia ra vẻ trầm tư, ta gấp một cái, nhìn dáng vẻ của hắn tám phần không biết làm sao giải quyết vấn đề của ta. Ta lại đưa tay chọc chọc vai của hắn, sau khi thu hút ánh mắt hắn, ta đem đôi tay đặt bên mặt làm thành hình dạng đi ngủ. Vừa chỉ chỉ về phía phòng hạ nhân bên kia, ý bảo ta cũng phải đi về ngủ.

Đúng rồi, lúc này ta hắn là còn chưa biết thân phận thực sự của hắn, bởi vì hắn từ đầu tới cuối chưa tiết lộ với ta.

Vương Gia thấy vậy, lại nhìn về hướng kia một cái, lông mày từ từ cau chặt. Thấy bộ dáng này của hắn, ta lại làm mấy động tác có độ khó cao, Vương Gia liền mơ hồ đoán trúng ý của ta. Đại ý là, đây là hậu viện của Vương Gia, người khác không thể tùy tiện tới được, cho dù thân phận ngươi là gì thì cũng từ đâu trở lại đó đi thôi.

Ta đây một phen động tác, lập tức bỏ qua dự tính an bài của mỡ Vương Gia dành cho ta.

Ta nghĩ, lúc mới bắt đầu vì sao mỡ Vương Gia này ngược nữ chính chứ? Cũng bởi vì nàng nhu nhược, không biết phản kháng, ngược a ngược a liền sinh tình. Tại sao ta không thể dùng một loại phương thức khác để tiếp cận hắn chứ? Có lẽ. Hắn chính là một M sao [1]? Dù sao nhân truyện này là ngược luyện tình thâm mã.

[1]: ý chỉ những người thích dùng bạo lực trong quan hệ yêu đương

Tạm biệt mỡ Vương Gia, ta vỗ vỗ y phục trên người, đi về.

Mỡ Vương Gia ngây ngốc tại chỗ thật lâu không động, ngày hôm sau, trong vương phủ liền truyền ra một tin, một tiểu thiếp lúc trước rất được sủng ái bị chặt tay chân ném khỏi phủ.

Thời điểm nghe được tin tức này, toàn thân ta run lên.

Quả nhiên không hổ là nam chính? Tác phong này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Bởi vì ta là nữ chính, cho nên cuộc sống của ta không thể bình thường, cho dù ta muốn một cuộc sống bình thường, làm một người có lý tưởng, có mục tiêu, có phẩm chất! Thân là một người nắm rõ kịch tình, biết nội dung chính của tiểu thuyết là ngược luyến tình thâm, vì không bị ngược, ta đành phải bắt đầu đi lên con đường ngược người thên thang.

Vì con đường của ta là quang minh, con đường của đối phương chỉ có thể là hắc ám!

Sau khi hạ quyết tâm, ta đột nhiên cảm thấy trên người mình tản ra khí chất của ác bá.

Giờ phút này, ta ngồi xổm ở nơi lần trước gặp mẫu vương gia, cầm gậy viết trên mặt đất, vạch ra mục tiêu mà chỉ mình xem mới hiểu. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ta hiểu biết một chút về vương gia, hẳn nhìn có vẻ rất bình tĩnh cơ trí, lãnh khốc lại mạnh mẽ, thực ra. . . Đầu óc không bình thường.

Ôi, ta không biết trong quyển tiểu thuyết này có nam chính nào là đầu óc bình thường hay không.

Đầu tiên, hẳn có ý thức địa bàn vô cùng mãnh liệt, cho dù hẳn không thích, người khác chạm vào cũng phải chết, tiểu thiếp ngày hôm qua chính là ví dụ. Hơn nữa hẳn ra tay tàn nhẫn, làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong. . .

Đến kết cục, bởi vì nữ phụ ngoài ý muốn bị hẳn X mang thai khiến nữ chính thương tâm rồi đi, mẫu vương gia quyết ngược đưa nhỏ nữ phụ sinh ra, việc này rõ là. . . Người bình thường có thể làm được?

Thứ hai, hẳn có tâm lý ngược đãi mãnh liệt với nữ tử nhu nhược, đây là quan sát của ta. Nữ phụ luôn là một bộ đáng thương, tiểu bạch hoa, vĩnh viễn là vẻ người ức hiếp ta, người thực có lỗi với ta trước mặt vương gia, đối được các loại yêu thương của mẫu vương gia, ở trên giường. . . Mọi người biết.

Nhưng mà, mẫu vương gia và mẫu nữ phụ vận động trên giường, đối với nữ chính mà nói thì là ngược một chút, tuy rằng đây không phải thịt vắn, nhưng giường diễn cũng không thiếu. Bởi vì ngọn gió hài hòa thổi quét, tác giả sơ lược phần lớn, nhưng người trong tiểu thuyết lại phải tự thể nghiệm, không thể không nói, tác giả này thật đáng đánh đòn. Được được, làm nữ chính, ta nâng đầu lên nguyên rửa tác giả phải dùng lại băng x (bvs) của người khác!

Được rồi, trở lại chủ đề.

Làm nữ chính, ta vốn phải là một tiểu bạch hoa nhu nhược, thân là người bị cưỡng X lại yêu cưỡng X, loại thiết định này rất phổ biến ở Tiêu Tương, không có gì kỳ quái cả. Người vừa tiểu bạch vừa dốt đặc, còn mang vào thuộc tính điên loạn như ta, ở các thời điểm nhu nhược khi bị X, không hiểu vì sao mẫu vương gia liền yêu ta.

Hiện tại, ta không thể đi con đường tiểu bạch hoa, nếu không chỉ có thể bị ngược, mà mẫu vương gia cũng không thích nữ nhân cường thế. Hơn nữa ta cũng không cường thế nổi, vì thế ta đi. . . Con đường tri tâm tỷ tỷ? Chỉ ngẫm lại cũng thấy rất hổ cha [1], đổi cái khác vậy.

[1] Hổ cha: Thiện ý châm chọc, cười nhạo hoặc châm chọc hành vi hàng năm "đào hầm" nhưng không lấp hoặc lấp cực kỳ thông thả. Ở trong cuộc sống, hổ cha là một từ dễ phát tiết bất mãn.

Trước tiên, ta phải nghĩ biện pháp hấp dẫn lực chú ý của mẫu vương gia, cố gắng phát triển thành trạng thái ngoài tình bạn chưa đủ tình yêu với hẳn, như vậy sẽ miễn đi bị kịch bị tha lên giường. Nhưng mà, ta cảm thấy mục tiêu này rất khó đạt thành, nhưng không sao cả, cách mạng chưa thành công, ta sẽ vẫn nỗ lực!

Tiếp theo, nghĩ biện pháp hấp dẫn mẫu vương gia, lúc này trong đầu ta hiện lên cách các loại nữ chính hấp dẫn vai nam chính. Thứ nhất, hát tình ca cho hẳn nghe, người là con gái nhà lành hay nữ tử thanh lâu, xướng mấy bài lưu hành cái gì, đây là kiểu tâm thường nhất, tóm lại mẫu nam chính nghe xong nhất định khuyên đảo đủ kiểu!

Vậy, vậy. . . Ta sờ cổ họng của mình, cuối cùng quyết định. . . Đổi kiểu khác vậy.

Thứ hai, thi từ ca phú, đi con đường tài nữ?! Lấy thân phận một bông hoa thôn như ta. . . Chắc chắn không được.

Thứ ba, khiêu vũ, xà vũ, vận eo múa, lộ rốn, lộ cánh tay, lộ đùi. . .

Thôi đi, ta không muốn bị tha lên giường ngay lập tức!

Ta nhìn quần áo của mình, lại nghĩ tới điều kiện hiện tại, thật bị kích phát hiện. . . Cho dù ta biết múa biết hát biết làm thơ, nhưng, toàn bộ đều không phù hợp với thân phận này, cho dù muốn biểu đạt cũng không biểu đạt được. Ta đau khổ ngẩng đầu, nhìn về phía ao hoa sen phía trước, suy xét phương pháp tiến công chiếm đóng chỗ vương gia.

Mỗ vương gia là vương gia khác họ, kiêu ngạo đến khó tin, giống như thiên hạ chính là nhà của hắn, muốn làm gì thì làm, nuôi một đồng ám hầu, thích ý ngồi vào vị trí dưới một người trên vạn người sau hoàng đế. Tiểu thiếp còn nhiều hơn hoàng đế, phô trương lãng phí còn hơn hoàng đế, hoàng đế chính là phòng nền vì phụ trợ cho sự cường đại của hắn mà tồn tại, hoàng đế cái gì cũng phải sợ hắn, quan trọng nhất là, công năng X của hắn vô cùng mạnh.

Muốn đánh bại mỗ vương gia mà không bị tha lên giường là một vấn đề khó khăn.

Một tay chống cằm, về mặt ta chính trực suy nghĩ, bỗng người thấy mùi ngọt ngào trong không khí. Ta hơi quay đầu, chỉ thấy một nữ nhân trang điểm vô cùng điểm lệ, lác lác mông đi tới bên này cùng nha hoàn. Có lẽ là vì phụ trợ cho sự thuần khiết, tiểu bạch của nữ chính ta, thẩm mỹ của nữ phụ râu ria đều không là gì cả. Trên mặt trát một đồng phấn, mùi hương trên người nồng nặc quá mức, làm mỗ vương gia cần xuống cũng thật mệt.

Nhìn thấy có người đến, ta quyết đoán chuyển vị trí, cúi đầu hành lễ rồi định tránh ra, nha hoàn của người nọ vừa tiến lên đã gầm lớn.

"Lớn mật, thấy phu nhân mà không hành lễ!"

Ồi, ánh mắt, có mắt hay không! Không phải ta đã xoay người hành lễ sao? Hơn nữa, nếu ta có thể nói được, ta sẽ gọi một câu phu nhân. Mà trạng thái cúi đầu không nói của ta, đã bị nha hoàn coi là kiêu ngạo không để các nàng vào mắt, một kinh địch vừa bị loại bỏ, tâm tình của Vân La phu nhân đang rất tốt, nhưng thấy được một nha hoàn kiêu ngạo như vậy, cũng không cao hứng nổi.

Người vô tội cũng trúng đạn là ta mặt không biểu cảm ngẩng đầu, XX nữ không có việc gì mà gây chuyện chỉ là vật hi sinh, ngay cả nữ phụ cũng không làm được, nhưng các nàng sẽ vô cùng tích cực xoát cảm giác tồn tại rồi sau đó bị đại BOSS là nam chính ngược. Về nguyên nhân ta bị gọi lại, ta nghĩ là vì. . . Quảng sáng của nữ chính.

Đến nơi nào cũng đều chọc phiền toái, quảng sáng của nữ chính trong truyền thuyết.

Ta vừa ngẩng đầu lên, hai má tuyệt đẹp của ta liền lộ ra, chỉ thấy đồng tử của Vân La phu nhân co lại, nhìn chăm chăm ta hồi lâu, giống như ta là hồ ly tinh quyến rũ vương gia nhà nàng. Tuy rằng ta định quyến rũ, nhưng không phải là ta còn chưa thực hành sao, hơn nữa ta không định quyến rũ kiểu kia.

Nếu, ta là tiểu bạch hoa, lúc này ta nên nhu nhược các kiểu, nước mắt lưng tròng nhìn qua, tiếp theo chắc chắn bị ngược.

Nếu, ta là nữ cường nữ chính, lúc này ta nên khinh bỉ đủ kiểu, ngược trở về, tác giả sẽ làm giảm chỉ số thông minh của tất cả những người xung quanh để biểu hiện sự thông minh vô cùng của ta!

Người trước, vai nam chính sẽ xuất hiện ngay tại trận, sau đó nữ vật hi sinh muốn trả đũa lại không thành công, ta thành công đạt được sự yêu thương của vai nam chính.

Người sau, vai nam chính sẽ xuất hiện ngay tại trận, sau đó nữ vật hi sinh bị ngược khóc hu hu kể, tình tiết vai nam chính hiểu lầm nữ chính sẽ được trình diễn! Nữ chính cố chấp lười giải thích, một bộ ta nhìn không nổi cách các người đối xử với XX, lâm vào quá trình bị hiểu lầm rồi bị ngược.

Mà ta, không phải người trước cũng không phải người sau, ta quyết định tìm cách khác!

Trước khi chưa nghĩ ra phương pháp hoàn chỉnh và an toàn để tiếp cận mỗ vương gia mà không bị ngược, ta không thể hành động thiếu suy nghĩ. Ta mặt không biểu cảm nhìn nữ vật hi sinh, nữ vật hi sinh lạnh lùng nhìn ta, nàng đang muốn lên tiếng, ta bỗng uốn éo cái eo, đi đến phía sau núi giả, lấy thùng phân đóng kín nắp được mai phục ở chỗ kia ra, sau khi lấy ra, ta đứng trước mặt mấy nữ nhân, mở nắp ra. . .

Mùi thối làm người ta khó có thể tưởng tượng xông lên, ta thấy mấy nữ nhân phía trước bị mùi này hun đến ngã ngửa, một đám hoa dung thất sắc cầm khăn tay che mũi, ngay cả nói cũng không nói được, vội vàng lui về phía sau. Trong đó có một nha hoàn nói ta lớn mật thiếu chút nữa thì bị mùi hôi làm ngạt thở mà ngất đi.

Mấy vị bạn hữu này, chắc chắn là phát cáu rồi, thối như vậy mà. May mà công lực bế khí của ta là hạng nhất, chút mùi thối ấy không có ảnh hưởng gì lớn đối với ta.

Lúc trước ta giấu kín thứ này, vốn định nghĩ đến sau khi tiếp cận mỗ vương gia sẽ hát thùng này lên, mục đích chính là nhìn xem trên người mỗ vương gia có ngọc bài hay không. Nhưng là, trước khi ta còn chưa nghĩ tới biện pháp hoàn chỉnh, nữ vật hi sinh đã xuất hiện, ta không thể không đánh tiểu quái ở trước mặt trước, sau đó mới giết BOSS.

Ta vô tội vung tay múa chân tỏ vẻ ta chỉ là tiểu nha hoàn lấy thùng phân, các nàng nghe không rõ, ta liền làm bộ tới gần giải thích cho các nàng, đuổi đến mức các nàng đều tái mặt, chạy chạy từng bước nhỏ, không có sức mà tức giận nữa. Trăm cái trên đầu phu nhân gì đây cũng đã lệch xuống, cả người chật vật.

Đột nhiên, đầu gối của ta tê dần, bằng kinh nghiệm tập múa trước đây của ta, chắc hẳn có người dùng cục đá đánh vào đầu gối của ta, làm cơ thể của ta không khống chế được mà nhào về phía trước. Phân trong thùng của ta một phần rơi xuống đất, một phần bay về phía nam tử áo đen vừa xuất hiện. Cho dù hắn võ công cao cường, cũng ngăn cản không được phân dạn lỏng, vì thế. . .

Vương gia bị đại tiện một thân xụ mặt, nhìn người đang tội nghiệp giả chết, quỳ rạp dưới đất chết cũng không chịu ngẩng lên là ta.

Ta đây. . . Xem như ngược hẳn sao?

". . . Người đang làm cái gì!"

Bón phân mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Đây là một thời khắc muôn vàn khó khăn!

Hai canh giờ trước, ta nằm trên mặt đất giả chết, trong óc chuyển qua vô vàn biện pháp lừa dối, tỷ như tiếp tục giả bộ không biết thân phận của Vương Gia mới có thể thất thủ dột cho hẳn một thân đây phân. Bất quá, ta đây thật vẫn coi như là lỡ tay kia mà, nếu không phải có người nào đó giấu mặt dùng cục đá đánh vào đầu gối của ta, ta cũng sẽ không lao về phía trước, hơn nữa còn ăn đầy miệng bụi.

Vẫn còn may không phải là ăn đầy miệng phân, về điểm này ta rất may mắn. Về phần Vương Gia ăn hay chưa, chào ôi, cái này không nằm trong phạm vi khổng chế của ta nha, nhún vai.

Nhưng không đợi ta nghĩ ra biện pháp chu toàn, bỗng Vương Gia liền nhấc cổ áo ta lên, xách ta như xách con gà con tới phòng của hắn. A, không cần lo lắng, không ai đây đâu đây mặt dính phân còn có thể có ý nghĩ kia, lúc này ta hoàn toàn không có cảm giác cục hoa khăn trương. A, sai lầm rồi! Nữ nhân không phải dùng nơi đó, ta tự kiểm điểm!

Sau khi ta bị xách vào, hắn gọi người làm chuẩn bị nước nóng, đi vào bên trong tắm, ta liền thấy bọn nha hoàn đi vào đổi nước mới nhiều lần, đại khái đồ mười mấy thùng, mà bỗng Vương Gia cũng tắm hai canh giờ! Ta sờ cảm nghĩ, có lẽ hắn có chút, thích sạch sẽ. Bởi vì bỗng Vương Gia không lên tiếng, vì vậy ta không thể rời đi, chỉ có thể ở phòng ngoài chờ đợi, cũng không thể ngồi ở chỗ Vương Gia, cho nên ta đứng suốt hai canh giờ!

Đứng mấy canh giờ, đối với ta mà nói cũng không có gì, tồi tệ nhất là, bởi vì đứng bất động, ta bỏ lỡ giờ cơm! Chíp chíp chíp. Quả thật sống không bằng chết! Thời điểm ta che bụng sôi ề ề, bỗng Vương Gia rút cuộc khoác một cái áo màu mực đi ra. Hắn tóc dài còn ướt, tiểu nha hoàn đi theo phía sau cầm khăn lau tóc cho hắn.

Vương Gia tìm được vị trí thoải mái ngồi xong, đem nha hoàn kéo tới trên người mình.

Chuyện này Vương Gia rất không vui, hắn đại ý là muốn chinh ta, có lẽ đầu óc của đám nam cận bã đều có vấn đề, bị điện chạy qua, cách hắn chinh người chính là cùng nữ nhân khác ân ái trước mặt ta. Biết làm sao đây, ta đối với việc hắn tùy tiện cho tay vào trong y phục của nha hoàn sờ sờ xoa nắn, bộ dạng hí mắt hưởng thụ hoàn toàn không cảm thấy hứng thú, cũng sẽ không cảm thấy bị vũ nhục.

Hơn nữa, ta hiện tại cùng Vương Gia hoàn toàn không có quan hệ gì, cho rằng chuyện như vậy có thể kích thích đến ta sao? Vương gia quá ngây thơ rồi!

Nha hoàn bắt đầu hai gò má đã hồng phất ra âm thanh a a ưm ưm, ta tiếp tục vuốt bụng, bởi vì không thể lên tiếng, ta chỉ có thể về mặt uất ức nắn bụng của mình. Mồ Vương Gia dùng khỏe mắt dư quang ngắm ta, đối với lần này, ta đáp lại là một đôi mắt xem thường. Có lẽ bị ánh mắt của ta kích thích, động tác của bỗng Vương Gia mạnh tay hơn, y phục của nha hoàn liền bị xé ra, lộ ra bộ ngực bị nắn bóp đến đỏ lên.

Mà nha hoàn cũng không ngưng ngừng chút nào, ngẩng cao gương mặt xinh đẹp, tròn mắt ẩn tình, hai chân càng thêm hào phóng nhốt chặt cái hông mạnh khỏe của bỗng Vương Gia, lửa cháy đỏ thêm đầu cọ a cọ. Nhìn dáng vẻ này, nha hoàn này cũng là một trong những người nóng lòng cầu một vị trí, hơn nữa đối với loại chuyện này đã sớm luyện tập qua, nếu không làm sao sẽ phản ứng nhanh như vậy.

Đây không phải là nha hoàn vương phủ, mà là người xuất thân từ kỹ viện đi.

Nàng vừa ưm ưm a a, còn vừa dùng ánh mắt khinh miệt nhìn ta, thật giống như đang nói, đáng đáp đẹp có ích lợi gì, Vương Gia còn không phải là muốn nàng không muốn ta sao. Đối với ánh mắt của vật hi sinh rõ ràng này, hơn nữa còn là vật hi sinh ngay cả tên cũng không có, ta thật sự chính là rất khó đề ý.

Ta rất khẩn cấp muốn hỏi Vương Gia một câu, sau khi nhìn trình diễn xong có được ăn cơm không? Phải biết một bữa không ăn đói bụng đến phát hoảng nha. Ta cũng không phải người đặc biệt kiêng ăn, hơn nữa trước khi ở nông thôn, cho dù là cơm tẻ cũng có thể ăn, nếu không, cho bánh bao chay cũng được! Đây đâu đâu là ý nghĩ đói khát của ta, lại một lần nữa đắc tội Vương Gia, khiến Vương Gia cảm giác mình có phải là không có sức quyến rũ hay không, hẳn một tay đẩy nha hoàn kia ra, dùng một loại ánh mắt rất thâm trầm nhìn ta.

Nhìn một hồi, hắn dùng giọng nói tà mị đặc biệt thâm trầm mê người mở miệng: "Tới đây phục vụ Bôn vương."

Nhất thời, ta ngẩng đầu lên, đặc biệt khiếp sợ nhìn hắn. Một vật nào đó lộ ra bên ngoài quần đang ngẩng đầu. Vật này. Ta không phải là

chưa từng thấy, mà vật kia của hắn cũng giống như tác giả miêu tả, thể tích không nhỏ, màu sắc không tẻ, nhưng như thế nào đi nữa, đó cũng là một cây nấm lớn, còn là một cây nấm lớn trên đầu đang chảy nước.

Thân là một thân hoa bình thường có phẩm vị có phong cách có theo đuổi! Ta, có thể bày tỏ không thích vật này sao?

Nhưng đang lúc ta dời ánh mắt đi, lại đột nhiên liếc thấy bên cạnh áo lót màu trắng của hắn treo một tấm ngọc bài xanh biếc, ánh mắt của ta khó hiểu sáng lên, mang theo cảm xúc khẩn trương, hưng phấn, sợ hãi, rối rắm, từ từ di chuyển bước tới. Lúc này khuôn mặt hoàn mỹ như bạch ngọc của ta dâng lên sắc đỏ nhàn nhạt, ánh mắt mang theo tránh né cùng e lệ, còn mang theo một chút sợ hãi, kiên định đi tới trước mặt Vương Gia.

Vương Gia rất là hài lòng nhìn tư thái này của ta, cảm thấy ta bị đánh bại ngã xuống trước vật kia của hắn. Hiện tại Vương Gia đang cẩn thận nhìn khuôn mặt ta, da trắng nõn, lại vô cùng mịn màng, một đôi thủy mẫu đen nhánh phiếm thủy quang nhẹ nhàng, lông mi cong cong tựa như chiếc quạt lông, run rẩy đến trong lòng hắn, mũi thon xinh xắn, cái miệng màu hồng nhạt nhỏ nhắn, bộ dáng khăn trương lúc mở lúc đóng, chọc cho lòng người nổi lên thú tính. Nếu vẻ xinh đẹp này của ta không thể coi là tuyệt sắc, còn có người nào có thể?

Lúc này ta không biết Vương Gia đang suy nghĩ gì, cho nên ta không thể phản bác hắn hoàn toàn do tác giả thiết định! Gương mặt của ta được xưng là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, có thể không tuyệt sắc sao?

Hiện tại, ta tâm tình thấp thỏm đến gần hắn, nhìn vật kia của hắn đột nhiên trở nên lớn lên lần nữa, cảm thấy hô hấp của hắn trở nên dồn dập, ánh mắt trở nên bốc lửa. Ta nhìn ngọc bài ngay tại bên cạnh, tay ngọc thon thon run rẩy đưa tới.

Nhà hoàn bị lãng quên ở một bên thu thập xong y phục, ác độc nhìn lưng ta một cái, biết rõ tính tình của Vương Gia, lặng lẽ kéo cửa ra đi, chỉ là thù này là phải nhớ!

Vương Gia đợi đến chịu không nổi khẽ hừ một tiếng, ta bị dọa đến rút tay lại, cho rằng hắn phát hiện được mục tiêu của ta không phải vật kia, mà là ngọc bài. Ta thận trọng giương mắt nhìn hắn, hắn hài lòng hơi cong môi một cái: "Thế nào, không muốn làm?"

Dường như ánh mắt của ta lấy lòng hắn rất tốt, hắn thoạt nhìn tâm tình tốt vô cùng.

Ta gian nan thu hồi tâm mắt, khó khăn đem ánh mắt từ trên ngọc bài chuyển đến trên vật bí ối sung sướng ứa nước kia, trong óc không không chế nổi hồi tưởng lại vật này đã từng bị vô số nữ phụ dùng qua, còn dùng rất kích tình bắn ra bốn phía. Ta vốn không thích sạch không biết vì sao đột nhiên lại có, ta liền cảm giác có một loại cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

Mà ta, cũng làm như vậy. Chỉ thấy ta đột nhiên ngửa mặt, nôn thẳng vào vật đang ngẩng đầu lên trời của Vương Gia. Mắt của ta tròn tròn nhìn vật kia trong nháy mắt nhỏ đi, mềm đi.

"." Tác giả đại nhân, ta hình như lại ngược được hắn!

Chỉ là, đồng thời cũng sẽ bị ngược chứ? Chỉ là, bởi vì chuyện này, vật kia của Vương Gia có chừng mấy ngày không ngóc đầu lên được, bóng ma trong lòng quá lớn. Hoàn toàn là chuyện ta không cách nào khống chế!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Làm một người có phẩm chất có phong cách. . . Phong cách cái X, ta thực sự bị ngược được không, nhưng ngược ta không phải vương gia, mà chắc chắn là đồng nha hoàn và tiểu thiếp. Ta vốn là người không ai chú ý, vô cùng khiêm nhường, chỉ là tiểu nha hoàn chăm sóc hoa cỏ tiền viện hậu viện đều không đi, nhưng hiện tại, ta là nha hoàn phách lối người người muốn hãm hại, người người đều hận.

Ta cố chấp cho rằng, đây là định luật của nữ chính, là tác dụng của quảng sáng nữ chính, ta chính là thể chất chịu ngược. Nhưng ta cũng không phải kẻ chịu ngược cuồng, bởi vậy khi bị ngược ta sẽ không cảm thấy vui vẻ.

Sự tình là thế này.

Khoảng ba ngày trước, ta bại lộ khuôn mặt tác giả cho ta trước một cơ thiếp có tâm ghen tị rất nặng của vương gia, tiếp theo, ta lại bị người hãm hại hất cho vương gia một thùng phân lớn. Còn chưa hết. . . Khi vương gia có tâm tư gây rối với ta, ta không cẩn thận nôn mửa dịch dãi và một ít vật dơ bẩn vào thứ đang nhếch lên của vương gia.

Lúc đó, ta trơ mắt nhìn, thứ có thể xem như bôi lợi trong bãi nôn của ta bị kinh sợ, thu nhỏ và mềm đi nhanh chóng. Nhìn thấy vật vốn đáng khinh ở trong bãi nôn dơ bẩn, ta đây bất hạnh lại bị ghê tởm đến, ngay cả che miệng cũng không kịp, lại muốn nôn tiếp.

Sắc mặt vương gia đại biến, dùng nội công hất ta từ trong phòng ra ngoài, làm ta lăn lộn trên đất mấy vòng, bả vai và đầu gối đều bị chút ngoại thương, nội thương thì không có. Mỗ vương gia vẫn rất đúng mực, không một chương chộp chết ta. Tính ra, ta mới quen biết mỗ vương gia mấy ngày, vậy mà đã

khiến đệ đệ của hần trải qua hai lần nguy hiểm, đột nhiên ta cảm thấy rất có cảm giác thành tựu.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó ta liền gặp xui, bởi vì vương gia. . . Vật của hần cả một ngày đều không đứng lên.

Mỗi vương gia bởi vì đột nhiên nhận đến kích thích, có lẽ trong lòng sinh ra bóng ma, tuổi trẻ còn có nguy cơ bị liệt dương! Nhưng là, giờ phút này ta lại không cao hứng nổi, ta biết, ta đã đắc tội người ta. Trong khoảng thời gian này, tốt nhất không nên xuất hiện trước mặt vương gia nào đấy, nếu không kết cục của ta ngoại trừ bị ngược vẫn là bị ngược, ngoại trừ chết vẫn là chết.

Trong ba ngày này, hậu viện của vương gia giảm bớt mấy tiểu thiếp và nha hoàn không an phận, các nàng hầu hết đều chủ động vào phòng hầu hạ vương gia. Các nàng không đột nhiên bệnh chết thì là đột nhiên cảm điếc, bị đuổi khỏi phủ, dù sao không có ai là có kết cục tốt. Hiện tại nhóm tiểu thiếp đều cảm thấy bất an, cũng không dám tùy tiện đi trêu chọc mỗi vương gia nữa.

Hơn nữa, còn vụng trộm truyền ra tin tức cái đó của vương gia. . . đã ba ngày không ngẩng đầu lên được. Đúng là vì đám nữ nhân này biết vương gia có khả năng. . . bị liệt, nên mới bị xử lý.

Đường như tác giả rất thích thiết định máu lạnh và ngoan tuyệt như vậy, nữ nhân đối với vương gia chỉ là đồ chơi, muốn giết thì giết, muốn bỏ thì bỏ, tuy là thế, lại vẫn có rất nhiều nữ nhân thương hần. Điểm ấy làm ta nghĩ không ra, may mà mỗi vương gia không phải người hi nộ vô thường, sẽ không giết người mỗi ngày.

Thế nhưng, dù là như vậy, ta cũng không cảm thấy vương gia có chỗ nào làm người thích. Trừ bỏ tiền và địa vị của hần, à, còn có khuôn mặt. Được rồi, có lẽ là cả dáng người và công năng X?

Đại khái là vì người người đều yêu cao phú suất [1], không liên quan tới cá tính và tập tính.

[1] Cao phú suất: Diện mạo, tài phú hoàn mỹ vô khuyết.

Bọn tiểu thiếp nha hoàn không dám tiếp cận vương gia, sẽ đến phiên toái ta, bởi vậy mấy ngày nay ta rất không xong. Tất cả mọi người đều biết, ta hất một thân phận vào vương gia, sau đó bị vương gia gọi đi hầu hạ, vương gia mới đột nhiên biến thành như vậy, cho nên các nàng đều chia mũi nhọn về phía ta, cả ngày làm phiền ta, không chỉ trích ta làm cái này không tốt thì là kiểm soát chính ta.

Đừng xem thường những người này là hạng nữ lưu, thực ra xuống tay vô cùng ngoan độc.

Hôm nay người này nói ta cái này làm không tốt, cái kia làm không tốt, đánh ta mấy roi, bởi vì đối phương là một tiểu thiếp, ta không so đo với nàng. Người kia thì tìm cơ hội giao việc nặng cho ta, tàn nhẫn nhất là khiến ta lỡ mất giờ cơm. Người có vị trí cao hơn ta một chút còn cho ta mấy bàn tay, làm mặt ta sưng thật to.

Ta nhận ra nha hoàn đánh ta mấy cái tát, chính là người hôm đó không thành công thượng vị. Ta cũng nhận ra tiểu thiếp tra tấn ta, chính là vị phu nhân ta đắc tội ngày đó. Sau khi bị ngược, ta lên tìm giấy bút, nhớ kỹ diện mạo và tên các nàng, buổi tối không ngủ được. . . Ta nguyên rủa.

Vương gia không quan tâm tới chuyện của ta, hiện tại hần có việc quan trọng hơn cần làm, lúc này không nhớ tra tấn ta. Mà những người đó cũng không dám giết chết ta, sợ khi vương gia định làm gì ta thì không thấy người. Dù sao tác phong của vương gia đặt ở đây, cho dù cực kỳ muốn giết chết ta, các nàng cũng không dám hạ thủ.

Ý đồ làm hỏng mặt ta thì có, mặt ta đã bị đánh nhiều lần, bị đánh sưng còn không cho ta thuốc. Hạ độc cũng làm vài lần, quả thực tối độc là lòng dạ đàn bà! May mà, trước kia ta có kinh nghiệm hạ độc nữ chính rất nhiều lần, cho nên cũng không bị trúng chiêu.

Ta cũng không để ý khuôn mặt này như các nàng tưởng tượng, ngược lại ta còn khiến các nữ nhân muốn ta kêu gào khốn khổ thất vọng rồi. Ở trong mắt các nàng, ta chính là một nữ nhân yếu đuối nhân nhượng chịu đựng, các nàng muốn làm gì thì làm, chính là loại hình tiểu bạch hoa. Nhưng ta không phải là một tiểu bạch hoa chỉ cần khóc đã khiến các nam nhân thương tiếc, tuy rằng ngoài mặt ta trông thật đáng thương, nhưng ta không có biểu cảm gì, cũng chưa từng khóc.

Giống như một con rối gỗ.

Lấy chỉ số thông minh mà tác giả đặt ra, sẽ không để các nàng nghĩ rằng người càng nhân nhượng thì khi trở mình sẽ càng ngoan độc, vì thế các nàng dần dần cho rằng ta là một nha đầu cam điếc có thể tùy ý khi nhục. Có tác giả muốn viết nữ chính thật mạnh mẽ, sẽ làm giảm chỉ số thông minh của tất cả mọi người, có tác giả muốn viết nữ chính nhu nhược, như vậy nữ phụ hãm hại bằng cách ngu ngốc nhất cũng là thông minh tuyệt đỉnh, cho dù hiện thực đặt trước mặt nữ chính, nàng sẽ làm như không thấy.

Mà ta, từng làm loại nữ phụ này. Đúng, chính là nhân vật giống như đám tiểu thiếp và nha hoàn hiện tại. Khác biệt chính là, ta là cấp quan trọng, mà không phải cấp vật hi sinh. Là loại người mà trước khi tác giả vạch trần ta là người xấu, không có một ai biết.

Vì thế, hiện tại ta đành coi mình là cái bánh bao yếu đuối, thế nhưng, ta sẽ lặng lẽ làm các nàng biết hai chữ bị kịch viết thế nào. Tuy rằng ta được thiết định là nhu nhược, ai bảo ta là nữ chính từng làm nữ phụ chứ. Đùa giỡn tâm cơ, ta giỏi nhất.

Nhưng, cũng không phải tất cả nữ phụ đều không có chỉ số thông minh, so với nữ phụ tác giả cố ý miêu tả "cá tính rõ ràng", một ít nhân vật bị sơ lược mới là thông minh. Các nàng không phải cái gì cũng không làm, chỉ là đứng một bên quan sát mà thôi, thế nhưng, đến khi vận mệnh của các nàng là bị phân phát sau khi vai nam chính yêu nữ chính, không chịu đi? Ngược sẽ tới, đã ngược được nữ chính nhu nhược, lại càng đẩy bản thân lên đường cùng.

Cho nên nói, phối hợp diễn cũng không dễ làm như vậy, đáng tiếc hiện tại ta sẽ không đồng tình mấy kẻ ngược ta.

Thật vất vả mới làm xong việc, đã hoàng hôn, ta lại bị ép bỏ lỡ giờ cơm. Trở lại nơi nghỉ ngơi, một tiểu nha đầu hoạt bát cười hi hi chạy đến trước mặt ta, vụng trộm đưa cho ta một lọ thuốc, nhỏ giọng nói: "Thứ này dùng để bôi vết thương, thấy người đáng thương như vậy, ta lên lấy cho người dùng, đừng cho người khác biết, ta đi làm việc trước đây."

Nói xong, nha hoàn liền quay đầu rời đi.

Ta nhìn lọ thuốc trong tay, nếu ta là nữ chính loại tiểu bạch yếu đuối, lúc này nên nước mắt lưng tròng cảm kích người ta, dùng thuốc ngay lập tức. Nếu ta là nữ chính loại cơ trí, trước tiên sẽ hoài nghi thuốc này có gì cổ quái hay không. Nhưng ta chỉ là nữ phụ có chút thông minh, vì thế ta không nghĩ nhiều, đặt lọ thuốc trong ngăn tủ, không dùng.

Nhưng lúc ta bỏ lọ thuốc vào, phát hiện bên trong còn có một lọ, ta lấy lọ kia ra, mở nút lọ, để xa ngửi một chút, có mùi thơm mát. Ta nghiêng đầu, suy nghĩ ai đặt trong này, rốt cuộc là muốn trị vết thương của ta, hay là muốn làm mặt ta hư thối.

Trong lúc ta đang suy xét, cái mũi ta giật giật, cảm động đến mức rơi nước mắt, ta ngửi thấy mùi bánh bao trong không khí!

Giờ phút này, một bàn tay từ ngoài cửa sổ lườn vào, trong tay là năm chiếc bánh bao được bọc giấy. Ta nước mắt lưng tròng chạy qua, nhìn chằm chằm bánh bao không tha, rất muốn hỏi chủ cái tay trong bánh bao này có thuốc diệt chuột hay không, nhưng ta lại không mở miệng được, cho đến khi chủ cái tay tiến nửa người vào.

Đây là một nam nhân mặc trang phục đầy tớ, có khuôn mặt không hề đặc sắc của người đi đường, ánh mắt không hề đặc sắc của người đi đường, không có khí chất đáng nói như người đi đường. Một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ đối với ta.

"Thế nào, đôi bụng phải không. . ." Ánh mắt hắn quét đến mặt ta, rõ ràng nhận ra ta thâm đến mức nào, lại giống như không thấy được gì cả.

Ta yên lặng cầm một cái bánh bao, xé ra một miếng, nhét vào trong miệng hắn. Tách bánh bao ra, bẻ một nửa nhai trong, nhét vào trong miệng hắn. Ta yên lặng nhìn hắn ăn hay chưa, sau đó mới gặm bánh bao bằng tốc độ nhanh nhất của ta. Từng cái bánh bao ta đều làm vậy, cho đến khi ăn hết tất cả bánh bao, ta vỗ cái bụng tròn xoe, lộ ra một nụ cười vô cùng thâm.

". . . VỢ, hiện tại người quả thực là trời sinh một đôi với ta!"

". . . ." Cút! Ai trời sinh một đôi với người! Đồ sếp nam chính dung cuồng nhà người!

"Nhưng mà, người thật là cẩn thận."

". . . ." Ta không muốn nói chuyện với người.

"Ta nghe nói một chuyện vô cùng thú vị, ta không muốn người chà đạp thứ ghê tởm của nam nhân kia, người lại chà đạp nó hỏng mất rồi."

". . . . T T" Ta không cố ý!

"VỢ, người quả là hung khí trời sinh."

Ngài. . . Lăn được không?

"Ta nghiêm túc nghĩ, nếu ta chán ghét ai, liền đặt vợ bên cạnh người đó."

Không thể nói chuyện. . . Thật sự khiến người ta cảm tức!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Ta sầm mặng nhìn bầu trời đầy sao, hát cảm lên, ra vẻ ưu thương. Mặt nghiêng của ta vô cùng thâm trầm, không có thứ gọi là khuôn mặt trắng nõn sáng tỏ dưới ánh trăng, không có thứ gọi là đôi mắt ưu sầu như nàng tiên ánh trăng, chỉ có nước mắt lưng tròng nhưng chẳng hề đáng thương.

Ta ngồi bên cạnh vị huynh đài kia trên một nóc nhà trống, ngẩng đầu vọng nguyệt, nhìn có vẻ vô cùng tình thơ ý họa.

Lúc này ta nói: "Lại bảo vợ người chết cho ta xem."

"Hả, không phải là người chết cho ta xem sao?" Vị huynh đài này nói như vậy.

Ta tiếp tục nói: "Ta cũng không làm chuyện bất lợi cho bản thân."

"Nói như vậy, chuyện này ngươi muốn thực thi thì khá khó khăn."

Ta cảm thấy, ta không thể trao đổi một cách bình thường với vị bạn hữu bên cạnh.

"Ta là một người bình thường, vẫn có quan niệm thẩm mỹ cơ bản." Ta điếc không sợ súng nói lời này.

Sẹo huynh đưa tay ra, nâng cằm ta lên, nhìn kỹ mặt ta: "Ta cũng có quan niệm thẩm mỹ cơ bản, cái mặt này xấu rất khó coi, nhưng tốt xấu gì ta cũng có thể đổi hai đến ba khuôn mặt mỗi ngày, ngươi lại không thể, nhưng ta cũng không ghét bỏ ngươi."

"Cầu ngài ghét bỏ ta."

"Muốn biến trở về câm điếc sao?"

"Bạn hữu, ngàn vạn lần đừng ghét bỏ ta, tại thế giới này có thể tìm được một người xấu như ta cùng với người khó coi như ngươi thì quả là trời đất tạo nên một đôi, không có thứ hai!" Ta kiên định nói, chỉ sợ hấn điếm cằm ta. Miệng của ta nên có công năng nói thì hơn, hơn nữa ta còn là một người nói không ít, làm câm điếc thật là khổ sở.

Một canh giờ trước, bạn hữu này tốt bụng tặng cho ta bánh bao, sau đó xách ta lên dây nói mát, còn giải huyết cho ta, làm ta có thể mở miệng nói chuyện. Ta biết hiện tại ta không thể yêu cầu gì nhiều, hơn nữa từ trước tới nay ta là người nói không giữ lời, nói ta như vậy ta cũng không thấy chột dạ.

Một lúc lâu sau, ta phát hiện ta và hấn đều không đọc phát mà bỏ mình, vì thế cũng thả lỏng, gan nhỏ cũng biến lớn, muốn thử điếm máu chốt của người ta.

Tuy rằng ta không phải là nữ chính thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng không phải vô cùng ngốc, chỉ là có nhiều việc luôn vượt qua dự kiến của ta, ví dụ như hất vương gia một thân phân, ví dụ như làm thứ kia của vương gia có nguy cơ không thể đứng thẳng lần thứ hai. Cái trước, ta tuyệt đối không cố ý, cái sau, tuy rằng ta không cố ý, nhưng ta lại rất thích kết quả này, nhưng cũng không phải là ta chủ động!

Ta không muốn chết, ta cho là vậy.

Về việc bạn hữu này điếm cằm ta, ta cũng đoán ra lí do. Chẳng qua là muốn ta xuất hiện trước mặt vương gia, muốn cho ta nhân cơ hội tiếp cận vương gia mà thôi. Thế nhưng, ta còn rất nhiều nghi ngờ chưa cởi bỏ, vì thế ta quay đầu hỏi sẹo ca bên cạnh ta.

"Có nhiều cô nương xinh đẹp dịu dàng thiện lương hào phóng ngu xuẩn thông minh hơn ta, vì sao ngươi muốn ta làm việc này?"

Sẹo ca nhìn ta vài lần, cố gắng kiềm chế không rời mắt khỏi mặt ta: "Ba ngày trước, ta nghĩ ta chưa từng thấy cô nương nào xinh đẹp hơn ngươi. Hiện tại, cô nương nhặt bữa trên đường cái cũng là thiên tiên so với ngươi, ta không coi trọng dung mạo của ngươi, ngươi tin sao?"

"Ta tin ngươi khen ta rất xinh đẹp." Chọn nghe lời mình thích, ta rất am hiểu điều này.

"Đúng là ta đang khen ngươi xinh đẹp. . ." Khóe miệng của sẹo ca giật giật, sau đó lại nói: "Hiện tại ta mang ngươi đi, ngươi đi sao?"

Ta thật nghiêm túc nhìn sẹo ca vài lần, giống như đang phân biệt rốt cuộc lời hấn nói là thật hay giả. Suy nghĩ một lát, ta lắc đầu: "Không được, có thù mà không báo không là nữ nhân! Bạn hữu, ngươi chính mặt mấy nữ nhân kia thành như ta, ta liền theo ngươi!"

". . . Ngươi thực sự hiểu rõ được một tác lại muốn tiến một thước viết như thế nào."

"Bạn hữu, ta là thôn cô, ta có ngực có rốn có phong cách có phẩm chất có lý tưởng, chỉ là không có văn hóa. Đừng nói thành ngữ với ta, ta nghe không hiểu."

Ta nhìn khóe mắt sẹo ca đang giật giật, có lẽ hấn đang rối rắm rằng ta không dễ trao đổi. Mà ta cũng không phải lúc nào cũng không dễ trao đổi, không phải là ta đây đang tức giận sao? Hơn nữa, nếu không phải sẹo ca ném ta tới đây, ta đã làm ruộng từ lâu rồi.

Sẹo ca nghĩ một lát, vén tóc của ta sang một bên rồi mới nói: "Vợ, bệnh tâm lý cũng là bệnh, phải trị."

Ta bắt lấy hai tay của hấn, nước mắt lưng tròng: "Bạn hữu, chính dung là bệnh, phải trị!"

Tuy rằng sẹo ca không biết chính dung là ý gì nhưng cũng đoán được bảy tám phần, hấn hé ra cái mặt than: "Ngươi hâm mộ tay nghề của ta sao? Hâm mộ cũng vô dụng, tuyệt chiêu của sư môn, không truyền ra ngoài."

Ta nói: "Không phải ta là vợ ngươi sao, là vợ, có thể truyền!"

Có lẽ không ngờ rằng ta sẽ nói như vậy, sẹo ca thực sự bị ta làm khó. Hấn vỗ vỗ đầu ta, mang theo chút u buồn nói: "Ca đây có thẩm mỹ. . ."

Thấy hấn nói vậy, trái tim thủy tinh của ta bị thương một chút, cuối cùng ta quay đầu vọng nguyệt, chậm rãi nói: "Bạn hữu, bằng võ công của ngươi, năng lực chính dung của ngươi, muốn đến gần vương gia thì quá dễ, không cần tiểu nữ từ phải ra tay."

"Người nghĩ rằng ta chưa từng thử qua? Âm vệ bên người người nọ khó chơi như ruồi bọ, hơn nữa nữ nhân phái ra không phải bị phát hiện mà diệt khẩu thì là vào hậu viện của người nọ."

". . . ." Ta nghĩ, ta đã thấy người còn khổ sở hơn ta, trong lòng ta bỗng dấy lên tình đồng chí với sẹ ca, ta lại nắm móng vuốt của hắn lên: "Ta hiểu ngài!"

"Không cần hiểu. . ." Hắn không hề thương hương tiếc ngọc, hất ra móng ngọc của ta: "Ngoan, đây là cơ hội cuối cùng, thân thể của ngươi đủ trong sạch, là nhân tuyển tốt nhất."

"Vừa rồi ngươi còn nói muốn dẫn ta đi, ngươi nói không giữ lời, quả thực là bại hoại của xã hội." Ta giận dữ chỉ.

"Không phải là ngươi không chịu đi sao?" Sẹ ca nhú đôi lông mày không hề đặc sắc.

". . . Ta có thể đổi ý sao?"

"Ta cũng có thể đổi ý." Hắn cười với ta.

Ta cũng cười với hắn: "Cầu ngài dẫn ta đi, ngài xem, ta đã bị thương đến mức này rồi."

Sẹ ca hoàn toàn không bị ta làm cảm động, hắn lấy ra sáo trúc từ trong ngực, nhét vào tay ta, thấy phía dưới sáo trúc to bằng ngón út có một dây nhỏ, ta phản xạ có điều kiện kéo xuống. . . Cái gì cũng không xảy ra, ta nghi hoặc ngẩng đầu nhìn sẹ ca.

Hắn xoa lỗ tai của mình, mở miệng nói: "Cái này phát ra âm thanh mà chỉ ta mới nghe thấy, lúc ngươi gặp nguy hiểm thì kéo nó, ta sẽ đuổi tới."

"Là lập tức sao?" Ta vội hỏi.

"Điều này cần xem lúc đó ta đang ở đâu, nếu đang tắm, hoặc là đi nhà xí. . . Như vậy ngươi phải đợi một lúc."

"Trình tiết của nữ tử cũng đợi được sao?"

"Yên tâm đi. . ." Hắn cố gắng nhìn mặt ta: "Không có ai nổi lên hứng thú với ngươi."

Tay ta hơi dùng sức, sợi dây bị ta kéo đứt. Ta thật vô tội nhìn hắn, chỉ thấy hắn lấy ra một gói đồ nhỏ từ trong ngực, bên trong đều là sáo trúc, hắn nói với ta: "Ngươi có thể chọn cái nào mình thích, cầm thuận tay, mang bên người, tất cả đều là hàng mới, chất lượng như nhau."

Lúc này trong lòng ta chỉ có ba chữ, ba chữ to đầy máu: ta, bại, rồi!

"Được rồi, thời gian không còn sớm, ta cần trở về, chính ngươi bảo trọng!" Sẹ ca lấy mấy cây nhét vào trong lòng ta, nhấc chân định nhảy xuống, ta vội vã ôm đùi hắn, không để hắn nhảy.

"Ca, thân ca của ta! Ta còn có vấn đề chưa hỏi!"

". . . Chuyện gì?"

". . . Tiểu ca cầm thùng phân lần trước, là ngươi sao?"

Hắn nghĩ một lát, mới thành thật đáp: "Đúng vậy."

Ta vẫn lời kéo hắn không tha, thân thể và chức trách của người này, quả là mệnh lao碌: "Ngài, xuất thân ma giáo sao?"

Hắn nhếch lên đôi lông mày không có gì đặc sắc: "Hình như thế. . ."

"Ngài, là người xấu sao?"

"Ta là người tốt." Hắn kiên định trả lời.

Ta u buồn: "Ta không phải người xấu trời xinh, cũng không phải người tốt trời xinh, người đứng giữa luôn khó xử, cho nên. . . Bạn hữu hãy cân nhắc dẫn ta theo?"

". . . Dưới tình huống bình thường là người tốt, dưới tình huống không bình thường, ta cảm thấy ta là người xấu thì an toàn tính mạng hơn." Hắn cúi người, đẩy ra móng ngọc của ta, nhắc cổ áo ta lên, "vút" một cái liền mang ta xuống nóc nhà. Tiến lên trước, hắn nhìn ta vài lần, nghiêm túc nói: "Ta tin ngươi, nhất định có thể lấy được thứ đó. . . A!"

Ta rút chân ngọc về, lạnh nhạt nhìn nam nhân ôm chỗ kín, nằm co ro dưới đất, dữ tợn nói: "Tin em ngươi!" [1] Cho dù là cao thủ có võ công thì thế nào, dưới tình huống không phòng bị còn không phải trúng chiêu sao? Tuy rằng đôi này ta không có nội lực, nhưng chiêu thức thì ta còn nhớ, xuất cước tuyệt đối mau, chuẩn, ngoan!

[1] Cách nói giảm nói tránh của mẹ ngươi.

Đây chính là tuyệt chiêu bảo mệnh vô địch - chân hũy X của ta!

Nhưng mà, ta nhanh chóng nhận ra mình sai lầm rồi, hậu quả của việc đá sảng khoái là, nam nhân keo kiệt kia cho ta ngồi trên cây cả một buổi tối. .

"Hắt xì. . ." Hình như ta sinh bệnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đã từng, có một cơ hội rồi đi đặt trước mặt ta, ta không quý trọng, cho đến khi mất đi mới không kịp hối hận. Nếu trên trời có thể cho ta một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ không hẹp hòi như vậy, đi ngay lập tức! Nếu thêm vào thời hạn cho cơ hội kia, ta nghĩ đó là lập tức, lập tức, nháy mắt!

Đáng tiếc là trên đời này không có thuốc hồi hận, càng tiếc hơn là, không thể quay ngược thời gian.

Tác giả thiết định ta là thánh mẫu tiểu bạch hoa, lúc đó ta nên tiểu bạch thánh mẫu tha thứ các nàng rồi đi cho xong việc mới đúng! Điều do ta đã quen làm vai phụ, chịu thiệt thì muốn trả thù, hiện tại ta phát hiện có tâm tính tiểu nhân này quả thật không xong. Bắt đầu từ bây giờ, ta phải làm một tiểu bạch hoa đúng tiêu chuẩn.

Ta muốn rơi lệ đón gió, ưu thương đối nguyệt, tác giả cho ta da thịt trắng như tuyết, tác giả cho ta mĩ mạo thiên tiên, tác giả cho ta đôi mắt xinh đẹp có thể rơi lệ mọi lúc, tác giả cho ta đôi lông mày dài nhỏ, điều kiện tốt như vậy mà không lợi dụng thì thật đáng tiếc. Xét thấy ta có tâm tính tiểu nhân, làm thánh mẫu còn chưa đủ tư cách, ta chỉ đành làm tiểu bạch hoa trước.

Tuy rằng nội tâm của ta là một đóa hoa ăn thịt người!

Khi ta đang mô phỏng cách hành sự của tiểu bạch hoa trong nội tâm, một nha đầu nữ mạo mặc xiêm y lục sắc chậm rãi đi tới trước mặt ta, nàng hát cảm nhìn ta, dùng lỗ mũi nhìn ta, lại dùng khóe mắt nhìn ta. Trong mắt ngoại trừ khinh bỉ, hèn mọn còn trộn lẫn vẻ hâm mộ hoặc là ghen tị.

Từng có người nói, bạn cho rằng mình là thiên tài, bạn chính là thiên tài, bạn cho rằng mình là kẻ ngốc, vậy bạn là kẻ ngốc. Vì thế, hiện tại ta cho rằng mình là người cảm, vậy thì ta là người cảm. Ta ngẩng đầu, lần đầu tiên không lại là mặt không biểu cảm, ta đáng thương chớp mắt, lay động lông mi dài mảnh, khiếp sợ nhìn qua, mang theo vẻ sợ hãi khôn cùng.

Được rồi, khởi động hình thức tiểu bạch hoa!

Nhưng mà, khóe miệng của nha hoàn trước mặt ta lại giật giật.

"Ngươi, vương gia muốn gặp ngươi, ngươi mau thu thập rồi qua hầu hạ. Cũng không nhìn cái mặt này của ngươi, ôi, ghê tởm chết người rồi!"

Nếu thật sự có thể ghê tởm chết người, ta lập tức chạy tới trước mặt mỗ vương gia để ghê tởm chết hán! Không đúng, hình như hán từng bị ta ghê tởm rồi.

Nghe xong lời của nha hoàn, ta vô cùng nhu thuận lại sợ hãi gật đầu, nghe lời chỉnh đốn lại quần áo, bước nhỏ theo sau nha hoàn.

Vừa đi, ta vừa nghĩ, rốt cuộc mỗ vương gia muốn xử lý ta rồi? Ta là một nha hoàn không cần đi tiền viện cũng không ở hậu viện, bởi vậy ta không cần ăn mặc xinh đẹp như người khác, hơn nữa trên đầu không thể mang theo trang sức, so sánh với nha hoàn trước mặt ta thì là quá giản dị. Nhưng dù là như vậy, ta cũng làm người khác phải ghê mặt.

Trước khi mặt không bị thương, ta không trang điểm cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, bởi vì thiết định. Sau khi mặt thương, ta là một người vừa ngẩng đầu đã có thể hấp dẫn mọi ánh nhìn, làm cho người ta có thể cảm giác được rõ ràng, tất cả thương tích của ta đều ở trên mặt. Là nữ nhân khác sẽ đau lòng nghĩ mình có bị hủy dung hay không, nhưng ta thì không, mặt biến thành như vậy, ta lại cảm thấy mình rất an toàn.

Đi theo nha hoàn tới nơi ở của vương gia, nha hoàn tức giận tròn mắt nhìn ta, gõ nhẹ cánh cửa đóng kín phía trước, cúi thấp người nói: "Vương gia, người đã tới."

"Được, ngươi lui ra, để nàng tiến vào."

Nghe thấy giọng nói trầm thấp tao nhã mà tà mị từ trong truyền ra, mắt sắc của nha hoàn chọc thẳng mặt ta, giống như muốn chọc ta da tróc thịt bong, khi ta nhìn không được muốn vờn ngón tay móc mũi, nàng mới chọc xong, lưu luyến rồi đi. Đôi khi ta rất không hiểu, rất nhiều nữ chính và nha hoàn sẽ biến thành tình địch. Nữ chính và nha hoàn là bình đẳng, còn xưng là tỷ muội, nha hoàn lại lên giường cùng nam chính, ngược tâm nữ chính.

Trong mười tiểu thuyết thì có tám tiểu thuyết có tình tiết như vậy, rốt cuộc là vì sao?

May mà ta không đi theo kịch tình, không có thiếp thân hoặc thiếp tâm nha hoàn, nếu có, nằng lên giường ta còn quang vinh thoát vị về quê làm ruộng.

Sau khi nha hoàn rời đi, vương gia không nói gì nữa, ta đành chậm rì rì như rùa đẩy cửa. Trong phòng có vẻ thật tối, cửa sổ đóng hết lại, chỉ có một chút ánh sáng tiến vào, may mà hiện tại là ban ngày. Nhưng là, nhìn dạng này, chẳng lẽ vương gia bị ta ghê tởm một lần, tâm lý biến thái rồi?

Ta dè dặt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của vương gia, rốt cuộc, tìm được người ở trong thư phòng, hiện tại hắn đang cầm một quyển sách, ngồi ở sau bàn, trên bàn có ánh nến mỏng manh. Đường như hắn không phát hiện ta đi vào, chỉ cho ta xem mặt nghiêng vô cùng tuấn mỹ và lãnh khốc của hắn.

Ta cẩn thận đi qua, khom người, xem như hành lễ.

Hắn chậm rãi quay đầu lại, con ngươi lạnh như băng quét ta từ dưới lên trên, cuối cùng dừng ở khuôn mặt hơi cúi xuống của ta.

"Ngẩng đầu lên cho bản vương nhìn."

Ta nghe lời ngẩng đầu, nhưng lúc này không quên mang theo ánh mắt dè dặt lại sợ hãi như động vật nhỏ. Thực ra, không phải ta không biết diễn trò, chỉ là không muốn đi đường cũ của nữ phụ mà thôi, nhưng đã đến nước này, ta không muốn diễn cũng phải diễn.

Vương gia vươn tay ra, nâng cằm của ta lên, ta sợ hãi chớp mắt, mang theo sự né tránh trúc trắc, lông mi bỗng run rẩy, làm hắn nhìn rõ vẻ e lệ dưới sự kinh hoàng của ta. Ta nín thở làm mặt hơi đỏ, dưới ánh sáng mỏng manh sinh ra vẻ đẹp làm người ta kinh tâm. . . Nhưng mà, tình huống đó sẽ xảy ra chỉ khi mặt ta không bị thương.

Vì thế, khóe miệng của vương gia cũng run rẩy.

"Đau không?"

Không phải là ngài dung túng những người đó thương tổn ta sao? Tuy rằng ta rất muốn trợn trắng mắt, ta vẫn phải tỏ vẻ không biết, sợ hãi lắc đầu. Hiện tại ta không cần diễn tiết mục không biết hắn là vương gia nữa, dù sao cảm xúc sợ hãi là không thể thiếu.

Thấy ta lắc đầu, vương gia thương tiếc nhìn ta, phát huy công lực toàn thân, tản ra nội tiết tố của hắn. Lúc này, ta hiểu rõ hắn muốn làm gì! Đơn giản là muốn câu, dẫn, ta! Ta đây có nên làm bộ bị câu hay không?

Ánh mắt ta bỗng trở nên mê mang, quả nhiên thấy được sự khinh thường và hèn mọn trong mắt mẫu vương gia, ánh mắt ta bỗng trở nên trong suốt, con ngươi hàm nước không nhúc nhích nhìn qua, giống như nước suối sạch sẽ. Đôi mắt diễn trò như thế nào là vô cùng quan trọng, thay đổi thất thường như ta thì nhất định phải có kỹ năng này!

Ta thu lại vẻ mê mang, trong mắt hiện lên vẻ kháng cự thanh cao, quả nhiên, ánh mắt vương gia thay đổi. Hắn thu lại sự hèn mọn trong mắt, thay vào đó là vẻ nghi hoặc, hơn nữa buông lỏng cằm ta ra, khoanh tay quay người lại, không để ta nhìn thấy ánh mắt của hắn.

Ta đây là chúa diễn trò, so kỹ thuật diễn với ta là muốn tìm chết sao?

Nhưng mà, vì sao vương gia lại muốn câu, dẫn ta? Ừm, vấn đề này phải suy nghĩ cẩn thận. Chẳng lẽ bởi vì lòng tự trọng, bởi vì chỗ đó bị ta ghê tởm đến mức không dậy nổi nên muốn xuống tay với ta? Nghĩ như vậy, ta lập tức cảnh giác.

Khi ta đang vô cùng nghiêm túc suy xét, vương gia nhìn ta với ánh mắt nhu hòa chưa từng dành cho người khác: "Về sau, ngươi là thiếp thân nha hoàn của bản vương, không cần làm việc nặng nữa, mau đi dọn dẹp một chút rồi chuyển đến gian ngoài."

Ta kinh sợ, ta kinh sợ đến mức quên thu hồi biểu cảm như gặp quỷ của ta, làm vương gia vừa quay đầu lại bắt được quả tang. Mặt hắn nguy hiểm nheo lại, sắc mặt nguy hiểm biến đen, hơi thở nguy hiểm quanh thân trở nên lạnh lẽo, một bộ sát khí bùng bùng. Khi ta cho rằng hắn muốn giết ta, lông mày hắn giãn ra, ánh mắt nhu hòa, hơi thở ấm áp, trong nháy mắt, mùa đông rét lạnh hóa thành mùa xuân.

"Còn thất thần làm gì?"

Đối mặt với vương gia lãnh khốc bỗng đi con đường dịu dàng, ta rất không khỏe, lông tơ và lỗ chân lông đều run lên. Ta run run đi ra ngoài, lúc này ta thu lại vẻ mặt gặp quỷ, vừa bước ra cửa phòng liền biến thành tiểu bạch hoa. Ta mang theo trạng thái nhu nhược ưu thương đối nguyệt, đón gió rơi lệ, chậm rãi đi về thu thập này nọ.

Ta không dám nghĩ vương gia là yêu ta, ta chỉ biết, nam chính trong này ngược nữ chính không có giới hạn. Trước mặt nữ chính XXOO với người khác là bình thường, bị hạ được XXOO với nữ nhân khác, nhiều lắm. Có rất nhiều thực tế chứng minh, đôi khi nữ chính đơn phương hiểu lầm, nhưng cũng chứng minh đây là thế giới máu chó vấy loạn, thiên lôi bay tứ tung.

Tại thế giới như vậy, đứng ở vị trí nữ chính, ta vô cùng lo lắng cho trình tiết của mình!

Hiện tại, có lẽ vương gia sẽ đi hai con đường này.

Nếu hắn yêu ta, có lẽ hắn sẽ cưỡng ép ta làm cái này lại làm cái kia, làm đến khi ta yêu hắn, con đường này gọi: "Bản ngược luyện tình thâm cường thủ hào đoạt!"

Nếu hần vô cùng chán ghét ta, có lẽ hần vẫn làm cái này cái kia với ta, nhưng là vì lòng tự trọng của mình, con đường này gọi: "Bản ngược luyện tình thâm tăng mạnh!"

Cái gì mà người không thương ta lại cùng ta làm cái kia, việc ngược lòng ta lại ngược thân ta, ta tuyệt đối không để nó xảy ra.

Khi ta dọn dẹp đồ đạc, lấy đi cây kéo nha đầu ngủ cạnh dùng để thêu thùa may vá. Lúc này ta nở nụ cười, ta âm thầm nở nụ cười. . .

Mặc kệ thứ kia của vương gia đã tốt lên hay chưa, vẫn là. . . Cắt luôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ta đã đoán được mở đầu, không đoán trúng quá trình, kết cục ngược lại với ta. Ta ruột mềm trăm mối khổ nhủ mảy, ta ưu thương đứng ở một chỗ, một tay khẽ ôm lấy eo nhỏ nhắn, trông mắt long lanh in trong cái bóng trong ly trà đang cầm trên tay.

Lúc này Vương Gia đang xử lý công sự, cau mày nhìn một đồng hóa đơn trước bàn, nhìn một hồi, hần đưa tay ra, móng ngọc thon dài của ta từ eo nhỏ nhắn đi chuyển đến trên móng đẹp, thận trọng đi tới, đặt ly trà vào trong tay Vương Gia. Hần ngẩng đầu lên, nhìn ta một cái, ánh mắt khẽ dao động.

Ta ngượng ngùng lui về phía sau, vừa lui, lại động tới vết thương nơi nào đó, sắc mặt ưu thương của ta lập tức dữ tợn.

Vương Gia: "Phốc!" Phun nước trà đến trên mặt bàn.

Ta trong nháy mắt thu hồi nét mặt dữ tợn, nhu nhu nhìn sang một cái, hiện tại vết thương trên mặt ta đã tốt hơn, da thịt trắng nõn như ngọc, ngũ quan tác giả thiết định có bao nhiêu đẹp liền thật đẹp. Hơn nữa bởi vì hiện tại ta thăng cấp, đại khái cũng có chức vụ nho nhỏ, chẳng những y phục đổi thành váy màu hồng, trên đầu cũng mang trang sức đơn giản, nổi bật lên khuôn mặt vốn đã không bình thường càng thêm mỹ lệ cực kỳ, nếu như ta không nói ra, người khác tuyệt đối sẽ không cho rằng ta là làm nghề nha hoàn.

Khuôn mặt ta, ngoại trừ có điểm kinh điển, càng nhìn liền càng dễ trăm mê, dù thân là Vương Gia cũng vậy, sắc đẹp làm hại người a.

Chỉ là, tác giả cho nữ chính ta xinh đẹp, lại quên mất cho ta vận số! Làm một nữ chính, ta có thể yếu ớt nhiều bệnh, ta có thể diện mạo tái nhợt, ta có thể nhu nhược không xương, nhưng là! Ta làm sao lại bị rách hoa cúc! ! !

Thật là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Lại nói một ngày kia, ta hào khí ngất trời mang theo tâm tình trắng sí bi hùng một đi không trở lại từ phòng của nha hoàn đến phòng ngoài của phòng Vương Gia, không ngờ, gặp được không phải Vương Gia đùa giỡn, cũng không phải là Vương Gia cường thủ hào đoạt, mà là một bữa tiệc lớn vô cùng mỹ vị. Tối ngày đó, ta là nha hoàn đầu tiên có thể ăn cùng Vương Gia.

Đối mặt với cao lương mỹ vị, chú ý, không phải đồ ăn thừa hoặc là bánh bao chay, mà là, một bữa tiệc mỹ vị lớn chân chính, ta rất không có khí tiết quỳ gối rồi. Ta có thể tinh táo ăn bánh bao, nhưng ta không cách nào tinh táo ăn loại mỹ vị sắc hương đều đủ này, sau khi ăn xong ta mới giật mình.

Nếu trong thức ăn hạ độc thì làm sao bây giờ!

Mang theo tâm tình rầu rĩ như vậy, ta trải qua một buổi tối, bình an vô sự một buổi tối.

Ta không biết Vương Gia chuẩn bị làm gì, vì vậy lúc trời tối ta đẩy ngủ không ngon.

Sáng ngày kế tiếp, ta phát hiện tối ngày hôm qua ăn quá ngon đến phát nhiệt rồi, ta ngồi chồm hổm trong nhà xí.

Sau đó, trên người ta xảy ra bi kịch trên người nữ chính từ xưa tới nay tuyệt đối sẽ không xảy ra! Từ xưa tới nay chưa từng có ai nói cho ta biết một chuyện, đó chính là, không đi được, người không cần cố đi, lần này thì tốt rồi, rách hoa cúc.

Ta quả thật một mặt máu!

Bởi vì sự kiện rách hoa cách lúng túng không thể thành lời này, khiến cho ta vượt qua những ngày ruột mềm trăm mối, mỗi một lần trên nét mặt của ta đều là bi tráng, mỗi lần ta xuất ra đều là bi thương, trên mặt bởi vì bôi thuốc Vương Gia cho đã tốt hơn, nhưng phía dưới. Ta ngượng ngùng đưa tay mình ra, vì vậy, kéo một lần xuất ra chút huyết, cho đến bây giờ còn chưa khô.

Ta mỗi ngày bi tráng tới bi tráng đi, ưu thương tới ưu thương đi, ta rút cuộc dường thành tiểu bạch hoa đại diện! Mỗi phút mỗi giây mỗi thời mỗi khắc trên mặt ta nét mặt nhất định là ưu buồn, ánh mắt của ta nhất định là ưu thương, sắc mặt của ta nhất định là tái nhợt, thân thể của ta càng thêm nhu nhược

đến làm người thương yêu!

Dưới tình huống như thế, ta còn phải luôn luôn phòng bị mỗ Vương Gia, cây kéo ta đã cầm được trên tay 250 lần, Vương Gia một lần chủ động đến gần ta đều không có a, đây rốt cuộc là vì quá mức kịch tình sao? Thời điểm ta bị tráng muốn diễn kịch tình người làm sao lại không diễn? !

Trừ bỏ mỗi ngày gọi ta bùng trà đưa nước thêm thay quần áo, hẳn có dũng khí quá giới hạn một chút sao?

Chẳng lẽ, hẳn phát hiện ta có ý đồ với đệ đệ của hẳn? Nhưng lại không đúng, hẳn mỗi ngày vẫn nhỏ nhẹ với ta, một bộ quân tử phiến phiến, đừng nói với ta hẳn đổi cách.

Lúc này ta dĩ nhiên không biết, Hiên Viên Liệt bởi vì sau khi chỗ đó ba ngày nghỉ hết biện pháp cũng không đứng lên được, hẳn len lén đi xem đại phu một lần, sau khi đại phu cho hẳn thuốc hẳn vẫn không dậy nổi, đại phu bắt đầu tìm điểm máu chốt cho hẳn! Sau đó, tìm được trên người Vương Tiểu Hoa.

Hiên Viên Liệt không đứng nổi đều là bởi vì ta đã ghê tởm nôn lên chỗ đó của hẳn, hẳn chịu kích thích quá cường liệt rồi, ta chính là nguyên nhân sinh bệnh, cho nên hẳn phải dựa dẫm vào ta xuống tay. Biện pháp xuống tay là gì? Dĩ nhiên là khiến cho ta không hề cảm thấy ghê tởm vật kia nữa, vật kia nói không chừng liền nâng lên được.

Nghĩ đến hẳn, từ trước đến giờ là một người kiêu ngạo như vậy, khi nào gặp phải chuyện như thế này? Ghê tởm đến người khác còn chưa tính, còn ghê tởm đến làm người khác nôn ra, bị ghê tởm trở lại. Chuyện như vậy chẳng những thương tổn đến tự ái của hẳn, thương tổn đến kiêu ngạo của hẳn, còn thương tổn đến tâm lý ngông cuồng tự cao tự đại của hẳn! Cho nên, mới có chuyện hẳn tỉ mỉ cư xử với ta, muốn văn hồi hình tượng, thuận tiện đem ta thu vào tay, trị liệu bệnh hẳn không tiện nói ra.

Nếu không phải ngày đó ta ghê tởm quá rõ ràng, hẳn không tốt trực tiếp Bá Vương ngành thương cung, ta chỉ sợ sớm đã hồng bét rồi.

Vương Gia quyết định, coi như nửa ghét người trước mặt cũng muốn trước giải quyết tự thân vấn đề, về sau này.

Mà ta, tự nhiên không ngờ Vương Gia mặc dù mặt không dịu dàng, lại suy nghĩ một đồng lớn như vậy. Thời điểm ta đang dọn dẹp một bàn chất lỏng Vương Gia phun ra. Trong nhãn thần của ta lộ ra từng tia chán ghét "không cách nào ần núp", không thấy ánh mắt Vương Gia vừa đúng lúc quét tới, thấy vậy, sắc mặt hẳn lập tức trở nên tối tăm, hơi thở lạnh lẽo giống như một tòa băng sơn.

Ta run lên, khi không có cảm giác một chút thất bại tình cảm của mỗ Vương Gia, khóe miệng nhẹ nhàng ngoắc ngoắc.

Người diễn trò, là người dễ dàng nhất lâm vào trong đùa giỡn. Người quá để ý nhất định là người thất bại, đối với lần này, ta hiểu vô cùng.

Thời điểm thu thập xong xoay người, ta nhu nhu khom người, ngẩng đầu, ánh mắt vừa bình thản không có sóng.

Vương Gia cũng khôi phục bộ dáng ôn hòa hướng về phía ta gật đầu một cái.

"Người. Thân thể có gì khó chịu?"

Nghe thấy lời ấy, nụ cười của ta không cách nào khống chế trở nên rục rờ, hướng hẳn khoát tay áo.

Hắn cau mày, hỏi tiếp: "Nếu người nào khi dễ người, nói thẳng là được." Hẳn không kiên nhẫn nhìn sang, ta cười đến càng sáng lạn hơn, vẫn khoát tay.

Vương Gia đột nhiên vươn tay ra, sờ tới trên eo ta, ta phản xạ có điều kiện liền nhấc chân, khó khăn lắm mới dừng lại giữa hai chân Vương Gia.

Sắc mặt Vương Gia trắng xanh đen xuống, hắc khí trên người lan tràn: ". Hả? Người muốn làm gì bản vương? Phạm thượng! ?"

Mà lúc này đây, ta lại lộ ra ánh mắt lả chã chực khóc, nước mắt trong hốc mắt muốn rơi không hết, sắc mặt vô cùng trắng bệch, một bộ bị kinh hách.

Tình huống thực tế cũng là: mẹ nó, rách hoa cúc! ! ! Quá đau rồi ! !

Vương Gia tức giận nhìn ta: "Dáng vẻ của người là sao, Bôn vương không động vào người!" Hẳn rút ra tay đi, quay lưng lại.

Ta thu hồi chân, xoa cái mông, thật đau.

Ta mặc dù không biết Vương Gia hiện tại đang ôm sự phẫn nộ "Nàng giống như ghét Bôn vương? !" lại xen lẫn những tình cảm kỳ kỳ quái quái khác, nhưng nhìn bóng lưng của hẳn, ta ước chừng đoán được một chút. Ta hơi ngửa đầu, thu nước mắt sắp rơi ra lại, nhưng khóe mắt vẫn là hồng hồng.

Ta kéo kéo tay áo của hẳn, nhìn khuôn mặt lạnh tuấn mỹ của hẳn xoay đầu lại, ta đỏ mắt tội nghiệp khom người, ý bảo ta muốn đi ra ngoài.

Vương Gia nhìn ta, ta 100% từ trong mắt hẳn nhìn thấu ánh mắt uy hiếp "Hiện tại người dám đi ra ngoài thử xem", nhưng hẳn vẫn về mặt âm trầm khoát tay áo, duy trì dáng vẻ ngoài mặt đối với ta muốn gì được đó. Ta nhưng lại thương xót nhìn hẳn mấy lần, lưu loát xoay người, đi ra ngoài.

Ta mới vừa ra khỏi phòng Vương Gia, đã chạm mặt Tiểu Hóa Tử thật thà, hẳn hướng ta vẫy vẫy tay, ta hoài nghi hẳn là sẹo ca, vì vậy đi tới.

Chỉ thấy Tiểu Hóa tử hơi ửng đỏ mặt, từ trong tay áo lấy ra một chiếc trâm thô ráp làm từ gỗ, nhỏ giọng mở miệng nói: "Tiểu Hoa muội tử, đây là ta tới

ngày hôm qua làm cho ngươi, tặng cho ngươi."

Hắn, không phải sẹo ca.

Ta, được tỏ tình sao?

Dường như, sau khi mặt của ta khôi phục, hơn nữa sau khi ở trong tiền viện, tính chất của ta khác đi rất nhiều, ta nghĩ, ta quả nhiên vẫn hào quang của nữ chính. Rách hoa cúc cái gì, hoàn toàn là tác giả vô tâm ngoài ý muốn.

Thấy ta ngẩn người, Tiểu Hỏa Tử trước mặt làm như ta xấu hổ, hắn cũng xấu hổ tiếp tục mở miệng: "Ta có thể giúp ngươi đeo lên không?"

Ta lắc đầu.

"Ngươi không nói gì là ngươi đồng ý a."

Ta đi!

Mất thấy Tiểu Hỏa Tử trước mặt muốn đem vật kia cài lên tóc ta, không đợi ta lui về phía sau, chỉ thấy cách đó không xa một nha hoàn vóc dáng vô cùng cao lớn cầm giỏ vội vàng đi tới. Nàng dường như không thấy Tiểu Hỏa, một cái đụng vào hắn, quẹo vào khúc quanh, biến mất không còn tăm hơi.

Ta nhìn bóng lưng kia, không tiếng động thất bại: Sẹo ca, ngươi đây làm quá mức?

Xem xong bóng lưng, ta quay đầu trở lại, nhìn Tiểu Hỏa nằm trên đất. Thời điểm nha hoàn cao lớn đụng tới, không khéo đụng Tiểu Hỏa bay vào cây cột, sau đó, các ngươi hiểu, hắn hôn mê.

Ta đang muốn đạp lên thân thể Tiểu Hỏa tàn khốc rời đi, đột nhiên, lỗ tai ta giật giật, nghe được bước chân sau lưng, vì vậy ta làm bộ lo lắng nhìn Tiểu Hỏa trên đất, không đợi ta xem được mấy giây, sau lưng ta liền có một âm thanh lạnh lạnh mở miệng.

"Để cho người chuẩn bị ngựa, theo Bôn vương xuất phủ một chuyến."

Ta đánh cuộc, Vương Gia mới vừa rồi thấy được toàn bộ quá trình.

Bất quá, ta không sợ hắn hoài nghi đến trên người sẹo ca, bởi vì một giây kế tiếp hắn có thể đã đổi mặt. Hơn nữa, cho dù hoài nghi hắn thì liên quan gì đến ta? Cũng không phải là thân ca của ta!

Có lúc, làm người thật không thể quá răng bằng sắt, đây là chuyện ta thật lâu về sau mới phát hiện.

Vương Gia vô cùng âm trầm nhìn người nằm vật trên đất, ta hơi thay đổi vị trí, ngăn ở trước người trên đất. Cho dù Tiểu Hỏa Tử này không coi là người tốt, đầu gì cũng là người đầu tiên tỏ tình với ta, hơn nữa, trước mặt hắn cũng không làm gì xấu xa, cứ chết như vậy cũng quá thua thiệt. Được rồi, ta tuyệt đối không thừa nhận ta đây đang thay Tiểu Hỏa nằm trên đất -- kéo thù hận.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Nụ cười của ta vô cùng xán lạn, tâm tình của ta vô cùng khoái trá, bước chân của ta đang tung bay, những chỗ đau và không đau đều sáng khoái hoàn toàn! Bởi vì, rốt cuộc ta cũng bước được bước đầu tiên ra khỏi vương phủ, thật không dễ dàng, không dễ dàng! Ta rất muốn rơi lệ đầy mặt, ngửa đầu nhìn ánh mặt trời.

Nhưng mà, ánh mặt trời quá chói, đâm vào mắt ta, ta đành lùi bước, cười với bạn hữu thị vệ bên cạnh.

Bạn hữu thị vệ mặt lạnh cứng người quay đầu đi, vừa xuất sư đã bắt lợi là ta quay đầu về phía xe ngựa đằng sau. Sắc mặt âm u của mỗ vương gia tiến vào mắt ta. Hiện tại, ta đang ngồi ngoài toa xe cùng bạn hữu thị vệ, bạn hữu thị vệ đánh xe, ta? Đương nhiên là ngắm cảnh.

Tuy rằng ta không biết vì sao mỗ vương gia đột nhiên muốn xuất môn, còn mang theo ta, nhưng ta không thể kìm nén được sự vui vẻ khi nhìn thấy tự do gần ngay trước mắt. Đúng là bởi vì rất vui vẻ, khoe miệng ta luôn nhếch lên, lông mày cong cong. Bạn hữu thị vệ đánh xe ngựa tới trước một cửa hàng đồ ngọc, đỗ ở phía ngoài, vừa định đỡ ta xuống xe ngựa, ta liền vô cùng lưu loát nhảy xuống dưới!

"Ngươi làm sao vậy, tại sao mặt đầy mồ hôi?"

". . . ." Ta đau, ta nước mắt lưng tròng nhìn hắn một cái, quay đầu, vươn tay của ta, để vương gia nắm tay của ta xuống xe.

Đúng lúc này, hai tên ăn xin đi ngang qua người ta, ta bỗng vui đầu vào trong ngực vương gia, vui thật mạnh, còn có thể làm người ở đây nghe rõ được một tiếng "Bụp!"

Vương gia: ". . . ." Ngực bị đâm hơi đau.

Ta, nhận ra hai tên ăn xin này, một là phụ thân tử quý muốn bán ta vào kỹ viện để tiếp tục có tiền làm tử quý, một là huynh trưởng đồ quý (mà cò bạc) muốn cưỡng X ta, lại bị ta hăm hại. Lúc ta trốn đi, lấy hết tài sản của bọn họ, hai kẻ này không làm nên việc, cho nên chỉ có thể tiến vào đường ăn xin?

Trong lúc ta đang suy nghĩ miên man, cổ áo sau của ta bị kéo lên, muốn kéo ta ra ngoài. Ta chết sống không chịu ra ngoài, càng vui đầu vào.

Vì thế, vương gia mắc kẹt ở trạng thái 囧 muốn xuống xe ngựa lại xuống không được. Cho đến lúc ta không chịu nổi nữa, đôi mắt đỏ hồng vì hít thở, ngẩng đầu lên. Ta nước mắt lưng tròng nhìn vương gia, làm hắn có hỏa cũng phát không ra, còn cho là ngực mình rất rắn mà làm đau ta.

Sắc mặt hắn dịu đi, hỏi: "Làm sao vậy?"

Ta nheo tay áo của hắn, tội nghiệp lắc đầu, cố gắng làm bộ đáng thương.

Vương gia thờ dài, vươn tay xoa xoa đầu ta rồi mới xuống xe ngựa.

Lúc này hai tên ăn xin đã đi xa, ta cũng cho rằng đã an toàn, vì thế buông tay áo vương gia xuống, nhu thuận theo sau vương gia. Khi vương gia đi ở phía trước, chân muốn bước vào cửa hàng đồ ngọc trước mặt, một tiếng kêu bỗng vang lên, bọn hữu thị vệ rút ra đao bên hông, ngăn ở phía trước vương gia.

"Có thích khách, vương gia cẩn thận!"

Ta tất nhiên vì vậy mà được vương gia bảo hộ phía sau, phía trước có hơn mười người áo đen nhảy xuống từ nóc nhà, cầm đại đao hàn quang lóe lóe trong tay. Người đi đường và người bán hàng rong ven đường bị dọa chạy xa, nơi này nhanh chóng bị thanh trừng, chỉ có một số nữ nhân đi đứng bất tiện chạy trốn rất chậm.

Ta nhìn thích khách đột nhiên xuất hiện, cố gắng nhớ lại, kịch tình có một màn này sao? Sau đó ta phát hiện, không có, quả nhiên tình tiết đã cải biến. Ta nghiêm túc nhìn thích khách, đột nhiên, một bóng dáng màu trắng đang chậm rãi đi về phía này lọt vào mắt ta. Ta quay đầu, lập tức nhìn thấy một nữ tử mũm mĩu yếu đuối yếu ớt tiến về phía này giống như chạy trốn nhằm hướng.

Ta híp mắt, nhận ra nữ nhân này có cùng một chức nghiệp như ta trước kia, nữ phụ.

Xét thấy, ta không có hảo cảm với nàng, vì thế, trong đầu ta cấp tốc xoay chuyển ra một loạt ý tưởng của nữ phụ. Không có cách nào, quen làm người xấu, hại người so với cứu người thì càng hợp ý ta. Hơn nữa, trong chuyện xưa này, nữ phụ vĩnh viễn đối lập với nữ chính, cho dù ta không hại nàng, nàng cũng phải hại ta.

Loại thiết định ngoại trừ nữ chính, toàn bộ nữ phụ đều là người xấu thật sự làm ta. . . Đau đớn vô cùng!

Khi nữ phụ yếu đuối yếu ớt chạy tới, ta dịch chân, ánh mắt nữ phụ quét về phía ta, nhưng vẫn ngã về phía vương gia.

Sau đó, ta bắt được tay nàng, kéo về phía thắt lưng của vương gia, tay kia thì linh hoạt rút ra ngọc bài trên người vương gia. Vương gia ngẩng đầu lên, vừa đứng nhìn thấy nữ phụ nhào vào trong lòng hắn, phần eo bỗng ngứa ngáy. Ta đứng ở phía sau, thân nhiên nhét ngọc bài vào trong nội y. Không biết vì sao, khi ta hại người, tay chân vô cùng lưu loát, nhưng khi ta nghiêm túc muốn làm chuyện tốt thì kết quả lại không tốt lắm.

Ví dụ như hiện tại, thủ pháp của ta đã đạt tới tốc độ nhanh nhất lịch sử, tay nhào một cái liền lấy được thứ mà lòng ta tâm niệm nhớ nhung.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, vương gia lại không hề hứng thú, ngay lập tức nhận ra không đúng. Lúc này, nóc nhà còn có một cung tiễn thủ đang mai phục, khi nữ phụ nhào qua, hắn lập tức kéo cung, bắn tên!

Tên bay về hướng này trước khi vương gia kịp phát hiện, nữ phụ nhu nhược yếu ớt tựa vào trong lòng vương gia, tuy rằng hết thảy giống như tiến hành theo kế hoạch, nữ phụ lại cảm thấy có chỗ nào không đúng. Mà lúc này, ta khom lưng, đang muốn đi, lại không cẩn thận giẫm vào tảng đá, trượt đến trước mặt vương gia. . .

Có thứ gọi là, nhân tính, không bằng trời tính, người xui xẻo, làm việc gì cũng xui xẻo.

Ta ngay cả đao tẩu cũng có thể giẫm vào tảng đá là vì sao? Mắt thấy ta sẽ gục trên người nữ phụ, ta một cước đá văng nàng, mượn lực thăng bằng, sau đó, mông tê rần.

Ta nhìn về phía sau, trên mông cắm một cái tên, ta lạnh nhạt quay đầu lại, cầm lấy tay vương gia, há mồm, ta cắn!

Đau đau đau đau quá!!! T T

Mông của ta, mông của ta, thương tổn trước chưa khỏi, thương tổn sau đã xuất hiện. Mông đẹp của ta, tuyệt đối là tác giả ghen tị mông ta xinh xắn! Ta càng nghĩ càng phần giận, càng nghĩ càng khổ sở, càng nghĩ càng không cam lòng, miệng cắn xuống thật mạnh, vương gia không rút tay về được, đau đến mức khuôn mặt nhăn nhó.

Thích khách vừa thấy tình huống không đúng, không nên là diễn biến này! Nữ phụ cũng thấy tình huống không đúng, còn muốn chạy. Tiểu ca thị vệ rất có ánh mắt ngăn lại, nữ phụ cho rằng hành động của nàng đã bại lộ, một thân võ công liền hiển lộ, không nói hai lời đánh lại tiểu ca thị vệ. Lúc này đám người áo đen cũng vây lại, vương gia bắt chặp, kéo tay ra ngoài, một tiếng "xoẹt" vang lên.

Trong miệng ta là mảnh nhỏ tay áo của hắn, ta vô tội lùi về phía sau hắn. Ta còn chưa buông tha ý định muốn bỏ chạy, một lần không thành công, ta lại chạy tiếp. Cách mạng chưa thành công, đồng chí tiếp tục nỗ lực! Nhưng vương gia lại kéo ta vào trong lòng hắn để bảo vệ cho tốt.

Ta cảm thấy, ta ghét nhất đoạn anh hùng cứu mỹ nhân này, người đánh nhau thì đánh đi, còn ôm ta làm gì? Làm tám mớ lần thứ nhất thì thôi, chẳng lẽ ta còn muốn làm lần thứ hai? Ta không vừa ý, hậu quả của việc ta không vừa ý chính là, một người áo đen nhào tới, ta liền tung cước đá vào phía dưới bụng hắn, nhào tới đá một cái, nhào tới đá một cái.

Những thứ khác ta không làm được, nhưng cước pháp thì tuyệt đối mau, chuẩn, ngoan! Một cước một kẻ, làm cho bọn họ ngã xuống đất không dậy nổi, lăn lộn không ngừng!

Người áo đen khiếp sợ rồi, tiểu ca thị vệ khiếp sợ rồi, nữ phụ khiếp sợ rồi, nơi nào có nữ nhân như vậy? Vương gia đã từ khiếp sợ biến thành lạnh nhạt.

"Chân đau không?"

Sau khi đánh ngã mọi người, vương gia hỏi ta nhưng vậy.

Ta nấp mấy mồi, không tiếng nói một câu: "Có hơi mồi, nhưng mông đồ máu rồi."

Một cước lại một cước vừa rồi làm mông đẹp của ta lắc lư không ngừng, ta bị thương nặng, bị thương vô cùng nặng, nặng đến mức ta có lí do để thù hận xã hội này, trả thù xã hội này, hủy diệt nhân thế! Tiếc là ta không có năng lực này, vì thế ta chỉ có thể muốn mà thôi.

Vương gia cũng nhận ra quần áo của mình dính đầy nhiều vết máu, hắn cúi đầu nhìn ta, trên trán ta còn ra mồ hôi, bởi vì rất đau, lại mất máu quá nhiều, sắc mặt vô cùng tái nhợt. Hắn ôm ta, để đầu ta tựa vào vai hắn, tâm lý sinh ra một ít biến hóa.

Biến hóa này, hiện tại ta không biết, ta chỉ cảm thấy hắn lấy ra một thứ rồi phóng lên trời, sau đó một đồng âm vệ chạy tới, bắt những người áo đen ở đây đi quy án, nữ phụ cũng không buông tha. Nàng âm độc trợn mắt nhìn ta một cái, chương phong của vương gia quét qua, miệng nàng lập tức nở ra một nụ cười, ngã xuống đất rồi hôn mê.

Người áo đen bị bắt không lâu liền cắn lưỡi tự sát, vương gia mặt trầm xuống, ôm ta đi về.

Lúc này ta rất muốn nói cho hắn, ta cần không phải ôm ấp của nam chính, mà là cánh cứu thương! Sợ ca, khi ta cần người, sao người không xuất hiện? Khi ta không cần người người lại lúc ẩn lúc hiện trước mặt ta? Nhưng mà, nữ phụ bị ta vật hi sinh rồi?

Làm một nữ chính ngược vãn, làm một kẻ nam chính ngược ta, nam phụ ngược ta, nữ phụ ngược ta, thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã vật hi sinh một nữ phụ? Tác giả đang đùa với ta? Nhưng mà, cái giá cũng thật lớn, vì thế ta quyết định tin tưởng đây là thật.

Bởi vì mất máu quá nhiều, đầu ta choáng váng, theo bản năng cạo vào người vương gia, sắc mặt hắn biến hóa vài lần, cúi đầu xuống ngửi ngửi tóc ta. Đột nhiên, ta bỗng tỉnh táo, một đôi mắt không nhúc nhích nhìn vương gia, mắt trái ta viết chữ cầm mắt phải viết chữ thú.

Đồ cầm thú này, dưới tình huống như vậy, BO dựng lên.

Nếu không phải vì ta không muốn phá hư hình tượng, ta nhất định phun hắn một mặt nước miếng. Nếu không phải vì hiện tại ta không dễ gì mở miệng, ta đã nằng cho hắn hối hận vì sinh ra trên thế giới này. So với ta buồn bực, tâm tình của vương gia bây giờ quả là vô cùng hưng phấn. Ta nâng nâng mí mắt, nói không ra lời.

Vương gia nhận thấy ta khó chịu, hắn cẩn thận bế ôm ta, nở nụ cười: "Yên tâm, trước khi thương thế của người tốt lên, bản vương sẽ không chạm vào người."

Nói cách khác, thương thế tốt lên thì muốn chạm? Ta không quan tâm hắn, mặt không biểu cảm kháng nghị. Hiện tại vương gia đã không có sự phiền não nào đó, tình tiết cường thủ hào đoạt có thể được đưa vào chương trình!

Rất nhanh, vương gia đã ôm ta về vương phủ, an bài tốt, gọi đại phu đến, hắn xoa tay định rút tên giúp ta. Ta đặt tay trên tên, mặt không biểu cảm nhô ra, máu phun ra từ miệng ta. Ta nhìn hắn, nhìn vài lần, sau đó ta đau hôn mê.

Đại phu: "Vị . . . Vị cô nương này."

Vương gia: "."

Nửa mê nửa tỉnh, có người xử lý miệng vết thương giúp ta, là nữ hài tử, ta cảm giác được, nàng còn lau phía sau lưng thay ta. Sau đó, vương gia đứng bên giường nhìn ta thật lâu rồi mới chậm rãi đi ra ngoài. Khi hắn vừa ra ngoài, ta lập tức mở mắt, lấy ra thứ giấu ở trong yếm, nở nụ cười.

Nhưng mà, thật sự là đau chết ta!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Đây không phải là thời gian dưỡng thương nhân nhả, đây là thời gian dưỡng thương nguy hiểm. May mà miệng vết thương của ta ở đúng chỗ, bởi vậy, vương gia cũng không vuron móng vuốt về phía ta. Tuy rằng, phía dưới của hân là cận bã, nhân cách cũng là cận bã, nhưng vẫn có chút nhân cách quân tử, mấu chốt là ta không chủ động chọc giận hân, làm cho hân hắc hóa.

Bí mật hoa cúc bị rách của ta, cuối cùng vẫn không giấu được. . .

Bởi vì bị phát hiện bí mật này, mỗi lần ta đều dùng ánh mắt thù hận nhìn mỗ vương gia, mà mỗ vương gia, hân sẽ cho rằng ta là cực độ ghen thù, sau đó vô cùng thân thiết xoa đầu của ta, bảo ta dưỡng thương cho tốt, cũng nói rằng ta sẽ khôi rất nhanh, bởi vì có thuốc tốt. Mỗi lần hân nói như vậy, không thể nghi ngờ là đang đâm vào chỗ đau của ta.

Bị hân ba ngày đâm mạnh một lần, hai ngày đâm nhẹ mấy lần, ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Trước kia, ta vẫn cho rằng cúc rách là thiết định cho tiểu thụ trong tiểu thuyết đam mỹ, hiện tại thì ta biết mình sai lầm rồi, nữ chính cổ ngôn tiểu thuyết cũng có vinh hạnh được đãi ngộ như tiểu thụ. Khác nhau chính là, quá trình mà miệng vết thương hình thành.

Ta vừa không oán trời, cũng không trách người.

Chỉ là ta khó chịu khi vương gia mỗi ngày ba lần sáng trưa chiều đến thăm ta, chân mày khóe mắt đều mang theo vẻ sùng ái làm ta sồn tóc gáy, mỗi khi thấy cái dạng này của hân, con đau trên mông mà ta phải chịu đựng lại nhói lên như bị đâm một tên. Tuy rằng, hiện tại cuộc sống của ta so với nha hoàn thì tốt hơn nhiều, so với tiểu thiếp cũng dễ chịu hơn, cuộc sống áo tơi vuron tay cơm tơi há mồm, nhưng ta vẫn cảm thấy rất không có cảm giác an toàn.

Việc khiến ta không có cảm giác an toàn là, sẹo ca biến mất, ta kéo sáo trúc hư hết mà ngay cả cái bóng của hân cũng không xuất hiện, ta có lí do để tuyệt vọng mấy ngày. Bởi vì chuyện này, càng khiến ta tin tưởng, nam nhân đều không đáng tin, cho dù là nam chính nam phụ nam vật hi sinh hay kẻ chạy cò, hoặc là người nào đó tác giả đặt ra nhưng vì tác giả quên mất mà không có cơ hội lên sân khấu.

Tại thế giới như vậy, ta chỉ có thể tự lực cánh sinh!

Ta còn nhớ rằng vương gia mang nữ phụ về, đây là một nhân tố vô cùng bất ổn, cho dù giữa bọn họ không xảy ra chuyện không hài hòa gì, ít nhất cũng đã biết ngọc bài không ở trên người nữ phụ. Đối với việc này, ta không thể không lo lắng.

Khi vương gia lại an ủi ta một lần, xoay người đi ra ngoài, ta tiểu tụy vì bệnh dựa vào giường, u buồn nhấn lại lông mày của ta. Đột nhiên, lỗ tai ta giật giật, nghe được có người đẩy nhẹ cửa phòng của ta, còn nghe được tiếng chai lọ va chạm. Có lẽ là nha hoàn muốn tới bôi thuốc cho ta, ta nghĩ, nhưng vừa nghe thấy tiếng bước chân, ta nhận ra có điều không đúng.

Vì thế ta quay đầu lại nhìn.

Xuất hiện trước mặt ta là một nha hoàn xinh đẹp đang cười xán lạn, trọng điểm là, ta không biết nàng. Còn một trọng điểm khác là, tiếng bước chân của nàng quá nhẹ, không là nha hoàn bình thường nên có, nếu ta không sai, nha hoàn này luyện công phu.

Con mắt ta đảo một vòng, nhìn chăm chăm nàng.

Bởi vì từng có kinh nghiệm làm cao thủ, tuy rằng ta không có võ công, thính lực cũng không bằng lúc trước, nhưng nàng tiến gần như vậy, ta vẫn có thể nghe được.

Nàng cũng nhìn ta, cười, cười xán lạn đủ kiểu, đặt thứ trong tay lên trên bàn.

Cái mũi ta giật giật, ngửi thấy trong vị thuốc còn có mùi máu tươi. Lúc ta còn độc cô song toàn, khứu giác của ta cũng tốt lắm, vì thế ta xác định và khẳng định, vị trước mặt ta, cũng có chỗ nào bị thương giống như ta. Vì thế ta dùng ánh mắt quan tâm nhìn nàng, chủ yếu là ta không biết nàng tốt hay xấu, có mục đích gì.

"Nghe nói chính ngươi rút mũi tên ra?"

Nàng vừa mở miệng, giọng nam khiến ta kinh sợ.

"Bạn hữu, đừng chơi đùa người như vậy."

"Ngươi dịch vào, cho ta chỗ ngồi nghỉ một lát." Hân vừa nói, vừa ngồi xuống giường của ta.

Ta như gặp cường địch: "Ta bị thương nặng, ngươi lại để người thương nặng di chuyển, rất không có nhân tính! Hơn nữa, đây là khuê phòng nữ nhân, xú

nam nhân tốt nhất đừng tới gần."

"Ta không nhìn thấy nữ nhân. . ." Hắn dùng khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân, sâu kín nhìn ta: "Ta nhìn thấy một hán tử uy vũ, người dám tự rút tên, cho dù là nam nhân cũng không thể ngay cả lông mày cũng không nhăn một chút, dám nhỏ trực tiếp."

Xét thấy, ta ở trong một đồng lời nói của hắn tìm không thấy câu khen ta, vì thế ta không quan tâm một câu này.

"Sáo trúc hỏng hết rồi." Ta thờ dài.

Hắn nhìn ta một lúc, đột nhiên vươn tay xoa đầu ta, dùng ánh mắt dịu dàng khiến ta nổi da gà nhìn ta. Ta cảm thấy, ta bị vương gia kích thích thành bệnh rồi, ai dịu dàng với ta, ta liền cho rằng người đó có ý đồ bất lương.

"Người thô bạo hơn ta tưởng tượng." Hắn nói như vậy.

Quả nhiên, hắn không phải người tốt, ta kiên định nghĩ vậy.

"Ta thô người hay bạo người hả?!" Ta hợp lý mở miệng hỏi, làm bộ không nhìn thấy cái tay hắn vươn ra vô cùng tái nhợt, làm bộ không phát hiện hơi thở của hắn yếu ớt hơn bình thường rất nhiều. Có một số việc, cho dù ta biết cũng không thể nói ra, biết càng nhiều, gánh nặng của ta càng lớn, ta tình nguyện làm một kẻ ngốc cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hỏi, an toàn sống qua ngày.

Mũi tên này làm thịt dính vào vải dệt ở quần, nếu không ta cũng sẽ không đau đến hôn mê, dù sao thần kinh của ta cường hãn như vậy, Có lẽ ta nên cảm tạ ông trời, trên mũi tên không có xương gai, người bắn tên cũng không thật sự muốn giết người. Nghĩ đến đây, ta đột nhiên cảm thấy. . . Ta cũng là một hán tử.

Không được, không được, nếu cứ hán tử như vậy, tác giả không phải phí công thiết định ta là bạch liên hoa?

Sẹo ca nhìn ta vài lần, lại xoa đầu ta một phen: "Mặt trên khỏi rồi, phía dưới lại bị thương, người đứng là thương gặp nạn."

"Muốn ta nói ta biến thành như vậy là vì ai sao? Nếu không là người, ta đã về quê làm ruộng từ lâu rồi."

". . . Làm ruộng?" Sẹo ca hoài nghi rằng mình nghe lầm, thiếu nữ xinh đẹp trắng trắng non mềm kỳ quái này, không thương vương gia mà luôn muốn về quê làm ruộng?

Ta tròn trĩnh mắt, rất mệt mỏi: "Loại người không phẩm vị, không phong cách, không lý tưởng như người là không thể lý giải ta."

". . . Đúng vậy, không có cách nào lý giải." Nhưng đây cũng không liên quan đến phẩm vị và phong cách, chỉ có thể nói, nhân phẩm của người nào đấy quá mức khác thường.

Sẹo ca nghĩ một lát, đột nhiên hỏi: "Vương gia và nông phu, trong mắt người là gì?"

"Tra nam và mỹ nam tử."

"Thẩm mỹ của người, quả nhiên có vấn đề nghiêm trọng!" Hắn vươn tay, nâng mặt ta về phía hắn, mở miệng nói: "Ta đây thế nào?"

Ta hoàn toàn không hề suy nghĩ, nói thẳng: "Nam nhân xấu xí. Đúng, chính là người hỏi, không được đánh ta."

"Người không thể cứu." Cuối cùng, sẹo ca hạ kết luận.

Ta: ". . . Ta có thể phun người một ngụm nước miếng sao?"

"Chẳng lẽ người chưa phun?"

"Đó là chuyện trước kia."

"Chính sự quan trọng hơn!"

"Là người lạc đề trước."

"Đó là cái gì?"

Ta cho hắn ánh mắt người không biết, người ngu xuẩn, người ngu ngốc, sau đó từ trên giường bò dậy. Ta không nói ra vết thương đã tốt lắm, bên ngoài trúng tên đã thành sẹo, chỉ vì muốn tránh thoát móng vuốt của tra nam nên mới nằm sấp ra về mảnh mai mà thôi. May mà ta cũng thật sáng suốt, chết sống không để mỡ tra nam nhìn mỡm ta.

Cho dù ta không cần danh tiết, nhưng ta muốn tiết tháo, may mà những chuyện ta làm đều nằm trong phạm vi chịu được của tra nam.

"Thứ kia ta đã trộm được, bởi vì ta giấu nó ở nơi khó có thể nói ra, cho nên không có người tìm được. Nhưng mà, lại tiếp tục ở nơi này, có lẽ sẽ dẫn tới hoài nghi, dù sao ta cùng nữ nhân áo trắng đều đứng ở vị trí đáng hoài nghi."

Nghe thấy ta nói mấy chữ ở nơi khó có thể nói ra, nha đầu đáng người bé bỏng, bộ dạng vô cùng xinh đẹp hơi đỏ mặt, cứng ngắc quay đầu đi.

Ta lạnh nhạt vươn tay vào trong nội y, lấy ngọc bài ra, đưa tới. Nha đầu xinh đẹp về mặt ghét bỏ, lại vẫn nhận lấy.

Khi ta nghiêm cẩn chờ nha hoàn xinh đẹp cũng là sẹo ca xem đây là thật hay giả, sẹo ca đột nhiên nói: "Nghe nói, chỗ kia của ngươi bị rách rồi."

"Phang!" Một tiếng, ta không nói hai lời lật bàn.

"Ta không giấu nó ở trong hoa cúc!"

"Phốc!"

Biểu hiện của sẹo ca quá kém, ta quyết định nói cho hẳn chuyện mấy ngày nay ta không tắm rửa, lau người không tính.

"Nhưng mà, ta giấu nó ở trong nội y, mặt trên có mùi thơm cơ thể của ta. Ta nói cho ngươi ta đã lâu không tắm rửa chưa?" Tiết tháo là cái gì? Là thứ phải vứt đi!

Sẹo ca nhú mày: "Quả thật có mùi hoa lan, nhưng mà, vợ ngươi yên tâm, ta sẽ không ghét bỏ ngươi."

"Cầu ngài ghét bỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Đều tại ta quá mức miễn cảm với hoa cúc nên phản xạ theo điều kiện nghĩ tới chỗ không nên nghĩ, còn lật bàn rồi. Gây ra động tĩnh lớn như vậy, hậu quả chính là không lâu sau có nha hoàn đến gõ cửa.

"Cô nương, cô nương, xảy ra chuyện gì?!" Theo tiếng đập cửa, nha hoàn xinh đẹp bên ngoài lo lắng hô to.

Bởi vì hiện tại ta còn chưa có một vị trí xác định, ta vừa không đủ tư cách là nha hoàn tiếp thân, cũng không tính là nữ nhân của vương gia. Nhưng tất cả mọi người đều biết sớm hay muộn ta cũng vào hậu viện của vương gia, cho nên đều đối đãi với ta giống như mấy vị chủ tử của hậu viện.

Hiện tại chỗ này của vương gia tốt lắm, nữ nhân hậu viện không có thời gian tìm ta phiền toái, hơn nữa bởi vì ta có thương tổn trong người, vương gia cũng sẽ không để các nàng có thời gian rảnh tới tìm ta phiền toái, nhờ đó ta mới có thể nhàn nhã như bây giờ. Đương nhiên, tâm tính tiểu nhân là ta không hề cảm kích hành vi việc làm của mẹ vương gia chút nào.

Dù sao, đến khi ai đó có thể tới tìm ta, chắc chắn ta đã đi rồi, ở chỗ này thêm một khách cũng không được. Có lẽ vương gia thích ta một chút, nhưng tuyệt đối không yêu ta, xem những chuyện trước kia mà ta làm, có thể yêu mới là kỳ quái. Cho nên, chút thích này sẽ không ảnh hưởng đến việc mỗi đêm hẳn thay đổi người lăn drap giường.

Dù sao, đã có mấy ngày hẳn không "đứng" lên được.

Vương gia dễ chịu, hậu viện của hẳn cũng dễ chịu, phiền toái của ta thì sắp tới.

Lúc này ta nghiêm túc nhìn ngự nha hoàn xinh đẹp bên cạnh, hẳn nhú mày, nói với nha hoàn đang sốt ruột gõ cửa bên ngoài: "Đừng ồn ã, cô nương đang ngủ say, nếu đánh thức cô nương, chờ vương gia trách tội, mấy tiểu nha đầu các ngươi có gánh vác được không?"

Giọng nói này, quả là hoàng anh xuất cốc, âm thanh thanh thúy dễ nghe, mềm mại của thiếu nữ.

Ta nhìn sẹo ca với ánh mắt sùng bái, sẹo ca hát cảm, ườn ngực.

Người bên ngoài dường như còn chưa yên tâm, vươn về bên trong nói: "Đã ngủ say thật sao? Vừa rồi hình như chúng ta nghe thấy động tĩnh không nhỏ."

"Đó là ta không cẩn thận đụng phải cái bàn, các ngươi còn không mau đi." Hẳn vừa nói, vừa ôm ta lên, muốn chạy bằng đường cửa sổ. Hôm nay đáng người sẹo ca cũng bé bỏng như ta, khi bị ôm lấy ta không hề có cảm giác an toàn, vì vậy ta nín chặt cổ áo hẳn.

Sẹo ca vừa dùng cuống họng thiếu nữ lừa dối người bên ngoài, vừa mở cửa sổ, nhảy lên rồi mang ta ra ngoài.

"Cẩn thận."

Hắn cho ta ánh mắt ngơoi cứ yên tâm

Ta tiếp tục nói: "Ta da mịn thịt mềm, ngơoi đừng quăng ta." Hai tay ta vòng qua cổ hắn, cười vô cùng xán lạn.

Sợ ca không nói gì, mang theo ta bay lên nóc nhà, ta biết chúng ta phải rời đi bằng đường không có người, thấy hắn không nói gì, ta bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện: "Ngơoi còn chưa xác nhận thứ kia là thật hay giả, cho dù là giả ta cũng không quay lại trộm cho ngơoi, giúp ngơoi trộm thứ này làm ta thương cả mặt trên lẫn phía dưới."

Tuy rằng... Cúc rách không liên quan đến hắn.

Sợ ca thật bất đắc dĩ, ta thấy lông mày của hắn run run. Vương phủ lớn như vậy nhưng không lâu sau sợ ca đã dẫn ta ra ngoài, chân ta vừa chạm đất, tâm tình liền sáng khoái.

Lần này coi như là thật sự tự do? Đừng xuất hiện tình huống nào khác!

Sau khi buông ta xuống, sợ ca lấy ra ngọc bài ta đưa cho hắn, hắn nhìn vài lần, lại lấy ra một tảng đá tứ phương màu đen, tảng đá vừa chạm vào ngọc bài liền hút hết màu sắc của ngọc bài. Trong nháy mắt, ngọc bài liền biến thành một tảng đá bình thường có thể nhặt được ở bất cứ nơi nào, không có chút tác dụng gì, chỉ là điều khắc không tòi mà thôi.

Mà trên tảng đá màu đen xuất hiện một chữ, không phải giản thể cũng không phải phồn thể, mà là chữ giáp cốt. Hiển nhiên sợ ca không biết chữ này, ánh mắt có vẻ mờ mịt. Khi hắn nhìn về phía ta, đầu ta lập tức quay sang bên cạnh, làm bộ không thấy được gì cả.

Hắn nói: "Ngơoi không hiểu kỳ đây là cái gì sao? Không hiểu kỳ vì sao ta muốn ngơoi đi trộm thứ này?"

Ta lạnh nhạt nhìn hắn: "Biết càng nhiều thì càng nguy hiểm, cho nên ta không biết gì cả, không phát hiện gì cả." Cho dù ta biết chữ kia, ta cũng chết sống muốn làm bộ không biết.

"Hiện tại không có chuyện gì nữa? Cho nên, xin trả lại tài sản cho ta!" Ta vờn lòng bàn tay trắng nõn, quơ quơ trước mặt hắn. Lúc ném ta tới vương phủ, hắn tịch thu toàn bộ tài sản của ta, nếu muốn chạy trốn, mấy thứ kia cần phải đòi lại. Hơn nữa ta hoàn toàn không muốn đi cùng một đường với hắn, nếu đã ra ngoài, tất nhiên là phải ai đi đường nấy.

Sợ ca thấy biểu hiện này của ta, dường như không hài lòng lắm, hắn nhíu mày rồi hất tay ta ra, hắn vốn định nói tiếp, đột nhiên, xung quanh chúng ta vang lên tiếng gió.

"Ca, ngơoi có nắm chắc một đôi mươi toàn thắng không?" Ta nhìn mười ám vệ của vương gia đột nhiên xuất hiện, mở miệng.

Lần này sợ ca rất thành thật: "Mười ngày trước có."

Ta tròn trĩnh mắt: "Ngơoi cảm thấy khả năng ta mắng chết bọn hắn là bao nhiêu?"

"Không thể nào." Hắn càng thành thật hơn.

Ta và hắn nhìn nhau, không nói hai lời xoay người bỏ chạy, nhưng mới chạy được vài bước thì chúng ta không bỏ chạy được nữa, bởi vì nữ phụ cô nương xuất hiện trước mặt chúng ta, xuất hiện cùng nữ phụ cô nương còn có vương gia chặn cả tâm lạnh mặt lạnh, hắn dùng ánh mắt phun lửa nhìn ta. Ta lạnh nhạt nín chặt tay áo của sợ ca bên cạnh, mở miệng nói: "Khả năng ta mắng hắn đến liệt dương là bao nhiêu?"

Sợ ca nghiêm túc nhìn ta, vẻ mặt trầm trọng mở miệng: "Ngơoi thử xem."

Ta ngu mới thử!

Khi ta đang định núp sau người bạn hữu cũng bé bỏng như ta, vương gia nói: "Ngơoi là gian tế?!"

Ta nhắc tay: "Ta chỉ là trộm!"

Vương gia nheo mắt lại: "Thứ kia của ta đâu?"

Ta chỉ vào mặt đất cách đó không xa: "Chỗ kia, chỉ là màu sắc bị hút đi mà thôi, ngài đeo nhiều thì màu sắc sẽ như cũ." Ta nín chặt sợ ca, lấy ánh mắt hỏi hắn, hỏi vì sao hắn không nói gì. Ai ngờ sợ ca lại mấp máy môi nói chờ đến lúc ta nói đến mức vương gia liệt dương hắn mới nói... .

Ta quyết định chờ đến khi ta học được vô ảnh cước thì phết hắn.

Vương gia cuối cùng cũng hắc hóa, ngay tại lúc ta và sợ ca mất đi mây lại. Hắn nhìn ta như nhìn lão bà xuất tướng: "Vì sao ngơoi phải làm như vậy? Nàng là ai? Các ngơoi cùng một phe?" Khi hắn nói lời này, nữ phụ vô cùng xinh đẹp dựa vào người vương gia, ánh mắt kiêu mị, bộ dáng cao ngạo, ta phải cố gắng nhẫn nhịn mới không phun nàng một mặt nước miếng.

"Muốn ta đoán xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Ta vừa nói, vừa đi qua đi lại: "Khi bắt được nữ nhân này, các ngơoi thẩm vấn nàng, sau đó phát hiện ngọc bài không phải nàng trộm, liền lập tức nghi ngờ ta, cho nên tất cả mọi việc lúc trước là diễn trò." Khóe miệng của ta gợi lên góc độ trào phúng, tười cười đầy mặt.

"Tỉnh ra, ta gặp người sớm hơn, nhưng mà, người lại tin những gì nàng nói? Ta đoán rằng nàng nói gì đó. . ." Ta vừa nói, vừa quay đầu đẩy sẹo ca: "Khi ta kéo dài thời gian thì người mau chạy."

Sẹo ca không ngờ ta sẽ nói như vậy, vô cùng ngoài ý muốn, ngay người một cách ngu ngốc, còn mở miệng giống như kẻ ngốc, hỏi: "Vì sao?"

"Thời gian ngắn như vậy ta muốn đi đâu tìm nguyên nhân cho người? Dù sao, ta không biết ta sống vì cái gì." Hơn nữa, nhân vật trí năng như ta, cho dù chết, cũng sẽ nhảy tới bộ tiểu thuyết tiếp theo, đến trường quay tiếp theo. Cho nên, nếu không chạy thoát được, cho dù chết ta cũng không để mình rơi vào tay loại nam nhân này.

Thấy ta nói như vậy, đột nhiên sẹo ca nở nụ cười, ôm ta vào trong lòng: "Thật không rõ người là kẻ điên hay là cái gì, hành vi hoàn toàn vượt qua dự đoán của ta." Hắn đột nhiên vươn tay, bế ngang ta lên, mở miệng nói với vương gia và nữ phụ bên kia: "Các người thật sự hiểu lầm rồi, Bạch Liên, nhiệm vụ thất bại còn dám lộ đầu ra, xem ra người thật tự tin với chỗ dựa vững chắc hiện tại."

Nữ phụ nghe xong lời này, sắc mặt trở nên trắng bệch. Vương gia căn bản không rảnh nhìn sắc mặt của nàng, đẩy người đi về phía ta, tức giận nói với sẹo ca: "Người bỏ nàng xuống."

"Không thể được, nữ nhân của ta sao có thể để người khác tùy tiện chạm vào."

Nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp ôm một nữ nhân xinh đẹp còn dùng giọng nữ nói lời như vậy, sắc mặt mọi người đều biến đổi, bao gồm cả vương gia. Ta thấy bộ dáng này của bọn họ, bỗng mở miệng nói: "Này vương gia, lần trước không phải ta cố ý phun, chẳng qua, nó quá ghê tởm, ta không không chế được phản ứng của cơ thể mình. Ta khuyên người lần sau đừng tùy tiện lộ thứ kia ra, làm bẩn mắt người khác thì làm sao bây giờ, mắt cũng không thể rửa được, cho dù rửa sạch cũng có thể sinh ra ảo ảnh khủng bố trong ký ức. . . Ai nha, ca, sao người lại câu ta?"

"Người nói xem? Trước mặt ta mà nói mấy lời không biết xấu hổ này." Hắn mất hứng nhíu mày.

". . . Ta chỉ muốn nói đến mức hấn liệt dương mà thôi."

"Vương Tiểu Hoa! Người lặp lại lần nữa!" Vương gia bùng nổ, bay lên muốn bắt ta lại. Sẹo ca ôm ta xoay người, chạy tới một chỗ khác.

Ta vẫn tiếp tục nói: "Cuối cùng, vương gia, nam nhân ta thấy không ít, gặp qua xấu lại chưa thấy xấu đến như vậy, lúc sinh ra người sao mẹ người không nhét lại vào bụng. Lắc lư trước mặt người khác cho dù không dọa đến người cũng dọa đến hoa cỏ, vậy không tốt có phải hay không, bộ dạng xấu không phải lỗi của người, bộ dạng xấu còn đi ra chính là người không đúng. Được rồi, sẹo ca đừng câu ta!"

"Người muốn làm gì?"

"Sẹo ca, vừa rồi ta nghĩ, ngay cả người cũng biểu hiện như vậy, vậy thì ta sẽ kéo người cùng chết. Hơn nữa, người có biết ta làm người cảm lâu như vậy, không nói chuyện miệng không thoải mái, đương nhiên là có bao nhiêu thì nói bấy nhiêu."

"Ta nói chúng ta sẽ chết sao?"

"Ừm?"

"Ta chỉ đánh không lại chứ không nói chạy không được."

"Sẹo ca, ta muốn phun người một mặt nước miếng."

"Liếm sao?"

Khi ta đơn phương tranh cãi, sẹo ca đã mang ta bay đi, lúc ở trên nóc nhà bị mang đi nhảy tới nhảy lui, ta còn tiếu nhooi: "Ta còn rất nhiều lời chưa mắng."

"Chờ người mắng xong trời đã tối."

Cuối cùng, ta miễn cưỡng cầm miệng, bị sẹo ca đưa tới ngọn núi tuyệt đối an toàn, hắn ngồi dựa vào một thân cây, từ trong ngực lấy ra một cái bao bố, mở ra, bên trong có nhiều cây kim bạc lớn nhỏ không đều. Hắn lấy ra ngân châm, châm vào huyệt đạo trên mặt, khuôn mặt trái xoan của hắn nhanh chóng biến thành góc cạnh rõ ràng, mắt to tròn cũng hẹp dài hơn.

Tiếp theo, hắn lại bẻ các khớp xương, tiếng xương vang lên "răng rắc", bờ vai của hắn trở nên rộng hơn. Sau đó, hắn cởi quần áo, lấy ra hai túi nước trước ngực, động tác của hắn vô cùng thuần thục, hắn là không phải lần đầu hóa trang thành nữ nhân. Chờ đến khi thân cao của hắn biến trở về nam nhân bình thường, khuôn mặt biến trở về nam nhân bình thường, ta ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, vươn tay ra véo.

"Đa thật mềm." Ta nói.

Hắn nhìn ta, khoe miệng gọi lên một nụ cười xinh đẹp. Đúng vậy, đối với một người nam nhân mà nói, nụ cười của hắn rất xinh đẹp.

"Đây là thật."

Nghe hắn nói như vậy, ta lui về phía sau vài bước, về mặt khiếp sợ. Ở trong mắt ta, nam nhân bộ dạng xinh đẹp không phải tra nam thì là tra nam, không

phải người xấu thì là ngụy quân tử, không phải ngụy quân tử thì là thụ!

Người trước mặt ta, ta nhận định hẳn là người xấu.

"Của ta. . ."

Không đợi ta nói xong, hắn đã hiểu ta muốn nói cái gì, đào lên gói đồ của ta từ một chỗ dưới tàng cây, đặt vào tay ta. Ta kiểm tra thứ bên trong một chút, phát hiện không thiếu cái gì, ta nhìn hắn, nói: "Về sau, cho dù là ở chỗ nào nhìn thấy ta, đều phải làm như không biết."

Ta cầm gói đồ, tiêu sái quay người rời đi.

Ta không nhìn thấy, mỹ thanh niên sọc ca vốn muốn đuổi theo, lại đột nhiên che bụng lại, hắn hắt tay mình ra, trong lòng bàn tay là máu đỏ. Hắn ngồi dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn sắc trời, cô đơn nhìn, ôm miệng vết thương không nhúc nhích. Nhưng khoe miệng của hắn vẫn mang theo nụ cười, dường như trên bầu trời hiện lên hình ảnh của tiểu nha đầu xinh đẹp đang không ngừng mắng chửi người.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Nhân sinh, luôn máu chó đến mức làm người đau đớn.

Tên thật Bách Lý Vô Sắc, tên hiện dùng Vương Tiểu Hoa, đoá hoa thôn mười sáu tỏa hương trầm đậm là ta cảm thán như vậy. Gần đây ta thường cảm thán, bởi vì việc đáng để cảm thán quả là nhiều lắm. Hiện tại dùng cái tên rất quê mùa là vì tác giả viết một nửa mới nhớ đặt tên cho ta, đây là một chuyện đáng để cảm thán, cũng là trình độ đặt tên của phụ thân tửu quý.

Gặp việc hồng bát liên tiếp, cũng là chuyện đáng để cảm thán, thiếu chút nữa bởi vì nhìn thấy vật dơ bẩn mà mù mắt ta. Khó khăn lắm mới gặp một người tưởng là bình thường trên thế giới này, nhưng bộ dạng của hắn lại chói mù mắt ta. Hiện tại, ta đã tuyệt vọng với thế giới này!

Thừa dịp đêm tối, ta ôm gói đồ trong lòng, vội vàng chạy xuống núi, với ta mà nói thì chỗ này vô cùng nguy hiểm, có thể chạy bao xa thì chạy là ý nghĩ duy nhất của ta hiện tại. Ta có thể tưởng tượng được nếu ta bị mỡ vương gia bắt được thì sẽ rơi vào kết cục gì, vì thế, ta vô cùng bức thiết muốn rời khỏi chỗ này, rời khỏi những việc phiền lòng này.

Ta mới xuống đến giữa sườn núi, đột nhiên nghe thấy được tiếng bước chân nhỏ phía trước, ta nhanh chóng núp sau đại thụ, chỉ lộ nửa đầu ra. Rất nhanh, ta thấy được bộ mặt của người phát ra tiếng bước chân. Đó là hai tên ăn xin hùng hùng hổ hổ, lúc này ta vô cùng may mắn vì tầm nhìn ban đêm của mình không tồi, bởi vậy chỉ liếc mắt một cái ta đã nhận ra bọn họ là ai.

Ta nheo mắt lại, hảo hán không ăn mẹt trước mắt, ta quyết định vụng trộm chạy trốn nhờ bóng đêm.

Hai tên ăn xin này còn đang mắng lẫn nhau, đột nhiên, cái mũi của bọn họ cùng giật giật, cùng nhìn về phía ta. Ta lập tức nhận thấy không ổn, lạng lẽ dịch bước chân, lui về phía sau.

Tên ăn xin trẻ tuổi mở trừng hai mắt, âm ngoan nhìn về phía ta, lớn tiếng nói: "Phụ thân, sẽ không sai, là mùi trên người nha đầu kia, ta ngửi hơn mười năm, không thể nào nhầm được!"

Lão già kia cũng ra sức ngửi mùi trong không khí, gật đầu nói: "Đúng vậy, là mùi hương trên người tiểu tiện nhân kia."

Giờ phút này, ta vô cùng chán ghét sự thiết định của tác giả. Cái gì mà thân mang mùi thơm lạ lùng? Ta không có hứng thú hút bướm bướm. Thấy hai người bọn họ phát hiện ta, ta quay đầu chạy! Tuy rằng ta có một ít kỹ năng, nhưng đây cũng chỉ là kỹ năng mà thôi, tác giả thiết định ta là tiểu bạch hoa yếu ớt, khí lực cũng không thể lớn, hơn nữa còn thật sự mảnh mai.

Nếu không ta cũng không thể hờ một tí là bị một trảo của mỡ nam trảo ra vết hồng, tóm một cái là tóm ra vết tím.

Ta vừa chạy vừa ân cần hỏi thăm cả nhà chủ thân cũng là tác giả, hai tên ăn xin đuổi theo ta không tha, mở miệng là kêu tiểu tiện nhân. Nếu không phải bọn họ có ý xấu với ta, ta ra tay ngoan độc như thế làm gì? Cứ ngỡ cứ chửi đi, ta cho là giải ngứa, chẳng qua là hai người này cũng không ngừng chân.

Nếu bọn họ có thể đối tốt với ta một chút, không có chủ ý không đứng đắn này, xem ở công ơn nuôi dưỡng, ta sẽ không hại bọn họ như vậy.

Khi ta nhận ra mình đi đến một thế giới mới, đã là một thiếu nữ sáu tuổi rồi. Trí nhớ của cuộc sống trước kia là tác giả đặt ra, nàng nhồi nhét mấy thứ kia vào trong đầu ta, trở thành kinh nghiệm của ta. Bởi vì hồi nhỏ ngọc tuyết đáng yêu, mỹ lệ bất phàm nên bị lão tửu quý thu dưỡng, lại phải sống vô cùng vất vả.

Điểm ấy có thể nhìn ra từ việc cho ta một cái bánh bao là ta đã thỏa mãn, hắn nhìn trúng ta bộ dạng xinh đẹp phi phàm và thân mang mùi thơm lạ lùng,

coi là là cây rừng tiền nuôi đến mười sáu tuổi. Hắn cũng không phải là bán ta lấy tiền rồi rời đi, mà là có ý tưởng luôn luôn moi tiền từ ta.

Chẳng qua, hắn tuyệt đối không ngờ tới, ta sẽ bán ngược, còn bán ngược kịch liệt như vậy.

"Tiểu tiện nhân, ngươi cho là ngươi còn trốn được sao?!"

"Muội muội, ca ca tới đón ngươi về nhà, ngươi đừng chạy!"

Có gan thì đừng đuổi theo ta! Ta càng chạy càng nhanh, đột nhiên, ta cảm thấy phía dưới trống không, ta nhìn xuống. . . Dưới chân là vách núi đen, dưới vách núi đen là nước. Được rồi, ta đang rơi tự do! Ngay cả tiếng "bùm" khi rơi xuống nước cũng không có, ta cứ rơi xuống như vậy. Khi vừa rơi xuống nước, ta chỉ cảm thấy cô họng bị rót vào đây nước. Trong lỗ mũi, lỗ tai, dòng nước tràn vào mọi chỗ. Bọt khí dưới nước làm mặt ta hơi ngứa, cướp đi không khí của ta, làm ta hô hấp khó khăn.

Có lẽ vì ta là nhân vật trí năng, trước khi chết ta sẽ nghĩ tới rất nhiều việc, nghĩ lần sau sẽ là nhân vật nào, nghĩ rằng ta không thể ở lại quyển sách này, nghĩ đến mặt của nam nhân xinh đẹp chói mù mắt ta. Sau đó, không có sau đó, bởi vì ta hôn mê.

Có lẽ chết kiểu này là khổ sở nhất, không có khổ sở hơn. Hơn nữa, bởi vì quá đột ngột, ta còn chưa chuẩn bị tâm lý.

Ở chỗ mà ta không thấy được, hai tên ăn xin thấy ta nhảy xuống vách núi đen, choáng váng một chút, ngay trong lúc bọn họ đang choáng váng, bọn họ đã bị một đám người cầm đuốc vây quanh. Hai tên ăn xin run rẩy ôm lấy nhau, chỉ thấy đám người cầm đuốc tách ra, một nam nhân cười tuấn mã cao lớn màu đen chậm rãi xuất hiện trước mắt hai tên ăn xin.

Nam nhân này một thân hắc y, hơi thở trên người lãnh khốc tiêu điều, dung nhan anh tuấn như thiên thần.

Hai tên ăn xin vừa thấy, càng run lên. Người trước mặt tuyệt đối là sát thần, chỉ một ánh mắt đã có thể lấy đi nửa cái mạng của bọn họ. Mà sát thần vung tay lên, trói lại hai tên ăn xin, các loại đày đoạ trong quá trình thì không cần phải nói. Hai tên ăn xin cũng nói ra chuyện ta đã rơi xuống vách núi đen, nhưng mới đầu sát thần không tin, đơn thuần cho rằng chỉ cần hai tên ăn xin này ở trong tay hắn, nữ nhân khiến hắn nhục nhã bao nhiêu lần là ta sẽ xuất hiện.

Rõ ràng, hắn đánh giá cao mức độ thiện lương của ta.

Việc này cũng là thật lâu về sau ta mới biết được. Khi đó hai tên ăn xin than trời khóc đất nhào về phía ta, lúc đó phản ứng của ta thật vô lương: bọn họ vậy mà còn toàn vẹn!

Khi ta rơi xuống nước, cho rằng mình sẽ chết, ta tỉnh, khi ta tỉnh lại đã là ba ngày sau.

Lúc này ta đang ở trên một con thuyền hoa, chung quanh là mùi phấn son nồng đậm, thuyền hoa đang đi trên con đường tới đại thành phố thịnh nhất, thuyền hoa sẽ dừng lại để chờ khách, một tháng sau mới đi tiếp. Chờ khách, chính là chiều đãi nam nhân, lấy một số tiền lớn.

Tuy rằng, đây không phải là Phiêu Hương viện trong kịch tình, nhưng tính chất cũng không sai biệt lắm, càng không khác lắm chính là, khi ta vừa tỉnh lại, thần trí còn chưa rõ ràng, bị tú bà nắm tay ấn xuống thành dấu hồng trên giấy. Đúng vậy, khi ta còn chưa tỉnh táo lại, ta bị, bán, thân, rồi!

Đợi đến khi ta hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn thấy tú bà nhìn ta với ánh mắt lờ lờ tỏa sáng như thấy núi bạc. Phấn son trên mặt nàng giống như trong sách miêu tả, dày đến mức đi vài bước lại rơi là tả, trang điểm đậm đến mức ta không phân rõ ngũ quan của nàng là dạng gì.

Tú bà có dáng người thật mập mạp, nhìn ra được cuộc sống của nàng vô cùng thoải mái, giữa lông mày khôe mắt có nếp nhăn dù trang điểm đậm cũng không giấu được, có vẻ khá lớn tuổi.

Hiện tại nàng đang nói chuyện với ta: "Thược Dược a, có nghe thấy mẹ nói không?"

Nghe thấy giọng nói này, ta bắt lại hồn phách đang lơ lửng bên ngoài, mang theo ba phần sợ hãi, ba phần nghi hoặc, ba phần bất an, một phần vô tội nhìn nàng. Kỹ thuật diễn dày công tôi luyện này của ta nhanh chóng làm cho tú bà xác nhận ta chính là em gái gốc dễ lừa. Thược Dược là tên mới hiện tại của ta, từ khi ta được vớt lên, tú bà lấy trang phục trên người ta mà phán đoán, ta là nha hoàn nữ mại nhà giàu chạy trốn.

Nữ tử nữ mại tuyệt sắc lại bị hãm hại như ta, tú bà rất nhanh nghĩ thay lí do vì sao ta rớt xuống nước. Đại khái là nữ tử số khổ bị nữ chủ nhân hãm hại, nàng dùng vẻ ta là người từng trải, ta hiểu người, ta vô cùng lý giải tâm tình của người, ta cũng có kinh nghiệm như người, thành công chiếm được sự "tín nhiệm" của ta.

Mà ta cũng thuận theo ý nàng, êm tai nói ra chuyện xưa động lòng người - ta bị nữ chủ nhân trong phủ hãm hại, bị buộc nhảy vách núi đen tự sát!

Tuy rằng kỹ năng bơi của ta không tệ, nhưng vách núi đen rất cao, vừa ngã xuống bị đánh sâu vào quá lớn, làm cho ta nhanh chóng hôn mê, vốn đang cho rằng sẽ đổi một tiểu thuyết khác, xem ra ta đã coi thường thuộc tính Tiểu Cường của nhân vật chính. Còn sống đương nhiên là tốt, nhưng sống ở nơi này thì không tốt lắm, cho nên trước khi thuyền cập bờ thì ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hơn nữa, cho dù ta có kỹ năng bơi, cũng không có cách nào bơi từ chỗ này tới bờ, ta cũng không phải cá, không lên bờ không cần tiếp xúc nam nhân dư thừa, vì sao ta không ở lại đây?

Nếu tác giả đã quyết tâm đưa nữ chính là ta tới nơi này, ta liền đứng ở đây vậy!

Tuy rằng ta cảm thấy, hành vi đưa thân nữ nhi trong sạch tới kỹ viện của tác giả vô cùng ngu ngốc. Nhưng một đám nữ chính lại mừng rỡ, quả là không cách nào lý giải. Hát vang tình ca sao, múa bụng sao, múa cột gì gì đó sao. Chẳng lẽ không phải phóng đảng mà là độc đáo cá tính hấp dẫn?

Nếu con gái của ta là đức hạnh này, ta liền một chương chụp chết nó.

Được rồi, không nghĩ lan man nữa, vừa rồi, tú bà nói với ta, muốn ta đi học múa. Yên tâm, đây không phải múa cột, cũng không phải múa bụng, mà là vũ đạo truyền thống cổ đại, giấu chân nhỏ giấu cẳng chân giấu ngực. Cho dù là chức nghiệp này, cũng không phải ai ai cũng nhào lên hiến thân.

Diện mạo như ta, đương nhiên sẽ không thể nhảy ra ngay lần đầu. Tú bà vẫn rất biết buôn bán, cũng rất biết tính toán, không hề nói muốn ta đi tiếp khách. Trái một câu mẹ, phải một câu nữ nhi, bề ngoài đúng là đối đãi với ta như thân khuê nữ. Còn cổ vũ ta vứt bỏ quá khứ, lấy cho ta một tên mới.

Ta ngoan ngoãn nhu thuận, lại nghe lời, lại không gây chuyện, bộ dáng này càng làm tú bà yên tâm. Hiện tại ta muốn tồn trữ thể lực, sức chịu đựng, khi ta chưa rõ ràng hoàn cảnh xung quanh, ta đều thật nghe lời.

Thấy tú bà an bày như vậy, ta cũng chỉ rụt rè chớp mắt một cái, ngoan ngoãn gật đầu, bộ dáng vâng lời này, khỏi phải nói nhu thuận đến mức nào. Tú bà vừa lòng vỗ vỗ tay ta, cười đến mức mắt cong thành một đường chỉ.

"Ồi chào, khuê nữ thân ái của ta. Nghe lời là tốt rồi, nghe lời là tốt rồi, bây giờ mẹ liền gọi vũ nương đến dạy ngươi vũ đạo."

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Làm tân nữ nhi, tân sủng nhi của tú bà thuyền hoa, ta gần như bị tất cả các cô nương ở đây hâm mộ ghen ghét. Hơn nữa diện mạo ta xinh đẹp nhất, tú bà nâng ta sợ quăng ngã, ngậm ta sợ tan, dè dặt cẩn trọng vô cùng.

Lòng tham không đáy của nàng, ta không cần nghĩ cũng biết có bao nhiêu, thật rõ ràng, ta lại biến thành cây rụng tiền.

Nhưng mà, dù có diện mạo cũng không đủ, vì thế tú bà muốn bồi dưỡng tài nghệ của ta, để ta phát triển toàn diện. Mầm mống tốt như vậy, không nặn cho tốt thì còn làm gì? Mĩ mạo giống như thiên tiên, mắt đẹp long lanh, da trắng mềm mại như tuyết, tuổi cũng chỉ mới mười sáu, hết thấy đều vừa vặn.

Eo nhỏ này, dáng người này, ánh mắt lơ đãng này, bộ dáng thẹn thùng này, tú bà càng nhìn càng vừa lòng, càng nhìn càng cao hứng. Nhưng nàng cao hứng, các cô nương khác lại không cao hứng. Vì thế một đám lấy mắt lườm ta, lấy mũi hừ ta, lấy miệng chèn ép ta, chỉ thiếu không tới cấu véo ta, may mà tú bà coi kỹ.

Ta nhu nhược theo sau tú bà, nghe nàng nói chuyện với vũ nương, vũ nương cười tùm tùm lắc mông, nhanh chóng đáp ứng.

Trước kia ta đã nói, trong quyển tiểu thuyết này, ngoại trừ nữ chính thì nữ phụ hoặc là nhân vật phái nữ, đa phần là độc ác, tác giả thiết định như vậy làm ta khổ sở không chịu được, trên đời này tìm đâu ra nhiều nữ nhân ác độc đến vậy? Còn một đồng chen chúc, nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân, tại sao cứ phải viết một người so với một người còn thâm độc.

Cho dù có loại nữ phụ tốt đẹp các phương diện ở giai đoạn trước, sau khi phát hiện nam chính yêu ta, cũng sẽ lập tức biến thành ác độc. Trên thế giới này, ta quả thật là đi đứng khó khăn.

"Thược Dược, để cho ta tới xem cái eo này của ngươi, có thể cúi xuống sao?" Vũ nương cười hỏi ta, nhéo nhéo eo ta, để ta cúi lưng cho nàng xem. Ta nhanh chóng cúi xuống, dáng người vô cùng mềm dẻo, tư thái còn vô cùng đẹp.

Vũ nương lại hỏi ta: "Chân thì sao? Chân như thế nào? Có thể làm được đến mức nào?"

Ta không nói gì, giạng thẳng chân, đủ các loại tư thế tiêu chuẩn.

Vũ nương: ". . . Đợi lát nữa ta dạy ngươi một vài động tác, ngươi múa lại một lần cho ta xem "

Ta ngoan ngoãn gật đầu, đứng một bên nhìn nàng khiêu vũ.

Đó là một nữ nhân, tuổi hơn hai mươi, xem như lớn tuổi so với những cô nương ở đây, nhưng dáng người nàng mềm mại, không hề cứng nhắc chút nào, có vẻ thường xuyên luyện tập. Vung tay áo, xoay người, lượn váy tung bay tạo thành một đóa hoa mẫu đơn long lanh, mũi chân chạm nhẹ mặt đất, thân nhẹ như chim yến. Nơ hồng nhạt ném giữa không trung, thu về, xoay tròn quanh thân, cổ tay trắng nõn hơi lộ ra, mang theo vẻ quyến rũ như ẩn như hiện.

Là một nữ nhân, ta cũng muốn vỗ tay vì nàng.

Cầm, kỳ, thi, họa, vũ đạo ta đều tiếp xúc, bởi vì khi đó phải làm nữ phụ lóe sáng nhưng bị nữ chủ đã đảo, học lại một lần nữa cũng không khó. Thân thể này của ta được thiết định là vô cùng mềm mại, học múa rất nhanh.

Vũ nương múa xong, bảo ta múa lại một lần cho nàng xem. May mà trí nhớ của ta không tồi, mặc dù có một ít động tác nhỏ không nhớ rõ, nhưng đa phần vẫn nhớ được. Phất tay áo, xoay quanh, xoay tròn, nhấc chân, một loạt động tác làm vũ nương không còn lời nào để nói, đành phải nghiêm túc nói kiến thức cơ bản cho ta, dạy ta luyện múa theo cách bình thường.

Cuối cùng, còn xếp ta ở cùng chỗ với các cô nương khác, múa cùng với nhau. Cô nương áo hồng múa đầu nhìn ta với ánh mắt sắc bén như dao, đối với điều này, ta lạnh nhạt cười với nàng. Có người dạy ta múa, tất nhiên cũng sẽ có người dạy ta cái khác, trên thuyền còn có vài người tài hoa.

Vì thế ở vài ngày trước khi thuyền cập bờ, ta đều nỗ lực học tập, sau đó bị các cô nương chen ép không nặng không nhẹ.

"A, Thuộc Dược muội muội a, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này, sợ là không cần một ngày đã có thể câu hồn tất cả nam nhân rồi." Nữ tử áo đỏ nói xong, hất khuôn mặt diễm lệ của mình lên, vờn tay nhấc cằm ta, đôi mắt quyền rũ nhìn ta chằm chằm. Móng tay đỏ tươi xẹt qua cằm ta, xem tư thế này, nếu không phải sợ tù bà trách cứ, có lẽ đã cào mặt ta rồi.

Muốn so quyền rũ, ta tất nhiên là không so được với Mẫu Đơn cô nương, nàng mới là lấy quyền rũ để nổi danh, nói nàng là hồ ly tinh cũng không sai chút nào. Mà bộ dáng tác giả cho ta lại không quyền rũ bao nhiêu, bởi vì nàng để ta đi con đường tiểu bạch hoa thánh mẫu thanh thuần! Cho dù ta bị gãy vò thăm bao nhiêu, đều có vẻ thanh thuần và kiên cường.

Cho dù thân hãm phong trần, cũng là chưa dính nửa điểm phong trần đã bị nam chính số một mua về theo sự thiết định của tác giả.

Thấy nàng nắm cằm ta cười thành bộ dáng này, ta cũng mỉm cười, nhẹ rút về, cúi đầu xuống: "Mẫu Đơn tỷ tỷ. . ." Ta giống như thẹn thùng, lại giống như sợ hãi rụt rụt, tiếp tục nói: "Mẫu thân cũng không bảo để ta đi tiếp khách."

Thấy ta nói như vậy, Mẫu Đơn cô nương nhìn ta như nhìn kẻ ngốc: "Người thực sự cho rằng mẹ coi người như bảo bối? Ở đây không tiếp khách, người cho rằng hát vài bài, múa vài cái là được sao? Đừng có nằm mơ, muội muội gốc của ta." Nàng nói xong, tay đặt lên vai ta, cười rất đắc ý: "Bằng tính cách này của người, thật sự là đáng tiếc. . ."

Nàng nói xong, rút tay về sờ sờ tóc của mình, cũng chỉnh lại trâm hoa trên đầu, cười quay đầu rồi đi, theo đó cũng mang theo một thân mùi thơm nồng nặc. Góc áo nàng tung bay, vạt eo nhỏ biến mất ở chỗ rẽ sân luyện múa, tâm tình có vẻ không tồi.

Khi nàng đi rồi, ta mới thở nhẹ một hơi. Ta nếu biểu hiện quá tốt, cao ngạo, nói không chừng còn bị gãy vò nữa. Ngược lại nếu giả ngốc, làm bộ hồn nhiên, còn có thể làm người tự cho là thông minh yên lòng.

Mẫu Đơn đi rồi, các cô nương vốn đang nhìn náo nhiệt đều vung khăn múa, tán gẫu ồn ào. Mẫu Đơn là hoa khôi trước đây, nàng đi rồi, người khác sao có thể đi lên? Nếu bị mẹ bắt gặp, không hay ho là các nàng.

Nhưng là, các nàng đi rồi, lại để lại cho ta ánh mắt vui sướng khi người gặp họa. Có lẽ là muốn nhìn vẻ thê thảm khi ta bị bắt đi tiếp khách, bất hạnh là, ta cảm thấy các nàng nhất định sẽ thất vọng.

Thấy tất cả mọi người đi rồi, ta từ từ về phòng ở của mình, nửa ngày nữa là thuyền cập bờ, nói cách khác, cơ hội rồi đi đã tới, ta cần phải suy nghĩ cẩn thận rồi đi như thế nào. Khế ước bán thân gì đó không hề có chút trói buộc gì với ta, một đầu tay mà thôi, ngay cả tên thật của ta cũng không ở trên, ta sợ cái rắm!

Ta trở về phòng mình, đóng cửa lại, nhanh chóng phát hiện có điều không đúng, ta ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm. Ta vừa định di chuyển, một thanh kiếm kề vào cổ ta. Ta che miệng lại, không dám phát ra tiếng, thứ đồ chơi lóe hàn quang kia vừa đứng đặt cạnh yết hầu của ta.

Lưng ta toát mồ hôi lạnh, con mắt cũng không dám ngó nghiêng, đây chính là đại sự bị cắt cổ.

Trùng trùng nhìn, ta nghe được tiếng hít thở ở bên tai, có tiếng nước nhỏ xuống đất, nhưng không có tiếng nói. Dưới tình huống như vậy, không phải nên nói một câu "Không được kêu" sao? Chẳng lẽ bởi vì ta quá nghe lời, người ta cắt xén lời kịch này?

Vậy hẳn còn kẻ đao vào cổ ta làm gì!

Địch bất động, ta bất động, chúng ta lâm vào loại không khí ngột ngạt này, thật lâu sau, ta mới nghe được một tiếng nói suy yếu.

"Vì sao không nói chuyện, cũng không quay đầu, người không sợ hãi?"

Ta có thể nói, ta đang tìm kịch bản sao? Kịch tình không theo hướng này, hẳn cũng không nói đúng lời kịch. . .

Không có cách nào, ta chỉ có thể chớp mắt mấy cái, dùng giọng rất nhỏ nói: "Ta, chỉ là bị dọa ngốc. Người, người là ai, muốn làm cái gì?"

Ta vừa nói xong, liền thấy một bóng đen lướt qua mặt, đó là một nam tử cao lớn, thân cao 1m6 là ta so với thân cao 1m9 là hắn, quả là vô cùng bé bỏng. Đây là một nam nhân áo đen, ăn mặc kiểu sát thủ, chỉ lộ ánh mắt và tóc dài, cái mũi cũng giấu dưới khăn đen.

Làn da của người này rất trắng, trắng một cách không khỏe mạnh. Lông mày của hắn rất đậm, chéch nghiêng về phía tóc mai. Ánh mắt hẹp dài, rõ ràng là nam nhân, lại mang theo vẻ mỉa mai, đồng tử màu đen ánh tím, màu sắc rất đẹp.

Trong nháy mắt, ta cảm thấy đôi mắt hần quen quen, nhưng bởi vì cửa sổ đóng hết, trong phòng hơi tối, ta cũng không nhận ra đã từng gặp ở đâu hay chưa.

Hần nhìn chăm chăm ta không nói gì, ánh mắt có phần mê mang, có lẽ là vì bị thương nặng. Nhưng nhìn vũ khí sắc bén trong tay hần, ta còn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc này, ta lấy ra biểu cảm thánh mẫu tiêu chuẩn nhìn hần, nín thở nhỏ giọng mở miệng: "Người bị thương sao?"

Thấy vẻ thân thiết trong mắt ta, người hần cứng lại, nhưng vẫn không thu về vũ khí đặt trên cổ ta, đối với việc này ta cảm thấy thật đáng tiếc. Hần cảm kiểm, nói: "Đi, đi đến giường."

Ta nghe lời gật đầu, không có chút do dự bị hần dẫn tới bên giường, một bộ ta thật hồn nhiên, ta thật ngu xuẩn, ta rất dễ lừa. Thấy bộ dáng này của ta, hần rút cuộc thu kiểm về, trong nháy mắt, ta lại ân cần thăm hỏi cả nhà tác giả, ân cần thăm hỏi xong thì ta lại quay về về lo lắng của thánh mẫu.

"Ta giúp người băng bó vết thương. . ." Ta dè dặt nói, nhìn thấy hần nhũn mày, lập tức nói: "Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm vậy với người, hơn nữa, ta cũng không làm được gì. . ." Khi ta nói lời này, rất sa sút cúi đầu xuống, làm hần thấy vẻ cô đơn yếu ớt của ta.

Hắc y nam nhìn ta một hồi, ta có thể cảm giác được sự dịch ý đến cảnh giác đến nghi hoặc đến thả lỏng từ ánh mắt hần. Cuối cùng, hần nghiêng người ngồi trên giường, vẫn không buông kiểm trên tay.

Trong lòng ta vô cùng tiếc nuối, bề ngoài vẫn là thánh mẫu. Trước mặt loại nam nhân này, ta quyết định thánh mẫu đến cùng!

"Vết thương của người cần phải trị liệu, nếu tiếp tục như vậy, vết thương sẽ chuyển biến xấu." Ta vừa nói, vừa nhìn vết máu trên đất, không để hần nhìn thấy vẻ bình thản khi ta nhìn thấy vết máu, còn hít mạnh giống như bị dọa đến.

Nam nhân nghĩ hồi lâu, bởi vì ta ở trong này, hần không có cách nào thả lỏng, vì thế miệng vết thương nặng hơn rồi. Hần giật giật người, mở miệng nói: "Nơi này của người có thuốc trị thương sao?"

Ta nhanh chóng gật đầu, dè dặt đứng lên, ánh mắt đảo qua miệng vết thương không ngừng đổ máu trước ngực hần và bàn tay không cảm kiểm. Hiện tại cả người hần ướt đẫm, xem ra là tới bằng đường thủy.

"Người đợi một lát, ta đi lấy quần áo sạch sẽ cho người, miệng vết thương của người phải rửa một chút mới được." Ta vừa nói, vừa quan sát sắc mặt của hần, dịch về phía cạnh cửa.

Hiện tại, ta có ba lựa chọn.

Thứ nhất, lao ra, kêu cứu mạng, hậu quả là ta bị đâm một kiếm sau đó bị kim kẹp.

Thứ hai, từ từ tìm cơ hội đi ra ngoài, sau đó tìm người giết hần!

Thứ ba, cứu hần, để hần mang ta rời khỏi đây!

Nghe tiếng hít thở của hần, xem ra ta cũng không làm được gì, khí thế của hần nói với ta, hần không phải là một nhân vật bình thường. Nếu là một nhân vật bình thường, tác giả sẽ không miêu tả khí thế của hần, cho nên, hần có bảy phần là cao thủ võ lâm. Hơn nữa, người ta gọi tôi không diệt được hần, nhất định hần sẽ phát hiện là ta gọi người, ta đây chẳng phải. . . rất không hay ho?

Ta nghĩ, vẫn nên chọn số ba, tiện thể cho thuốc bột vô sắc vô vị làm thân thể người suy yếu vào trong thuốc trị liệu của hần. Đây là thứ thuốc dùng để đối phó nữ nhân không nghe lời ở đây, lần này dùng trên thân nam nhân, xem như chết có ý nghĩ? A? Dùng sai thành ngữ, phải là chết một cách lãng xẹt!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hắc y nam đắn đo thật lâu, đến khi thật sự không chống đỡ được nữa đồng thời cảm thấy ta vô hại mới bằng lòng thả ta ra ngoài. Khi ta đi tới cửa, hắc y nam tìm một chỗ trốn đi, nhưng vết máu đáng thương lại ở trên đất, vô cùng bắt mắt.

Ta nâng váy, dè dặt đi ra khỏi phòng, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại, không lâu sau liền bùng một chậu nước và một ít thuốc trở lại, trong lòng ta còn bùng một bộ quần áo lấy từ phòng hạ nhân. Ta vừa bùng chậu nước xuống, hắc y nam đột nhiên ôm miệng vết thương ra khỏi tủ quần áo của ta, hần nhìn ta một cái, chậm rãi đi đến bên giường.

Từ bộ dáng này có thể nhìn ra hần quen được người hầu hạ, ánh mắt này, động tác này, hành vi này. . . Tuy rằng ta không phải mệnh hạ nhân trời sinh, nhưng vì chút ý tưởng nhỏ trong đầu, ta đi về phía hần, không nói hai lời lấy ra một cây kéo từ trong lồng ngực.

". . . Người muốn làm cái gì?!"

Thật hiển nhiên, hắc y nam cau mày là vì bị khiếp sợ một chút, điều này khiến da hắn càng trắng bệch, trong đôi mắt mị hoặc ánh lên lửa giận.

Ta buông tay xuống, cũng làm ra biểu hiện bị hắn làm phát hoảng, dè dặt lui về sau một bước, lúc này mới từ từ nói: "Quần áo của người dính vào miệng vết thương, xé trực tiếp sẽ rất đau." Ta nhìn hắn với vẻ thương xót, làm việc này vì tốt cho hắn. Một hồi lâu hắc y nam mới bị ánh mắt của ta mềm hóa, đồng ý cho ta cắt quần áo bên miệng vết thương của hắn.

Máu ở miệng vết thương đã đông lại, ta cầm khăn lau nhẹ mấy lần mới cắt vải xung quanh miệng vết thương, tiếp theo rắc thuốc lên miệng vết thương dử tợn của hắn. Trước khi ta rắc, hắn còn cẩn thận ngửi mùi thuốc bột, thấy vậy, ta mỉm cười, hắn không hiểu ta cười vì cái gì cho nên không tỏ thái độ.

Cho dù ta đang ở nơi này, vẫn rất cẩn thận không đụng tới một bộ phận thân thể nào của hắn, nhiều nhất cũng là cách quần áo, ngay cả băng bó cũng để hắc y nam tự làm, ta xoay người đi, trừ khi hắn làm không được ta mới đưa tay qua. Tại quá trình này ta không nói một lời dư thừa, không nhìn nhiều chỗ không nên nhìn, không làm động tác dư thừa.

Người nhu thuận, luôn sống được lâu, cho dù là ta già bộ.

Hiển nhiên, hắc y nam xem như vừa lòng với sự nhu thuận của ta, hơn nữa đến bây giờ ta cũng chưa nhìn thấy mặt hắn.

Khi hắn băng bó xong vết thương, thay quần áo sau tắm bình phong, ta nhanh chóng lau vết máu trên đất, miễn cho bị người khác nhìn thấy rồi chọc phiền toái. Đợi đến khi hắc y nam chỉnh lý xong, ta cũng thay một bộ quần áo sạch sẽ. Ta một bộ trang B ngồi đón gió bên cửa sổ, mặt nghiêng của ta là ưu thương, ánh mắt là mộng lung, bóng lưng là cô độc, dung nhan là tuyệt thế vô song.

Ta cũng không tin, với bộ dáng này của ta còn có nam nhân không muốn dẫn ta đi.

Nhưng là, trang B không phải làm bừa là có thể, gió trên sông cũng không phải lạnh bình thường. Ta mới ngồi không lâu, đã nhịn không được "hắt xì" một tiếng, đáng thương rứt người về. Ta đang định đóng cửa sổ, đột nhiên cảm thấy sau lưng ảm áp, thì ra hắc y nam cầm áo ngoài choàng lên lưng ta.

Ta ghen ra một nụ cười yếu ớt hoàn mỹ, quay đầu đi sau đó. . . mặt cứng lại.

Xuất hiện trước mặt ta là một khuôn mặt tuấn mỹ phi phạm, khoé mắt đuôi mày đều mang theo sự mị hoặc, cho dù không cười, cũng làm cho người ta cảm giác hắn đang cười, một đôi mắt đen ánh tím, vô cùng xinh đẹp. Ngũ quan của hắn sâu sắc hơn nam nhân khác một chút, mang vẻ đẹp dị vực. Nhưng mà, diện mạo của hắn không phải là trọng điểm, có nhiều nam nhân đẹp mắt hơn trong bộ tiểu thuyết này, trọng điểm chỉ có hai chữ, tra nam.

Không sai, hắn lại là một tên tra nam khác.

Lúc này không phải là vì thẩm mỹ của ta khác thường nên mới thấy hắn cận bã, mà là, trong kịch tình hắn đúng là cận bã. Làm một trong mười nam chính, không thể không cận bã. Tuy rằng ta đã tuyệt vọng với thế giới này từ lâu, nhưng cũng không muốn ở đâu cũng gặp tra nam.

Giờ phút này ta vô cùng hối hận cây kéo này không đâm trên người hắn, hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Thân là giáo chủ ma giáo, không đến thời khắc mấu chốt thì phải giấu giếm chân thân, vậy mà lại lộ ra mặt hắn trước mặt ta? Chẳng lẽ muốn giết ta diệt khẩu. . .

Ta bị ý nghĩ như vậy làm sợ tới mức run lên.

Mà hắc y nam không nhận thấy ta run lên, nói vậy tức là nụ cười yếu ớt hoàn mỹ của ta vẫn còn, cho dù mặt đã cứng một hai giây. Về mặt hắc y nam không rõ, nhìn ta mờ miệng nói: "Người tên là gì?"

". . . Chu Tinh Tinh." Loại phản xạ có điều kiện dùng tên người khác này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ta tuyệt đối không phải sợ hãi.

Hắc y nam không hoài nghi, dù sao về mặt ta chính trực như vậy. Sau khi đến chỗ này, tú bà nghiêm túc không cho ta mặt mộc không trang điểm, cho nên mỗi ngày ta sẽ trang điểm nhẹ, mặc xiêm y thích hợp. Khi hắc y nam dùng một loại ánh mắt khác nhìn ta, ta lùi về sau.

Giống như nhìn ra được sự sợ hãi của ta, hắc y nam chuyển mắt, lấy ra một khối ngọc đen từ trong lồng ngực: "Ta sẽ không ở lại đây lâu, người cầm lấy cái này, ngày khác nếu gặp lại, có thể đưa ra một yêu cầu."

Ta sợ hãi vươn tay, nhận lấy ngọc đen, lo lắng mờ miệng nói: "Hiện tại phải đi luôn sao?"

Hắn y nam hiểu lầm biểu hiện lúc này của ta thành coi trọng hắn không bỏ được hắn, ta cũng vui vẻ để hắn hiểu lầm, lông mày của ta nhíu chặt, làm vẻ tiểu bạch hoa ưu thương mà không làm ảnh hưởng tới mỹ mạo của ta. Quả nhiên, ánh mắt hắc y nam buông lỏng, nhưng lại vẫn kiên định nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ừm." Khoé miệng hắn cong cong, nở nụ cười. Nếu là nữ tử bình thường, tám phần đã bị mê hoặc không biết đông tây nam bắc rồi. Hắn nhìn ta như nhìn nữ nhân mà hắn yêu nhất, tay xoa xoa đầu ta, nhỏ giọng nói: "Đừng nói hôm nay người gặp ta với bất cứ ai."

Thấy hắn nói như vậy, ta từ từ thu lại vẻ lo lắng trong mắt, dùng bộ dáng cổ tở ra thoải mái mờ miệng: "Vậy, ta sẽ không giữ người lại. . ." Đi nhanh đi, đi nhanh đi, nếu không phải để về sau không bị ngược, ta cũng không thèm đếm xỉa người.

Hắc y nam thấy vậy, nhíu mày, nhảy ra ngoài cửa sổ, cho đến khi hắn lén chạy bằng đường thủy, ta mới đứng bên cửa sổ nhìn thứ cầm trong tay. Thứ

này tất nhiên là đáng giá, nhưng càng tất nhiên là. . . phiền toái. Ta tùy tiện ném đi, ngọc đen theo thuyền hoa lay động mà lăn ra ngoài phòng ta, ta nhìn, mỉm cười.

Được hiệu lát nữa sẽ phát tác rồi! Không biết người kia có chống đỡ được tới lúc lên bờ không. Nghĩ đến kịch tình có liên quan tới người kia, nụ cười của ta càng dữ tợn hơn. Không chết xem như hấn mạng lớn, hơn nữa bởi vì hấn vốn có thương tích trong người, cũng không nghĩ đến ta được. Mà thứ hấn cho ta, ta tuyệt đối không thể giữ lại.

Ở chỗ mà ta không thấy được, một tiểu nha đầu ngốc nghếch hai mắt sáng ngời nhìn ngọc đen dưới chân mình, sau khi thấy xung quanh không có người, nàng vội vàng nhét đồ vào trong lòng, chờ đến khi tới phòng nghỉ của mình mới nhìn kỹ lại. Tuy tiểu nha đầu ngốc nghếch, nhưng cũng biết ngọc là đồ đáng giá, huống chi còn là ở chỗ này.

Tiểu nha đầu ngây ngô, giấu thứ này rất kỹ.

Mà ta, bởi vì mệt mỏi nên nằm lên giường nghỉ ngơi, khăn trải giường và quần áo của hắc y nam đã bị ta vứt bỏ, trong ngăn tủ cũng không có dấu vết khả nghi. Cho đến khi màn đêm buông xuống, ta mới bị nha hoàn nhẹ nhàng lay tỉnh.

"Thục Dược cô nương, nên thức dậy rồi."

Tiểu nha hoàn không dám nặng tay, vì thế lay một hồi lâu ta mới tỉnh lại, ta nhìn nàng, lười biếng ngáp một cái.

Tiểu nha hoàn nhìn ta cười không ngừng, vô cùng cao hứng: "Thục Dược cô nương lúc này cũng là tuyệt thế vô song, đừng nói là Mẫu Đơn cô nương, phóng mắt nhìn khắp, không có mỹ nhân nào có được tướng mạo như cô nương."

Chủ tử sống tốt, nha hoàn cũng được hưởng, nha hoàn Lục Trúc rất biết làm người, miệng cũng ngọt, từng câu đều là khen ngợi, ta nghe vài ngày cũng nghe quen, cũng không để ý nhiều. Lục Trúc gặp qua nhiều cô nương khó tính hơn, mà ta chỉ lạnh lùng chứ không phải không dễ ở chung, nàng cũng nhìn ra.

Tuy ta không nói chuyện, nàng vẫn kêu mấy nha hoàn khác, cầm quần áo đưa tới trước mặt ta.

"Thục Dược cô nương, buổi tối hôm nay vô cùng quan trọng, người muốn mặc bộ quần áo nào?"

Nhìn thấy xiêm y trong tay các nàng, ta nhàm chán ngáp một cái. Tại loại tiểu thuyết này, muốn bỗng nhiên nổi tiếng, mặc đồ màu trắng, tuy rằng giống như đang tức tặc bên linh cữu trong mắt người bình thường, nhưng đây lại là thể giới không bình thường. Người mặc đồ thẫm, người ta nói là đẹp dung tục, người mặc bình thường, người ta nói không đặc sắc, người mặc nhiều màu, người ta nói người lòa lẹt, làm phí diện mạo xinh đẹp.

Có rất nhiều tiểu thuyết, vì tôn lên nữ chính hồn xuyên, cho dù nguyên thân mỹ mạo đến mức nào, trước khi nữ chính xuyên không, nàng hoặc là xanh xao vàng vọt dinh dưỡng không đầy đủ không biết trang điểm, hoặc là trang điểm đậm làm người ta nhìn không ra diện mạo chân thật. Còn phải mặc từng tầng, không có chút thẩm mỹ trời phú nào, nhét hết trăm vàng trăm bạc lên đầu.

Kỳ thực, làm gì có cô nương mỹ mạo nào không biết trang điểm? Trừ khi điều kiện gia đình không cho phép. Từ mấy bộ quần áo trong tay nha hoàn, ta lấy ra xiêm y màu trắng ngọc. Tú bà muốn ta đi con đường thanh lãnh cao ngạo vô cùng có tài, làm tôn lên diện mạo này của ta, tuyệt đối có thể khiến nam nhân điên cuồng, vì duy trì sự nhu thuận của ta, vì phù hợp với thẩm mỹ trong tiểu thuyết này, ta quyết định mặc đồ màu trắng.

Giờ phút này thuyền đã cập bờ, bên ngoài bắt đầu ồn ào, ta ngồi trước bàn trang điểm để nha hoàn giúp làm tóc. Vừa mới trang điểm xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân vội vàng, cùng với tiếng bước chân là mùi phấn son nồng nặc. Cổ họng vừa the the vừa kéo dài của tú bà kích thích trực tiếp lỗ tai ta, quét tới như một ngọn gió.

"Ôi chào, thân nữ nhi của ta, chuẩn bị tốt chưa?" Tú bà di chuyển thân mình mập mạp đi tới, ta nhu thuận quay đầu lại, mỉm cười.

Cặp mắt của tú bà bỗng lóe sáng: "Đây mới gọi là thiên tiên a, tiên tử ánh trăng hạ phàm a." Nàng định vươn tay xoa mặt ta, nhưng lại rút tay về, đổi thành nắm lấy tay ta: "Hôm nay có một nhân vật lợi hại đến đây, mẹ cũng không muốn cho người ra ngoài hầu hạ người ta, nhưng không có cách nào a, bọn họ thế lực lớn, chúng ta không đắc tội được, cho nên khuê nữ, tối nay phải ủy khuất người rồi."

Nàng vừa nói, vừa làm bộ lau nước mắt không tồn tại.

Khóe miệng ta nhếch lên, làm ra vẻ lo lắng: "Mẫu thân. . . Ta sẽ giúp mẫu thân. . ."

Nghe thấy ta nói như vậy, tú bà lập tức ngẩng đầu lên, nắm tay ta đi ra ngoài, lúc đi ra cửa còn không quên lấy cho ta chiếc khăn che mặt hơi mờ để ta che mặt. Khăn che mặt này tuy không che được cái gì, nhưng lại có vẻ quyền rũ như ẩn như hiện, làm cho người ta có thể thấy được ngũ quan nhưng lại không thể nhìn rõ.

Y phục trắng ngọc này của ta hẳn là vô cùng bắt mắt, lúc này trong thuyền hoa đã có rất nhiều nam nhân xa lạ. Dù loại đủ kiểu, ta cũng chỉ nhìn lướt qua. Tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy ngũ quan mờ ảo, đã có rất nhiều nam nhân nhìn về phía ta.

Tú bà không để ta cười, ra sức tạo cho ta vẻ thần bí, giống như đất ta đi dạo phố, đi hết tất cả mọi nơi một lượt, nàng mới cười tủm tỉm đất ta tới một căn phòng. Mới đi vào bên trong, ta còn chưa kịp nhìn bên trong có người nào, đã phát hiện tay kia của ta bị một người bắt được, nắm thật chặt.

Quan trọng hơn là, tên kia nhìn ta kêu một cái tên.

"Hiểu Như. . ."

Như người đại gia! Ta không nói hai lời rút ra cái tay bị tú bà nắm, cho nam nhân này một bạt tai, tiếng "bốp" vô cùng vang dội khiến tất cả mọi người trừ ta kinh hãi.

Thấy vậy, ta lạnh mặt, trang B nói: "Thật là vô lễ."

Ta nhìn lướt qua nam nhân tuấn mỹ dạng quân tử nho nhã, nhìn không được ân cần hỏi thăm cả nhà tác giả. . . Thì ra là tra nam số một. . . Tinh tiết thể thân cái gì, ta ghét nhất!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ta nghĩ, ta không quát chết nam nhân trước mặt này là đã rất bình tĩnh rồi. Tuy rằng nhìn hán tác phong nhẹ nhàng, lại mang theo vẻ nho nhã phong độ của người trí thức, hơn nữa trông cũng không yếu đuối chút nào.

Đầu tiên, đây là một nam nhân, lại là cao phú suất, hơn nữa sản nghiệp trong nhà đều là hán một tay gây dựng, vô cùng tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Nhóm nam chính trong quyển sách này diện mạo ưu tú đến mức nào thì không cần nói, vì thế lược qua không nhắc tới, tác giả tiêu phí rất nhiều câu chữ để miêu tả diện mạo của bọn họ, nếu ta thật sự nhắc tới, có lẽ có thể nói đến nửa canh giờ, đương nhiên không thể lãng phí thời gian như vậy. Điều ta muốn nói, là nhân phẩm của hán.

Ở mặt ngoài hán là phong thái quân tử, ôn hòa với mọi người, trên thực tế lại vô cùng bá đạo, ích kỷ, mà phương diện này, chỉ khi đối đãi với nữ chính mới biểu hiện ra ngoài. Đây là một kẻ hai mặt, ở ngoài một bộ dáng, bên trong lại là một bộ dáng khác. Rất nhiều người gọi hán là nam chính phúc hắc, nhưng ta cảm thấy, hán thật sự không xứng với hai chữ này.

Hán là nam nhân đầu tiên mà nữ chính gặp gỡ, nếu mọi việc phát triển giống như nguyên tác.

Sự tình, là như vậy.

Đầu tiên, ở khúc dạo đầu khi huynh trưởng heo mập muốn vron móng heo về nữ chính, phụ thân từ quý bổng trở về, bắt tại trận. Tuy rằng móng heo của hán đã đuổi đến một nửa, từ quý lại một mực cho là nữ chính quyền rũ con của hán, quả thực không biết liêm sỉ, bại hoại luân thường!

Sau đó, hán hoàn toàn không nghe nữ chính nhu nhược biện giải, bán ngay vào Phiêu Hương viện. Kỳ thực, hán đã muốn bán nữ nhi, xảy ra chuyện như vậy, hán cũng chỉ là bán càng thêm yên tâm thoải mái mà thôi. Nhưng thanh danh của một thiếu nữ vô tội vì vậy mà bị hủy hoại triệt để, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay biến thành vũ khí để quần chúng nhân dân khiển trách nàng, vốn là ác nhân nay thành người bị hại, quả thực không có logic, không có đạo lý đáng nói.

Toàn bộ người trong thôn bị văn phong che mờ chỉ số thông minh, chỉ vì đặt tới hiệu quả ngược nữ chính, không một ai tin tưởng nữ chính là vô tội, cho dù điểm đáng ngờ có một đồng lớn vì tác phong của đôi cha con này rất có vấn đề.

Bởi vì cái dạng này, nữ chính tuyệt vọng cam chịu để tú bà dạy dỗ, tại một buổi tối nào đấy bị đẩy ra.

Một ngày này, nữ chính gặp vai nam chính thứ nhất, tiếng tăm lừng lẫy, chuyên môn làm ăn với hoàng tộc là Nam Cung Hàn. Khi đó hán đang ngồi trong phòng nói chuyện làm ăn, đột nhiên, nữ chính một thân bạch y sạch sẽ xuất hiện trước mặt hán. Nhưng là, hán nhìn đến không phải là diện mạo của nữ chính, mà là khí chất hư vô mờ mịt.

Thật hổ cha, nhìn người không nhìn khuôn mặt thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà tác giả cố ý đặt ra, lại để ý khí chất tương tự với nữ phụ?!

Lúc đó, trong mắt nam chính số một, hán nhìn đến không phải nữ chính, mà là vai nữ phụ cấp quan trọng không nói một tiếng đã rời khỏi hán, làm hán thống khổ nhiều năm. Nàng tài hoa xuất chúng, nàng thanh lãnh cao quý, nàng hoàn mỹ vô khuyết, nàng cao ngạo, nàng lạnh lùng, nhưng là, lại chỉ vì hán mà bộc lộ mặt ám áp nhất.

Giờ phút này, trong lòng trong mắt tra nam chính số một đều là nữ phụ muội tử, bất cứ phương diện nào của nàng đều là tốt nhất, không cho phép khinh nhờn. Nhưng khi nhìn lần thứ hai hán liền phát hiện nữ chính không phải là người hán yêu, một ngày này là lần đầu tiên nữ chính bán mình. Cho dù là người có khí chất tương tự, tra nam số một cũng không cho phép người khác làm bản.

Vì thế, bàn tay to của hán vung lên, mua nữ chính về nhà mình.

Tra nam số một đối với nữ chính mà nói, chính là chút ánh sáng đầu tiên trong thế giới u ám! Bởi vì hán cứu nàng khỏi hố lửa, an trí chỗ ở cho nàng, còn

luôn dịu dàng với nàng, thương nàng, sủng nàng, vào thời điểm ấy nữ chính cho rằng tra nam số một yêu nàng

Tra nam số một biểu hiện như một nam nhân hoàn mỹ, dịu dàng đối đãi nữ chính, không để nàng chịu uất ức, làm nữ chính nhận được sự đãi ngộ tốt nhất, hơn nữa không làm chuyện gì thất lễ với nàng, quả thực là sủng nữ chính đến tận trời. Làm như vậy có thể không khiến người ta hiểu làm sao? Cho dù hấn nhìn khí chất của nữ chính mà nghĩ tới một người khác.

Thế nhưng, cuộc sống như vậy không được bao lâu liền thay đổi.

Bởi vì tra nam số một phát hiện, nữ chính không cao ngạo, không thanh lãnh, không cao quý, hơn nữa bởi vì là thôn cô nên không có kiến thức. Hấn là một nam nhân tài hoa hơn người, nhưng có đôi khi lời hấn nói nữ chính nghe không hiểu, trao đổi có sự khác biệt vô cùng lớn, tập quán sinh hoạt cũng có sự khác biệt vô cùng lớn, nữ chính không thể là người trong lòng hấn.

Sau khi phát hiện sự thật "tàn khốc" như vậy, tra nam số một làm chuyện đó cùng nữ chính trong một đêm say rượu. Người này, trở thành người đàn ông đầu tiên của nữ chính, đêm hôm đó nữ chính bị đối đãi thật thô bạo, nhưng nàng còn tưởng rằng là vì tra nam số một quá yêu mình, lúc đó nữ chính cho rằng nàng thật hạnh phúc.

Đêm đó qua đi, nữ chính vẫn hạnh phúc như trước, hoàn toàn không biết bởi vì bị phá thân, tra nam số một quyết định đối đãi với nàng như sủng vật, hơn nữa còn là một sủng vật thể thân. Cho dù nàng chỉ giống nữ nhân hấn yêu một chút, nàng cũng chỉ có thể ở bên cạnh hấn, hấn vẫn sủng ái nàng như trước, so với trước kia thì càng sủng ái hơn, làm nàng ngây ngốc chỉ có thể dựa vào hấn mà sinh tồn.

Nàng nhu nhược, nàng ngây ngô, nàng đơn thuần, nàng thiện lương, hơn nữa vô cùng nghe lời, có thể để hấn tùy ý trêu đùa, đây là một sủng vật vô cùng ngoan ngoãn, lúc thích có thể tận tình sủng ái, chán ghét cũng có thể ném sang một bên. Hấn có thể luôn luôn nuôi dưỡng nàng, cho nàng một cái sân, để nàng áo com không lo, cho dù đến lúc ấy hấn đã không thích sủng vật này nữa.

Nhưng hấn không hề nghĩ rằng, đây là một con người, nàng có cảm tình, sẽ thương tâm, sẽ khó chịu, sẽ thống khổ.

Một tháng sau, cuộc sống hạnh phúc như vật rốt cuộc bị phá vỡ, bởi vì vai nữ phụ cao ngạo, thanh lãnh, cao quý giống như tiên nhân đã trở lại! Nàng vô cùng chán ghét nữ nhân bên cạnh tra nam số một, hơn nữa nữ nhân này còn có khí chất tương tự như mình. Nàng còn giải thích với tra nam số một, nàng vì gặp chuyện ngoài ý muốn mới biến mất nhiều năm như vậy.

Tra nam số một nhanh chóng tha thứ nữ phụ, nhưng lại cảm thấy áy náy, để nữ chính rời khỏi sân của hấn, sang sân bên cạnh. Sau khi vai nữ phụ trở về, trong lòng trong mắt của tra nam số một tràn đầy hình bóng của nữ phụ, hoàn toàn không rảnh đi quan tâm tâm tình của nữ chính.

Nữ chính thật sự là tiểu bạch, thất thân rồi, còn không chú ý tới tra nam người ta còn chưa cho nàng danh phận, nàng vừa không phải nương tử nhà hấn, cũng không phải thiếp, ngay cả nha hoàn cũng không, nhiều lắm cũng chỉ là vật phẩm mua về để phát tiết. Bởi vì nữ phụ trở về, nàng mới biết được thì ra mình là thể thân.

Nàng muốn rời đi, lần đầu tiên nàng chống lại sự sắp đặt của tra nam số một. Lúc này tâm lý của tra nam số một phát sinh biến hóa, tác giả thiết định tra nam đã yêu nữ chính, nhưng chính hấn không nhận ra mà thôi. Bởi vì hấn rồi rắm không rõ, hấn không để nữ chính đi, còn định nhốt người lại.

Nhưng nữ phụ mặc kệ, đã có mình ở đây, còn muốn cái thể thân kia làm gì? Vì thế xuất ra tất cả thủ đoạn hãm hại. Tra nam số một kiên định cho rằng nữ phụ tốt đẹp đủ kiểu, không nghe lời giải thích của nữ chính, nhưng vì chút rồi rắm nhỏ trong lòng, hấn vẫn không để nữ chính rời đi.

Tuy không cho người ta rời đi, hấn lại đối đãi với nữ chính một cách tàn khốc, mỗi ngày đi trước mặt nữ chính mà không dừng bước, mỗi ngày đều nghỉ trong phòng nữ phụ.

Nhưng, cho dù nữ chính không làm gì, đối với nữ phụ mà nói thì nàng vẫn là cái đinh trong thịt cái gai trong mắt, chỉ cần nữ chính còn tồn tại, nàng liền cảm thấy không thoải mái. Rốt cuộc, vai nữ phụ có đứa nhỏ, nàng muốn tra nam số một tiến bước nữ chính, nói là sợ nữ chính làm hại đứa nhỏ của mình. Bởi vì có đứa nhỏ, tra nam số một mới hạ quyết tâm cho nữ chính rời đi.

Ở nơi mà tra nam số một không thấy được, nữ chính vừa được đưa ra ngoài không bao lâu, liền gặp sát thủ đuổi giết. Nữ chính tưởng rằng tra nam số một sợ nàng ảnh hưởng tới hạnh phúc của hai người, cho nên muốn nàng biến mất khỏi thế giới này. Không nói đến các loại tuyệt vọng trong lòng, nàng đã không còn có động lực sinh tồn nữa rồi.

Bởi vì sự nữ mạo và đáng thương của nữ chính, một sát thủ trong đó động lòng trắc ẩn, thả nàng, nàng chạy trốn tới ngôi miếu đồ nát, sau đó, gặp nam nhân thứ hai. Chính là Hiên Viên Liệt, động vật nửa người dưới, lãnh khốc vô tình.

Mà tra nam số một, hai tháng sau, hấn mới đột nhiên nhận được tin tức từ một người nào đó, chính là sau khi nữ chính bị đưa ra ngoài thì gặp đuổi giết. Lúc này hấn lo lắng, phái người đi tìm tin tức của nữ chính, còn phải an ủi vai nữ phụ, trải qua một phen khúc chiết, hấn rốt cuộc nhìn ra bộ mặt thật "ác độc" của nữ phụ.

Mấy lần hãm hại, nói xấu và chứng cứ phải sát thủ đặt trước mặt hấn, lúc này nữ chính còn một lòng cho rằng hấn phải sát thủ. Hấn đau lòng, đứng lý hợp tình quang minh chính đại di tình biệt ly đến người nữ chính, bởi vì vai nữ phụ quá "ác độc", cho nên tiêu xài sự áy náy, sự tiếc nuối và tình yêu của hấn!

Bởi vì tác giả muốn tẩy trắng hấn, bởi vì hấn là một trong những nam chính, hấn phải thật trắng thật trắng! Vì thế, hắc chết vai nữ phụ, làm nàng càng ác độc hơn! Hoàn toàn không xứng với thâm ái của tra nam chính, đây là phương pháp của tác giả! Bị hắc đến cuối cùng, ngay cả lúc đầu nữ phụ bắt đắc đi rồi đi, cũng là trăm phương ngàn kế an bày.

Tra nam chính vô cùng thất vọng về nữ phụ, nói nàng không xứng có đứa nhỏ của mình, không xứng có cốt nhục của mình, tìm người rót thuốc cho nàng, muốn xóa sạch đứa nhỏ. Cuối cùng, tra nam chính thành công, đứa nhỏ không có, vai nữ phụ điền rồi. Tra nam chính mang theo tâm tình áy náy muốn nữ chính quay về, đây lại là một lần rồi rắm. . .

Đối với kịch tình như vậy, nữ chính là ta cảm thấy đau toàn thân.

Giờ phút này, ta ngẩng đầu nhìn "thanh niên tài tử" bị ta cho một bạt tai, ánh mắt ta lạnh lùng lại mang theo ưu sầu, tuy rằng làm chuyện quá đáng, ta vẫn cao ngạo nhìn hắn vài lần rồi quay đầu đi. Hắn cũng đứng như ta nghĩ, hoàn toàn không tức giận, thậm chí còn si mê nhìn ta.

Ở trong phòng có hai nam nhân, nhìn thấy biểu hiện này của Nam Cung Hàn thì lập tức đi lên hòa giải. Bị người ta tát một cái còn không để ý, bọn họ đương nhiên cũng nhận ra, lập tức biết phải làm thế nào.

"Hoa đại nương, vị cô nương này chính là vị thiên tiên mà người nói? Có vẻ cáu kỉnh a." Một người trong đó nói.

"Ồi chào." Mắt tú bà đảo một vòng, lắc lắc khăn tiến đến trước mặt bọn hắn, cười đến mức khuôn mặt giống như một đóa hoa cúc. "Đây chính là thiên tiên nhà chúng ta, đây là lần đầu tiên nàng gặp đại nhân vật, khó tránh khỏi có chút khấn trương, đại gia đừng trách a." Nàng vừa nói, vừa nhìn người vô tội bị tát một cái.

Nhìn thấy vẻ mặt hờn của nam nhân kia, tú bà cười nheo mắt, thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

"Tiểu thiên tiên nhà chúng ta a, đây là lần đầu tiên xuất hiện nên sợ người lạ, nhưng sau này sẽ đỡ hơn. Thước Dục, ở chung cùng các đại gia cho tốt, biết chưa?"

Ta giật giật lông mi, nhân nhật nhìn qua, thấy được trong ý cười của tú bà là sự cảnh cáo. Bọn hắn có ba nam nhân, một nữ nhân như ta, ở chung cái gì? Hơn nữa, ta quay đầu nhìn về phía tra nam số một. Người này không phải thích cao ngạo sao, thích lạnh lùng sao, thích tài nữ sao?

Ta đây cao ngạo chết hẳn!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Đây là thời khắc cần phải cư xử bình tĩnh, đã từng, vì né tránh đoạn kịch tình này, ta lựa chọn con đường rời đi. Thế nhưng, kịch tình vẫn quấn ta trở lại, người không muốn gặp cứ đột nhiên xuất hiện trước mặt ta. Ta quyết định, về sau muốn giả làm tiểu bạch hoa cũng sẽ không mặc đồ tang.

Đoạn kịch tình này làm ta vô cùng chán ghét, khi không gặp mặt người này ta còn có thể lạnh nhạt, nhưng khi nam nhân này thật sự xuất hiện trước mặt ta, ta phát hiện, nếu không chinh hán thì ta sẽ không thông khoái! Cho dù sau này ta thật sự thành công về nông thôn sống một cuộc sống có phong cách, có phẩm vị mà một thôn cô nên có, nội tâm ta vẫn sẽ luôn hối hận, rồi rắm. Rồi rắm lúc trước tại sao ta không giết chết tên cận bã này rồi đi? Vì thế, ta có một quyết định quan trọng.

Tú bà ngay tại bên người ta, nàng cũng không định đẩy ta đi ngay lúc này. Ngày hôm nay chủ yếu là thử nghiệm, trạng thái hiện tại cũng không tệ, người bên ngoài thì không cần nói, ngay cả ta đứng im không nhúc nhích, còn có một nam nhân nhìn chăm chăm ta không tha, tú bà đang vui sướng không biết chừng.

Hiện tại hai nam nhân khác cũng đang nói lời hay về ta, tính toán của tú bà, tất nhiên là muốn bọn họ nhìn thấy được nhưng ăn không đến, còn phải tiêu tiền. Dù sao nàng không hề nói với ta muốn ta bán mình, bán đi ngay lập tức thì quá đáng tiếc. Ta biết tú bà muốn kéo dài thời gian sử dụng ta nhưng vẫn giả ngu mà thôi.

Tú bà cười nịnh nọt, dù thế nào cũng không để ta còi khấn che. Mấy nam nhân nhìn mà tâm ngứa, trong đó nam nhân có khuôn mặt tuấn mỹ mang theo dấu tay là tâm ngứa nhất, ánh mắt mê ly xen lẫn hoảng hốt. Bởi vì hắn nhìn chăm chăm vào mặt nghiêng của ta, ta không thể không biểu hiện lạnh lùng mà cao ngạo, tuy rằng đây không phải phong cách của ta.

Cách mạng che mặt hơi mờ cũng có thể nhìn được ngũ quan mơ hồ, đôi mắt lộ ra ngoài cũng đủ làm cho người ta thất thần, huống chi là cả khuôn mặt? Hai nam nhân kia tâm ngứa nhưng không dám biểu hiện rõ ràng, bởi vì có một vị đại nhân vật lợi hại hơn bọn họ để mắt ta, nhưng động tác nhỏ của bọn họ lại không thoát khỏi ánh mắt của ta.

Một thân bạch y này của ta, tại loại văn phong này vẫn rất có ưu điểm, khí chất thanh lãnh không phải muốn có là được, kiểu không thuần túy như ta, tốt nhất nên mặc trang bị tốt nhất, một thân xiêm y trắng ngọc phiêu dật cũng xem như trang bị tốt nhất rồi. Ta không nói chuyện, đứng thẳng, ánh mắt lạnh như băng, khuôn mặt lạnh như băng, cằm khê nâng.

Nếu không phải đứng ở nơi này, thấy thế nào cũng không giống một nữ tử thanh lâu.

Ta làm bộ hồi lâu, đột nhiên tú bà kéo kéo tay áo của ta, ở góc những người khác không thấy, ta tội nghiệp nhìn tú bà, chỉ thấy nàng cười tủm tỉm nói với ta: "Thược Dược a, mấy vị đại gia này không tin tài nghệ của thiên tiên nhà ta."

Ta trừng mắt, gật gật đầu với nàng, hiểu được ý tú bà muốn nói.

Mấy ngày trước tú bà lựa chọn kỹ càng mấy thủ khúc cho ta luyện, hiện tại ta đã luyện thuộc lâu rồi. Ta hơi vươn ngón tay ra khỏi tay áo màu trắng, nhấc váy đi đến bên ngọc cầm bày biện ở một bên. Ca khúc của thời đại này đa phần là thơ ca, mà ở nơi này đa phần là ca khúc triền miên về tình yêu nam nữ, có rõ ràng, có hàm súc, nhưng đều hàm chứa vị phong trần.

Ta vừa nghĩ đắn gì cho tốt, vừa ngồi xuống với tư thế vô cùng duyên dáng, hơi giương mắt, liền thấy được ánh mắt tán thưởng và thương thức của mấy nam nhân đối diện, có một người thậm chí còn khen ngợi thành tiếng. Khóe miệng dưới khăn che hơi nhếch lên, làm bộ làm tịch cái gì, ta biết rõ.

Khóe miệng ta vừa nhếch lên, vẻ lạnh như băng trong mắt cũng dịu đi một chút, chỉ thấy nam nhân tên là Nam Cung Hàn kia cũng cười, nụ cười này ôn hòa nho nhã, cũng không nhìn chằm chằm ta nữa, tạo cho người ta một cảm giác khiêm tốn, so với hai người bên cạnh hẳn thì quả là khác nhau một trời một vực.

Nhưng mà, ta lại cảm thấy so với khuôn mặt tươi cười đối trá này, quang minh chính đại như người ta thì thuận mắt hơn, ít nhất ta có thể vung một cái tát, đánh cho hắn choáng váng không dám nhìn nữa.

Ta hơi cau mày suy nghĩ hồi lâu, ba người kia cũng nhẫn nại, không thúc giục ta.

Ta là một nhân vật trong tiểu thuyết internet, hiểu biết còn nhiều hơn cả người trong hiện thực, những gì liên quan tới internet, ta đều biết một chút. Từ khi thức tỉnh, ta cảm thấy... thiên tài rất cô quạnh. Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định muốn làm mọi người đều kinh ngạc, ta muốn làm tra nam động tâm, sau đó nghiền nát hắn, dùng bột trát tường nhà hắn!

Thơ ca ai cũng có thể hát, thật sự quá bình thường, ta nếu hát, liền hát khác đi, độc đáo, độc nhất, chọc tức lỗ tai người khác... Phi, không tính cái cuối. Tay ta chậm rãi đặt lên dây đàn, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ động... .

Giai điệu ưu thương từ tay ta truyền ra, đây là ca khúc của hiện đại, ta may mắn biết đánh bài hát này bằng đàn cổ như thế nào, đây là vì một vị tiền bối xuyên không từng làm vậy. Tuy rằng ta không phải xuyên không nhưng cũng không kém, ta chỉ là chết đi sống lại liên tục mà thôi.

Khúc dạo đầu ưu thương mà đẹp dễ qua đi, ta mở miệng, hát: "Làm cánh hoa, rời khỏi đóa hoa, hương hoa, lưu lại... Hương tiêu tán trong cơn gió sau mưa, không người đến gửi... " Ta đây hát không ra cảm tình của nguyên ca sĩ, nhưng lừa người, làm cho người ta rung động một chút thì có thể. Dù sao người ta muốn nghe khúc, ta cũng hát, vui vẻ bị thương thì tùy ta.

Đến chỗ này đều là tìm việc vui, người bình thường sẽ không hát ca khúc đau thương, nhưng đây không phải một thế giới bình thường. Vì thế ta hát thì người ta chỉ biết cảm thấy độc đáo, tuyệt đẹp, bị thương mà sẽ không cân nhắc nó lỗi thời đến mức nào.

Khi giọng hát của ta vừa vang lên, ta có thể cảm giác được tiếng hít thở của người xung quanh nhẹ đi, theo tiếng ca của ta mà phập phồng, ngay cả khi ta hát xong bài, đã dừng động tác, bọn họ vẫn ở trong dư vị của điệp khúc mà không hồi thần. Ngay cả tú bà luôn luôn huấn luyện ta cũng ngây ngốc choáng váng, không ngờ rằng ta sẽ hát bài này.

Ta rốt cuộc thích ứng với loại văn phong này, thật đáng mừng! Mấy đoạn xướng bài hát lưu hành này quả là vạn ác, nay đã được trình diễn trên người ta. Nhưng mà, cho dù tình huống nhìn như thành công một nửa, ta vẫn muốn xem biểu cảm của Nam Cung Tra một chút, xác định hắn có xuất thân hay không. Ta vừa nhìn, khóe miệng liền co rút... .

Lần này, hắn không nhìn ta với ánh mắt ôn hòa, hắn nhìn ta với vẻ ưu thương xen lẫn thâm tình, trên mặt không còn có nụ cười ôn hòa nữa. Ta nghĩ, nếu không phải vì trong phòng có quá nhiều người, hắn đã xông về phía ta. Ta lạnh nhạt nhìn lướt qua như trước, giọng nói vẫn là lạnh lùng như vậy.

"Bêu xấu."

Tú bà đứng bên cạnh xem, đột nhiên đảo mắt, vui tươi hơn hờn nói: "Thược Dược cô nương của chúng ta thân mình không tốt, ra đây một hồi đã rất không dễ dàng, ta đưa cô nương về nghỉ ngơi, ba vị đại gia hảo hảo uống. Nếu ngày mai còn nhớ Thược Dược, đến lúc đó lại tới."

Thấy tú bà nói như vậy, ta lập tức nhu nhược bụng trán, dáng người càng nhỏ bé và yếu ớt.

Tú bà thật cao hứng trước biểu cảm của ta, quả nhiên, nàng vừa nói xong, sắc mặt ba nam nhân đều thay đổi, một người trong đó nói: "Tại sao vừa ra một lúc đã trở về? Tiền này của chúng ta không phải mất trắng?"

"Đúng vậy!" Một người khác cũng phụ họa, ánh mắt gần như dính vào người ta, không thả ra nữa. Trong ánh mắt hắn không có nhiều dâm tà, cho nên ta cũng không quá chán ghét, ngược lại biểu cảm của Nam Cung Tra khiến da đầu ta run lên. Hắn nhìn ta thật sâu vài lần, đột nhiên nói với tú bà.

"Hoa đại nương... " Hắn đưa qua một ánh mắt, tú bà vỗ vỗ tay ta, ngầm hiểu đi theo.

Hai nam nhân vốn nên đứng ở trong này cùng ta, ai biết Nam Cung Tra mới đi nửa đường đột nhiên quay đầu lại, gọi hai người ra ngoài. Khi ra khỏi, hắn lại cho ta một ánh mắt cứ an tâm. Đợi đến khi người hoàn toàn rời đi, ta mới còi mạng che mặt ra để thở.

"Việc này quả thật không phải cho người làm!" Ta cảm thán.

". . . Ủm, có đạo lý."

Giọng nam quen thuộc đột nhiên xuất hiện làm ta ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy một hắc y nam ngồi trên xà nhà. Hắc y nam thấy ta nhìn qua, cũng nhìn lại ta. Hôm nay mặt hắn khá độc đáo, hoàn toàn không có biểu cảm. Hắn nhìn ta, mở miệng nói: "Vợ, ta không hề biết rằng người ca hát khác biệt đến vậy."

Ta thề, hắn tuyệt đối không phải đang khen ta hát dễ nghe.

Trong lòng ta bốc lửa, rống to một tiếng: ". . . Đây là cao nguyên Thanh Tạng!!!!!!!!!!!!!!" Sau đó ta ngẩng đầu nhìn bạn hữu hắc y: "Có khác biệt không?"

". . . Người nói cái gì? Ta không nghe rõ." Hắn xoa xoa tai mình.

"Đồ ngu ngốc nhà người." Ta cười nói.

"Hả?" Hai mắt hắn mờ mịt.

Đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vàng, ta và bạn hữu phía trên nhìn nhau, hắn lập tức kéo ta lên, giấu ta ở phía sau hắn, màu trắng bị màu đen che kỹ. Rất nhanh, cửa bị đẩy ra, dẫn đầu chính là Nam Cung Tra, hắn vừa thấy bên trong không có người, mặt tối sầm, đôi mắt đầy khói mù.

"Vừa rồi ai tới đây?!"

Tú bà vội vàng chạy tới, không thấy ta đâu, cũng nóng nảy: "Nữ nhi của ta, nữ nhi bảo bối của ta! Rốt cuộc là đi đâu?! Vừa rồi tiếng kêu sợ hãi kia là gì!"

Ta thề, ta không hề kêu sợ hãi.

Đúng lúc này, Mẫu Đơn cô nương một thân hồng y cũng đi đến, thấy tú bà sốt ruột đến mức này, lập tức cười trào phúng: "A a, bảo bối đi, bảo bối không còn nữa. Kêu thê lương như vậy, khẳng định là dữ nhiều lành ít!"

". . . ." Ta có thể nói kỳ thực ta rất tức giận sao? Được rồi, ta càng muốn chính là, một tiếng kia không phải là ta kêu, nếu biết thì ta sẽ không khiêu chiến độ khó khăn rồi.

Nói đến cùng thì đều là lỗi của tên sẹo nam hắc y làm ta tức giận, ta quyết định sẽ càng chán ghét người này. Nhưng là, hiện tại ta và hắn đang nín thở, giảm cảm giác tồn tại xuống không, như vậy mới không có ai phát hiện chúng ta đang ở trên đỉnh đầu bọn họ.

Bộ dáng này của Mẫu Đơn lập tức chọc giận tú bà, tú bà tím nạng giáo huấn một chút, thấy một màn trước mắt sắp biến thành trò khôi hài, Nam Cung Tra không đứng trong phòng nữa mà ra tìm người. Tú bà giáo huấn xong, tất nhiên cũng vội vàng đi kêu mọi người đi tìm, ở buổi tối khuya mặc bạch y thì chắc chắn rất dễ tìm.

Sau khi đám người rời đi, ta cùng sẹo ca xuất hiện trên nóc nhà trên thuyền, ngắm trăng.

"Không có việc gì đừng tới tìm ta." Ta vô tình nói.

"Không phải tới tìm người." Hắn cũng thật vô tình nói.

Ta hơi đỏ mặt, may mà ban đêm nhìn không thấy, ta nhìn hắn, dùng ánh mắt vô cùng chán ghét nhìn hắn.

"Vợ, người mắt chọi gà sao, đừng lãng phí khuôn mặt xinh đẹp này, cần ta mang người đi sao?"

"Có người sẽ mang ta đi." Ta thật vô tình nói, nhìn hắn.

Hắn nhú mày, nhìn không ra cao hứng hay buồn bã, im lặng một lát rồi nói: "Buổi tối khuya đừng mặc đồ trắng, giống y như quỷ."

Ta nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

Hắn lập tức sửa miệng: "Nhìn kỹ thì cũng rất khác biệt."

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

"Tìm được người, ở trên nóc nhà!"

Một tiếng quát lớn vang lên, vị bạn hữu định nói gì đó với ta không có thời gian để lãng phí, mà ta cũng không muốn rời đi ngay bây giờ, vì thế lập tức nói: "Điểm huyết ngũ của ta!"

Sợ ca gần như không do dự, thấy ta nói như vậy liền điểm huyết ngay lập tức! Chuyện sau đó ta cũng không biết, mọi người không thể ép ta biết chuyện xảy ra khi ta đang hôn mê.

Đến giữa trưa ngày hôm sau ta mới dần tỉnh lại, ta bưng trán, nhu nhược nhũn nhũn, nếu hiện tại chỉ có một mình ta, trước tiên ta sẽ chăm chọc các loại nguy hại của việc mặc đồ trắng giữa đêm tối, tiếc là ta vừa mới vén mí mắt lên liền nhìn thấy người hắc không nên ở trong này, Nam Cung Tra!

Ta sờ sờ mặt mình, phát hiện khăn che mặt vẫn còn, vì thế ta thở phào nhẹ nhõm. Khi ta hôn mê người này có nhìn diện mạo thật của ta hay không thì ta không biết, nhưng vẫn phải tiếp tục diễn. Sau khi thấy trong khuê phòng mình có một nam nhân xa lạ, ta không nói hai lời kéo màn trướng, trùm chăn lên, không cho hắc một khe hở mà nhìn vào.

"Tại sao ngươi lại ở trong này?!"

Ta lạnh giọng giận dữ hỏi, Nam Cung Tra cũng không tức giận, mà là vô cùng tốt tính mỉm cười nhìn màn trướng hồng nhạt, ở chỗ hắc nhìn không tới, hai mắt ta đang trợn trắng. Khó khăn lắm mới có một giấc ngủ ngon, vừa tỉnh lại đã gặp phải cận bã, tác giả muốn chinh ta hay sao?

Quên đi, mặc kệ là cận bã hay đại thần siêu nhân điện quang, cô nương ta đều chấp, phạt chần đuổi phạt, cận bã đến diệt cận bã!

"Là tại hạ thất lễ, Thục Dục cô nương hiện tại có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Giọng nói của người này tao nhã ôn hòa, một thân bạch y, thật sự là một tên quý quân tử. Nhưng lúc này ta không thể chọc thủng mặt nạ của hắc, hơn nữa biểu hiện bên ngoài của hắc xem như không tồi. Ta nhìn quần áo trên người, đã bị người thay xuống, chắc là nha hoàn, ta chỉnh lại quần áo rồi mới vươn tay ra, chậm rãi vén màn trướng.

"Đã không có việc gì, đa tạ công tử quan tâm."

Khi vén màn trướng ta đã tính góc độ chính xác, hiện ra trước mặt người này, nhất định là mặt nghiêng hoàn mỹ của ta, ta nói xong câu này, đúng lúc ngẩng đầu lên thì thấy được vẻ rung động trong mắt hắc. Thấy ta nhìn hắc, hắc vội vã thu lại cảm xúc trong mắt, lùi về sau một bước.

"Nếu vậy, ta đây xin cáo từ." Hắc nói xong, tươi cười ôn hòa vô hại.

Nếu không phải đã biết hắc là loại người nào, ta sẽ thật sự cho rằng đây là một thư sinh vô hại. Tuy rằng thoát nhìn hắc cũng không cường ngạnh, nhưng bên trong lại vô cùng bá đạo và cường thế, mà ta, tuyệt không muốn thể nghiệm sự bá đạo và cường thế của hắc. Nếu nữ phụ đã thích như vậy, để cho nàng chịu đựng đi thôi.

"Công tử đi thông thả." Ta nói xong rồi buông màn trướng xuống.

Nam Cung Tra không ngờ ta lại lạnh lùng như thế, hơn nữa nói không tiền thì thực sự không tiền, cả người cứng lại một hồi lâu rồi mới đi ra ngoài. Tên tra nam này, nếu nhiệt tình hắc sẽ thấy người trời sinh dâm đảng, nghe lời sẽ thấy người không có chủ kiến, phản nghịch sẽ thấy người ngây thơ tùy hứng, chỉ có thể đối đãi lạnh lùng như vậy, không thể không nói, sở thích của người này quả là biến thái.

Loại người như hắc, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, diện mạo tuấn mỹ, tính cách ôn hòa, nữ nhân chủ động bỏ nhào tới hắc là có tính toán, một tá lại một tá, giống như ta, hắc đúng là chưa từng thấy qua. Ta muốn, chính là hắc chưa thấy qua. Phải biết rằng nữ phụ kia tuy thanh lãnh nhưng cũng không lạnh lùng như ta, nữ phụ xem như là tiểu thanh mai của hắc, nhưng ta không giống với, ta và hắc chính là hai người xa lạ.

Hơn nữa, trong loại tiểu thuyết này nam chính đều có dự định chinh phục mãnh liệt, việc này ta không cần nhiều lời mọi người cũng biết.

Biểu hiện của ta sao, đầu tiên là không nhìn mặt hắc, thứ hai là không thấy sự quan tâm của hắc, tóm lại, chính là không nhìn bất cứ bộ phận nào trên người hắc, như vậy thì hắc mới dễ bụng. Đây quả là thể chất thiếu ngược chân chính, đối phó với người như vậy, biện pháp của ta chính là —— không ngược thì thật phí phạm!

Nam Cung Tra mới bước một chân ra cửa, nha đầu Lục Trúc bỗng chạy vội tới đây, vừa chạy vừa kêu to: "Thục Dục cô nương, không tốt, không tốt rồi!! Xuân Mai trong phòng Mẫu Đơn cô nương, nàng, nàng, . ."

Nghe Lục Trúc nói mà không kịp thở, ta vội vã đứng lên, đi vào giấy thuê bên giường, nói: "Ngươi từ từ đã, có chuyện gì thì cứ nói từ từ."

Thấy chuyện xảy ra, Nam Cung Tra vừa nhấc chân, lại vòng trở về, hơn nữa còn nói: "Có chuyện nghiêm trọng gì sao?" Về thân thiết trong mắt hắc không giống như đang làm bộ, lúc này ta không có tâm trí mà đáp lại hắc, bởi vậy hoàn toàn không để ý tới hắc, để Lục Trúc ngồi xuống, để nàng bình tĩnh rồi từ từ nói.

Lục Trúc ngồi một lúc mới thấy Nam Cung Tra ở đây, nhưng bởi vì tình huống khẩn cấp hiện tại, nàng chân chừ một chút rồi nói: "Vừa rồi, Xuân Mai

trong phòng Mẫu Đơn cô nương bị phát hiện. . . Chết ở trên giường, hơn nữa, nghe nói là trúng độc mà chết."

"Làm sao có thể như vậy?" Ta nhủ mảy, một bộ bị kinh sợ, bước chân hướng phía trước rồi lại vòng về: "Bên Mẫu Đơn thế nào rồi? Quên đi, ta nên tự mình tới xem thì hơn."

Tuy rằng ta tự nhận là mình máu lạnh, lúc này lại biểu hiện ra vẻ thân thiết. Người trong phòng Mẫu Đơn xảy ra chuyện, ta cũng không nên biểu hiện quá thờ ơ, mọi người đều biết quan hệ giữa ta và nàng không tốt lắm, nếu ta không đi xem một lần, không biết sẽ bị đàm tiếu thành dạng gì nữa, tuy rằng ta không hề quan tâm tới việc này.

Ta đi theo Lục Trúc, gần như coi Nam Cung Tra là người trong suốt, lúc này ta không biết hắn có tức giận hay không, chỉ cảm thấy hơi thờ ơ hòa trên người hắn giảm bớt, thấy hắn đi sau chúng ta, ta đột nhiên dừng bước, từ xa nhìn hắn.

Trong mắt ta mang theo cảm xúc như có như không mà không có cách nào nắm bắt, giọng nói cũng lạnh như băng. Không phải hắn thích như vậy sao? Hắn thích cái gì ta cho cái đấy, xem ra ta cũng đối tốt với hắn.

"Công tử, nếu có việc thì không cần ở lại đây, dù sao thuyền hoa xảy ra chuyện như vậy, cũng không thích hợp chiêu đãi khách nhân." Ta nói, mặt mày tràn đầy sự bài xích đối với hắn.

Hắn dừng bước, nhìn ta thật sâu, nói khẽ: "Chẳng lẽ bộ dạng ta trông đáng ghét? Nếu không, vì sao cô nương lại bài xích như vậy?"

Giống như không ngờ rằng hắn sẽ hỏi thẳng, trong mắt ta hiện lên vẻ ngoài ý muốn và ưu sầu, im lặng một hồi lâu mới chậm rãi nói: "Bởi vì ngài là khách nhân của ta, thật đáng tiếc, ta không thể sinh ra hảo cảm với ngài, trừ khi, ngài không phải là thân phận hiện tại." Ý tứ ta biểu đạt rất nhiều, thứ nhất, ta không tự nguyện ở chỗ này, thứ hai, ta rất không thích thân phận hiện tại.

Sau khi biểu đạt ý tứ của mình, ta liền quay người đi theo nha hoàn. Lục Trúc bởi vì biểu hiện kỳ quái của ta mà nhìn ta vài lần, ta biết rõ nàng đang nghi hoặc, người vốn không lạnh như băng là ta đột nhiên biến thành băng sơn mỹ nhân, nàng không kỳ quái mới là lạ. Nhưng bởi vì hiện tại có việc quan trọng hơn, cho nên Lục Trúc cũng không hỏi, chỉ có thể đè nén sự nghi hoặc.

Bởi vì quay lưng về phía Nam Cung Tra mà đi, cho nên ta không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của hắn, đợi đến khi tới chỗ Mẫu Đơn, các cô nương đã vây thành vòng ở bên ngoài. Nhìn thấy ta đến, tất cả mọi người tự giác nhường đường, thấy chỗ này không có khách nhân, ta vội khăn che mặt, nếu không lại có người nói ta làm bộ làm tịch.

Lúc này sắc mặt Mẫu Đơn chỗ trắng chỗ xanh, xem ra bị dọa không nhẹ, tú bà sốt ruột đi tới đi lui ở chỗ này, trước mặt nàng là mấy nha hoàn và quân nô, sau khi thấy ta đến, khuôn mặt tràn đầy lửa giận của tú bà lập tức biến thành khuôn mặt tươi cười khó coi, bước nhỏ đi tới, nắm lấy tay ta.

"Nữ nhi a, đã tỉnh? Có chỗ nào không khỏe? Mau mau, Lục Trúc, đỡ cô nương nhà ngươi về phòng, chỗ này quá xúi quẩy!" Tú bà rút khăn ra quơ quơ, giống như chỗ này rất không sạch sẽ. Mẫu Đơn nghe thấy tú bà nói như vậy, thiếu chút nữa thì dùng ánh mắt đâm một cái lỗ trên người ta.

Thấy Lục Trúc nghe lời diu ta, ta vội lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao tất cả mọi người tụ ở chỗ này?"

Ta làm bộ đáng thương khiến người chán ghét đã không phải ngày đầu, cho dù lúc này nhận được vô số ánh mắt chán ghét, ta vẫn không có phản ứng.

Tú bà thấy ta không chịu đi, đành để ta ở lại, nói cho ta có chuyện gì xảy ra, nguyên nhân là một nha đầu béo tham tài của Mẫu Đơn, không biết vì sao trúng độc, lúc buổi trưa mới có người phát hiện chết ở trên giường. Nha hoàn này lúc chết trông thật bình thản nhưng lại thật quý dị.

Không biết tại sao lại trúng độc, tuy rằng nha hoàn này hơi tham tài, lại không đắc tội người nào, rốt cuộc là ai hại nàng? Là người bên ngoài tới, hay người ở nơi này? Bởi vì gặp chuyện như vậy, thuyền hoa hôm nay không kinh doanh, như vậy cũng tốt, rất hợp ý ta.

Ở trên bàn bài biện di vật của nha hoàn này, bởi vì tú bà không cho ta xem thì thể nha hoàn, cảm thấy rất xúi quẩy, vì thế ta không xem. Chỉ có thể nhìn di vật, đột nhiên, ta phát hiện một khối di vật vô cùng quen mắt trong đồng di vật, ngọc bội có màu sắc đậm nay đã nhạt hơn rất nhiều.

Trong đầu ta lướt qua một suy đoán, bình tĩnh đi đến phía đặt di vật, trước khi có người phát hiện ta muốn làm gì, tay áo phát về phía này một cái, ngọc bội đã chui vào trong tay áo của ta. Kỹ năng trộm này nọ ta càng dùng càng thuần tay, việc này có lẽ cũng không phải chuyện xấu.

Ta lấy xong thứ đó rồi bước đi, giống như ngẫu nhiên đi ngang qua, không có người nhìn thấy động tác của ta.

Nghe tú bà nói mấy câu, ta liền về phòng cùng Lục Trúc. Sau khi về phòng, ta lập tức bảo Lục Trúc mang một con cá tới, nhất định phải còn sống, đặt trong chậu gỗ. Trong lúc Lục Trúc đi lấy cá, ta chống cằm lấy ra thứ kia.

Ta nhìn kỹ, đây đúng là khối ngọc lần trước ta ném đi. Màu sắc nhạt hơn trước rất nhiều, đây là chuyện rất không bình thường, làm ta muốn không tin cũng không được. Hơn nữa, người đưa cho ta thứ này lại là một độc nhân toàn thân mang độc. Nhìn đồ trong tay, ta đột nhiên cảm thấy nghĩ lại mà sợ.

Nếu thứ này thật sự có độc, đặt ở bên người, có lẽ hôm nay chết chính là ta.

Thật sự là kẻ bụng dạ độc ác, quyết định giết người diệt khẩu sao?

Ta vội vã đặt ngọc bội trên bàn, không dám chạm vào nữa, cho đến khi Lục Trúc mang cá tới. Ta bảo Lục Trúc canh giữ bên ngoài đừng tiến vào dưới ánh mắt kỳ quái và hoài nghi của nàng, còn mình thì bưng cá đi làm thí nghiệm. Ta bỏ ngọc bội vào trong chậu, im lặng một hồi lâu. . . kìm nén bi thương!

Con cá này thật ngon thật béo, một lúc nữa không thể ăn thì làm gì bây giờ! Thật tàn khốc!

Giống như dự đoán của ta, con cá bơi không đến hai vòng, nổi lên bình. Ta lấy ra hai cây kim ở dưới bàn trang điểm, một cây chọc vào nước, lập tức đen, một cây đâm vào con cá đã chết, vẫn là đen. . .

Thật sự rất độc!

Thấy vậy, ta có một quyết định quan trọng. Về sau gặp người bị thương nặng, hoặc là trực tiếp giết chết hủy thi diệt tích, hoặc là làm như không phát hiện, cho dù thấy cũng đánh đến mức hẳn không nhớ rõ mặt ta! Ta nhìn hai tay mình, hai tay trắng nõn lại vô tội này, lúc này ta rất muốn chặt nó đi, ai bảo ta thù hận! Thiếu chút nữa thì không còn mạng nhỏ.

Nếu không phải tay không mọc lại được, xem ta có chặt đi hay không!

Đã có được đáp án mình muốn, ta gọi Lục Trúc xử lý con cá, còn ta thì cất ngọc bội đi, lần sau sẽ dùng để độc hại người khác, đạo cụ tốt a, không thể vứt bừa bãi! Hơn nữa, hiện tại không có ai biết ta cầm thứ này, cho dù ta cầm, cũng sẽ không để người khác biết, hơn nữa thứ này rất độc, tuyệt đối không thể để gần người.

Chỗ này vốn không sạch sẽ, cho dù ta đào mắt giết chết một con cá, Lục Trúc cũng không nói gì, trên người ta có nhiều điểm đáng ngờ, cũng không thiếu một điểm này, dù sao, ta chỉ ở đây vài ngày.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Cái tên Thục Dược này có thể nổi danh, dung mạo của Thục Dược tiên tử có thể nổi danh, nhưng khuôn mặt của ta không thể. Dù sao tên ta có thể nói lung tung, nhưng mặt không thể tùy tiện loạn quàng. Vì vậy, ta cơ hồ mỗi ngày dùng khăn che mặt, đừng nói người ngoài không thấy được, dần dần, dù là người trong thuyền hoa cũng ít khi thấy được.

Không biết, cho rằng trên mặt ta mọc cái gì, biết nói ta giả bộ X. Giả bộ liền giả bộ đi, hiện tại không giả bộ, thì đợi đến bao giờ? Dù sao tú bà muốn ta giữ vững cảm giác thần bí, ta liền thần bí cho mọi người xem. Lúc đầu, nếu Xuân Mai không chết, ngày hôm sau tú bà liền muốn chân chính đẩy ta ra ngoài, ai biết đột nhiên chết một người, tú bà bởi vì cảm thấy xui quẩy, ngày đó cũng đóng cửa từ chối tiếp khách, cho đến khi xử lý xong hậu sự của Xuân Mai.

Xuân Mai vốn là một nha đầu bình thường, trong nhà cũng không thân không thích, tú bà tìm một nơi trên đỉnh núi, dùng chiếu cuộn người lại rồi lên lên cho chôn cất. Phải nói Xuân Mai chết đi, ta cũng thoát không khỏi liên quan, nếu ta không tùy chỗ ném loạn đồ, ngọc bội kia cũng sẽ không không giải thích được vào tay Xuân Mai.

Nàng bị chết oan uổng, mặc dù ta không phải người tốt, nhưng ta cũng không phải là ác nhân tùy tiện ai cũng hại, thích giết người lung tung. Sau khi nhận được cái gậy đầu của tú bà, ta liền dẫn Lục Trúc đi báo lại nàng. Mặc dù đa phần các cô nương ở đây đều nói ta làm bộ tốt bụng, giả bộ, cũng chỉ có tự ta mới biết điều này có nhiều liên quan đến ta như vậy.

Bởi vì ra cửa, ta ăn mặc còn nghiêm hơn so với bình thường một chút, một thân màu hồng nhạt, trên đầu không mang bất kỳ đồ trang sức nào, trên mặt cũng sạch bóng. Ta vẫn như cũ mang khăn che mặt, hôm nay mặt trời có chút mãnh liệt, Lục Trúc mở một cái dù cho ta che nắng. Phía sau chúng ta còn đi theo hai đại hán, cho dù ta biểu hiện tốt hơn nữa, tú bà vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, hai người phía sau này bên ngoài nói là tới bảo vệ ta, trên thực tế cũng là trông chừng ta để ta không có cơ hội chạy trốn.

Ta làm thành cái gì cũng không còn biết, đi đến trước mộ Xuân Mai. Ta chấp tay trước ngực, nhỏ giọng nhớ tới chút chú ngữ Phật gia, hy vọng có thể giúp được người chết chút gì đó. Nàng bị chết vô tội, chết oan uổng, nếu như trên thế giới thật sự có linh hồn, ta cũng không hy vọng nàng lưu lại trên đời này chịu khổ, đời người chỉ có một lần liền đủ rồi, chết đi tất cả liền giải thoát, nếu như có thể lại một lần nữa sạch sẽ bắt đầu lại, mới là chuyện may mắn nhất trên thế giới này.

Ta không cách nào lấy được, ta mong nàng có thể, lại nói, ta cũng không hoàn toàn là ác nhân.

Ta hiểu rõ người bên cạnh ta, bao gồm cả nha hoàn bên cạnh ta cũng cảm thấy ta là người mâu thuẫn, có lúc cảm thấy ta khéo léo, có lúc lại cảm thấy, ta thật ra cũng không phải người như vậy, nói thiện lương, thật ra cũng không phải, nói ác độc, nhưng ta có thể vì người chết vô tội làm chuyện như vậy. Ta nghĩ, không chỉ người ngoài nhìn ta như vậy, ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy như vậy.

Lúc trở về, chúng ta tận lực đi đường nhỏ, chính là không hy vọng gặp quá nhiều người, rước thêm phiền toái. Nhưng có lúc cho dù đi đường nhỏ, người nên gặp cũng nhất định sẽ gặp. Ta cùng Lục Trúc mới vừa đi tới một chỗ bên ngoài đình nghỉ mát, chỉ thấy bên trong ngôi hai nam nhân trẻ tuổi, cùng một nam nhân quý trên mặt đất, mặc cho nam tử hoa phục đánh chửi cũng không đánh trả, không kêu một tiếng.

Trong đó một người vẻ mặt lạnh nhạt, chính là Nam Cung Tra ta biết. Thời điểm ta muốn giả bộ thật sự không trông thấy, chỉ thấy hấn vừa đứng nghiêng đầu, trên gương mặt tuần mỹ lập tức hiện lên một nụ cười ôn hoà hiền hậu, hấn từ từ đi về phía ta, mở miệng nói: "Thược Dược cô nương, làm sao người lại ở chỗ này?"

"Chỉ là đi gặp một cố nhân." Ta nhẹ giọng nói, ta không nói thẳng phải đi làm gì, ta nghĩ, hấn cũng có thể biết ta làm gì. Sau khi ta nói xong những lời này, chỉ thấy một thanh niên nam tử cũng đi về phía ta, tướng mạo hấn bình thường, trên người có một loại cảm giác rất tùy tiện.

"Vị cô nương này là?"

Ta không trả lời, chỉ là nhìn về phía Nam Cung Tra, hấn khẽ mỉm cười, nói: "Chỉ là một bằng hữu quen biết."

Hấn không nói ra thân phận của ta, khi hấn xoay đầu lại nhìn ta, ta cố ý để cho ánh mắt của ta không hề lạnh lẽo, hướng về phía nam tử kia khẽ gật đầu. Nhìn hấn nổi lên hứng thú rất lớn với ta, tò mò mở miệng nói: "Cô nương vì sao che mặt?"

"Vị công tử này thật đúng là thất lễ, khuê nữ há có thể tùy tiện để nam nhân xa lạ thấy tướng mạo." Lục Trúc dưới lời dặn của ta, tiến lên một bước ngăn cản tầm mắt nam nhân kia. Tầm mắt bị ngăn trở, nam nhân kia rõ ràng rất tức giận.

"Tiểu nha đầu này, người có biết gia là ai không? Lúc chủ tử nói chuyện người chen miệng cái gì!"

Ta vươn tay, kéo Lục Trúc trở lại, nhẹ giọng nói: "Công tử, người không biết vô tội, chúng ta mới tới, nếu có chỗ đắc tội kính xin tha lỗi. Hôm nay ra ngoài cũng đã lâu, chúng ta xin cáo từ trước."

Ta vừa nói, liền muốn mang theo nha hoàn rời đi, có lẽ bởi vì có hai đại hán cao lớn đi theo phía sau chúng ta, hoa phục nam tử này không dám ngăn cản. Thấy vậy, Nam Cung Tra tiến lên một bước, ôn hòa mở miệng nói: "Nơi này cách chỗ người ở có chút xa, hãy để cho ta đưa người trở về."

Ta dừng bước chân, không để cho hấn nhìn thấy không tình nguyện trong mắt ta mà là quay đầu nhìn về phía nam nhân còn quỳ gối trong lương đình, nhìn người kia mấy lần, ta mới mở miệng hỏi "Người kia vì sao quỳ trên mặt đất, công tử tại sao lại xuất hiện ở nơi này, nếu như công tử còn có việc trong người, như vậy thật là phiền phức đấy."

Thấy ta nói tương đối nhiều, Nam Cung Tra rõ ràng tâm tình không tệ, so với loại lạnh nhạt lúc ta mới bắt đầu thấy hấn kia, hiện tại coi như ôn hòa nhiều vô cùng. Cho dù chỉ lộ ra một đôi mắt, ý tứ có thể biểu đạt ra cũng đầy đủ hơn, trong nháy mắt bộ dạng thuận theo của ta mang theo một loại khí độ không giống với nữ tử bình thường, hơn nữa lúc nói chuyện cũng sẽ không quá sợ hãi, cũng không có quá mức thân cận, rất dễ dàng làm cho người ta cảm thấy ta là người nhận được sự giáo dục tốt.

Hơn nữa, ánh mắt của ta cũng không thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nam nhân, nhìn qua hết sức thủ lễ. Mặc dù, nguyên nhân chân chính là, đối với ta mà nói này gương mặt tuần tú của nam nhân này ta đều hết sức quen, thỉnh thoảng nhìn một chút cũng chán rồi, ai còn muốn đi chăm chú nhìn?

Nam Cung Tra khẽ mỉm cười, tâm tình lại càng không tệ: "Đây chẳng qua là một người không quan trọng, Hoa thiếu gia, người xem?" Hấn nói xong, quay đầu nhìn về phía nam nhân hoa phục vẫn đang nhìn ta. Nhìn thấy bộ dạng này của hoa phục nam nhân, trong mắt Nam Cung Tra chợt lóe lên chán ghét, rất tốt liền ả núp đi xuống, trông mất thâm trầm, rồi lại mang theo nụ cười.

Thanh niên hoa phục quét ta vài lần, mới vẻ mặt ghét bỏ nhìn về phía nam tử đưa lưng về phía bọn họ mà quỳ, hấn mặc toàn thân áo vải thô, tóc buộc có chút rối loạn, tay áo xắn lên, lộ ra đôi tay vô cùng bần chắc, làn da của người này là một loại màu rám nắng vô cùng khỏe mạnh, vừa vận đối lập mãnh liệt với làn da trắng nõn của ta.

"Coi như tiểu tử người may mắn!" Hoa phục nam tử nói xong, từ thắt lưng của mình lấy ra vài mảnh bạc vụn ném xuống đất: "Ừ, muốn liền tự mình bò qua đây nhặt."

Nghe được thanh âm của thanh niên hoa phục, nam tử kia giật giật, từ từ đứng thẳng người, đi về hướng chúng ta bên này, hấn hơi cúi đầu, khiến ta xem không rõ hấn rốt cuộc diện mạo như thế nào, rất nhanh, hấn ngồi chồm hổm trước mặt của không xa, nhặt bạc. Người này từ lúc bắt đầu đều không phát ra nửa điểm âm thanh, thật ra khiến ta có chút tò mò.

Ta thấy được một mảnh bạc vụn rơi bên chân ta, liền khom người nhặt lên, sau khi ta cầm bạc vụn trong tay liền nghĩ thấy một chút mùi cá, không khỏi mở miệng nói: "Người là người đánh cá?"

Có lẽ không ngờ ta sẽ hỏi, hấn dừng một chút, mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen u ám tựa như ánh sáng không cách nào chiếu rọi tới, cứ như vậy nhìn ta, ta tựa hồ thấy ánh mắt của hấn lóe lóe, nhưng lại cảm thấy, cái gì cũng không thấy. Khiến cho ta tương đối ngoài ý muốn là, người này không phải loại người cực kỳ xinh đẹp, cũng không phải loại công tử tuần mỹ trắng nõn, nhưng mày kiếm mắt sao, môi mỏng tuyệt đẹp, đáng đáp. Còn rất không tệ.

Ta đưa tay ra, trong lòng bàn tay trắng nõn lẳng lẳng nắm thứ hấn muốn, hấn cúi đầu suy nghĩ một chút, bạc cũng không cần, nghiêng đầu liền muốn đi.

Ta còn chưa biểu đạt ra sự mất hứng, công tử hoa phục cũng đã khó chịu, nhấc chân liền đá vào trên thân người kia.

Thân hình nam nhân bị đá đến lắc lư, nhưng vẫn không lên tiếng. Thanh niên hoa phục nổi giận, tức giận mắng lên tiếng: "Đầu tiên là đụng phải gia, để cho người quỳ một chút, nộp chút tiền bạc đã là khách khí, người còn rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, để cho người bò tới đây, người dám đứng, còn không đem gia để ở trong mắt?!"

Ta chú ý tới không phải là lời mắng của hoa phục, mà là bàn chân của người nam nhân kia, rất vững, quá vững, không giống người bình thường.

Trải qua một phen mắng chửi của hoa phục công tử, ta đại khái cũng biết chuyện đã xảy ra, xem bộ dạng bọn họ cũng là không quen biết, là thời điểm nam nhân này đi qua nơi đây không cẩn thận đụng phải nam nhân đang bộc phát kia, mới có cảnh tượng như vừa rồi.

"Làm người phải có lòng khoan dung, chuyện phải nói cũng nói xong rồi, vẫn là đi về trước đi." Nam Cung Tra hiển nhiên cũng phi thường không ưa tác phong của thanh niên hoa phục này, hần cau mày nói một câu, lại hướng tới ta quét một cái. Ta lấy thứ trong tay, đi tới trước mặt nam nhân kia, dùng khăn tay trong tay cách sự tiếp xúc da thịt, mở lòng bàn tay thô ráp của hần ra, đem thứ vốn nên thuộc về hần trả lại cho hần.

"Quý trời quý đất quý cha mẹ, có vài người vẫn là không cần tùy tiện quý tốt hơn, hơn nữa, dưới gối nam nhi có vàng, không nên quá lãng phí mình." Ta vừa nói, đột nhiên nghĩ đến lời thoát của một nhân vật từng nói, vì vậy liền cười khẽ một tiếng: "Cao quý không tại huyết mạch, mà ở linh hồn. Người xem thường người chưa chắc cao quý hơn người, người quý người, cũng chưa hẳn là thật dễ tiện, mau cầm thuốc trở về đi thôi, đừng để cho người bệnh chờ lâu."

Là khi ta đi tới bên cạnh nam nhân mới ngẩng thấy trên người hần mang theo mùi thuốc, hơn nữa còn thấy được trước ngực hần nhô ra một khối đỏ. Thân thể của hần hết sức khỏe mạnh, từ tiếng bước chân của hần, trong tiếng hít thở mà có thể phán đoán được, hơi suy đoán, ta đại khái hiểu được. Ta cảm thấy, người này có lẽ thật không quá đơn giản, vượt qua kịch tình, ta nhất định có hứng thú.

Lời nói của ta âm thanh không lớn, thanh niên hoa phục chỉ biết ta nói, mà nghe không rõ ràng ta nói cái gì, nhưng Nam Cung Tra thì không. Ta làm như vậy, mang theo một nửa thật lòng, một nửa mang theo ý tứ làm dáng.

Hần không phải thích cao quý, thích thông minh, thích trong trẻo lạnh lùng sao? Ta cho hần cả đám, còn từng cái một biểu hiện vô cùng ưu tú.

Ta nói xong, liền mang theo Lục Trúc đi lên phía trước, vì vậy hoàn toàn không nhìn thấy nam nhân kia đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bóng lưng của ta, trong đôi mắt đen trầm như đáy ra sương mù nặng nề, lộ ra một tia ánh sáng.

Ta cảm thấy có người nhìn ta, trong đó đặc biệt rõ ràng chính là Nam Cung Tra, hiện tại ánh mắt hần nhìn ta ôn hòa, hứng thú, càng nhiều thêm một chút lửa nóng ở bên trong. Ta bất động thanh sắc đi ở trước mặt, làm bộ cái gì cũng không phát hiện ra.

So với sự an tĩnh của Nam Cung Tra, thanh niên hoa phục chính là loại người không thể an tĩnh được. Từ khoe khoang hần mang theo trong lời nói, để cho ta biết nhà hần nhiều thế hệ làm buôn bán lá trà, hơn nữa cũng có chút quan hệ lâu năm với hoàng gia, khó trách biểu hiện lớn lối như vậy. Hần còn sợ ta không đủ ghét hần nên đặc biệt giải thích vừa rồi hần lấy bạc của nam nhân kia cũng không phải là ham món lợi nhỏ, nhưng không ảnh hưởng gì toàn cục nên tìm cho mình chút vui thích nho nhỏ.

Toàn bộ hành trình ta cơ hồ không nói gì, chỉ là theo lễ phép đáp mấy tiếng, luôn cùng hần đi trong khoảng cách an toàn. Bên cạnh ta có nha hoàn cũng có hộ vệ, nếu hần muốn dựa vào gần ta cũng không phải chuyện đơn giản như vậy. Bởi vì Nam Cung Tra biết ta không muốn cho người khác biết thân phận của ta, hần rất nhanh sẽ dẫn người đi, để cho ta mang theo nha hoàn trở về thuyền hoa.

Đến thuyền hoa, ta liền có phiền não mới, tú bà vì điểm tựa muốn đẩy ta ra, mấy ngày nay đã hao tổn không ít công phu. Chỉ là, không cần sợ hãi, ta đã nghĩ ra chiều mới. Tóm lại, để cho ta xuất hiện cũng được, tuyệt đối không thể bị nhìn thấy mặt, để cho ta đi bán nghệ cũng không phải là không thể, bán một lần là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Thực ra, giả bộ X giả bộ thánh mẫu giả bộ thủy tiên cũng là kỹ thuật, nhưng vì tương lai tốt đẹp mà quang minh của ta, ta đành đạo nghĩa không thể chùn bước! Nhưng sau khi làm bộ xong, còn có rất nhiều sự việc kế tiếp cần phải giải quyết, ví dụ như nha đầu bên người ta. Người càng tiếp xúc với ta, càng có thể phát hiện nhiều vấn đề và điểm đáng ngờ trên người ta. Đối với việc này, ta đa phần không đáp lại, cho dù thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng cũng làm như không thấy.

Đã thấy quá nhiều tiết mục thiếp thân nha hoàn xoay người thành tình địch, bình thường ta không thân cận với nha đầu bên người. Cho dù biểu hiện của nha đầu Lục Trúc không tệ, thấy rất nhiều, lại không nói nhiều, rất có ánh mắt. Trời sinh ta đã không có cảm giác an toàn với thể giới này, phòng bị nhiều một chút cũng là bình thường.

Lúc này, ta đang làm một chuyện rất có ý nghĩa, mà Lục Trúc cũng đang làm một chuyện rất có ý nghĩa, ta viết nàng tuyển chọn.

Ta đang chép thơ, ta viết gần hết tuyệt thi tuyệt cú trong đầu lên giấy. Ngoại trừ lúc bắt đầu cầm bút, chữ viết có phần thô thả không nở nhìn, nhưng xúc cảm luyện mãi cũng luyện ra, chữ viết xinh đẹp, nhìn còn có chút khí khái. Luyện chữ không thể gấp gáp, dù sao ta đã không cầm bút thật lâu, quan trọng là thơ.

Mấy hôm trước, ta cụng viếng nha hoàn Xuân Mai rồi trở về, tú bà quả nhiên lôi kéo ta thương lượng muốn kiếm tiền thế nào, vốn ta hẳn nên nàng nói gì

thì làm cái đó, nhưng lần này ta phản đối ý tưởng của nàng. Nàng muốn lợi dụng khuôn mặt này, dáng người này, sự tài hoa nguy trang này của ta để đẩy ta lên chỗ cao, giai đoạn trước làm xiếc bồi rượu, đương nhiên, khách nhân phải chọn kỹ lựa khéo.

Sau khi nhân khí của ta lên đến mức cao nhất, vậy thì ngay cả cơ thể của ta nàng cũng bán đứng, cho nên, ta phải phản đối, phải ngăn cản.

Ta không muốn đi bán mặt, rất không muốn. Ngắm lại thân phận công chúa của ta, nếu ở trong tiểu thuyết bình thường, cho dù là công chúa, ở tại nơi này, cho dù không bị người chạm qua cũng đã mất trong sạch. Nhưng đây không phải tiểu thuyết bình thường, cho nên ta không cần lo lắng trong sạch hay không, bởi vì không ai để chuyện này ở trong lòng.

Nhưng là, cho dù như vậy, ta cũng không muốn lộ khuôn mặt tác giả thiết định ra ngoài.

Thứ nhất, khuôn mặt này quá đẹp, ngoại trừ mười nam nhân không thể nhất kiến chung tình với ta, khuôn mặt này đối với người thường có lực hấp dẫn trí mạng, thật dễ dàng đạt tới hiệu quả gấp qua là không quên được. Một khi khuôn mặt của Thục Dược bị người nhớ kỹ, khi ra ngoài làm loạn bị người khác nhận ra thì làm sao bây giờ.

Phía trên đã nói, tên của ta có thể đổi, nhưng mặt không thể, ta cũng không muốn bị sẻo ca chính dung ba lần một ngày. Vì thế ta chỉ có thể nghĩ cách giấu mặt, lộ ra đôi mắt đã là cực hạn rồi.

Vì giấu kín mặt ta, ta bắt đầu ra sức lừa dối tú bà, nam nhân đều là sinh vật có lòng hiếu kỳ rất nặng, ta liền xuống tay từ điểm đó, trước tiên để ta che mặt hào phóng đi ra ngoài một vòng, mang theo mạng che mặt vừa đàn vừa múa, đàn cho người khác một ấn tượng khắc sâu, hát cho người ta nghe một lần là không thể quên, danh khúc có thể truyền lưu thì cứ truyền lưu.

Tuy rằng ta che mặt, nhưng cũng mơ hồ thấy được, để mọi người biết ta là nữ tử tuyệt sắc, hơn nữa còn vượt xa toàn bộ nữ tử trên thuyền hoa, ngay cả hoa khôi danh kỹ danh tiếng bên ngoài cũng bị lấn đầu tiên lên sân khấu của ta cướp đi hào quang. Tiếp theo, ta định ra một quy củ nghiêm khắc, vì không làm thất vọng thanh danh tài nữ mà tú bà cho ta, ta liền truyền nó ra ngoài.

Muốn gặp ta, có thể, xuất ra bản lĩnh, thơ ca, văn thơ đối ngẫu, đấu lại được thơ của ta, liền gặp một lần, đấu được văn thơ đối ngẫu của ta, cho thấy dung mạo của ta, đấu được cầm của ta, vậy tiếp một buổi tối. Nếu cầm kỳ thi họa đều thắng ta, tiếp xúc tứ chi một chút cũng được.

Hơn nữa, ta không quan tâm xuất thân, khách nhân chỉ cần có tài hoa là được!

Ban đầu tú bà còn lo lắng, sợ ta làm vậy sẽ dọa chạy người, dù sao, đấu thơ phải giao tiền trước, đấu văn thơ đối ngẫu, cũng phải giao tiền trước. Nhưng mà, nếu đối phương thắng, có thể lấy lại một nửa số tiền, ta phải tiếp hấn. Nhưng nếu thua, khách nhân phải trả gấp đôi, điều này có lợi cho ta, cũng vô cùng nguy hiểm.

Nguyên nhân ta dám làm như thế chính là vì một vị nữ cường nữ chính trong tiểu thuyết Tiêu Tương từng làm như vậy, mà thứ ta nhét trong đầu rất nhiều, xem như không cần uống phí? Cho nàng đạo văn mà không cho ta đạo, ta cũng quá mệt. Trước kia là nữ phụ còn chưa tính, mà hiện tại tuy ta không hay ho một chút, đầu gì cũng là nữ chính. Nên chỗ cực tốt của nữ chính, ta nhất định đều có, ngoại trừ nam nhân.

Mà đám người Lý X Đễ X bị ta đạo văn thảm hại, ta có sự kính ý cao thượng với trí tuệ của bọn họ. . . Đều bị đạo văn thành cái sàng, ta còn đâm bọn họ một cái lỗ.

Tú bà không lo lắng bao lâu, rất nhanh liền vui vẻ quá mức, kẻ ngốc tiến lên nổi nghiệp còn nhiều, không làm thật thì thật phí phạm, hơn nữa đa số người đều thua ở đợt đấu thơ đầu tiên.

Điều này khiến ta thành công bảo vệ sự thần bí, còn buôn bán lời một khoản.

Thấy tiền cảnh tốt như vậy, tú bà nhanh chóng không thỏa mãn, phí dụng đấu thơ thêm rồi lại thêm, từ bạc trắng đến hoàng kim, chỉ tăng không giảm. Nhưng lại có ý thả lời, trên đời này, người muốn gặp Thục Dược rất nhiều, nhưng nhìn thấy nàng, cũng chỉ có thể đếm trên năm đầu ngón tay, thật sự là đáng thương.

Hiện tại ở trên thuyền, bạc kiếm vài ngày còn nhiều hơn kiếm vài năm, tú bà vui vẻ hồng rồi, thấy ta liền một tiếng nữ nhi thân ái, ta nghe mà tóc gáy toàn thân dựng thẳng.

Thanh danh của ta lan truyền, tài tử các nơi đều chạy tới, muốn đấu với ta một trận, nhưng mà, tất cả bọn họ đều thua dưới váy của 500 thủ thơ Đường, nằm ngửa. Người tới càng nhiều, thanh danh của ta truyền càng xa. Rất nhanh, ta có danh hào đệ nhất hoa khôi, hơn nữa ta còn là tài nữ hoa khôi thần bí nhất trong lịch sử.

Không chỉ nam nhân đấu với ta, ngay cả nữ nhân cũng đến đây, thanh thế quá lớn, hại ta có phần không chống chọi được, thiếu chút nữa cuốn gói rồi nhảy sông chạy trốn. Nếu không phải thủ vệ ngày càng nghiêm mật, ta sẽ chạy thật. Nói về thủ vệ nghiêm mật, cũng là vì thanh danh chọc họ. Có chút tiểu nhân không gặp được ta ngoài sáng, sẽ đến ám, mỗi buổi tối đều có nam nhân muốn lên lút tới phòng ta.

May mà ta đã có phòng bị, phòng trong thuyền hoa lại không ít, gần như ngày nào ta cũng đổi phòng ngủ, các cô nương khác thấy mà hâm mộ ghen tị hận. Mà mấy ngày qua, ngoại trừ viết một ít thơ và câu đối, ta rất ít khi ra ngoài.

Ánh mắt Lục Trúc nhìn ta từ nghi hoặc dần dần biến thành sùng bái, gặp qua làm nghề này vợ vệt tiền, cũng chưa thấy ai vợ vệt nhiều đến vậy, gặp qua người nở mày nở mặt, nhưng những người đó nở mày nở mặt là dựa vào nam nhân! Đi theo ta, Lục Trúc cứ chọn mấy nam nhân, tiết lộ chút sở thích của ta, hầu bao của nàng có thể đầy lên nhanh chóng, còn có thể trở về đổi hầu bao để kiếm tiếp. Ở trong toàn bộ thuyền hoa, trong toàn bộ nha hoàn, số

tiền nàng kiếm được, còn vượt qua nhiều cô nương bán mình.

Hơn nữa, nàng thấy tốc độ viết thơ của ta. . . Quả thực là không người nào có thể có, vì thế sùng bái còn có chút thần thánh hóa.

Chép chép, lời những thứ có trong đầu ra là được, đương nhiên rất nhanh.

Hiện tại, trong phòng ta cũng có mấy thùng tiền tài, đây đều là của riêng ta, của tú bà thì có lẽ đã thành núi nhỏ rồi. Hiện tại ta định mang mấy thứ này ra ngoài, đổi thành ngân phiếu, loại mà có chi nhánh trên cả nước. Nhưng vấn đề là, ta phải đem ra ngoài thế nào để thần không biết quỷ không hay?

Có số tiền này, ta có thể tìm một chỗ ẩn cư qua ngày rồi không cần làm gì, kẻ ngốc mới thanh cao cái gì cũng không cần rồi chạy không. Nhưng mà, nếu thật sự không mang đi được, ta cũng không phải người có lòng tham.

Mấy ngày này hầu như Nam Cung Tra ngày nào cũng đến, nhưng đa phần đều là vui vẻ đến, thất bại đi về. Ta vui vẻ, nhường hán một chút, thơ hán đầu lại ta thì có thể tiến vào luận bàn từ thi từ ca phú cho đến triết học nhân sinh cùng ta, ta thuận tiện làm bộ thân bất đắc dĩ, ưu thương đối nguyệt một phen, sau đó lại dùng văn thơ đối ngẫu tiễn hán ra ngoài.

Nếu ta vui vẻ hơn một chút, có thể gắng gượng từ thi từ ca phú tới triết học nhân sinh cùng hán, lại hát hai bài, sau đó dùng văn thơ đối ngẫu tiễn hán ra về. Hán nhìn thấy, sờ không tới, tâm lý tới gần không được, mỗi lần ta đều nắm chắc, khiến hán từ có chút hứng thú đối với ta tới nhìn không được muốn tiếp xúc, lại đến một ngày không thấy, không nói một câu, không luận bàn thi từ liền cảm thấy cả người không thoải mái.

Thấy hán đến càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đúng giờ, tâm lý của ta, miễn bàn là mùi vị gì rồi.

Hán nhiều lần nói với tú bà muốn chuộc thân cho ta, đây là ta nghe nói, có một lần Lục Trúc nghe thấy đối thoại của hán và tú bà, còn cố ý nói cho ta. Nha đầu kia vô cùng không muốn ta rời khỏi đây, ta rời khỏi, cũng có nghĩa là hầu bao của nàng rất khó đầy. Hiện tại tú bà càng là chết cũng không buông tha ta, cho dù đối phương dụ dỗ lừa gạt cũng không buông tay.

Nhưng mà, hiện tại ta cảm thấy, nàng sắp phải buông tay rồi. Bởi vì Nam Cung Tra là ai? Hoàng thượng! Quen biết nhiều quan lại, cho dù tú bà có chút quan hệ ở đây, cũng không đầu lại hán. Cho nên ta chờ, nhìn hán đưa ta sạch sẽ ra ngoài thế nào. Hán cũng không nói ra chuyện muốn giúp ta chuộc thân, không biết là vì muốn cho ta kinh hi hay là có an bài khác, có lẽ còn có điều bất lợi đối với ta.

Ta không phải là người lẳng lặng chờ đợi an bài, vì thế ta phải hai tay chuẩn bị. Ta cảm thấy, ta muốn ra ngoài đi dạo, mà không phải buồn bức ở trong này. Sau khi quyết định, ta viết thi từ mới, vụng trộm nhét chút bạc trong ngực, tính toán ra ngoài tìm một chỗ chôn, ta từ từ vận chuyển mỗi ngày, dù sao cũng phải mang ra ngoài một ít.

Tuy rằng cách làm của ta rất ngốc, nhưng dùng phương pháp này ta mới cảm thấy an toàn.

Ta nhét bạc trong ngực, hơi ngại trang một chút, mang theo Lục Trúc xuống thuyền hoa, tuy tú bà tìm càng nhiều người bảo hộ ta, trông coi ta, nhưng những người này đều là mới tới, ta muốn lén lút giấu vài thứ cũng không khó. Cho dù là Lục Trúc, việc ta không muốn để nàng biết thì nàng cũng không có cách nào biết được.

Trên đường thật náo nhiệt, nhốn nháo, đường đi có rất nhiều nữ hài trẻ tuổi, đa số các nàng lấy khăn che mặt, có tình thần bí, nhưng có tình không có người có chút hứng thú gì với tướng mạo của các nàng. Đây là xu hướng mới, từ khi có vị hoa khôi thần bí nữ mào vô song, tài hoa tuyệt đỉnh, suốt ngày che mặt, nữ nhân trẻ tuổi bên ngoài cũng học theo, mang khăn che mặt, che khuất mặt, tăng thêm độ thần bí, lại không để người nhìn thấy diện mạo của mình.

Nhưng là, làm vậy vô cùng nguy hiểm, bởi vì rất dễ bị người bắt cóc bán đi! Cho nên, người thông minh một chút thì không nên bắt chước một cách mù quáng, nữ hài trẻ tuổi nên đứng ở trong khuê phòng thì đứng trong khuê phòng, không nên tùy tiện ra ngoài.

Trên đường có nữ nhân mang khăn che mặt, đối với ta mà nói thì cũng thật tiện lợi, cùng là khăn che mặt, ta mặc bình thường, trên đầu cũng không có thứ gì, ngay cả Lục Trúc cũng trang điểm bình thường, ta không ngại đầu nhìn lung tung cũng hạn chế khả năng bị người nhận ra. Chỉ cần không ở lại một chỗ quá lâu, ta rất có tự tin sẽ không bị người phát hiện.

Ngoại trừ một điểm, chính là hai người quá khổ đằng sau lưng ta, bọn họ thực sự làm ta đau đầu!

Nữ nhân trên đường càng nhiều, nhưng phần lớn đều không an phận chút nào, thích xuất đầu lộ diện, còn có vài người mà mắt sắc của ta nhận ra, là cô nương trong mỗ lâu, mỗ viện nào đó. Bởi vì thuyền hoa kinh doanh quá tốt, vậy nên có người hâm mộ ghen tị hận đến sinh sự.

Ta cùng Lục Trúc đi trước, không hoàn toàn bỏ lại hai đại hán phía sau, cũng không để bọn họ tới quá gần, tạo thành hiểu lầm tốt đẹp rằng hai bọn họ là người đi đường phía sau, mà ta và Lục Trúc là hai cô nương bình thường đi phía trước.

Bởi vì danh vọng của ta ngày càng cao, văn nhân nhà thơ ở đây ngày càng nhiều, tạo thành sự sôi nổi khiến ta vô cùng xấu hổ. Đi vài bước liền thấy có người lớn tiếng ngâm thơ, lại đi vài bước, có thể nhìn thấy vài người cầm tập thơ tranh luận không ngừng, âm ỉ nói muốn đến trước mặt Thục Dục nương, để nàng phân cao thấp.

Làm đại thần Thục Dục trong miệng bọn họ, ta cảm thấy áp lực rất lớn. Nếu bọn họ biết ta là mặt hàng gì, có lẽ bọn họ sẽ không ảo tưởng, chỉ biết nhảy xuống biển tập thể. Ta im lặng đi qua bọn họ, vừa cảm thán, lúc khoa cử cũng không thấy có người cố gắng như vậy, quả thật là thói đời bạc bẽo, ta rung đùi đắc ý.

Khác với vẻ cảm thán của ta, Lục Trúc nhìn trông rất hưng phấn, bởi vì tất cả đều vì ta mà tồn tại, lúc nàng đi đường luôn nhìn không được mà ưỡn ngực. . . Tuy rằng ta không biết nàng kiều ngạo vì cái gì, nhưng ta sẽ không xen vào.

Có chuyện không thể không nói, tuy rằng ta vốn là Thuộc Dục, nhưng sự thật là mọi người còn quen mặt Lục Trúc hơn ta, cho nên vào lúc này, ta để nàng cũng che mặt như ta.

Lục Trúc có vẻ rất hưng phấn, lúc đi đường có hơi nhảy lên, nàng không ngờ sẽ đụng vào người ta, bị đâm làm ta đổ về phía trước một chút, túi bạc trong ngực ta bay ra. Ta tro mắt nhìn bạc lướt qua đám người, rơi xuống chân một nam nhân ngồi dưới đất, bên chân nam nhân có một tấm bảng gỗ, trên đó viết bốn chữ to "Bán mình táng phụ".

Ta nghĩ, ta gặp quý mới dùng túi bạc lớn như vậy để mua nam nhân kia về. Cho nên, ta nhìn Lục Trúc với ánh mắt "Người đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết cho ta!" Sau đó, ta ý vào không có người biết thân phận của ta, ta đi tới chỗ nam nhân kia lấy tiền về.

Ta không phải người tốt, chưa bao giờ là, ta không đủ thiện lương, cho tới bây giờ chính là! Ta khí thế bùng bùng đi tới, sau đó thấy nam nhân kia ngẩng đầu lên. Nam nhân này ta biết, chính là người lần trước quý xuống đất. Lần này hẳn không quý, quần áo trên người rách tung tóe, chỉ đỡ hơn ăn xin một chút, tóc càng rối loạn, giống như vài tháng không tắm.

Bên cạnh hẳn bày một cái chiếu, trong chiếu hẳn là thi thể. Mắt hẳn che kín tơ máu, quảng thâm ở mắt vô cùng đậm, cả người có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Ta hít mắt, dừng tưởng rằng hẳn trông đáng thương ta liền mềm lòng, cúi người, ta cầm lấy túi tiền, còn chưa kịp cầm lên, túi tiền đã bị một bàn tay to kéo lấy. Ta nhìn chủ nhân của cái tay với ánh mắt lạnh lùng vô tình, chỉ nghe hẳn nói: "Ta đi theo ngươi."

Nghe được giọng nói của hẳn, ta giống như bị sét đánh, một cước đá vào mặt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Ta thấy được rất nhiều gương mặt chán kinh, ta cơ hồ có thể tưởng tượng chủ nhân của những gương mặt kia đã dán lên người ta nhãn hiệu "ác nữ" rồi, nhìn ánh mắt của cùng sắc mặt của bọn họ là có thể nhìn ra được. Hơn nữa, người muốn mua nam nhân trên đất kia cũng không chỉ có một, mà ta không muốn mua cũng bắt đầu biến thành một người trong số bọn họ.

Nam nhân trên đất này, trừ bề ngoài dơ dáy bẩn thỉu một chút, vóc người bèn chắc, là một thí sinh làm lao động rất tốt, có tổng cộng ba người muốn mua hẳn, không tính ta. Một người là một nữ nhân béo hơn 40 tuổi, ánh mắt nàng nhìn ta hung tàn nhất. Một người khác là một nam nhân trung niên cao gầy, từ khuôn mặt kia ta có thể nhìn ra, đây là một nam nhân keo kiệt, còn có một nam nhân bình thường tương đối nhỏ tuổi hơn một chút.

Hiện tại tay tay còn kéo nửa bên túi tiền, nam nhân kia cho dù bị ta đập vẫn không buông tay. Kiểm tiền, trong tay ta chính là nhiều nhất, nhìn trẻ tuổi, ta là trẻ tuổi nhất, tướng mạo ta cũng là tốt nhất, nhưng. . . . Hẳn cho rằng năm không thả như vậy ta liền sẽ không giải thích được mua nam nhân này trở về sao? Quá ngây thơ rồi!

Lúc này Lục Trúc vội vàng đi đến bên cạnh ta, lôi kéo tay áo của ta: "Tiểu thư. . . ."

Hai đại hán phía sau bởi đã được ta phân phó không thể tiết lộ thân phận của ta, trước khi ta cho bọn họ hành động, bọn họ sẽ không dễ dàng tới. Ta nhìn nam nhân mấy lần, từ trong túi lấy ra một thỏi bạc, đặt trong tay hẳn. Ta tính nguyện hao tài, cũng không cần mua một nam nhân!

Thỏi bạc đã đủ cho một nam nhân độc thân tiền sinh hoạt phí một tháng rồi, cũng đủ cho hẳn dàn xếp tốt chuyện của cha hẳn. Sau khi xử lý xong hậu sự của phụ thân, hẳn có thể đi tìm việc làm, ta mới không nuôi Tiểu Bạch Kiềm. Cho bạc xong, ta mang theo Lục Trúc hất đầu liền đi, nửa câu cũng không nói.

Hiện tại tâm tình ta có chút loạn, người nam nhân kia không lên tiếng trước ta còn không có cảm giác, hẳn nói xong câu nói kia, kịch tình bị cường hành nhét vào trong đầu ta liền trong nháy mắt qua một lần, sau đó, ta hiểu rõ nam nhân kia là ai.

Trước kia đã nhắc tới rất nhiều lần, nữ chính được thiết định là Thánh mẫu tiểu bạch hoa, có một lần sau khi nàng gặp nạn nhìn thấy một nam nhân lời thôi cũng gặp nạn, lúc ấy trên người nữ chính chỉ có một chiếc bánh bao cuối cùng, nàng thấy nam nhân này đáng thương liền đem bánh bao đưa cho hẳn, cũng không lâu lắm, nữ chủ liền bị một trong những nam chính dẫn trở về.

Dĩ nhiên, chuyện cũng không cứ kết thúc như vậy, thời điểm nàng bị mang về lại cùng nam chính sinh ra hiểu lầm ngược tâm nào đó, bị nam chính ép thiếu chút nữa nhảy khỏi vách đá. Lúc này, nam nhân được nữ chính cứu xuất hiện, lời kịch của hẳn chỉ có một câu: "Đi theo ta!"

Hẳn cứu nữ chính đi, lại mang nữ chính chạy trốn, vì bảo vệ nữ chính, thời điểm đánh nhau với người của nam chính, ngã xuống vách đá, vì vậy thành vật hy sinh. Tiếp đó, nam chính xuất hiện, hiểu lầm tiêu tan, nam chính cùng nữ chính hòa hảo, HE!

Nam nhân này tồn tại, quả thật chính là bi kịch trong bi kịch, xuất hiện lần đầu tiên không tên không lời thoại, lần thứ hai mặc dù có lời thoại gồm ba chữ, nhưng trong nháy mắt liền trở thành vật hy sinh rồi. Hiện tại tâm tình ta phức tạp, đặc biệt phức tạp, tóm lại, vì không một lần nữa gieo tai họa chết người cho diễn viên vô tội, ta quyết định rời hán xa xa.

Ta mang theo Lục Trúc đi như chạy nạn, dĩ nhiên sẽ không biết sau khi ta rời đi lại xảy ra chuyện gì, ta cũng không nhớ tới ta quên nói không mua hán. Lúc này ta đã đi tới một đỉnh núi vắng vẻ. Ta an bài Lục Trúc cách ta một đoạn, để cho nàng mơ hồ có thể nhìn thấy ta ở đây, cũng nhìn không rõ lắm ta làm gì.

Ta cầm tảng đá cùng nhánh cây ở bên cạnh, ta rất ngu xuẩn bắt đầu đào hầm, ta đoán chừng phải đào rất sâu mới có thể giấu bạc được, vì vậy ta rất ra sức đào!

Thời điểm ta đào được một nửa, đột nhiên cảm thấy cổ bị thứ gì gài gài ngửa một chút, ta không nhìn được giật giật cổ, hơi ngửa đầu, đã nhìn thấy một nam nhân treo ngược trên cây trước mặt ta, thứ làm cho ta ngửa là tóc của hán. Ta nhìn hán, ngân ra.

"Bạn hữu, người dọa người hù chết người người có từng nghe chưa?"

Lúc này ta phát hiện gương mặt trước mặt này rất quen thuộc, tròn trịa, mang theo tàn nhang, rất bình thường cũng rất có phú khí. Thật ra, ta còn biết chủ nhân của gương mặt này, bởi vì hán là gã sai vặt thiếp thân Nam Cung Tra mang theo, loại người chân chạy kêu gọi đầu hàng giúp chủ nhân của gái.

Dựng ngược như vậy, là người thực tuyệt đối làm không được, hơn nữa ta đối với ánh mắt của người hiện tại quá quen thuộc, quen thuộc đến ta muốn một cước đá qua, hỏi hán một chút có dám hay lần nữa xuất quỷ nhập thần như vậy hay không!

"Vợ. Đầu óc thông minh của người nhét vào nơi nào rồi?" Hán nói như vậy.

". Có gan người nói ta ngu!" Sắc mặt của ta trong nháy mắt dữ tợn, chỉ thấy hán lật người, từ trên cây nhảy xuống, hạo hạo đứng trước mặt ta. Hán dùng gương mặt mập mạp không biểu cảm nhìn ta, điều này làm cho ta cảm thấy rất quý dị. Bởi vì nguyên chủ nhân luôn là vẻ cười hi hi, cho nên ta không quá thích ứng với vẻ mặt không biểu cảm này.

"Lần này ra ngoài vội vàng, mặt không làm tốt, thoát nhìn sẽ có chút cứng ngắc, vợ người nhẫn nại một chút đi." Hán nói xong, giật giật mặt của mình, ta quả nhiên nhìn thấy mặt của hán cổ quái, đáng vẻ kinh khủng có thể đi đóng phim ma.

Ta đổi lại một loại ánh mắt bất đắc dĩ: "Bạn hữu người biết cái gì gọi là đào góc tường sao? Chuyện hiện tại người làm chính là đang đào góc tường của chủ nhân, chẳng qua ta đại nhân đại lượng, không chấp nhặt với người, nếu người thực sự áy náy, có thể vì ta đi làm hai ba việc nhỏ, ta sẽ tuyệt đối không ghét bỏ người!"

Hán nhú lông mày, khuôn mặt trở nên bên béo bên gầy.

"." Ta nhìn hán thất thần một chút, không lên tiếng.

Hán hỏi ta: "Người đang nghĩ gì? Trực giác của ta nói cho ta biết không phải chuyện tốt."

". Mặt của người di chuyển, giải phẫu chính hình nguy hiểm quá lớn, ta khuyên người ổn định gương mặt tốt hơn." Ta vừa nói, vừa lấy túi tiền của ta ra: "Bạn hữu, cuộc sống hạnh phúc nửa đời sau của ta liên giao phó ở trong tay người rồi, người hiểu nên làm như thế nào, trong nhà ta còn có hai thùng lớn nữa, ta không muốn học Đỗ Thập Nương cầm rương nhảy sông, nếu quá nặng đè ta chìm thì làm thế nào."

Hán tự tay, nhận lấy túi tiền, nghi ngờ hỏi ta: "Trước kia xem người không thích tiền."

Ta liếc mắt: "Tiền ai không thích? Hơn nữa, hiện tại ta kiếm đủ một chút sau này sống ở nông thôn sẽ rất tốt, tìm một hán tử khỏe mạnh, để cho hán làm ruộng, ta có thể ở nhà thuê hoa kiếm thêm tiền, như vậy trải qua, số tiền này không làm được ta cả đời đều dùng không xong."

Hán đại khái chưa từng thấy qua người không ôm chí lớn hơn so với ta, vì vậy trầm mặc thật lâu: "Đại khái những nam nhân kia nghĩ bề đầu cũng không nghĩ ra, hoa khôi thuyền hoa theo đuổi chính là cái này." Hán tự tay, sờ sờ đầu của ta: "Bọn họ nôn ra máu mà chết."

Ta cấp cho hán một ánh mắt quản chuyện của ta làm gì, tiếp tục đào hầm. Hán còn không đáp ứng giúp ta một tay hay không, ta vẫn ở chỗ cũ uốn éo hai tay chuẩn bị. Chút tiền lẻ này, ta hiểu rõ người này không để vào mắt, hơn nữa nhìn bộ dáng của hán, là không muốn lợi dụng ta làm gì nữa rồi. Thấy ta vẫn như cũ đào lỗ, hán ngồi chồm hồm xuống, đưa tay nâng cằm của ta lên.

"Thế nào? Mất hứng?"

Ta mặt không biểu tình nhìn hán: "Cuộc sống quá tuyệt vọng, tâm tình của ta lại quá phức tạp, ta không biết biểu đạt như thế nào."

Hán nghe không hiểu ta, chân mày nhú lại, mới tiếp tục mở miệng: "Người muốn làm cái gì? Không cần đến gần Nam Cung, hán thoát nhìn tuyệt đối không đơn giản như ngoài mặt."

Ta gật đầu một cái: "Đúng vậy, tuyệt đối không đơn giản, bên ngoài trắng bên trong cặn bã, ta không làm cho hán sống không bằng chết thì ba chữ Vương Tiểu Hoa sẽ viết ngược lại."

". Tại sao ngươi có hứng thú nồng hậu với việc hành hạ nam nhân vậy? Chẳng lẽ hấn làm chuyện gì đắc tội với ngươi."

"Không có, ta đơn thuần nhìn hấn khó chịu." Ta vô cùng dứt khoát trả lời.

Hắn trầm mặc. Dùng một loại ánh mắt quý dị nhìn ta một lúc lâu, mới chậm rãi tìm về âm thanh của mình: "Ta nghĩ ngươi không phải thẩm mỹ khác thường, ngươi là. Tinh thần khác thường."

Nghe hấn nói như vậy, ta thẳng thắn đứng lên, hấn cũng đứng lên cùng ta, lúc này ta cười, nhấc váy liền một cước đá qua, đập về phía bộ phận nhạy cảm của hấn: "Đau không?"

Sợ ca sớm có phòng bị, đưa tay đón đỡ, hết sức kiên định mở miệng: "Nhột!"

Ta thu chân về, trong nội tâm phát ra hai chữ màu đỏ thật to: ta sát!

Hắn cười, thịt trên mặt vắn vẹo thành một đoàn: "Vợ, loại nữ nhân hung ác tàn nhẫn như ngươi, ngoại trừ ta ra không ai có thể ứng phó được rồi."

"Ai nói?" Ta nhú mày nhìn hấn, gương mặt hài lòng: "Làm không tốt những người đó sau khi bị ta ngược đến cả người bị tổn thương khóc kêu lẫn lộn đầy đất tề tâm liệt phế cầu xin ta gả thì sao?"

Ta nhìn hấn hạo hạo thu tiền của ta về, nói tiếp: "Buổi tối ngươi tới chỗ ta, đem hai thùng bảo bối của ta tới đây, đây chính là khoản lớn nhất ta sống mười sáu năm mới kiếm được, trốn chạy đào hôn ắt không thể thiếu!"

"Vợ, ta nghĩ ngươi cũng không cưới để mà chạy trốn." Hắn hình như rất là tự tin, chia gương mặt vắn vẹo vào cùng nói chuyện: "Thành thân cùng người khác là không có khả năng, nhưng muốn từ trong hôn lễ của ta chạy trốn, ngươi chính là đầu óc cùng sức hành động cũng không đủ, cho nên, ngươi ngoan ngoãn chấp nhận là tốt rồi."

"Hai chữ ta ghét nhất chính là chấp nhận, ngươi thành công chọc giận ta, ta muốn cùng ngươi từ hình thức người đi đường tiến vào hình thức đối địch, sau này không chết không thôi!"

"Ta chỗ này có hai mặt nạ da người." Hắn sâu kín.

"Ồi chào, ta và ngươi là ai cùng ai chứ, phải xa lạ như vậy, sớm muộn cũng là người một nhà có đúng hay không? ! Đồ tốt nên chia sẻ cùng người nhà mới đúng chứ!"

Có lẽ tốc độ biến sắc mặt của ta quá nhanh, hấn có chút không kịp phản ứng: "Ngươi không chính dung thật đáng tiếc rồi, chỉ bằng cái dạng nhỏ này của ngươi, đừng nói một ngày giả trang ba người, chính là năm người sáu người cũng được, vợ, ta đột nhiên cảm thấy chúng ta trời đất tạo nên."

"Có đưa đồ hay không?"

Thấy ta trong nháy mắt sắp trở mặt, hấn chỉ sờ mũi một cái nói đồ không mang theo trên người, ta quả nhiên trở mặt, uy hiếp hấn tối hôm nay phải đưa thứ đó cho ta! Mặc dù biểu hiện của ta bá đạo, cũng trách lời của hấn nói thật sự thiếu ngược, thứ người như thế không quật lại không được! Ta không muốn biết tại sao hấn phải giả trang thành người của Nam Cung Tra, ta cũng không muốn lần nữa bị cuốn cái nhiệm vụ kỳ quái nào đó.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hấn, cũng không có ý định lợi dụng ta lần thứ hai, ta không biết hấn nghĩ như thế nào, cũng không muốn đi đoán. Lần trước hấn xuất hiện là ở gian phòng của Nam Cung Tra, lần này lại là bộ dạng này tướng mạo này, ta biết đại khái mục đích hiện tại của hấn có liên quan đến Nam Cung Tra, mặc dù ta muốn ngược Nam Cung Tra một phen, nhưng lúc này lại không thể không do dự một chút.

Ta hiểu rõ sợ ca đặc biệt đến đề tính cho ta, Nam Cung người này không đơn giản, từ lúc mới bắt đầu ta liền biết rõ, muốn đối phó với hấn phải lên mười vạn phần tinh thần, nếu không phải là bởi vì kịch tình thật sự thật làm cho người ta tức giận, ta cũng sẽ không chấp niệm sâu như vậy. Nếu như thật sự không thể tiếp cận nữa, ta vẫn. Đơn giản là ngược thân mà không phải ngược tâm là được rồi. Dù sao ngược rồi chạy, quá dễ dàng, hơn nữa ta hiểu rõ vị trí đồ bộ của hấn, trốn cũng không khó khăn.

Sau khi chia tay sợ ca, ta liền dẫn người trở về, ta không ngờ chính là, Nam Cung Tra nóng lòng như thế, chờ ta lúc trở về thuyền hoa đã bị kiểm tra và niêm phong, nghe nói là tú bà phạm tội, bị bắt nhốt, cô nương trong thuyền hoa phần lớn cũng bị mời đi làm khách rồi. Ta nghĩ đến tiền tài còn để lại ở trong phòng của mình, trong nháy mắt dâng lên ý tưởng nhấc chân nghiền nát hạ thân của Nam Cung Tra.

Lục Trúc lo lắng trùng trùng làm bạn với ta, ta đã đuổi hai nam nhân đi theo phía sau ta, chủ nhân không còn ở đây, bọn họ còn chăm chăm ta làm gì? Hiện tại bên ngoài thuyền hoa bên trong giữ rất nhiều quan binh, trừ quan binh ở ngoài, còn có một một nam chờ ở trong, Nam Cung Tra.

Ta đi về phía hấn, khẽ cúi đầu: "Nam Cung công tử."

Hắn nhìn thấy ta, lập tức bước nhanh tới, trên mặt mang nụ cười trấn an lòng người: "Thược Dược cô nương, hiện tại thuyền hoa xảy ra một ít chuyện, nếu như không ngại." Hắn bên này lời còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy tiếng ồn ào vang lên.

Ta ngẩng đầu, liền thấy nhiều thanh niên đi về phía này vô cùng, mục đích của bọn họ rất rõ ràng, chính là thấy Thược Dược. Hiện tại tú bà gặp nạn, chính là lúc nguy cơ của thuyền hoa, có mười mười nam nhân ồn ào nói phải giúp ta chuộc thân. Sắc mặt Nam Cung Tra có chút khó coi, quan binh mặc dù tận lực ngăn chặn những người đó, nhưng sức lực của đám người cường đại, một đẩy lại một đẩy, rất nhanh sẽ lộ một lỗ nhỏ, đám người lao qua bên này.

"Thược Dược cô nương, xin cùng ta rời khỏi chỗ này trước."

Nhìn tình huống, cũng chỉ có như vậy. Ta gạt đầu một cái, đi theo sau lưng Nam Cung Tra. Nam Cung Tra vươn tay ra, muốn kéo ta, ta vốn không muốn bị kéo, nhưng khi nhìn đến đáng vẻ kiên định lại ngầm có ý mong đợi kia, vẫn là để tay vào lòng bàn tay của hắn.

Đánh nhiều gây như vậy rồi, dầu gì cho viên đường cũng là thật tốt. Bất quá, ta đại khái cũng chỉ sẽ cho hắn một viên thôi, ta nghĩ ta là một người keo kiệt.

Nhà Nam Cung Tra cũng không nhỏ so với chỗ ở của mẫu Vương Gia, bởi vì hắn không có thiếp thất, hậu viện trống rỗng, coi như sạch sẽ. Bởi vì tác giả không an bài người nhà thân thiết cho hắn, cho nên hắn bây giờ một mình ở trong căn nhà rộng lớn này, nơi này trừ người làm cũng chỉ có hắn, hơn nữa hắn ngoài mặt ôn hòa, trên thực tế cũng là người nghi ngờ hơn người, người có thể được hắn tin tưởng cũng không nhiều lắm.

Chính là ta, cũng là diễn rất nhiều trò mới có thể được hắn thừa nhận.

Cao quý, tài hoa hơn người, thông minh, giữ mình trong sạch, coi như sống ở nơi đó, cũng như hoa sen, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. So với nữ phụ thật sự xuất sắc quá nhiều, cũng không uổng phí ta hầu như mọi thời tiết rèn luyện diễn kỹ. Ưu điểm nữ phụ có, ta có toàn bộ, hơn nữa còn vượt ra khỏi, thứ nàng không có, ta vẫn có như cũ, trừ ngay từ đầu phong cách tương tự, ta tin tưởng nam nhân này đã có thể rõ ràng chia ra ta cùng nữ phụ người nào là người nào.

Nữ phụ cao ngạo, đối với rất nhiều chuyện đều khinh thường ngoảnh lại nhìn, mặc dù nói là thiện lương nhưng không có biểu hiện cụ thể, nói là tài nữ, vẫn không có biểu hiện cụ thể, đây chính là ta sự khác biệt không lồ giữa ta và nàng. Ta tin tưởng, cho dù ta cùng nàng đứng chung một chỗ, ta chỉ dùng khí thế là có thể đem nàng ép thành đồng cặn bã, để cho nàng cùng nam chính cặn bã ngược luyến tình thâm đi.

Rõ ràng là lỗi của nam nhân, tại sao muốn nữ nhân tranh nhau đây? Còn không bằng ta tới trêu chọc, để cho bọn họ yêu nhau muốn giết đi. Ta bảo đảm, chọn thời điểm bọn họ không hòa hài ta liền rút rất sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Nam Cung Tra giống như ta dự liệu, liền sớm chuẩn bị tốt phòng cho ta, ngay cả Lục Trúc ta dẫn theo cũng có, ta giả bộ ngu làm như nhìn không ra, trước tiên hắn để cho ta ở đây, còn xoay người liền lấy ra khế ước bán thân của ta. Nhìn trên khế ước bán thân chỉ có một dấu tay mà không có tên, ta giống như rốt cuộc yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Nét mặt ta bây giờ thoải mái hiếm thấy, ánh mắt không còn lạnh lẽo như lúc đầu. Ngược lại mang theo ấm áp. Ta đưa tay, nhận lấy khế ước bán thân.

"Đại ân đại đức của công tử, tiểu nữ từ không gì báo đáp." Ta vừa nói, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội đưa tới: "Cái này, ta vẫn cất giấu trong người, liền tặng cho công tử thôi." Muốn ta lấy thân báo đáp cái gì, mau sớm đừng có nằm mộng. Thời điểm hại người, tay chân ta luôn luôn đặc biệt mau lẹ, điểm này ta cũng rất bắt mắt. Ta vừa nói như vậy, vừa khẽ nghiêng đầu, lộ ra một tia e lệ.

Tư thái nữ nhi kia chỉ tồn tại trong nháy mắt, rất nhanh, ta liền khôi phục nguyên trạng. Thời điểm ta ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Tra, vừa lúc bắt được trong mắt của hắn một chút tiếu nuối nhanh chóng vụt qua.

Thấy ta đã nói như vậy, hắn tự nhiên không thể lại đưa ra yêu cầu gì quá đáng, dù sao hắn là quân tử a quân tử. Nhưng Nam Cung Tra có thể bị một khối ngọc không biết ý nghĩa là gì đuổi đi thì cũng phải là Nam Cung Tra nữa. Chỉ thấy hắn cười đến ôn hòa vô hại như bình thường, âm thanh êm dịu ôn nhả: "Chúng ta quen biết cũng một thời gian rồi, có thể tạm thời lấy khăn che mặt của cô nương xuống không."

Vốn là lời vô lễ, nhưng hắn nói như vậy lại làm cho người ta có một cảm giác không thể cãi lại, hơn nữa, cũng không tạo ra cảm giác chán ghét.

Ta đầu tiên là nhíu nhíu mày, do dự một hồi, mới chậm rãi lấy khăn che mặt xuống. Ta hiểu rõ hắn nhất định đã sớm thấy diện mạo chân thật của ta, nếu để cho hắn nhìn thêm mấy lần cũng không có gì. Hiện tại ta đã rời khỏi thuyền hoa, cho dù đứng trước mặt ta chính là một tên cặn bã, ta cũng không lo lắng nhiều như vậy.

"Mấy ngày nay đa tạ công tử chăm sóc, bây giờ còn chiếu cố ta thế này, ta thật sự không biết nên như thế nào biểu đạt lòng biết ơn của mình, hôm nay, còn không thể không làm mặt dày khiến công tử thu lưu." Ta vừa nói, hơi ngưng ngừng. So với lạnh lẽo không cách nào đến gần vài ngày trước đó, bộ dáng hiện tại của ta và ngược lại chân thật hơn nhiều.

Biểu hiện của một cô nương trẻ trung hơn mười sáu tuổi nên có, ta cũng phải chậm chậm biểu hiện ra. Có lạnh lẽo cùng hiện tại tương phản, mới có thể tạo thành hiệu quả tốt hơn. Cho hắn biết ta cũng không phải là một người lạnh lẽo người, ta cũng biết cười, sẽ có sắc mặt khác.

Nam Cung Tra nghe ta vậy, rõ ràng thật vui mừng, chân mày khóa chặt ngừng cũng ngừng không được ý cười. Nhìn bộ dáng, không phải là một thư sinh

tuần mấy lần đầu yêu sao? Chỉ là, nếu tin tưởng những biểu hiện mặt ngoài này của hắn, ta cũng không phải ta rồi, ta phòng bị rất sâu.

Trong nguyên văn, Nam Cung Tra luôn luôn biểu hiện ôn hòa ưu nhã, song ánh mắt đa tình lại rõ ràng vô tình làm cho nữ chính sinh ra ảo giác thế giới của hắn chỉ có một mình nàng, một người như vậy, ta làm sao có thể dễ dàng yên tâm tin tưởng?

"Không cần nói như vậy, thời gian chúng ta quen biết thật ra cũng không coi là ngắn, đây chỉ là một cái nhấc tay mà thôi. Hơn nữa, phòng ốc của ta khá lớn, phòng khách đủ nhiều, cô nương muốn sống đến lúc nào cũng có thể. Đúng rồi, trong khoảng thời gian này người tốt nhất không nên tùy tiện đi ra ngoài."

Ta gật đầu với hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Ta hiểu, sợ rằng những người phía ngoài đó cũng không còn mấy người thực sự hiểu rõ ta đáng đáp ra sao." Ta vừa nói, tựa như đột nhiên nghĩ đến điều gì, bình tĩnh quay đầu nhìn về phía Nam Cung Tra: "Hôm đó ta gặp nạn, là tú bà đã cứu ta một mạng, mặc dù nàng để cho ta. Trở thành gái lầu xanh. Bất quá, ân cứu mạng không thể không báo, cho nên ta nghĩ, nếu như Nam Cung công tử có thể cứu tú bà một lần hay không."

"Người muốn cứu nàng, nàng để cho người thân vui lập thuyền hoa, phá hủy danh tiếng trong sạch của người, vì sao người còn muốn cứu nàng, cho dù nàng đã từng đã cứu người."

"Có lẽ đối với người ngoài mà nói ta đã mất trong sạch, nhưng thanh giả tự thanh, ta không sợ hãi lời đồn đại phỏng đoán của người ngoài, chỉ cần kiên định giữ vững lòng tin của mình là được. Hơn nữa, vì bảo vệ danh tiếng của mình, ta đã dốc toàn lực, ta cũng sớm đã tính toán xong đời này của mình, không có gì phải dè ý." Ta vừa nói, mi gian mang theo nửa phần ưu sầu, nửa phần hào hiệp.

Nụ cười trong mắt Nam Cung Tra ít đi, ngược lại nhiều hơn một tia thâm trầm nghiêm túc.

Ta làm như không thấy bộ dáng hiện tại của hắn, tiếp tục mở miệng: "Tú bà đã từng đã cứu ta một mạng là sự thật, nàng gặp nạn, ta không thể làm như không thấy, mặc dù ta vì vậy lấy được tự do, bất quá, phần ân tình này vẫn còn."

Nam Cung Tra: "Được, ta giúp người."

Ta không ngờ hắn đáp ứng sáng khoái như vậy, ngăn người, một đôi tròng mắt quên mất dè dặt từ trên gương mặt tuần mỹ của hắn. Nếu như, có người cho rằng ta bị những lời này của hắn làm cảm động sau đó động lòng, vậy thì sai lầm lắm rồi. Ta đang nhìn vào mắt hắn, nhìn xem trong đôi mắt hắn ta là như thế nào.

Thông qua cái bóng của ta trong mắt hắn, ta thích đáng điều chỉnh ánh mắt cùng vẻ mặt của ta, sau khi nét mặt của ta chuyển thành kinh ngạc cùng an tâm, nụ cười của ta rực rỡ như ánh nắng chiều: "Như vậy, đa tạ công tử rồi. Ta không có thói quen thiếu nhân tình người khác, nếu như có điều gì ta có thể làm xin tận lực nói cho ta biết, quấy rầy thêm một một thời gian nữa, ta tự sẽ rời đi."

Hắn hoàn toàn không ngờ ta sẽ lưu loát nói sẽ rời đi như vậy, cảm xúc mất hứng trong mắt Nam Cung Tra không cẩn thận tiết lộ một chút ra ngoài. Ta vẫn như cũ làm như không thấy, hướng về phía hắn cười yếu ớt, cười đến có chút xa lạ. Gần ngay trước mắt, lại như có khoảng cách xa xôi, đây là thứ ta muốn biểu đạt ra.

Hắn nhú nhú mày, nói: "Đã nói, chỉ là một cái nhấc tay, hơn nữa thời gian chung đụng này, ta sớm đã coi cô nương là tri kỷ, người còn như thế, cũng quá mức xa lạ. Ta nghĩ, ở trên thế giới này, không có người nào có thể tâm linh tương giao cùng ta hơn so với cô nương, cô nương liền an tâm ở lại đi."

"Người nói như vậy, thật đúng là bá đạo, nói là tri kỷ, thật ra giữa chúng ta cũng không quen thuộc. Đối với ta mà nói, khoảng cách như vậy khiến cho ta rất hài lòng, cũng không muốn thay đổi nhiều." Lời này của ta mới nói xong, cổ tay liền căng thẳng, ta cúi đầu vừa nhìn, người trước mặt dùng sức bắt được cổ tay của ta, khiến cho ta ngẩng đầu nhìn hắn.

Ta chạm vào đáy mắt hắn, nồng đậm gọn sóng núp dưới vẻ ôn hòa: "Người đây là."

"Chưa quen thuộc, chỉ là bản thân cô nương từng bước từng bước tạo ra khoảng cách mà thôi. Thành thật mà nói, đối với ta, bí mật trên người cô nương thật là quá nhiều, ta có rất nhiều điều không biết, ta một mực thử đến gần, mỗi lần cảm giác cô nương có một chút dao động, người liền sẽ kéo xa khoảng cách, cứ như vậy sợ bị người khác hiểu được con người thực sự của người sao?"

Hắn nói xong, trong ôn hòa mang theo bá đạo, trong bá đạo mang theo mura to gió lớn chưa từng có, cổ tay của ta bị nắm có chút đau, nhưng ta không phát ra bất kỳ âm thanh gì, ta đang mãnh liệt kích động trợn trắng nhãn nại.

Chiến thuật như gần như xa!

"Quá thất lễ, xin công tử buông tay."

"Vì sao gặp nạn, vì sao uất ức mình cũng không tình nguyện ở lại đây, cho dù mất đi trong sạch cũng là bộ dạng không dè ý chút nào, ta không tin đây chẳng qua là bởi người quá mức kiêu ngạo. Nữ tử kiêu ngạo như người, như thế nào tất cả đều không thêm dè ý." Nam Cung Tra một bộ rất hiểu ta, trong mắt từ từ tràn ra một loại tình cảm chân thật, ta nhìn hắn, không nói gì.

"Không thể nói ra miệng sao?"

"Công tử đối với ta là có ân, nhưng còn chưa tới trình độ để cho ta cái gì cũng có thể nói ra khỏi miệng, xin công tử buông tay." Ta cảm thấy được, ta đang từng bước một chọc giận hắn, thời điểm ta cho là hắn sẽ tức giận, hắn ngược lại cười.

"Là ta thất lễ." Hấn buông tay của ta ra, trong mắt lại khôi phục ôn hòa lúc trước.

Ta hiểu rõ, hấn không sai biệt lắm muốn đi điều tra thân phận thật sự của ta, ta đương nhiên không thể để cho hấn lập tức có ý nghĩ như vậy, vì vậy ta quyết định dời đi sự chú ý của hấn. Ta nhẹ nhàng hắng giọng một tiếng, dùng cái tay khác đặt ở cổ tay ta vừa bị nắm một hồi, quả nhiên, hấn lập tức nhín ta .

"Thế nào, ta làm đau ngươi?"

Ta hướng hấn lắc đầu, sắc mặt lại có chút tái nhợt: "Hấn là không đáng ngại."

Ta nói vậy, hấn càng thêm không yên lòng, sau khi biết ta là người không thể dùng ngôn ngữ để làm cảm động, hấn lại một lần nữa động thủ, nắm lấy tay của ta, cẩn thận kéo tay áo của ta, quả nhiên, cổ tay trắng nõn mềm mại của ta đã xanh một vòng. Cảm tạ Thượng Đế, cảm tạ cơ thể thụ ngược của ta! Bởi vì cổ tay bị thương như vậy, ta lập tức điếm đăm đáng yêu, hết lần này tới lần khác ta lại biểu hiện rất kiên cường, khiến Nam Cung Tra muốn trách cứ cũng không hạ miệng được, muốn an ủi lại ngại không nói ra được.

"Xin lỗi, ta lập tức đi lấy thuốc, ngươi trước tiên ở trong phòng nghỉ ngơi một chút, ta lập tức sẽ trở lại." Hấn nói xong, giọng nói mang chút áy náy, cũng mang theo chút trách cứ.

Ta không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ thấy hấn xoay người rời đi. Sau khi hấn rời đi ta mới lắc lắc cổ tay bị nắm, đi tới bên giường ngồi xuống. Ta đang suy tư, kế tiếp phải rời đi như thế nào. Xem ra trước thời gian trước đó ta diễn không tệ, Nam Cung Tra đã đi vào trong vòng kế hoạch của ta, bước kế tiếp làm như thế nào mới có thể không làm tổn thương đến bản thân, một mạch rời khỏi đây?

Nếu như bị cứng rắn giữ lại liên hông bết, mới vừa rời Nam Cung Tra đã không cẩn thận lộ ra một mặt bá đạo cường thế, sợ thời điếm bộ mặt thật của hấn bại lộ cũng không xa, ta tốt nhất rời đi trước khi hấn tháo bộ mặt quỷ quân tử xuống.

Trước bởi vì ta muốn nói chuyện cùng Nam Cung Tra, Lục Trúc đã bị đuổi ra ngoài, đến bây giờ vẫn chưa trở lại, nghĩ tới đợi lát nữa Nam Cung Tra nói không chừng muốn giúp ta thoa thuốc, nội tâm ta liền hơi kháng cự.

Không đợi ta u buồn bao lâu, Nam Cung Tra đã trở lại rồi, hấn rời đi vội vàng, trở lại cũng có chút vội vàng, nếu như là nữ tử bình thường, lúc này tám phần liền cảm động, thế nhưng ta không phải. Lòng ta so với sắt đá còn cứng rắn hơn, máu so rắn còn lạnh hơn, không tin tưởng bất kỳ ai trên thế giới này, thật đáng buồn lại tịch mịch, nhưng ta cũng không nguyện ý thay đổi trạng thái như vậy. Sợ rằng, trên thế giới này cũng khó có người khiến cho ta thay đổi.

Ta nhìn Nam Cung Tra động thủ thật sự giúp ta thoa thuốc, ta vội vàng đưa tay ngăn cản: "Ta tự mình làm."

"Coi như để cho ta lấy công chuộc tội, thương thế kia dù sao cũng là ta tạo thành." Hấn cười, rất đơn giản liền kéo tay ta ra, cố chấp nhất định phải giúp ta thoa thuốc. Bởi vì tác giả thiết định, da của ta cực kỳ trắng nõn yếu ớt, khi hấn thực sự tiếp xúc đến da của ta, ta có thể cảm thấy đầu ngón tay của hấn cũng có chút run rẩy, hình như không dám nặng tay. Đáng về thận trọng này, giống như tay ta là trân bảo gì đó.

Khóe miệng ta ngoác ngoác, cười như không cười, hấn không nhìn thấy nụ cười hiện tại của ta, vì vậy ta không có gì cố kỵ.

Chuyện này. Coi như là một loại ý nghĩa khác của tiếp xúc da thịt sao? Nếu không phải sợ ta phản kháng quá kịch liệt khiến người này trực tiếp hắc hóa, ta như thế nào lại nhẫn nại để hấn đụng đến thân thể của ta? Thật tiếc nuối, bởi vì phải diễn trò nên không có biện pháp một cước đá vào cái phía dưới kia, hoặc là dứt khoát cho hấn một tát tai.

Mặc dù Nam Cung Tra không quan hệ nam nữ bừa bãi như mẫu Vương Gia, nhưng bởi vì biểu hiện của hấn khi phát hiện ra nữ phụ là một nữ nhân ác động sau khi nữ phụ trở lại trong kịch tình, làm cho ta. Cực kỳ khó chịu. Loại khó chịu không phải đá phía dưới kia là có thể phát tiết được, cho nên ta mới đi con đường tình cảm.

Yêu nữ phụ, rồi lại đối với thân thể nữ chính lưu luyến không dứt, yêu nữ chính lại cùng nữ phụ cả ngày lẫn lộn trên giường, nam nhân như vậy cũng có thể được tha thứ, quả thực là quá buồn cười. Cho dù có hiểu rõ đây là một thế giới thiên lỗi máu chó không có logic, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được hỏa khí của ta.

Khi hấn bôi thuốc cho ta xong, ta lập tức liền thu tay lại, còn âm thầm thế trong nội tâm, nếu như hấn còn dám đuổi móng vuốt tới đây đụng vào ta, cộng thêm lần đụng chạm này, nhìn xem ta không đá phá hấn!

"Chuyện này, ta có thể coi như chưa xảy ra, xin Nam Cung công tử không cần lại làm ra hành động quá lễ." Ta dùng lưng về phía hấn, nói như vậy .

Thanh âm Nam Cung Tra vẫn ôn hòa như cũ: "Lần này là lỗi của ta, sau này sẽ không, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi."

Thấy hấn muốn đi, ta vội vàng xoay người, nhìn hấn: "Đúng rồi, về thân phận chân thật của ta, rất xin lỗi hiện tại không thể nói, có lẽ cũng không lâu lắm ngươi liền có thể biết, nhưng, không phải hiện tại. Ta ghét người khác sau lưng ta điều tra lý lịch của ta."

Nam Cung Tra nhìn ta, nụ cười không giảm, nhưng ta biết, hấn tạm thời sẽ không đi tra chuyện của ta. Ta cho tới bây giờ sẽ không biểu hiện mình là một người xinh đẹp không có đại não, chắc hấn hấn cũng biết ta đã đoán hấn nghĩ muốn đi điều tra thân phận của ta rồi.

"Yên tâm đi, ta sẽ đợi đến khi chính ngươi muốn nói."

Mặc dù Nam Cung Tra nói như vậy, ta lại nghe được lời hán không nói ra miệng. Đại khái, hán đã hạ quyết định muốn lưu ta lại, bởi vì ta phải lưu lại, hán mới đợi được đến ngày ấy.

Ta làm như không nghe ra ý của hán, đưa hán ra ngoài phòng.

Ở trước phòng ta trồng vài cây trúc xanh, hoàn cảnh đặc biệt thanh tịnh và xinh đẹp, Nam Cung Tra rời đi, cũng không quay đầu lại nhìn ta. Ta lười biếng tựa vào cạnh cửa, mặt không chút thay đổi.

Một nam nhân mang mặt nạ mặt rô đi tới, đứng ở bên cạnh ta.

"Người ở đây đùa với lửa." Hán nói.

Ta cười, lông mày cong cong nhìn nam nhân bên cạnh: "Bạn hữu, ta luôn đùa với lửa, đùa người, đùa mình. Trước khi lửa cháy đến trên người ta, ta bảo đảm khiến lửa không cháy được nữa."

Nghe được ta nói như vậy, nam nhân phản xạ có điều kiện nhìn một chút phía dưới của mình.

Ta: "Ta không phải chỉ cái đó. Người cảm thấy, để cho hán bị nữ nhân X đến tinh tấn nhân vong thì như thế nào?"

"Người thật là ác độc."

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Khi Lục Trúc trở về, ta đã nhàn nhả nằm nghiêng trên giường, ta dùng một tay chống đầu, một tay đặt trên vài cái rương gỗ nhỏ phía trước. Trông ta ưỡ oải, ở mặt ngoài nhìn không ra đang nghĩ cái gì. Lục Trúc thật kinh ngạc nhìn ta, bởi vì ta để khăn che mặt ở một bên, nàng biết bình thường ta rất kiêng kỵ lộ ra mặt của mình.

"Tiểu thư." Lục Trúc đi đến cạnh giường, khom người: "Quản gia nói cơm chiều đã chuẩn bị xong rồi."

Ta nâng mí mắt, xoay người ngồi dậy, cầm một cái rương gỗ nhỏ trong tay, mở miệng nói: "Lục Trúc, người cũng không muốn ở lại thuyền hoa phải không? Cho dù chỉ làm nha hoàn, nơi đó cũng không trong sạch. So với việc này, không bằng lấy chút tiền ở bên ngoài sống yên ổn qua ngày."

Thấy ta nói vậy, Lục Trúc ngẩn người, nghi hoặc mở miệng: "Vì sao tiểu thư nói như vậy? Người không trở về sao. . ." Mấy ngày nay Lục Trúc bị tiền nện đến mức choáng váng, trong mắt ngoại trừ tiền cũng chỉ là tiền, rời khỏi thuyền hoa, cơ hội kiếm tiền đã không còn.

"Tất nhiên không thể trở về, nếu không phải lúc trước được tú bà cứu và cũng không có cách nào rời đi, ta sẽ không ở nơi đó. Hiện tại bằng tài sản trong tay người, có thể cho người cuộc sống sung túc qua nhiều năm, nếu tiết kiệm một chút, có lẽ dùng đủ một đời, người a, không nên quá tham lam." Ta nói, đi vòng quanh Lục Trúc đang đứng ngốc tại chỗ.

Ta đã nói như vậy, Lục Trúc không thể không hiểu ý tứ của ta: "Tiểu thư đang đuổi ta đi sao? Nhưng mà, rời khỏi người thì ta có thể đi đâu? Cho dù không trở về thuyền hoa, Lục Trúc cũng muốn đi theo tiểu thư."

"Ta không muốn mang theo người." Ta nói trực tiếp: "Ta chán ghét nhược điểm, người không thể trở thành nhược điểm của ta. Ta có thể cho người những thứ này, về sau người rời khỏi đây, tìm một chỗ sống yên ổn qua ngày. Mấy ngày này dù sao cũng là người chiếu cố ta, tuy rằng ta không phải là người tốt, cũng không muốn quá tuyệt tình."

Ta đặt thùng gỗ trước mặt Lục Trúc, nàng mới đi theo ta mấy ngày, trong này có cái gì nàng rất rõ ràng. Ánh mắt Lục Trúc lóe lóe, nhìn ra được là có chút tâm động. Lục Trúc chẳng phải nha đầu thấp thân nuôi từ bé, không có khả năng trung tâm với ta đến mức nào, nàng không muốn đi, có lẽ cũng vì tâm tính.

Làm lâu ở đó, cho dù là nha hoàn cũng sẽ cảm thấy, nếu không có nam nhân để dựa vào thì sẽ không an toàn, không dám ở bên ngoài một mình. Nhưng mà, ta cũng không muốn đi đâu cũng mang theo một người như vậy, không những phiền toái mà còn khó che giấu. Ta sẽ không ở lại đây quá lâu, mang theo người cũng không dễ chầy.

"Nhưng là. . ." Lục Trúc do dự một hồi lâu, mới chậm rì rì nói: "Ta không biết nên đi nơi nào, lúc mười ba tuổi ta bị bán vào thuyền hoa, trong nhà cũng không có người. Hơn nữa, hơn nữa một mình ta không biết nên sống thế nào, ta muốn đi theo tiểu thư, người lợi hại như vậy, cho dù không thuận theo không dựa vào nam nhân cũng có thể sống tốt."

Mấu chốt chính là, nam nhân bên ngoài nhiều như vậy, ai biết có gặp phải cặn bã hay không? Tuy rằng Lục Trúc không phải là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng

bộ dạng cũng không tồi. Một bộ dạng không tồi, tiền tài lại mang nhiều, ở nơi nào cũng không an toàn. Nàng không muốn đi ta cũng biết, thế nhưng, ta thật sự không muốn mang theo một người như vậy.

"Người có thể chọn một thôn xóm rồi ổn định, chỉ cần không để lộ tiền tài, đừng quá nổi bật, nữ nhân cũng có thể sống tốt, nếu người thật sự lo lắng, ta có thể dạy người một chiêu." Ta nói, một cước đá vào cái bàn bên cạnh, cái bàn bị lực mạnh đánh sâu vào, phát ra tiếng vang to rồi gãy thành mấy tấm ván gỗ: "Gặp nam nhân tốt thì người bắt, gặp nam nhân xấu thì người đá phía dưới của hắn cho phé thì thôi, chỗ này là gốc rễ của nam nhân, bị trọng thương thì không có tinh lực mà tìm người phiền toái. Chỉ cần chiêu này luyện được tinh chuẩn, cho dù gặp một cái hay một tá nam nhân, bọn họ cũng đều nằm sấp dưới chân người!"

Ta thấy hai mắt Lục Trúc trừng lớn, ngây ngốc như bị thứ gì làm khiếp sợ, sắc mặt vô cùng kinh hoàng. Trong lòng ta cảm thấy, nha đầu này thật sự là giác ngộ chưa đủ, ta vươn tay, vỗ vỗ vai nàng, cảm giác thấy thân thể nàng run lên một chút, ta lời nói thâm thúy mở miệng: "Yên tâm, đây là kinh nghiệm của ta."

Sắc mặt Lục Trúc trắng xanh, ánh mắt đặt ở cặp chân nhỏ của ta.

Ta lạnh nhạt nhìn nàng: "Ăn cơm đi, đợi lát nữa ra ngoài có người hỏi, người phải nói cái bàn là người làm hỏng, yên tâm ta sẽ đền tiền giúp người." Nói xong một câu này, ta ngẩng đầu, trạng thái mềm mại đi lên trước, chân có hơi run lên. . .

Cái bàn quả là. . . Cứng rắn hơn thứ kia của nam nhân, thấy quá nhiều công trình bã đậu, ta quên mất không phải tất cả đều là công trình bã đậu, quá cứng rắn rồi! Nếu không phải ta tập trung đá ở một điểm, cái bàn cũng sẽ không bị đá hỏng. Nhưng mà, chân thật là. . . Đau đau đau đau đau đau đau đau chết mất!

Lục Trúc khó khăn lắm mới phản ứng kịp, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, đi tới đỡ ta. Ta nghĩ, có lẽ nàng không biết là ta đá đau chân, mà là giả bộ. Mắt thấy ánh sáng bùng bái toát ra từ trong mắt nàng, khóa miệng ta giật giật, vô cùng lạnh nhạt nhỏ giọng lừa dối: "Nhớ kỹ, không ngoan độc với nam nhân, sẽ là bi kịch của nữ nhân, người thấy các nam nhân có một phòng tiểu thiếp, các nam nhân đi tới đi lui thanh lâu. Chỉ cần người ngoan độc, có nam nhân nào là không tìm được."

Có lẽ phải nói là. . . Ngoan độc như vậy, nam nhân nào dám tơ tưởng?

Lục Trúc có lẽ là sùng bái ta đến mức mù quáng, không hề phát hiện ra câu nói kia có gì không đúng, mạnh mẽ gạt đầu rồi gạt đầu, ta nghĩ, tùy nàng đi. Dù sao, về sau chịu thiệt cũng không phải ta, để ý như vậy làm gì?

Sau khi đến chỗ ăn cơm, Nam Cung Tra đã đứng ở đây, cười như gió xuân chờ ta, bên cạnh hắn là một quần gia trung niên, một số nha hoàn mỹ mạo đứng bên cạnh hầu hạ. Khác với chỗ của vương gia, mục tiêu phần đầu cuối cùng của nha hoàn nơi này không phải là lên giường chủ nhân, mà là làm tốt bốn phận của nha hoàn. Không nên nhìn không nhìn, không nên nghe không nghe, không nên nói không nói, chỉ làm chuyện thuộc bốn phận.

Đây coi như là Nam Cung Tra có phương pháp quản lý, hơn nữa nửa người dưới của hắn có kỷ luật hơn vương gia.

"Đói bụng phải không, mau tới đây." Hắn cười, dẫn ta tới ngồi.

Nếu là trạng thái bình thường, thấy bàn mỹ thực lớn đến thế, tám phần là ta bỏ nhào qua, nhưng vì diễn cho tốt nhân vật hiện tại, ta cố nén để không chảy nước miếng, nuốt nước miếng cũng nuốt vô cùng cẩn thận. Ta dùng tư thái cực kì duyên dáng ngồi xuống chiếc ghế mà hắn kéo ra, gạt đầu một cái với Nam Cung Tra.

Ừm, màu sắc này, mùi này. . .

Chỉ khi bị đồ ăn dụ dỗ, ta mới có thể dễ dàng hồng mắt! Ta cố gắng biểu hiện tao nhã, ăn cơm từng chút một, cho dù là như vậy, ta vẫn là một bát rồi lại một bát. Ta ăn từng miếng nhỏ, động tác cũng không nhanh, hơn nữa bộ dáng ta ăn cơm nhìn cảnh đẹp ý vui. Thế nhưng, đúng lúc này, đột nhiên quần gia dè dặt đi tới trước mặt Nam Cung Tra, nhỏ giọng nói.

". . . Gia, cơm không có, đồ ăn tuy rằng sắp bung lên, nhưng mà. . ." Hắn nhìn cái bàn không còn chút đồ ăn nào, dùng ánh mắt quý dị nhìn ta: "Cơm mới bây giờ còn chưa chín. . ."

Ta dừng lại, vô tội chớp mắt vài cái. . . Hình tượng của ta. . .

Ta do dự một chút, mới nhỏ giọng nói: "Thật có lỗi, công tử. . . Ngài ăn đi, ta đã ăn no rồi."

Một hơi ăn phân lượng hai ngày của người khác có thể không no sao? Bụng của nữ nhân này làm bằng cái gì! —— Ta nhìn thấy tin tức như vậy trong mắt quần gia.

Ta hơi đỏ mặt, quay đầu đi.

Ta không ngờ rằng, nghe được lời nói của quần gia, đầu tiên Nam Cung Tra cắn người, rồi sau đó đột nhiên bật cười "Phốc" một tiếng. Bả vai hắn run run, nhìn trông vô cùng vui vẻ, là sự vui vẻ không chút giả tạo.

Xin lỗi vì làm trò tiêu khiển cho người! Ta thật muốn nói như vậy, nhưng ta biết ta không thể.

Vì thế, ta vô tội nhìn hắn, mặt còn ửng đỏ. Chỉ lộ ra một đôi mắt và lộ toàn bộ khuôn mặt vẫn là có khác biệt, sau khi lộ ra toàn mặt, hắn sẽ không thể

chỉ nhìn mắt của ta, cũng không thể không nhìn ra sự thực là ta hoàn toàn khác nữ phụ. Hôn nữa, bởi vì tác giả là mỹ nhân khổng (yêu thích mỹ nhân), cho nên ta có thể vỗ ngực cam đoan, toàn bộ tiểu thuyết không tìm được một nữ nhân nào đẹp hơn ta. . . Ngoại trừ nam nhân.

"Không nghĩ tới, cô nương còn có một mặt trăng thán như vậy." Hắn cười, lông mày cong cong, có phần giống bộ dáng khi làm chuyện xấu mà ta tưởng tượng. Đương nhiên, ta biết hắn không muốn làm chuyện xấu.

Ăn nhiều là trăng thán sao? Bởi vì hình tượng sụp đổ nên gọi là trăng thán sao? Ta có phần không hiểu, những việc không nghĩ ra thì ta sẽ không phí đầu óc suy nghĩ nữa. Ta nghi hoặc nhìn hắn vài lần, liền mở miệng nói: "Tuy rằng chủ nhân còn ở đây, nói như vậy thật thất lễ, nhưng là, xin cho ta đi nghỉ ngơi trước. . ."

"Ừm? Bụng người còn đói sao? Nếu còn đói, có thể gọi người mang đến chút điểm tâm." Hắn nói xong, thân thể đang định xoay người đứng lên của ta giống như bị định trụ.

Nam Cung Tra phát hiện điểm này, ý cười càng thêm rõ ràng, nhưng đáng chết là, ta phát hiện chân của ta không nhấc lên được giống như dính vào mặt đất. Hôn nữa ta bỗng thay đổi thành vẻ mặt hết sức chính trực nhìn Nam Cung Tra, ta cảm thấy hiện tại chân ta không đau, eo không mỏi, đi thang lầu cũng dễ dàng, thân thể vô cùng khỏe mạnh, ăn cơm thật ngon!

Ta vẫn muốn, nói: "Còn đói. . . một chút."

Trong lúc này, ta phát hiện biểu cảm mặt mày của quản gia sứt mẻ một chút, ta phát hiện thân thể của nha hoàn xung quanh hơi lay một chút, ta còn phát hiện sự sùng bái của Lục Trúc bên cạnh ta tăng thêm một bậc, ta càng phát hiện. . . Nam Cung Tra cười thật xán lạn.

Trước đây không lâu, ta quỳ gối dưới chân bàn ăn của vương gia, hiện tại, ta tiếp tục bại dưới chân bàn ăn của tra nam. . .

Lục Trúc đã quen với việc ta ăn nhiều hơn nữ hài bình thường một chút, hôn nữa không hề kén chọn, cho nên ta ăn cứ ăn, ngoại trừ độc dược và vật bài tiết. Nhưng là, có lẽ nàng không nghĩ tới, ta lại biểu hiện khác với sự tưởng tượng của nàng.

Cơm chiều qua đi, eo nhỏ của ta không thể xoay một cách bình thường, cái eo vốn yếu đuối nay có thêm một cái bao nhỏ. . . Tiếc là bên trong không có em bé, mà là ăn quá nhiều. Ta cảm thấy bộ dạng của ta có hơi ngốc, vì thế ta hỏi Lục Trúc bên cạnh.

"Nhìn ta trông ngốc sao?"

Lục Trúc lắc đầu: "Tiểu thư thật đáng yêu."

Lục Trúc lớn hơn ta ba tuổi, xem như là tỷ tỷ, nàng khen ta đáng yêu, ta còn có thể chịu được. Ta quay đầu, chỉ thấy Nam Cung Tra vẻ mặt tán thành nhìn ta, làm ta không khỏi nhìn trắng tự hỏi. . .

Không phải ta. . . Biến dạng rồi chứ?

Chỉ có nữ hài tử không xinh đẹp mới có thể được khen đáng yêu, những lời này không biết ta nghe được từ đâu, nhưng sau khi nghe ta lập tức nghĩ là thật rồi! Vì thế, trong phút giây này, ta ưu sầu. . . Thân là nữ chính, ta biến dạng, quang sáng của nữ chính cũng sẽ cách ta mà đi? Sự ưu sầu liên tục quấn lấy ta cho đến sáng ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Ta không muốn nói gì nữa, ta nhìn chiếc bàn càng ngày càng nhiều đồ ăn trước mặt, ta đã không có cách nào dùng lời nói để hình dung tâm tình của ta. Sau khi buổi tối hôm đó qua đi, ta phát hiện ngày hôm sau nha hoàn bưng điểm tâm tới với lượng gấp đôi người bình thường, ta ăn sạch sẽ, sau đó tản bộ trong sân thì gặp Nam Cung Tra.

Hiện tại cứ mỗi khi gặp hắn là ta lại bàn luận từ thi từ ca phú cho tới nhân sinh triết học, hôm nay, ta cũng định làm như vậy, thế nhưng, Nam Cung Tra chưa thỏa mãn khi mỗi lần đàm luận loại chủ đề đề cao tố chất này. Hắn muốn tán gẫu cái khác với ta, mỗi ngày nói về thi từ, hắn bị ta áp chế, nói về nhân sinh triết học, cũng vẫn bị áp chế, giờ phút này, hắn đã buông tha cho việc xoắn xuýt tại đó cùng ta.

Nam Cung Tra cho rằng sở thích của ta rất giống hắn, hôn nữa, tài hoa của ta có lẽ còn ở trên hắn, đối với việc này, hắn đã không có chuyện gì hay để nói, vì thế cùng ta từ thi từ ca phú cho tới nhân sinh triết học, mỗi ngày hắn phải suru tràng vết bụng thật thâm. Những gì hắn biết thì ta đều biết, hôn nữa ta còn biết nhiều hơn hắn, tất nhiên là áp chế hắn nhiều một chút, tiếc là hắn không hiểu, tự làm khổ mình một thời gian.

Thấy qua sở thích với đồ ăn của ta, hắn giống như sáng tỏ thông suốt, gặp ta không bao giờ nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt nữa mà nói một ít chuyện khá thực tế. Hắn vòng vèo hỏi thăm cuộc sống trước kia của ta là dạng gì, tuy rằng hắn không hỏi rõ thân phận của ta là gì, nhưng ta biết hắn đã vô cùng bức thiết muốn biết rồi!

Ngoại trừ hỏi thăm ta, hắn còn cố ý để lộ ra tình huống của mình, trong nhà có người nào, thân phận của hắn, sản nghiệp của hắn, chuyện mỗi ngày hắn phải làm. Hắn gần như không giấu giếm ta cái gì, thấy hắn đã bộc trực đến mức này, ta có thể không nói cái gì sao? Vì thế, ta đành mơ hồ lộ ra phụ thân bức hôn, nhảy vách núi đen, được cứu đến trong thuyền hoa.

Ta nhớ rõ ràng, những gì hắn lộ ra, hoàn toàn không có chút gì về nữ phụ đã ở cùng hắn nhiều năm. Loại nam nhân này, nếu không chính thì thật là xin lỗi bản thân. Hơn nữa, ý tứ của hắn thật rõ ràng, như thế nào cũng phải đã động ta, làm ta cam tâm tình nguyện ở bên hắn.

Loại khả năng này, cho dù là núi không đòi trời đất hợp một cũng không có.

Hắn không rõ, nhưng ta lại biết. Có lẽ là vì mỗi ngày ta đều ăn hết sạch, làm hắn luôn cho rằng ta chưa ăn no, vì thế đồ ăn đưa tới trước mặt ta càng ngày càng nhiều, trời biết, ta chỉ không muốn lãng phí, thực ra dạ dày ta vẫn rất nhỏ. Một bữa ăn năm bát cơm ta đã rất thỏa mãn, thật sự!

Có lẽ vì nhìn thấy một chút bản chất chân thật của ta, khi tán gẫu với ta Nam Cung Tra ngày càng nhẹ nhõm, tươi cười cũng ngày càng nhiều, ta không đồng ý thừa nhận là về gốc gác của ta lấy lòng hắn, làm cho tâm tình mấy ngày nay của hắn đều vô cùng tốt. Nhưng mà, hắn càng thoải mái, chứng tỏ ngày càng tin tưởng ta, càng mở lòng mình, đây là sự phát triển tốt nhất, ta sẽ không ngăn cản.

Chờ một lát, lần sau gặp Nam Cung Tra ta nên tỏ vẻ không cần mang cho ta một bàn lớn điểm tâm. . . Bụng sắp nổ tung là tốt sao?! Điều này gây áp lực rất lớn cho dạ dày ta, cũng không tốt cho sức khỏe, ăn uống quá độ tuyệt đối không tốt. Tuy rằng ta sẽ không béo phì, nhưng ta cũng nên đề phòng.

Ngày ấy, khi tới sạp ca mang vài cái rương gỗ nhỏ đến cho ta, ngày hôm sau ta bảo hắn giúp ta đổi này nọ thành ngân phiếu và một ít bạc vụn để dễ mang theo, tùy thân mang tiền theo mới có thể làm ta có cảm giác an toàn. Lục Trúc cũng làm theo ta, từ trước đến giờ nàng là đại nha đầu thông minh.

Khi đến nhà Nam Cung, cuộc sống của ta luôn luôn rất tốt, chỉ là chỗ ở của ta có vài nha hoàn, ngoại trừ hành động không tiện, hết thấy đều tốt. Đến bây giờ ta còn chưa rõ mục đích của sạp ca là gì, nhưng mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy hắn thay đổi những khuôn mặt khác nhau chạy tới chạy lui, nhiều lần hắn đi ngang qua người ta, ta thiếu chút nữa không nhận được mà lộ xuống một thân da của hắn. . .

Nguyên nhân là, hắn mang bạc đến cho ta, lại quên mang hai chiếc mặt nạ mà hắn hứa cho ta! Thật sự là buồn cười, không có chữ tín, quả là tiểu nhân!

Sau khi ăn xong điểm tâm, ta cúi xuống nhìn, bụng nhỏ của ta lại có một cái bao, người không biết còn có thể nghĩ rằng ta đang mang thai. . .

Đối với việc này, Lục Trúc không dám cười nhạo ta, nha hoàn khác chỉ dám run run đầu vai một chút, không dám phát ra tiếng quá lớn. Lúc trước các nàng ở trước mặt ta ngay cả bả vai cũng không dám nhúc nhích, sau khi biết ta tốt tính mới dám làm như vậy, không phát ra âm thanh đã rất nể mặt ta, thực ra. . . Ta cũng cảm thấy bộ dáng hiện tại của ta thật ngu xuẩn.

Về mặt ta chính trực, một tay chống cằm, mỗi khi có ý nghĩ xấu xa, ta luôn biểu hiện thân nhiên như vậy.

Bọn nha hoàn thấy ta ăn xong, dọn bát đĩa rồi đi ra ngoài, ta vẫn đang trầm tư. Ta biết lúc này Nam Cung Tra còn đang làm việc, ta đi ra ngoài cũng không gặp được hắn, buổi sáng sớm, ta không muốn đi ra tiêu thực. . . Tuy rằng ta đang rất no. Lục Trúc rót cho ta chén nước, ta ưỡ oài nói: "Nếu bụng ta còn thêm thứ gì nữa, ta sẽ ói mất."

". . . Vậy làm sao bây giờ?"

Ta vuốt bụng mình như nữ nhân mang thai, sâu kín nói: "Chờ ta tiêu hóa. . ."

Lời này vừa nói, cửa sổ bên cạnh đột nhiên bị một trận gió mạnh thổi mở, ta ngẩng đầu, nhìn Lục Trúc nói: "Người ra ngoài đi dạo đi, không cần ở lại đây. . ."

Lục Trúc rất nghi hoặc: "Vì sao. . . Ta phải chiếu cố tiểu thư a."

Ta nghiêm túc nhìn nàng: "Ta bụng no khó chịu, người thay ta ra ngoài đi dạo tiêu thực, nhớ kỹ phải đi đều, cự ly mỗi bước phải bằng nhau, người đi từ phòng ta đến ngoài phòng Nam Cung, lại từ ngoài phòng Nam Cung đi về phòng ta, lúc đó bụng ta sẽ không no nữa."

"Như vậy cũng được!?"

Ta lập tức gật đầu: "Được a, chắc chắn được, đây là kinh nghiệm của ta."

Lục Trúc cái hiểu cái không bị ta lừa dối, bước chậm rì rì từng bước ra ngoài, đôi khi nàng thông minh, đôi khi lại rất dễ lừa, xem như nha hoàn tốt, tiếc là ta ngại mang theo người vì sợ phiền toái.

Thấy người đi không còn bóng dáng, ta mới đi đến cạnh cửa, đóng kỹ cửa lại. Ta quay đầu, lập tức thấy một thô sử nha hoàn diện mạo bình thường, ăn mặc bình thường ngồi cạnh bàn. Trong tay nàng cầm một thùng gỗ, nàng đặt thùng gỗ lên bàn.

Ta từ từ đi qua, chống eo nói: "Bạn hữu, đây là mục đích của người?"

Hắn ngẩng đầu, đầu tiên nhìn bụng của ta rồi nhìn mặt của ta: "Người làm ta không phản bác được, may mà ta còn có chút của cải, nếu không sợ không nuôi nổi người. . ."

Nếu có thể, ta rất muốn đá hắn.

Ta vuốt bụng đến gần hắn, bình tĩnh nói: "Ba ngày trước, hôm kia, ngày hôm qua, hôm nay, người đều nói giống nhau! Người không biết ta ăn no khổ sở đến mức nào sao! Đồ ăn còn thừa lại chỉ có thể vứt bỏ."

"Người có thể chia cho nha hoàn của người. . ."

". . ."

"Ta biết, người thật không ngờ."

"Vì sao bây giờ mới nói?" Ta có thể khẳng định về mặt lúc này của ta vô cùng dữ tợn, sao ta có thể không nghĩ tới chứ? Tuy rằng nha hoàn và chủ nhân không thể ngồi cùng bàn ăn, nhưng chưa nói nha hoàn không thể cùng ăn. Nha hoàn ăn đồ thừa của chủ nhân cũng rất bình thường. . . Nhưng mà, nghĩ lại thấy không thoải mái. . . Có nước miếng.

Rất nhanh ta liền rối rắm, thấy bộ dáng này của ta, sẹ ca quyết định an ủi.

"Hiện tại người biết là được, hơn nữa, khó nhìn được người ngó ngàng nhiều ngày như vậy, trong lòng ta thật thỏa mãn."

"Một ngày nào đó ta sẽ giết chết người." Ta nói như vậy.

Sẹ ca không để ý ta, hắn mở thùng gỗ, bên trong còn có một thùng gỗ, hắn lấy ra, lại mở thùng gỗ, bên trong còn có một cái, hắn mở tiếp, tiếp theo bên trong còn có một cái, thấy vậy, ta nhìn không được nói.

"Người nhất định là bị gian thương lừa gạt."

Hắn giương mắt nhìn ta: "Đây là trộm."

"Người tốt sẽ không trộm đồ." Ta nói như vậy.

Hắn tiếp tục nói: "Giống như người đôi khi sẽ nói dối với thiện ý, người phải hiểu được biến báo, người có thể cho rằng đây là trộm một cách thiện ý."

"Rất khó khăn rất thâm ảo ta làm không được, ta chỉ thấy một tên trộm lên lút trộm. . ."

"Trộm một lần thôi." Mở ra cái rương thứ chín, sẹ ca lấy ra cái rương thứ mười, cái rương đen tuyền, mặt trên còn có khóa. Sẹ ca mất một hồi lâu mới mở được, tiếp theo, hắn thấy một khối ngọc bội quen mắt bên trong. Đương nhiên, thứ này cũng quen mắt đối với ta. . .

Bởi vì, đây là thứ ngày trước ta vứt ra ngoài.

Ta oán trách nhìn sẹ ca, hắn đưa ta ra ngoài rồi trộm thứ đó về, vì thế ta. . . Cho không rồi? Không, ta muốn cự tuyệt thừa nhận chuyện thật hổ cha này. Thật hiển nhiên, sẹ ca biết thứ này, hắn cầm ngọc bội trong tay, nghi hoặc nói: "Thứ này sao có thể ở đây?"

Nghĩ nghĩ, ta làm bộ không biết ngọc bội này: "Xem ra đây không phải thứ người muốn."

"Tất nhiên là không, tuy rằng cũng là đồ ngọc nhưng ngọc phỉn ta muốn lại ở. . ." Sẹ ca ngừng đầu, vừa đứng nhìn thấy ta đang dùng hai tay che lỗ tai, hắn nghi hoặc nhìn ta: "Người làm cái gì?"

"Vừa rồi ta không nghe thấy gì cả, tuyệt đối không nghe thấy người muốn trộm cái gì!"

". . . Được rồi, ta có thể xem như người không nghe thấy." Hắn nói xong, cau mày nhìn thứ trong tay.

Nhớ tới thứ hắn vừa nhắc tới, trong đầu ta chợt hiện lên một ít văn tự, đó là kịch tình nguyên văn. Nguyên nữ chính bởi vì còn muốn chạy, bị giam cầm một thời gian ngắn. Nơi bị giam cầm là mật thất trong thư phòng Nam Cung Tra, trong ngăn tủ mật thất dường như có bày thứ như vậy.

Ta nên nói hay không nói, nói hay là không?

"Ừm. . . Ta nhớ rằng, người kia từng lộ ra, trong thư phòng hắn có mật thất." Ta cho sẹ ca ánh mắt "Người biết" rồi không nói nữa.

Sẹ ca cho ta một biểu cảm tán thưởng, đang muốn cất ngọc bội trong tay, ta kịp thời kéo tay áo của hắn: "Có thể cho ta thứ này không?"

"Không được, thứ này có độc, người thường tốt nhất đừng chạm vào."

Ta lập tức vươn tay ra: "Cầu bắt mạch, lúc này thừa dịp người không chú ý ta đã sờ soạng ngọc bội một phen!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Sẹo a thâm trầm nhìn ta, ta có nói dối hay không, hấn nhếch mày lên là biết, tuy rằng bình thường ta nói mười câu có chín câu là nói dối, trong đó có một câu nói thật còn có thể không đầy đủ, hấn vẫn giúp ta bắt mạch. Bởi vì hấn biết tuy rằng ta nói không đầy đủ, ta nhất định đã đụng vào ngọc bội.

Nhưng, không phải hôm nay. Ta không muốn nói, hấn cũng sẽ không hỏi, đành phải bắt mạch giúp ta, sau khi làm xong, hấn lại tiếp tục thâm trầm nhìn ta.

Ta khẩn trương nhìn sẹo ca, tha thiết chờ mong, có bao nhiêu đáng thương ta liền tỏ vẻ bấy nhiêu đáng thương.

"Chỉ hơi đụng vào một chút, độc tố sẽ không lây dính quá sâu, nếu đụng vào lâu, hiện tại đã thanh lọc gần hết rồi. Giống như con người tự bài tiết, độc quá yếu sẽ bị bài xuất."

Ta gật gật đầu, vẻ mặt bùng tỉnh: "Thì ra là như vậy, quả nhiên, nữ nhân càng đẹp càng ngoan độc, ngay cả ngọc bội cũng giống nhau." Ta vừa nói vừa tìm khăn, quần ngọc bội trong ba tầng ngoài ba tầng, bỏ vào rương nhỏ của ta, cất kỹ rồi khóa lại. Sẹo ca yên lặng nhìn toàn bộ quá trình cường thủ hào đoạt của ta, không nói gì.

Làm xong hết thấy, ta mới quay đầu nhìn về phía hấn.

"Người có thể rời đi." Ta nói như vậy.

Hấn vươn tay, kéo má ta sang hai bên: "Người cảm thứ đó đi, người kia sẽ nhanh chóng phát hiện thứ đó biến mất, đến lúc đó nên làm thế nào? Hơn nữa, hấn có vẻ rất coi trọng thứ đó, cất giữ kỹ càng, nếu không phải như thế, ta cũng không lấy trộm vất vả như vậy."

Ta vuốt tay sẹo ca, lạnh nhạt nói: "Đây là chứng cứ."

"Cái gì?"

"Hấn đã quý trọng giữ gìn như vậy, nhất định là vô cùng yêu chủ nhân chân chính của ngọc bội, người tin sao? Bọn họ yêu nhau, loại tình cảm hậu thế không dung này sẽ bị mọi người qở trách, sẽ không được bất cứ ai tán thành. Cho nên, nếu ta chiếm được nó, khi hấn muốn làm gì ta, ta có thể dùng thứ này để uy hiếp!"

Sẹo ca ngăn ra một chút, sau đó bắt đầu run rẩy. Hấn nhất định biết giá chủ gì đó, ta cảm giác được, nhưng ta sẽ không nói thêm cái gì. Ta cũng tuyệt đối không nói cho hấn ta từng có ý xấu vứt vật ấy đi, kết quả là người nọ không mang bên người, mà là giấu kín một tầng lại một tầng, tuy rằng giữ gìn thật cẩn thận, nhưng kết quả như vậy không phải ta mong muốn.

So với việc trả về làm hấn phát hiện thứ này có độc còn không bằng ta cầm lại, dù sao ta cũng không độc người nào. Ngay từ đầu ta đã không định độc chết hấn, dù gì hấn cũng là một trong những nhân vật chính, đều có thuộc tính Tiểu Cường giống như ta, không dễ dàng chết như nha hoàn kia, hơn nữa hấn cũng khá cảnh giác.

Thấy ta vô cùng kiên định nhìn hấn, sẹo ca đành bất đắc dĩ xoa đầu ta, từ trong lồng ngực lấy ra một sáo trúc: "Lúc gặp nạn thì kéo cái này."

"Tín nhiệm của ta đối với người đã giảm bớt, ta không tin người." Ta càng thêm kiên định nói, cái tay lại vô cùng thẳng thắn nhận sáo trúc cất vào trong lòng. Kinh công của hấn ta đã được chứng kiến, cho dù võ công của hấn như thế nào, bản sự chạy trốn chết lại làm ta hâm mộ ghen tị hận. Có thứ này, ta có thêm một bùa bảo mệnh nho nhỏ.

Ta cất thứ tốt sau đó ngẩng đầu nhìn hấn: "Chỉ một cái?"

"Lần này không sản xuất hàng loạt, kết hợp với sai lầm lần trước, ta nghiên cứu lại một chút, đây là bản chỉnh sửa hoàn mỹ, tốt hơn cái trước rất nhiều. Cho dù người kéo, cắn, vung, giẫm, nước trôi, hỏa thiêu, thậm chí là phun nước miếng, đều không thể phá hư, đây là làm theo yêu cầu của người."

Ta cảm thấy, hấn nhất định là ghi hận chuyện ta phun nước miếng, thật là, bình thường ta... cũng không phun tùy tiện.

"Người có thể đi rồi." Ta vươn tay, một bộ muốn tiễn hấn rời đi.

Không có cách nào, hấn đành cầm lấy rương xoay người rời đi, hấn mới đi một bước, ta liền kéo lấy tay áo của hấn: "Đi cửa sổ."

Hấn im lặng nhìn ta một cái, im lặng xoay người đi bằng cửa sổ, thừa dịp hai chân hấn treo lên cửa sổ, ta lấy ra thứ trong lòng, dùng sức kéo! Sau đó, ta rõ ràng nhìn thấy lỗ tai của hấn giật giật, đầu cắm xuống đất ngã văng ra ngoài, phát ra một tiếng "Phịch" nặng nề.

Ta tuyệt đối không ghi thù, thật sự không, chỉ là, chỗ ta đang ở là lầu hai! Ngã đầu sao bạn hữu? Ta cười thật âm u, cất đồ vào trong lòng. Vừa rồi đã trải qua thí nghiệm, thứ này quả thật dùng tốt.

Sau khi sẹo ca rời đi, Lục Trúc rút cuộc lao đảo trở lại, luôn đi cùng một nhịp, đầu của nàng có chút choáng váng.

"Tiểu thư, ta đã trở về, người tiểu thư chưa?"

Ta cúi đầu vừa thấy cái bụng đã xẹp xuống, vì thế ta mỉm cười: "Người làm không tồi." Nói chuyện coi như là một loại vận động, cũng có thể tiêu thực, ta phát hiện. Ta nghĩ rằng hiện tại Nam Cung Tra đã xác định địa điểm xuất hiện, liền đứng lên, chỉnh lại quần áo một chút rồi nói với Lục Trúc: "Ta đi ra ngoài dạo."

"Muốn nô tì theo hầu hạ sao?" Lục Trúc nghiêm túc nhìn ta.

"Không cần, người phải cố gắng luyện tập thứ ta dạy người. . . Đây này." Ta nói, vung chân cao tới đầu, độ dẻo dai của thân thể ta luôn rất tốt, mặc váy rộng rãi cũng dễ dàng hoạt động.

Lục Trúc nhìn ta, cũng muốn vung chân của mình lên nhưng lại thất bại nhanh chóng, cái chân chết sống cũng không vung lên được.

Ta đề nghị: "Người có thể đá cái bàn, đá cây cột, đá những gì người thấy được, ta sẽ đền thay người."

Lần trước bị người phát hiện cái bàn hỏng rồi, ta quyết đoán giả họa cho Lục Trúc, nhưng là, mọi người dùng ánh mắt cổ chấp tỏ vẻ. . . Đá cái bàn tuyệt đối là ta! Bởi vì ta ăn nhiều nhất, khí lực chắc chắn cũng rất lớn.

Phải biết rằng ta đang đi con đường nhu nhược cao ngạo, không chọn đường lực đại vô địch! Cho dù sức yếu, học xong đá chuẩn chắc chắn cũng sẽ tạo thành hiệu quả như vậy. Lần đó qua đi, ta cổ chấp dạy Lục Trúc đá này nọ.

Lừa dối Lục Trúc xong, ta từ từ ra ngoài, lúc này ta xuất hiện với thân thể nhu nhược và linh hồn cao ngạo. Hôm nay ta mặc váy xanh nhạt, trên đầu cài trâm hoa màu lam, thoát nhìn tươi mát tự nhiên. Một phần tóc vén thành tóc mai, một phần tóc buông xuống đến giữa lưng.

Hiện tại dù chỉ nhìn bóng lưng của ta cũng thấy tốt đẹp.

Ta ra ngoài, bước đi chậm rãi phù hợp với thân phận hiện tại của ta. Giống như vận động tiêu thực mỗi ngày, ta mới đi không bao xa, liền thấy Nam Cung Tra đi về phía ta, sau khi nhìn thấy ta, hần lập tức lộ ra một nụ cười tốt đẹp. Ta cũng cười với hần, hơi cúi đầu xuống.

Váy dài rủ xuống đất, hiện tại khí chất của ta là tươi mát mà ôn nhã, đứng ở bên cạnh cây trúc xanh, tốt đẹp tựa như một bức tranh.

Vị trí này là vị trí hoàn mỹ mà ta và Lục Trúc cùng nghiên cứu nửa buổi tối mới tìm được, đứng ở đây, từ hướng nào nhìn qua, ta đều hoàn mỹ vô khuyết.

"Hôm nay sao lại tới đây?"

Bình thường đều là ta đi ra ngoài, tại một nơi nào đấy tình cờ gặp, hôm nay lại là hần chủ động.

Ánh mắt hần lóe lóe, nhìn ta, có vẻ rất thâm tình, trong mắt chỉ có bộ dáng của riêng ta. Nếu ta là nữ tử bình thường, hơn nữa được chiếu cố như vậy, lúc này đã thẹn thùng mà lún sâu vào, đáng tiếc ta không phải. Cho nên, ta giống như xem diễn nhìn hần lặp lại chiêu cũ từng ngày.

Dưới tình huống bình thường ta sẽ tỏ vẻ không phát hiện, làm hần hao tổn sức lực mà nội thương. Khi tâm tình tốt ta sẽ làm bộ hơi hơi rung động, làm hần bỗng có động lực, cảm thấy hạ gục được ta cũng chỉ là chuyện sớm muộn, khi mất hứng ta sẽ nói thẳng ánh mắt của hần quá vô lễ, tuy rằng. . . Lúc này hần sẽ cho là ta thẹn quá thành giận, chẳng những không tức giận với ta, còn có thể tâm tình vui sướng.

Chỉ khi ta hoàn toàn hồ hững, tâm tình thoát nhìn rất sa sút hần mới tiếp tục cố gắng.

Trong lúc đó, ta đề cập về việc chuyển ra nhiều lần, đều bị hần kiểm soát gạt bỏ.

Nam Cung Tra đi tới cạnh ta, mở miệng nói: "Mỗi ngày chỉ có thể đi tới đi lui ở trong này, người có lẽ cũng buồn, một lát sau ta mang người ra ngoài đi dạo."

"Ta có thể ra ngoài sao?"

"Đúng vậy, nhưng mà, quan trọng là phải đi theo ta." Hần nói xong, lấy ra một chiếc khăn che mặt từ trong lòng ngực: "Nếu không để ý thì mang theo thứ này đi."

Mặt ngoài Nam Cung Tra là một người rất hào phóng, trên thực tế lại keo kiệt không tưởng được. Nhìn bộ dạng này của hần, gần như đã coi ta là vật phẩm tư hữu, tất nhiên không hi vọng người khác nhìn thấy bộ dáng của ta, cho dù ta mang theo khăn che mặt có nguy cơ bị người nhận ra.

Ta nhận lấy khăn che mặt, nhẹ nhàng gạt đầu: "Đa tạ công tử, mấy ngày nay chỉ có thể ở nơi này, ta cũng thấy hơi buồn."

"Lần này ta mang người ra ngoài hít thở không khí, đi theo ta đi."

Nhìn bộ dáng của Nam Cung Tra là không muốn mang theo người đi ra ngoài, chỉ có ta và hần. Ta không cự tuyệt, trực tiếp đi theo sau hần, không có người hầu sẽ càng tiện hơn.

Ta đến chỗ này một thời gian, cũng quen biết Nam Cung Tra đã lâu, tính tình, có lẽ thời gian nữ phụ lên sân khấu sắp tới, như vậy, sự tình kế tiếp sẽ phát

trình thành dạng gì? Ta hơi chờ mong nữ nhân kia xuất hiện rồi. Kỳ thực ta không quá chán ghét loại sinh vật gọi là nữ phụ, chẳng qua tác giả thiết định làm người ta rất phiền chán, cho dù ta không chán ghét, cũng không thể đối nghịch với các nàng.

Nam Cung Tra trực tiếp mang theo ta ra ngoài, ta im lặng đi sau hắn, không khí có phần yên tĩnh. Hắn rõ ràng cảm giác được, vì thế mở miệng nói chuyện với ta.

"Đúng rồi, gần nhất mùi hương trên người ngươi càng đậm, ta chưa từng ngửi thấy mùi hương nào độc đáo như vậy, cảm thấy thật tươi mát, là phấn hương gì sao?"

Một người nam nhân, vốn không nên hỏi vấn đề như vậy, Nam Cung Tra đã có thể hỏi ra, tất nhiên là cho rằng quan hệ giữa hai người đã đủ thân mật.

Ta trọn vẹn mất trong nội tâm, nhớ tới thiết định về ta. Thân mang mùi hương lạ lùng, đây là thiết định buồn nôn trong buồn nôn. Mùi hương trên người ta, ngẫu nhiên ngửi được cũng không thấy đặc biệt, nhưng ngửi lâu, hoặc là ta ở chung lâu cùng người nào đó, mùi hương này sẽ càng mãnh liệt với người đó.

Hắn đã hỏi như vậy, ta cũng đành trả lời: "Chỉ là một loại phấn hương bình thường mà thôi."

Ta vừa dứt lời, đột nhiên, liền thấy một bóng trắng ở cửa.

Nơi đó có một nữ tử mỹ lệ đang đứng, nàng mặc một thân bạch y, váy trắng, dây cột tóc trắng, trâm hoa trắng, khuyên tai trắng, giày trắng. . . Lúc này ta thật muốn tỏ vẻ. . . Người này chết cả nhà sao? Thật trắng.

Đầu tiên nàng nhìn về phía Nam Cung Tra bên cạnh ta, biểu cảm vui sướng còn chưa làm xong, liền nhìn thấy ta. Thân hình mảnh mai của nàng lao đảo một cái, kềm chút nữa ngã về sau, miễn cưỡng chống cửa, mới không chật vật ngã xuống. Nàng khiếp sợ nhìn ta, trong mắt mang theo đau xót.

Muội tử, người nhìn ta như vậy, ta sẽ hiểu lầm người yêu ta, ta đây không bách hợp.

"Hàn ca ca. . ."

Ta nghe được giọng nói của nàng, toàn thân ta run lên.

Mà nam nhân bên cạnh ta, lướt qua giống như một trận gió, hai tay nắm hai vai nữ tử: "Hiểu Như. . ."

Thấy vậy, ta liền ngã xuống đất theo kinh nghiệm, phát ra tiếng vang không nhỏ. Nam Cung Tra quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy vẻ "Choáng váng" của ta, hắn gần như không do dự chạy về phía ta. . .

Ta tỏ vẻ, xem lần này ta có giết người hay không. Ta cảm thấy, ta lúc này không choáng váng không được, dù gì ta cũng không thể đứng ngây ngốc ở đây nhìn bọn họ đoàn viên, vậy thì thật lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ta hiểu rõ thời điểm này ta không thể cười, tốt nhất cũng không cần ruột thắt, nhưng hiện tại ta thật sự có chút không nhịn được té xuống!

Chuyện giả bộ bất tỉnh như vậy, ta đã không phải lần đầu tiên thực hiện, trước kia loại hành vi giả bộ bất tỉnh hãm hại nữ chính này ta càng quen đến mức không thể quen thêm được nữa. Trong loại văn này có một đặc tính, mặc kệ kỹ năng diễn của nữ phụ nát cỡ nào, lấy có đàn độn cỡ nào, sợ hãi lớn nhường nào, logic càng thêm chạy đến chân trời. Nhưng nam chính luôn vừa nói yêu nữ chính như thế nào, lại vừa cho rằng sự giải thích việc nữ phụ hãm hại nữ chính là nguy hiểm!

Sau lại phát hiện là mình hiểu lầm, mới nói xin lỗi thế nào hối hận thế nào vẫn hồi, lau! Ta không muốn nói tục, nhưng thực tế ép ta không thể không nói tục. Mà bây giờ nữ chính ta, đã làm qua nữ phụ thật lâu rồi, nãy thủ đoạn của nữ phụ, ta nhắm mắt lại cũng biết họ sẽ làm như thế nào, căn bản không cần suy nghĩ.

Ai nói nữ chính không thể giở trò trước? Ai nói nữ chính thì không thể phản hãm hại, ai nói nữ chính thì không thể đùa giỡn nữ phụ? Ta liền làm như vậy, làm sao nào. Ta muốn đi con đường của nữ phụ, khiến nữ phụ không còn đường để đi! Đi tới nơi này, ta đã thiện lương rất nhiều, muốn theo nguyên kịch tình, nữ phụ này tương lai sẽ bị tra nam chính ép điên, ta đi con đường của nàng, có lẽ nàng cũng sẽ không điên nữa.

Ta quá thiện lương, ta căn bản không ngược thân nữ phụ, ta ngược tâm nàng. Nếu bản thân nàng không nghĩ thoát được tự đi ngược thân mình, động động cái trò tự sát mà nói, ta chỉ có thể vô tội nhún vai.

Khi nữ phụ xuất hiện, mà trong nháy mắt tra nam chạy tới kia, ta sáng suốt khiến cho bọn họ mất đi cơ hội đối thoại, ngã nhào trên mặt đất giả bộ bất

tỉnh. Hiện tại Nam Cung Tra này ngoài dự liệu của ta, quan tâm ta hơn so với ta tưởng tượng, điều này chứng minh những cố gắng trước giờ của ta không uổng phí. Hẳn căn bản không có thời gian đi theo nữ phụ nói nhảm, chạy trước đến trước mặt của ta lo lắng gọi tên ta, còn lắc lư ta, ta chính là bất tỉnh, sau đó hẳn xác định ta đã ngất, vì vậy vội vàng ôm ta trở về phòng của ta.

Ta không biết khi đó nét mặt nữ phụ như thế nào, ta chỉ biết ta đây thù hận kéo đến tiêu chuẩn nhất định, nàng 100% muốn lập tức giết chết ta. Chỉ là, khi ta còn ở trước mặt Nam Cung Tra nàng cũng không dám, hơn nữa, nàng cũng không phải là cao thủ võ công gì, trừ thuê sát thủ hạ độc hiểm hại, nàng căn bản không có biện pháp khác giết chết ta.

Sau khi Nam Cung Tra ôm ta trở về phòng đặt lên giường đắp kín chăn, vội vàng phân phó người đi gọi đại phu, càng nhanh càng tốt, trong lúc đó, ta không nghe được hân và nữ phụ đối thoại. Tiếp đó, liền nghe được âm thanh lo lắng của Lục Trúc nằm ở bên cạnh ta, nàng đã ngăn ở trước giường ta, không để cho Nam Cung Tra đến gần.

"Không nên tới! Tiểu thư nhà ta làm sao mới đi ra ngoài không bao lâu liền hôn mê, việc này nhất định không thoát khỏi liên quan tới ngươi!" Nàng kiên định canh giữ ở cạnh giường ta, không để cho Nam Cung Tra đến gần một bước.

Lúc này ta nghe được tiếng bước chân lo lắng của Nam Cung Tra, hẳn không nói chuyện, chỉ là trầm mặc nhìn ta. Bởi vì tầm mắt hẳn quá nóng rực, ta cảm giác rất rõ ràng. Nữ phụ hình như cũng đi theo tới đây, âm thanh của nàng quả nhiên có một loại lạnh tanh, thời điểm gọi Hân ca ca hù dọa ta một thân nổi da gà. Quả nhiên đủ lạnh!

Sau đó, Nam Cung Hân cơ hồ không để ý tới nàng, dựa trên nguyên tắc có bao nhiêu yêu thì bấy nhiêu hận, nếu như Nam Cung Tra thật còn vô cùng yêu nữ phụ, lúc này cũng không nên quản ta ngất hay không ngất, mà là vội tới trước mặt nữ phụ nắm bả vai của nàng gầm thét chất vấn, nhưng hiện tại hẳn không làm như vậy.

Có lẽ là quá lo lắng cho ta, hẳn không nghe được thanh âm nữ phụ âm bao hàm mong đợi?

Ai ôi, ta thật sự là sắp cười rồi, bụng co rút.

Tiếp đó, xuất hiện tiếng bước chân vội vàng của ba người, ta nghe âm thanh này liền phán đoán, có hai người trẻ tuổi, một người già, bước chân của người già tương đối không có thực, một trong hai người trẻ tuổi hẳn là người đi mời đại phu, một người là Dược Đồng, người già này dĩ nhiên là đại phu rồi. Mũi của ta còn có thể ngửi được một chút mùi thuốc.

Tiếng thở của người đi mời đại phu tương đối to, nghe được ra hẳn là người vận động nhiều nhất trong ba người, người già đó đã thở gấp không chịu được, nghĩ ra là vội vàng bị kéo tới, hơn nữa tuổi lại lớn, mới có thể có bộ dáng này.

Đại phu tới, Lục Trúc mới mở ra một vị trí nhỏ, ta khẽ vén một chút mí mắt lên, làm ra một bộ nửa tỉnh nửa mê, hơi nhìn một chút tình hình bên ngoài.

Nam Cung Tra chú ý tới dáng vẻ này của ta trước tiên, lập tức tiến lên một bước lo lắng mở miệng: "Thọc Dược!" Hân vừa tiến lên, vừa lúc chặn hướng bạch y cô nương nhìn ta. Thấy vậy, ta cơ hồ muốn dựng thẳng ngón cái với nam tra này một lần.

Đại phu kéo tay của ta ra, bắt mạch cho ta, kết quả Nam Cung Tra gọi tên ta một tiếng quá lớn, kích thích lão nhân gia. Hân mắt húng chếp chếp miệng, một lát nữa mới mở miệng: "Vị cô nương này không có gì đáng ngại. . . ." Lão nhân gia nói xong, được Dược Đồng nâng đỡ từ từ đứng lên, đi tới trước mặt Nam Cung Tra: "Nam Cung thiếu gia, vị cô nương này chỉ là ăn nhiều."

Nam Cung Tra vốn lo lắng muốn chết đột nhiên không biết phải làm ra vẻ mặt gì. Ngây người một hồi lâu, hẳn mới về mặt cổ quái nói: "Phiền toái đại phu rồi."

"Không phiền toái, ăn nhiều cũng có thể dồn bệnh, đợi lão già cổ hủ này cho một chút phương thuốc tiêu thực để vị cô nương này uống, sau đó cô nương này liền không sao." Lão đại phu nói xong, cho người chuẩn bị xong giấy, bắt đầu viết phương thuốc.

Lão đại phu hình như lần đầu tiên nhìn thấy người ăn no mà ngất đi, vừa viết phương thuốc, vừa tò mò nhìn về phía ta, ngay cả dược đồng bên cạnh cũng thế.

Ta còn chưa cảm thấy ngượng ngùng, Lục Trúc ngược lại thay ta ngượng ngùng, nàng không ngăn ở bên này nữa, để cho Nam Cung Tra ngồi vào bên giường, thuận tiện đã nắm tay ta, bàn tay của hẳn lớn hơn ta nhiều, đặc biệt nắm trọn lấy tay ta. Hân hình như rất thích xem ta tay, nắm không đủ, còn sờ soạng mu bàn tay ta vài cái.

Khi hẳn ngồi ở cạnh giường ta, ta rốt cuộc thấy được nét mặt nữ phụ.

Nàng nhìn về phía Nam Cung Tra, đó là buồn bã, bi thương, tức giận, bất đắc dĩ, hối hận. Ánh mắt nàng nhìn ta, chỉ biểu đạt ra một tin tức, đó chính là - giết chết ta.

Nếu nàng đều như vậy, ta vẫn là tỉnh dậy đi, cảnh ta ngủ làm sao kích thích người này.

Nghĩ như vậy ta đây, giật giật lông mi, từ từ mở hai mắt ra, ta đầu tiên là mơ hồ một hồi, tròn tròn mắt đang mê man, bàn tay đang lôi kéo tay của ta liền nắm thật chặt, thanh âm khàn khàn cũng từ bên cạnh ta truyền tới.

"Thọc Dược, như thế nào, có nơi nào không thoải mái hay không? Nhức đầu sao? Ngất sao?"

Ta bối vì mới tỉnh, cho nên làm ra một bộ đơn thuần vô tội giống như trẻ con mới sinh, nghiêng đầu qua, giống như là đột nhiên phát hiện bên cạnh có một người. Cũng bởi nguyên nhân mới tỉnh, cũng không giống như kiểu trước đây không để cho hắn đụng chạm, vẫn là ngơ ngác.

". Đau bụng." Ta thành thật nói.

Quả nhiên, ta lần này lại làm đúng rồi, đối phó với Nam Cung Tra nên dùng chiêu này. Nhìn đến bộ dáng này của ta, ánh mắt hắn cũng mềm xuống, ảm áp, nhưng ta lại cảm thấy băng hòa đan xen. Lẽ là Nam Cung Tra, băng dĩ nhiên là nữ phụ.

Nam Cung Tra còn chưa kịp nói thêm gì, Lục Trúc thấy ta tỉnh, đột nhiên nhào tới đẩy Nam Cung Tra ra, khiến cho đầu hắn đụng vào cọc gỗ bên cạnh, phát ra "bình" một tiếng.

"Tiểu thư! Không cần bỏ lại ta!" Nàng nói xong, bắt lại tay của ta, tựa như phải đi cùng ta.

Lục Trúc biết ta có bao nhiêu ghét bị Nam Cung Tra đụng chạm, ta đoán nàng cũng biết ta mới vừa rồi là giả bộ. Bộ dạng vừa mới tỉnh của ta nàng thấy nhiều hơn, tuyệt đối không phải là bộ dáng hiện tại này. Bị nàng một trào như vậy, ta liền giống như đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn phòng đầy phòng, lạnh lùng nói: "Trong phòng của ta tại sao có thể có nhiều người như vậy?"

Lục Trúc lần nữa giành mở miệng trước mặt Nam Cung Tra: "Ngài đột nhiên ở bên ngoài ngất đi, là Nam Cung thiếu gia ôm ngài trở về, lão nhân kia nhà là đại phu, hắn nói ngài ăn nhiều."

Câu nói đầu tiên đem Nam Cung Tra kéo qua, tựa hồ không có chuyện của hắn, đối với lần này, lông mày Nam Cung Tra từ từ cau chặt, ánh mắt có chút không tốt quét qua Lục Trúc. Hiện tại nữ phụ vẫn ở chỗ cũ khổ ép, mặc kệ dáng người của nàng như thế nào động lòng người, về mặt nàng như thế nào đầm ấm đáng yêu, ánh mắt như thế nào phức tạp, rõ ràng có lời muốn nói, nhưng. Nam Cung Tra người ta căn bản không quay đầu, như thế nào nhìn thấy nàng biểu diễn?

Vì vững vàng hấp dẫn sự chú ý cùng ánh mắt của Nam Cung Tra, nàng cũng đã nỗ lực rất nhiều.

Thời điểm nữ phụ khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn muốn nói chuyện, ta bắt được cơ hội cùng Nam Cung Tra nói cảm ơn. Thời điểm nàng lần nữa há mồm muốn nói chuyện lớn tiếng, ta hỏi Nam Cung Tra ta đây "bệnh" có nặng hay không. Mà thời điểm nữ phụ muốn ba độ mở miệng, ta mở tròng hai mắt, mang theo ngưng ngưng rồi lại mạnh mẽ nâng mặt cổ tình nghiêm chỉnh nói đây là phòng của nữ nhân, nam nhân không nên ở lại chỗ này.

Nam Cung Tra làm như ta cảm thấy mất thể diện lại xấu hổ, cho nên cố ý muốn đuổi người, hắn cung chiêu nhìn ta, đưa tay đặt trên đầu ta khẽ xoa mấy cái.

"Về sau không cần ăn nhiều như vậy." Hắn dịu dàng dặn dò ta.

Ta tỏ vẻ hiểu, thấy nữ phụ đầu tiên là uất ức, nữa là khiếp sợ, nữa là bi thương thương muốn chết, sau đó là ánh mắt hung ác nhìn chòng chọc ta hận ta không thể lập tức chết đi. Ta đặc biệt muốn cười to 300 tiếng! Nhưng lời nói của Nam Cung Tra lại khiến cho ta từ nghĩ trong dự vọng cuồng tiến vào Băng Ngục. Lạnh quá.

Ta nghiêng đầu sang chỗ khác, làm vẻ không được tự nhiên nhìn hắn.

Nữ phụ rút cuộc không thể nhịn được nữa, lớn tiếng nói: "Hàn ca ca! !"

Ngay lúc Nam Cung Tra đột nhiên nghe được âm thanh này, ánh mắt khẽ nhúc nhích muốn quay đầu đi, ta động tác lớn vô cùng tựa đầu rúc vào trong chăn, cả người cũng bắt đầu lay động.

Ta cười, ta thật sự cười, ta cười đến toàn thân cũng co rút! Nếu như ta bây giờ nói chuyện, ta có thể bảo đảm âm thanh của ta tuyệt đối đều là run lên.

Bởi vì động tác của ta quá mức kịch liệt, Nam Cung Tra cùng Lục Trúc cũng bỏ nhào trở về bên giường, lo lắng muốn kéo chăn của ta ra, ở bên ngoài kêu lên: "Thế nào? Làm sao đột nhiên biến thành như vậy? Đại phu, mau đến xem nàng"

Lão đại phu viết xong phương thuốc, chậm rãi xoay đầu lại, hắn đi tới bên giường, yêu cầu lần nữa bắt mạch.

Ta thuận thuận khí, hung ác bấm bắp đùi của ta một cái, trực tiếp đau đến khiến ta chảy nước mắt, sau đó mới kéo chăn, thò đầu ra. Ánh mắt ta hồng hồng nhìn mấy người bên cạnh: "Mới vừa rồi. Chỉ là đau bụng có chút ác, hiện tại không sao."

Nam Cung Tra không yên lòng, muốn đại phu bắt mạch cho ta lần nữa. Ta bắt đắc dĩ, chỉ đành phải để cho hắn làm, đem bàn tay ra ngoài. Đại phu trầm mặc một hồi lâu, kết luận lấy được vẫn giống lúc trước, tóm lại, chỉ cần ta tiêu hóa một chút là được. Nam Cung Tra mặc dù mọi cách không yên lòng, vẫn là để đại phu đi, vội vàng phân phó người giúp ta đi lấy thuốc, mình cũng canh giữ ở cạnh giường ta bất động.

Hắn lo lắng nhìn ta: "Hiện tại khá hơn chút nào chưa?"

Ta nhàn nhạt gật đầu một cái, ta đã mau khiến nữ phụ giận đến ngất lịm rồi, loại cảm giác thành tựu này. là chuyện gì xảy ra?

Ta tỏ rõ không cần người bồi, nhưng tra nam cũng không yên tâm, sợ ta giống như mới vừa rồi đau đến ác như vậy, hắn muốn trước khi ta uống thuốc xong bồi bên cạnh ta. Lần này ta ngược lại thật ra không sao, dù sao, hắn theo ta, người không dễ chịu không chỉ có một mình ta.

Đột nhiên, Nam Cung Tra rớt cuộc nghĩ tới nơi này còn có một người khác, hấn xoay người, ánh mắt đặt trên người bạch y nữ tử, lại vừa lúc nhận được ánh mắt phẫn hận nàng nhìn ta. Nàng đại khái cho là ta sẽ luôn luôn kéo tầm mắt Nam Cung Tra, không ngờ tới hấn sẽ đột nhiên xoay người, vì vậy, bộ dáng này liền bị đụng thẳng.

Nữ phụ vừa nhìn tình huống hồngбет, lập tức thay vẻ mặt bi thương quay lại nhìn Nam Cung Tra.

Nhưng đã quá chậm, Nam Cung Tra nhíu mày: "Người trước tiên ra bên ngoài chờ ta, chờ ta chăm sóc tốt nàng sẽ ra ngoài gặp người, ta nghĩ người hiện tại có rất nhiều lời muốn nói với ta."

Thấy hấn nói như vậy, nữ phụ cơ hồ tuyệt vọng, nàng bi thương muốn chết, thân thể mềm nhũn liền choáng váng tại trên đất, Nam Cung Tra cả kinh, lập tức muốn qua. Thấy vậy, ta vén chân lên, giày cũng chưa đi liền xuống giường, thời điểm đi tới bên cạnh Nam Cung Tra giả bộ suy yếu, một cái té ở bên cạnh hấn, khiến cho hấn không thể không dừng lại đỡ ta.

Ta nhìn hấn, lập tức nói: "Vị cô nương này là người người quen biết đi, mau nhìn xem nàng thế nào."

Ta vừa nói, còn chủ động lôi kéo hấn đi về phía nữ phụ ngã xuống, Nam Cung Tra lúc này không nghĩ quá nhiều, theo ta đi qua. Ta đi tới bên cạnh nữ phụ, một tay cầm tay của nàng lên, làm hình bắt mạch.

Nam Cung Tra nhìn ta, kỳ quái nói: "Người biết y thuật?"

Ta lắc đầu một cái: "Chỉ là bắt mạch, đối với y thuật chỉ là hiểu sơ." Ta vừa nói, vừa 100% xác định nữ phụ dùng chiêu với ta. Bởi vì thời điểm ta nắm tay nàng, tay của nàng giật lại. Ta vừa cùng Nam Cung Tra nói chuyện dời đi sự chú ý của hấn, một cái tay khác vòng qua sau lưng nữ phụ dùng khí lực lớn nhất của mình bấm một cái!

Nữ phụ đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt của nàng vô cùng tinh táo, hoàn toàn không giống như bị ngất. Bởi vì vị trí của ta che nửa người Nam Cung Tra, vì vậy trong nháy mắt nàng mở mắt ra không nhìn thấy Nam Cung Tra mà là thấy được khuôn mặt kích thích nàng nhiều lần của ta, nàng theo bản năng vung bàn tay về phía ta.

Tiếp theo, tay nàng bị Nam Cung Tra nhô ra từ phía sau ta bắt được.

Ánh mắt của hấn mang theo phẫn nộ mãnh liệt: "Đinh Hiểu Như, người muốn làm cái gì?!"

Thấy bọn họ đối mặt, ta lui khỏi vị trí nhị tuyến, nhìn nữ phụ cười đến rất rực rỡ. Lục Trúc thấy thế, cùng ta cười đến rất rực rỡ, bất đồng là ta cười đến rất âm hiểm, nàng cười đến rất ngu. Nữ phụ nhìn thấy bộ dáng này chúng ta, giận đến mặt cũng co rút.

"Các người! Hai người các người tiểu nhân hèn hạ!" Nữ phụ hướng về phía chúng ta mở miệng, khi Nam Cung Tra kỳ quái quay đầu thì ta cùng Lục Trúc cũng trong lúc đó biến sắc mặt, từ nụ cười rực rỡ đến mặt lộ vẻ lo lắng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Ta cảm thấy được nữ phụ muốn khóc, nàng thật lòng muốn khóc, sau đó nàng quả nhiên khóc.

"." Ta.

"." Lục Trúc.

Nữ phụ này, vẫn rất tùy cơ ứng biến.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Hoa thật là trong bụng vừa đen vừa có quỷ ==

Lục Trúc tuy có lúc ngu ngốc, nhưng nàng thật lòng không ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ta vẫn nên đến điểm là dừng đi, ta cảm thấy được, hôm nay làm được như thế này đã đủ rồi. Bởi do thiết định, mối thù của nữ phụ đối với ta phi thường lớn, cơ hồ đến nồng nổi người không chết thì ta phải lia đời. Hơn nữa, nàng trở lại bên cạnh Nam Cung Tra, nhất định cái liếc mắt đầu tiên đã coi ta như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Nếu như lúc này ta chưa từng xuất hiện ở trước mặt Nam Cung Tra, hoặc là hấn không biểu hiện cảm giác đối với ta rõ ràng như thế, có lẽ sẽ không như vậy. Nhưng hấn biến thành như vậy đều do ta cố ý, vì vậy sự thù hận của nữ phụ với ta liền tránh không thể tránh rồi. Ta nhất định phải làm chuyện chính là đối phó Nam Cung Tra, ta cũng không hề ghét nữ phụ, nàng bắt quả là một nữ nhân ngốc tác giả an bài.

Chuyện nàng làm sai nhất chính là yêu một nam tra, chuyện sai hơn là vì một nam tra mà tổn thương một nữ nhân khác cũng yêu nam tra đó, mà không phải là trực tiếp đi đối phó nam tra. Bởi vì nàng yêu nam tra, mới thúc đẩy một loạt chuyện phát sinh kế tiếp, nếu nàng không thể nào không thương nam tra, mà ta cũng không thể không đối phó nam tra, vậy cũng chỉ đành cho nàng một chút dạy dỗ trước.

Dù sao, mấy chuyện thuê sát thủ, hạ độc, hãm hại, vu cáo nàng đã làm không ít với nữ chủ thực sự.

Nữ phụ khóc thút thít, quả thật là hoa lê đài vũ, một đôi mắt đẹp của nàng rung rung, thâm tình nhìn Nam Cung Hàn, một bộ dáng vừa rồi rầm rầm vừa khỗ sở. Khi nàng lộ ra vẻ mặt như thế, nhỏ giọng nói có lời muốn nói cùng Nam Cung Hàn, ta rõ ràng cảm thấy Nam Cung Tra dao động.

Nam Cung Tra chính là một người như vậy, hấn thương hại, đau lòng, đau lòng, hối hận, từng cái một toàn bộ cho nữ phụ. Thời điểm nàng vừa trở về, hơn nữa sau khi nói ra sự thực không thể không rời đi, Nam Cung Tra áy náy, tội lỗi, đau lòng. Vì vậy yêu thương nữ phụ tăng gấp bội, nữ chính lúc trước được hấn nâng ở lòng bàn tay lại như vật phẩm đã không dùng được, bị ném bỏ một bên.

Nhưng nữ phụ còn chưa thỏa mãn với những điều này, nàng không tin tưởng Nam Cung Tra, muốn cho nữ chính hoàn toàn biến mất, cho dù nữ chính là bởi vì có bóng dáng của nàng mới được ở lại chỗ này. Vì vậy các loại mưu kế hãm hại, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp xuất ra, khiến Nam Cung Tra đối với nữ chính thất vọng, thất vọng lại thất vọng, nhưng cho dù như thế, trong lòng hấn vẫn có điểm rồi rầm không thôi mà không nguyện ý thả người đi.

Ích kỷ, dâm dục, một nam nhân vô cùng hồngбет, da mặt cũng không che giấu nổi nội tâm bản thủ của hấn.

Rõ ràng lúc trước còn cho rằng nữ chính đơn thuần ngu ngốc, có thể đùa bỡn rất tốt, nhưng nữ phụ vừa hãm hại, hấn liền kiên định cho rằng nữ chính là một nữ nhân ác độc vô cùng có tâm kế, thật là buồn cười. Nữ chính giải thích là nguy hiểm, nàng khóc lóc là cố ý lừa gạt lòng muốn hấn đau lòng, nàng nhu nhược cũng chỉ là làm trò để hấn mềm lòng.

Nghĩ tới những thứ này, khóe miệng của ta không tự chủ liền lộ ra một nụ cười lạnh lùng, thời điểm Nam Cung Tra xoay đầu lại, ta lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, mà đổi lại một vẻ mặt vô cùng phức tạp. Đôi mắt của ta nhìn hấn một chút, lại nhìn nữ nhân hiện đang bị hấn nắm vai một chút. Ta thông minh, âm thanh mang theo chút suy yếu.

"Ta có Lục Trúc chăm sóc là được rồi, các người có lời muốn nói, bây giờ có thể đi nói." Nói xong, ta không nhìn lại Nam Cung Tra một cái, lật người nằm lại trên giường, thuận tay đắp kín chăn.

Trong mắt Nam Cung Tra nhanh chóng xuất hiện một tia hốt hoảng, vừa lúc chuyển đầu ta chộp vào trong mắt, ta có chút nhếch khóe miệng lên, hướng về phía màn trong giường, một bộ muốn cười mà không cười. Trừ Lục Trúc đứng gần, không có ai nhìn thấy nét mặt đùa cợt này của ta. Ta nằm một hồi, nhưng không nghe thấy thanh âm bọn họ rời đi, chỉ là lần nữa nghe được câu "Hàn ca ca" mang theo kinh ngạc lại khiến cho không người nào lạnh đến buồn nôn hơn của nữ phụ, tiếp đó, ta nghe được tiếng bước chân của Nam Cung Hàn đi tới cạnh giường ta.

Hấn giúp ta dịch tốt góc chăn, nhẹ giọng nói: "Ta rời đi trước một lát, sẽ lập tức trở về, ta còn muốn nhìn người uống thuốc đấy." Sau khi hấn nói một câu thế này, mới xoay người rời đi. Nghe được tiếng bước chân càng ngày càng xa của hai người bọn họ, thời điểm đã sắp không nghe được, ta mới xoay người.

Lục Trúc đi tới bên giường, xem bộ dạng lạnh nhạt của ta không khỏi có chút ngạc nhiên: "Tiểu thư, muốn ta đi nhìn bọn họ chăm chăm sao?"

"Chuyện ngu xuẩn như thế không cần đi làm, lấy năng lực của nữ nhân kia, hôm nay nam nhân này chắc sẽ không bước vào phòng của ta một bước nào nữa, ta rất hiểu, cho nên, không cần đi làm chuyện uống phí thời gian." Nữ nhân kia sẽ làm gì, ta rất rõ ràng, thủ đoạn của nàng đơn giản đúng là mấy loại này.

Trước nói ra sự bất đắc dĩ của mình, khiến cho Nam Cung Tra đau lòng, đau lòng cùng hối hận, sau đó giả bộ một chút đáng thương, bám trụ hấn một buổi tối. Nữ phụ sẽ không nói xấu ta lúc này, bởi vì mới vừa rồi đã bị Nam Cung Tra bắt gặp, nàng cần phải làm chút gì đó khiến hình tượng bị phá hư của mình biến mất.

Lúc này nàng là thiện lương, nhưng nàng cũng là một người có tính khí.

Nàng nhất định sẽ tìm cơ hội làm cho ta rời đi, ta rất hiểu.

Cấp độ của nữ phụ này cũng không phải là cao, hoặc là nói cấp độ của tất cả nữ phụ trong chuyện xưa đều không cao, nhưng cấp độ của nữ chính thật sự quá thấp, hơn nữa đầu óc tra nam quá tàn, cho nên lần đầu tiên mới có thể thất bại thảm hại. Hiện tại ta thấy, so với thủ đoạn trước kia của ta mà nói, nữ phụ thật đúng là yếu bạo.

Ta chơi còn dư lại gì đó nàng trở lại chơi, đối với ta có tác dụng gì?

Hơn nữa ta hiểu rõ cái nhược điểm "Nàng yêu Nam Cung Tra", ta cơ hồ có thể đùa bỡn nàng xoay vòng vòng. Vì vậy, mục tiêu của ta tuyệt đối không phải là nàng, ta chỉ là đang đợi nàng bộc phát, chỉ có nàng hoàn toàn bạo phát, những ngày tốt lành của Nam Cung Hàn liền chấm dứt.

Ta lật người đang muốn ngủ, Lục Trúc nằm ở cạnh giường ta, tiếp tục tò mò mở miệng: "Tiểu thư người không phải rất để ý Nam Cung công tử sao? Tại sao không thêm quan tâm tới bạch y nữ tử không biết từ đâu xuất hiện đó? Lấy năng lực cùng tính tình của tiểu thư, thời gian giải quyết nữ nhân kia cũng chẳng qua bằng mấy cái nháy mắt."

Ta nghe thanh âm của Lục Trúc, vừa dùng nửa cái đầu chôn trong gối đầu, vừa phát ra giọng buồn buồn: "Người có từng nghe nói, nữ nhân cần gì làm khó nữ nhân hay không? Hơn nữa, hôm nay ta đã làm nàng khỗ sở một lần, quá mức liền không xong. Huống chi cảm giác của ta đối với nam nhân kia

cũng không phải là quan tâm, cho dù ta thật sự quan tâm, ta cũng sẽ không đi đối phó nữ nhân, mà sẽ trực tiếp hành hạ nam nhân khiến hai nữ nhân thành kẻ địch."

"Tại sao? !" Lục Trúc lúc này càng không rõ.

Ta chui trong chăn, qua một lúc lâu mới xoay người sang chỗ khác đối mặt với Lục Trúc: "Nam nhân, mới là đầu sỏ gây nên. Nếu như hấn an phận chỉ yêu một người, mà không đi trêu chọc nữ nhân khác, hai nữ nhân đối địch nhau cũng sẽ không xuất hiện. Nếu như, trong sinh mệnh của ta xuất hiện một nam nhân như vậy, ta đối phó trước tiên tuyệt đối không phải là nữ nhân, cũng không phải ta nhiều thiện lương, chẳng qua là cảm thấy. Nam nhân trêu chọc nữ nhân lung tung chọc người ghét hơn."

"Nhưng Nam Cung công tử thân phận như vậy, tam thê tứ thiếp không phải chuyện rất bình thường sao?"

"Nếu như hấn không yêu cầu xa vời với tình yêu, là rất bình thường. Lục Trúc, thật ra thì tâm của nữ nhân rất nhỏ, chỉ có thể giành cho một nam nhân, nhưng tâm của nam nhân rất lớn, có thể giành cho nhiều người. Ta mặc kệ người khác như thế nào, nhưng ta tuyệt đối không cách nào nhận được nam nhân như vậy. Một đã đủ, tại sao có thể có nhiều người như vậy không biết thỏa mãn. Không phải lấy danh nghĩa tình yêu tổn thương liền không phải tổn thương." Ta thấy ta càng nói, Lục Trúc càng mơ hồ, ta cũng không thể làm gì khác hơn là cảm mồm.

Nói nhiều hơn nữa nàng cũng không hiểu, ta cần gì phải lãng phí miệng lưỡi? Tình yêu từ trong miệng loại nam nhân đó nói ra, đều là làm bản hai chữ tình yêu này.

Lục Trúc cái hiểu cái không nhìn ta, thật lâu mới mở miệng: "Ta dường như nghe hiểu, lại giống như cái gì cũng không hiểu."

Lục Trúc so với ta lớn hơn ba tuổi, nhưng từng trải vẫn là quá ít rồi, thấy vậy ta cũng không nói thêm gì, chỉ là lật người đi, nhắm hai mắt lại.

Suốt cả một ngày, Nam Cung Tra như ta đoán trước không tiếp tục tới đây, thuốc bị ta đổ vào tưới cho chậu hoa, có mấy nha hoàn thấy ta làm vậy, họ kinh hô mấy tiếng, lại không dám nói quá nhiều lời. Thấy vậy, ta khẽ mỉm cười với các nàng, tái nhợt cười: "Chớ nói chuyện ta chưa uống thuốc cho Nam Cung công tử."

Những nha hoàn này dĩ nhiên là không thể nào nghe lời của ta, mặc dù tới phục vụ ta, dù sao vẫn là nha hoàn Nam Cung gia.

Đến lúc ăn cơm tối, Nam Cung Tra giảm lượng cơm của ta, chỉ cho nha hoàn xới cho ta hai chén. Hiện tại lúc ăn cơm ngoại trừ ta cùng Nam Cung Hàn, còn thêm một Đình Hiểu Như thoát nhìn trong trẻo lạnh lùng cao quý thích mặc đồ trắng. Nàng thấy ta tới, chỉ là gật đầu với ta một cái, đáng vẻ thoát nhìn rất hòa thiện, không tỏ ra nửa phần địch ý với ta, ta cũng tự nhiên sẽ không.

Ta đáp lại một nụ cười ôn hòa, không tính là thân thiết, cũng chẳng quá lạnh nhạt.

Nam Cung Hàn biết tính khí Đình Hiểu Như, thấy vậy cũng không nói thêm gì. Hiện tại hấn cùng Đình Hiểu Như xem ra đã thành công giải hòa rồi, chỗ ngồi của bọn họ là kề cùng một chỗ, mà ta lại ngồi đối diện bọn họ. Tựa như một người khách hoặc một người xa lạ bị bài trừ, chỗ ngồi như vậy, Đình nữ phụ rõ ràng rất hài lòng, chỉ là trên mặt nàng bất lộ thanh sắc.

Nam Cung Hàn nhìn ta, ta hoàn toàn không nhìn hấn, một bộ lãnh nhược băng sương. Đối với Đình Hiểu Như ta còn có thể có vẻ mặt hòa hoãn, thế nhưng đối với hấn lại nửa điểm nụ cười cũng không có, Nam Cung Tra cau mày, nhìn ta chằm chằm không thôi, tựa như trên mặt ta mọc hoa.

Lúc trước, cho dù mới quen, ta nhiều nhất ôn hòa đối với hấn, vẫn là lần đầu tiên hoàn toàn không để ý mặt lạnh, tâm ý để ý mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, dĩ nhiên xuất hiện. Hơn nữa trước khi nữ phụ trở lại, bộ dạng lạnh lùng của ta hấn thật vất vả mới thay đổi được một chút xíu, hấn như thế nào biết mới một lát sau, ta chẳng những biến trở về bộ dạng lạnh lùng, hơn nữa còn lạnh hơn so với trước kia.

Lục Trúc đứng ở sau thân ta, an tĩnh hầu hạ ta. Quân gia đứng ở một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không dám phát ra một chút âm thanh nào. Hấn là lão nhân tinh rồi, làm sao có thể không nhìn ra tình huống bây giờ rất quỷ dị.

Quân gia kia, trước khi nữ phụ trở lại, cơ hồ có lẽ đã mau đưa ta làm thành một nửa Nam Cung phu nhân, đối với những việc Nam Cung Tra làm vì ta hấn biết rất rõ. Chỉ là, hấn cũng không nghĩ đến người tình cũ của Nam Cung Tra sẽ trở về, hơn nữa ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng.

Nữ phụ tự nhiên cũng nhìn thấy nét mặt của ta, khóe miệng nàng nhẹ nhàng nâng lên, có lẽ đang cười nhạo ta ngu ngốc, vốn chính là một thể thân còn dám tự cao tự đại. Nàng từ trên xuống dưới quét qua bộ dáng ta vài lần, từ khinh miệt, khi dễ trong mắt, ta hiểu rõ nàng có lẽ biết được thân phận "Gái lầu xanh" của ta, bắt đầu không đem ta để ở trong mắt. Hơn nữa, bộ dáng trong trẻo lạnh lùng hiện tại này của ta, đích xác là cùng nàng có một chút tương tự.

Lần này cơm tối ăn được rất an tĩnh, trừ nữ phụ thỉnh thoảng nói Nam Cung Tra thích ăn cái gì, có thói quen ăn uống gì đến nhắc nhở ta nàng cùng Nam Cung Tra thân mật đến cỡ nào. Ta không cười, cũng không khô sở, chỉ là lạnh nhạt quá mực, chờ ba người đều ăn xong, thời điểm hạ nhân thu dọn, ta rút cuộc nhìn thẳng vào Nam Cung Tra.

Trong mắt của hấn thoáng qua một chút giãy giụa cùng rối rắm, đừng nói ta, ngay cả nữ phụ đứng bên cạnh hấn cũng đã nhận ra tâm tình của hấn biến hóa, dù sao, bộ dáng này tuyệt đối không phải là tốt hơn.

Thấy vậy, ta đi về phía hấn, dừng cách hấn một bước ngắn: "Có thể cùng ta tới đây một chút không, ta có lời nói với ngươi."

Đình Hiểu Như không yên lòng về ta, nàng vô cùng không yên lòng về ta, đặc biệt là trước biểu hiện của ta, ta tuyệt đối không phải là nữ nhân nhìn an

phận như ngoài mặt. Ta vừa nói, sắc mặt nàng chợt khó coi, mở miệng nói: "Có lời gì không thể nói ở chỗ này? ! Hơn nữa, ta cũng không phải người ngoài, là chuyện ta không thể nghe sao? !"

Nam Cung Tra bây giờ có lẽ còn yêu Đinh Hiểu Như, hoặc có lẽ chỉ là bởi vì áy náy cùng hối hận, cho nên cái gì cũng theo nàng, thấy nàng nói như vậy, cũng không có ý kiến khác.

Nhân thân của ta có chút trở nên phức tạp, không thể làm gì khác hơn là mở miệng: "Ngày mai ta sẽ bảo Lục Trúc ra ngoài tìm phòng, trong vòng hai ngày ta sẽ dọn đi, mấy ngày nay phiền toái." Nói xong, ta khẽ khom người.

Không chỉ Nam Cung Tra kinh hãi, ngay cả nữ phụ cũng không nghĩ đến ta sẽ trực tiếp nói như vậy, nàng trừng lớn mắt, nhất thời không tìm được lời nên nói kế tiếp.

Thấy vậy, ta lại lần mở miệng: "Nơi này cũng không phải nơi thuộc về ta, hơn nữa, sự kiêu ngạo của ta không cho phép ta biến thành người phụ thuộc bất kỳ ai, cho nên, sau khi ta tìm được chỗ ở sẽ lập tức dọn đi." Ta nói xong, liền lập tức mang theo Lục Trúc xoay người rời đi.

Bước đi của ta hơi nhanh, cũng không ổn, rất nhanh, ta liền nghe được một tiếng bước chân đuổi theo hướng ta bên này, ngay tiếp theo, còn có một tiếng "Hàn ca ca" của nữ phụ. Quả nhiên, ta mới đi hơn mấy bước, người liền bị kéo xoay sang chỗ khác, ta ngừng đầu, vừa đúng đối mặt với đôi mắt đen trầm của Nam Cung Tra.

"Công tử quá thất lễ, xin buông tay." Ta rất tỉnh táo mở miệng, ánh mắt lại làm ra bộ dạng né tránh.

Nam Cung Tra lúc này cơ hồ có lẽ đã quên mất sự tồn tại của nữ phụ, hắn đưa một tay khác nâng cằm của ta lên, không buông tha bất kỳ vẻ mặt nào trên mặt ta.

"Người, thật muốn đi sao? Ở chỗ của ta có cái gì không được, ta đã từng nói, ta sẽ chăm sóc người."

"Có lẽ, lúc trước ta có thể ở rất tốt, nhưng hiện tại không được, hiện tại tuyệt đối không được." Ta giùng giàng, muốn đem tay tránh ra, nhưng Nam Cung Tra cũng không buông tay, cố chấp nắm tay của ta.

"Tại sao hiện tại không được? Tâm tình muốn chăm sóc người của ta cũng không thay đổi."

Ta cười, mùi phấn lạnh lùng thêm đùa cợt: "Nam Cung Hàn, thật là càn rỡ, người biết người đang làm gì sao? Tùy ý chà đạp tự ái của ta, muốn cường thế giữ ta lại bên cạnh người sao? Hành vi của người, không có một cái gì cho ta thấy được nổi!" Tiếng nói của ta cực nhỏ, nữ phụ đứng ở ca trừ dùng ánh mắt tựa như dao găm ghim ta, căn bản không nghe được ta nói cái gì.

Bởi vì Nam Cung Tra hành động quá mức đột nhiên, cũng quá nhanh, thời điểm ta bị nắm chặt, Lục Trúc căn bản không phản ứng kịp, đợi nàng phản ứng kịp, lập tức hướng bên này đá một cước, lớn tiếng nói: "Buông tiểu thư nhà ta ra!"

Có lẽ một cước kia của Lục Trúc thật sự hung tàn, Nam Cung Tra phản xạ có điều kiện buông lỏng tay ra.

Hắn không hiểu, nghi ngờ, tức giận, rối rắm. Mang theo đủ loại cảm xúc, hắn nhìn ta chằm chằm không thả: "Ta khi nào cường thế đối đãi với người, lúc nào thì dây xéo tự ái của người, ta nghĩ ta cần một lời giải thích! Ta không thể chịu được oan ức như vậy."

"Ta làm sao có thể oan uổng người!" Ta xoa tay bị nắm đau, thoáng qua trong mắt bị thương, giãy giụa, nhưng vẫn là rõ ràng mở miệng: "Người nên hiểu cá tính của ta, người lợi dụng ta, dù là người, ta cũng sẽ không cho người một sắc mặt tốt. Thời gian dài như vậy tới nay, đến gần ta, rất tốt với ta, chăm sóc ta, thậm chí đón ta tới đây, chỉ là. Điều là bởi vì ta giống Hiểu Như của người. Đây cũng là lợi dụng, ta không cách nào chịu được!"

Nam Cung Tra muốn dựa vào gần ta, Lục Trúc liền đứng ở phía trước ta, nàng cao hơn ta nửa cái đầu, vừa lúc ngăn ta lại.

"Không phải vậy, ta chưa từng làm như thế cũng không nghĩ như vậy? Làm sao người có thể nghĩ như vậy."

"Tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy còn có thể giả? Ở đây có ai không biết cách làm của người, chẳng lẽ muốn để cho bọn họ nói khó nghe hơn, nói là ta mặt dày kẻ càn người không chịu đi, người mới bằng lòng thả ta nhếch nhác rời đi sao?" Ta vừa nói, an ủi Lục Trúc, đẩy nàng qua một bên. Lục Trúc tràn đầy phòng bị nhìn chằm chằm Nam Cung Tra, ánh mắt kia khiến Nam Cung Tra lại càng không tự tại.

"Tại sao có thể có lời bàn như vậy, là ai nói cho người? Người nào nói với người như vậy?"

"Người không cần lại giải thích, nếu như không phải là tình cờ biết những thứ này, ta cũng sẽ bị người lừa gạt, tựa như một kẻ ngu. Nam Cung Hàn, không cho phép người gần ta thêm nữa, ta sẽ nghĩ biện pháp trả sạch nhân tình của người, hiện tại, xin không cần đến gần ta." Trong mắt ta mang lệ, bộ dạng muốn rơi không hết trong nháy mắt khiến công phu của nữ phụ trước kia bại hoàn toàn.

Hơn nữa, cảm giác oan uổng người khác rất sáng khoái!

Sau khi nói xong, ta lập tức lùi lại kéo Lục Trúc xoay người rời đi, khiến Nam Cung Tra muốn bắt cũng bắt không kịp. Nữ phụ tuyệt đối sẽ không để cho hắn đuổi theo ta, đối với lần này ta rất yên tâm!

Nam chính cần bả a, không phải rất ưa thích oan uổng nữ chính sao? Vậy người nên ném thử một chút tư vị bị oan uổng mới đúng.

Hơn nữa, những chuyện ta tiết lộ sau khi nữ phụ xuất hiện mới phát sinh ~!

"Tiểu thư, người xem bộ dạng thật cao hứng!"

Đầu ta ngửa lên, nước mắt thu về: "Không có, ta thật là khổ sở nha, thật là quá ngược tâm, bởi vì nam nhân không có một người nào tốt, cho nên chúng ta trở về tắm một cái rồi đi ngủ!"

Hai chuyện này Có quan hệ sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Ta nghĩ, nếu ta là một người ở thời hiện đại, nhất định sẽ rất thích hợp làm trạch nữ, đáng tiếc, vận mệnh của ta đã "kiếp". Thật ra ta là một người thích cuộc sống nhàn nhã mà bình thản, đồng thời, ta còn có chút tâm huyết, ta sẽ vì bản thân mà làm rất nhiều việc không cao hứng không thoải mái, nhưng phần lớn thời gian ta là lười.

Chỉ cần bảo đảm không đói bụng, ta có thể ở trong phòng của mình không ra khỏi cửa hơn ba tháng, tám. . . . Chuyện này hoàn toàn có thể giải quyết trong phòng. Ta có thể xem qua một chút thoại bản[1], mệt mỏi ngủ một giấc, ngủ dậy thì ăn cơm, ăn xong rồi ở trong phòng trượt mấy vòng, sau đó ngủ tiếp.

[1]: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này

Có lẽ rất nhiều người sẽ cảm thấy ta không có chí lớn, nhưng ta vẫn là một người có mục tiêu có theo đuổi! Đầu tiên, ta muốn đi tìm một thôn xóm yên ổn, phòng ốc không cần quá lớn, phòng trát bùn ta đều có thể thỏa mãn, ở trong sân có hàng rào, nuôi hai con gà mẹ đẻ trứng nuôi một con gà trống gáy sớm, còn có thể nuôi một vài con vịt. Sau đó, tại hậu viện tốt nhất có một nơi nhỏ, cho ta trồng mấy loại rau cỏ, ta cũng không phải là người theo chủ nghĩa chỉ ăn thịt, ta rất chú ý cân bằng dinh dưỡng.

Quan trọng nhất là, ta muốn tìm một hán tử. Hắn không cần nhiều anh tuấn nhiều khôi ngô, chỉ cần ngũ quan không khó nhìn, tính tình ôn hậu chỉ biết mình ta, hắn nhất định phải là một nam nhân thân tài cường tráng, trừ bảo vệ ta còn phải làm được việc nặng. Hắn có thể đi làm ruộng, còn ta có thể ở nhà thêu hoa, cuộc sống tốt đẹp ta muốn tuyệt đối là như vậy.

Đáng tiếc, hiện tại những thứ này đối với ta mà nói có chút. Xa không thể chạm tới.

Tối ngày hôm qua, ta hiểu lầm Nam Cung Tra một phen, liền mang theo nha hoàn trở về phòng, sau khi tiêu thực xong cho nha hoàn đi múc nước tắm rồi đi ngủ. Sáng ngày thứ hai, ta kiên quyết tuyệt đối không muốn nhìn đến Nam Cung Tra, ta quyết định trước khi rời khỏi nơi này sẽ không ra khỏi cửa! Sáng trưa tối ba bữa cơm ta tuyệt đối muốn ăn trong phòng.

Hơn nữa, trừ nha đầu đưa cơm, ta không để cho người khác vào cửa, muốn vào ta liền đại phát tính khí. Ai nói người trong triều lạnh lùng không biết giận? Nữ phụ có thể, ta tại sao không thể? Ta chẳng những có thể, để chứng minh sự kiêu ngạo của ta không thể chà đạp, tính khí của ta vẫn còn rất lớn! Thời điểm phát hiện không còn nha hoàn nào dám vào phòng của ta, ta mới để cho Lục Trúc ra ngoài tìm phòng.

Lục Trúc cầm ngân phiếu trong tay, cứ như vậy nhìn ta: "Ta là nghiêm túc đi tìm, hay là đi tìm cho có lệ?"

Ta nghĩ, nàng rất xác định ta không phải thật sự muốn cứ như vậy mà rời khỏi. Nàng biết ta không thích Nam Cung Tra, đồng thời cũng biết ta đối với Nam Cung Tra có một loại chấp niệm.

Ta sâu kín quay lại nhìn nàng: "Nghiêm túc, chú ý tìm, cần phải làm ra một bộ ta chính là muốn dọn đi. Người phải cẩn thận tìm phòng, tìm xong tất cả các nơi, căn cứ vào sở thích của ta mà đến xem."

"Tiểu thư. Sở thích của người là gì?"

Ta yên lặng suy nghĩ một chút trước hình ảnh ta muốn: ". Vẫn là theo sở thích của người đi, chúng ta có chút tiền lẻ, không cần mua phòng trát bùn."

"Vâng, ta biết rồi!"

Lục Trúc gật đầu, cất ngân phiếu đi ra khỏi cửa, thấy nàng rời đi, ta lập tức khóa cửa lại, ai cũng không cho vào. Sau khi ta đóng kín cửa, yên lặng đếm ngón tay, thời điểm đêm tối năm, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nặng nề cùng tiếng gõ cửa. Ta nhẹ giọng mở miệng với người bên ngoài: "Người nào?"

"Là ta." Ta nghe được tiếng của Nam Cung Tra.

"Mời trở về đi." Ta tự nhiên biết là ai, chỉ là, phải cự tuyệt vẫn phải cự tuyệt.

Suy nghĩ một chút nữ chính một lần lại một lần bị tra nam chính hiểu lầm, mà tra nam chính sống chết không tin đáng về giải thích của nữ chính, ta liền không có biện pháp để yên cho hắn nha. Ta nâng ly trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười đến mặt mày cong cong.

"Ta có lời nói với ngươi."

"Ta không có lời nói với ngươi."

"Chuyện này quá mức kỳ hoặc, trong đó nhất định có hiểu lầm."

"Vậy sao, nếu như chỉ là nghe được một lần, có lẽ là hiểu lầm, một buổi chiều chỉ có chút ít thời gian, mà ta lại nghe được không chỉ một lần, có phải thật sự hiểu lầm hay không, trong lòng ngươi hiểu. Ta đã không muốn nhiều lời cùng ngươi, ta bây giờ đối với ngươi thất vọng tới cùng!"

"Thục Dục, ngươi không thể như vậy mà định tội ta! Ta cũng không có ý nghĩ như vậy, ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng? ! Chẳng qua là mấy câu nói của đám hạ nhân ngươi liền tin là thật, ngươi cứ như vậy không tin tưởng ta sao? !"

Ai ôi, những lời này ta thật sự vô cùng muốn quăng trên mặt hắn đưa về cho hắn.

Ta đứng lên, đi tới cửa bên cùng hắn cách một cánh cửa, hiển nhiên hắn cũng phát hiện ta đứng ở cạnh cửa rồi, ta nghe được hô hấp của hắn cũng không nhin được thả nhẹ, thính giác nhạy cảm thật là tốt. Ta làm ra bộ dạng do dự đi lại một hồi lâu, cố ý khiến người bên ngoài nhắc tâm thật lâu không bỏ được xuống, qua hồi lâu, ta mới thờ dãi ra tiếng.

"Có phải hiểu lầm hay không, đã không quan trọng."

Nghe được ta nói, hơi thở của Nam Cung Tra lập tức không yên rồi, mang theo một loại đè nén tức giận hỏi: "Vì sao không quan trọng?"

"Rất dễ nhận thấy, Đinh cô nương là người ngươi yêu, đây là sự thật. Mặc kệ ta và nàng giống hay không giống đều không phải là chuyện quan trọng nhất, chân chính quan trọng là, nàng có thể sống bên cạnh ngươi, mà ta không được. Ngươi biết thân phận của ta, lúc đầu, một nữ tử đến ở nhà một nam tử đã không đúng, sau khi người nên ở trở lại, ta đã không có lý do lưu lại."

"Nói cho cùng, ngươi chính là không tin tưởng ta."

"Không, nếu ngươi thật lòng yêu Đinh cô nương cũng không cần giữ ta lại, giữ ta lại nơi này, nàng mất hứng, ta cũng sẽ không vui mừng biết bao nhiêu. Yêu nàng, cũng không khiến cho nàng khó xử, ngươi hiểu chưa?" Xem một chút, ta có bao nhiêu thiện lương bao nhiêu hào phóng bao nhiêu uất ức?

Người bên ngoài nhất thời không có âm thanh, qua một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Ngươi. Cảm thấy khó xử, vẫn là nàng làm ngươi khó xử."

"Không, không cần kéo ta vào giữa các người, nói cho cùng, ta với ngươi trừ quan hệ khi còn ở thuyền hoa, hiện tại cũng không phát triển thân mật được bao nhiêu." Phui sạch quan hệ tức chết ngươi, chuyện như vậy ta làm được cao hứng nhất.

Hiển nhiên, hành động phui sạch quan hệ này của ta có chút chọc giận đến hắn, nhưng suy nghĩ kỹ một chút hắn rồi sẽ biết, thời điểm ta tới đây trừ cho ra một chút ánh mắt cùng mờ ám, xác thực chưa từng nói qua bất kỳ điều gì làm cho người hiểu lầm, chỉ là hắn luôn bày tỏ với ta. Hắn đang bày tỏ gì, tất cả người của Nam Cung phủ không ai không nhìn ra.

Sau khi Đinh nữ phụ trở lại, không thể nào không phát hiện những việc này, nhưng nàng sẽ không đi trách cứ Nam Cung Tra, chỉ biết lấy ta khai đao. Ta hiện tại chỉ ngượng tâm tra nam đã vô cùng không tệ rồi.

". Ngươi thật sự muốn như vậy sao?" Nam Cung Tra lúc này không ngừng hô hấp không yên rồi, ngay cả thanh âm cũng bắt đầu không yên. Hắn cũng là loại người tràn đầy tự tin với bản thân, trong tác phẩm này căn bản cũng không có tra nam không tự tin, hắn đột nhiên bị cự tuyệt như vậy, tự nhiên sẽ không chịu nổi, quan trọng hơn là, hắn tổn vô cùng nhiều tâm tư ở trên người ta, những tâm tư này, có lẽ so với nữ xứng còn nhiều hơn một chút.

Ta phù hợp với tất cả yêu cầu mỹ nữ hoàn mỹ trong nội tâm hắn, có tính khí, sẽ không cố tình gây sự, có tài hoa, lại sẽ không phải loại cao cao tại thượng hoàn toàn không có khả năng tiếp cận. Có ngao khí, rồi lại không chỉ có ngao khí, ta còn có tư thái tiêu nữ hài nhi. Dù sao có thể có ngao cốt, còn có thể làm cho người ta kính nể, nhưng không thể ăn, kiêu ngạo không thể dùng trong sinh hoạt thường ngày.

Nếu ta diễn nhiều như vậy hắn còn không có nhiều mê muội đối với ta, ta thật sự không cần dùng nữa.

Nghe được hắn nói như vậy, âm thanh của ta mang theo chút do dự, nhưng vẫn nói ra một chữ khẳng định: "Đúng!"

"Ngươi!" Nam Cung Tra nổi giận, hắn bắt đầu đập cửa, nhưng lại ngại vì phong thái quân tử, không trực tiếp đập cửa. Ta từ từ chuyển đến bên giường, bắt đầu bẻ ngón tay tính nữ phụ lúc nào sẽ xuất hiện.

"Thục Dục, ta không tin, ta không tin lòng của ngươi sẽ băng lãnh như vậy!"

Người có tin hay không là chuyện nhà người, ta ngáp một cái, ở trên giường lăn qua lăn lại, ta chưa trở mình được mấy cái, phát hiện cửa sổ phòng mở ra, một nam nhân dáng dấp bình thường nhảy vào. Hắn ngũ quan đoan chính, mặt chính khí.

Ta cũng mặt chính khí nhìn hắn, lúc này bên ngoài còn có người ở đây, ta không thể tùy tiện nói.

Lúc này, ta liền thấy mặt chính khí từ trong lòng ngực lấy ra một đôi bông tai ngọc quơ quơ trước mặt ta, sau đó cả người hắn bình tĩnh giấu ở đầu giường của ta.

Bạn hữu. Ta đây không phải kẻ trộm.

Vị bạn hữu này mới giấu kỹ, bên ngoài đột nhiên liền vang lên tiếng ồn ào, rất dễ nhận thấy, người ban ngày trộm vật vẫn là bị người phát hiện rồi. Ta nằm, mặt không chút thay đổi nhìn người phía trên. Bởi vì "Chính nhân quân tử" sẽ không leo cửa sổ, cho nên ta không khóa cửa sổ, nhưng dù sao đây cũng là phòng của nữ hải người ta, vị bạn hữu này không thể muốn tới thì tới nha, tuyệt đối không thể.

"Người biết ta nghĩ gì không?" Nghe phía bên ngoài Nam Cung Tra đã bị người đưa đi, ta mới mở miệng.

Bạn hữu cười cười: "Nghĩ thế nào giết chết ta."

"Người tự biết nên rời khỏi cửa đi!"

"Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất." Hắn nói.

Ta nhìn hắn: "Người muốn làm gì?"

"Cho nên, trước khi người rời đi, ta sẽ vẫn sống ở chỗ này."

"Đây là phòng của nữ tử." Đây coi là cái gì?

"Chúng ta là vợ chồng." Hắn bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh hết sức đáng đánh đòn.

Ta quay mặt lại không nhìn tới hắn, ta là người sáng suốt, mặc dù có chút quyền cước mèo ba chân, lại chưa từng biểu diễn ra. Thứ nhất, ta gặp cơ hồ đều là cao thủ lợi hại hơn ta quá nhiều, ta mới sẽ không động thủ bại lộ chút chiêu thức của mình như vậy. Thứ hai, trò này của ta, đối phó một hai người còn tạm được, nhiều hơn ta hơi sức không đủ. Cho nên, gặp người lợi hại hơn ta, ta bình thường quay người bỏ chạy, mà ta cũng sợ phiền toái, cho dù có thể đối phó được hai phụ tử kia, ta cũng không làm mà xoay người rời đi.

Nếu là gặp bình thường, chỉ có một, hai tên côn đồ, ta cũng cho phép động tay, bắt nạt kẻ yếu cái gì, người bình thường ai không biết một chút. Nhưng loại cực độ đáng đánh đòn lại không đánh đến này của sếp ca, hơn nữa biết hắn sẽ không làm thương tổn đến ta, ta đây cũng chỉ có thể như vậy. Ta là người hẹp hòi, cho nên hắn phải phòng bị ta tìm cơ hội trả đũa.

Bên ngoài hiện tại đang loạn, sếp ca hiện tại rất không an toàn, ta trực tiếp nói với hắn: "Người bây giờ rất nguy hiểm, không thể liên lụy đến ta."

"Yên tâm đi vợ, ngoại trừ ta tự động hiện thân, nếu không, người khác ngay cả một mảnh vạt áo của ta cũng rất khó khăn bắt được."

"Gọi ta Vương Tiểu Hoa."

"Tiểu Hoa Nhi."

"Nhi cái đại gia người!"

Thời điểm sắp trưa, Nam Cung phủ triển khai lục soát, ta cũng không thể làm gì khác hơn là mở cửa cho người ta đến kiểm tra, lấy công phu của sếp ca dĩ nhiên không tìm được người, lúc này hắn đang xen lẫn trong đám nha hoàn rồi, chỉ là bông tai ngọc ngược lại ở trong tay ta. Nhìn thấy ta rút cuộc xuất hiện, ánh mắt Nam Cung Tra liền đeo dính trên người ta cơ hồ không buông ra.

Nữ phụ vì duy trì trước mặt mặc dù có chút tiểu tính khí, nhưng cũng sẽ không ăn dấm lung tung, không thể trực tiếp phóng hỏa đao với ta, nhưng mà ta lại biết nội tâm của nàng nhất định tức nổ tung, không sai biệt lắm muốn làm những gì. Ta thấy được không ít người ánh mắt hoài nghi đều đặt ở trên người nữ phụ, thấy vậy, ta thiếu chút nữa cười.

Thời gian nữ phụ trở về không đúng dịp, đầu tiên là ta gặp chuyện không may, đó là ngày đầu tiên nàng trở về, sau là Nam Cung Tra mất đồ, là ngày thứ hai sau khi nàng trở về. Mọi chuyện đều phát sinh sau khi nàng trở về, có thể không làm cho người ta hoài nghi sao? Thấy tình trạng như vậy, ta thật sự cũng không thể không cảm thán, nhân phẩm nát thành như vậy còn không đi ra ngoài tránh một chút?

Rõ ràng trở lại làm cho người ta hiểu lầm không đúng?

Nam Cung Tra rút cuộc vẫn tin tưởng nữ phụ, không hoài nghi nàng quá lâu, nhưng nội tâm đều sẽ xuất hiện một tầng da gà, sợ rằng không làm gì cho ta, vương mặc này sẽ càng thêm lớn, hưởng chi, muốn làm gì cho ta thật sự quá khó khăn rồi.

Lục soát người không có lục soát, lục soát vật không có lục soát, bọn họ tự nhiên chỉ có thể rời đi. Ta là người không thể nghi ngờ nhất, hơn nữa, ta tin tưởng người ở chỗ này không ai dám bôi áo lót của ta ra, nhìn ta đây nhiều an toàn.

Lúc rời đi, Nam Cung Tra đi tới trước mặt của ta, vẻ mặt hắn có chút mệt mỏi cùng chán chường, hắn nhìn ta, lại chậm chậm mở miệng: "Sắc mặt của ngươi không tốt lắm, nghe nói ngươi tối hôm qua không uống thuốc."

"Ta cũng hiểu sơ y thuật, ngươi không cần lo lắng." Trong mắt ta thoáng qua một tia kinh ngạc, rất nhanh sẽ bị ta ép xuống. Thấy bộ dạng này của ta, Nam Cung Tra lại một bộ càng không yên lòng.

Lần này không đợi nữ phụ tới kéo hắn đi, quản gia đã tới trước nhắc nhở hắn còn có chỗ khác chưa lục soát cần dẫn người đi nha.

Bởi vì lười phải biểu diễn, ta chỉ cho hắn một bóng lưng, lấy lưng tiễn hắn rời đi, đồng thời, ta còn cảm giác mình bị một đôi mắt ác độc trọn mắt nhìn xuống. Sau khi đám người rời đi, ta mới đóng cửa lại, chờ nha đầu đưa cơm trưa tới cửa. Lục Trúc lúc này còn chưa trở lại, có lẽ gặp một chút trở ngại.

Ta liền ở trong phòng cả ngày, nơi nào cũng không đi, người bình thường cũng cảm thấy ta nhất định là tâm tình không tốt, bị thương hại đến cái gì đó, bởi vì trước đây mỗi một ngày ta đều muốn ra cửa tản bộ. Ta phát hiện nha đầu đưa cơm trưa cho ta trong mắt có đồng tình, sau khi Đinh Hiểu Như trở lại, cơm của ta càng ngày càng ít.

Ta cũng không giải thích nguyên nhân cơm ít có bất kỳ quan hệ gì với Đinh nữ phụ vô tội.

Lúc hoàng hôn, Lục Trúc rốt cuộc trở lại. Nàng rất được lòng ta mua rất nhiều bánh bao, dùng giấy lớn bọc cầm về. Ta đem bánh bao lấy ra ăn hơn phân nửa, mới phát hiện giấy bọc bánh bao là bố cáo gì đó của quan phủ.

"A a! Ta tiện tay lấy trên tường?"

. Loại vật này có thể tùy tiện cầm sao nha đầu?

Ta không nói cái gì, chỉ là nhìn lướt qua chữ viết phía trên, phía trên có hai người phạm vào tử tội, xử trảm vào ngày cuối tháng, cũng chính là mười ngày sau. Phía trên nói rõ bọn họ là thế nào xung đột mổ Vương Gia mà phạm phải tử tội, mổ Vương Gia trực tiếp đến hiện trường xem bọn họ xử trảm.

Trùng hợp như thế, hai người phía trên kia ta vừa lúc biết.

Muốn dẫn ta xuất hiện có cần làm rõ ràng như vậy không mổ Vương Gia, ta điên mới có thể xuất hiện đây.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Khi ta đang nói chuyện với Lục Trúc, cửa phòng bị một nha hoàn đẩy ra, nàng linh hoạt thân nhiên tiến vào, cười xinh đẹp với người trong phòng. Khi nha hoàn nhìn ta, ta thấy được vẻ mặt vô cùng quen thuộc. Sau khi tiến vào, nàng xoay người đóng kỹ cửa.

Lục Trúc thấy vậy, vẻ mặt như gặp đại địch, nàng nhìn nha hoàn vừa vào với ánh mắt tràn ngập địch ý, ngăn ở trước ta.

Nha hoàn cười nhẹ: "Ta tới lấy đồ của ta."

Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng hàng này giả làm nữ nhân còn khá hơn nữ nhân rất nhiều.

Ta bắt đầu dĩ xoay người, lấy thứ giấu ở bên trong ra. Sau khi lấy, ta cũng không đưa thẳng cho hắn, mà là xoay người ngồi bên bàn, bắt chéo chân, đứng đưa. Một tay ta đặt trên bàn chống cằm, một tay cầm đồ vật nhìn đi nhìn lại, một bộ không định đưa thứ kia ra.

"Miệng hình như hơi khô."

Ta vừa nói vậy, Lục Trúc lập tức quay lại rót cho ta một ly trà, hơn nữa còn đưa đến trước mặt ta.

". . . Chân mới."

Lục Trúc lập tức nâng bập chân của ta lên, vô cùng ân cần.

". . . Lục Trúc, đôi khi quá tự giác thì không tốt!" Về mặt ta phức tạp nhìn Lục Trúc, nàng lập tức nước mắt lưng tròng nhìn ta: "Tiểu thư, không phải ta đã nói với ngài, nha hoàn lai lịch bất minh bên ngoài tốt nhất đừng thu tùy tiện, thân thể các nàng có khả năng bị bệnh truyền nhiễm, hơn nữa rất nhiều người miệng không sạch sẽ, ngoại trừ nói lung tung còn có thể ăn bậy bạ. Nhưng mà, nha hoàn trung tâm sẽ không như vậy, chẳng những không nói lung tung, hơn nữa miệng vô cùng chặt, thân thể cũng tuyệt đối sạch sẽ, còn có còn có, còn có thể chủ động tiêu tiền mua đồ cho chủ tử ăn!"

". . . Lục Trúc ngoan, hắn chỉ là thứ đồ vật dùng xong thì vứt bỏ, ta có thể tận tình chà đạp hắn." Về mặt ta nói rõ mình muốn chà đạp hắn, đáng tiếc luôn

không chà đạp được. Sợ ca quá mức lạnh nhạt đứng cạnh cửa, không nói gì, ngược lại Lục Trúc bỗng đứng thẳng người.

Nàng nhìn ta, đặc biệt nghiêm túc nhìn ta: "Thật sự không phải vì muốn bỏ rơi ta nên mới gọi nữ nhân không đứng đắn không sạch sẽ diện mạo lại đáng khinh lại thương tổn ánh mắt chứ?"

Nha hoàn kia nhú mày, nhìn Lục Trúc rồi lại nhìn ta, cuối cùng xác định gật đầu: "Nha hoàn này tuyệt đối là bị dạy hỏng."

"Làm sao có thể?" Về mặt ta vạn phần dịu dàng nhìn tiểu nha hoàn xinh đẹp trước mặt, trên người hắn không có một chỗ nào nhìn đáng khinh cả. Nhưng là, từ hành vi không có việc gì thì giả làm nữ nhân, có việc thì một ngày đổi mấy khuôn mặt của hắn, ta có thể xác định, tên này tuyệt đối là kẻ đáng khinh.

Lục Trúc nghe tiểu nha hoàn xinh đẹp nói giọng nam, nàng lập tức nhìn ta, chỉ vào sợ ca: "Tiểu thư, người thấy ta nói không sai chứ! Miệng nàng đúng là không sạch sẽ, nói giọng nam nhân, thân thể có khi cũng bị bệnh, người ngàn vạn lần phải cẩn thận!"

Ta vô cùng vui mừng vỗ vai Lục Trúc, cười rất xán lạn: "Người xuất sư, ta xác định, quả thật là trò giỏi hơn thầy! Hiện tại người đi ra ngoài, nếu tra nam có thể chết một mảnh, vậy người liền thắng hoa rồi!"

"Nhưng mà, cước pháp của ta còn chưa luyện tốt, ta tuyệt đối không thể rời khỏi tiểu thư!"

Ta thờ dãi: "Chúng ta luyện tập cùng nhau đi, nếu có cái bìa ngấm thì tốt rồi." Ta nói như vậy, ánh mắt quét đến chỗ nào đó của nha hoàn. . .

Sau khi phát hiện ánh mắt quý dị của ta, nha hoàn xinh đẹp nghiêng người, đi về phía ta, vừa khéo che mắt chỗ mẫn cảm kia.

Nữ nhân bình thường sẽ không tùy tiện nhìn chỗ kia, nữ nhân bình thường tuyệt đối sẽ không có loại "Dục vọng" khác biệt với chỗ kia của nam nhân, nhưng, ta vốn không phải nữ nhân bình thường.

Hắn đi tới bên cạnh ta, bàn tay vươn tới, cảm thứ trong tay ta: "Người muốn ta đâm lưng giúp người hay là bóp chân, hay là hầu hạ cuộc sống hàng ngày? Có thể bao gồm tắm rửa nha ~"

Ta một cái tát vung qua, đập vào bàn tay của hắn. Hắn tiếp thu quá nhanh, làm ta không có chút cảm giác thành tựu nào.

Tuy rằng hắn chỉnh lại dáng người và diện mạo của mình, nhưng bàn tay hắn vẫn vô cùng lớn, tiếng vỗ tay vang dội này vô cùng rõ ràng, khiến Lục Trúc nhảy lên phía trước ta trong nháy mắt.

Ta đẩy Lục Trúc ra: "Người quý xuống đập đầu vài cái gọi nữ vương, nói không chừng ta sẽ chuẩn người xoa bóp chân giúp ta."

"Đúng vậy, đúng vậy!" Lục Trúc lập tức phụ họa, vừa rồi nàng nheo mắt ta, cả người phát ra một loại tự hào quý dị, ta không biết nàng tự hào vì cái gì.

Sợ ca nhấp mấy miệng, cười: "Lần đầu tiên ta tin tưởng cái gọi là gần sơn thì đỏ gần mực thì đen."

Lục Trúc vốn tâm đã đen không ít vội vàng quay đầu nhìn ta: "Ta là sơn sao?"

"Người là heo sao?" Ta hỏi lại nàng: "Thực ra đen cũng không sao, bởi vì chỉ đen đến người khác mà người khác không đen đến chúng ta." Ta khí phách cầm lấy một cái bánh mìn thâu, nhét vào trong miệng, sau đó nhai đi nhai lại.

Khi chúng ta nói chuyện sợ ca đã cắt kỹ thứ kia, hơn nữa thấy được thứ vừa rồi ta xem, hắn cầm tờ giấy này ở trong tay, liếc qua: "Cha người và ca ca người? Không đi cứu sao?"

"Một kẻ muốn bán ta vào thanh lâu, một kẻ muốn. . . Gì gì với ta. Nuôi con gái như nuôi gia súc, không đói chết là được, một kẻ từ nhỏ không có ý tốt với ta, ta muốn đi cứu, không phải sợ hãi ta hồng hộc, thì là muốn chết, hơn nữa bọn họ còn muốn bại hoại thanh danh của ta!" Ta vút thứ trong miệng, mặt không biểu cảm nhìn sợ ca trước mặt.

Hắn có lẽ không biết, nhưng mà, hắn giẫm đúng điểm kích thích ta.

"Ta nhớ rằng ta từng nói, không muốn gặp lại người, hôm nay còn chưa tính, ngày sau đừng xuất hiện trước mặt ta nữa." Ta nói, xoay người quay lại giường, nằm xuống ngủ ngon.

Lục Trúc thấy ta không để ý, lập tức đuổi người đi.

Ta biết sợ ca còn sững sờ tại chỗ, nhưng ta không muốn để ý đến hắn, có lẽ vướng mắc lúc đầu còn ở trong lòng, hiện tại đã xông ra toàn bộ. Nếu không phải vì hắn, có lẽ sẽ không có nhiều chuyện như vậy, mà ta cũng sẽ không gặp phải vương gia, nếu ta không xuất hiện trước mặt vương gia cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Nhưng mà, không có nếu.

Có lẽ bởi vì uy lực của kịch tình đại thần, bởi vì kịch tình không thể kháng mới xuất hiện một người không thể khống chế. Có lẽ mệnh trung chủ định là ta cần phải gặp những nam nhân kia, nhưng mà, ta sẽ không khuất phục dễ dàng như vậy, ta cũng sẽ không để những người đó có cơ hội xúc phạm tới ta. Nhưng mà, điều này không có nghĩa là ta hoàn toàn không có oán khí.

Đầu tiên là bắt lấy ta, sau đó dẫn ta đi, ta cho rằng ta và sẹo ca đã không dính dáng gì nữa, nhưng hần lại xuất hiện, mục tiêu lại là Nam Cung Tra kia. Ngoài ý muốn gặp lại, ta không nói rõ được bản thân ta có cảm giác gì, không phải vui sướng, nhưng thật sự có chút thoải mái.

Ở trước mặt hần ta không cần ngại trang, hơn nữa, bản sự chạy trốn chết của hần thật sự rất có lực hấp dẫn với ta. Làm một người dung tục, ta rất muốn lợi dụng hần. Mà hần, ta nghĩ hần biết rõ chút ý tưởng nhỏ của ta, vậy vì sao còn xuất hiện? Thật sự muốn bảo hộ ta? Bù lại chuyện lúc trước? Nhưng không phải hần có dính dáng với ma giáo sao? Thoạt nhìn thật mâu thuẫn.

Những chuyện ta nghĩ không ra, ta sẽ không nghĩ nữa, ta chán ghét những gì không chắc chắn, cho dù là người hay là vật.

Sẹo ca rời đi, trong hai ngày đều không xuất hiện nữa, mỗi ngày ta đều bảo Lục Trúc đi mua phòng ỡ, đương nhiên mỗi lần nàng đều không mua được. Không là đột nhiên thông báo phòng ỡ đã được bán đi thì là khi giao tiền thì phòng ỡ đã bán cho người khác, hai ngày ngăn ngừi, phòng trông ở nơi này gần như được bán sạch.

Phòng ỡ là ai mua, thực ra ta rất rõ ràng, ta biết Nam Cung Tra cũng tận lực biểu hiện rõ ràng, mục đích tất nhiên là muốn ta chủ động ra ngoài gặp hần. Quả là việc làm tự cho là thông minh, trực tiếp không cho ta đồ ăn ta có khi ta ra ngay lập tức không biết chừng. Hiện tại, chỉ khi xác định hần không ở nhà, ta mới cố ý ra ngoài đối gĩ, đi gặp Đình nữ phụ.

Hiện tại cho dù ta không làm gì cũng có thể dễ dàng làm nữ phụ cô nương trong trẻo nhưng lạnh lùng tức giận, vài ngày nay Nam Cung Tra làm gì cho ta, nàng quá rõ ràng. Một nam nhân vốn yêu nàng lại làm nhiều chuyện như vậy vì nữ nhân khác trước mặt nàng, nàng không tức giận mới là lạ. Đã có thể như vậy, bản lĩnh mặt ngoài của nàng vẫn là tốt lắm, không có xông tới phát giận với ta.

Dường như Nam Cung Tra không có ý định cưới nàng, cũng không ở cùng một chỗ với nàng, kịch tình nguyên bản đã không giống trước, hần không làm như vậy, cũng không có nghĩa nữ phụ sẽ không chủ động dụ dỗ. Chuyện này trong tiểu thuyết thường hay xảy ra, xuân được gì đó quả là đồ thiết yếu của nữ phụ.

Một ngày này, ta hiếm thấy ra ngoài cùng Lục Trúc, quang minh chính đại cho nữ phụ cơ hội ra tay. Lắc lư một lát, ta liền trở về cùng nha đầu kia. Cái mũi của ta thật thính, Lục Trúc còn chưa ngửi thấy gì, ta đã phát hiện trong phòng bị người động tay chân, tản mát ra một mùi xa lạ.

Ta che mũi mình, cũng bảo Lục Trúc che của nàng, sau đó tìm nơi phát ra mùi. Sau đó, ta phát hiện một lư hương nhỏ dưới giường, trong đó còn một đoạn hương ngắn như móng tay, nếu ta trở về trễ một chút, thứ này đã đốt xong rồi.

Ta dập tắt lư hương, phát hiện bên trong có một đoạn tàn hương, thứ này ngắn lại cháy nhanh, rất nhanh đã đốt xong. Tro hương này không khác gì tro hương bình thường, nhưng hương còn chưa đốt xong lại có chút khác biệt.

"Đây là thục tình hương?!" Lục Trúc không hổ là từng ở thuyền hoa, liếc mắt một cái liền nhận ra.

Ta đóng cửa, mở cửa sổ để mùi trong phòng tản đi, sau đó cất lư hương ở dưới giường, đợi một lát, ta quay đầu nhìn về phía Lục Trúc: "Người rên rĩ hai tiếng."

"A . . A . . A!"

"Bây giờ còn chưa có nam nhân, không phải kêu như vậy, phải chưa thỏa mãn dục vọng!"

"Ừm ~ a ~"

"Đôi cái."

"A a ~ a!"

Ta để Lục Trúc kêu một lúc, có tiếng bước chân lên lút từ cửa truyền đến. Ta cho Lục Trúc một ánh mắt, mang theo nàng chui vào tủ quần áo. Rất nhanh, phòng của ta bị mở ra nhẹ nhàng, một nam nhân mặc quần áo hạ nhân với vẻ cao lớn đáng khinh từ bên ngoài đi vào, hần vừa cởi quần áo của mình, vừa vào bên trong tìm.

"Thục Dục cô nương, nàng ở đâu? Tiểu tiện nhân? Trốn ở nơi nào rồi? Một con ả ngàn người gối vạn nhân ngủ còn giả bộ thanh cao cái gì?!" Người nọ vừa nói, vừa đi vào bên trong.

Lục Trúc bỗng nhảy ra ngoài, không cần ta phải ra lệnh. Trước khi nam nhân kia phản ứng kịp, nàng đã đá một cước vào phía dưới của hần. Ta nhìn ra, một cước này tuyệt đối ngoan độc hơn những cước ta đá trước kia, bởi vì chỉ với một cước này, nam nhân kia đau đến mức ngất đi. Về việc có thể dùng nữa hay không. . . Có lẽ còn là một vấn đề.

Ta nhìn Lục Trúc, một cảm giác thỏa mãn dâng lên, nhìn xong lập tức kêu lên: "Cứu mạng a!"

Không có một người nào xuất hiện, xem ra mọi người đều bị gọi đi, hiện tại nơi này không có người.

Không có cách nào, ta bắt đắc dĩ nhìn lên trên rống một tiếng, vu oan: "Nam Cung Hàn! Ta thành quý cũng không buông tha ngươi!"

Lục Trúc chạy tới bên cạnh ta, nói: "Giọng của ta khá lớn, muốn ta kêu sao?"

Ta vươn tay, thờ dãi xoa đầu nàng, nghiêng tai nghe ngóng bên ngoài, liền thấy Nam Cung Hàn chạy tới đây, phía sau còn có một nhóm người, nữ phụ vừa đứng ở trong đó, phòng chừng là muốn đến xem trò vui. Khi Nam Cung Hàn đi tới, ta đã lệ rơi đầy mặt, khi hắn nhìn thất thần thì vung một cái tát vào mặt hắn.

Một tiếng "Bốp" vang dội, giống như lần trước, tất cả mọi người đều sững sốt.

"Sự bi ối của người ngoại trừ làm lòng ta lạnh giá, sẽ không có tác dụng nào khác!" Ta chảy nước mắt, một bộ thống khổ không chịu nổi. Lục Trúc thấy thế cũng đỏ mắt gạt lệ cùng ta.

Nam Cung Tra bị đánh u mê, nhìn vào bên trong một cái, vừa đứng nhìn thấy nam nhân hôn mê không mặc quần áo ở bên trong. Hắn lập tức giận dữ, nhìn ta: "Người kia là ai? Vì sao lại xuất hiện ở trong phòng người?!"

Ta chảy nước mắt, tức giận chỉ: "Nếu không phải người bày mưu, có ai dám xông vào phòng ta, nếu không phải người bày mưu, hạ nhân bên ngoài sao có thể một người cũng không có, làm ta gọi trời không ứng đất không linh? Nếu không có nha hoàn trung tâm hộ chủ, ta đã bị kẻ đáng chết này vũ nhục rồi! Thì ra ở trong lòng người ta là dạng này? Ngàn người gói vạ nhân ngữ? Thì ra là thế, thì ra là thế! Lục Trúc, dọn đồ, chúng ta lập tức rời đi!"

Lục Trúc đỏ hồng mắt hu hu hu, động tác nhanh nhẹn dọn đồ, khi kéo ta đi còn "Phi" một tiếng nhìn Nam Cung Tra.

Khi đi qua người nữ phụ, ở chỗ mà người khác nhìn không thấy, ta và Lục Trúc cười xán lạn nháy mắt với nàng, cố gắng chói mù mắt nàng, làm nàng giận dữ công tâm.

Nữ phụ cũng bị tức chết rồi, nhưng lúc này nàng khóc không xong. Bi kịch nhất chính là, giờ phút này nàng hẳn nên sắm vai một người quan tâm ta, nhưng mà, lời nàng nói ra lại là: "Tiện nhân này. . ."

Ý tưởng trong lòng thật dễ dàng thốt ra lúc giận dữ a a a! Hơn nữa, lời nàng nói là thật, ta thật sự là tiện nhân! Có lẽ ta nên cân nhắc đổi cái tên kêu Vương Tiểu Tiện.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Hiện tại nàng nhất định rất hận ta, hận đến mức ta muốn hát vang một khúc, nhưng biểu cảm hiện tại của ta là thương tâm thất vọng, ta còn chưa tới mức thương tâm muốn chết, ảnh hưởng của Nam Cung Tra đối với ta còn chưa lớn như vậy. Khi nữ phụ thốt ra lời trong lòng, ta và Lục Trúc một mặt khiếp sợ, sau khi khiếp sợ, lại quay đầu nhìn về phía Nam Cung Tra đang không biết là kinh sợ hay tức giận.

Cái nhìn này của ta thật phức tạp, cho dù nhìn hắn một cái, ta vẫn không lưu lại, xoay người muốn đi.

Chưa đi được mấy bước, quả nhiên ta bị kéo tay lại, Nam Cung Tra nhìn ta: "Hiện tại người không thể đi."

"Hiện tại ta phải đi." Ta nói như vậy.

"Trước khi mọi chuyện sáng tỏ, người không thể đi."

"Ta không có lý do để lưu lại."

"Vì sao không? Cho dù hiện tại không có, về sau cũng sẽ có!" Hắn cố chấp lôi kéo ta, nhìn về phía nữ phụ, ánh mắt hắn là hoài nghi, bi thương, khó mà tin được. Hắn hướng về phía nữ phụ, thống khổ mà rối rắm: "Nói với ta, chuyện này không phải người làm!"

"Không, ta không làm chuyện như vậy, người này muốn hãm hại ta!" Nữ phụ quát to, tay nàng chỉ về phía ta, vô cùng tức giận. Rất giống như nàng bị oan, hết sức uất ức. Nữ phụ một bộ bị oan uống chỉ vào ta, càng làm cho Nam Cung Tra không có cách nào tín nhiệm nàng.

Dường như nàng quên, từ đầu tới cuối ta đều không nhắc tới nàng. . .

Vì thế, Nam Cung Tra nhanh chóng lạnh mặt, hỏi quản gia: "Hạ nhân bên ngoài là ai gọi đi? Người nằm trên đất kia là ai?"

Quản gia tiến lên một bước, đáp: "Nha hoàn bị Xuân Hồng gọi tới dọn sân của Đình tiểu thư, người bên ngoài đều không phải người trong phủ, là từ ngoài đến."

Quản gia là người Nam Cung phủ, cũng không phải người Đình gia, hiển nhiên vô cùng rõ ràng về lập trường của bản thân, không cần thiết phải giúp Đình Hiểu Như giấu giếm cái gì, hơn nữa nàng từng đi không từ biệt đã tạo thành thương tổn không nhỏ cho Nam Cung Tra.

"Gọi người dậy!" Nam Cung Tra chán ghét nhìn người nằm dưới đất.

Quản gia tuân lệnh, lập tức gọi người múc nước hắt tỉnh hắn, người nọ vừa tỉnh, lập tức che phía dưới lăn lộn, run run không nói ra lời. Lục Trúc chắn trước ta, nam nhân kia nhìn thấy Lục Trúc, tức giận tái mặt, lớn tiếng chỉ vào nàng mắng: "Thược Dược, kỹ nữ này!" Hắn thấy bên cạnh đứng không ít người, đặc biệt Nam Cung Hàn đã ở đây, đảo mắt một vòng tiếp tục mắng.

"Đừng tưởng có chỗ dựa mới thì rất giỏi, cũng không nhớ lại trước kia ở thuyền hoa ngươi hầu hạ ta như thế nào, cái dạng lẳng lơ kia. . . A!" Hắn còn chưa nói xong, Lục Trúc nổi giận, tiến lên một bước dùng sức giẫm vào chỗ kia của hắn.

"Ngay cả tiểu thư nhà ta ngươi còn không biết mà đã muốn hắt nước bẩn, phá hư danh dự của tiểu thư! Ta cũng không phải là Thược Dược, không muốn sống nữa phải không, tỳ cho ngươi đoạn tử tuyệt tôn, về sau không làm loại chuyện dơ bẩn này được nữa! Nói, có phải hắn ra lệnh cho ngươi hay không!" Lục Trúc quyết đoán chỉ vào Nam Cung Tra. . .

Thấy vậy, ta tiến lên một bước, không nhìn Nam Cung Tra lấy một cái mà nhìn người dưới đất: "Ngươi muốn hại ta sao? Vì sao phải làm như vậy, ai cho ngươi chỗ tốt, bởi vì hủy đi sự trong sạch của ta, ta không là gì cả, muốn làm gì ta cũng được phải không?"

Nam Cung Tra thấy vậy, sắc mặt không khác gì nam nhân ở dưới đất, tức giận tái xanh. Hắn lại nắm tay ta, để ta đối mặt hắn, hắn nhìn ta, dùng ánh mắt vô cùng thâm trầm nhìn ta: "Ồ trong lòng ngươi, ta chính là loại tiểu nhân dễ tiện này?"

"Ta không nghĩ ra, ở trong này còn có ai hận ta như vậy, lại dùng biện pháp này để hủy đi ta." Ta bình tĩnh nhìn hắn.

Hắn phẫn xạ có điều kiện quay đầu nhìn về phía nữ phụ, sắc mặt nữ phụ trắng nhợt, vội vàng mở miệng: "Hắn ca ca, tiện nhân này muốn hãm hại ta, không phải ta làm."

Ta quay đầu nhìn về phía nữ phụ, vẻ mặt không hiểu: "Cái gì, vì sao lại nói như vậy, là Nam Cung Hàn sai ngươi nói như vậy sao?" Ta nói với nàng xong lại quay đầu nhìn Nam Cung Hàn: "Ngươi thật vô sỉ, vì tẩy trắng bản thân, ngay cả nữ nhân cũng lợi dụng! Ta rất khó có thể tin tưởng ngươi được nữa."

Ta học theo tình hoa của tra nam, chính là đối với giải thích chân chính, sống chết đều không tin, nói cái gì đều là hắn đang chối tội.

Nam Cung Tra nắm chặt ta, giận dữ nói: "Không phải ta làm, ta cũng không đổ tội cho nữ nhân kia, rốt cuộc là ai hãm hại ai, chờ một lát sẽ biết. Trước đó, ta không cho phép ngươi rời khỏi ta một bước, ngươi phải tự nhìn xem, rốt cuộc là ai có lỗi với ai!"

Hiện tại ánh mắt hắn nhìn nữ phụ giống như muốn ăn tươi nuốt sống, lộ trình tâm lý của hắn rốt cuộc là gì, ta không muốn đi nghiên cứu. Ta chỉ nhìn nam nhân bị Lục Trúc chà đạp, ta nghĩ sau khi hắn rời đi nơi này chẳng những mất đi công năng kia, có lẽ còn bị "Chứng sợ phụ nữ".

"Xuân Hồng là nha hoàn thiếp thân của ngươi." Ta nhìn nam nhân đang đau đến mức toàn thân run rẩy kia, mở miệng nói với Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn nhìn ta rồi quay đầu nhìn về phía nữ phụ: "Ban đầu Xuân Hồng là nha hoàn của Đinh Hiểu Như, sau khi nàng mất tích mới biến thành nha hoàn của ta."

"Ngươi rất thâm tình. . ." Ta thở dài một hơi, thoát nhìn có vẻ trào phúng.

Người Nam Cung Hàn cứng lại một chút, sai người đi tìm Xuân Hồng. Quản gia vẫy tay, lập tức có người dẫn Xuân Hồng tới. Nàng vừa tới, giống như đã nhận ra cái gì, phịch một tích quỳ xuống, lúc quỳ xuống còn dập đầu liên tục: "Tất cả mọi chuyện đều là ta làm, ta nhận tội, ta nhận tội!"

Nữ phụ vội vàng đi đến cạnh Nam Cung Tra, bắt được tay áo của hắn: "Không liên quan đến ta, thật sự không liên quan đến ta, là nha đầu Xuân Hồng kia ghen tị thành cuồng, ta không có làm, ta cái gì cũng không làm!"

"Đúng vậy, là nô tì ghen tị thành cuồng, sau khi tiểu thư rời đi nô tì đã yêu công tử, nhưng công tử lại một lòng chờ tiểu thư, trước đó vài ngày còn đưa về một nữ nhân hạ lưu từ chỗ kia, bởi vì công tử không chịu để ý tới nô tì, nô tì mới có thể ghen tị thành cuồng làm ra chuyện như vậy! Nô tì sai lầm rồi, nô tì không thể liên lụy tiểu thư!"

Người ta còn chưa hỏi gì đâu, người nhận sai thật mau.

Ta còn cho rằng Nam Cung Tra không tin, ai ngờ vẻ mặt hắn thả lỏng, rõ ràng là tin, hắn mở miệng nói: "Những lời đồn đãi trước kia và chuyện hiện tại đều là ngươi làm? Thật là một nha hoàn ngoan độc! Ngươi không học được chỗ tốt nào của tiểu thư nhà ngươi sao? Hiện tại lưu ngươi lại làm gì!"

Mẹ kiếp, ta quá đề cao chỉ số thông minh của hắn rồi.

Lúc này nữ phụ khóc như hoa lê dầm mưa, thật giống như vừa rồi nàng vốn không mắng ta là tiện nhân, vô cùng ủy khuất.

Thật vậy, ta nhìn người quỳ dưới đất, mở miệng nói: "Là ngươi dạy tiểu thư nhà ngươi gọi ta là tiện nhân à? Ngươi hận ta như vậy? Là ngươi dạy tiểu thư nhà ngươi nói ta oan uổng nàng sao? Vào ngày đầu tiên, nàng thậm chí còn muốn đánh ta, đây cũng là mệnh lệnh của ngươi sao?"

Ta từng bước ép sát, Xuân Hồng cũng không ngờ còn có chuyện như vậy, bỗng chốc choáng váng. . .

Người nữ phụ cứng đờ, nước mắt ghen nứa đường muốn rơi xuống cũng không xong.

Ta tiếp tục nói: "Thật sự là nô đại khi chủ, nha hoàn như vậy cần phải xử trí."

Lục Trúc tra tấn nam nhân xong đi đến cạnh ta, cười nói: "Tiểu thư nhà ta a, cũng không dễ bắt nạt như vậy, muốn bắt nạt nàng, cũng phải bước qua xác ta. Cùng là nha hoàn, sao khác biệt lại lớn như vậy chứ?" Lục Trúc nói xong, cầm lấy gói đồ, lôi kéo ta muốn đi, nhưng Nam Cung Tra lại không buông tay.

Thấy vậy, ta dùng sức rút tay ra, đỏ hồng mặt cười với hắn.

"Đã không có gì để nói, chúc các người hạnh phúc." Ta nhìn hắn, lại nhìn nữ phụ, trong mắt không có quá nhiều cảm tình.

Người đã tin thì cứ tin đi, nhưng mà, khi ta nói này đó mà người vẫn cố ý tin, ngoại trừ có thể cho người hai chữ đần độn, ta quả thật không còn lời nào để nói rồi.

Khi chúng ta quay đầu đi, nam nhân bị thương vô cùng nghiêm trọng dưới đất rên rì: "Đỉnh. . . Đỉnh. . . Cô nương, ta trả tiền lại cho người, việc này. . . Ta mặc kệ."

Đi đến nửa đường, Lục Trúc đột nhiên nhớ tới cái gì, quay về phòng, lấy lọ hương ra, đặt vào tay nữ phụ.

"Tiểu thư nhà ta thường nói, nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân, nàng đã muốn rời đi, vậy mà người lại ép người quá đáng. Thúc tình hương này trả lại cho người, dù sao ta từng ở chỗ hạ lưu kia, thứ này rất quen thuộc với ta. Người a, hảo hảo ân ái với Hàn ca ca nhà người đi, hai người các người làm người khác ghê tởm, làm bộ làm tịch, không một thứ tốt!"

Ta quả thực muốn vỗ tay vì Lục Trúc!

Nữ phụ cả người sục sôi, mà ánh mắt của Nam Cung Tra cũng sắp làm nàng tan thành bột phấn, quả thực là cầm thù đến tận xương tủy.

"Thúc tình hương?"

"Không, không phải ta làm!"

"Có lẽ, từ trước tới giờ ta vốn không thực sự quen biết người."

Xuân Hồng bò đến cạnh chân Nam Cung Tra, ôm hết mọi việc vào người mình, đáng tiếc hiện tại chiều này đã vô dụng, nàng bị Nam Cung Tra đá văng một cước. Hiện tại ta đã đi xa, ta nghe được tiếng Nam Cung Tra gọi ta, ta còn nghe nữ phụ vẫn luôn giải thích với hắn, kết quả hắn lại sai người khác giam lỏng nữ phụ.

Nhớ tới kết cục tương lai của nữ phụ, ta dừng lại, quay đầu nhìn Nam Cung Hàn: "Nếu người còn có lương tâm, không cần đối xử với Đỉnh cô nương như vậy."

"Chẳng lẽ người muốn cầu tình cho nữ nhân ác độc kia?"

Ôi ôi, ta vẫn nhớ rằng ở trong nguyên tác người này cũng gọi nữ chính là nữ nhân ác độc!

"Ta cho rằng, nếu thật sự yêu một người, cho dù nàng ác độc hay thiện lương, đều nên trước sau như một. Nếu ta yêu một nam nhân, cho dù hắn là người ác độc nhất trên thế giới này, ta sẽ vẫn luôn thương hắn, trừ khi hắn làm chuyện tổn thương ta. Nhưng là, Đỉnh cô nương chỉ đang giữ gìn cảm tình các người từng có, nếu không yêu người, làm sau nàng lại làm đến mức này? Thực ra, người sai lầm nhất chính là người, người thay lòng, thương tổn, phản bội nàng, mỗi một câu một chữ của người đều đang thương tổn nàng!"

Rõ ràng là Nam Cung Tra nghe không hiểu lời của ta, hắn có logic của bản thân.

"Nàng ác ý làm hại người, ác độc đến trình độ này mà người lại bảo vệ nàng! Ngay cả nàng người cũng có thể tha thứ, vì sao không lưu lại vì ta?"

"Không có tha thứ, ta chán ghét nữ nhân kia, nhưng không hận. Nàng thật đáng thương, bởi vì yêu người, ta cũng thật đáng thương, bị vô tội thương hại. Nhưng là, vì sao nàng làm vậy? Bởi vì người." Ta vuốt ve cái tay hắn muốn bắt lấy, tiếp tục nói: "Ta hi vọng nàng có thể sống tốt, chỉ cần không có ta, các người sẽ hạnh phúc."

Cho dù, các người xích mích cả đời.

Ta nói xong những lời này, thực sự muốn đi, Nam Cung Tra suy nghĩ về lời nói của ta, nhất thời không có hành động, nữ phụ điên rồi, nàng vọt tới, cầm chủy thủ đâm về phía ta. Ta nghiêng người tránh qua, hơn nữa cầm lấy chủy thủ trong tay nàng.

"Cám ơn lễ vật ly biệt của người, ta rất thích." Ta nở nụ cười, giống như lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Công phu mèo cào đôi khi cũng có tác dụng, hiện tại không phải như vậy sao?

Nàng té lăn trên đất, giận dữ hỏi ta: "Vì sao muốn hại ta như vậy?"

"Ta từng hại người sao?"

"Chỉ cần không có người, ta sẽ không làm loại chuyện này."

"Không, người sai lầm rồi." Ta nâng cằm của nàng, cười vô cùng xán lạn: "Muốn bên cạnh hắn không có người khác, muốn hắn chỉ nhìn một mình người, kỳ thực không cần đối phó ta, nếu người thương hắn, hắn là không chán ghét chỗ thiếu hụt thân thể của hắn chứ." Ta nói, quơ quơ chùi thủ trước mặt nàng: "Người chỉ cần, biến hắn thành người có thân thể mà chỉ người có thể xem là được, rất đơn giản."

Ta khẽ sát vào tai nàng khi nói lời này, bởi vậy không có ai nghe thấy, ngay cả Lục Trúc cũng không.

Ta từng là nữ phụ ác độc, cho nên, ta không thiện lương, cho dù ta có tâm muốn nữ nhân này tránh khỏi kết cục điên cuồng.

Ta cầm chủy thủ của nữ phụ, uy hiếp Nam Cung Tra không được tới gần ta, hắn đành phải thả ta đi.

Ta thấy hắn và nữ phụ đứng cùng một chỗ, ta thấy vẻ mặt phức tạp của nữ phụ, có lẽ nữ phụ luyến tiếc làm như vậy với hắn.

Khi đi xa, Lục Trúc ôm lấy eo nhỏ mảnh khảnh của ta, nàng rơi lệ đầy mặt, ta nghĩ, nàng đã học được tình hoa khóc đến bị thấm trong nháy mắt như thế nào rồi. Bởi vì nàng ôm eo ta, ta đành phải kéo nàng đi, còn sống chết vút không được.

"Buông ra. . ."

"Hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu. . ."

"Khóc cũng vô dụng!"

"Tiểu thư người thật vô tình người thật tàn nhẫn người thật ngoan độc!"

"A, ta chưa từng nói mình là người tốt."

"Tiểu thư thiện lương nhất độ lượng nhất, người rất tốt!"

"Nhìn! Trên trời có đám mây hình nấm!"

"Tiểu thư, ta sẽ không dễ dàng mắc mưu!"

". . . Phía trước ta không xa, có chiếc kiệu hoa, người nâng kiệu hoa chân không chạm đất, thứ này ta biết rồi!"

"Người đừng lừa. . . Người a, tiểu thư người đừng chạy! Có quý a a a! Đây là ban ngày a!"

Ở một buổi sáng gió hòa cùng nước mắt, hai cô nương chạy ở phía trước, một chiếc kiệu hoa đuổi ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Chẳng biết tại sao lại bị kiệu hoa khả nghi đuổi theo là rất không khoa học! Ta dắt Lục Trúc chạy ở phía trước, bằng cước lực của chúng ta thì rất khó thoát khỏi đám cao thủ chân không chạm đất kia, ta cũng đành dắt Lục Trúc chạy vào trong đám người. Hiện tại bản sự chạy trốn chết của ta đã được tôi luyện xuất sắc, nếu lúc này chạy vào nơi ít người thì chính là muốn chết.

Muốn bắt được ta, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, cho dù ta không có bản lĩnh lớn gì.

Sau khi đi đến nơi có người, ta dắt Lục Trúc lẫn vào tổ ăn xin, sau nửa canh giờ, chỗ này thiếu đi hai nữ hài trẻ tuổi, nhưng là thêm hai tên ăn xin vô cùng lười biếng lại nhìn không rõ diện mạo. Ta và Lục Trúc một trái một phải diu một lão ăn xin, làm bộ chúng ta là người một nhà, sau đó, về mặt hoảng sợ nhìn cổ kiệu bay qua trước mặt chúng ta.

Lão ăn xin ở giữa chúng ta đang run rẩy, nhưng trước khi chúng ta xác định an toàn thì sẽ không buông tay!

"Ông nội, đừng lo lắng, ta mang người đi nơi khác. . ."

". . . Ta không muốn đi a, nữ hiệp."

"Chúng ta cũng không muốn vậy đâu ông nội." Lục Trúc cũng mở miệng, hiện tại ba chúng ta ngồi thành hàng ở ngã tư, nhưng trước mặt chỉ có một cái bát sứ. Rất nhiều người đi ngang qua người chúng ta, chỉ có một số ít ném vài đồng bạc vào trong bát.

Còn có rất nhiều người ăn xin khác phân tán ở không ít nơi, bọn họ luôn nhìn về phía chúng ta, có lẽ là thắc mắc tại sao lão ăn xin bỗng có thêm hai thân thích. Tuy rằng nơi này có rất nhiều người ăn xin, nhưng tất cả bọn họ đều quen biết, lại có địa bàn hoạt động riêng. Đợi đến khi ta cho rằng kiệu hoa sẽ không quay về, ta mới dắt Lục Trúc rời đi.

Vừa đi, ta vừa vỗ quần áo trên người, nói với nàng: "Lục Trúc, tiểu thư nhà ngươi nuôi không nổi người rồi."

Lục Trúc kiên định đi theo ta: "Tiểu thư, ta có thể nuôi người!"

"Thân là ăn xin, ta làm sao có thể mang theo nha hoàn chứ?"

"Ngài có thể là tiểu thư nhà giàu cánh nhà sa sút, ta cũng có thể là nha hoàn của tiểu thư nhà giàu cánh nhà sa sút!"

"Thật khó đọc." Ta và Lục Trúc đi song song, vừa đi vừa nói, khi ta đang nghĩ cách bỏ rơi người bên cạnh, một nữ nhân đâm đầu đi về phía chúng ta.

Nữ nhân này ta biết, đây không phải Bạch Liên chạy đến vương phủ sao? Đây không phải nữ phụ số hai sao?

Hiện tại nữ phụ số hai cầm roi dài trong tay, mặc một thân hồng y xuất hiện. Ta phản xạ có điều kiện xoay người qua, giả dạng làm tên ăn xin không có việc gì chậm rãi đi về. Lục Trúc cũng xoay người đi theo ta, tiến đến bên cạnh: "Quen biết? Kẻ địch?"

"Người cũng biết, ta thường hại người, trước đây không lâu ta hại nàng một phen. . ."

"Tiểu thư, nàng có vẻ lợi hại hơn Đinh Hiểu Như, người hại người sao lại không chọn đối tượng?"

"Đương nhiên lợi hại, một người là nữ tử được nuông chiều tự cho là thông minh nhưng lại không có đầu óc, một người là yêu nữ mà giáo tâm ngoan thủ ngoan, vốn không phải cùng một cấp bậc."

"Chúng ta làm sao bây giờ?"

"Kẻ hại người là người nào đó, liên quan gì tới hai kẻ ăn xin chúng ta? Sắp trưa rồi, đi xin cơm thôi." Ta nhanh chóng nhập vai kẻ ăn xin. Lục Trúc ngăn người, vội vàng hô theo ta, bắt đầu chặn giữa phố ăn xin. Bởi vì ta khá chủ động, là chặn người ăn xin, rất nhanh, trong lòng bàn tay ta có thêm không ít đồng bạc, tuy rằng bị xua đuổi một chút, nhưng thu hoạch vẫn khá được.

Ta rất có tinh thần nghề nghiệp, biểu hiện một góc của ăn xin vô cùng nhuần nhuyễn, làm những người ăn xin xung quanh phát lên địch ý nồng đậm. Rất nhanh, bọn họ liên tục tập muốn đuổi chúng ta ra khỏi khu vực này.

Khi bọn họ ra tay đẩy ta và Lục Trúc, một cây roi vung tới, đánh nghiêng một đám ăn xin. Hồng y nữ đã đi tới, ánh mắt quét tới quét lui trên người mấy tên ăn xin, khi quét đến trên người ta, bởi vì không thấy rõ diện mạo chính xác mà nhìn ta hồi lâu.

Hiện tại ta hóa trang hơi đậm một chút, bởi vì không có cách nào làm lệch vị trí ngũ quan, cho nên ta muốn làm biểu cảm của mình thật vụn vặt, làm nàng không hề cảm thấy khuôn mặt này của ta rất quen.

Lục Trúc thì không cần phải lo, bởi vì Bạch Liên không biết nàng.

Bạch Liên đi tới đi lui trước mặt chúng ta, sau đó, nàng vờn roi, uy hiếp đuổi một đám ăn xin tới một chỗ kín. Ta và Lục Trúc đi theo sau, ý đồ tụt lại, kết quả là chúng ta càng đi càng chậm, cuối cùng xoay người bỏ chạy. Rất nhanh, Bạch Liên cảm giác được có điều không đúng, nàng xoay người một cái liền đứng trước mặt ta và Lục Trúc.

Lục Trúc bẻ hai ống trúc ở quán trà nhỏ bên cạnh, chúng ta mỗi người một ống.

Ông chủ quán trà lập tức khóc trời than đất, khi hồng y nữ vung roi qua thì lập tức tránh sang một bên, run lẩy bẩy.

"Giang hồ sống mái với nhau, người khác rời đi."

Ta nói một câu như vậy, những người xung quanh lập tức chạy rất xa.

Ta và Lục Trúc cầm ống trúc giằng co cùng hồng y nữ, phải biết rằng, từ trước đến nay ta là người có thể chạy thì chạy, gần như rất ít khi xuất hiện tình huống như vậy, nhưng lúc này thật sự không dễ chạy a. Nữ phụ số hai nhìn ta, cười giống như đóa hoa ăn thịt.

"Vương Tiểu Hoa?"

"Không phải vậy, ta đây Trung Nguyên nhất điểm bạch, tên gọi Bạch Tô Trinh!" Ta nói, lại chỉ Lục Trúc bên cạnh ta: "Nàng kia Trung Nguyên nhất điểm lục, tên gọi Tiểu Thanh!"

"Nói linh tinh gì đó, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua."

"Ôi, vậy là người không đúng, người có thể không có kiến thức, nhưng không thể không có tự giác, người không có kiến thức hiểu biết nông cạn thì thôi, không nói ra thì không ai biết, nói ra mọi người đều biết thì thật mất mặt có phải không?" Ta nói vậy, Bạch Liên kỳ quái nhìn đôi trắng và xanh là hai ta.

"Vương Tiểu Hoa, ngươi vẫn giả dối như vậy, lần đầu tiên đã dám hãm hại ta."

"Không phải vậy, Vương gì đó ta không biết, cô nương tuyệt đối tìm sai người. Giống như ta không biết cô nương, cô nương nhất định cũng không biết ta, trên thế giới này có nhiều người diện mạo tương tự, ngươi ai cũng nhận sai thì không tốt, vẫn là trở về tắm rửa đi ngủ đi." Ta vẫy tay với nàng.

"Có phải nhận sai hay không ta không biết, dù sao, giết lầm cũng được, ta thà giết lầm 1000, tuyệt đối không buông tha một người!" Bạch Liên nói xong quát roi về phía ta.

Ta đẩy Lục Trúc sang một bên, tay vừa vung, roi quấn ở trên ống trúc của ta. Ống trúc bị Bạch Liên dùng sức kéo, gãy mất một nửa.

Ta lấy lại nửa ống kia, mỉm cười: "Đa tạ, dài ngắn vừa đúng." Ta nói, cầm ống trúc làm kiếm, múa một cái xinh đẹp.

"Ngươi biết võ công?" Nữ phụ số hai ngạc nhiên.

Ta lại mỉm cười: "Điều nói ta là Trung Nguyên nhất điểm bạch, ngươi thật không nghe lời, không muốn nghe ngươi cũng không thể cạo từ trong đầu ra có phải không?" Nói xong, ta quyết định ra tay trước thì được lợi thế, cầm ống trúc tấn công. Bạch Liên lập tức vung roi quấn tới.

Lúc trước ta có ý để nàng quấn gãy ống trúc của ta, lần này tất nhiên ta sẽ không để nàng quấn lấy nữa. Phải biết rằng trước kia ta từng là cao thủ hạng nhất, đáng tiếc đến nơi này lâu như vậy nhưng ta lại không có thời gian để luyện tập, hơn nữa thân thể này tuổi không nhỏ, cũng không dễ luyện mấy thứ trước kia.

Nhưng mà, chiêu thức này của ta vẫn có chút lợi hại, chỉ cần nàng không so nội lực với ta, nếu không, ta sẽ bị chết rất xinh đẹp.

Vì không muốn chết xinh đẹp, ta đành phải liều mạng. Ống trúc của ta di chuyển theo roi của nữ phụ số hai, làm roi của nàng giống như bò lên ống trúc, trên thực tế lại không quấn lấy được, ngược lại ống trúc của ta đập vào cổ tay nàng khi nàng không lưu ý. Nếu trong tay ta thật sự là kiếm, sẽ không chỉ đập cho tay nàng run lên, mà là chém mất tay nàng rồi.

Đây cũng là hậu quả của việc sơ suất khinh địch.

Tay của nữ phụ số hai bị gõ tê rần, nàng lập tức rút tay về, thay đổi tay cầm roi.

"Nhìn không ra ngươi có bản lĩnh."

"Bởi vì ta là Trung Nguyên nhất điểm bạch a, ôi chào, nhìn không ra ngươi có thể làm nhiều việc cùng lúc, cũng không phải con cua, thật sự rất không hợp lý." Ta nói, động tác tay không hề ngừng, dưới chân cũng thế. Cho dù không có nội lực, bộ pháp độc đáo cũng làm nàng không dễ gì bắt được ta. Ta nghiêng người trượt đến bên cạnh nàng, lại vì thân thể nắm giữ kiếm pháp quá mức trức trắc, ống trúc vốn muốn chọc vào bụng lại chọc nhầm thất lưng của nữ phụ số hai.

Sau đó. . . Váy bên ngoài của nàng bị đẩy ra, lộ ra cái yếm nhỏ bên trong. Việc này đối với nữ nhân mà nói, cũng không khác gì trần truồng giữa đường. . .

"Phốc, ta không có ý!" Ta một tay che miệng, nhưng động tác vẫn không ngừng: "Đi nhanh, không đi thì móc hết nội y của ngươi."

"Ngươi! Ta giết ngươi!" Nữ phụ số hai đột nhiên buông roi xuống, tay vung lên, sau đó kim châm bay về phía ta. Thật ngoan độc, vậy mà dùng ám khí! Bởi vì châm quá nhiều, cho nên ta thấy rõ trốn không thoát, cho dù dùng chiêu vô si nhất là lăn xuống đất cũng không có tác dụng.

Ta cảm thấy lần này ta nhất định chịu khổ, bởi vì là nữ chính, ta không chết được.

Nhưng mà, không ngờ trước mặt ta bỗng tối sầm, có một vật thể ôm lấy ta, kim châm bị cái lưng của vật thể đen này đỡ lấy rồi. . .

Ta ngẩng đầu, liền thấy một người áo đen chỉ lộ ra một đôi mắt vô cùng quen thuộc, ta thở dài, không biết nói cái gì cho phải. Ta đẩy hắn ra, hắn lại ôm ngang ta lên, mở miệng nói: "Chúng ta rời khỏi đây."

"Có nên mắc ối như vậy không, sếp nam cứu ăn xin, ta cảm thấy rất áp lực."

Ta quay đầu nhìn về phía nữ phụ, nàng thiếu chút nữa thì bị lộ sạch, mà nơi này là đường cái có không ít người, sau khi bắn kim châm về phía ta thì bỏ chạy. Ta nhảy ra khỏi lòng hắn, gọi Lục Trúc đang trốn ở một bên: "Đỡ hắn, chúng ta đi tìm một chỗ nghỉ ngơi trước."

"Được, ta lập tức tới ngay." Tuy rằng đều là cầm vũ khí, nhưng bởi vì trên người không có giá trị thù hận của nữ phụ, cho nên Lục Trúc không hề bị liên lụy. Cho dù nàng đứng bên cạnh ta, nữ phụ số hai cũng không hề cho nàng một ánh mắt, cho nên Lục Trúc quả thật vô cùng an toàn. . . Nhưng mà, nếu nàng dám xông lên đánh nữ phụ thì sẽ không giống với rồi.

Nhưng mà, bởi vì ta móc hết quần áo của nữ phụ số hai, đứa nhỏ Lục Trúc này bị kinh sợ rồi, bởi vậy. . . Lần này nàng quên hấp dẫn thù hận của nữ phụ.

Đằng sau lưng của hắc y sếp ca có vài chiếc kim lóe ánh bạc, không quá bao lâu sắc mặt hắn liền trắng bệch như tuyết. Ta muốn dẫn hắn tới chỗ nghỉ ngơi lần trước, nhưng chỗ kia cách nơi này hơi xa, ngồi xe ngựa mất một ngày mới có thể đi tới, hiện tại ta cũng chỉ đành tìm một chỗ nghỉ ngơi. Ta và Lục Trúc đi hướng tới ngọn núi không có người, chủ yếu là ta còn chưa chạy rất xa, sợ bị Nam Cung Tra bắt về.

Châm của nữ phụ số hai quả nhiên thật độc, ta không dám rút bừa châm của nàng. Sẹo ca rất suy yếu tựa đầu vào vai ta, phần lớn thể trọng cũng áp trên người ta, Lục Trúc đành nâng cánh tay hắn, hắn còn luôn rút tay về không cho nàng.

Thật vất vả, chúng ta tìm được một căn phòng rách nát của thợ săn ở trên núi, chúng ta lập tức diu người đi vào. Sau khi đặt người nằm xuống giường, ta lập tức nói: "Châm này có thể rút ra sao?"

Sẹo ca gật đầu, ta bắt đầu rút châm, vừa rút vừa nói: "Độc này ngươi có thể giải sao? Các ngươi ra từ cùng một chỗ, độc của nàng hắn là ngươi cũng biết chứ."

Sẹo ca rầu rĩ lắc đầu.

Ta lại nói: "Vậy xong rồi, châm này nếu đâm vào người ta, ta còn có thể sống tiếp, nếu đâm vào người ngươi, vậy thì không chắc chắn, ngươi chuẩn bị tinh thần tương thân tương ái cùng diêm vương đi." Khi ta nói, đã rút hết châm xuống, nhưng sẹo ca lại không có phản ứng.

Tay ta đặt ở cổ hắn, mạch đập không có. . .

Ta lật hắn lại, kéo khăn che mặt, sau đó thấy một khuôn mặt sẹo, khuôn mặt sẹo lần trước phát triển theo hướng nghiêng, lần này là dựng thẳng. Ta rất muốn đánh tỉnh hắn bảo hắn vết sẹo dán nhầm chỗ rồi, nhưng vào lúc này ta có phần không chắc chắn có nên ra tay hay không. Ta đặt tay trước mũi hắn, phát hiện còn có hô hấp vô cùng mỏng manh, nhưng mà, một lát thì ngừng, nghĩ hồi lâu, ta mắng. . .

"Ta lặc cái đi, quy tức [1]!"

[1] "Ta lặc cái đi" Gần nghĩa với "Ta choáng váng". "Quy tức" có nghĩa là hô hấp kiểu con rùa, thở ra yếu, nín thở lâu.

Tai họa di ngàn năm sao, ta chỉ biết tai họa không dễ dàng kết thúc như vậy. Ta thở phào nhẹ nhõm, càng nhìn mặt hắn, càng mất hứng, lật sẹo ca lại tuyệt đối là sai lầm trí mạng. Nghĩ như vậy, ta bắt đầu lục tìm trong ngực hắn, sau đó ta lục ra hắc thạch lần trước, hiện tại mặt trên đã xuất hiện từ thứ hai.

"Nếu nghĩ. . . Có ý gì?" Ta không rõ, liền đặt thứ này sang một bên.

Lục Trúc thấy thế, tiến lại nói: "Tiểu thư, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?"

"Ngươi đừng cái tốt không học, toàn học cái xấu, người không biết còn tưởng ta dạy hư ngươi, người thiện lương tốt đẹp hào phóng như ta làm sao có thể dạy đồ ra loại nha hoàn như ngươi."

"Nhưng mà, ta chưa từng làm chuyện xấu nha."

"Ta làm rồi!" Ta kiên định.

Lục Trúc vô tội gật đầu: "Lần sau ta làm với ngươi."

Thật sự không phải ta muốn dạy hư Lục Trúc, ai bảo nàng. . . Rất dễ bị ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Ai nói bói đồ của người đang không có ý thức chính là thừa dịp cháy nhà hôi của, ta chẳng lẽ không thể thiện tâm đại phát làm chuyện tốt sao? Cho dù ta không phải người tốt, nhưng ta cũng không phải hoàn toàn là người xấu nha. Đem Lục Trúc đã bị lệch lạc qua một bên, ta tiếp tục bói đồ trong ngực Sẹo ca, đồ trong ngực hắn không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối có công cụ dịch dung.

Trước tiên ta lấy ra một bình sứ nhỏ, đem chết lóng bên trong hất lên mặt Sẹo ca, chờ vết sẹo của hắn mềm nhũn mới từng chút gỡ nó ra, Lục Trúc ở một bên rất là tò mò nhìn ta.

"Tiểu thư, ngươi đang làm gì?"

"Ta luôn luôn rất tò mò hắn làm sao chỉnh dung, ngươi nghĩ xem, nếu chúng ta cũng có kỹ năng như vậy, mỗi ngày đổi một gương mặt, cho dù hôm qua ta làm chuyện xấu, hôm nay cũng không có ai có thể nhận ra được. Thế nhưng người này sống chết chính là không dạy ta, hôm nay, cũng đành phải tự mình nghĩ biện pháp thôi." Vừa nói, ta lại nhìn bột thuốc bên cạnh một chút.

Lục Trúc một bộ bưng bình hiểu ra: "Thì ra cái này gọi là chỉnh dung."

"Là dịch dung."

"Nhưng tiểu thư ngươi không phải mới vừa nói chính dung sao?"

"Ngươi nghe lầm." Ta kiên định nói đồng thời cũng đem mặt của Sẹo ca lau sạch sẽ, sau đó, đôi mắt của ta dừng ở má trái của hắn, vẻ mặt nghiêm trọng. Khuôn mặt kia. Thành thật mà nói có chút kinh khủng, phía trên có một khối dấu ấn, đó là một dấu chữ "Tội". Lần trước ta cũng không nhìn thấy cái này, xem ra là hắn cố ý dấu đi.

Khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ, nếu như không có dấu ấn này, khuôn mặt của hắn đích xác là hoàn mỹ. Nếu như không phải ngày đó sắc trời quá mờ, đáng đáp hắn lại quá kích thích ta, ta sẽ không không phát hiện ra. Hắn còn rất giống ta, bất đồng là hắn vô cùng nam tính hóa.

Nhưng tại sao trên mặt của hắn lại có một chữ "Tội"? Một chữ đơn giản này, đại biểu rất nhiều chuyện ta cũng không biết. Ta nhớ được, những người trên mặt bị đóng dấu này, nhất định là đầy tớ nghiệp chướng nặng nề. Ta đưa tay, không nhìn được đụng vào chữ kia một cái, đột nhiên, một chút hình ảnh mạnh mẽ nhét vào trong đầu ta, khiến cho đầu óc ta một hồi choáng váng, cuối cùng rơi vào bóng tối.

Bóng tối chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh, trước mặt ta có một chút ánh sáng, ta thấy được rất nhiều người ở trước mặt ta tới tới lui lui, nhưng ta hiện tại không có thực thể, chỉ có linh hồn tung bay ở giữa không trung nhìn những người đó. Cung trang xa lạ, cung điện xa lạ, tất cả xa lạ.

Ở trước mặt ta có một nữ nhân diện mạo mơ hồ, nàng mặc phục sức quý phi, đang cảm mình sắp chuyển dạ. Mặc dù ta nhìn không rõ mặt của nàng, ta lại có thể cảm thấy nàng oán hận vô hạn.

Có một nữ nhân rất lớn tuổi đang cầm một chén thuốc đi tới trước mặt quý phi, nàng mở miệng nói: "Hoàng thượng nói đứa bé này không thể sinh ra, quý phi nương nương, xin mời."

Quý phi điên cuồng cầm thuốc lên ngã trên mặt đất, hướng về phía cung nữ tới tới tay trái chân nàng rống to: "Ta muốn gặp hoàng thượng, tại sao không thể nhận đứa bé này! Hắn là Đại hoàng tử! Hắn là hài tử đầu tiên của hoàng thượng, hắn là Hoàng đế tương lai! Tại sao hoàng thượng không thể nhận!"

"Nghịch chủng này tuyệt đối không thể sinh ra!"

Trước cửa đi tới một nam nhân khôi ngô mặc long bào: "Ai cũng có thể sinh con cho trẫm, chỉ có nữ nhân ác độc này không được! Ngươi âm hiểm độc ác, đối với chị họ mình cũng hạ độc được, ba phen mấy bận hạ độc hãm hại, ngươi có còn lương tâm hay không! ? Ngươi không có tư cách mang thai hài nhi của trẫm! Mau rót hết thuốc cho ta!"

Cung nữ lại đem tới một chén thuốc muốn mạnh mẽ rót vào trong miệng quý phi, một lão nhân gia bên cạnh đột nhiên quỳ gối xuống bên cạnh Hoàng đế, lớn tiếng nói: "Hoàng thượng, không được! Quý phi nương nương sắp lâm bồn, độc chết hài nhi, có thể ngay cả mẫu thân cũng khó thoát khỏi cái chết!"

"Hoàng thượng, nếu ngươi hận ta thấu xương, để cho ta chết cùng đứa bé trong bụng đi!" Quý phi giãy giụa, hướng Hoàng đế kêu to.

Hoàng đế cười lạnh mấy tiếng, mở miệng nói: "Trẫm sẽ không để cho ngươi chết, trẫm sẽ khiến cho nữ nhân ác độc ngươi sống không bằng chết! Rót cho trẫm!"

Thấy vậy, quý phi rút cuộc tức miệng mắng to: "Ngươi sẽ chết không tốt! Ta và ngươi cùng nhau lớn lên từ nhỏ, sống nương tựa lẫn nhau, chỉ vì ngôi vị hoàng đế của ngươi, ta xâm nhập trại dịch, cơ hồ cả khuôn mặt bị hủy, sau khi thật vất vả trở lại lại thấy ngươi cười tít tít từ nhỏ cùng ta tách làm đôi từ phi! Ta làm sao có thể không hận!"

"Ngươi bởi vì áy náy bỏ tít tít ta, cưới ta làm vợ, tâm lại đã sớm không còn trên người ta, mỗi ngày trong mộng đều gọi tên tít tít ta, mỗi lần cùng ta ân ái càng thêm nhớ tới tít tít, tại sao ta không thể hận, ta chính là muốn giết nàng, ngược nàng, hành hạ nàng! Ngươi có được ngôi vị hoàng đế, mặc dù phong ta là hoàng hậu, rồi lại đem người bệnh nặng sắp chết kia đưa về hoàng cung, ở trước mặt ta mỗi ngày ân ái cùng nàng, ta còn phải làm bộ không hề để tâm chúc phúc các ngươi, ngươi có biết trong lòng ta thống hận!? Đứng, ta hãm hại nàng, nhưng ngươi rõ ràng yêu nàng, lại tuyệt không tin tưởng nàng, ta nói cái gì ngươi tin cái đó, nàng biến thành bộ dạng hiện tại, hoàn toàn là ngươi một tay tạo thành đấy!"

"Ngươi câm miệng!" Hoàng đế một cái tát đánh qua, trực tiếp khiến quý phi phun ra một búng máu: "Ngươi không có tư cách nhắc tới tít tít của ngươi! Nàng chưa từng oán hận qua ngươi, trách ngươi, nhưng ngươi lại làm hại nàng biến thành bộ dạng hiện tại. Nàng không phải là người khác, nàng là chị ruột của ngươi!"

"Bảo ta câm miệng?! Nếu không phải ngươi di tình biệt lý, nếu không phải ngươi mang theo áy náy ta nói cái gì ngươi đều tin tưởng, chuyện cũng sẽ không biến thành như vậy. Khi tít tít ta bị ngươi hiểu lầm, bị vô tình vứt bỏ thời điểm ta mang bầu đứa bé này, ngươi hận đứa bé này như vậy, không phải là bởi vì chuyện này sao! Ta chết cũng phải sinh đứa bé này ra, chết cũng muốn sinh nó ra! Nàng được ngôi vị hoàng hậu thì có ích lợi gì, con nàng không có, người cũng không có!"

Nàng kêu to, vừa ho ra máu, sau đó ôm bụng ngã trên mặt đất.

Cuối cùng, ta nhìn thấy nữ nhân này vẫn là trong tình cảnh hỗn loạn này sinh ra đứa nhỏ, đây quả nhiên là một nam hài. Sau khi xác nhận hắn là hoàng tử đầu tiên của hoàng đế, quý phi cười.

Sau đó, vị hoàng đế kia giam hai mẹ con lại, không nhận vị hoàng tử kia, cũng không còn động thủ giết hắn nữa. Khi đó, quý phi ôm đứa bé, không ngừng tự lẩm bẩm "Tại sao, ngươi lại giống tít tít như vậy. Rõ ràng là con trai của ta! Của ta! Nhưng ngươi còn sống. Còn sống."

Đừng hỏi ta tại sao hấn mới sinh ra đã nhìn ra được là giống ai, ta đối với điều này cũng vậy rất là nghi hoặc. Ta còn từng gặp qua một người vừa sinh ra đã khiến cho cha của mình yêu nàng, mẫu thân nàng ghen tỵ muốn giết nàng ngược lại bị cha nàng giết. Thần văn này đến nay khiến cho ta thật lâu không thể quên.

Hình ảnh chuyển một cái, đảo mắt hai năm trôi qua. Quý phi đã thành một bà điền đầu bù tóc rối, nhưng đứa bé nàng hành hạ từng ngày lại càng ngày càng giống tỷ tỷ của nàng.

Đứa bé hai tuổi, thoát nhìn mới hơn một tuổi một chút, thân thể nhỏ nhỏ, mặc dù có khuôn mặt xinh đẹp, thể nhưng gương mặt lại không cười, sắc mặt hấn vàng khô, trên thân thể nhỏ bé luôn có vết roi, hấn có thể còn sống cho đến bây giờ, chỉ có thể nói, đây là một kỳ tích. Hấn chỉ có đau đến không chịu nổi, mới có thể nhỏ giọng khóc thút thít. Có một ngày, vị hoàng đế kia lại tới, hấn và quý phi tranh cãi âm ỉ một trận, té tay áo rồi đi thì lại đụng phải đứa bé kia.

Khi đó, Hoàng đế chỉ là chán ghét nói một câu: "Người không xứng với gương mặt này."

Sau đó, quý phi không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc que hàn đốt hồng, nàng đè đứa bé khóc lớn đại não xuống, tiếng cầu cứu của hải tử vóc đáng nhỏ tựa như một con mèo nhỏ. Đem que hàn áp lên mặt đứa bé, ta hình như có thể nghĩ thấy được mùi vị thịt nướng quen thuộc, vô cùng tàn nhẫn.

Đứa bé nước mắt chảy trên vết thương, nhất định rất đau, bởi vì hấn cuối cùng cũng không dám khóc.

Thời điểm đứa bé bốn tuổi, quý phi rút cuộc qua đời, Hoàng đế không thích hấn, chán ghét hấn, nhưng bởi vì khuôn mặt kia mà không giết hấn. Hoàng đế ném hấn ra khỏi hoàng cung, không cho phép hấn nói ra thân phận của mình, hấn không phải hoàng tử, là một đầy tớ, là một đầy tớ tội ác sâu nặng. Hải tử như vậy bị ném đến bên ngoài cung, muốn còn sống, căn bản không thể.

Nhưng đứa nhỏ này vẫn còn sống, hấn được một nam nhân hủy dung dẫn trở về, nam nhân dạy hấn các loại phương pháp dịch dung, hấn lần nữa học được cách cười, bởi vì không có ai thấy rõ khuôn mặt của hấn. Tự giống, hấn đã quên mất khuôn mặt của mình như thế nào, cũng quên mất vết thương trên mặt.

"Ma Giáo có một món đồ, có thể trị hết vết sẹo trên mặt người." Người đó trước khi chết đã nói cho hấn biết như vậy.

Hình ảnh lại chuyển một cái.

Nam nhân đó trưởng thành gặp ta, thời điểm mang theo mặt nạ làm việc, công việc chính là tìm nữ nhân cho Giáo chủ XXOO, mặc dù là phản giáo hộ pháp, thể nhưng hấn lại một nữ nhân cũng không bắt được. Sau khi ta chạy mất, hấn chạy đến trước mộ sư phụ hấn nói chuyện, sau đó, hấn thường thường chạy đến đó nói chuyện.

Lần đầu tiên.

"Ta cho rằng nhìn thấy mẹ ta. Bắt đầu có chút sợ hãi, nhưng sau đó lại phát hiện. Sư phụ, nàng thể nhưng phun nước miếng vào ta."

Lần thứ hai.

"Ta cho rằng ta sẽ hận nàng, nhưng đột nhiên cảm thấy không có gì oán hận, chúng ta đều là người vô tội, ta thay đổi chủ ý muốn chinh nàng."

Lần thứ ba.

"Sư phụ, căn bản không biện pháp oán hận người kia, chúng ta giống nhau lưu lạc bên ngoài, nàng cái gì cũng không biết, mẹ nàng bị mẫu phi ta hại chết, nàng bị ta mẫu phi vứt ra bên ngoài. Mẫu phi ta bị người kia giết chết, ta bị người kia ném ra ngoài. Khi nàng còn bé bị nuôi giống như gia súc, lúc nhỏ ta được sư phụ chăm sóc rất tốt."

Lần thứ tư.

"Sư phụ. Ta không cách nào đuổi theo suy nghĩ của nàng."

Lần thứ năm.

"Sư phụ, ta muốn chăm sóc nàng, có phải là kỳ quái hay không? Dưới tình huống bình thường ta nên đi tồn thương nàng mới đúng, nhưng ta muốn chăm sóc nàng."

Lần thứ sáu.

"Khó mà tin được nàng là muội muội ta. Quan trọng là, có loại muội muội như thế này. Sư phụ, ta thẳng thắn giết chết nàng để cho nàng lần nữa đầu thai tốt lắm, ta có thể nuôi nàng từ nhỏ. Làm con dâu mà đến nuôi. Không, suy nghĩ của ta nhất định là bị nàng dạy hư rồi, thật là một nữ nhân kinh khủng."

Lần thứ bảy.

"Ta cuối cùng cảm thấy nàng biết rất nhiều thứ, cũng cảm thấy nàng cái gì cũng không biết, thật muốn bỏ đầu nàng ra xem một chút, tại sao ta không đuổi

kịp suy nghĩ của nàng? Truy cầu của nàng là làm thôn cô đấy. Vậy còn truy cầu của ta? Đầu ta quả nhiên bị hư."

Sau khi ta tỉnh lại, đối với Sẹo ca làm ta bộ dạng quỷ lạ: "Thật xin lỗi, ta giúp người giết chết tác giả."

Cái này trong nguyên văn không viết, cho nên ta không biết. Ta chỉ biết có một Đại hoàng tử, nhưng thời điểm bốn tuổi bị bệnh chết! Cái này rất có thể là tác giả đặt ra rồi, nhưng không viết ra cụ thể. Mặc dù Sẹo ca cái gì cũng không nói, nhưng mà ta lại vừa tiếp xúc với điểm mấu chốt của hắn (vết sẹo), liền tự động biết chuyện! Ta sai lầm rồi, ta thật sự sai rồi, ta tuyệt đối sai lầm rồi, mặc dù đều là vô tội, nhưng.

Ta vẫn là báai bai thôi.

Lục Trúc thấy thế, cùng ta cùng nhau lạy, vừa lạy, vừa run: "Tiểu thư, hần đã chết sao?"

Ta nghiêm túc bắt được tay của Lục Trúc, nghiêm túc nói: "Về sau gọi hần là thiếu gia! Đi, dán sẹo lại, ta muốn dẫn hần tìm ngự y!"

Lục Trúc rõ ràng gì cũng không hiểu, ngay tại bên cạnh xem ta ra sức dán sẹo, dán xong, Lục Trúc nhìn vết sẹo bất động, ánh mắt rất quý dị: "Thật kỳ quái."

"Có gì kỳ quái?"

"Có a!" Nàng đưa tay chỉ lỗ mũi Sẹo ca, lấy vị trí ngón tay nàng chỉ, vết sẹo tựa như Cúc Hoa nở rộ ra phía.

Ta che miệng cười: "Cái này gọi là sáng ý."

"Thiếu gia tỉnh lại sẽ khóc."

"Nam nhân khóc không phải tội a, để cho hần khóc đi." Ta vừa nói, đem mặt nạ màu đen đeo lại cho hần.

Lục Trúc thấy vậy, vội vàng mở miệng: "Mắt bị sẹo dán, hần không mở mắt được thì làm sao?"

". Thời điểm dính sẹo ta quá hưng phấn, không chú ý tới. Yên tâm đi, ta về sau sẽ đối tốt với hần!"

". Cảm giác, tiểu thư đối tốt với hần, hần mới sẽ khóc." Lục Trúc sâu kín nhìn ta.

Ta phát phát tay với Lục Trúc: "Làm sao biết chứ, tương lai chúng ta liền sống nương tựa lẫn nhau nha!"

"Cùng tiểu thư sống nương tựa lẫn nhau chẳng lẽ không phải ta sao? ! !"

"Chớ xù lông, người không phải con mèo đáng yêu như vậy."

"Rúu rít rúu rít."

Tác giả có lời muốn nói: chuyện xưa của vị hoàng đế kia, quý phi, hoàng hậu, là xuất từ một hồng văn XX văn ngành.

Sau khi xem xong, ta Đã không lời nào để nói.

Nữ chính là tỷ tỷ

Nữ phụ ác độc là muội muội

Hoàng đế là tra nam chính

-

Nữ phụ bởi vì giúp đỡ tra nam làm chuyện gì đó mà bị thương bị bắt đi.

Hoàng đế cưới muội muội đáng dấp cực kỳ giống tỷ tỷ làm thể thân, cùng tỷ tỷ ngược luyến tình thâm.

Nữ phụ sau khi trở lại phát hiện tra nam chính cùng tỷ tỷ ngược luyến tình thâm rồi, mặc dù tra nam để bày tỏ mình yêu nữ phụ liền bỏ nữ chính, nhưng khi nữ chính rời đi bị nữ phụ cho uống rượu độc.

Nữ chủ lưu lạc bên ngoài, tra nam chính mang theo nữ phụ ra ngoài chơi, bọn họ ở tại cùng một khách điểm, ngụ ở sát vách, tra nam chính vì trong lòng áy náy không dứt nắm nữ phụ XXOO, nữ chính không biết bọn họ ở cách vách, nhưng lòng thật đau rất đau.

Ở nơi này, nữ phụ mang bầu ==

Sau lại, nữ chính trúng độc lại bị đuổi giết được Hoàng đế cứu về hoàng cung, bọn họ khó kìm lòng nổi mỗi ngày cùng nhau, Hoàng đế thừa nhận hần yêu nữ chính, nhưng hần không thể không báo đáp nữ phụ, nữ phụ vì hần làm nhiều chuyện như vậy, nhưng hần lại không muốn để cho nữ chính rời đi, hần cho rằng cho nữ phụ một đứa bé coi như báo đáp.

Nữ phụ dĩ nhiên không chịu, nàng muốn giết chết nữ chính.

Nhưng nàng dù sao không phải nữ nhi ruột của tác giả, vì vậy chuyện của nàng bại lộ, Hoàng đế nói nàng ác độc, muốn giết chết đứa bé kia.

Sau lại, còn nói giữ lại nữ phụ ở bên người không phải là bởi vì hấn yêu nữ phụ, mà là đáng đáp nữ phụ rất giống nữ chính, ngay khi bắt đầu hấn đã yêu nữ chính, hoàn toàn không có chuyện yêu nữ phụ.

Sau đó, tác giả kéo ra chuyện bọn họ khi còn bé, nam chính đúng là vừa thấy nữ chính đã yêu, sau đó mới cùng nữ phụ.

Sau khi xem xong, ta quả thật tuyệt vọng với thân thể của mình.

Tác giả đầu tiên là nói nữ chính là thể thân, sau lại đem nữ phụ thành thể thân, cuối cùng.

Ta quý gỏi với hồng văn này, xin quý gỏi!

--- ----- ---

Ta thật sự nhịn không được. Chuyện xưa khái quát xuống như sau.

Trong nguyên kịch nữ phụ cùng đứa bé chết đi, đến chết vẫn là hoàng hậu, nữ chính nhiều nhất là một người thiếp.

Ta nói với bằng hữu: Tiểu Tam thượng vị a.

Bằng hữu của ta nói: người chọn lựa, có mấy ngược là không là thượng vị

Sau đó ta thua.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Sau khi nói nhảm xong, ta mang theo Lục Trúc đổi một thân quần áo sạch sẽ, sau đó bảo Lục Trúc đi mượn xe ngựa, ta mang theo Sẹo ca mới nhìn giống như người đến trên chân núi chờ. Ta chờ đợi, chưa chờ được Lục Trúc, lại chờ được một phần diễn tuyệt đối sẽ không tái hiện của Tam Tự long sáo [1].

[1]: từ chỉ những diễn viên đào kép trong tuồng, chuyên đóng vai người sai vặt, diễn viên quần chúng

Tựa như cao thủ võ lâm không tiếng động, ta vẫn một thân rách nát ba chữ long sáo nam, không nói gì. Cuồng phong thổi lên tóc cùng vạt áo của ta, ta chính trực giống như cao thủ võ lâm, đưa tay, đem hấn ngăn ở trước mặt mình.

"Thật xin lỗi! Trước đây lời ta nói hoàn toàn là lừa gạt người!" Ta nghe được ta chính trực nói như vậy.

"Cái gì?" Long sáo mặt không biểu tình nghi hoặc.

Ta tiếp tục mở miệng: "Cái gì mà dưới gối nam nhi có vàng, cao quý là ở linh hồn. Hoàn toàn là ta đang giả bộ, xin hoàn toàn hoàn toàn tuyệt đối coi thường!"

Long sáo vẫn không lộ vẻ gì, hấn giống như đang cùng ta so đấu nội lực như vậy nhìn ta, nhìn thật lâu, hấn nói: "Ta tin."

". Tuyệt đối không phải bởi vì người đơn thuần, đều bởi vì lỗi của ta, xin quên mọi chuyện xả ra ngày đó, cảm ơn!" Cả đời ta cũng chưa từng thành thật như thế, nếu không phải cuộc đời của tam tự long sáo nam quá mức thật đáng buồn, ta nghĩ ta cả đời cũng sẽ không đáng hoàng. Không, ta mới vừa rồi tuyệt đối không có ý nói hấn đơn thuần, dù sao ta thiện lương như vậy, ta làm sao có thể sẽ nghĩ gì đó trong lòng --

Rõ ràng giả bộ như vậy mà cũng tin thì đơn thuần đến mức bạo phát phải hay không!

Nhưng, cho dù ta thành thật như thế rồi, hấn vẫn mặt không biểu tình nhìn ta, ngay cả ánh mắt cũng không có thêm một chút cảm xúc: "Người mua ta."

"Xin đem chút bạc trả lại cho ta." Ta nói.

Rốt cuộc bao nhiêu tiện nghi mới có thể đem mình bán với giá một lượng, đây thật không phải là sớm có mưu tính trước sao? ! Đột nhiên, ta đối với chuyện này tràn đầy hoài nghi, ta nhìn nam nhân trước mặt, hắn nghiêm túc, lại tiếp tục mặt không biểu tình: "Người mua ta rồi."

"Van ngài đem tiền trả lại cho ta, ta trước có già dưới có trả cuộc sống khó khăn trời giạt khắp nơi thật sự đáng thương không chịu nổi, van xin ngài!"

Tam Tự long sáo nam duỗi tay vào trong ngực, lấy ra hai đồng bạc, bỏ vào trong tay ta.

Ta nhìn vật trong tay, có một loại cảm giác muốn quỳ gối. Ta trả bạc lại trong tay hắn, mở miệng: "Ta thường thường nói hươu nói vượn, mặc dù ta chưa từng thừa nhận trong mười câu ta nói có chín câu đang lừa dối người, còn có nửa câu là vô nghĩa, bất quá, tiền cất đi đi."

Thời điểm ta đem tiền trả lại cho hắn, nhìn khuôn mặt không biểu tình kia, tâm tình của ta bắt đầu thương tang.

Quay đầu đi, ta ngồi xuống bên cạnh Sẹo ca đang nằm dưới đất, khoác cánh tay Sẹo ca lên vai, khó khăn một phen nâng Sẹo ca lên: "Ngượng ngùng nhường một chút, ta muốn đi bán mình chôn cất huynh!"

"Ta giúp người."

"Ta mới vừa rồi đùa giỡn."

"Ta tin."

Ta thật muốn độc cam hắn, nhìn xuống nhìn xuống!

"Ta nói cái gì người đều tin? !" Ta dữ tợn nghiêm mặt.

"Ta tin người thường thường nói láo, người cũng nói trong mười câu người nói có chín câu nói láo còn có nửa câu là vô nghĩa, cho nên ta hoàn toàn tin rồi, người luôn có nửa câu là lời thật. Còn nữa, hắn thật sự là người chết." Tam tự long sáo nam rất là nghiêm túc, mặc dù vẻ mặt không biểu tình như cũ, lại làm cho ta có chưa bao giờ có cảm giác nguy hiểm.

Sẹo ca mặc dù thường thường khiến cho ta không lời nào để nói, lại chưa từng có khiến cho ta chân chính sinh ra một loại ý nghĩa "Ta và hắn tuyệt đối không phải là sinh vật cùng một thế giới" như vậy.

"Người nói như vậy, ta sẽ rất dễ dàng muốn thương tổn người." Ta vừa nói, khóe miệng giương lên, theo thói quen cười đến rất âm trầm: "Ta sẽ khiến người khóc quỳ gối trước mặt ta nói không nên tới bạn hữu à!" Ta vừa nói, vừa đưa tay kéo y phục nam nhân trước mặt, hoàn toàn không chú ý tới có vật gì đó bị ta "bình" một cái xuống đất: "Chuẩn bị tốt bất cứ lúc nào linh hồn cũng có thể bị ta nghiền nát thành bột phấn khóc kêu lẫn lộn, khóc ròng chảy nước mũi cầu xin ta để cho người rời đi chưa?!"

Hắn rất tinh táo cúi đầu, nhìn ta: "Ta sẽ không khóc." Sau đó, hắn nghiêng đầu nhìn "thi thể" trên đất, nhìn một hồi, hắn không biết suy tư những gì, suy tư hết mới vác Sẹo ca lên lưng: "Ta có thể giúp người."

Không, ta tuyệt đối sẽ không bởi vì đột nhiên nghĩ đến người này có lẽ rất hữu dụng mới không phản bác.

Lúc này, ta đang đấu tranh, thời điểm ta đang đấu tranh, Lục Trúc rốt cuộc kéo xe ngựa trở lại. Lục Trúc đưa xe ngựa mang tới bên cạnh ta, lúc này mới nhìn thấy trước mặt ta có thêm một người, Lục Trúc tiến tới bên cạnh ta, nhỏ giọng nói: "Bán mình chôn cất phụ?"

"Ta mua hắn sao?"

"Mua!"

Ta tinh táo, găm thét "Nhất định là ảo giác, ép mua như vậy, quả thật so với ta còn lưu manh vô si không biết xấu hổ hơn được không?"

"Tiểu thư, người thừa nhận mình lưu manh vô si không biết xấu hổ."

Ta đưa tay mảnh mai làm tư thế nâng trán, bản lĩnh hết sức lưu loát lập tức rúc vào trong xe: "Người nghe lầm, ta mới vừa rồi không hề nói gì, ta cũng không đột nhiên găm thét, ôi ôi, đầu đau quá, chẳng lẽ là chứng thiên kim nhức đầu."

Thấy ta lên xe ngựa rồi, Lục Trúc liền vội vàng hỏi: "Người khiêng thiếu gia kia làm sao đây."

"Đưa thiếu gia vào, để cho hắn đánh xe ngựa."

Ta ngồi ở tận cùng bên trong, ôm chân phân phó như vậy. Ta không hiểu rõ, tại sao ta lại đi lên một con đường như vậy, bị người bám dính không tha, đó không phải là con đường quang minh lẫm liệt của nam chính nào đó sao? Hơn nữa, ta đây còn bị hai người bám dính, ta sờ cảm cố gắng suy tư, rốt cuộc đưa ra kết luận! Ta -- Mary Sue rồi !

Nếu suy đoán như vậy, hẳn nhất định đối với ta vừa thấy đã yêu, tiếp tục suy đoán như vậy, Lục Trúc cũng đối với ta. Nha phi! Nhất định không phải như vậy, lấy cá tính của ta, việc này phát triển không khoa học.

Cuối cùng, ta bỏ qua suy tư, cũng không nghĩ đến cái gì âm mưu dự tính trước nữa, cho dù ta tin tưởng mỗi người đều mang theo mục đích mới đến gần

một người xa lạ khác. A Tam ở bên ngoài đánh xe ngựa, chờ sắp xếp cho Sẹo ca xong, Lục Trúc cũng ngồi vững vàng, ta vén rèm xe lên, nhắc đầu dò xét bên ngoài.

A Tam xoay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn ta.

Ta nhỏ giọng nói với hần mục đích của ta, hần hướng ta gật đầu một cái, sau đó nhìn ta tiếp. Hần giống như biết ta còn có lời muốn nói, chưa quay đầu lại.

Ta cũng không thể làm gì khác hơn là thờ dài, nói: "Sau này nếu lại chết, đừng trách ta, liên lụy người."

Lời này của ta có ý gì, đại khái cũng chỉ mình ta có thể nghe hiểu được, long sáo nên làm long sáo thật tốt, dám vọt tới bên cạnh ta, nếu chết chẳng phải là rất bị kịch sao? Trong kịch tình đã bị kịch chỉ nói ba chữ phải đi rồi, lần này, cũng không thể đáng buồn như vậy nữa.

Sau khi nói xong, ta lại không để ý đến A Tam nữa, rụt trở về ngồi xuống.

"Đúng rồi, nếu phát hiện cái gì không đúng, không thể để cho người bên ngoài phát hiện được thân phận của ta, không để khiến cho người phải chết."

"Được."

"Đợi lát nữa đến phải gọi ta."

"Được."

"Nhớ buổi trưa phải mua bánh bao cho ta."

"Được."

"Đợi lát nữa tự mình lần đi."

"Không được."

Lục Trúc nhìn ta một cái, lại ngó rèm, xem ta cùng người cách rèm đối thoại: "Tiểu thư, tại sao nhất định phải đuổi người đi, hần không phải rất có ích sao?"

"Một nữ nhân bình thường, chắc là sẽ không tùy tiện mang theo một nam nhân bên cạnh mình, cũng không tính là đói khát, ta vì sao muốn dùng hần."

"Tiểu thư nói luôn luôn không dè dặt như vậy."

"Người quen là tốt rồi, người này, xem ra thật đáng hoàng, phản ứng thật đúng là không chậm." Ta thuận tay chống cằm, một bộ dáng tang thương: "Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện."

Thân thể Lục Trúc theo xe ngựa lúc ẩn lúc hiện nhìn ta, mở miệng nói: "Chuyện gì?"

Ta hướng bên ngoài quát to một tiếng: "A Tam, từng đánh xe ngựa sao?"

Bên ngoài người nọ tựa hồ trước tiên không có phản ứng ta đang gọi hần, trầm mặc một hồi mới mở miệng: "Từng đánh xe bò."

Khi hần đang nói chuyện, mấy người chúng ta toàn bộ bị nhảy ra khỏi xe ngựa.

Nam nhân, vai phụ ... Kỹ năng đánh xe ngựa chẳng lẽ cũng không được chuẩn bị sao? Ta hiểu A Tam mới vừa rồi tại sao không trả lời ngay, bởi vì hần đang nghiên cứu làm sao đánh xe ngựa. Ta quả thật tuyệt vọng với long sáo này! Cũng may, thời điểm A Tam lật xe nhìn trúng một bãi cỏ, vì vậy chúng ta không bị thương tích gì, nhưng người không có ý thức liền gặp xui rồi.

Không sai, ta nói chính là Sẹo ca.

Hần quả thực là nam nhân bi thống nhất trong lịch sử! Trước kia ta cho rằng Tự Tam long sáo là vô tội nhất nhất bị thương nhất, nhưng trước đây không lâu ta phát hiện ta sai lầm rồi, Sẹo ca mới đúng. Hiện tại, dù là ngã xe ngựa, hần cũng là người xui xẻo nhất, hần hiện tại không thể hoạt động, thời điểm xe ngựa bị lật thân thể đụng phải xe ngựa, trên mặt cũng bị thương rồi.

Đỡ Sẹo ca qua một bên, ta lại lần hướng về phía hần bái lạy: "Ta sai lầm rồi, về sau ta nhất định hảo hảo đối xử với người! Lục Trúc, sau này hần hỏi tại sao có vết thương này, người biết nói thế nào rồi chứ?"

"Chính hần ngã!" Lục Trúc lập tức bò qua đây.

"Không sai!" Ta gật đầu.

Lúc này, A Tam đề nghị: "Đi đường thủy đi."

"Có thuyền sao?" Ta hỏi?

"Có, nhà ta làm nghề thuyền chài." Hấn nói.

"Còn không đi, chờ cái gì? !" Ta bộ mặt hy vọng, trắng xanh đứng lên.

"Nhưng phải đi qua ngọn núi trước mặt này mới đến thôn ta ở." Hấn chỉ vào trước mặt.

Ta yên lặng nhìn sang một cái, mắt liếc nhìn ngọn núi cao lớn, lại yên lặng mở miệng: "Người cho rằng, chúng ta có thể đi qua trong một ngày?"

"Ta có thể cống người." Hấn nhìn ta.

Ta cũng nhìn hấn, đặc biệt chính khí nhìn hấn: "Ta đã tuyệt vọng với long sáo rồi! Bên cạnh ta có một đáng tin người sao? Tác giả thiết định không khoa học như vậy a!" Ta tức giận nói xong, lại thở dài: "Mang xuống, huynh trưởng đại nhân không phải đã chết, mà đang nghỉ ngơi. Lục Trúc, cống người được, chúng ta đi!"

"Đi bộ sẽ mất tới hai ngày đấy!" Lục Trúc kinh ngạc nhìn ta, vừa nhìn xe ngựa đỏ ở một bên: "Xe còn chưa hỏng, có thể dùng được, ngựa cũng vẫn còn tốt."

"Nhưng!" Ta đưa tay, nắm bả vai Lục Trúc: "Chúng ta sẽ không ai điều khiển được xe ngựa! Tại sao người không thuê luôn người đánh xe ngựa tới đây!" Ta bị thương muốn chết nhìn Lục Trúc: "Ta nghĩ được lhuê khởi đầu, không nghĩ tới trình tự, ta đoán chừng tất cả, tính toán tất cả, lại quên mất. . . . Chúng ta thực sự không có kỹ năng này!"

Lục Trúc cầm tay của ta, lạc quan mà nói: "Người đánh được xe bò, nhất định cũng rất dễ dàng học được cách đánh xe ngựa thôi. Bánh xe cùng một dạng, nhất định rất dễ dàng."

Cuối cùng, chúng ta đem tất cả hi vọng đặt trên người Tam Tự long sáo, tiếp đó, hấn dùng một canh giờ nguyên tại chỗ học cách làm sao đánh xe ngựa. . . . Rốt cuộc, khi chúng ta đến được nơi cần đến, đã là rạng sáng ngày hôm sau. Hiện tại ta mới phát hiện, thì ra người đánh xe bò thật sự không nhất định sẽ đánh được xe ngựa, sau khi học được cách đánh xe ngựa, ta đoán chừng A Tam đã quên mình từng đánh xe bò.

Hơn nữa, ta rất bị kích phát hiện, A Tam chỉ có thể hết sức chăm chú nhớ một chuyện, nếu phân tâm mà nói, cũng rất dễ dàng quên một chuyện khác.

Nói cách khác, trong nguyên kịch, hấn có thể vững vàng nhớ được nữ chính chỉ là bởi vì hấn. Nhất nhất nghĩ tới chuyện báo ân mà không cách nào phân tâm nhớ tới những chuyện khác.

Ta hiện tại cảm thấy, hấn bị chết thật vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Vẫn là y quán trước kia, địa điểm vẫn ở chỗ này, đèn lồng treo ở trên vẫn là đèn lồng lúc trước, không có gì thay đổi. Trên cửa không có bụi, bên trong hấn là có người. Ta để A Tam công sáo ca, cùng Lục Trúc tiến lên gõ cửa, "cốc cốc" tiếng đập cửa vừa vang lên, bên trong liền truyền tới tiếng bước chân, thêm vào đó là một tiếng nói non nớt của nam hài.

"Đến đây đến đây!"

Cửa được mở từ bên trong, được đồng trẻ tuổi quen mặt thò đầu ra, sau đó, hấn thấy được khuôn mặt cười xán lạn của ta, bị dọa đến mức nhanh chóng lui về phía sau một bước: "Lại là người, không phải người chạy rồi sao?"

Tay ta kéo người lại, nghiêm túc nhìn hấn: "Tâm thầy thuốc như cha mẹ, các người sẽ không thấy chết mà không cứu chứ!"

Hấn giãy giụa: "Nhưng mà, nếu người lại mang một đám người kỳ quái đến bao vây nơi này của chúng ta thì làm sao bây giờ, lần trước vì người mà không ai dám đến y quán suốt một tháng."

"Yên tâm đi, lần này chúng ta chỉ có bốn người, A Tam đi lại."

A Tam công người đến bên cạnh ta, được đồng phản xạ có điều kiện nhìn vào một bộ phận nào đó trên người sáo ca, giọng nói của hấn thật yếu ớt: ". . . Lại giãy?"

"Không phải, sao người có thể nghĩ như vậy chứ? Thật không thuần khiết. Mau, mang ta đi vào tìm đại phu!" Ta nói, đẩy được đồng đi vào bên trong. Được đồng vốn là thà chết không theo, nhưng ta liếc mắt ra hiệu để Lục Trúc đi tới bụng kín miệng hấn lại, hấn không muốn theo cũng phải theo rồi.

Chúng ta đi vào cửa, nhanh chóng đóng cửa, sau đó lại đi vào bên trong.

Khi đi vào trong phòng, chúng ta gặp một lão giả vừa khoác áo ngoài đang mò mẫm đi tới bên này, bởi vì tuổi cao, mắt hắn không được tốt lắm, khi chúng ta đến gần, hắn mới nhìn thấy nơi này đứng vài người. Lão nhân không hổ là từng trải, cho dù là như vậy cũng thật lạnh nhạt.

Được đồng hiển nhiên không lạnh nhạt như đại phu, ta để Lục Trúc buông tay, hắn lập tức kinh hoàng chạy đến cạnh lão giả, lớn tiếng nói: "Lão gia, cô nương kia lại tới!"

Lão đại phu trách cứ nhìn qua, chậm rãi nói: "Đã nói với ngươi rồi, đừng mỗi lần đều hốt ha hốt hoảng, làm cho người ta chê cười." Giáo huấn xong được đồng, lão nhân quay đầu nhìn về phía ta, hắn đến gần một bước nhìn ta rồi lại nhìn ba người khác, cuối cùng ánh mắt đặt ở trên người người nào đó đang quy túc.

"Cô nương xin nén bi thương." Nhìn xong, lão giả lạnh nhạt nói như vậy.

Ta cười thân thiện tiến lên một bước: "Chỉ là quy túc thôi, lần này lại phiền toái đại phu, xin giải hết độc trên người hắn, ngay cả thứ kia bị gãy ngươi cũng có thể chữa được, loại trình độ này nhất định chỉ là việc nhỏ." Ta nói, phát tay với A Tam, để Lục Trúc và A Tam đặt người xuống giường bên trong.

Đại phu bị buộc không thể không trị, đành phải tiến lên một bước, bắt mạch.

"Không mạch đập."

"Có!" Ta lấy một cây châm bạc trên đầu, đâm xuống một huyết đạo của sọ ca: "Bình thường hắn tốt nhất là nên tự tĩnh lại, nhưng mà tình huống hiện tại không cho phép. Nhưng nếu vì ngoại lực mà tĩnh thì sẽ có khả năng bị nội thương, ừm, dù sao trúng độc cũng coi như bị thương, cùng chữa đi."

". . . Xuống tay thật ngoan độc."

Sọ ca bị đâm một chút bật dậy giống như xác sống, ta nhanh chóng chuyển vị trí, một giây sau, lão đại phu ngồi bên cạnh bị hắn phun một mặt máu đen.

Thấy vậy, ta lập tức vỗ tay: "Làm tốt lắm bạn hữu, đầu tiên là quyết đoán quy túc để độc tố không thể tiến vào nội tạng, hiện tại lại một hơi học ra hơn phân nửa máu độc!"

Sọ ca bị nội thương chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt nhìn ta, nhìn nhìn ta rồi nhìn về phía đại phu mặt đầy máu đen, nhìn xong, hắn hơi ngượng ngùng nói với đại phu: "Thật ngại quá, vợ nhà ta rất nghịch ngợm rồi. Vị này là đại phu phải không, ngươi có cần đi lau mặt trước không?"

Đại phu lạnh nhạt nhìn ta một cái, nói với được đồng bên cạnh: "Ta muốn lau mặt. . ."

"Vâng lão gia, ta lập tức đi lấy khăn ướt."

Khi được đồng chạy đi, sọ ca ôm ngực, lại nôn một búng máu. Ta nhanh chóng lui về sau vài bước, cầm châm nhét vào trong tay Lục Trúc. Lục Trúc cả kinh, phản xạ có điều kiện nhét vào tay A Tam, A Tam nghi hoặc, thấy chúng ta đưa đây, cuối cùng đưa châm cho đại phu.

Đại phu cầm châm của ta, không phải bác được. Cuối cùng, đưa cho sọ ca ở trước mặt.

Ta tiến lên cầm lấy tay sọ ca: "Ta đã ngăn cản, nhưng đại phu nói ngươi phải tĩnh lại mới có thể giải độc trên người ngươi, ta đành đưa thứ này cho hắn."

Đại phu không còn lạnh nhạt: "Tiểu cô nương, ngươi không thể như vậy. . ."

Ta nhanh chóng quay đầu đặt tay sọ ca vào trong tay đại phu, thành khẩn nói: "Xin bắt mạch lần nữa, ngài nhất định có biện pháp giải độc có phải không?"

Lão đại phu bắt đắc dĩ nhíu lông mày trắng, lại bắt mạch, bắt mạch xong, hắn nói: "Độc trên người công tử lão hủ chưa từng gặp qua, nhưng mà, cũng không phải không thể giải. Nơi này của ta có một viên thuốc có thể giải bách độc, nhưng mà, đây là tiên đế ban cho, vô cùng trân quý, khắp thiên hạ chỉ có một viên. . ." Nói tới đây, lão đại phu ngừng lại, tay vuốt râu, về mặt trang B [1] nhìn ta.

[1] Hành vi khoe khoang, ra vẻ.

Sọ ca nghe thấy lão đại phu nói đến tiên đế, ánh mắt lóe lóe, lại không nói cái gì.

Mà ta, nước mắt bỗng chảy xuống, một tay chỉ vào sọ ca, một bên mở miệng: "Đại phu, tâm thầy thuốc như cha mẹ, ngươi làm sao có thể thấy chết mà không cứu nhi tử của mình! Hơn nữa, ngài từng là ngự y trong cung, ngài không chỉ là cha mẹ của riêng một người mà là cha mẹ của tất cả mọi người trong thiên hạ, tấm lòng hiền từ của ngài, sao có thể chịu được việc nhi tử của mình trúng độc vì không thể trị mà bỏ mình!"

Sọ ca vô cùng bất đắc dĩ bắt lấy móng ngọc đang chỉ về phía hắn, nhìn ta. Ta lập tức xụ mặt, lúc trước Lục Trúc nói ta dán sọ ca của hắn thành hình hoa cúc, che mắt mắt hắn rồi. Ta nghĩ vậy, sợ hắn tỉnh lại không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn đau xé toang nửa đoá hoa, hiện tại vết sọ trên mũi hắn biến thành hình quạt. . .

Vừa rồi ta đâm hắn, biết hắn nhất định sẽ phun máu, cho nên thuận tay kéo khăn che mặt của hắn, hiện tại thị giác công kích trực diện làm ta có phần

không chịu được.

"Gọi ta Tiểu Hoa là được rồi. . ." Ta nói như vậy.

Hắn nhíu mày: "Vì sao ta cảm thấy ngoại trừ ta vừa bị nội thương, trên mặt trên tay trên bụng đều đau đớn ở những mức độ khác nhau."

"Đại phu đánh." Ta lập tức trả lời, Lục Trúc phụ họa gật đầu.

Sợ ca biết rõ ta cùng Lục Trúc không tốt lành gì, vì thế hắn đưa mắt về phía A Tam có vẻ thành thật, đứng cũng thành thật, vẫn luôn luôn thành thật.

A Tam thấy tâm mắt của hắn, nghĩ một lát, vẻ mặt nghiêm túc: "Chính ngươi ngã chảy máu."

Đại phu vô tội bị hãm hại nhiều lần tức giận đến mức râu cũng run lên, hắn phẫn nộ đứng dậy, đi ra bên ngoài. Đúng lúc này, được đồng cảm khăn ướt đã trở lại, hắn vừa cầm khăn lau mặt, vừa nói: "Các ngươi cứ tán gẫu đi, chờ đến khi mạng của vị tiểu ca này không có. . . Mới biết sai."

Thấy bộ dáng rung đùi đắc ý của đại phu, ta lau nước mắt, vẻ mặt bi thảm: "Đại phu, ngài không thể thấy chết không cứu."

"Các ngươi không có thái độ cầu lão phu cứu mạng!" Lão đại phu hất cằm, râu mép vênh lên.

"Phải thế nào ngài mới bằng lòng cứu?" Ta vội vã hỏi.

Đại phu đi ra bên ngoài, bảo ta đi theo sau hắn, ta nhìn mấy người trong phòng, vẫn là đi theo. Lão đại phu không để bất cứ kẻ nào đi tới, chỉ mang ta đến một chỗ khá xa mới nói: "Muốn ta lấy thuốc ra cũng không phải không thể, nhưng mà, lão hủ muốn một lời hứa hẹn từ cô nương."

"Cái gì?" Ta không hề nghe hiểu.

Lão đại phu chấp tay sau lưng, bộ dáng đắm chìm trong chuyện cũ: "Nếu có một ngày, nhà của ta gặp chuyện gì, xin cô nương bảo vệ mạng sống của người nhà ta."

Nghe đại phu nói lời kỳ quái, ta nhìn không được lui về sau vài bước, chăm chú nhìn bóng lưng của lão nhân gia này. Trước kia còn chưa phát hiện, hiện tại nhìn bóng lưng của hắn, hình như có hơi... quen thuộc. Đúng rồi! Trước đó trong hình ảnh nhìn đến từ sợ ca cũng có một bóng lưng như vậy. Có lẽ bởi vì đây không thuộc về tình tiết của ta, cho nên ta không thấy rõ mặt của những người trong hình ảnh, nhưng ta nhớ được, có một lão nhân gia quỳ gối trước mặt hoàng đế cầu tình cho quý phi.

Không phải là người này chứ? Ta nhếch lông mày. Lão đại phu đã nói như vậy, tám phần là làm chuyện gì trái với lương tâm, không khéo hắn còn biết thân phận thật của ta. Nhưng mà, lão nhân gia này biểu hiện cũng quá lạnh nhạt một chút, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

Ta nghiêm túc suy xét một hồi, vẻ mặt thần côn mở miệng: "Ngươi chính là người đưa ta ra khỏi cung mười sáu năm trước?"

Ta thốt ra lời này, lão đại phu lập tức khiếp sợ nhìn ta, từ ánh mắt buồn bã của hắn, ta phát hiện một việc —— ta nói chính xác rồi!

Hai mươi năm trước, chuyện giữa mẫu thân của ta và mẫu thân của sợ ca, ta vốn chỉ biết một chút, hiện tại ta lại biết thêm. Kết hợp tất cả, chuyện hai mươi năm trước hẳn là như vậy.

Hai mươi năm trước, mẫu thân ta bị hưu, trước khi rời đi bị nữ phụ ác độc hạ độc. Khi đó mẫu thân đã có thai, đương nhiên, trong bụng nàng không phải là ta. . . Mà là đại công chúa vừa sinh ra đã chết. Năm nay ta mới mười sáu tuổi, đây lại là chuyện hai mươi năm trước.

Hơn nữa, nữ phụ ác độc, chính là thân muội muội của mẫu thân. Hai nữ một nam, lại là tình tiết cầu huyết hai tỷ muội một nam, ta không muốn nhiều lời. Đây là chuyện xưa thể thân rồi rắm nhất mà ta từng biết. Nam nhân là phụ hoàng của ta vốn yêu là muội muội, nhưng lại cưới tỷ tỷ bộ dạng giống muội muội, cũng là mẫu thân của ta làm thái tử phi.

Sau này muội muội trở lại, hắn vì bày tỏ chân tâm hưu mẫu thân ta, hưu người ta xong, phát hiện mình yêu chính là mẫu thân của ta, sau đó đi tìm. Nhưng mà, khi hắn tìm được thì mẫu thân đã trúng độc, nhưng lại có thai rồi. Khi đó thái tử cũng đã thành hoàng đế, hắn đón mẫu thân ta vào cung, nhưng đây chưa phải kết cục hoàn mỹ, bởi vì mẫu thân bị muội muội thiên lương nhẫn tâm hãm hại.

Vốn luân phiên bốn ba đã làm cho thân thể mẫu thân vô cùng không tốt, bị đón vào cung lại gặp vài lần hãm hại, thai nhi không ổn định nhưng lại bị hoàng đế hiểu lầm dè dặt XXOO vài lần. . . Đứa nhỏ này có thể sinh ra đã là kỳ tích! Sinh xong nhưng trong người có độc liền chết lập tức. . . Việc này không hề làm người ta kinh ngạc.

Hình ảnh ta nhìn đến từ sợ ca, đại khái là mẫu thân và hoàng đế cận kề giải trừ hiểu lầm, hơn nữa đã biết ai là độc thủ phía sau, đại công chúa vừa sinh ra đã chết, làm cho thân thể của mẫu thân đã trở thành hoàng hậu càng kém hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40

Tra hoàng đế cho rằng đại công chúa chết là do quý phi hãm hại, hoàng hậu thân thể kém là do quý phi hãm hại, quý phi quá mức ác độc, không xứng đáng sinh hạ đứa nhỏ của hân, cho nên mới hạ ngục nàng. Kết quả, quý phi vẫn hạ sinh đứa nhỏ, đứa nhỏ này còn sống đến bốn tuổi, chính là sẻo ca.

Sau này, cũng là mười sáu năm trước, thông qua nỗ lực của tra hoàng đế, nguyên nữ chính sinh ra, mà sẻo ca cũng bị tra tấn đến bốn tuổi. Khi đó có lẽ quý phi mua chuộc được ngự y này, mới có thể mang nguyên nữ chính vẫn là trẻ sơ sinh cũng là ta ra ngoài cung, hoàng hậu cũng bởi vậy mà đau lòng qua đời. Quý phi lại là chết thống khoái, hoàn toàn không quản chết sống của sẻo ca, làm cho hoàng đế tức giận đến trên người sẻo ca, ném hân ra khỏi cung.

Nếu không phải lập tức được người thu dưỡng, bằng thứ trên mặt của hân, cũng chỉ có một con đường chết.

Bởi vì hoàng đế rất hận, vốn hân là nhị hoàng tử chẳng những không được thừa nhận thân phận, thậm chí còn chưa từng có một ngày lành. Quý phi giết chết công chúa, vốn tưởng rằng sẽ sinh ra đại hoàng tử, đáng tiếc nàng rất coi trọng tra hoàng đế, người ta trực tiếp không cần nhị tử của nàng, đừng nói là đại hoàng tử hay nhị hoàng tử, sẻo ca gì cũng không phải, thậm chí ngay cả một cái tên tử tế cũng không có.

Mà thân phận của ta, vốn hân là tam công chúa, nhưng vì sẻo ca không được thừa nhận, bởi vậy, ta là nhị công chúa. Ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận ta thật nhị [1], sẻo ca mới là thật nhị.

[1] Ngón ngữ mạng, nghĩa là ngu ngốc.

Vốn ta chỉ biết mình khi còn là trẻ sơ sinh đã bị ném đi ra, hơn nữa là khúc mắc của thế hệ trước. Hoàng tử vì ác có ác báo của quý phi mới không sống quá bốn tuổi, chết ở trong cung, hoàng đế đến chết cũng không thừa nhận có một đứa con như vậy. Nhưng mà, hiện tại ta đã biết, cũng nhìn thấu nguyên nhân, không phải là có chuyện như vậy sao?

Cho dù không có, cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Ta nghĩ xong hết thảy, thấy đại phu vẫn khiếp sợ nhìn ta, ta không khỏi mở miệng nói: "Người không cần sợ hãi, thực ra. . . Kiếp trước ta là Niêm Hoa tiên tử bên Phật tổ. Bởi vì phạm lỗi bị phạt xuống hạ giới lịch kiếp, sau khi vượt qua chín chín tám tám một kiếp nạn, ta sẽ một lần nữa trở lại bên người Phật tổ. Vì thân phận bất phàm, cho nên từ nhỏ ta đã thông minh, rất nhiều sự việc ta đều biết đến."

Lão đại phu run rẩy một chút rồi quỳ xuống trước mặt ta.

Ta há miệng thở dốc, không thể phát ra âm thanh. Kim Thiên Tử [2] ta sai lầm rồi, ta không nên giả mạo người! Thế mà hân cũng tin. . . Ta rõ ràng. . . Đang nói hươu nói vượn! Có lẽ là về mặt ta quá mức chính trực rồi. . .

[2] Kim Thiên Tử là kiếp trước của Đường Tăng.

Ta lặng lẽ quay mặt, nâng đại phu dậy: "Người không thể nói ra chuyện vừa rồi."

"Lão, lão hủ hiểu rồi."

"Người có thể đừng run sao? Còn có, người thật sự tin? Trong nháy mắt đã tin!"

"Công chúa điện hạ! Ngần sai vạn sai đều là lão hủ, ngày công chúa điện hạ sinh ra trăm hoa đua nở, vừa sinh trên người đã có hương hoa, quốc sư từng nói, công chúa điện hạ là tiên nữ hạ phàm!"

Ta xoa xoa mặt mình, không phải quốc sư khen mỹ mạo của ta sao? Không đúng, loại thiết định này quả là thần triển khai! [3]

[3] Chỉ kịch tình hoặc là vấn đề phân tích bay vọt, trước sau không thống nhất, tình tiết phát triển quá nhanh.

Lão đại phu tiếp tục run: "Hiện tại quý phi đã qua đời, ta cũng không có gì để che giấu. Tuy rằng quý phi là ruột thịt của hoàng hậu nương nương, nhưng là được lão hủ nuôi lớn, năm đó phụ thân của hai tỷ muội chết trận sa trường, trong nhà không còn thân nhân, quý phi được ta nuôi dưỡng, nhưng hoàng hậu nương nương lại lưu lạc hơn mười năm, sau này lại âm kém dương sai [4] được hoàng thượng lúc đó vẫn là thái tử coi trọng, mới tạo nên bị kịch ngày sau."

[4] Trời xui đất khiến.

"Lão hủ tuy rằng chứng kiến hết thảy, nhưng không có khả năng khuyên can quý phi, còn cùng nhau làm nhiều việc xấu như vậy, lương tâm thật sự bất an, vài năm nay lão hủ ăn không ngon ngủ không yên, vô cùng hối hận năm đó trộm mang công chúa đi. Ta vốn định nuôi lớn công chúa ở bên ngoài, nhưng mà lão hủ chạy được nửa đường, công chúa liền. . . Bị một tên tửu quỷ đoạt đi. . . Lão hủ, đánh không lại hân, đành phải mỗi tháng cho hân chút tiền, để hân đối xử tốt với công chúa."

"Ta nói đâu, hai phụ tử này không việc làm, tại sao còn có tiền, thì ra là người tiếp tế cho bọn họ. . ." Ta vuốt cằm, biểu cảm rất là phức tạp, hiện tại những gì ta biết rất hỗn loạn, loạn đến mức đầu ta choáng váng. Tuy rằng nguyên chủ có chút dũng khí, nhưng một tiểu cô nương cũng không làm được đến mức nào, còn bị nuôi như gia súc, cho miếng cơm ăn đã không sai rồi.

Lão nhân này sẽ không đánh nhau, bởi vì thân phận của ta nên cũng không dám báo quan, người cũng không đoạt về được, chỉ có thể trông coi ở Vương gia thôn cách đó không xa.

Thấy ta vẻ mặt phức tạp nhìn hấn, lão nhân gia tiếp tục nói: "Lần trước. . . Lão hủ không dám nhận công chúa, cũng là sợ công chúa trách tội. . ."

"Lão nhân gia coi quý phi là thân khuê nữ mà, chuyện của thượng bối không cần xả đến trên người hạ bối. . ." Ta nói, vươn tay về phía hấn: "Thuốc đâu, lấy ra."

Lão nhân gia nghĩ một lát, nói: "Công chúa còn chưa trả lời lão hủ."

". . . Trong nhà người có bao nhiêu người?"

"Chỉ có mình lão hủ."

"Cho nên, cứu người nhà người chẳng khác nào cứu chính người?!"

"Có thể nói như vậy. . ."

"Lão gia gia, nói thẳng người sợ chết là được, thật sự! Ta đồng ý, lấy thuốc ra!" Lại không cho thuốc, ngoại tôn ngài phải đi.

"Công chúa điện hạ, lão hủ vì lập công chuộc tội, đã báo cho hoàng thượng tung tích của ngài! Khoảng vài ngài này, hoàng thượng sẽ phái người tới. . ."

Một tay ta tóm lấy cổ của lão gia hỏa này: "Mau lấy thuốc ra, nhanh chút! Tiền cũng giao ra đây, ta muốn lập tức rời khỏi chỗ này!"

Dưới sự bức bách cường thế của ta, lão đại phu cuối cùng đưa thuốc, ta cầm hòm thuốc, lập tức cùng mấy người đi lên xe ngựa. Sau khi lên xe, ta mới mở hòm ra, trong hòm có một viên thuốc màu trắng tỏa khói, ta đặt ở bên mũi người ngửi. Sợ ca thấy thế, lập tức hỏi: "Người nhận biết được thuốc?"

"Hiểu sơ." Ta trả lời.

Sợ ca và Lục Trúc đều nhìn ta gật đầu, nhưng ánh mắt là trăm phần trăm không tin.

Ta nổi giận: "Ta thật sự hiểu sơ!"

Xem đi, nói dối nhiều, nói thật người ta cũng không tin nữa. Cảnh cáo tiểu hài tử, đừng học người lớn cả ngày nói dối, sói đến đây thật sự không chơi vui.

Sợ ca cầm thuốc qua, ngẩng đầu nuốt rồi nói: "Ta biết là được." Nuốt xong, tay hấn xoa xoa đầu ta.

Có lẽ là vì đã biết thân phận của hấn, ta không bài xích hấn xoa đầu ta nữa, đối với việc này, sợ ca vô cùng kinh ngạc.

Ta không để ý việc hấn kinh ngạc, lúc này ta cũng không thể nói cho hấn ta đã biết cái gì. Khi sợ ca uống thuốc xong, vận hành một vòng nội lực, A Tam ở bên ngoài đột nhiên nhìn vào trong hòm: "Tiểu thư, chúng ta bị trùng trùng bao vây rồi!"

Gi? Nghiêm trọng như vậy!?

Ta thò đầu ra, phát hiện ngăn ở phía trước chúng ta là đội hộ vệ hơn mười người tiêu chuẩn đen toàn thân của mỗi vương gia. Phía sau chúng ta là đội ngự trang thương nhân áo trắng, trên quần áo cũng bọn họ đều có chữ Nam Cung. Bên trái chúng ta là cấm vệ hoàng thất cười ngửa băng băng chạy tới, bên phải chúng ta là kiệu hoa. . .

Quả nhiên là trùng trùng bao vây!

Ta đã nói đâu, tại sao chúng ta không hề ngự trang cũng có thể yên ổn đi tới chỗ này, thì ra đã sớm bị nhìn thẳng. Càng nhiều hơn là, nữ nhân tên Bạch Liên kia đang đi ở trước kiệu hoa.

Đột nhiên, ta nhớ ra sợ ca cũng là người trong ma giáo, ta bỗng ngã vào người hấn, làm bộ té xỉu.

Sợ ca: ". . . Trời còn chưa tối đâu."

Ta bất động, có vương gia mà ta xuất hiện thì chỉ còn đường chết, bản chất của Nam Cung đã bại lộ nếu làm không tốt thì bị giam lỏng, hoàng cung cho dù chết ta cũng không đi! Còn ma giáo, nói không chừng có thể lo lắng.

"Bạn hữu a, coi như người thu phục ta, dẫn ta hồi ỏ đi. Những nơi khác dù chết ta cũng không đi! Lần trước không phải là người dẫn đội kiệu hoa sao! Mau xử lý nữ nhân kia, đổi người lên."

"Người như vậy ta rất áp lực." Nói là nói như vậy, sợ ca vẫn phi thân ra ngoài, không biết nói cái gì với người nâng kiệu bên kia, sau khi trở về, hấn giúp chúng ta đánh xe ngựa đi ra mặt sau cổ kiệu. Mà Bạch Liên sắc mặt khó coi bị lưu lại ngăn cản tam phương nhân mã.

Ta chạy tới ngồi bên cạnh, hỏi sợ ca: "Người nói cái gì?"

"Trên người Bạch Liên có độc giáo chủ hạ, giải được chỉ ta và giáo chủ có."

"Người làm không tôi."

"Mỗi ngày giáo chủ đều hoài nghi ta sẽ đoạt vị trí của hắn, luôn nghĩ cách giết chết ta."

"Người thật không hay ho. . ."

"Lão giáo chủ ở mặt ngoài đối với ta rất tốt." Hắn nói xong, lại thờ dài: "Nhưng mà hắn đã chết."

"Người yên nghỉ đi. . ." Ta đã không biết nói cái gì cho phải rồi.

"Là ta giết."

"."

"Nhưng mà không có người biết, ngoại trừ người, giáo chủ cũng không biết. Lão giáo chủ muốn ta trở thành bia ngắm để thiếu giáo chủ lập uy, nhưng lại sợ ta phản kháng, cho nên hạ độc ta. Đáng tiếc là, thiếu giáo chủ tuổi trẻ khí thịnh tới tìm ta quyết đấu, độc bị hạ nhằm đến trên người hắn."

"Yên tâm, cho dù trên thế giới này không có ai đối tốt với người, ta cũng sẽ đối tốt với người!" Ta cầm tay hắn, tuy rằng đây không phải lần đầu nắm tay hắn, nhưng đây là lần đầu ta nghiêm túc! Sợ ca đề ta nắm, một tay đánh xe ngựa. Ta cảm thán, không phải tên long sáo nào cũng không biết điều như vậy, nhìn, không phải đang đánh xe ngựa sao?

Lúc này không biết A Tam bị cái gì kích thích, vốn ngồi trong xe, hiện tại lại chen giữa ta và sợ ca: "Ta mới là đánh xe!"

Hắn nói như vậy.

Chẳng lẽ hiện tại hắn đã có cảm giác nguy cơ nghề nghiệp?! Ủm ừm, đánh xe cũng là kỹ thuật sống.

Mấy canh giờ sau, tuy rằng ta không bị kẻ nào bắt được, nhưng ta lại tự chạy vào hang giặc, đây là lần đầu tiên. Đồng thời, ta định ra mục tiêu lần này. . . Giáo chủ, ta nhất định sẽ "Đối tốt với người"! Không phải người muốn tôn nưng sao? Ta đến đây!

Chuyện kể rằng, nguyên chủ trong nguyên tác khi hôn mê tỉnh lại cũng đã là tân nương, không hề có cổ kiệu, cho nên trước đó ta mới không biết. Lúc trước thông qua sợ ca thấy được một ít hình ảnh, ta rốt cuộc hiểu rõ. . . Thì ra kịch tình vẫn luôn đuổi theo ta.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Ma giáo không thật sự âm trầm, phòng ở bình thường, người cũng bình thường, không có bộ dạng hình thù kỳ quái, mặt mũi cũng không hung tợn giống ma quỷ như ngoại nhân tưởng tượng. Bọn họ là cha mẹ sinh chứ không phải yêu quái sinh, giống như người bình thường, khác biệt chính là, bọn họ luyện võ công cực kỳ cổ quái, đi đường không phát tiếng vang, đi giống như bay.

Lúc này đoàn người chúng ta trải qua ba ngày đi đường, đến tổng đàn ma giáo Trung Nguyên. Rõ ràng là nơi rất nguy hiểm, hiện tại ta lại cảm thấy vô cùng an toàn. Nơi này, ta cũng không lo lắng nữ phụ, bởi vì phần lớn nữ phụ ở đây đều là vật hi sinh, bị giáo chủ dè một hai lần là biến thành thi thể rồi.

Vốn ta hắn nên lo lắng về giáo chủ, nhưng là, trong lòng ta đã có tính toán nhất định, trong tính toán này giáo chủ nhất định bị ta hi sinh. Tình cảnh của hắn sẽ là một mảnh hắc ám thật đáng buồn, tiền đồ của ta là vô cùng quang minh mà bằng phẳng, vì bước trên con đường như vậy, ta phải. . . Không từ thủ đoạn!

Ma giáo không rất đen, cũng không rất hồng, không rất hủ bại, cũng không rất máu tanh. Bởi vậy sau khi bị đưa đến đây, cho dù là Lục Trúc cũng không cảm thấy sợ hãi, A Tam thì không cần phải nói, hắn trời sinh thiếu dây thần kinh, thể hội không được cảm xúc cao thâm như sợ hãi. Sau khi đến chỗ này, lập tức có người tới gọi sợ ca.

Sợ ca đứng trước mặt ta, rốt cuộc nói câu đầu tiên sau ba ngày nay.

Khi hắn phát hiện sợ trên mặt bị ta động tay động chân, hắn tươi cười xán lạn suốt ba ngày không nói với ta một câu, ngay cả một dấu chấm câu hoặc là tiếng hừ hừ cũng không có. Hiện tại ta thấy hắn rốt cuộc nhìn ta, hơn nữa muốn mở miệng nói chuyện, ta lập tức cảm động đến mức nước mắt lưng tròng nhìn hắn.

"Có việc liên thổi cái kia, người biết."

Hắn cười rất đẹp mắt, nhưng là ta biết hắn còn chưa nguôi giận. Ta nghĩ, hắn nhất định rất bài xích người khác nhìn thấy thứ trên mặt hắn, bởi vì biết hắn bài xích, ta không dám nói cho hắn Lục Trúc cũng thấy được, ta sợ hắn nhất thời luẩn quẩn trong lòng.

"Ta biết!" Ta đặt tay trước ngực, theo thói quen bày ra vẻ nữ chính nhu nhược lại có bệnh tim.

Hiện tại trên mặt sẹo ca đã khôi phục thành vẻ đầy sẹo xen kẽ, cả khuôn mặt vô cùng thâm trầm, hắn nhìn ta gật đầu rồi lập tức đeo lên mặt nạ quý dữ tợn. Khi đeo mặt nạ, hơi thở ôn hòa trên người hắn bỗng tan tác sạch sẽ, một thân hắc y làm cả người hắn toát lên vẻ tiêu điều.

Hắn xoay người rồi đi, ống tay áo không vung, mang theo cả dòng lệ nóng của ta.

Như là nhận ra thân phận đã ly khai, Lục Trúc tiến đến bên cạnh ta, rốt cuộc có chút khản trương.

Ta an ủi nài: "Đừng lo lắng." Ta vừa nói những lời này, một con chim màu đen ở ngoài cửa sổ lập tức bay tới. Theo tiếng kêu khó nghe của nó, ta phát hiện nó là con quạ. Tiếp theo, ta thấy một đôi mắt đen của nó hung ác nhìn ta, dường như còn mang theo cảm xúc phẫn nộ.

Chim sẽ có cảm xúc phức tạp như vậy sao? Ta không hiểu. Nếu quả thực có, đây nhất định là phần tử cận bã trong loài chim.

Ta đi về phía nó, bắt được trước khi nó bay lên.

"Tiểu thư, đây là quạ, là điềm xấu!"

"Có thể nướng ăn sao? Ta nhìn nó thật thích. Không biết vì sao, vừa thấy con quạ này oán khí của ta bỗng vọt ra, có cảm giác hận nó thấu xương, ta nghĩ muốn nhốt từng cái lông của nó, cho nó thể nghiệm sự đau đớn khi từng chiếc lông rời khỏi cơ thể, lại dùng thanh sắt đốt hồng xuyên qua cái cánh thịt của nó. . ."

"Nó ngất rồi, tiểu thư."

Ta ngừng nói, hạ mắt xuống. Vừa rồi mỗi một câu nói của ta đều là thật lòng, tuy rằng ta không biết vì sao đột nhiên mình lại hận một con quạ. Nhìn thấy con quạ nhắm lại hai mắt giả chết, ta im lặng một hồi rồi nhìn Lục Trúc: "Ta rất muốn nuốt nó, làm sao bây giờ?"

". . . Rất tàn nhẫn a tiểu thư, vẫn là trực tiếp nướng ăn đi."

"Ăn con quạ có phải rất thô rất không sạch sẽ hay không?"

"Đúng vậy, hơn nữa con quạ cũng thật xúi quẩy." Lục Trúc và ta mặt đối mặt đứng, vẻ mặt tàn nhẫn muốn xé xác con quạ. A Tam thành thật đứng sau chúng ta, đứng một hồi, hắn đột nhiên nói: "Quạ không thể ăn."

Ta nghĩ nghĩ, dường như chưa từng có ai ăn thịt quạ, đành phải bắt đắc dĩ ném quạ sang một bên, vừa khéo, người vào cửa tiếp được nó.

Ta quay đầu, khuôn mặt nam nhân yêu dị mỹ lệ của đối phương liền hiện lên trước mắt ta.

Sắc mặt hắn tái nhợt, một thân hồng y tiên diễm như lửa, môi mỏng đỏ sẫm, trong đôi mắt dường như lóe lên ánh tím. Hắn nhếch khóe miệng, tươi cười có vẻ mỉa mai.

"Thật lâu không thấy, Vương Tiểu Hoa cô nương. . . Hoặc phải nói là Thục Dược cô nương."

Về mặt ta rất là lạnh lùng rất là bất đắc dĩ nhìn hắn, ta ghét nhất người khác điều tra ta, hơn nữa mọi người tra ta chỉ có thể tra được mặt ngoài, không tra được thân phận công chúa của ta, trừ khi ta chủ động gây ra đầu mối chính. Đúng là bởi vì người khác tra không được, cho nên sau khi nguyên chủ biến thành công chúa, nhóm nam chính mới có thể kinh ngạc như thấy cái gì kỳ quái.

Ta nghĩ, nếu không phải sẹo ca rất chú ý chuyện của hoàng thất, cũng sẽ không thể sau khi phát hiện bộ dạng ta nhìn thật quen mắt rồi tra xét một lần liền tìm ra thân phận thật của ta. Ta lại nghĩ, đầu óc của long sáo và nam chính cũng không giống nhau, long sáo không quá não rút, sẽ không làm như không thấy trước chân tướng rõ ràng. Cho dù tác giả không cho hắn cái đầu thông minh, nhưng cũng không làm bọn họ nhu nhược trí.

Nam chính lại không giống, cho dù tác giả nói bọn họ là người thông minh nhất thiên hạ, bọn họ cũng sẽ thật dần dần luôn luôn hiểu lầm một cách cầu huyết dù chân tướng có dễ dàng tìm ra đến đâu, quả thực là loại thiết định mù quáng. Mà trước mặt ta, đứng một nam chính thông minh, ngoan độc, tuyệt tình, lãnh huyết.

Đầu tiên hắn có một cái tên làm ta rất là 囧. . . Minh Dạ (đêm tối). May mà trong tên của hắn không có từ Thương (chết yếu) gì gì đó, nếu không ta thật sự thương không dậy nổi.

Chuyện xưa của giáo chủ và nữ chính, thực ra xem như một chuyện xưa khá đơn giản.

Ở thời thiếu niên giáo chủ trúng một loại độc, phương pháp giải độc chính là cùng một nữ nhân XXOO vào một thời điểm nào đấy, chuyển độc đến trên người nữ nhân. Độc này hàng tháng sẽ phát tác một lần, khi phát tác toàn thân đau đớn khó nhịn, giống như kim châm, hàng tháng hắn cần phải chuyển độc đến cơ thể nữ nhân trước khi độc phát mới cảm thấy thoải mái.

Tất nhiên, từng nữ nhân bị chuyển độc, đều sẽ chết không thể chết lại.

Cho nên ta mới không có áp lực từ nữ phụ, bởi vì các nàng đều sẽ chết không thể chết lại dưới thân nam chính.

Sự tồn tại của nguyên nữ chính, chính là công cụ giải độc cho giáo chủ tâm ngoan thủ lạt. Trước đó, nguyên nữ chính bị nữ nhân ở hậu viện vương gia bán đi, qua tay nhiều người rồi bị đưa vào ma giới, trở thành tân nương thứ một trăm của giáo chủ. Đương nhiên, giáo chủ hài hòa (XXOO) nàng, hơn nữa nghiêm túc chuyển độc đến người nữ chính.

Khi đó hắc lãnh khốc vô tình nói cho nguyên nữ chính: Đừng nghĩ bốn tọa sẽ yêu ngươi, đối với bốn tọa, ngươi chẳng qua chỉ là một công cụ ti tiện.

Sau này, giáo chủ phát hiện mình chuyển độc nhưng nữ chính không chết. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, hắc kéo nữ chính làm loại vận động hài hòa nhiều mặt, có thể này mới phát hiện thì ra trên người nữ chính vốn có độc, bởi vì độc trên người trung hòa với độc hắc chuyển qua, cho nên nàng mới không có việc gì. Sau khi biết chuyện như vậy, hắc bắt đầu tò mò vì sao trên người nguyên nữ chính có độc, hơn nữa thường thường lôi kéo nữ chính hài hòa hài hòa.

Độc trên người nữ chính, là Đinh Hiểu Như hạ, sau khi đuổi nữ chính đi nàng còn không yên tâm, hạ độc lại phải sát thủ. Nhưng mà, nữ chính là Tiểu Cường (con gián), tuy rằng trúng độc nhưng vẫn không độc phát, sát thủ lại thả nàng đi.

Tuy rằng giáo chủ hài hòa rồi hài hòa nữ chính, nhưng từ điểm xuất phát hắc vẫn coi nữ chính là đồ chơi, hoàn toàn không ngờ bản thân sẽ yêu nữ chính.

Đương nhiên, hắc vẫn là yêu rồi. Sau khi phát hiện mình yêu nữ chính, mỗi ngày hắc vẫn biểu hiện lãnh khốc vô tình, không để nguyên nữ chính nhìn ra một chút tình yêu, ngay cả người độc cũng không nhìn ra! Trong miệng hắc cũng nói nữ chính từ công cụ ti tiện ban đầu, biến thành nô lệ âm giường. . . Tuy rằng, ta không biết giữa hai loại này có gì khác biệt.

Sau này, giáo chủ phát hiện sự cân bằng độc trên người nữ chính bị đánh vỡ, độc trên người hắc đã ảnh hưởng đến nữ chính, vì thế hắc bắt đầu không chạm vào nữ chính. Mà hàng tháng độc phát hắc đau đớn không thể chịu được, chỉ có thể vô cùng bất đắc dĩ hài hòa với nữ nhân khác.

Lúc này, hắc đã không chạm vào nữ chính, mỗi lần ở chỗ nữ chính bị khơi mào hưng trí liền đi hài hòa với nữ nhân khác. Khi nữ chính phát hiện hắc thường tìm nữ nhân khác hài hòa mà không chạm vào nàng, thương tâm muốn chết, bởi vì trong quá trình bị hài hòa nàng đã. . . Yêu giáo chủ. Nữ chính rất bi thống, nàng rốt cuộc quyết định chạy khỏi ma giới, kết quả tất nhiên là nàng theo lẽ thường không chạy thoát được, còn bị giáo chủ hiểu lầm nàng cùng nam nhân chạy.

Quá trình ngược luyến tình thâm này, đã khiến ta chết lặng. . .

Kết cục tất nhiên là, trải qua một phen hiểu lầm và khúc chiết, giáo chủ rốt cuộc bộc trực với nữ chính hắc là bất đắc dĩ mới chạm vào nữ nhân khác. Hắc nói với nữ chính, thời điểm kia hắc đã yêu nữ chính đến nỗi không thể tự kiềm chế, nhưng hắc không có cách nào bỏ xuống sự kiêu ngạo của bản thân, thừa nhận yêu nữ chính.

Nữ chính từng có một lời kịch như vậy: Sau này ta mới biết được, hắc là dùng một phương thức cao ngạo yêu ta.

Mà ta lại cảm thấy. . . Cao ngạo cả nhà ngươi có được không!

Nữ chính biết giáo chủ bất đắc dĩ, sau khi biết độc trên người hắc, biết sự bất đắc dĩ của hắc, tất nhiên là tha thứ giáo chủ, còn nghĩ cách giải độc trên người giáo chủ, sau đó cùng hắc HE.

Trong đầu ta lướt qua kịch tình, mặt ta càng vô cảm.

Minh Dạ nhìn ta, lại nhìn nhìn con quạ hôn mê trong tay, nói với ta: "Ngươi rất thích thú này?"

"Thảm mỹ của ta không dị thường như vậy, thú này vẫn là để cho ngươi nấu canh đi." Ta nói, lấy ghế ngồi xuống. Lục Trúc và A Tam lập tức đi tới sau ta, cảnh giác nhìn người trông thật yêu dị trước mặt.

Minh Dạ ném con quạ trong tay ra cửa sổ, không được bao lâu, con quạ thật có tinh thần vỗ cánh bay đi.

Tiểu nhân, giả bộ bất tỉnh!

May mà giờ phút này ta không có tâm tình đại chiến 300 hiệp với con quạ, ta chỉ là vô cùng lười biếng dựa vào ghế, híp mắt nói: "Gặp qua lấy oán báo ơn, nhưng là chưa từng thấy qua báo nhanh như vậy." Ta nói, lấy ra thú từ trong lòng ngực, ném về phía hắc.

Hắc tiếp lấy ngọc bội, nhếch mày: "Ngươi không chết." Hắc thật lạnh nhạt nói lời này.

Không chết em ngươi a, nếu luôn luôn mang theo thú này bên người chết rồi thì tốt sao. Tiểu thuyết này nếu đặt ra toàn bộ là nhất kiến chung tình thì hoàn hảo, nhưng hố cha [1] là, thế nào cũng phải ngược mới có tình, đặc biệt hố cha rồi. Xét thấy, giá trị vũ lực của giáo chủ cũng khá cao, xuống tay khá ngoan độc, ta quyết định không đi con đường ngược tâm với hắc.

[1] Hố cha: Hãm hại người.

Loại mặt hàng này, cho dù thật sự yêu, hắc cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, ta đành trực tiếp đi con đường ngược thân.

Ta đứng lên, hai tay đặt sau lưng, nghiêng đầu nhìn hấn: "Nói đi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Đừng nói là vì chưa độc chết ta nên muốn bắt ta lại."

Thấy ta nói như vậy, Minh Dạ đến gần ta, hấn cười, tay nâng cằm ta lên, đặc biệt nghiêm túc quan sát mặt ta.

"Ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc trên người ngươi có chỗ nào đáng giá làm Nam Cung gia chủ không không chế được, lại có chỗ nào đáng giá làm đại danh đình đình Hiên Viên vương gia cũng phải tìm đến ngươi. Dù có tra thế nào, thân phận của ngươi đều rất đơn giản, cũng là vì dạng này, mới có thể làm ta phát hiện. . . Bí mật trên người ngươi có bao nhiêu." Khi nói những lời này, miệng hấn cũng kề vào lỗ tai ta, lúc này ta không cảm thấy ái muội mà rất muốn hỏi. . .

Huynh đài, ngài, đánh răng chưa?

Ta quyết đoán quay đầu, dùng tóc quét vào mặt giáo chủ.

"Đúng là bởi vì luôn luôn có người bám riết không tha muốn tra thân phận của ta, cho nên ta mới thấy buồn rầu a. Nữ nhân có bí mật không phải rất có sức quyến rũ sao? Loại nam nhân này thật không hiểu phong tình." Ta vừa nói vừa xoay vòng vòng quanh giáo chủ, không cho hấn lại bắt lấy ta.

"Bí mật sở dĩ là bí mật, đó là bởi vì không muốn làm cho người biết, nhưng là luôn có người muốn đào móc. Nhưng con người của ta lại rất chán ghét người khác tra ta, cho nên, ta không muốn để người khác biết, ai cũng sẽ không biết, trừ phi là chính ta muốn nói."

Minh Dạ có lẽ là bị ta xoay vòng vòng làm choáng váng, muốn vươn tay bắt ta, bị ta xoay người một cái né qua.

Hấn nở nụ cười, ánh mắt lạnh lẽo: "Bạch Liên nói không sai, ngươi thật sự có võ nghệ. Như vậy rốt cuộc cái nào mới là tên thật của ngươi, mà cái gì mới là thân phận chân chính? Không biết bốn tọa có vinh hạnh biết hay không?"

"Đã nói là bí mật, hơn nữa, vì sao ta muốn nói cho ngươi thân phận chân thật của ta?"

"Tất nhiên là bằng vào. . ." Minh Dạ rốt cuộc bắt được góc áo của ta: "Ngươi trở thành vị phu nhân thứ một trăm của bốn tọa."

"Ừm, vì sao là ta?"

"Bởi vì ngươi không chết, hơn nữa, ngươi không có lựa chọn. Hiện tại có thể thu lưu ngươi chỉ có ta, Hiên Viên vương gia đang tìm ngươi, Nam Cung Hân đang tìm ngươi, ngay cả hoàng cung cũng xuất động nhân mã, ngươi không có nơi nào để đi."

Tuy rằng Minh Dạ tươi cười rất đẹp mắt, ta lại vẫn cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của hấn. Dù sao hấn được đặt ra là ngoan độc vô tình, ta đã không có hứng thú nghiên cứu tâm lý của hấn.

Ta đột nhiên nói: "Nếu ta nói, ta có thể giải độc của ngươi?"

"Ngươi có ý gì?!"

Ta nói như vậy, thái độ của Minh Dạ trở nên nghiêm túc: "Ngươi biết cái gì?"

"Trên thế giới này không có chuyện mà ta không biết." Ta trang B chấp tay phía sau: "Không có người nào ta độc không chết, cũng không có người nào ta chữa không được, ta lấy việc này làm điều kiện, đổi lấy tự do của ta, thế nào?"

Hấn im hơi lặng tiếng xuất hiện phía sau ta, bắt lấy tay ta, hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Không gì không biết." Ta dùng bàn tay còn lại chỉ vào trán: "Không gì làm không được, hậu nhân của Bách Hiếu Sanh (trăm sự thông) —— Bạch Tô Trình!"

"Phốc!" Lục Trúc đột nhiên bật cười, sau đó vội vàng nói: "Tiểu thư, lão gia đã nói không thể tùy tiện tiết lộ thân phận!"

Ta quay lại nhìn nàng: "Không sao cả, người biết thân phận của ta đã chết."

Về mặt chuyện này là thật của ta và Lục Trúc làm Minh Dạ ban đầu hoài nghi nay cũng có chút dao động.

"Vậy thì ngươi nói xem, có biện pháp nào giải được độc trên người ta."

"Việc này a, rất đơn giản." Ta vỗ tay phát ra tiếng, cao hứng quay đầu nhìn về phía Minh Dạ: "Trên người ngươi có một loại độc thật đặc thù, phải sinh hoạt vợ chồng với nữ nhân để giải bớt đau đớn, nhưng là, hành vi như vậy là sai lầm, hoàn toàn không thể giải độc."

"Ngươi cũng biết?!"

"Tất nhiên là biết, thực ra, vật chất ngươi phun ra khi đến cao triều có một chất có thể pha loãng độc tố, cùng nữ nhân sinh hoạt vợ chồng là chính xác, đây đúng là cách giải quyết, nhưng mà, đây cũng không đầy đủ. Khi nam nhân sinh hoạt vợ chồng cùng nữ nhân, thứ hình tròn phía dưới sẽ tích lũy ra vật chất giải độc, nhưng mà, một khi ngươi đến cao triều cũng sẽ truyền vật chất này và độc vào thân thể nữ nhân, bởi vậy, tuy rằng khi đó ngươi thư thái, nhưng độc cũng không giải, vẫn còn ở trong cơ thể."

"Tiểu thư. . . Dè dặt, thứ bản thủ này không thể nói tùy tiện." Lục Trúc thật sự muốn nhào lên che miệng ta, nhưng ta biết bây giờ còn chưa thể ngừng.

Vì thế, ta nói tiếp: "Độc tố trong thân thể ngươi nhiều lắm, mà loại vật chất này lại quá ít, cho nên nữ nhân sinh hoạt vợ chồng cùng ngươi mới dễ chết như vậy. Mỗi ngày ngươi đều phải sinh hoạt vợ chồng cùng nữ nhân, một ngày ba lần, mỗi lần nhất định phải đạt đến cao triều, nhưng mà. . . Tuyệt đối không thể bắn ra, phải tồn ở trong thân thể ngươi, liên tục làm vậy suốt một tháng, độc của ngươi sẽ giải hơn phân nửa, hơn nữa thêm vào một số dược vật phụ trợ, độc của ngươi có thể giải toàn bộ!"

Nhưng mà, nếu mỗi ngày không ngừng sinh hoạt vợ chồng đều nhịn không bắn, thứ đồ chơi kia sẽ hư mất, không dựng lên được nữa là tốt, tệ thì thứ kia sẽ bắn mọi lúc, giống như tiểu tiện không kiểm chế được, muốn làm gì đó với nữ nhân, cơ bản cũng là bắn ngay lập tức!

Việc này chẳng những có tính hủy diệt với nam nhân, một tháng này nhịn cao triều không thể bắn còn phải tiến hành ba lần mỗi ngày. . . Càng là loại hành hạ làm cho người ta tuyệt vọng! Đây mới là cảm giác muốn chết không muốn sống.

Sau khi nói xong, ta chính trực nhìn giáo chủ.

Người hiểu rõ ta đều biết lúc này ta đang hại người trăm phần trăm, nhưng người không hiểu rõ ta sẽ cho rằng ta nói đúng sự thật, bởi vì vẻ mặt ta quá chính trực rồi!

Tiểu thuyết đặt ra phải sinh hoạt vợ chồng mới giảm bớt đau đớn, cũng không nói nhất định phải bắn cái gì, vì thế ta mới bắt được một lỗ hổng như vậy, nên ngoan độc chinh nam nhân thì ngoan độc chinh. Hơn nữa, thật sự ta không biết giải độc thế nào.

Sắc mặt giáo chủ đổi màu đến đổi màu đi, cuối cùng hỏi: "Thật sự hữu dụng?"

"Ta sẽ ở bên cạnh ngươi, cho đến khi độc của ngươi giải hoàn toàn, bởi vì dược vật phụ trợ chỉ có thể ta mới pha được. Nếu không giải được, làm gì ta cũng được a ~" Ta nói, còn tươi cười xán lạn, chớp chớp mắt với hắn: "Nhưng mà, ngươi dám chạm vào ta trước khi giải độc thì. . . Ngươi liền chết cùng với độc đi."

Nụ cười của ta từ ánh mặt trời xán lạn biến thành vô cùng âm trầm.

Giáo chủ nhú mày, phân phó với người bên ngoài: "Mang Bạch cô nương đi nghỉ ngơi, an bài ở viện đối diện với bồn tọa."

Rất nhanh, vài nha hoàn có võ công từ bên ngoài tiến vào, các nàng cầm gói đồ trên lưng Lục Trúc. Ta gật đầu với Lục Trúc và A Tam, đồng ý an bài như bây giờ. Nếu giáo chủ thật sự ba lần mỗi ngày. . . Cho dù hắn là con sói một đêm bảy lần, cũng không có tinh thần tới tìm ta. Hơn nữa, bởi vì không thể gì kia, phía dưới của hắn sẽ ngày càng no đủ, có khi đi đường cũng không nổi.

"Đúng rồi, một tháng này xin hãy đối tốt với ta, độc của ngươi giải được hay không là ở ta. Nếu ta phát hiện trên người mình có thêm loại độc gì, miệng vết thương linh tinh, hoặc là nha hoàn và mã phu của ta thiếu vài cọng tóc, ta lập tức sẽ ngừng giải độc giúp ngươi nha."

Giáo chủ nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Một tháng quá dài."

Ồ, cổ nhân cũng biết thứ kia dùng như vậy một tháng sẽ hỏng mất sao?

"Đây là bởi vì. . . Lúc trước ngươi dùng phương pháp giải độc sai lầm, chậm trễ lâu lắm rồi. Nhưng mà, ngươi muốn mỗi ngày làm nhiều lần cũng được, một ngày sáu lần, giảm xuống nửa tháng thì thế nào?"

Giáo chủ đã không muốn nói chuyện cùng ta nữa, không, hắn giống như không còn sức để nói, vội vàng gọi người dẫn chúng ta đi. Lục Trúc đi đến bên cạnh ta, không tiếng động nói với ta hai chữ "Thật ác!"

Không ác không phải đại trượng phu a!

Phụ thân hắn hạ độc người khác, chính là làm vậy, tuy rằng, sẹ ca trà trộn vào vì muốn trộm đồ của người ta. Loại độc cực phẩm này hạ đến người con trai mình. . . Phải gọi là xứng đáng, tiếc là hắn còn chưa nói bước tiếp theo cho nhi tử, đã để lại ảo giác lão giáo chủ thật coi trọng sẹ ca. Mà hiện tại tân giáo chủ còn làm vậy, hài hòa chết không biết bao nhiêu nữ nhân vô tội, ta chỉ nói gì đó, đã rất nhẹ. Lúc này ta mới phát hiện, thì ra ta cũng có một chút thánh mẫu!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Hôm nay, trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây, là một ngày thích hợp để xuất môn tản bộ, ngẩng đầu trang B nhìn trời, cúi đầu đếm kiến. Trong một ngày như vậy, ta ngồi xôm dưới đất, cực kỳ nghiêm túc xem kịch luân lý gia đình của con kiến vội chuyển nhà bên chân. Diễn ๓Đàn Lê ๓Quý ĐônĐừng hỏi vì sao ta biết đây là kịch luân lý gia đình, bởi vì ý nghĩ của cao nhân, luôn rất khác biệt.

Lục Trúc ngồi xổm trước mặt ta, cùng xem kiến với ta, nhìn một hồi, nàng hỏi: "Tiểu thư, đầu ngươi choáng váng sao?"

Ánh mắt ta mờ mịt nhìn nàng: "Tuyệt không, chỉ là có chút thấy không rõ về mặt của ngươi."

A Tam đứng bên cạnh chúng ta, che ô cho chúng ta, tuy rằng mặt trời hiện tại không gay gắt, phơi lâu cũng là không được. Hôm nay A Tam làm thạch điêu vô cùng đủ tư cách, bởi vì hắn đã yên lặng suốt một giờ. Đây là ngày thứ hai chúng ta đi tới ma giáo, sân đối diện chúng ta, chính là nơi giáo chủ ở.

Đang xem đám chấm đen chi chít, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn nơi đâu cũng thấy con kiến, ngay cả cảnh sắc thật cũng không thấy rõ nữa. Ta chớp chớp mắt, để con mắt nghỉ ngơi một hồi, mới lại nhìn về phía Lục Trúc: "Ngươi nghĩ người kia sẽ làm như ta nói sao?"

Lục Trúc lập tức trả lời: "Người bình thường sẽ không."

Ta yên tâm: "Hắn nhất định sẽ." Ta vỗ vỗ làn váy không có tro bụi, đứng lên. Lục Trúc cũng đứng theo, còn hỏi: "Tiếp theo chúng ta muốn làm gì? Nhìn bướm bướm sao?"

"Đến hiệu thuốc, chuẩn bị giải độc."

Ta vừa nói xong, chỉ thấy Lục Trúc khiếp sợ nhìn ta: ". . . Còn muốn ra tay làm ác?"

Ta vạn phần bất đắc dĩ, ta có xấu như vậy sao? Ta xấu đến mức này sao? Chẳng lẽ ta hoàn toàn không làm việc tốt?! Nhớ năm đó, trước khi tác giả vạch trần bản tính của ta, tất cả nhân vật liên quan lẫn độc giả đều cho rằng ta là người tốt, lúc đó. . . Ta cũng cho là vậy!

"Khi đó ta nói thật. . . Ta thật sự biết giải độc như thế nào. Hơn nữa, bình thường ta không tùy tiện hại người, ta làm hại đều không phải người, người phải hiểu được điểm này."

"Hiểu sơ!"

Ta vừa đi đường vừa chiêm chọc: "Hiểu sơ cái gì chứ, hiểu chính là hiểu, không hiểu chính là không hiểu. Hiểu sơ là lời kịch của Gia Cát tiên sinh, ngươi đừng tùy tiện lấy của người ta."

"Nhưng mà, tiểu thư ngươi thường nói. . ."

"Ta có phải là người vô sỉ như vậy, chỉ cho quan châu phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn?"

Lục Trúc rất vô tội nói: "Ngươi luôn là như vậy a."

Ta dùng hai tay che khuôn mặt non mềm của mình, Lục Trúc thật sự quá hiểu ta: "Được rồi, đừng nói nhảm. Lục Trúc, ta nói cho ngươi, không thể luôn luôn nói thật, ngẫu nhiên nói là được, có việc ngươi đặt ở trong lòng, nói ra nhiều làm người ta ngượng ngùng."

"Ừm, lần này ta đã hiểu." Lục Trúc cười tủm tỉm đi theo ta: "Tiểu thư là người tốt, tiểu thư là người lương thiện, tập hợp nữ mạo và tài hoa, thiện lương và trí tuệ trong một thân. Bình sinh chưa bao giờ hại người, thường thường giúp người làm niềm vui, lấy ưu sầu của người khác vì ưu, lấy thống khổ của người khác vì khổ, tâm nguyện cao nhất là thiên hạ thái bình, mục tiêu là sáng tạo thế giới tốt đẹp không ô nhiễm!"

"Đùa gì vậy."

"Ta đang học tập kỹ năng cao nhất của tiểu thư!"

"Cái gì?"

"Trong mười câu có chín câu nói dối! 123Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý ĐônNhưng mà, ta còn chưa học triệt để, cho nên còn có một câu nói thật."

". . . Thực ra đây không phải kỹ năng cao nhất của ta." Ta nói.

"Chẳng lẽ là cước pháp?" Lục Trúc rất nghi hoặc.

"Kỹ năng của ta là. . . Nói được như thật." Ta nói xong một câu này, quay đầu bước về phía trước. Lục Trúc bước nhỏ theo sau hỏi: "Cái gì là được như thật."

"Nói đúng là nghe giống như thật, ngươi từ từ suy xét đi."

Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, A Tam cũng đi theo sau, rất nhanh chúng ta đã đến phía ngoài hiệu thuốc. Khi ta tới nơi này ngày đầu tiên, nha hoàn ở đây đã nói cho ta hiệu thuốc ở đâu. Nơi này ngoài cửa có hai hán tử canh giữ, bên trong có bốn người làm, còn có một quản sự trông coi được liệu. Tuy rằng có vẻ không nhiều người, nhưng hiện tại bất cứ người nào cũng có thể thu phục ta.

Sau khi đến chỗ này, ta liền buông tha cho tính toán dùng vũ lực. Ta là người văn minh, cho nên ta sẽ dùng cách văn minh để giải quyết mọi việc.

Hôm qua những người này đã biết ta, hơn nữa mặt ta chính là loại hình làm cho người ta đã gặp qua là không quên được. Ta vừa đến nơi này, hai người

canh giữ ở ngoài liền chủ động mở cửa.

Lục Trúc và ta ưỡn ngực đi tới, bốn người làm và quân sự bên trong thấy chúng ta liền lập tức đón chào. Hiện tại ta là nhân vật quan trọng liên quan tới giáo chủ của bọn họ, bọn họ tất nhiên phải nghiêm cẩn tiếp đãi ta.

"Bạch cô nương là tới. . ." Độc của giáo chủ cũng không phải là có thể tùy tiện nói ra miệng, bởi vậy quân sự dùng ánh mắt hỏi ta. Ta gật đầu với hắn, nói: "Chờ một lát người giúp ta chuẩn bị một ít dược liệu, đúng rồi, bởi vì chúng loại nhiều, lấy giấy cho ta ghi lại."

"Vâng, vâng! Thỉnh Bạch cô nương chờ!" Quân gia là một nam nhân trung niên bộ dạng không dễ làm người khác chú ý, bốn người làm thanh tú hơn thù vệ ngoài cửa, đều là trẻ tuổi mới hơn hai mươi. Quân gia phát phát tay, lập tức có người lấy ra giấy và bút. Cát kỹ đồ vật xong, quân sự cầm lấy bút, định tự tay ghi lại.

Ta gật đầu với hắn, bắt đầu nói ra dược liệu mình muốn. qzaDi_ễn đ_àn L_ê Qu_ý Đ_ônThực ra muốn giải độc của giáo chủ cũng không cần dùng thiên sơn tuyết liên hay cái gì "thường thường" xuất hiện, chẳng qua dược liệu hơi phức tạp mà thôi, cái này thật khảo nghiệm trí nhớ. Nữ chính trong nguyên tác đi cầu xin y tiên Thiên Sơn lánh đời vài thập niên, quý mấy ngày ở trên núi mới được phương thuốc giải độc. Hiện tại ta chỉ cần nhớ lại đoạn kịch tình này một lần là có thể nhớ ra tên dược liệu.

Dược liệu tổng cộng có 81 loại, ta nói xong thì tay quân sự cũng đã mỏi. Đợi đến khi bốn người làm lấy dược liệu đến trước mặt ta, ta lập tức cười nói: "Ta muốn bắt đầu phối dược, mọi người hãy tránh đi."

Nhớ kỹ 81 loại dược liệu thôi cũng vô dụng, người không biết thành phần hay không biết cần bao nhiêu phân lượng đều như nhau.

Quân sự cất bút, cười nói: "Bạch cô nương, dược liệu nhiều như vậy, một mình ngài cũng bận bịu, chúng ta cam đoan sẽ không lộ phương thuốc, ngài xem . . ."

"Việc này không thể được, Bạch gia có quy của Bạch gia, nếu các người thật sự muốn ở lại, ta đây chỉ có thể dừng lại rồi. Con người ta có vẻ không để ý tính mạng, cho nên uy hiếp hoặc là lợi dụ, đối với ta không có tác dụng gì." Ta nói xong, một bên dùng ngón tay kiểm kê lại dược liệu người làm mang tới.

"Việc này. . ." Quân sự khó xử nhìn ta, hắn lờm người làm bên cạnh, người làm lập tức lên đi ra ngoài. Ta coi như không nhìn thấy, cho dù quân sự ở trước mặt ta nói lời vô nghĩa kéo dài thời gian, ta tai trái vào tai phải ra, tùy tiện ừ ừ hai tiếng ứng phó.

Lục Trúc nhìn dược liệu chất đầy trước mặt, quay đầu hỏi ta: "Tiểu thư, nhiều dược liệu như vậy, phải bao lâu mới phối xong, phải chia làm rất nhiều phần sao?"

"Xem như là vậy, muốn phối thành dược hoàn, tuy rằng nhìn có vẻ nhiều, đến lúc đó lại ít rồi."

"Trong một ngày có thể làm xong sao?"

"Làm sao có thể? Chúng ta tổng cộng mới có sáu tay!" Ý tứ trong lời này của ta thật rõ ràng, ba người chúng ta phải toàn bộ ra tay, ta đây không có gì giấu giếm với người một nhà. Quân sự thấy ta và nha hoàn nói chuyện mà không để ý hắn, xấu hổ đứng bên cạnh, cũng không nói gì. Không đợi ta cùng Lục Trúc nói thêm mấy câu, có người đã đi tới.

Không chỉ là người làm kia, ngay cả Minh Dạ cũng đích thân đến đây.

Hắn cười nhìn ta, khoe miệng nhếch lên: "Có cái gì cần bản tọa giúp sao?" Hai tay hắn giờ lên, nhưng nhìn không ra nửa phần muốn hỗ trợ.

"Đúng vậy, ta cần một gian phòng không có bất cứ ai quấy rầy. Ta thật kiêng kị lúc ta chế thuốc có người ngoài ở đây, nếu không, có lẽ tâm tình ta sẽ không tốt, nếu tâm tình không tốt tay run một chút thả ít đồ linh tinh vào thì làm sao bây giờ? Như vậy đối với người cũng không tốt đi." Ta nói thẳng.

Minh Dạ nhìn lướt qua dược liệu, tiếp tục nói: "Nhiều dược liệu như vậy một mình người cũng bận không qua nổi, ngay cả bản tọa cũng không thể ở đây? Vậy thì bản tọa làm sao có thể tin người?"

"Dùng hiệu quả để tin tưởng là được." Ta trừng mắt nhìn: "Chỉ cần rạch một vết trên người người lấy máu rồi cho người khác uống, người kia cũng sẽ trung hòa độc giống người, trước tiên người có thể dùng người kia làm thử thuốc, xác định không có vấn đề rồi sau đó dùng thử. Ta đâu, rất dễ nói chuyện, hơn nữa tuyệt đối cam đoan hiệu quả trị liệu!"

Ta đã nói như vậy, tất nhiên hắn cũng không tìm được cớ để lưu lại rồi. Hắn nghĩ một lát, gật đầu: "Bản tọa tạm thời tin người, nhưng mà, nếu thuốc của người không có tác dụng, người nên biết mình sẽ rơi xuống kết cục gì." Hắn nói lời này, ánh mắt lướt qua toàn thân ta.

Ta bị nhìn xem cũng sẽ không mất miếng thịt, hơn nữa ta mặc thật kín, hắn cũng không nhìn được cái gì. Muốn lấy ánh mắt đùa giỡn ta, thật sự là quá khó khăn, cho dù ánh mắt hắn giống như muốn nhìn thấu ta, ta vẫn không có áp lực.

"Ta đã nói rồi, thuốc không có hiệu quả, người làm gì ta cũng được. Tính cả lần này, ta đã cứu người hai lần, người chẳng những không báo đáp, không là độc ta, thì là vây ta, thật đúng là không phải người." Ta cười nói, ý vào việc giáo chủ lúc này dù tức giận cũng không thể bóp chết ta.

Thấy ta nói như vậy, Minh Dạ nhú mày, nói vậy nghe cũng không thoải mái: "Vậy người muốn thế nào, xưa nay bản tọa luôn như vậy. Nếu người thật sự có thể giải độc trên người bản tọa, người muốn cái gì, bản tọa ban thưởng người là được."

Ôi chao, bộ dáng cao cao tại thượng này là cho ai xem? die»nd«ank«equ»yd«onCũng không ngẫm lại hiện ta ta là người duy nhất giải được độc trên người hân. Quên đi, cùng kẻ đầu óc khiếm khuyết so đo chính là làm giảm trình độ của bản thân.

"Nói thật, trên người ngươi không hề có thứ ta muốn, nhưng mà, bên người ngươi thì có. Như vậy đi, ta muốn một người."

Ánh mắt Minh Dạ ngưng lại, nụ cười cứng lại hỏi: "Ai."

Nghe giáo chủ hỏi một tiếng ai này, ta mới giật mình nhớ ra. . . Ta còn chưa biết tên thật của sếp ca. Ta buồn rầu nhìn giáo chủ, nói: "Lần đầu tiên gặp mặt hân liền mang kiệu hoa đuổi theo ta, sau này còn khiến ta đắc tội vương gia, hiện tại rất tốt, trực tiếp dẫn ta tới chỗ này, nhưng ngay cả tên của hân ta cũng không biết."

Ta đã nói như vậy, giáo chủ cũng không thể không rõ là ai, dù sao hân từng điều tra ta, cho dù là sếp ca chưa nói, Bạch Liên cũng là người của ma giáo, vậy thì cũng nói với hân rồi. Giáo chủ nghe ta nói xong, sắc mặt quả nhiên lập tức không tốt lắm, hân nói: "Tiểu Lãnh Môn?"

Cái gì, Tiểu Lãnh Môn? (Ít chú ý)

Ta ngần ra một hồi, nghi hoặc nói: "Tiểu Lãnh Môn? Mặt sếp nam tên này. . . Cái tên làm cho người ta thật thẹn thùng?" Tay ta xoa xoa mặt, phát hiện mặt hơi ửng đỏ: "Thật đáng yêu. . ."

". . . Bồn tọa còn cho rằng ngươi muốn tìm hân báo thù, xem ra là bồn tọa hiểu lầm." Hiện tại Minh Dạ chẳng những sắc mặt không tốt, ngay cả ánh mắt cũng trở nên nguy hiểm, hân lại nhếch miệng, cười mỉa hoặc mườì phản: "Chẳng lẽ ngươi thích nam nhân kia? Không sợ mỗi tối bị khuôn mặt kia dọa tới mức gặp ác mộng sao? So với vị trí giáo chủ phụ nhân, nam nhân kia càng có lực hấp dẫn đối với ngươi?"

Cười thì cười đi, cho rằng ta sẽ không cười sao? Ta lập tức cười xán lạn như ánh mặt trời, giống như đóa hoa hướng dương: "So với trực tiếp thành quỷ, ta tình nguyện mỗi tối đều bị hù tỉnh. Hơn nữa, hân là đẹp nội tâm, hiểu không? Như thế nào, rốt cuộc có cho hay không?"

Nụ cười của Minh Dạ cứng lại, một hồi lâu mới nói tiếp: "Ngươi dám muốn, ta liền dám cho."

"Sao lại không dám, đừng quên ta y thuật vô song, cho dù ngũ quan hân lệch vị trí, ta cũng có thể làm hân biến thành thiên hạ đệ nhất mỹ nam." Ta nói, tay còn nâng cằm của giáo chủ đại nhân: "Cho nên, bên ngoài mỹ lệ đối với ta mà nói chỉ là bộ quần áo, chẳng qua ngươi xinh đẹp một chút, hân khó coi một chút mà thôi. Nếu ta vui vẻ, liền đổi cho hân một thân xinh đẹp."

Giáo chủ hoàn toàn không cười nổi nữa, hân lạnh mắt, cũng lạnh mặt: "Một khi đã như vậy, ta liền chờ thiên hạ đệ nhất mỹ nam của ngươi!" Minh Dạ phát tay áo rời đi, ta kéo hân lại, bây giờ ta còn chưa quên muốn để hân cho ta không gian chế thuốc yên tĩnh.

Minh Dạ không kiên nhẫn đồng ý, hoàn toàn không nhìn về mặt rối rắm của quân sự, quân sự chỉ có thể vạn phần bất đắc dĩ gọi người làm xếp lại dược liệu, mang đến một nơi sạch sẽ để ta phối thuốc. Ta để Lục Trúc nhận biết dược liệu trước, miễn cho lại nhầm. Nhiều thuốc như vậy, muốn phối đủ phân lượng trong một ngày thì không xong. Về phần A Tam. . . Ta hoàn toàn không ôm hi vọng gì.

Chờ bọn hân chuyển toàn bộ dược liệu đến chỗ sạch sẽ, ta lập tức bắt lấy tay áo của quân sự: "Nói với ta Tiểu Lãnh Môn ở chỗ nào."

Khóe miệng quân sự run run: "Thuốc còn chưa phối. . ."

"Một ngày lại làm không xong, từ từ làm thì có sao? Ta muốn đi tìm Tiểu Lãnh Môn Nhi!"

"Bạch, Bạch cô nương, độc trên người giáo chủ không thể chậm. . ."

"Có quan trọng bằng chung thân đại sự của ta sao!" Ta bốc đồng đánh gãy lời nói của quân sự đại thúc, cố ý nhìn bọn hân sôi ruột: "Dù sao giáo chủ phải phối hợp trị liệu trước thì ta mới có thể dùng được, vài canh giờ nghỉ ngơi trước cũng không sao, mau nói với ta hân ở đâu, ta muốn đi tìm hân bồi dưỡng cảm tình."

"Bạch cô nương, cô nương mỗi nhà dè dặt một chút thì tốt hơn, cho dù sinh ở gia tộc lãnh đời. . ." Quân sự khuyên ta.

Ta bất đắc dĩ nhún vai, Bách Hiểu Sanh và Bạch Tố Trinh đều là ta lấy bừa, hiểu lầm này thật đúng là sâu: "Dè dặt là cái gì? Có thể ăn sao?"

Khi ta nói lời này, khóe mắt nhìn thấy một góc áo màu đen, ta quay đầu, chỉ thấy một nam nhân hắc y đeo mặt nạ từ nơi xa bay qua, ta nhớ rõ tấm lưng kia vạn phần, xoay người vứt bỏ quân sự và đám người Lục Trúc, chạy tới phía bóng lưng kia. Tấm lưng kia đang cấp tốc đi đi lại lại, có vẻ là phát hiện ta, hân đột nhiên dừng bước.

Ta chạy tới, thành công néo góc áo của hân: "Tiểu Lãnh Môn Nhi!"

". . . Tự trọng!"

Ta tới gần, kề vào tai hân âm trầm nói: diendanlequydon.com"Vừa rồi ta nói với giáo chủ muốn hân đưa ngươi cho ta, nếu ngươi không nghe lời thì gặp xui rồi. Bởi vì vừa rồi ta vừa kích thích giáo chủ một phen, nếu ngươi không ở bên người ta thì có chín phần bị tìm phiền toái, ở vương phủ bị thương mà chưa kịp đáp lại ta là vì bị giáo chủ đã thương? Ngươi một mình hành động bị phát hiện, cho nên mới. . ."

"Vợ, ta đã nói người đặc biệt thông minh, ngoại trừ não không dùng ở chính đạo chưa?"

"Nói vậy! Ta luôn luôn không thông minh!"

"Người có cảm thấy mình quên cái gì hay không?"

Ta yên lặng nghĩ, đột nhiên phát hiện góc áo của mình bị kéo kéo. Ta quay đầu, chỉ thấy Lục Trúc u oán nhìn ta, tay nàng còn cường ngạnh lôi kéo A Tam.

Ta cảm thấy lúc này A Tam đặc biệt vô tội, nhưng mà, hắn lại không phản kháng Lục Trúc một chút nào.

"Tiểu thư, người không thể ném ta sang một bên mặc kệ trong khi ta đang nghiêm túc nhớ được liệu! Như vậy là không đúng! Đặc biệt. . ." Diễm ❀ Đan - Lê - Quý ❀ ĐônNàng cường ngạnh chen giữa ta và sẹ ca: "Nam sắc làm nhân!" Lục Trúc mang theo trăm phần trăm địch ý nhìn sẹ ca, hận không thể dùng ánh mắt đâm hấn một lỗ thủng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Ta đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào, Lục Trúc đã trở thành chủ không [1] thật nghiêm trọng, vậy có ổn hay không? Đây là một vấn đề, đáng giá suy xét! Ta mặc cho Lục Trúc kéo tay áo, cùng với sẹ ca và A Tam khó nói được một câu hoàn chỉnh đi về sân chúng ta ở.

[1] Yêu thích chủ nhân mãnh liệt.

Hiện tại, ta có một chuyện rất quan trọng cần sẹ ca giúp.

Khi nói bí mật tốt nhất đừng đóng hết cửa sổ, như vậy chẳng khác nào nói rõ cho người khác biết chúng ta đang nói bí mật, vì thế ta mở rộng cửa, làm bộ dây dưa bắt lấy tay sẹ ca ngay tại trong sân, ta thật rõ ràng nói cho người khác biết ta có ý đồ bắt lương với sẹ ca. Cho dù biết khả năng ta làm bộ là vô cùng lớn, Lục Trúc vẫn đứng bên cạnh nhìn ta chăm chăm.

Ta cười xán lạn nhìn sẹ ca, nói với Lục Trúc: "Người và A Tam sang một bên chơi đi.."

"Hắn chán như vậy, hoàn toàn không chơi vui." Lục Trúc kéo lấy áo của ta, tội nghiệp nói.

Ôi! A Tam là đồ chơi sao?!

"Nhưng mà, như vậy không phải rất kỳ quái? Hiện tại thiết định hấn là ta dây dưa sẹ ca để bồi dưỡng cảm tình mới đúng, sẹ ca, người có biết bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm chúng ta không?"

"Thiết định là cái gì? Nếu đó là tiểu thư thiết định, vậy thân là nha hoàn, thiết định của ta chính là nha hoàn khổ tình lo lắng tiểu thư bị ngoại nhân dụ dỗ."

"Liên quan gì đến khổ tình?"

"Vậy đổi thành số khổ."

"Đừng có tùy tiện thiết định cho ta rồi lại thay đổi!"

Tay sẹ ca xoa đầu ta, thở dài: "Nha hoàn này từng là người bình thường phải không?"

Ta vỗ tay hấn, cũng thở dài bất đắc dĩ: "Ôi, vốn không muốn nói ra để tất cả mọi người đều biết, như vậy rất phá hủy hình tượng, nếu Lục Trúc người kiên quyết không đi, cũng đừng trách ta hủy tam quan [2] của người. Là thế này. . ." Khi ta nói thế này, bởi vì nghĩ tới một thứ gì đó, nhin không được che miệng lại cười.

[2] Nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan.

"Cười thật âm hiểm. . ." Sẹ ca nhìn ta.

Ta tròn trắn mắt, nghiêm túc nói: "Người có biết ngày đầu tiên tới nơi này ta nói gì với giáo chủ không?"

Bởi vì sẹ ca đeo mặt nạ, bởi vậy ta không nhìn thấy biểu cảm của hấn, nhưng ta có thể đoán được lúc này hấn đang nhú mày, ta biết hấn thật thích động tác này. Sẹ ca bởi vì đeo mặt nạ, giọng nói trầm hơn một chút, mang theo trọng âm, khi nói chuyện làm người ta cảm thấy sau lưng rét run.

"Về chuyện ngày đó, ngoại trừ giáo chủ, không có ai biết, dường như hẳn rất kiêng kỵ người khác biết chuyện này. Bởi vì lúc đó ta không ở hiện trường, cho nên càng không biết rồi. Tiếp theo, trả lời vấn đề trước đó của ngươi, hiện tại có năm người đang nhìn chăm chăm ở chỗ tối, chúng ta muốn nói lời gì, tốt nhất là làm như vậy."

Sẹo ca nói xong, bẻ một nhánh cây trên cây bên cạnh, ngồi xổm xuống trước mặt những người ở chỗ tối, bắt đầu viết viết vẽ vẽ trên đất.

"Nơi này là mặt cỏ." Ta nhắc nhở sẹo ca.

"Cho nên việc này rất thử thách trí nhớ, nếu trí nhớ của ngươi không tốt, vậy thì không được rồi." Sẹo ca nói.

"Bọn họ nghe được chúng ta nói gì sao?"

"Nếu vận công để nghe, có thể nghe được chung chung, nhưng hiện tại an toàn."

"A, vậy sao, thực ra đây hẳn là thử thách trí nhớ của ngươi mới đúng." Ta nói, lấy nhánh cây trong tay hẳn, viết lên thân cỏ, bởi vì không thể nói ra, cho nên ta viết ra. Khi ta viết đến vật nào đó trên người nam tính, ta rõ ràng thấy người sẹo ca cứng lại.

Khi ta rút cuộn viết xong, hẳn im lặng thật lâu mới mở miệng: "Vợ, ngươi chắc chắn từ thân thể đến linh hồn của mình đều là nữ tử sao?"

"Ta chắc chắn!" Ta vô cùng kiên định gật đầu.

Lục Trúc ngồi xổm bên cạnh ta, nha đầu kia bởi vì là thôn cô nên không có cheat, bởi vậy không biết nhiều chữ, chỉ biết viết trên giấy. Những chữ ta viết trên thân cỏ không dễ phân biệt được như trên giấy, bởi vậy nàng một chữ cũng không nhận ra.

Đột nhiên sẹo ca nói: "Giáo chủ đến đây, ở chỗ không xa."

Ta lập tức ngã vào trong lòng sẹo ca: "Đi theo ta đi, Tiểu Lãnh Môn Nhi."

"Hắn không định tới, đang đứng ở một nơi bí mật gần đó để quan sát." Sẹo ca viết trên mặt đất, nói: "Thỉnh tự trọng."

"Tự trọng, đó là cái gì? Có thể ăn sao?" Ta vừa nói vừa viết trên đất: "Ta có việc muốn ngươi giúp."

"Giúp cái gì?" Hẳn viết trên đất, lại làm bộ đẩy ta ra.

Ta dịch qua, tươi cười đầy mặt: "Dùng tuyệt tình như vậy mà, Tiểu Lãnh Môn Nhi." Nói xong, viết tiếp xuống đất: "Ta muốn cho giáo chủ. . . Chết không bằng chết."

Nữ nhân mà giáo chủ chán ghét có đặc điểm một là lỗ mũi, hai là cứ dấn vào người nam nhân. Ta biểu hiện hết ở trên người, hơn nữa ta cũng biểu lộ rất có hứng thú với sẹo ca, biểu hiện như vậy là. . . Rất bình thường! Nhưng mà, ngồi xổm dưới đất cũng không rất bình thường.

Sẹo ca cũng đã nhận ra điểm này, hẳn chậm rãi đứng lên, ta cũng đứng lên, một tay đẩy hẳn vào thân cây: "Tiểu Lãnh Môn Nhi, đừng chạy nha, chúng ta nói chuyện phiếm đi." Ta nói, nắm lên một bàn tay của hẳn, dùng ngón tay viết chữ trong lòng bàn tay.

"Là thế này, phương pháp của ta khá nham hiểm, ta sợ hẳn không chịu dùng, cho nên, ta định chia giải được làm rất nhiều phần, mỗi ngày chỉ có thể dùng một lần, nhưng cần lên giường xong hơn nữa tuyệt đối không có cái kia mới có thể dùng. Cho nên ta muốn ngươi nhìn chăm chăm giúp ta, nếu hẳn bán ra, ta liền cho hẳn dùng giả, nếu không ta cho hẳn dùng thật."

". . . Độ khó quá cao." Hẳn viết lại.

Ta nắm chặt tay hẳn: "Chính vì khó khăn nên ta mới cho ngươi làm, ta thật xem trọng ngươi, khi hẳn làm chuyện đó sẽ không chú ý tới ngươi, cho nên cứ yên tâm. Hẳn thử qua hai lần là biết được của ta là thật hay giả, mỗi lần uống thuốc xong độc của hẳn sẽ giải một chút, hẳn vận công là có thể phát hiện, cho nên, ta cần hẳn phát hiện như vậy."

". . . Hẳn làm gì ngươi?"

"Ta đây là báo thù cho 99 nữ nhân uống mạng trước đó, ta nghĩ, sau khi làm xong chuyện này, có lẽ ta. . . Sẽ biến thành một người tốt."

"Ngươi biết có 99 nữ nhân đã chết?"

"Ta là hậu đại của Bách Hiểu Sanh a, ngươi có biết cái gì là bách hiểu sanh (trăm sự thông) sao?"

"Ừm, chuyện xưa này để ta biên là được rồi, chuyện xưa của ngươi quá mức hoang đường, đôi khi cần phải sát hiện thực."

"Biết ta thích biên ngươi còn hỏi?"

Bởi vì hướng của giáo chủ chỉ có thể nhìn thấy lưng ta, vì thế ta và sẹo ca không hề áp lực viết đến viết đi ở trên tay, theo phương hướng mà hẳn xem, chính là ta dùng ánh mắt bức bách sẹo ca. Ta không biết hẳn muốn nhìn đến khi nào mới thôi, lại không thể làm quá mức, vì vậy trực tiếp kéo sẹo ca vào phòng.

Con người của ta mặc dù có lúc rất cẩn thận, nhưng đôi khi lại có chút ngốc. Nếu biết vậy ta sẽ không tự cho là thông minh. . . Giống như không lâu trước đó ta ném ngọc bội đi. Thực ra lúc đó ta cũng sợ trên ngọc bội có cái gì, dù sao tác phong của giáo chủ bày ở đó. Vốn muốn ném vào trong sông, nhưng mà, bởi vì món chính là cá, nên không dám quăng. Sau đó lại trang B nghĩ, ném ngọc bội từ trong phòng ta xuống đất có phải khá có hiệu quả thị giác hay không?

Vì thế, ta liền làm như vậy, nhưng không nghĩ có người bởi vậy mà chết. Dù sao, ta cũng không ngờ giáo chủ có thể xấu đến mức này, ta nhiều lắm là sợ trên ngọc bội có cái gì mà ném vào trong nước, về sau ăn cá sẽ làm ta tiêu chảy mà thôi.

Mà lần này, ta lại ngốc rồi.

Sau khi hồi hận xong, ta kiễng chân, hai tay vòng qua cổ sẹ ca, tỏ vẻ ôm lấy hần.

"Nếu, người trúng độc giống như giáo chủ, người sẽ làm gì?" Những lời này ta hỏi thật nghiêm túc, sẹ ca may mắn nghe được câu hỏi thật tình trong mười câu nói của ta, hần im lặng một hồi, tay tháo xuống mặt nạ. Hiện tại trên mặt hần vẫn là chữ tội kia, hần nhìn ta, con người đen thâm trầm.

"Vậy hiện tại người nhìn thấy không phải ta, mà là phần mộ của ta."

Là tình nguyện mình chết, cũng không làm loại chuyện này sao? Ta nở nụ cười: "Ta tin người."

Mặc kệ giáo chủ có nghe thấy hay không, câu này, là lời thật lòng của ta.

"Còn người, không thấy ta xấu sao?" Chữ này không chỉ là đơn giản là xấu xí, người mang theo chữ này vốn không thể có cuộc sống bình thường. Không ai thích ở cùng tội nhân, làm bằng hữu, thân nhân của nô lệ.

"Xấu một chút cũng tốt, bớt phiền toái." Ta nói: "Ta đây, chính là thích người xấu, người nghe lời ta nói, nghiêm cấm đối đãi ta, ta muốn sao tuyệt đối không hái trắng, ta muốn hần chết hần tuyệt đối không sống, ta nói cái gì thì phải là cái đấy."

"Nếu ta không chịu chết?"

Ta nở nụ cười: "Ta tự mình giết chết người."

Sẹ ca im lặng một lát, đột nhiên bật cười, "phốc" một tiếng. Đây là lần đầu tiên ta thấy hần cười một cách đơn thuần như vậy, hoàn toàn không có chút tạp chất. Sau khi cười xong, hần mới nói: "Giáo chủ đi rồi."

Nghe hần nói như vậy, ta mới thờ phào nhẹ nhõm, xoay người ngồi trên cỏ: "Những người khác còn ở sao?"

"Ồ đây, nhưng mà, bọn họ sẽ không nghe tán gẫu."

Lục Trúc gắt gao nhìn chăm chăm ta từ khi ta đứng lên, động tác nhỏ của ta và sẹ ca nàng cũng thấy được, hiện tại nàng đến bên cạnh ta, nói khẽ: "Còn chưa thương lượng xong?"

Ta gật đầu: "Coi là vậy, ta còn phát hiện, tuy rằng sẹ ca không phải người rất tốt, nhưng cũng không tùy tiện làm hại người khác."

Tuy rằng, hần có loại thân thể máu chó đến cực điểm và bối cảnh khổ đại cừu thâm, nhưng hần không lớn lên trong thù hận. Có lẽ là người nuôi lớn hần giáo dục không tồi. Cuộc sống của hần ở ngoài hoàng cung vui vẻ hơn bốn năm ở trong cung nhiều, cho dù không thể gặp người với diện mạo thật.

Có lẽ ngay từ đầu hần cũng oán hận, oán hận mẫu thân của mình và phụ thân chưa từng coi hần là nhi tử. Nhưng, loại hận thù này cũng không khác sâu, bởi vì quá xa lạ. Không cảm giác được tình thương của mẹ và tình thương của cha, có chỉ là một ít tra tấn, so với hận, còn không bằng coi bọn họ là người xa lạ.

Chẳng qua, hoàng cung dù sao cũng là nơi hần từng sinh sống, cho nên, hần vẫn có chút cảm tình đặc thù với nơi đó. Có lẽ là e ngại, có lẽ là sầu não. Cũng bởi vì dễ ý, hần mới biết được, thì ra việc hần bị vứt bỏ liên quan đến công chúa bị mẫu thân của hần đưa ra khỏi cung là ta.

Nếu hần thật sự biến thành một nhân vật khổ đại cừu thâm, hiện tại nên nghĩ hết biện pháp trả thù ta, nhưng hần không làm. Hơn nữa, ngay từ đầu hần đưa ta đến vương phủ cũng chỉ là muốn chinh ta, xem xem ta là loại người gì, lúc phát hiện ta bị bắt nạt cũng muốn dẫn ta đi.

Người này, tính tình có chút trẻ con.

Từ hình ảnh từ hần, ta dường như thấy được rất nhiều cảm xúc và ý nghĩ hần không biểu lộ. Ta biết, cảm tình của hần đối với ta thật phức tạp, nhưng loại phức tạp kia, hiện tại ta không muốn tìm hiểu. Bởi vì bối cảnh máu chó này là tác giả thiết định, cho nên chúng ta sẽ không sinh ra cảm tình huynh muội chân chính.

Còn có, ta không biết Bách Lý Vô Sắc có phải là điểm cuối trong cuộc sống của mình hay không. Nếu không phải, sẹ ca cũng chỉ có thể trở thành khách qua đường trong sinh mệnh dài dòng của ta.

Một khi đã như vậy, cần gì phải nghĩ nhiều lắm? Tin tưởng một người cũng không khó, chỉ một đời này là đủ, cho dù bị phản bội, làm không tốt thì đời sau ta làm lại từ đầu, cho dù không có đời sau, với ta mà nói đó là kết cục hoàn mỹ, bởi vì ta đã đấu tranh. Hơn nữa, nhìn ánh mắt của sẹ ca, không

hiểu sao, ta cảm thấy hấn sẽ không phản bội.

Ta sống lâu như vậy, mắt nhìn người vẫn phải có.

Nếu không, bên cạnh ta sẽ không xuất hiện một người lại một người, nói đến cùng ta vẫn là... rất cô đơn rồi.

Nếu ta thật sự không muốn bên cạnh có người, Lục Trúc và A Tam sao có thể thật sự đi theo ta? Chẳng qua, ta không muốn nghĩ mà thôi. Cứ luôn luôn nghĩ, sẽ ngày càng cảm thấy mình cô đơn lại thật đáng thương, tâm tình như vậy cũng không thích hợp với ta.

Có lẽ biểu cảm hiện tại của ta quá phức tạp, Lục Trúc nhìn không hiểu, cho nên không lên tiếng. A Tam đã tự động bị chúng ta coi là bối cảnh hình người, muốn dùng thì lôi ra, không dùng thì đứng một bên.

Ta ngoắc ngoắc ngón tay với sẹo ca, thấy hấn tiến tới, trừng mắt nhìn hấn.

"Nhớ kỹ lời nói của ta sao? Chờ ta chuẩn bị xong thuốc sẽ nói với giáo chủ, mỗi ngày ta sẽ cho hấn một viên thuốc. Sau khi ta làm như vậy, sẽ không có nữ nhân chết đi." Cho dù không thể. . . Người khác chết so với mình chết thì tốt hơn.

Không có cách nào, ta chính là tên vô lại ích kỷ và bốc đồng.

"Ta làm vậy thì được lợi gì? Người sao lại nắm chắc ta sẽ không bị phát hiện?"

"Đương nhiên vì nắm chắc mới bảo người làm, lúc này người cần làm là giúp ta. Hơn nữa, ta biết người muốn cái gì, thường cho sao, ta cho người thuốc kia là được."

"Người biết?" Sẹo ca nhướn mày nhìn ta, thấy vậy, ta cười càn xán lạn.

"Bởi vì ta có biệt hiệu, gọi là baidu [3]! Được rồi, ta biết nói đùa như vậy người nghe không hiểu, có lẽ chờ người cũng tiến hóa thành thể trí năng sẽ hiểu ra." Ta đứng lên, phất phất tay với hấn: "Nhiệm vụ của người hoàn thành, bái bai!"

[3] Trang web giống google của TQ.

Thấy ta đi vào trong phòng, Lục Trúc cũng vội vàng đi theo: "Tiểu thư, ta cảm thấy người nói rất nhiều, nhưng lần này một câu ta cũng nghe không hiểu."

"Ngaoan, đây là thế giới của người trưởng thành, người chỉ cần bảo trì tâm linh thuần khiết là được." Ta an ủi nàng.

Lục Trúc càng không vui: "Tiểu thư, muốn nhắc nhở thực ra nó thì lớn hơn người hay không? Còn có, tâm linh thuần khiết của ta đã sớm tối đen bởi vì ngôn hành thường ngày của tiểu thư, chẳng lẽ. . . Muốn quét lên nước son màu trắng để tỏ vẻ ta thật hồn nhiên và đơn thuần?"

Ta che mặt: "Đây chẳng lẽ là lỗi của ta?"

Giờ phút này, A Tam im lặng thật lâu và đi theo chúng ta một hồi lâu bỗng nói: "Tiểu Trúc và tiểu thư hàng ngày nói rất nhiều, hiện tại ta nghe hiểu một câu."

Ta và Lục Trúc quay đầu nhìn hấn, chỉ thấy hấn vô cùng nghiêm túc nhíu mày: "Không nên nói ra."

"Ta không nói bốn chữ này."

Lục Trúc gật đầu ăn khóp: "Ta cũng không, A Tam, nói một lần nữa cho tỷ xem."

A Tam vươn tay, học sẹo ca xoa đầu ta, xoa đầu Lục Trúc một phen, sau đó rời đi: "Ta ở bên ngoài trông, dù sao. . . Lời nói của các người có chín câu rưỡi ta nghe không hiểu."

Bị xoa đầu tương đương bị đùa giỡn, Lục Trúc cứng người một hồi lâu mới dờ dẩn quay đầu nhìn ta.

Ta nhìn nàng, thờ dãi: "Thiên nhiên hắc." [4]

[4] Người có hai thuộc tính: hồn nhiên và phúc hắc.

Lục Trúc không hiểu nhìn ta, nói rõ nghe không hiểu. Hiện tại ta bỗng có cảm giác thiên tài cô đơn nhất, rung đùi đắc ý đi vào phòng, ta nhìn phía trước bỗng thấy có rất nhiều vệt nước trên bàn. Vệt nước là một đoạn văn tự, văn tự viết như thế này. . .

"Ta là mẹ của người, hiện tại ta mệnh lệnh người tuân theo kịch tình! Nếu không, sẽ gặp phải nhân đạo hủy diệt [5], hiện tại giáo chủ đã có hứng thú với người, người phải đạt được hảo cảm của giáo chủ trong thời gian ngắn nhất, thành công lên giường!"

[5] Chết không đau khổ.

Nhìn đến đoạn thoại này, ta nghiêng đầu, mắt biến thành mắt cá chết. Lục Trúc thấy thế, lại không hiểu: "Mẫu thân của tiểu thư?"

"Thực ra, cũng coi như là mẩu thân." Cũng là bất nguồn vạn vật của thế giới này, không có nàng, sẽ không có thế giới này, nàng là người sáng tạo hết thảy. Cũng là người ta muốn giết chết rồi quật xác quật xác lại quật xác. Hiện tại ta không sợ gì cả, nhân đạo hủy diệt có là gì? Nếu nàng sợ ta phá vỡ kịch tình, dù sao ta cũng đã phá vỡ nhiều như vậy, không phá tiếp thì thật xin lỗi chính mình.

Lá gan ta lớn lâu như vậy, không có khả năng nhỏ đi vào lúc này.

Xem ra, vị mẩu thân này đã biết ta phá vỡ kịch tình, cũng phát hiện ta đã trở thành nhân vật trí năng. Là người bình thường thì sẽ không tuân theo kịch tình cực phẩm như vậy, cho nên nàng muốn dùng thủ đoạn bức bách. Nhưng mà, ta đã tạo phản một nửa, ngươi lại muốn ta bị ngược? Đầu óc ta cũng không bị hỏng!

Tác giả, ngươi quá ngây thơ rồi.

"Ta hạ quyết tâm rồi!"

"Có ý gì?"

"Ta muốn dẫn tên kia đến, có lẽ, ta phải nghĩ một biện pháp quý súc [6] để đối phó với giáo chủ." Chân ta giẫm trên ghế, dường như đã thấy được bốn chữ to màu đen sáng rọi trên đầu ta —— vua quý súc!

[6] Hành vi biến thái, khẩu vị nặng, tàn nhẫn,...

Lục Trúc im lặng thờ dài, giáo chủ này bắt ai không bắt, tại sao lại bắt tiểu thư nhà nàng? Đây không phải là muốn bị ngược sao? Nhưng mà, giáo chủ cũng thật xứng đáng, trước đó còn giết chết 99 thê tử.

"Vì sao nam nhân muốn lấy nhiều vợ như vậy?" Lục Trúc thật đơn thuần hỏi ta.

"Đầu tiên là để biểu hiện năng lực X của hần, sau khi gặp nữ chính thì bắt đầu thủ thân như ngọc để biểu hiện chân tình khó được của hần. Ngẫu nhiên sẽ có nữ phụ âm hiểm chán sống quay cuồng trên giường với hần một phen, sau đó gặp phải kết cục vô cùng bi kịch." Ta thờ dài, trong lòng nghĩ, xử nam thật tốt, còn không sợ có bệnh.

Ta dạy Lục Trúc: "Về sau ngươi chọn nam nhân phải chú ý, tốt nhất là tự mình bồi dưỡng một người."

Tuy rằng nghe không hiểu, Lục Trúc vẫn nghe lời gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Mấy ngày kế tiếp, ta bắt đầu chế thuốc cùng Lục Trúc, bởi vì trí nhớ của A Tam rất có vấn đề, bởi vậy hần chỉ có thể trông cửa cho chúng ta. Phối phương chân chính của thuốc này vẫn chỉ có ta biết, tuy rằng trí nhớ của Lục Trúc khá tốt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhớ được hết, chỉ có thể ở bên cạnh ta giúp đỡ một chút.

Bởi vì phối phương chân chính chỉ có mình ta biết, cho nên động tác của ta cũng chậm một chút, hơn nữa, mỗi ngày ta đều ở địa điểm xác định quán quít lấy sẹ ca để tán gẫu vài câu, động tác cũng càng chậm rồi. Điều này khiến giáo chủ không kiên nhẫn tìm ta nhiều lần, nhưng cũng không thật sự làm gì ta. Quan trọng nhất là, ta đang cố ý kéo dài thời gian làm một phần thuốc giả.

Ta cho rằng, lúc này nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Hành vi ngày đó của ta và sẹ ca dường như kích thích đến giáo chủ, có lẽ hần nghe được gì đó, sau khi sẹ ca trở về, nơi đó của hần liền có thêm vài nữ nhân. Sẹ ca nhanh chóng thông tri cho ta chuyện này. Ta tỏ ra là một nữ nhân ghen tuông, ngày thứ hai lập tức đi đến chỗ của sẹ ca, thuận tiện đẩy ngã mấy nữ nhân, làm các nàng không dậy nổi.

Cho dù là thế giới nào, độc được vẫn là thứ ta làm thuận tay nhất. Không độc chết người mà chỉ hạ được bình thường, thật sự là rất dễ dàng.

Rất nhanh, giáo chủ sẽ không vừa lòng ta "không làm việc đáng hoàng", hần gọi ta đến, vô cùng nghiêm túc bảo ta đừng nhiều chuyện nữa. Khi đó ta cũng nghiêm túc khác thường nhìn hần, nói như vậy:

"Giống như ngươi sẽ không chạm vào nữ nhân ngươi cảm thấy ô uế, ta cũng sẽ không chạm vào nam nhân ô uế, ngươi hiểu chưa? Cũng đúng, bị nhiều nữ nhân đập hư như vậy đương nhiên không biết, còn rất là tự tại hưởng thụ. . . Ôi chào, tay ngươi gần cổ ta một chút thì phiền toái rồi, không muốn giải được sao?"

"Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không?" Hần dùng ưu thế thân cao và khí thế đè nặng ta, cười làm toàn

thân ta rét buốt.

Ta cười lại: "Người đưa đến bao nhiêu nữ nhân ta liền hạ độc bấy nhiêu, không tin người thử xem. Nhưng mà, bởi vì người làm nhiều chuyện như vậy, ta làm giải độc cũng chậm lại, dù sao một tâm không thể dùng hai. Cho nên, người không cần làm nhiều chuyện dư thừa, hiểu không? Nếu ta thật sự tức giận. . . Có tin ta biến ma giáo của người thành từ giáo hay không?"

Ý vào cảm giác thân bí trên người mình, ta nói càng to, độ tin cậy lại càng cao, cho nên ta mới dám nói như vậy. Hơn nữa, điều này cũng cho hắn thấy ta thật am hiểu về độc dược. Ta sẽ không nói cho hắn, trong mười lần tiếp xúc với dược vật của ta có tám lần là làm độc dược, chỉ có hai lần mới làm giải độc.

Bởi vì trước kia ta được thiết định là người xấu, ta chỉ cần hại người là được, cho dù làm giải độc, phần lớn cũng là tự mình uống. Giáo chủ xem như ngoại lệ, dù sao người ta cũng là nam chính.

Nghe thấy ta uy hiếp trắng trợn, hắn cả giận nói: "Người dám."

Ta ngáp một cái, cả đám nam chính này đều là thể chế thiếu ngược, không ngược thì cả thể xác và tinh thần đều khó chịu: "Người có thể thử xem, ngày mai còn có viên thuốc đầu tiên, ngày mai người có thể dùng."

die»nd³ank«eq»yd«on

"Bồn tọa làm việc còn không đến phiên người ra lệnh." Hắn phẫn nộ.

Ta nhún vai: "Tùy người, người muốn làm gì thì làm. Dù sao hiện tại ta ăn được ngủ được, không có phiền não. À, vẫn có phiền não, người nói xem, phải làm thế nào thì Tiểu Lãnh Môn Nhi mới thành thật đi theo ta?"die»nd³ank«eq»yd«on

". . . Người có thể đi ra ngoài."

"Vây được rồi." Ta vô cùng tiếc nuối nhìn hắn một cái, nhìn hắn tức giận lại không phát tác được, trong lòng thật thích. Hiện tại, đừng nói giáo chủ yêu ta, hắn không hận ta đã không sai rồi. Hận đi, để kịch tình tan tành đi!

Sau ngày đó, hắn không còn xúc động gọi ta tới, nhưng lại vì mặt mũi, muộn hai ngày mới bắt đầu nhận trị liệu. Một người nam nhân phát tiết hay không, nhìn sắc mặt của hắn là có thể biết được. Mỗi ngày ba lần, phải cao triều, thứ không tiết ra ngoài tồn tại trong cái tròn tròn phía dưới của hắn, thấy dễ chịu mới là lạ.

Khi hắn tìm người nói với ta hắn đã gì kia, ta cười yêu nghiệt nhận thuốc Lục Trúc đưa qua. Lúc này giáo chủ nằm nghiêng trên giường, có lẽ là vì chỗ kia rất trưởng, bởi vậy, mặt hắn tái xám nhìn ta. Bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp mặc quần áo xong phát run đi ra ngoài, một mặt thật may mắn.

Thân là một người từng nằm giường giáo chủ mà dựng thẳng đi ra ngoài, nàng nên thấy may mắn.

Ta lấy một bình sứ từ trong lồng ngực, mở miệng nói: "Vốn đang nghĩ, người sẽ tìm người thí nghiệm thuốc trước, không ngờ người còn thật tin tưởng ta." Ta nói xong, cười nhẹ.

Yêu nghiệt nam lộ ra khuôn mặt tươi cười yêu nghiệt: "Người không dám đưa thuốc giả cho ta, cho dù người có y thuật hơn người, nhưng không có năng lực tự bảo vệ mình, người cần sự bảo hộ của ta."

Tự tin quá mức a, lá gan của ta. . . Thật khéo là càng lúc càng lớn rồi.

Ta nhìn hắn nhận lấy thuốc, nuốt xuống mới tiếp tục nói: "Người vận công nhìn xem, cảm giác đau nhói như bị đâm có giảm bớt, hít thở có thuận hơn trước hay không?"

Ta nói xong, hắn lập tức đứng lên, đột nhiên. . . Cả người hắn cứng lại: "Đau đớn giảm một chút, người đi ra ngoài trước."

Nghe hắn nói như vậy, ta rút khăn tay trong lòng ra quơ quơ, cười đến run rẩy cả người: "Người chảy ra rồi hả? Mau gọi nữ nhân vừa rồi về tiến hành lần hai đi."

". . . Không phải đã uống giải dược sao?"

"Bởi vì người chảy, cho nên hiệu quả chỉ có một nửa, mau gọi người trở về." Ta cầm khăn tay che miệng lại.

Giáo chủ nổi giận nhìn ta, quát: "Cút đi!"

Hắn đã biến thành cái dạng này, hơn nữa tự tôn của nam nhân bị đánh sâu vào thật nghiêm trọng, tất nhiên cũng không duy trì được vẻ mỹ nam yêu nghiệt kia.

Ta cao hứng đi ra ngoài cùng Lục Trúc, ánh trăng làm nổi bật vẻ mặt vô cùng đẹp mắt của ta. Trước khi xoay người đi ta còn ngửi thấy mùi kia trong không khí, rất có khả năng là khi vận công giáo chủ thấy hưng phấn. . . Bây giờ còn đang chảy. . .

Khi ta và Lục Trúc đi đến dưới một bóng cây, sọc ca nhảy ra từ bên cạnh khiến ta giật mình.

"Có chuyện gì vậy?"

"Không có việc gì, ta chỉ đi ngang qua." Hấn nói.

"Đi ngang qua mà người lại nhảy ra! Chỉ đi ngang qua mà người cũng nhảy ra? Không biết người dọa người sẽ dọa chết người à? Hơn nữa bình thường ta làm nhiều việc trái lương tâm, thật có khả năng vừa giết mình liền đi biết không? Biết ta sẽ đi đâu sao?" Ta kích động nói, một cước đá qua, sọc ca thành công đón đỡ.

Lục Trúc tiến gần: "Muốn ta hỗ trợ không tiêu thư?"

Nàng nói như vậy, sọc ca liền nhảy lên cây bên cạnh.

Ta đột nhiên nghĩ tới gì đó, mở miệng nói: "Bạn hữu, người còn nhớ rõ sao? Tại một buổi tối tốt đẹp kia, người cho ta ngồi trên tỷ tỷ của em gái của chất nữ của tỷ tỷ của ca ca của nhi tử của lão gia của cái cây này."

"Ngao, không phải tất cả cây đều là thân thích, hơn nữa bọn chúng không phải cùng loại."

"Nói bậy! Đây là thân thích, còn là bà con xa, đương nhiên bọn họ sẽ không cùng họ, giống như cây liễu họ Liễu cây hòe họ Hòe."

Thấy ta nói vậy, sọc ca kiêu ngạo ngồi trên cây nói: "Người muốn ta cho người ngồi lên cây?"

Ta thở dài, ưu thương đối nguyệt: "Ca, người có thể tự treo mình lên cây không?"

Sau đó không lâu, sọc ca treo ngược ở trên cây giống như con rơi, mà ta mặc kệ đôi mắt nhỏ sùng bái của Lục Trúc, nhàn nhã trở về phòng. Trời tối rồi, vẫn là tầm rửa ngủ đi.

Lúc ngủ ta nghĩ, sọc ca có vẻ rất muốn bỏ vết sọc trên mặt, ta vừa nói nếu không bỏ sẽ không tìm thuốc cho hấn hấn liền bỏ ngay lập tức. Bộ đáng nghe lời như vậy quả là nằm ngoài dự đoán. Hơn nữa, lúc trước ta còn đẩy ngã vài nữ nhân vì bảo vệ trinh tiết, bảo vệ thanh bạch của hấn.

Làm tâm tình ta khoái trá, xem như hấn báo đáp ta.

Ngày hôm sau, buổi sáng dậy, ta liền dẫn Lục Trúc đi làm thuốc mới, nhưng còn chưa đi được nửa đường đến hiệu thuốc, chúng ta đã bị một nữ tử hồng y ngăn cản. Nhìn thấy nàng, ta tỏ vẻ nhu nhược, tay xoa trán, mở miệng nói: "Vị nữ hiệp này, vì sao ngăn ta lại?"

Biểu cảm của Bạch Liên quả là hận ta thấu xương, mở miệng nói: "Người đang đắc ý cái gì? Đừng tưởng rằng biết một chút y thuật là lợi hại, ta giết người so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng, lần trước người còn dám nhục nhả ta?"

"Cái gì?" Ta kinh hãi: "Đó là chuyện khi nào, sao ta lại không biết!" Ta vội vã quay đầu, nhìn về phía Lục Trúc bên cạnh: "Tiểu Thanh! Nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ vũ nhục nàng khi nào? Trong ký ức của ta vì sao không có chuyện này, chẳng lẽ ta bị mất trí nhớ! Xong rồi xong rồi! Vậy nên làm thế nào cho phải. . ."

Lục Trúc vội vàng tiến lên, cũng không so đo việc ta nhỏ tuổi hơn nàng, dịu lấy ta. Nàng nhìn Bạch Liên với ánh mắt bi thống, phẫn nộ nói: "Vị tiểu thư này, đây là lần đầu chúng ta gặp mặt, người không cần ngậm máu phun người!"

". . . Ta. . . Rốt cuộc là ai ngậm máu phun người. . . Các người lật ngược phải trái!" Bạch Liên bị tức ngã ngựa: "Người nữ nhân này, ban đầu liền hãm hại ta, hại ta thiếu chút nữa mất mạng, người định không thừa nhận sao? Lúc trước lại nhục nhả ta trước mặt mọi người, cho dù ta không thể giết chết người, ở trên người người đâm vài lỗ cũng là làm được!" Sắc mặt nàng âm ngoan, rút ra roi từ bên hông.

Ta thuận theo lăn một vòng ngay tại chỗ, tránh thoát roi đầu của nàng, trốn xong, ta cao giọng kêu: "Ta mất trí nhớ rồi. . . Hồngбет, ta quên phối phương giải được rồi! Trời xanh a đại địa a! Vì sao ngài đối xử nhẫn tâm với giáo chủ như vậy, đây không phải là đồn giáo chủ vào chỗ chết sao?!" Khi ta bị phản hồi ông trời, vài bóng đen núp trong bóng tối vọt ra, bọn họ chống đỡ roi của Bạch Liên.

Thấy không nguy hiểm, Lục Trúc vội vàng nâng ta dậy.

Sau đó ta nhu nhược xoa trán: "Ta nghĩ có lẽ mình bị kinh sợ, mất trí nhớ ngắn hạn, hôm nay không làm giải được, ta cần nghỉ ngơi đầy đủ."

Bạch Liên thấy vậy, lại giận dữ gầm lên: "Người dám! Tiện nhân! Người đang uy hiếp giáo chủ sao?"

Ta vươn tay, khoát khoát tay với nàng: "Cũng không phải, đây là phản ứng tự nhiên của người bị kinh sợ, còn có vị cô nương này, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt người liền kêu đánh kêu giết ta, đây là vì sao? Cho dù chúng ta thật sự có cừ oán, oán oan tương báo khi nào mới dứt? Huống chi chúng ta còn không có thù."

Thấy qua vẻ mặt chính trực trốn tránh chưa? Ta chính là, thấy qua vẻ mặt chính trực ngậm máu phun người chưa? Lục Trúc chính là. Trên thế giới này nếu muốn sống tốt, không thể không tiện, chúng ta miệng tiện, chúng ta linh hồn tiện, chúng ta hành vi tiện! Chúng ta tất phải vô cùng tiện!

Hơn nữa, chúng ta tiện cũng không thể ở phương diện cảm tình.

Tu đường của Bạch Liên rõ ràng không tốt, mới loại trình độ này đã kêu đánh kêu giết ta rồi. Cũng đúng, ở kịch tình ban đầu, nàng chỉ tùy tiện giả bộ, vương giả liền tin tưởng không nghi ngờ, vốn không cần nàng tốn sức gì. Chỗ đáng giận trong kịch tình chính là, nữ phụ chỉ nói vài câu đơn giản là vương giả tin, mà nữ chính. . . Chính là ăn nói vụng về giải thích không xong.

Còn có, trong văn thường thường xuất hiện các câu này.

"Không phải ta. . ."

"Bỏn vương không muốn nghe người giải thích."

"Vương giả, ta. . ."

"Người không cần phải nói, bỏn vương sẽ không bao giờ tin tưởng người nữa."

"Ta oan uổng. . ."

"Người muốn dùng bộ dạng đáng thương này để lừa gạt sự đồng tình của bỏn vương sao? Đừng có nằm mơ!"

Giờ phút này, nữ chính cũng chỉ có thể ní non một cách đáng thương, cho dù khi đó vương giả mềm lòng, cũng sẽ không biểu hiện mấy may, cường ngạnh tiến hành ngược đến cùng, đến khi biết sai rồi mới bắt đầu bù lại.

Holy shit, nhiều chuyện ở trên thân, ta cũng không tin nói mấy câu cũng không nói nổi. Ưu điểm khác của ta không có, chỉ có nhanh miệng, chiếu cách nói chuyện của vương giả, ta có thể chặn họng của hắn để hắn nói một câu cũng nói không hoàn chỉnh, dưới tình huống này muốn chiếm thế chủ động mới đúng.

Đáng tiếc là, nữ chính được thiết định là thiện lương, yếu đuối, không chủ kiến.

Được rồi, nhớ lại xong. Khi Bạch Liên còn muốn nói thêm, giáo chủ rút cuộc xuất hiện cách đó không xa. Sắc mặt trắng bệch của hắn còn khó coi hơn lúc trước, một chút huyết sắc cũng không có, ban ngày cũng có thể dọa người.

"Bạch Liên, lui ra." Hắn quát khê.

Bạch Liên không cam lòng nhìn ta vài lần, khi nàng quay đầu nhìn giáo chủ, ta và Lục Trúc cùng lộ ra vẻ mặt bùng tình hiểu ra. Từng sống ở nơi đó nên Lục Trúc rất biết quan sát nét mặt, thấy đôi mắt nhỏ đang nhìn Bạch Liên, ta liền biết nàng đang nghĩ cái gì. Đồng dạng, lão yêu quái sống thật lâu như ta cũng rất biết nhìn người, bởi vậy ta đã nhận ra.

Nữ phụ này thật sự yêu là giáo chủ, à, nàng là M sao?

Lúc này ta mới nhớ tới, ở nguyên văn nữ phụ cũng không yêu vương giả, chỉ là nàng thật đáng thương bị vương giả ngược trên giường mà thôi. . .

Thấy Bạch Liên bị dẫn đi, giáo chủ đi về phía ta, ta lười biếng dựa vào trên người Lục Trúc, một bộ thiếu ngủ, ngáp một cái.

Hắn mở miệng nói: "Người quên cái gì, cần bốn tọa nhớ thay người sao?"

Ta lắc đầu: "Lá gan của ta thật nhỏ, người hiểu rõ ta đang nói cái gì."

"Nàng sẽ không xuất hiện nữa, người có cần thi thể của nàng?"

Thiết định của giáo chủ là lạnh lùng ngoan độc thêm vô tình, người không thương, hắn tất nhiên sẽ thật ngoan độc, thật tàn khốc, từng làm nữ phụ, ta cảm thấy vận mệnh của nữ phụ thật đáng buồn. Tuy rằng lúc này Bạch Liên bị đưa đi một khoảng, ta biết nàng có thể nghe thấy lời của giáo chủ. Ta dựa vào trên người Lục Trúc, theo phương hướng của ta có thể nhìn thấy ánh mắt không dám tin khi quay đầu nhìn lại của nữ phụ.

Nữ phụ a nữ phụ, không phải là nữ chính thì tốt nhất đừng tùy tiện xoát cảm giác tồn tại. Dù sao có rất nhiều tác giả thích để nam chính tra tấn nữ phụ, tỏ vẻ hắn đối xử với nữ chính bất đồng. Nhưng mà, nam chính hành hạ nữ phụ, bình thường sẽ làm nữ phụ càng thù hận nữ chính, mà không phải muốn trả thù nam chính.

"Chỉ cần nàng không xuất hiện trước mặt ta là được, ta nói rồi, lá gan của ta thật nhỏ, có lẽ người có thể làm cho nàng mất đi năng lực làm gì đó với ta." Ta cười, xoay người nói: "Tối nay sẽ đưa thuốc cho người, cố lên đi, đừng chấy sớm. . ."

Lục Trúc đi bên cạnh ta, hỏi ta: "Tiểu thư, ý của người là phế đi võ công của nữ nhân kia sao?"

"Ai biết được, loại người này, cho dù không có võ công, chỉ cần bệnh độc đần độn còn tại trên người, liền còn có thể nhảy ra. Chẳng qua, vận mệnh của nàng rất bi thảm, làm ta nghĩ tới bản thân, không nỡ để nàng chết."

"Bản thân?"

"Thiên tài cô đơn nhất, coi như ta hồ ngôn loạn ngữ đi, dù sao một ngày ta nói nhiều như vậy, cũng chỉ có vài câu có thể nghe."

Lục Trúc nhún vai, nghe không hiểu thì nghe không hiểu đi, ngày vẫn qua bình thường.

Những ngày tiếp theo khá bình thường, ta nhìn sắc mặt ngày càng kém của giáo chủ cùng bộ dáng ngày càng không muốn xuống giường, ủ rũ nghĩ, tác giả sao không xuất hiện nữa? Chẳng lẽ muốn ta hoàn toàn phớt đi giáo chủ? Phải biết rằng, tác giả thật thích mẫu nhân vật này.

Chỗ kia tích lũy gì đó càng ngày càng nhiều, hiện tại giáo chủ cũng không dám phát câu, nói chuyện nhỏ nhẹ, có thể không xuống giường thì không xuống, chuyện gì cũng hoàn thành ở trên giường. Ta cảm thấy. . . Lại tiếp tục như vậy tính cách hần không vận vẹo thành kẻ cuồng ngược thì chính là. . . Trở thành Đông Phương Phát Bại. Không đúng, cũng có khả năng biến thành —— Ninja rùa!

Cứ như vậy hơn nửa tháng, vào một buổi tối, ta cảm giải được nhìn giáo chủ đã làm xong việc. Khi hần thấy ta đến, ánh mắt lóe lóe, rõ ràng là thật cao hứng. Ta che mặt trong nội tâm, ta biết ta đẩy hần tiến càng gần tới con đường biến thái, hơn nữa, bởi vì mỗi lần hần bị tra tấn xong ta đều xuất hiện, hần đã sinh ra tâm lý ý lại ta.

Uống thuốc xong, hần lại vận công, dường như phát hiện độc trên người mình càng ít, hần cười thật dịu dàng với ta: "Mấy ngày nay vất vả ngươi rồi."

Tuy rằng ta cảm thấy sồn gai ốc trước nụ cười của hần, nhưng cũng vẫn cười lại thật xán lạn, cùng những ngày trước giống nhau: "Chúng ta xem như là giao dịch, không có gì vất vả hay không."

Nghe ta nói như vậy, giáo chủ lập tức nhú mày: "Đối với ngươi mà nói, hoàn toàn chính là giao dịch sao?"

Đương nhiên là vậy, ta vốn muốn gặt đầu, nhưng ta thấy vẻ mặt hần không đúng lắm, vì thế nhẹ giọng nói: "Ta hiện tại chỉ hi vọng ngươi mau khỏi hần, ngươi cũng không muốn sống như vậy."

Nghe ta nói như vậy, sắc mặt hần lập tức tốt hơn, nhìn ta cười cười.

Ta lại sồn gai ốc, bình tĩnh lui về phía sau. Nếu biết sớm thì ta đã không đến một mình, nếu không phải mỗi lần ta đều tự đến xem trò cười của giáo chủ, hần cũng sẽ không ý lại, điều này liên quan đến việc mỗi ngày ta đều đến đúng giờ.

"Ngươi đã tốt hơn rồi, vậy thì ta rời đi trước." Ta nói xong, chỉ thấy sắc mặt giáo chủ trở nên lạnh lẽo.

Hần nhìn ta, mí mắt chậm rãi buông xuống, mở miệng nói: "Vội vã muốn rời khỏi như vậy sao? Sắc trời còn sớm, nói chuyện với ta một chút không được sao?"

Thấy hần gần nhất không nói bốn tọa nữa, ta càng chắc chắn, hần thật sự biến thái rồi.

Ta đề phòng nhìn hần: "Sắc trời đã tối, nữ tử độc thân ở trong phòng nam tử không tiện."

"Không ngờ ngươi còn để ý." Hần cười.

Ta nhếch miệng cười: "Tất nhiên là không thể, một nữ tử thanh bạch ở lại trong phòng nam nhân muộn như vậy, nếu truyền ra cái gì thì làm sao bây giờ, điều này ta vẫn phải biết."

"Ta lại không biểu ngươi là người bảo thủ như vậy."

A, bạn hữu, hai từ này ngươi dùng sai chỗ rồi.

Ta ngừng lại một chút, vẻ mặt chính trực nói: "Đối với nam tử xa lạ ta luôn như vậy."

"Vậy còn Tiêu Lãnh Môn? Nếu ngươi là nữ tử như vậy thì không nên dây dưa hần cả ngày, huống chi hần còn lạnh lùng với ngươi."

Nghe giáo chủ nói tên của sếp ca, thiếu chút nữa thì ta không nhận được mà cười ra tiếng, may mà lúc ta nói chuyện với hần luôn luôn có thói quen kìm nén.
die>nd="an<equ>ydyd<on

"Nửa tháng sau, hần sẽ là người của ta, đối với nam tử khác tất nhiên ta phải giữ khoảng cách, với người sẽ ở cùng ta cả đời thì không cần, ngươi không thấy nửa tháng này ta đang tích cực bồi dưỡng cảm tình sao?"
die>nd="an<equ>ydyd<on

Nghe ta nói như vậy, giáo chủ trào phúng: "Sợ là ngươi một bên tình nguyện, Tiêu hộ pháp cũng không phải là loại người ta ban hần cho ngươi thì sẽ đi theo ngươi."
die>nd="an<equ>ydyd<on

Oa, hôm nay giáo chủ nói thật nhiều. Ta nhú mày, trào phúng theo hần: "Chẳng lẽ, ngươi muốn ra chủ ý, làm thế nào để cho hần dễ bảo?"
die>nd="an<equ>ydyd<ooooon

Lúc này, biểu cảm của giáo chủ lại trở nên cổ quái, sau đó hần nói một câu làm ta rối loạn không thôi. . .

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45

Ta nghĩ rằng có lẽ là mình nghe nhầm, nếu ta không nghe lầm thì đúng là giáo chủ thật sự biến thái, bởi vì hình như ta có thể mở ra —— kịch tình NP!dlẽ»ndㄣank«equ»ydl«on

Bởi vì vừa rồi giáo chủ nói, chỉ cần ta ở lại bên cạnh hắn, hắn sẽ để sẹ ca đi theo ta. . .dlẽ»ndㄣanl«equ»ydl«on

Holy shit, cho dù không phải anh em ruột thật thì ta cũng không muốn loạn luân trên thân thể! Hơn nữa, hàng này quả nhiên sinh ra tâm lý sợ hãi với nữ nhân bình thường sau những ngày bị ngược đãi. Vừa thấy các nàng đã nghĩ đến XXOO, vừa nghĩ đến XXOO đã nghĩ đến phía dưới, nghĩ đến phía dưới đã muốn bắn, nhưng lại không thể làm được như vậy.

Chỉ có ta là đặc biệt.

Chỉ có ta xuất hiện sau khi hắn xong việc, hơn nữa mang niềm vui đến cho hắn —— đưa thuốc giải.

Nghe được lời nói của giáo chủ, ta lùi về sau mấy bước: "Sau này ngươi có thể không lấy vợ, nếu muốn có hậu đại, ngươi tùy tiện cưới một người đẻ nàng sinh xong đứa nhỏ rồi đuổi đi là được, làm gì khó xử ta chứ?"

Giáo chủ mỉm cười: "Trước kia vốn là như thế, nhưng sau khi ngươi xuất hiện, hết thảy đều đã thay đổi. Lời ngươi vừa nói làm ta biết nữ nhân cũng chỉ như vậy, nếu người người coi trọng không phải là hắn mà là ta, sẽ không cần phiền toái như vậy, sau khi giải độc xong ta sẽ đối tốt với ngươi, ta cam đoan."

". . . Ta không muốn ngươi đối tốt với ta."dlẽ»ndㄣank«equ»ydl«on

"Về sau ta sẽ chỉ có một nữ nhân là ngươi, ngươi sẽ có tài phú đếm hoài không hết, trở thành người đứng thứ hai ma giáo, có được quyền lợi vô hạn."dlẽ»ndㄣank«equ»ydl«on

Ta hiểu rõ giáo chủ quả nhiên là bị ta ngược thành M, hơn nữa, ma giáo chân chính sẽ tự xưng là ma giáo sao? Được rồi, đây là vấn đề tác giả đặt ra, không phải vấn đề của hắn. Nhưng mà, hắn M thành như vậy, ta nghĩ rằng đây là vấn đề của ta.

Ta lộ ra vẻ nghiêm túc suy xét, nhìn hắn: "Ngươi thích ta, yêu ta?"

"Chỉ khi nhìn thấy ngươi ta mới cảm thấy vui vẻ, ngoài ra hết thảy đều khiến ta táo bạo muốn hủy diệt, ta cần bình tĩnh, không muốn biến thành kẻ điên."

"Thì ra là vậy." Ta gật đầu: "Ta vô cùng chắc chắn tinh thần của ngươi có một ít vấn đề, sau khi trở về ta sẽ mời sư phụ Baidu [1] tự thân xuất mã đến trị liệu cho ngươi, ngươi không cần quá mức lo lắng về việc này. Ngươi bỏ xuống ý nghĩ hiện tại đi, độc của ngươi sẽ nhanh chóng được giải, cuộc sống của ngươi sẽ thật tốt đẹp, tương lai của ngươi sẽ tràn ngập ánh sáng, không thể ở cùng nữ nhân thì ngươi có thể yêu nam nhân, dù sao nam nhân là động vật có tính hai mặt, phía trước có gay phía sau có động." Sau khi nói xong, ta cúi đầu chào hắn rồi lập tức chạy như điên về chỗ ở của mình.

[1] Trang web tìm kiếm của Trung Quốc (giống kiểu google áy).

Holy shit, hắn quả nhiên bị ngược thành biến thái sau đó sắp cuồng hóa rồi!

Ta đi vào trong viện, lập tức gọi Lục Trúc tới: "Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta đi!"

"Hả, sao lại đột nhiên như vậy?"

"Dựa vào sự quan sát của ta, bộ phận sinh dục của giáo chủ sắp hỏng, nguyên nhân hắn nói với ta nhiều như vậy chính là cảm thấy sau khi hoàn thành trị liệu thì phía dưới của hắn sẽ hỏng mất. Hiện tại hắn vội vàng bám lấy ta không tha cũng là để ngừa vạn nhất, dù sao ta có vẻ rất am hiểu y thuật."

Lục Trúc quyết đoán nhào vào phòng, ta ở phía sau dẫn dò: "Ngoại trừ bạc và đồ ăn thì đừng mang gì cả, miễn cho chạy bất tiện, phải mang theo A Tam, cho dù chết cũng phải có đệm lót!"die»ndㄣank«equ»ydl«on

"Thì ra A Tam ở trong lòng tiểu thư chính là như vậy? A Tam thật đáng thương!" Lục Trúc nói xong, đi ra bên ngoài tìm A Tam, tìm được sau rồi nói: "A Tam đừng sợ, về sau tỷ tỷ bảo vệ ngươi! Cho dù có chết. . . Ta nghĩ, cũng là người chắn ở phía trước." Nàng cúi đầu, lặng lẽ kéo A Tam tới.được chuyển ngữ bởi Sulli - ddld

Chờ bọn họ trở về phòng, thật đáng mừng phát hiện ta đã bị người cường chế mặc hi phục.die»ndㄣank«equ»ydl«on

Ta dùng ánh mắt nhìn kẻ bại hoại nhìn hai người kia, thấy phía sau đột nhiên xuất hiện vài người điểm huyết bọn họ, bị thay quần áo trong ngày vui.

Hai canh giờ sau, ba pho tượng là chúng ta một ngồi hai đứng bên cạnh giường, đầu ta cũng bị trùm lên khăn voan đỏ.

"Giáo chủ đã biết ta sẽ chạy, hắn cho rằng ta là người cổ hủ vì báỉ đường mà ở lại bên hắn sao, quả là hồn nhiên."

"Tiểu thư, hiện tại nói vậy có tác dụng sao?"

A Tam: "Có lẽ là vô dụng."

"Lời người nói mỗi lần đều không có tác dụng, A Tam, tiếp theo ta ra lệnh cho người không được nói." Ta nổi giận đùng đùng nói. Bởi vì ba chúng ta đều bị điểm huyết, chỉ có thể đứng hoặc ngồi im như cọc gỗ.

"Không ngờ mất thẩm mỹ của giáo chủ kỳ quái như vậy, muốn cưới tiểu thư, đầu hấn hỏng rồi sao?" Lục Trúc đứng bên cạnh ta nói.

Vì A Tam không thể nói chuyện, nên hấn chỉ gật đầu.edit by Sulli

Biết rõ bản thân ta là dạng người gì, ta cũng không tự chủ gật đầu, gật đầu xong mới nói: "Thực ra, người bình thường duy nhất là ta, hấn mới không bình thường, hết thầy trên thế giới này đều không bình thường, nếu không cũng không thành dạng này."

"Tiểu thư, ta vẫn chưa có cách nào lý giải lối suy nghĩ của người, ta nghĩ, có lẽ ta không phải người."die>ndank<equ>y•dkon

A, Lục Trúc, người định cong đến tận chân trời sao? Ta nghĩ, lần sau lời nói của ta nên giống với người cổ đại một chút thì tốt hơn, ta sợ có một ngày tinh thần của Lục Trúc sẽ thác loạn, A Tam thì không sao, hấn nghe không hiểu thì sẽ không nghe.

Lúc này ta không thể động đậy, muốn gọi cứu binh cũng không được, ta rất là u buồn. Thực ra ta biết hiện tại giáo chủ sẽ không chạm vào ta, bởi vì độc của hấn còn chưa giải xong, việc hấn cần làm chính là vậy khôn ta.

"Các người cảm thấy chúng ta có cách nào để rời đi?"

"Soán ngôi giáo chủ!"

"Người quá ly kỳ kinh bạn đạo [2] rồi!"

[2] Ý nói trái với giáo điều mà giai cấp thống trị phong kiến tôn sùng.

"Tiểu thư, nói như vậy còn không bằng nói dã tâm của ta thật lớn lao, dù sao việc này cần phải nghĩ lại, ta không biết võ công, người chỉ biết hai ba chiêu, thỉnh thoảng dọa người còn được. A Tam là một đại nam nhân mà bỗng chốc bị điểm trúng, quả thật khiến ta tuyệt vọng. . ." Khi Lục Trúc nói đến đây, A Tam di chuyển rồi.

Mặt hấn không biểu cảm, đứng ở trước mặt Lục Trúc, tay giải huyết đạo cho nàng.

Lục Trúc: ". . . Tiểu thư, ta cảm thấy mất ta mù rồi!"

Ta vội vã nói: "Cộng một, cũng mù rồi!"

"Cha ta nghiên cứu rất kỹ về huyết đạo, ta có võ công, sau khi phát hiện ở phía sau có người, ta hơi di chuyển một chút, làm cho bọn họ điểm sai."

Ta và Lục Trúc trầm miệng một lời hỏi: "Không phải người rất ngốc sao?"

"Tri độn không phải là ngốc, cha ta nói ta thật nể cảm trước nguy hiểm."die>ndank<equ>y•dkon

Lục Trúc tiến đến bên cạnh ta, thần bí nói: "Ta cảm thấy A Tam rất lợi hại, có lẽ hấn là cao thủ lãnh đời, giống như trong thoại bản [3] thường viết."

[3] Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống.die>ndank<equ>y•dkon

Ta rất đồng cảm gật đầu, sau đó hỏi: "Của ta đâu, không giải sao?" Cho dù, cho dù ta luôn không nói lời hay gì với hấn, ít nhất ta còn mua hấn.

A Tam thành thật mở miệng: "Của tiểu thư rất phức tạp, cho ta hai năm, ta có thể tìm được cách giải huyết."

"Đến lúc đó ta đã thành thầy khô, cảm ơn!"

Lục Trúc lại nói bên tai ta: "Ta thu lại lời nói vừa rồi."

Ta lại gật đầu: "Cũng thu hồi."

Khi chúng ta nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng vang, A Tam và Lục Trúc đều khôi phục thành bộ dáng cứng nhắc trở lại chỗ cũ. Cửa được đẩy ra, người đầu tiên vào là sêu ca, ta nhớ rõ cái chân của hấn. Thấy hấn, ta lập tức nhìn hấn với ánh mắt chờ mong, tiếc là hấn nhìn không thấy, ta chỉ có thể mơ hồ thấy hấn lạnh lùng nhìn ta một cái.

Sau khi sêu ca tiến vào, vài nha hoàn lại lần lượt đi sau hấn.

"Giáo chủ bảo ta đến đưa người tới chỗ của hấn."

A, còn dùng mảnh khốe này? Để người trong lòng đưa ta đến chỗ hần, thật là ngược luyến.

Ta thấy hần tiến lên một bước, tay đỡ lấy ta, ngón tay điểm hai chỗ trên người ta, thoáng một cái, cả người ta thoải mái hơn, tay chân đều có thể động đậy. Động tác của hần rất nhanh, nhanh đến mức người khác không nhìn thấy.

Hiện tại có một cỗ kiệu đồ ở bên ngoài, rõ ràng là sân đối diện, giáo chủ còn chuẩn bị cỗ kiệu, một bộ như cưỡi tân nương. Chung quanh cỗ kiệu còn có người chơi nhạc rất náo nhiệt.

Tay sẻo ca nắm lấy tay ta, làm toàn bộ sức nặng của ta dồn vào trên người hần, giả bộ nhét ta vào kiệu. Ở phía dưới, tay hần lại viết chữ vào lòng bàn tay ta: "Chờ một lát, ta mang người trốn đi."

Bởi vì tay áo rộng rãi, cho nên người khác không nhìn thấy chúng ta làm cái gì. Sau khi biết hần viết gì trong lòng bàn tay, ta lập tức viết lại: "Trốn thế nào, người không cần thuốc của mình sao."

"Không sao cả, có lẽ vốn không có thứ thuốc này."

"A Tam và Lục Trúc trốn được sao?"

"Ta không thể cam đoan."

"Vậy ta nghĩ cách."

"Người đừng tùy hứng." Sẻo ca hình như hơi tức giận, nắm chặt tay của ta.

Ta cười mỉm nhìn hần: "Nhớ được lời ta nói sao, ta không biết vì sao mình còn sống, chết là giải thoát đối với ta. Nhưng mà, ta lại là người tham sống sợ chết, người xấu như ta mà bọn họ vẫn đi theo, vậy là đủ rồi, không thể để bọn họ chết ở đây, người dẫn bọn họ đi."

Viết xong đoạn này, ta liền buông tay hần ra, ta biết sẻo ca đang dùng ánh mắt thật phức tạp nhìn ta, nhưng lúc này ta không thể nhìn lại hần, chỉ dùng thái độ trầm lặng để hần đưa ta vào trong kiệu. Khi cúi đầu, dường như ta thấy được làn váy màu đỏ của mình quần lấy góc áo màu đen của hần.

Ta chưa bao giờ là người sẽ dựa vào người khác, ở thời khắc nguy cơ ta càng tin tưởng bản thân. Nhưng, hiện tại ta tin tưởng sẻo ca, ta đã nói như vậy, hần nhất định sẽ dẫn người ra ngoài.

Khoảng cách hai sân cũng không xa, ta nhanh chóng bị nâng qua, bị người ôm xuống kiệu. Có người nhét một tấm lụa đỏ vào tay ta, quần chặt lấy, một đầu khác lụa đỏ là một người nam nhân, ta nhận thấy mùi hương trên người hần, là giáo chủ. Mấy ngày nay hần không ra khỏi phòng, tuy rằng mỗi ngày đều tắm rửa, nhưng mùi hương kia vẫn không biến mất.

Ta bị động bị hần ôm vào trong, bị đè xuống bãi thiên địa mà không thể phản kháng. Nếu tác giả nhìn thấy trường hợp như vậy, nhất định sẽ thật cao hứng, nàng nhất định biết sẽ biến thành như vậy nên mới không xuất hiện. Xem ra ta khiến cho giáo chủ nóng nảy. Bãi thiên địa xong, đáng tiếc là không có tiệc rượu, ta bị giáo chủ ôm thẳng tới tân phòng bị bố trí vội vàng.

Để ta ngồi xuống giường, hần vươn ngón tay vén lên khăn voan đỏ trên đầu ta.

Lúc này ta vô cùng bình tĩnh nhìn hần, không hề oán hận, cũng không ngượng ngùng như tân nương. Hần nhắc cằm ta lên, cười thật dịu dàng: "Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã biết người là một nữ nhân xinh đẹp, đẹp hơn bất cứ nữ nhân nào mà ta từng gặp. Hơn nữa, không có nữ tử nào có thể đẹp được như người."

"Cám ơn khích lệ." Mặt không biểu cảm, ta nói lời cảm tạ.

"Người đang tức giận?"

"Không có, ta chỉ không quá hiểu được." Ta vẫn biểu hiện thật bình tĩnh, cái dạng này dường như khiến giáo chủ không biết nên đối đãi với ta như thế nào.

"Người rất kỳ quái, cũng thật đặc biệt, trong mắt người có sự giáo hoạt mà những nữ nhân khác không có, giống như một con hồ ly lòng dạ hiểm độc, thật sự khiến người ta mê muội. . ." Hần say mê nhìn ta, ta vẫn bình tĩnh nhìn hần.

"Đầu của người cần phải trị một chút."

"Không cần lo lắng, trước khi giải độc xong ta sẽ không chạm vào người, nhưng người phải thành thật ở bên cạnh ta."

"Ít nhất người cần giải huyết đạo của ta." Ta nói.

"Người rất giáo hoạt, ta không yên tâm."

"Trong mắt người có thiên thiên vạn vạn mưu tính." Giáo chủ vừa đi đến bàn bên cạnh vừa nói: "Nhưng ta lại thích ánh mắt như vậy, vô cùng linh động, giống như đá quý đẹp nhất, đến uống ly rượu giao bôi đi." Hần nói xong, bắt đầu rót rượu vào chén, cầm hai cái chén trong tay, đi về phía ta.

"Ta bị điểm huyết, phải giao bôi như thế nào?"

"Ta cảm cho ngươi là được, tối nay qua đi, cho dù ta không làm gì ngươi, ngươi vẫn là thê tử của ta, thê tử thứ một trăm, cũng là người cuối cùng."

Cho nên nói, giáo chủ đúng là quá ngây thơ rồi!

"Vậy được rồi, ta đây cố mà nhận." Ta cười, nhủ mảy lại, bộ dáng này đúng là không khác gì một con hồ ly đang mưu tính.

Giáo chủ vì muốn đề ta ở bên hắn, cái gì cũng không sợ, hơn nữa từ trước đến giờ hắn cũng không phải một người biết sợ hãi, nghĩ cái gì thì làm cái đó mới là phong cách của hắn.

"Ta giúp ngươi uống." Hắn cười nói.

Ta cười khế, nhìn hắn bung chén để sát vào môi ta, ta hơi há mồm, để rượu chảy vào. Sau đó, khi giáo chủ đang vừa nhìn ta vừa uống rượu, ta phun hết rượu trong miệng vào mắt hắn. Ta biết vừa rồi hắn nhìn cổ họng của ta, xem ta có uống không, nhưng như vậy cũng có thể làm bô.

Hắn không kịp phòng ngự, bị ta phun vào mắt, khi hắn nhắm mắt lại, ta vươn một chân đá phía dưới của hắn, hắn nghe thấy tiếng gió, một bàn tay bắt lấy chân ta. Ta không ngừng lại chút nào, tay tập kích cổ hắn, hắn lại dùng tay kia bắt lấy tay ta. Lúc này ta dựa lưng vào giường, tay bị nắm chống trên giường, vươn cái chân còn lại ngoan độc đá phía dưới của hắn, toàn bộ thân thể ở trong không trung.

Khi hắn vì con đau mà ngã về phía sau, ta cũng ngã xuống giường. Chẳng qua ta không bị thương, nghiêng người nằm ở trên. Mà hắn lại bị thương, không thể ngồi dậy được. Chỗ kia của hắn vì mấy ngày nay luôn nhẫn nại, cho nên vô cùng mẫn cảm, bị ta đá một cái, hoặc là đau như bị đứt, hoặc là xuất hiện khoái cảm trong con đau.

Thật hiển nhiên. . . Hắn là cái thứ hai.

Ta bước nhanh qua, một cước dẫm xuống vật đó, cười nói: "Muốn cưới ta?"

Hai gò má của giáo chủ ửng hồng, đôi mắt mông lung, điều này khiến khuôn mặt yêu nghiệt của hắn càng thêm yêu nghiệt. Hắn nhìn ta, thờ hồn hèn: "Hắt chân của ngươi ra, nếu không bốn tọa giết ngươi."

"A? Nhưng ta không muốn hắt chân ra." Ta cố ý dẫm mạnh xuống, sau đó nghe thấy hắn thở ra ồ ồ, dường như hắn hưng phấn đến mức giọng nói cũng run run.

"Ngươi sẽ hối hận vì việc mình làm hôm nay."

Ta nở nụ cười: "Nếu thứ này khiến cho ngươi thống khổ như vậy, ta đây liền cắt nó xuống, ngươi thấy thế nào?"

"Ngươi dám!"

"Ngươi rất hưng phấn phải không, thân thể biến thái này, ngươi không dám để cho người khác thấy thân thể ngươi biến thành như vậy đúng không? Ta biết, ta đều biết hết, cho nên, ngươi mới vội vàng muốn cưới ta. Khi ngươi giết chết 99 nữ nhân kia, ngươi nên nghĩ đến sẽ có một ngày này, ta, có lẽ chính là báo ứng của ngươi. Ta tốt bụng làm thuốc giải cho ngươi, ngươi còn dám mộng tưởng hảo huyền. Hiện tại ta muốn nói cho ngươi biết, không phải nữ nhân nào cũng dễ chọc!"

Độc dược tác giả đặt ra cũng rất cực phẩm, mà chuyện để giáo chủ giết chết nhiều nữ nhân như vậy cũng càng cực phẩm. Chỉ cần là nữ tử phù hợp đều sẽ lên giường, cho dù bằng lòng hay không, giữa phản kháng chính là không biết tốt xấu, bởi vì ít nhất hắn còn cưới những nữ nhân này vào cửa, đáng tiếc là, những nữ tử vô tội này không có một ngày được hưởng quyền lợi làm phu nhân của giáo chủ.

"Ngươi. . ."

"Ngươi cái gì ngươi? Những nữ nhân này không làm gì sai, tại sao lại đụng phải ngươi? Ngươi không có chỗ nào tốt. . . Một người hơn 20 tuổi lại giết chết 99 thiếu nữ mười mấy tuổi. Khi các nàng chết dưới thân ngươi, chẳng lẽ ngươi không gặp ác mộng?" Khi ta nói như vậy, cửa sổ đột nhiên bị người phá mở. Bạch Liên cầm kiếm đâm về phía ta, ta xoay người, hai tay đẩy kiếm của nàng, sau đó kiếm của nàng liền đâm trúng phía dưới của giáo chủ.

"—— A! ! !"

". . . Giáo chủ."

"Bạch Liên!! Bốn tọa muốn giết ngươi!"

"Giáo chủ! Không phải, không phải ta làm, đều tại nữ nhân kia."19bc916108fc6938f52cb96f7e08794

Ta vươn ngón út móc lỗ mũi: "Cái này gọi là ác nhân tự có ác nhân trị."

Bạch Liên thở gấp, rút kiếm ra, ta biết nàng định đâm ta, nhưng mà. . . Phía dưới của giáo chủ vì bị nàng rút kiếm ra mà chảy thật nhiều máu. Cuối cùng, giáo chủ ngoan độc nhìn chòng chọc Bạch Liên một lát, rồi cuộc nghiêng đầu, ngắt xiu.

Ta bình tĩnh nhìn Bạch Liên: "Ngươi giết hắn."

"Ta không có."

"Ngươi có, nhìn trên tay ngươi cầm cái gì, trên thân kiếm của ngươi có cái gì, ngươi rốt cuộc làm cái gì!"

Nghe ta nói vậy, nàng phản xạ có điều kiện ném kiếm ra xa, lòng ta bỗng nhẹ nhõm. Ta quyết định tiếp tục kích thích nàng: "Vì yêu thành hận mà hạ sát thủ với giáo chủ, ngươi thật là thứ tốt, tin rằng về sau rất nhiều nữ tử sẽ lấy ngươi làm gương. Nam nhân phong lưu hái hoa ngắt cỏ nên cắt rơi phía dưới của hắn, Bạch Liên, ngươi làm cực kỳ tốt!"

"Ngươi nói vậy, ta không làm như vậy! Ta không cắt cái kia của giáo chủ. . ."

"Ngươi cắt, ngươi xem, trên đất là cái gì." Ta chỉ vào kiếm, chỉ xong lại chỉ máu trên thân kiếm. "Thứ trên thân kiếm lại là gì? Ngươi thật sự là nữ nhân ngoan độc, nhưng mà ta thích!"

Bạch Liên che tai, đau khổ rống to: "Không phải như vậy, không phải không phải, ta vốn muốn giết ngươi, nếu không vì ngươi, sao ta có thể đâm trúng giáo chủ!"

Khi nàng che lỗ tai kêu to, người bên ngoài đã nghe được động tĩnh mà vọt vào, vừa tiến đến đã nghe thấy Bạch Liên nói vậy.♥die»nd"ank«equ»ydc«on♥

Ta thấy người đến, mà Bạch Liên lại bị ta kích thích sắp điên rồi, ta sợ nàng giận dữ quá độ mà giết ta, lập tức tỏ vẻ nhu nhược nói: "Cứu mạng a! Nữ nhân này điên rồi, nàng tâm tôn ái mộ giáo chủ, thấy ta thành thân với giáo chủ liền muốn giết ta, giáo chủ vì cứu ta mà. . . Bị đâm trúng chỗ kia. . .♥die»nd"ank«equ»ydd■«on♥

Mọi người đều kinh hoàng khi thấy bộ dáng hiện tại của giáo chủ, một số nha hoàn nhìn thấy thảm trạng của giáo chủ còn sợ hãi kêu ra tiếng.

Ta thấy vậy, lập tức lớn tiếng nói: "Còn thất thần làm gì, giáo chủ còn chưa tắt thở đâu, mau nâng giáo chủ lên giường, bắt nữ nhân kia lại, ta muốn trị thương cho giáo chủ ngay lập tức!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Sau khi hồi thần, lập tức có hai nam nhân nhào về bên này, cẩn thận nâng giáo chủ lên giường. Bởi vì đâm nhầm xuống phía dưới của giáo chủ, nữ phụ đã bị kích thích đến mức trở nên ngất ngốc, tự tay đâm trúng phía dưới của nam nhân mình yêu, thật sự là quá nặng miệng. Ta cảm thấy nàng không tiếp thụ được là tốt, bởi vậy mới có thể không phản kháng mà bị đánh ngất xỉu.ddie»nd"ank«equ»ydc«on

Đây cũng là người đáng thương, bởi vì ta, nàng cũng không bị vương gia làm cái này lại cái kia, nói không chừng là chuyện tốt. Những mà, sau khi nàng kết thúc phân diễn, hắn cũng sẽ không làm gì ta phải không?d1ie»nd"ank«equ»ydc«on

Nếu có, ta nên chạy trốn sớm thì hơn.die»nd"ank«equ»☺ydc«on

Hai người này sau khi đặt giáo chủ lên giường xong, vô cùng hung ác đuổi nha hoàn và những người khác ra ngoài, nói với ta: "Phu nhân, xin nhìn xem giáo chủ còn có thể chữa trị không?"

Hai người kia có vẻ là trợ thủ đắc lực của giáo chủ, vô cùng trung tâm. Bởi vì lúc này không thích hợp để trốn, ta cũng đành đi qua. Phía dưới của giáo chủ bị đâm mạnh một cái, trên kiếm còn dính nhiều máu như vậy, nếu có thể chữa khỏi. . . Trừ khi tác giả mở cheat cho hắn.

Đương nhiên, cũng không phải không có khả năng này.

Nói thật, ta không rất muốn nhìn nơi đó của giáo chủ, nhưng có một chút muốn biết giáo chủ có thật sự bị đâm trúng chỗ kia không, nếu đâm trúng, chính là phé bỏ 100%. nhưng, nếu đâm lệch, vậy thì không nhất định rồi.

Ta dè dặt đi qua, nhìn đến khuôn mặt mê man và bộ dáng thê thảm của giáo chủ, đột nhiên nhớ ra, nếu một người như vậy cũng biến thành nhân vật trí năng, liệu có tức giận bóp chết tác giả hay không? Hoặc là bóp chết ta? Dù sao 99 muội tử chưa thành niên cũng bởi vì một câu nói thiết định của tác giả mà bị hắn giết chết.

Ta vươn tay rồi lại rút về, xoay người hỏi nam nhân bên cạnh: "Trong giáo có đại phu khác sao? Gọi người đến."

Nam nhân nhìn ta, mở miệng nói: "Có là có, nhưng việc này tốt nhất không nên truyền ra ngoài."

die»nd←ank«equ»yd«o0n

"Người biết, có một loại người không thể truyền ra ngoài."

Thật hiển nhiên, nam nhân này lập tức biết cần phải làm gì, quả nhiên không hổ là kẻ xấu. Thấy hắn sắp đi, ta lại nói: "Ta muốn về lấy thuốc, hiện tại có lẽ độc của giáo chủ có thể giải toàn bộ."

được chuyển ngữ bởi Sulli

Nghe được lời của ta, người nọ quý dị nhìn phía dưới của giáo chủ, sau đó lại nhìn về phía ta: "Ta phải người đi cùng phu nhân."die»nd←ank«equ»yd«on

Hắn như vậy rõ ràng là sợ ta chạy, nếu chỗ kia của giáo chủ thật sự không cứu được, không phải là phé nhân sao? Là nữ nhân thì đều không muốn gả cho một phé nhân. Ta không sao cả nhún nhún vai, không tỏ vẻ quan tâm gì đến vết thương của giáo chủ, như vậy có vẻ ta là một người rất vô tình.

Dù sao ta là bị ép buộc, ta cũng không thể đột nhiên tình thâm ý thiết với giáo chủ.

Người nọ phải tới một người xa lạ đi theo ta, ta đi phía trước, người nọ bước theo sau cách đó không xa, chỉ cần vừa vươn tay là có thể bắt lấy ta. Ta đi thẳng tới phòng mình, lấy ra rượu gỗ nhỏ đặt bên gối, sau đó lại đi đến hiệu thuốc, cầm vài loại dược liệu và lư hương.

Lấy xong mọi thứ, ta lập tức đi trở về tân phòng. Khi ta về, đại phu đã đến.

Đó là một nam nhân trung niên, toàn thân hắn phát run quý cách đó không xa, hiện tại quần áo của giáo chủ đã được đổi, nhưng chỗ phía dưới vẫn có máu tươi.

"Còn có thể trị sao?"

Đại phu nghe thấy ta nói, bị dọa toát mồ hôi lạnh, run run mở miệng: "Thưa, thưa phu nhân. . . Miệng vết thương của giáo chủ quá sâu, đã không có thuốc chữa được, trên đời cũng không có người nào có thể nối lại chỗ này. Hôn nữa, hôn nữa. . . Vì phòng ngừa chỗ này thối rữa, phải. . . Cắt, cắt, cắt bỏ. . . Băng, băng bó. . ."

Nói cách khác, chỗ này bị đâm một kiếm, đã gần đứt mất, không cắt đứt không được. . .

Nhưng mà, nơi này có ai dám ra tay cắt đi thứ kia của giáo chủ? Ta sao?

Ta ngẩng đầu, chỉ thấy vài người trong phòng đều nhìn ta. Ta bất đắc dĩ nhún vai, nhìn về phía đại phu: "Người tên là gì, trong nhà có bao nhiêu người, đã từng làm chuyện xấu gì chưa?" Ta giống như đang an bày hậu sự giúp đại phu, điều này khiến hắn sợ tới mức lùi về phía sau.

Ta đặt lư hương ở trên bàn bên cạnh, lại bỏ vào một ít dược liệu khô ráo, lấy ra một cái bình từ trong rượu gỗ, đổ bột phấn trong bình xuống dược liệu. Sau đó, ta quay đầu nhìn về phía đại phu đang quỳ dưới đất không dám trả lời. Có lẽ hắn biết mình khó thoát khỏi cái chết, dù thế nào cũng không mở miệng nữa.

"Phu nhân, nếu làm như vậy, giáo chủ. . . Sẽ biến thành hoạn quan sao?"

"Không nhất định, cắt thứ kia xuống rồi đóng băng để bảo tồn, sau đó đi tìm một người, người kia chắc chắn sẽ có cách nối lại."

"Người nọ là ai?"

"Quái y, Tiết Phàm, một lão già mặt dài mọc mụn mủ ghê tởm. Tuy rằng tính tình của hắn cổ quái, nhưng y thuật xuất sắc, tuy vậy, nếu muốn tìm được hắn cũng rất khó, hắn không có chỗ ở cố định, nhưng mà, hắn có một khuyết điểm—— háo sắc."

Nghe ta nói xong, ánh mắt người kia sáng lên: "Y thuật của người nọ còn lợi hại hơn phu nhân sao?"

Ta lắc đầu: "Không giống nhau, bệnh ta trị là độc, mà không phải ngoại thương. Sở trường của người kia chính là ngoại thương, trên thế giới này không có vết thương hắn không trị được. Mà giáo có nhiều người như vậy, chắc rằng sẽ nhanh chóng tìm được người kia."

♣được chuyển ngữ bởi Sulli

"Ta đã hiểu, chúng ta sẽ tìm ra người kia trong thời gian ngắn nhất."

♥được chuyển ngữ bởi Sulli

"Được rồi, lấy dao đến, cắt cái kia đi." Ta thân nhiên nói, giống như đang nói một chuyện vô cùng bình thường.

Những người khác thấy ta nói vậy, tuy bọn họ biết cái kia cắt rồi còn có thể nối lại (?), lúc này vẫn cảm thấy phía dưới lạnh lạnh, dường như thứ phải cắt là của bọn họ. Hiện tại giáo chủ đang hôn mê, cũng không phải đã chết, nếu hắn tỉnh lại, người cắt cái kia của hắn khẳng định sẽ bị gãy vò sống không bằng chết.

Thấy bọn họ do dự, ta lấy ngọn nến bên cạnh, đốt được liệu khô ráo. Ngọn lửa gặp bột phấn màu trắng rồi dập tắt nhanh chóng, biến thành khói trắng. Ta để lư hương hun trước mặt giáo chủ sau đó lập tức dùng tay áo che lại.

"Ai cũng được, mau tới đây cắt, hiện tại giáo chủ không cảm thấy đau đớn, không đến nửa canh giờ sẽ khôi phục cảm giác đau." Tin tưởng thứ kia cắt rồi còn có thể nói lại. . . Chính là không hợp lý. Được rồi, không thể dùng ánh mắt bình thường để đánh giá người ở thế giới này.
die»nd«ank«eq»yd«o»0n

Hai nam nhân đứng bên cạnh người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng ánh mắt đặt ở nam nhân trung niên đang run rẩy quỳ dưới đất. Đại phu thấy có người nhìn hắn, cả người lại run rẩy lùi về sau. Hai người này có lẽ sợ rằng đại phu run như vậy sẽ cắt nhầm, đánh phải tự ra tay.
die»nd«ank«eq»yd«o»0n

Một người trong đó lấy dao ra, một người khác chuẩn bị băng, mà ta thì đứng bên cạnh, bưng lư hương.

Bây giờ ta còn nhớ kỹ lão già quái y đáng khinh kia, hiện tại tìm chút phiền toái cho hắn, cũng không có gì không tốt, dù sao hắn không phải là người tốt. Cái kia của giáo chủ gần đứt rồi, cắt xuống luôn thì hơn. Cũng không thể treo một thứ đứt gãy ở trên người, còn ảnh hưởng tới việc băng bó. Về phần có nói lại được hay không. . . Còn phải phụ thuộc vào sự thiết định của tác giả, nếu thật sự được nói tốt, ta nghĩ ta cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn, chẳng qua càng muốn giết chết tác giả mà thôi.

Loại tiểu thuyết này ngay cả khởi từ hồi sinh cũng được, nói cái kia, có lẽ cũng làm được. Ta càng nghĩ, càng cảm thấy có khả năng này. Cùng là nhân vật trong sách, ta cảm thấy ở mức độ này đã đủ rồi, ta không cần lại làm chuyện gì quá đáng hơn nữa, ví dụ như trộm đi thứ kia của giáo chủ rồi cầm vút bỏ.

Ta thầm nói trong lòng, giáo chủ a, nếu trách thì người hãy trách tác giả thiết định ta và thiết định người đi. Nếu có một ngày người thật sự trở thành nhân vật giống như ta. . . Vậy thì tai họa người khác đi!
die»nd«ank«eq»yd«o»0n

Khối băng và hòm đựng đồ đã được chuẩn bị tốt, khi bọn họ chuẩn bị cắt, ta quay đầu, không dám nhìn tình trạng thảm hại kia. Đợi một hồi, ta mới quay đầu lại, lúc này bọn họ đã làm xong, trong chậu rửa tay bên cạnh đầy máu tươi. Ta thở dài, nhìn sắc mặt càng trắng của giáo chủ khi đang được băng bó phía dưới.

Diện mạo đẹp mắt như vậy, không làm Đông Phương Bất Bại thì thật đáng tiếc, càng đáng tiếc là trên đời này không có Quỷ Hoa Bảo Điện.

Ta vốn không phải là người sẽ suy nghĩ vì người khác mà chỉ nghĩ cho bản thân mình, hiện tại, ta có chút đồng tình với sự thiết định dành cho giáo chủ.

Chờ bọn hắn làm xong, chuẩn bị tụ tập nhân thủ đi tìm quái y, ta lại lấy ra lư hương vừa rồi bị che kín. Khói trắng bên trong bay ra, đám người trước mặt ta té xỉu hết.

Hiện tại ta nhìn thờ không hô hấp, từ từ đi qua người bọn họ, không có một chút trở ngại nào. Bởi vì khói trong bếp lò vừa rồi bị ta đẩy một hồi, hiện tại càng nồng nặc, muốn làm những người này hôn mê chỉ là chuyện trong nháy mắt. Ai bảo bọn họ cho ta cơ hội gian lận, cơ hội tốt như vậy thì không cần uổng phí.

Nữ phụ quả nhiên rất tốt, nếu không có một kiếm kia của nàng, ta cũng sẽ không nhân nhả như hiện tại.

Ta có được trí nhớ mấy đời, kỹ năng hại người từ trước đến giờ chính là cheat đời này của ta, không dùng là đồ ngốc. Không có thời gian luyện võ, không sao cả, không luyện cũng được, ta sẽ dùng độc được. Hiệu thuốc lớn của giáo chủ giúp ta không ít việc, trước kia ta không có điều kiện và thời gian, mà hiện tại, giáo chủ cho ta điều kiện và thời gian.

Sau khi giáo chủ được băng bó xong mới ra tay, ta cảm thấy, ta đã nhân từ rồi. Cùng là nhân vật trong một quyển sách, ta quyết định đối với hắn càng tốt hơn một chút, ta lấy ra lọ thuốc trong rương gỗ, đặt một bình nhỏ bên cạnh gối của hắn, tìm giấy bút viết thời gian uống thuốc.
die»nd«ank«eq»yd«o»0n

Ta nói rõ cho hắn, bởi vì thứ kia không còn, cho nên tăng thêm lượng thuốc, chỉ cần uống đầy đủ, độc của hắn sẽ được giải.
die»nd«ank«eq»yd«o»0n

Điều ta không nói cho hắn là, thuốc này có một nửa là giả, không có tác dụng. Tác dụng của giả được đương nhiên là để che dấu mục đích chân thật của việc lúc trước ta bảo hắn không thể không XXOO, mặc kệ hắn tin hay không, ta có thể làm đến mức này đã là không sai rồi.

Làm xong hết thảy, ta quyết đoán xoay người đi ra ngoài, đột nhiên, phía sau ta truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất, "Phịch!" một tiếng làm ta giật mình.

Ta quay đầu, con mắt trừng lớn dần dần biến thành mắt cá chết. . . Ta vô cùng khinh bỉ nhìn sẹ ca ngã ở cách đó không xa. . .

Người này có lẽ là muốn anh hùng cứu mỹ nhân gì đó, sau đó. . . Bị thuốc của ta làm hôn mê. Ta bắt đầu đi nhìn lư hương vẫn bốc khói, mở cửa sổ để lư hương ra ngoài, gió thổi qua, khói bay bốn phía, bên ngoài nhanh chóng truyền tới rất nhiều tiếng ngã xuống đất. Ta mỉm cười, kiễng sẹ ca, tay cầm lư hương đi ra ngoài.

"Tiểu thư! Ta nhìn thấy những người đó đột nhiên ngã xuống. . ."

"—— Phịch."

Ta thấy rõ Lục Trúc cô nương chạy tới từ xa xa, còn lớn tiếng hô ngã xuống, sau đó A Tam đi theo sau nàng cũng ngã xuống. . .

". . . ." Nếu không phải hiện tại ta không thể nói chuyện, ta sẽ mắng chết mấy tên này. Một lúc ngã ba người, ta phải mang ra ngoài như thế nào? Ta tức

giận, quăng sẹo ca xuống đất, sau đó cầm lư hương đi dạo một vòng, sau khi làm tắt cả mọi người hôn mê, mới chạy tới hậu viện tìm xe kéo.

Về mặt dữ tợn nhắc ba người lên xe kéo, ta sử dụng khí lực uống sữa kéo ra ngoài. . .

Ta nghĩ, có lẽ ta là chủ nhân khổ nhất trong lịch sử. Còn có, vừa phải nín thở vừa phải kéo ra ngoài. . . Mắt ta sắp trợn trắng, vừa choáng đầu vừa hoa mắt vừa khô mũi vừa khát nước. Chờ đến khi ta thật vất vả kéo người ra, lại thuận tiện đẩy ngã người trên đường, chính ta cũng sắp không chịu được.

Mới đi tới cửa, ta không thể không tắt khói, mấy bàn tay đập tỉnh người đang hôn mê.

Lục Trúc vừa tỉnh liền phát hiện mình bị đánh, vô cùng uất ức che mặt mình: "Tiểu thư, người đánh ta, người thật quá đáng! Hu hu hu!"

Ta không nói gì, kéo nàng xuống xe: "Kéo xe!"

Lục Trúc nhìn xe, khóc thật: "Ta cũng không phải trâu. . ."

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Tất nhiên Lục Trúc sẽ không đi kéo xe, chờ khi nào nàng kéo nổi ba bọn ta, hoa cũng phải nở rồi.

♥

Bởi vì sẹo ca và A Tam đều tỉnh, vậy nên hai bọn họ mỗi người công một chạy trốn chết. Khói mê của ta tuy lợi hại hơn khói mê bình thường nhưng lại chỉ có tác dụng trong nửa canh giờ, nếu làm không tốt sẽ có người không bị hôn mê, lúc chạy trốn nhất định phải nhanh chóng. Tuy rằng sẹo ca bị ta lỡ làm hôn mê một lần nhưng lại khôi phục rất nhanh, công ta chạy không hề chậm, A Tam có võ công trụ cột, chạy cũng không chậm.

♥♦

Chúng ta tìm một cỗ xe ngựa ở thôn trấn gần nhất, lên xe bỏ chạy, nếu muốn bỏ lại truy binh phía sau, chúng ta không thể dừng lại trong vài ngày, phải thay ngựa trên đường, mang đầy đủ vật tư.

"Sẹo ca, ta khiến người không có nhà để về rồi." Ta nói với người đang đánh xe ngựa.

Hắn không quay đầu, chỉ nói: "Ta không coi nơi đó là nhà, chỉ là ở trong một thời gian dài nên mới có thói quen mà thôi." Ánh trăng tối nay thật sáng, hắn có thể nhìn rõ ta mặc giá y màu đỏ, đồng dạng, ta cũng có thể thấy rõ biểu cảm của hắn. D Đ L Q Đ

Ta biết hắn không có dự định ở lại một nơi nào đó, nhưng hắn bị ép phải phản bội trước, ta rất cảm động: "Ta không lấy được thuốc cho người."

"Ta chưa từng cảm thấy người sẽ lấy được, trước kia ta đã tìm, thứ kia vốn không tồn tại."

"Vậy vì sao người còn ở đó?"

"Không biết muốn đi đâu."

"Sẹo ca, ta cảm thấy hôm nay người vô cùng giàu cảm xúc, đã biết không lấy được thuốc, không phải người phí công lén lút rồi sao." Ta nghiêm túc nhìn hắn, chỉ thấy sẹo ca quay đầu lại, xoa nhẹ đầu ta.

"Không phải người nhìn xem thật vui vẻ hay sao?"

"Thì ra người cố ý để ta bắt nạt."

"Người bắt nạt được ta sao? Ta đành cố thỏa mãn tâm tư tà ác của người một chút."

"Tâm tư của người càng tà ác hơn, tuy rằng ta không có thuốc trừ sẹo hay thứ thuốc gì tốt, nhưng ta có thuốc khác." Ta nói, xoay người lấy ra rượu nhỏ, bên trong có rất nhiều bình và lọ.

Sẹo ca nhìn qua, vừa hay nhìn thấy bình nhỏ trong tay ta, hắn hỏi: "Đó là cái gì?"

Ta vô cùng đắc ý, cười xán lạn: "Chỉ cần một giọt, ta có thể làm người thay đổi hoàn toàn, đừng nói một vết sẹo nho nhỏ, cả khuôn mặt cũng thành máu

thịt lẫn lộn. Dùng xong thuốc này, đảm bảo không ai có thể nhìn ra chữ trên mặt người, người muốn đi nơi nào với khuôn mặt này thì đi nơi đó, cam đoan không bị ngăn trở!"

"Quả là rất tà ác." Sẹo ca gật đầu, lại nói: "Còn thứ khác sao?"

"Có a." Ta lấy một cái lọ màu xanh: "Đây là bột phấn màu đen, chỉ cần bôi lên mặt, có thể khiến vết sẹo của người sưng lên."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó mặt người sẽ ngứa vô cùng, làm người không nhìn được vron tay gãi, nhưng mà, nếu vron tay gãi, da trên mặt người sẽ bị lột ra dễ dàng, hậu quả cũng là máu thịt lẫn lộn." Chỉ chuyên hại người, ta sống đâu có dễ? Nếu ta là loại hình hồn nhiên thiện lương thì sẽ không cần buồn rầu như vậy rồi.

Về mặt ta chính trực, ra sức giới thiệu cho sẹo ca thánh phẩm trừ sẹo mà tự mình phối chế: "Bạn hữu, đi qua thôn này sẽ không có hàng nữa, người nghĩ lại cho kỹ, chỉ hôm nay mới tặng miễn phí, về sau ta lấy ra bán, giá cũng vô cùng hợp lý, người có thể mua được."

"Tiểu thư, thuốc này có khách hàng phù hợp sao?" Lục Trúc nhìn không được, nghiêng đầu ra nói xen vào.

Ta cười với nàng: "Vương phi, quý phi, tài nữ, tiểu thư thế gia, chính thể được sủng ái có thể dùng trên người trác phi, hoàng hậu, tiểu bạch [1], thứ muội, thiếp thất không được sủng ái."

[1] Tiểu bạch: ngốc ngếch, thuần khiết (nghĩa tốt).

Hai mắt Lục Trúc lờ lờ sáng lên: "Tiểu thư, người biết rõ thật."

Ta yếu ớt quay đầu, nhìn trời, đã từng, ta là vương phi, quý phi, tài nữ, tiểu thư thế gia, chính thể được sủng ái. Hôn nữa, ta sẽ không nói với Lục Trúc, ta thực sự trải qua mấy chuyện kia, chẳng qua cuối cùng đều bị nam chính vạch trần, dùng lại ở trên người ta.

Ta sống dễ dàng sao? Diện mạo của các nàng không đẹp bằng ta, đầu óc không thông minh bằng ta, thân phận không cao quý bằng ta, nhưng lúc đó ta quyết tâm muốn hủy diện mạo của các nàng, vì kịch tình, ta đúng là vất vả. Khi mất tàn của nam chính sinh ra hứng thú với các nàng, ta không ghen tị không được, không ác độc không được.

Cho dù một giây trước ta hồn nhiên thiện lương thánh mẫu, một giây sau ta cũng phải ác độc âm hiểm ích kỷ.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, hiện tại cũng thành thứ điều hòa cho cuộc sống hiện tại của ta. Tại hoàn cảnh hiểm ác như vậy, ta chỉ có thể ngấm lại chuyện trước kia để tự giải trí.

"Tiểu thư, về sau chúng ta làm gì bây giờ?" Lục Trúc hỏi ta.

Ta thờ dãi, nói: "Tìm một nơi yên tĩnh trong lành, tạo một mảnh đất trong núi, xây căn phòng nhỏ, nuôi ít gà vịt gì đó, nhàn nhã qua ngày." Nói xong, ta quay đầu nhìn sẹo ca: "Bạn hữu, người có chỗ tốt nào để đi?"

Sẹo ca mỉm cười: "Có, nơi ở trước kia của sư phó ta, đi đến đấy đi."

"Được!" Ta gật đầu, dường như nhìn thấy hy vọng vẫy tay ở phía trước.

Hoàng đế, hoàng thượng, vương gia, giáo chủ, tướng quân, sát thủ, tài tử cái gì, mau cút xa cho ta.

die>nd<a♥nk«equ>ydc«on

Ta vừa nghĩ như vậy, A Tam ở trong xe bỗng nói: "Ta cảm thấy có người đang theo dõi chúng ta."

Ta nghe xong, quay đầu nhìn về phía sẹo ca: "Người cảm giác được sao?"die>nd<ank«equ>ydc«on

Hắn do dự một hồi lâu mới nói: "Không phải là người, là một con quạ, nhìn về phía sau là thấy. Tuy rằng không biết vì sao nó muốn đi theo, nhưng ta cảm thấy tình huống như vậy thật quý dị, tuy nhiên, bây giờ còn chưa phát hiện nó có ác ý gì không."

Ta nhìn về phía sau: "Ta cảm thấy nó rất hận ta, nhưng ta cũng rất hận nó."

Dường như đã nhận ra tầm mắt của ta, con quạ này đột nhiên bay về phía ta, nó bay lại nhưng không mổ ta trước mà mổ ngựa của chúng ta. Ngựa bị mổ vào mắt, nhanh chóng phát cuồng, tung chân nhảy loạn.

A Tam ôm Lục Trúc vào trong lòng, sẹo ca cũng nắm lấy tay ta: "Chúng ta nhảy xuống xe, xe ngựa sắp lật rồi."die>nd<♥ank«equ>ydc«on

Ta gật đầu, sẹo ca ôm lấy eo ta, mang theo ta nhảy xuống dưới. Chân ta vừa chạm đất, sẹo ca lại vron tay bảo vệ mặt ta, con quạ mổ khiến tay hắn bị thương, máu chảy ra. Hắn vung tay áo, muốn đuổi con quạ đi, nhưng con quạ lại vô cùng nhanh nhạy, sẹo ca vung nhiều lần cũng chưa đuổi được nó đi.die>♥nd<ank«equ>ydc«o0n

Tình huống này quá kỳ quái, cho dù đây là loài chim có cánh, bằng năng lực của sẹo ca cũng không thể không bắt được.

"Không được, không biết vì sao ta không muốn bắt nó." Sẹo ca đột nhiên nói.

"Ta cũng vậy tiểu thư, không biết vì sao cảm thấy không thể làm hại nó."

"Ta cũng vậy." A Tam cũng nói.

Ta nhú mày, phỏng đoán nào đó bỗng xuất hiện trong đầu ta: "Quên đi, chúng ta chạy mau." Ta quay đầu, bỏ lại sẹo ca, chạy tới phía trước. Ta muốn nhìn xem, mục đích của nó có phải là ta hay không, nếu thật sự là ta. . .

Ta chạy không nhanh bằng sẹo ca, hấn nhanh chóng đuổi theo, bắt lấy tay ta: "Đừng chạy loạn."

"Người mới không cần chạy loạn, cũng đừng bắt lấy ta, ngoan ngoãn cho con quạ kia cắn vài cái, để ta có cơ hội chạy thoát!" Lời này của ta thật ích kỷ, nhưng sẹo ca không buông tay ta, nắm tay ta chạy về phía trước, thậm chí hấn còn không nhìn ta một cái.

"Thật sự không chịu nổi, không phải bảo người đừng bắt lấy ta sao!"

"Một mình người chạy không thoát được."

"Đầu óc người hỏng rồi phải không? Người rõ ràng ta không phải là người tốt, ngoan ngoãn ngăn lại con quạ kia cho ta. Cho dù người luôn luôn đi theo ta, ta cũng sẽ đá văng người." Ta cần ở một mình cùng con quạ kia một chút, tại sao lúc này sẹo ca lại cố chấp như vậy? Nam nhân trên thế giới này đều thích hoa trắng hồn nhiên thiện lương, chán ghét nữ nhân ác độc, chẳng lẽ thiết định bị phá hủy rồi sao? Cho dù vậy, trên thế giới này ta và sẹo ca cũng có quan hệ huyết hồng, cũng không nên như vậy.♥die»nd♣ank«equ»yd«♥on♥

Có lẽ sẹo ca không muốn nhiều lời cùng ta nữa, hấn ôm ngang ta chạy về phía trước. Ta nghe thấy hấn kêu lên vài tiếng, xem ra là bị con quạ hung tàn kia mổ trúng.

Ta thở dài: "Mục tiêu của nó là ta, ta phải nói chuyện cùng nó." Ban đêm đúng là bất tiện, cả người đen của nó thật bất lợi với chúng ta.♥die♥»nd♣ank«equ»yd«♥on♥

"Người cho rằng mình là cái gì? Quạ có thể nói chuyện cùng người?"

"Tin tưởng ta được chứ?!"

"Vậy bắt đầu nói đi." Sẹo ca thở dài, mặc cho con quạ kia mổ vào lưng mình. Hấn không làm gì được con quạ kia, cũng chỉ có thể mặc con quạ kia làm bị thương.

Ánh mắt ta phức tạp nhìn sẹo ca, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.die»nd♣ank«equ»yd♣on

"Con quạ kia đang ra sức đẩy chúng ta về phía trước, phía trước là vách núi đen, ta tin rằng kia không phải là con quạ bình thường."die»nd♣ank«equ»yd♣on

"Nó đương nhiên không phải, bởi vì nó là. . ." Lời này muốn nói ra ngoài như thế nào? Hơn nữa lời ta nói sẽ có người tin sao? Ta nhú mày, đứng bên cạnh vách núi đen.

Lúc này Lục Trúc và A Tam đã bị bỏ rất xa, chỉ có con quạ đuổi sát chúng ta không tha.

Sau khi dừng lại, sẹo ca ôm ta vào trong lòng, quay đầu nhìn về phía con quạ kia, hiện tại hấn vẫn không có cách đã thương nó. Ta ra sức đẩy tay sẹo ca, đi về phía vách núi đen, con quạ kia dừng lại, đứng cách đó không xa nhìn ta.♥die»nd♣ank«equ»yd«♥on♥

Ta nói với nó: "Người muốn ta nhảy xuống có phải không?"

Con quạ nghiêng đầu nhìn ta, không nói gì.

Ta lui về phía sau một bước, đá vụn bên vách núi đen bị ta đập xuống.

Con quạ vỗ cánh, dường như biểu đạt nó thật vừa lòng.

Sẹo ca muốn tới kéo ta, sợ làm ta ngã xuống, đành phải đuổi con quạ kia đi. Hấn chậm rãi tiến tới, tay lại không vung xuống được.

"Đây là vì sao?"

"Người đừng động." Ta ngăn lại sẹo ca, lại nói với con quạ kia: "Người buông tha ta được không? Ít nhất ta cũng là nhân vật tồn tại vì người, có cần đuổi tận giết tuyệt như vậy không?"die»nd♣ank«equ»yd«♥on

"Người là trụ cột của thế giới này, không thể tùy ý làm bậy, người nhảy xuống cũng không chết, phải đi theo con đường mà ta sắp đặt."♥die»nd♣ank«equ»yd«♥on♥

Con quạ biết nói thật kinh sợ được chứ! Được rồi, ta cũng không bị dọa, ngược lại cảm thấy, quả nhiên là như thế này. Nó muốn lấy thân phận của mình để ép ta sao? Thật là khôi hài.

"Người nói nhảm sao? Là mẹ ruột thì sẽ không làm như vậy."

Con quạ bay lên trước: "Người sẽ nhận được hạnh phúc cuối cùng."

Gần như bị X chết, hạnh phúc cuối cùng? Nếu đây là hạnh phúc trong lòng nàng ta, ta có lí do để hoài nghi tâm linh nàng ta quá vụn vụn.

"Nếu người không làm theo lời ta, thế giới này sẽ sụp đổ vì hành vi của người, người người quen biết sẽ dần chết đi."

"Người thật dễ mất ta, người nghĩ rằng ta sẽ vì bọn họ mà làm chuyện như vậy sao? Nếu cuối cùng bọn họ sẽ như vậy, ta sẽ tự tay giết bọn họ, còn hơn là nghe lời người."

"Đây là có chuyện gì?" Sợ ca sốt ruột hỏi ta.

Ta bình thản nhìn hấn nói: "Về sau sẽ nói cho người, nhưng bây giờ còn không phải lúc." Nói xong, ta lại nhìn về phía con quạ: "Bọn họ không thể đã thương người, nhưng ta có thể."

Con quạ không hề sợ sự uy hiếp của ta, mở miệng nói: "Người không thể giết ta, không có mẫu thân, nữ nhi cũng không tồn tại, trừ khi người muốn chết. Thế giới này do ta khống chế, mà người, phải đi lên đường mà ta sắp đặt!"

Ta bật cười: "Do người không chế? Một con quạ nhỏ nhỏ? Đúng là vì người không thể làm gì được ta nên mới xuất hiện như vậy, người vừa xuất hiện đã bại lộ nhược điểm của mình. Nói cho người biết, ta không sợ chết, người đừng hòng ta chịu khống chế của người, hiện tại ta muốn ngắm lại xem nên nướng ăn người hay là nấu chín, yên tâm đi, thân là nữ nhi, ta sẽ không ghét bỏ người khó ăn."

"Sao người có thể ác độc như vậy!" Con quạ vỗ cánh, thoạt nhìn vô cùng phần nộ.

"Bởi vì người không cho ta cơ hội làm người tốt, ta cũng không muốn xấu xa như vậy, tại sao ta phải làm hại người khác mà không có lí do nào? Là người sắp đặt. Hiện tại ta chỉ muốn làm một người xấu có tự do, không bị người khống chế."

"Người không có lựa chọn, ta sẽ thu lại bản tính của người, cho người biến thành Bách Lý Vô Sắc chân chính." Con quạ nói xong, giương cánh bay về phía ta. Sợ ca nhân cơ hội kéo ta vào lòng hấn, con quạ mổ trúng đầu hấn. Hấn choáng váng, ngã xuống phía dưới, ta vội vàng bắt lấy tay hấn, nhào vào bên cạnh vách núi đen.

Sức yếu như ta tất nhiên không kéo được người nặng như hấn, hấn hơi mở mắt ra, kỳ quái nhìn ta.

"Không phải là người không biết ta là ai đấy chứ?"

Hấn lắc lắc đầu: "Biết, người mau đi." Hấn nói xong, lộ ra động vật màu đen hấn cầm trong tay: "Vừa rồi bắt lấy nó, cả người ta đều tê liệt rồi."

Con quạ bị nắm chặt, phần nộ hết lớn: "Vai phụ, mau thả ta ra, ra tay với ta, người muốn biến mất vĩnh viễn sao?"

"Người sẽ chết, sợ ca." Ta bắt đầu đi nói với hấn.

"Tuy rằng nghe không hiểu rõ cuộc các người đang nói gì, nhưng ta nghĩ rằng đó là chuyện rất qua trọng, yên tâm đi, tai họa lưu ngàn năm, ta không tin ta sẽ chết, người buông tay."

Thấy bộ dáng này của hấn, ta đột nhiên nở nụ cười: "Ta sẽ không chết, sợ ca, về sau đừng tìm ta, cho dù thấy ta, cũng phải làm bộ không quen." Ta nói, nhảy xuống, không hề do dự buông tay sợ ca. Đây là lần thứ hai ta nói như vậy với hấn, nhưng tâm tình lúc này lại hoàn toàn bất đồng.

Hi vọng hấn còn sống, hơn nữa, hiện tại mới chỉ là bắt đầu.

Con quạ nôn nóng xuất hiện trước mặt ta, chắc là kịch tình thay đổi tạo thành ảnh hưởng khiến nó sợ hãi.

Tác giả này dường như không có tác dụng gì, nếu nó muốn cho ta gặp những người khác, ta sẽ đi gặp. Chỉ sợ, đến lúc đó bọn họ sẽ không phải đều yêu ta, mà là đều hận ta tận xương. Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Ta biết rằng mình sẽ sống sót, đối với việc này ta không hề cảm thấy ngoài ý muốn, đây cũng không phải lần đầu ta rơi xuống nước. Đúng vậy, sau khi rơi xuống vách núi đen, ta lại cầu huyết tiến vào trong nước, dường như ta có thể cảm giác được bọt khí gãi ngứa ở gò má mình. Nhưng mà, lúc này rơi xuống nước có một chỗ khác biệt, cũng là rơi xuống, nhưng ta không thấy se ca và tác giả quạ đen ở trong nước, ta bị một góc áo cuốn lấy chân.

Điều này khiến ta không thể nổi lên trên mặt mình, đành phải kéo cả chủ nhân của góc áo kia lên.

Ta cảm thấy xung quanh mình đều là máu loãng, người quần lấy chân ta có lẽ bị thương vô cùng nặng. Sau khi không cẩn thận uống vào vài ngụm nước lẫn máu, cuối cùng ta bơi tới được bên cạnh người kia, đỡ lấy người kia từ sau, kéo theo hất lên trên. Máu trên người người kia không ngừng chảy ra, làm hại ta uống phải máu của hắn.

Nữ chính vốn hay cứu người, nhưng mỗi lần ta giúp người hay cứu người đều là không tự nguyện, thật sự là hãm hại người, nhưng cho dù là hãm hại người, người này ta cũng không thể không cứu, nếu không, ta sẽ bị hất kéo xuống cùng chết trong nước. Ta cũng không biết tại sao góc áo của hắn lại quấn vào chân ta, làm thế nào cũng không gỡ ra được, giống như rêu trong nước, điều này thật vô lý.

Vất vả lắm mới kéo được người lên, ta vội vàng hít thở vài cái, sau đó nhìn lại mình đang ở nơi nào.

Thật đáng mừng, ta phát hiện cách chúng ta không xa có một đảo nhỏ, muốn kéo người này lên đảo tuy hơi khó, nhưng không phải là chuyện không làm được.

Lúc này ta không có thời gian để nhìn diện mạo của kẻ người đầy máu này, hay thắc mắc rốt cuộc hắn là ai, bây giờ nhanh chóng lên bờ thì tốt hơn. Ta gạt nước, hao phí rất nhiều sức lực để kéo người lên bờ, sợ rằng máu loãng sẽ dẫn tới cả ăn thịt gì đó trong nước. Tuy rằng như vậy rất vô lý, nhưng nếu đen đủi gặp phải thì sao?

Khi kéo người lên bờ, ta đã mệt lử, nằm thở phì phò trên đất đầy tảng đá, ngay cả động ngón tay cũng không muốn. Cho dù nằm ở đây không thoải mái, ta cũng không có sức để di chuyển nữa, dần dần, ta nhắm chặt mắt, ngủ mê man.

Một trận gió lạnh làm ta tỉnh lại, mở to mắt thấy người kia vẫn hôn mê, hắn không thể đưa ta đến một son động ấm áp, cũng không thể đốt lửa rồi đối xử với ta thật dịu dàng. Quả nhiên, tiểu thuyết này muốn ngược ta.

Ta cố sức bò dậy, phát hiện yết hầu rất đau, đầu cũng thật nóng, ta bất đắc dĩ dựng thẳng ngón giữa nhìn trời, bị giầy vò nhiều thành bệnh như vậy, không phải là đã có tuyết lại thêm sương sao? Đầu choáng váng ong ong, ta bắt đầu gỡ góc áo quần trên chân ta. Có lẽ là góc áo này đã hoàn thành sứ mệnh vinh quang của nó, hoặc là bởi vì đã lên bờ, ta gỡ hai lần liền được.

Sau khi chân không còn vướng víu, tay ta sờ mặt, quả nhiên cũng nóng lên rồi. Tuy rằng ta là mệnh Tiểu Cường, nhưng không có nghĩa là ta sẽ không sinh bệnh, ngược lại, bởi vì thiết định là ta đi con đường nhu nhược, vì thế ta rất dễ sinh bệnh. Tuy rằng bệnh không chết được, nhưng quá trình sinh bệnh cũng là một loại hành hạ sống không bằng chết.

Ta uể oải nhìn người mà ta cứu lên trông thế nào, kéo quần áo của hắn, kéo hắn vào sâu trong đảo nhỏ. Hiện tại ta cần một người chăm sóc ta, nếu người này còn có nhiệt độ cơ thể, vậy chờ hắn tỉnh rồi báo ân đi! Ta đã không nâng được người dậy, chỉ có thể kéo hắn đi, làm tảng đá bén nhọn cứa vào lưng hắn, máu chảy đầy đất, còn thể thảm hơn lúc chưa được cứu.

Ta nghĩ, ta không hợp với việc cứu người.

Có lẽ đây là hoang đảo, bởi vì ta không thấy nhìn người nào khác ngoại trừ mình và kẻ người đầy máu này, cũng không thấy khói bếp.♥♦♥♦♥♥♥♦ Ta kéo hắn đi một đường, vất vả lắm mới đi đến được nơi có cây xanh. Con mắt lóe lên, ta phát hiện chỗ này rất hợp để ẩn cư.

Bên trong đảo là một rừng cây, trong rừng cây mọc đầy hoa dại xinh đẹp không biết tên, còn có một hang động đá thiên nhiên.

Ta kéo người vào một chỗ khá sáng sủa, ánh trăng rất sáng, có thể nhìn thấy đường rõ ràng. Giá y màu đỏ dán trên người ta, làm ta vô cùng khó chịu, bởi vì sốt ruột chạy trốn, ta vốn không có thời gian dừng lại để thay quần áo. Cho dù mặt ta có dày đến mức nào, cũng không thể thay trước mặt hai nam nhân.

Hơn nữa, bởi vì chạy vội, ta cũng quên không thay quần áo.

Hiện tại, bộ quần áo này khiến ta thấy vô cùng vướng víu.

Sau khi kéo người vào son động, ta lại đi chung quanh tìm một ít cỏ khô và cành cây về. Định luật nữ chính không thể chết, do đó ta biết trên người người kia nhất định có thứ để châm lửa. Quả nhiên, sau khi lục tìm trên người hắn, ta thấy quẹt lửa được bao bằng vài lớp giấy dầu.

Quẹt lửa được bọc kín, không bị ẩm nước.

Ta gom một đồng cỏ khô lại, quẹt lửa, tuy rằng chỉ có độ ẩm nhỏ, lại làm ta cảm thấy thật ấm áp. Sau khi châm lửa vào cỏ, ta đặt vài nhánh cây lên trên, đợi đến khi lửa bốc cháy, mới chạy đi nhặt tiếp một ít cỏ khô và nhánh cây, tới tới lui lui nhiều lần, cuối cùng cũng làm được chỗ ngủ tạm thời tối nay và có số nhánh cây đủ để lửa cháy tới sáng.

ngược luyến tình thâm

Không biết vì sao tác giả lại bày ra một đoạn sấm sét như vậy, vốn đang là truyện ngôn tình, vì sao người lại lòi đam mê vào, lòi vào còn chưa tỉnh, còn kiên quyết bề thẳng một S công quý súc. [2] Chẳng lẽ bề thẳng một nam công rất có cảm giác thành tựu sao? Hơn nữa, số năm yêu số bốn từ nhỏ đến lớn, hơn nữa còn là loại yêu điên cuồng cường thủ hào đoạt, hân thích nữ chính là rất vô lý!

[2] Quý súc: tàn khốc, vô tình, tàn nhẫn. S: thích ngược người khác (trong từ SM ấy)

Hơn nữa, không phải hân thích nam nhân sao? Vì sao lại vì ngược, mà không phải bởi vì hân ghen tị mà cường X nữ chính?

Tay ta xoa trán, mãi không nghĩ ra.

Mà hiện tại, chẳng lẽ ta phải trực tiếp ra tay giết chết người sắp chết vì mất máu quá nhiều này sao? Được rồi, nếu tác giả đã không thích đam mê như vậy, rõ ràng viết ra tình cảm sâu sắc đến thế, cuối cùng lại cứng rắn bề thành như vậy, ta liền gặng cho bọn họ đam cái mê. Là nằng cho vào đoạn sấm sét ở ngôn tình trước, thật sự không thể trách được ta.

Ta nhìn ánh lửa, vuốt cằm suy nghĩ, có loại thuốc nào có thể làm cho hoa cúc của số bốn nếu không bị chạm vào thì cảm thấy cô đơn trống rỗng. Các kiểu S bị X đến yêu thật sự là nhiều lắm, để cho hai huynh đệ sát thủ này. . . Tự do gì kia đi thôi. Còn ta yên lặng đứng ngoài quan sát là được rồi.

Ta cũng không muốn chơi trò mập mờ cùng số bốn sau đó bị số năm hạ độc rồi thành thế kia, vô cùng không muốn.

Ta thở dài, cởi áo khoác giá y xuống dưới, xé thành từng miếng vải dài băng bó miệng vết thương cho người kia. Bởi vì là giá y, cho nên ta mặc mấy lớp, cởi áo khoác ra cũng không có việc gì, hơn nữa, hiện tại không phải thời khắc đặc biệt sao? Vạt áo trong tiểu thuyết hay trên TV đều rất dễ bị xé rách, cho dù ngày thường mặc có chắc chắn thế nào.

Giúp người kia băng bó xong, xử lý vết thương một chút, ta mệt rã rời, kiên trì không nổi nữa. Ta sợ nếu mình còn chăm sóc người này, ta sẽ quy thiên trước hân. Hiện tại yết hầu ta càng đau, đầu cũng đau, nếu không nghỉ ngơi, chỉ sợ bệnh nhỏ của ta sẽ thành bệnh nặng.

Sau khi làm hết thấy, ta nằm trên đồng cỏ khô bên lửa, cuộn người lại. Ta biết chuyện xưa ngày mai sẽ đi theo hai hướng, hân tình trước, sau đó chăm sóc bệnh nhân là ta. Ta tỉnh trước, sau đó ta chăm sóc bệnh nhân là hân. Dù nghĩ như thế nào đều là bị kịch, nhưng mà, không còn có lựa chọn nào khác rồi.

Có lẽ, ta có thể chờ mong rằng ngày mai sọ ca sẽ tìm đến?

Nhưng mà, ta đã quyết định phân rõ giới hạn với hân rồi. . .

Mang theo ý nghĩ ngổn ngang này, ta dần dần chìm vào giấc ngủ. Chuyện ngày mai để ngày mai rồi nói, hiện tại nghĩ nhiều sẽ chỉ làm đầu càng đau hơn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Ta bị tiếng chim hót đánh thức, chờ khi ta mở mắt ra, có thể thấy ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sơn động, vô cùng ấm áp. Không khí tươi mát, buổi sáng sớm đã xua tan rét lạnh ban đêm. Ta cố gắng ngồi dậy, nhìn đồng lửa đã tắt cách đó không xa, kẻ người đầy máu kia không còn ở đây, có lẽ đã ra ngoài tìm đồ ăn rồi.

Tay ta sờ trán của mình, đã không nóng như đêm qua, nhưng yết hầu đau đến khó chịu. Ta nghĩ, lúc này ta không cần giả bộ nhu nhược cũng đã rất nhu nhược rồi, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu? Tiếng chim tràn ngập sức sống ở rừng cây bên ngoài làm tâm tình của ta thoải mái hơn nhiều.

Trong sơn động đáng chết, nhìn ánh mặt trời chiếu vào, ta nhắm mắt lại.

Đúng vào thời điểm này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, một nam nhân tuấn mỹ mặc đồ đen đi đến, hân thấy ta tỉnh, lập tức nói: "Người kia hơn chưa?"

Ta nhìn vào vết thương của hân, lại nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, đáp lại bằng một nụ cười yếu ớt: "Đã không có việc gì, những lời này hân là ta hỏi người mới đúng."

Hân đi về phía ta, không có biểu cảm gì: "Ta và người không giống nhau, ta nghỉ ngơi hai ba ngày là được." Tay hân vươn về phía trán ta, sờ xong trán của ta, về mặt hân dịu xuống: "Đã tốt hơn, ngày hôm qua cảm ơn người đã cứu ta."

Thực ra ta không muốn cứu người, so với cứu người, ta càng hi vọng các người chết hết cho sạch sẽ. Nhưng mà dưới trạng thái này ta không thể không

cứu người. . . Ta kìm nén sự đau đớn trong lòng, chỉ có thể cười vô cùng yếu ớt với hắn.

"Cho dù ai ở dưới tình huống này cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, huống chi, lúc đó ta cũng rơi xuống nước." Giọng nói của ta khàn khàn, mềm mại không xương tủy vào vách đá.

Đến đây đi, cho rằng ta hồn nhiên thiện lương đi!

Quả nhiên, sau một phen biểu hiện của ta, ánh mắt hắn nhìn ta thay đổi.

"Ăn một chút trước đi, ở đây ta cũng chỉ có thể tìm được những thứ này. ๑๐๑๐๑๐๑๐๑ Chờ một lát sau ta sẽ tìm lối ra, sau khi tìm được sẽ lập tức đưa người cùng rời khỏi đây, người cần chữa trị." Hắn nói xong, lấy một ít quả đại trong ngực đến trước mặt ta. Đưa xong, hắn ngồi xuống ngay bên cạnh ta, chữa thương.

Ta cảm quả đại lên ăn, tuy vị chua chát khó ăn, nhưng ít nhất có thể lấp đầy bụng.

Đến khi sắc mặt của hắn khá hơn một ít, hắn mới mở miệng lần nữa: "Không biết nên xưng hô với cô nương như thế nào?"

Ta phiền nhất là người khác hỏi tên của ta, bởi vì ta không thích nói tên thật, mà nghĩ tên giả lại tốn công. Cho dù nghĩ vậy, ta vẫn cười nhu nhược với hắn: "Ta họ Bạch."

Tuy rằng ta không nói tên đầy đủ, hắn cũng không mất hứng, trước mặt một nam nhân xa lạ không nói ra khuê danh là đúng. Ta thấy hắn không biểu đạt ra lòng hiếu kỳ trước giá y trên người ta, trong lòng cũng biết, người này có chút man show [1], sẽ không hỏi ra.

[1] Man show (muộn tao): người mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trên thực tế là người có tư tưởng và nội tâm phong phú, không dễ biểu đạt cảm xúc ra ngoài.

Sau khi ta nói tên, tất nhiên hắn cũng nói với ta tên của hắn.

"Về sau người gọi ta là Phong đi."

Ta đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo, nhanh chóng gạt đầu.

Gạt đầu xong, về mặt ta u buồn, chậm rãi nói: "Đến lúc đó, người nên rời khỏi nơi này một mình thì hơn."

"Vì sao? Người không muốn rời đi sao?" Hắn nhìn ta, ánh mắt lo lắng.

Ta cười suy yếu: "Ở lại cũng là chết, đi ra ngoài cũng là chết, không bằng ta lặng lẽ chết tại nơi thanh tịnh này."

Nghe được ta nói như vậy, ánh mắt của tên Phong này lập tức trở nên sắc bén: "Có người muốn giết người."

"Cũng không phải là như vậy." Ta kéo kéo giá y trên người, nói: "Chỉ là đào hôn thôi, người biết mà giáo giáo chủ chứ?"

Nam nhân nhú mày, gạt đầu.

Ta nói: "Ta là tân nương thứ một trăm của hắn, bị hắn bắt về chỉ có đường chết, cho nên ta không thể đi ra ngoài."

"Yên tâm đi, có ta ở đây, không ai có thể làm hại người." Hắn nói như vậy.

Ta tỏ vẻ ta không tin nhiệm hắn: "Chính người cũng bị trọng thương, làm sao có thể bảo hộ được ta? Hơn nữa, cho dù người bảo hộ được nhất thời, cũng không bảo hộ được cả đời."

Hắn vô cùng nghiêm túc nhìn ta, nói: "Người có ân cứu mạng với ta, chỉ cần ta sống một ngày, nhất định sẽ bảo hộ người."

Nếu ta là nữ tử bình thường, lúc này có lẽ đã cảm động, nhưng ta không phải.

Nên nói người này như thế nào đây, tuy rằng trong nguyên tác đến kỹ viện chỉ là diễn trò, là để ngược tâm nữ chính, trả thù nàng. Nhưng cuối cùng, đối mặt với nữ phụ có thể làm tất cả vì hắn, hơn nữa yêu hắn sâu sắc, còn cứu hắn một lần, hắn thiếu chút nữa kịch giả tình thật, gì kia cùng nữ phụ rồi.

Nữ phụ này làm thật thành công, tiếc là cuối cùng hiểu lầm giữa hắn và nữ chính giải trừ, chuyện nữ phụ đối đãi với nữ chính như vậy bị vạch trần. Kịch tình vì tây trắng nam chính, tuy rằng là tra tấn nữ phụ đủ kiểu, nhưng sự việc đã không có gì hay để nói rồi. Người này nói yêu nữ chính, lại giống những nam chính khác, không tin nhiệm nữ chính.

Ta không rõ logic của tác giả, nếu ngay cả tin nhiệm cơ bản cũng không có, luôn hiểu lầm đến hiểu lầm đi, ngược đến ngược đi, coi như là yêu sâu sắc sao? Có lẽ vì tâm tính M của nàng quá phá, cảm thấy không hiểu lầm sẽ không ngược sẽ không yêu sâu sắc?

Nam chính số bốn này xem như sạch sẽ trong tất cả các nam chính, tiếc là hắn đi con đường ngược tâm. Con người của ta chán ghét tất cả các loại ngược, cho dù là thân hay là tâm, cho nên ta phải tàn khốc đối đãi với hắn.

Nghe xong lời hắn nói, ta cảm động ngẩng đầu nhìn hắn vài lần: "Cám ơn người."

sao ta biết nhiều chuyện như vậy ư?"

"Nghe người nói như vậy, hết thấy chuyện người làm khiến người khác không nghĩ ra đường như đều có đáp án." Sẹo ca suy xét xong, nói.

"Tất nhiên! Bởi vì ta thực sự không phải là Bách Lý Vô Sắc. . . Nhớ năm đó, ta là vai phụ của một quyển tiểu thuyết khác, cảm kỳ thi họa mọi thứ tình thông, hạ độc hạ cổ không nói chơi, võ công cũng cao cường. Nhưng mà nam chính dám chướng mắt ta, chướng mắt ta còn chưa tính, ta còn phải chú tâm hãm hại nữ chính, cuối cùng rơi vào kết cục bị vai nam chính giết chết, bị ai dữ dội. Cho dù ta chán ghét tên tra nam kia đến chết."

"Tác giả sắp đặt ta yêu tra nam, ta nhất định phải yêu, quả thực không phải hai chữ bị kịch có thể hình dung!" Ta tiếp tục tức giận: "Hiện tại tốt lắm, nàng sắp đặt ta tiến vào quyển tiểu thuyết này, ừm, cũng là thoải mái. Trong này, ta là nữ chính! Đừng tưởng làm nữ chính là đã ngóc đầu dậy, nếu người nghĩ như vậy thì sai mười phần, bởi vì tác giả sắp đặt đúng mười tên nam nhân đến ngược ta. Vương gia, giáo chủ, tên ngụy quân tử lúc trước, còn có sát thủ, tài tử, hoàng đế,... Ta không cách mạng, không ngược lại thì chính là đầu đất, bọn họ rõ ràng đây người thiếu hụt, não mọc ở trong thứ tròn tròn."

Sẹo ca đột nhiên ngăn không cho ta nói thêm gì nữa, hần vô cùng nghiêm túc nói: "Nữ hài tử đừng nói tròn tròn gì đó, cũng không biết e lệ. Hiện tại, không bằng nói tác giả sắp đặt cho ta như thế nào." Hần vuốt cằm, vô cùng tò mò.

"Người không nghe thấy lần trước nó kêu sao? Người là vai phụ. Hơn nữa còn chỉ xuất hiện tên, là vai phụ đã chết vào lúc bốn tuổi ở trong kịch tình." Ta an ủi xoa xoa đầu hần, cũng không ghét bỏ đầu hần ẩm ướt.

". . . Ánh mắt của tác giả này không có vấn đề chứ?" Sẹo ca và ta cùng chung mối thù: "Nam nhân ưu tú như ta chỉ xuất hiện một cái tên mà đã chết sao?!"

"Đó là lý do!" Ta bắt lấy tay sẹo ca: "Chúng ta hẳn là đứng ở cùng một chiến tuyến!"

Sẹo ca quay lại nhìn ta: "Tuy rằng nghe người nói rất thần kỳ, nhưng mà, ta biết rằng người không nói dối."

"Người không thể không tin tưởng ta, ta đều thấu tâm đào phổi rồi!" Ta tròn to mắt, không hề có một chút đáng về ốm yếu nào.

Sẹo ca rút tay ra, vuốt cằm: "Cho nên. . . Ta chỉ là nhân vật trong thoải mái?"

"Không sai. . . Mặc dù có chuyện chỉ là một nét bút của nàng, nhưng thân là nhân vật bên trong, có những kinh nghiệm đau đớn chúng ta phải tự mình trải qua, ta biết người nhất định hiểu được cảm giác lúc này của ta."

Sẹo ca xoa đầu ta: "Trước kia cuộc sống của người có vẻ thật sự không tốt."

"Ta đã chết đi chết lại nhiều lần, làm sao mà tốt được." ๑๘๘๑๘

"Đề ca ôm ôm"

"Ôm người muội."

"Không phải là ôm người sao." Sẹo ca đã biết hết thấy, trở nên nhẹ nhõm hơn, điều này làm cho ta không hiểu được, quả nhiên, hần cũng không phải là người đáng hoảng.

Chỗ tốt chính là, não hần mọc ở trên đầu, không mọc ở thứ tròn tròn.

Khi phát hiện tất cả những chuyện của mình là bị người dùng vài nét bút viết ra, sự mê mang trên mặt sẹo ca biến mất, thay vào là sự kiên định chưa từng có, ta biết hần đã có quyết định, vì thế hỏi hần: "Con qua kia đâu?"

"Khi ta rơi xuống thì bay đi rồi."

"Coi như nó chạy trốn nhanh, nếu không thế nào ta cũng phải nướng chết nó." Ta nghe xong sẹo ca nói gì đó, lại nghĩ một hồi, cho ra kết luận. Tác giả này có lẽ là không muốn vào thân thể của Bách Lý Vô Sắc, để không bị ngược chết, đành phải kéo ta đến. Xem bộ dáng kia của nàng, cũng không phải là tự nguyện.

Rốt cuộc là ai khiến nàng xuyên vào tiểu thuyết của mình, còn xuyên thành nữ chính? Đúng rồi.

"Sẹo ca, khối ngọc đen của người đến từ đâu, có mang theo sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Sợ ca nghe ta nói, sờ tay vào trong ngực, quả nhiên lấy ra một khối đen như mực.

"Trước khi đi ta thuận tay mang theo huyết ngọc trên người Giáo chủ, vì vậy, phía trên này lại có thêm một chữ."

"Người ngay cả đồ của giáo chủ nhà người cũng lấy, thật sự là rất tà ác." Ta vừa nói, vừa nhìn đồ Sợ ca lấy ra, phía trên kia quả nhiên lại có thêm một chữ.

"Nếu muốn xuyên. Cái gì?"

"Không biết, vật này vốn đặt ở chỗ để thuốc, ta không tìm được thuốc, chỉ tìm được cái này, ta nghĩ cái này cũng có thể. Trừ sọc." Đại khái ngay cả Sợ ca cũng không tin tưởng bản thân mình, bởi vì lúc nói lời này có chút phản kích: "Ta đã từng hoài nghi phía trên này chính là bản đồ kho báu."

"Người hoài nghi rất hợp lý!" Ta gật đầu, như vật đáng tin hơn so với việc có thể trừ sọc. Lúc này ta đột nhiên nghĩ tới, mỗi lần hấn trộm hình như đều là ngọc trên người nam chính, tất cả việc này có liên hệ gì với nhau hay không? Ta cảm thấy bóng đèn trong đầu ta đột nhiên sáng lên.

"Bạn hữu, làm sao người biết trên người người nào có ngọc?"

Sợ ca lật vật đen như mực lên, phía sau có bảy cái tên, tên tuổi ba người đã trộm qua cũng ở phía trên.

Sau khi thấy được cái này, ta đột nhiên hùng tâm vạn trượng: "Cái này, cùng cái này, cứ để ta lo!" Ta vỗ vỗ lồng ngực của mình: "Hiện tại mục tiêu nhiệm vụ số bốn đã xuất hiện, số năm cũng cách không xa, chỉ cần trộm toàn bộ ngọc của bọn họ, đại khái cũng biết được chuyện gì xảy ra, cuối cùng ta cảm thấy, tình thế này là phát triển theo hướng tích cực."

Ta vẫy vẫy tay với Sợ ca: "Ngài từ đâu tới liền về lại nơi đó đi, ta đi lôi kéo giá trị hận thù đây."

Ta vừa nói sẽ muốn xoay người, lại bị Sợ ca kéo lại.

"Không biết là ai bảo ta không có nhà để về, không biết là ai bảo ta rơi xuống vách núi, không biết là ai bảo ta biến thành đối tượng đuổi giết số một của Ma giáo."

Ta nghiêng đầu nhìn hấn: "Làm sao người biết bọn họ đuổi giết người?"

"Sau khi ra khỏi nơi này có thể không bị đuổi giết sao? Người ngược lại nói một chút coi."

"Dịch dung đi, tóm lại, chớ quên ta." Ta hất tay của hấn ra, tiếp tục đi, lại bị kéo lấy cổ áo sau.

"Bạn hữu, không thể xé nữa, xé nữa ta liền thật sự trở thành dã nhân rừng núi đấy, cũng không nhìn một chút trang phục của ta đã rách nát thành cái dạng gì rồi."

"Ta thật vất vả bò lên bờ, người lại đuổi ta đi? Người muốn ta đi đâu."

"Nhưng sự tồn tại của người rất là trở ngại với chuyện ta phải làm sau này."

"Ta không tin."

"Người phải tin!" Ta chăm chú nhìn hấn: "Đầu tiên, ta phải khiến số bốn yêu ta, khiến số năm ghen tỵ thành cuồng. Sau đó, ta hào phóng tuyên bố ta yêu một người hoàn toàn khác, sau đó thu lấy giá trị hận thù của bọn họ."

Sợ ca thuần thục nhử mầy vớ: "Ta chính là người người yêu kia."

Ta thờ dãi với hấn, người này lúc này làm sao có chấp làm sao khó đây dựa như vậy chứ.

"Ta gắng gượng để cho người lặng lẽ đi theo sau ta, chú ý, là lặng lẽ, người không thể để cho người khác phát hiện ra sự tồn tại của người. Thật ra như vậy cũng tốt, người đi theo ngược lại tương đối an toàn, cho dù ta phải chết cũng phải kéo theo một tấm đệm lưng đúng không?"

"Tai họa do trời, vợ, chúng ta đều sẽ không chết."

"Người dám gọi vậy sao? Người không phải biết đây là Thiên Lôi sao!"

Sợ ca cười với ta một tiếng: "Ta mới vừa rồi đã phát hiện, chúng ta không phải huynh muội thực sự, cho nên ta không có áp lực."

"Người phát hiện cái gì, đó không phải là tự ta nói ra khỏi miệng sao? Không cần một bộ người rất thông minh có được hay không? Gặp qua ngu xuẩn cũng chưa từng thấy qua ngu xuẩn như vậy!"

"Người chán ghét ta ở điểm nào, ta đổi."

"Miệng tiện." (Tiện = dê tiện, ti tiện)

". . . ." Miệng tiện, là một loại cá tính, một loại nhân cách, một loại tập quán, không phải muốn thay đổi là có thể thay đổi.

"Người vừa rồi cao hứng vì chúng ta không phải là huynh muội đúng không? Nhưng cao hứng thì sao, rồi khỏi thân thể này, ta liền sẽ không biết đi nơi nào. Cho nên không nên mê luyện tỷ, tỷ chỉ là một truyền thuyết." Ta đương đương tự đắc ngóc đầu nhỏ lên, nói như vậy.

Sẹo ca vô cùng bất đắc dĩ nhìn ta: "Người không cần chịu trách nhiệm, trước lúc người phải đi nói với ta một tiếng."

"Người muốn làm gì?"

"Mức độ thấp nhất, ta muốn trước khi người rời đi, là ở trước mặt của ta."

"Thật ra miệng của ta cũng rất hư, nhân cách cũng hư, còn không phải là người tốt, luôn muốn hại người. Làm sao người cứ chấp nhất ta như vậy chứ? Không nghĩ ra." Ta nỗ lực biểu đạt sự nghi ngờ của mình.

Sẹo ca cười nhìn ta: "Người rất chân thật, có lẽ phải nói là, người là người duy nhất chân thực ta từng gặp."

Ta đột nhiên cảm thấy, Sẹo ca thật đáng thương. Nhưng điều này còn chưa đủ để dao động ta, dù sao ta là người có tâm địa sắt đá.

"Ta sẽ cố gắng, yên tâm, người biết ta là loại người trước khi người khác tổn thương ta, sẽ hung hăng tổn thương người khác. Ta vĩnh viễn cũng sẽ không khiến bản thân ăn thua thiệt." Ta vừa nói vừa chạy về sơn động, đem quả đại tên sát thủ kia lưu lại ra, nhét vào trong tay Sẹo ca: "Lấp đầy bụng đi, chờ một lát người kia sẽ trở về, người tìm nơi nào đó tránh đi, người kia là nhân vật mục tiêu. Yên tâm, ta sẽ lấy được ngọc, không làm được vật kia còn có liên quan tới ta."

"Nhưng bên ngoài rất lạnh." Sẹo ca cau mày lông cấn trái cây, bộ dáng rất là đáng thương.

Ta quay đầu, đưa cây đuốc cho hắn: "Chính người nhóm lửa sưởi ấm, nhớ đi xa chút, không nên bị phát hiện."

Sẹo ca cúi đầu, nhìn lòng bàn tay ta bị nhánh cây quệt bị thương, hắn tự tay chạm vào vết thương kia, nhẹ nhàng mở miệng: "Đau không? Đau thì nhớ phải nói. Cổ họng người cũng thực khàn rồi mà còn nói nhiều như thế."

Hắn không nói như vậy, ta cũng muốn quên ta còn đang bị bệnh.

"Không nên bày ra bộ dáng khổ sở vì ta, ta cũng không phải rất khó chịu, so với những đau thương ta từng trải qua rồi, đây không coi là gì cả. Đừng quên, lúc trước ta tự rút mũi tên, so với cái này còn đau hơn nhiều." Đừng tưởng rằng làm như vậy ta liền sẽ cảm động, ta mới sẽ không. hắn là không nên.

Thời điểm ta nói xong những lời này, Sẹo ca đột nhiên nhảy lên cây, dùng lá cây dấu đi thân hình của mình. Ta quay đầu, quả nhiên thấy sát thủ quân trở lại.

Ta gặp được người, lập tức khôi phục thành bộ dạng nhu nhược bệnh nhân nên có, mà không phải là vô cùng vui vẻ.

Hắn nhìn thấy ta đứng ở bên ngoài, lập tức tiến lên mấy bước, khẽ đỡ ta.

"Sao lại ra ngoài này, người bây giờ có bệnh trong người, không thể phơi gió."

"Ồ bên trong quá buồn bức, như thế nào, người tìm được cửa ra sao?"

Hắn hướng ta gật đầu một cái: "Người nghỉ ngơi chút nữa đi, ta dẫn người ra ngoài."

"Được."

Ta nhu nhược bị hắn dìu vào trong sơn động, ngồi xuống trên cỏ khô, đợi một hồi, ta mới do dự mở miệng: "Thật ra thì, ta hiểu sơ y thuật, người có thể giúp ta đi tìm một chút dược thảo hay không, vết thương trên người người cũng phải xử lý một chút nữa."

Thấy ta nói như vậy, hắn lập tức đem ánh mắt đặt ở trên người ta, mở miệng nói: "Cái này không thành vấn đề, người nói muốn cái gì, ta lập tức đi tìm."

"Liền phiền toái người." Ta vừa nói tạ ơn, vừa miêu tả cho hắn hình dáng của mấy cây thảo dược. Lúc nói lời này, ta nhìn khắp nơi trên người hắn, xác định trên người hắn không mang đồ có liên quan đến ngọc, ta hơi mất mát. Chỉ là, hiện tại hắn không mang ngọc cũng không sao, ta tin tưởng số năm sẽ rất nhanh đi tìm.

Hắn gật đầu với ta một cái, liền xoay người đi ra ngoài.

Ta ngáp một cái, an tĩnh chờ trong sơn động. Mặc dù người nọ là sát thủ, tuy nhiên được thiết định vô cùng đơn thuần, tâm trí còn không kiên định. Sau khi lăn lộn mấy vòng trên cỏ khô, ta thấy hắn còn chưa trở lại, liền bắt đầu nhắm chán đếm ngón tay. Nếu như trước buổi trưa chúng ta còn chưa rời khỏi nơi này, nhất định phải giải quyết vấn đề thức ăn, buổi sáng ăn trái cây cũng được, buổi trưa thế nào cũng phải có chút thịt.

Ta sờ sờ bụng của mình, không được, càng nghĩ càng đói.

Đang lúc ta xuất ra thàn, ta cảm thấy trước mặt của ta đột nhiên phát qua một trận gió lạnh. trận gió lạnh này khiến cho ta toàn thân lạnh lẽo, cũng khiến ta hoài nghi. Đây là không phải số năm tới chứ? Hơn nữa còn ở nơi nào đó nhìn thấy ta, hiểu lắm cái gì?

Ta đây cũng thật sự bị đau khổ dồn ép, ta cái gì cũng chưa kịp làm đâu. Nhưng lúc này ta lại không thể nhìn khắp nơi, không thể làm gì khác hơn là giả bộ mình cái gì cũng chưa phát hiện, bộ dáng nhu nhược ngã xuống. Bởi vì có thể hiện tại ta đang bị người vây xem, ta liền nhàm chán đến lần trên mặt đất cũng không được.

Ta nhàm chán chờ, sắp đến buổi trưa mới nhìn đến số bốn trở lại, hấn trừ cảm theo thảo dược, còn cảm về một con chim.

"Người trở lại."

Hấn hướng ta gật đầu một cái, đi tới bên cạnh ta: "Ta đi xử lý con gà rừng này trước, người tốt nhất nghỉ ngơi, thảo dược này trước mắt không có biện pháp xử lý, đợi đi ra ngoài rồi hãy nói." Hấn nói xong, đem thảo dược đặt ở trước mặt ta.

Ta chọn ra một chút, đặt ở trước mặt hấn: "Cái này, có thể đập nát thoa lên vết thương của người, như vậy sẽ nhanh khỏi."

Số bốn gật đầu với ta một cái, bình tĩnh nhìn ta một hồi, mới nói: "Ta biết rồi, ta sẽ đi xử lý vết thương ngay bây giờ."

Tâm tình của hấn hình như không tệ, ta có thể từ trong âm thanh của hấn nghe được. Bởi vì thiết định nhân vật hấn không có biểu cảm gì, vì vậy hấn không cười với ta.

Ta nằm ở này, nhìn hấn đi ra ngoài lại trở về, đi ra ngoài lại trở về, xử lý xong thương thế của mình còn phải xử lý gà rừng, rất bận rộn. Ta nằm ở đó, chỉ cần khi hấn nướng chín xong há mồm ăn là được, thật là vô cùng nhàn nhã.

Bởi vì không có gia vị, chỉ là nướng chín thịt, mùi vị đó dĩ nhiên là chưa ra hình dáng gì, hơn nữa còn có chút chua. Nhưng mà ta lại không chút ghét bỏ, liền lành ăn hai cái đùi gà. Sức ăn của ta luôn luôn không nhỏ, nhưng lần này ta lại thịt đau đưa những phần thịt khác cho số bốn ăn, mặc dù. Ta đã ăn xong phần nhiều thịt nhất rồi.

Ăn xong lại nghỉ ngơi một lát, số bốn bắt đầu đỡ ta rời đi. Bởi vì ta mắc bệnh, lại là một nữ tử nhu nhược, sau khi đi một lát ta liền bắt đầu một mồi toát mồ hôi, số bốn thấy, lập tức muốn đỡ ta. Ta dĩ nhiên là khước từ một hồi lâu, mới rụt rè đồng ý.

Mới nằm sắp trên lưng số bốn, ta lập tức cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Lúc này số bốn cũng phát hiện không bình thường, cảnh giác nhìn chung quanh một chút.

Ta nhàm chán ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Sẹo ca đứng trên một cái cây cách phía trước chúng ta không xa. Công phu ẩn nấp của hấn tốt vô cùng, nằm ở trên cây không tiếng động, tựa như một con côn trùng sáp nhập vào trong thiên nhiên rộng lớn. Nếu không phải là ta cố ý đi tìm, rất có thể sẽ xem nhẹ bỏ qua hấn.

Số bốn quan sát một hồi lâu, lại phát hiện không có động tĩnh gì khác, đành phải cảnh giác công ta đi. Ta nằm ở trên lưng hấn, vẻ mặt tươi cười. Bình thường người sẽ nhìn ta chăm chăm như vậy chỉ có nữ phụ, nhưng lần này này. Còn rất có một loại cảm giác thành tựu quái dị.

Số bốn công ta trên lưng vòng vo hai vòng trên đảo, mới tìm được một kẽ núi, từ nơi này đi ra ngoài, là có thể đến một thôn xóm. Chỉ là, đường núi toàn bộ là đá vụn, không phải đi rất tốt. Đợi đến khi hấn công ta ra ngoài, đã qua ba canh giờ, trời đã muốn tối.

Sau khi đi ra, hấn để ta ở bên ngoài thôn, mình vào trong thôn trước dò đường. Ta ngoan ngoãn gật đầu một cái, nhìn hấn vào thôn.

Được chăm sóc cũng không tệ lắm nên ta đây bày tỏ tâm tình không tệ, ngoan ngoãn chờ tại chỗ, đợi một hồi, chỉ thấy số bốn đổi một thân áo vải sạch sẽ đi ra, trong tay hấn còn cầm một bao quần áo. Đi tới trước mặt ta, hấn mở miệng nói: "Đi trước đổi một bộ quần áo đi, đợi lát nữa chúng ta tìm thêm một chỗ qua đêm."

Ta gật đầu một cái, cầm bọc quần áo hấn đưa tới, tìm một xó xinh hẻo lánh đổi y phục. Dĩ nhiên ta chỉ là đổi phía ngoài, bởi vì đang có người nhìn chăm chăm, ta không đổi áo lót. Thay quần áo xong, ta có một loại lòng trung thành thôn cô, tâm tình càng không tệ. Ta theo sau lưng số bốn, mặc hấn mang theo ta đến một nhà trọ nhỏ cũ rách.

"Chường quỹ, vẫn còn phòng trống chứ?"

Chúng ta đứng trước quầy, bên trong quầy đứng một lão nhân gia, hình như hấn có chút không thấy rõ người, nắ híp một lúc lâu mới mờ hồ mở miệng: "Có có, hai vị muốn một phòng hay hai phòng? Tiểu điểm của ta cũ rách, chỉ là có thể cho người ở, những thứ khác liền làm không được."

Chường quỹ này thật đúng là một lão nhân gia thật thà, chúng ta hiện tại còn chưa bắt bẻ gì, số bốn quay đầu nhìn ta một cái: "Muốn một gian đi, ta có thể ở gần để bảo vệ người."

Ta nghĩ một hồi, mới gật đầu một cái: "Vậy cũng tốt."

Số bốn thấy vậy, lúc này mới quay đầu nhìn về phía lão chường quỹ: "Một gian phòng."

Lão chường quỹ nghe được, hướng chúng ta gật đầu một cái, mang theo chúng ta đi lên lầu. Phòng trên lầu quả nhiên giống như chường quỹ nói, cũ rách

chỉ có thể để người trọ, hơn nữa còn chỉ có một cái giường, chần đều là là miếng vá. Số bốn lòi kéo lão chường quỹ đi ra ngoài, đưa bạc, hơn nữa nói mấy câu gì đó.

Chường quỹ gạt đầu đi ra ngoài một hồi, rất nhanh ôm thêm một cái chần trở lại.

Số bốn mở miệng nói với ta: "Ta ngã ra đất nghỉ, người ngủ trên giường đi. Yên tâm, ta sẽ không làm gì người."

Ta mặt tràn đầy tin cậy nhìn của hắn, nghiêm túc gạt đầu một cái: "Cám ơn người chăm sóc ta như vậy."

Số bốn hình như ngẩn ra, theo bản năng vươn tay ra, hình như muốn chạm vào mặt của ta. Nhưng đột nhiên lại thu về, còn lúng túng ho nhẹ một tiếng, nói: "Sắc mặt của người tốt hơn nhiều rồi, nhưng vẫn phải hảo hảo nghỉ ngơi, người nằm một hồi, ta sắc thuốc cho người." Hắn nói xong, cũng không đợi ta nói cái gì, vội vã đi ra ngoài.

Ta nhìn bóng lưng của hắn, cảm thấy người này từ trên mặt xem ra cũng không tệ lắm, đáng tiếc kịch tính quá mức cực phẩm. Ta xoay người, vừa định nằm xuống, đột nhiên, cửa sổ trong phòng bị một hồi cuồng phong thổi ra, một hắc y nam nhảy vào.

Đột nhiên xảy ra biến cố như vậy, lúc này nếu ta sợ hãi kêu lên có tới 80% cơ hội sẽ bị hàng này điểm á huyết, vì vậy, ta chỉ là rất bình tĩnh nhìn hắn, nhìn hắn đến gần ta, mà ta không tiếng động nhu nhược lui về phía sau. Hắn nhìn mặt ta, lại nhìn một chút thân thể của ta, nhếch miệng lên thành một đường cong giễu cợt.

Ta từ từ lui về phía sau, thối lui đến giữa giường, ta xoay người, bắt được cái gối gỗ bên trong.

Khách điểm này đích xác rất rách nát, gối đầu chính là một miếng gỗ nhét vào bên trong vải rách. Ta thấy hắn còn muốn tới, nắm lấy gối đầu nhìn đầu của hắn, hắn tự nhiên biết ta muốn làm cái gì, lập tức đưa tay đi ngăn cản, nhưng là. Hắn đầu cũng không phải trên đầu hoặc là cái tay đưa ra ngăn cản, mà là phía dưới.

Nguyên lai ta làm một động tác giả, đổi vị trí chỗ đập.

". Người!"

Khi hắn bị đau, ta buông giọng: "Phi lễ a!" Khách điểm cực kỳ nhỏ, ta tin tưởng số bốn lập tức có thể chạy về.

Khi hắc y nam đang sắc mặt khó coi, ta cười, ngay sau đó, số bốn thật nhanh chạy về hướng bên này. Hắc y nam không có cách nào, đành phải chọn cửa sổ mà đi. Trước khi số bốn bước vào, ta lấy ngón út móc móc lỗ tai, sau khi hắn đi tới, ta lại ở trên giường, một bộ nhu nhược hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

"Phong ca ca!" Thấy được nam chính số bốn xuất hiện, vành mắt của ta từ từ ửng hồng, nước mắt bắt đầu tụ lại trong hốc mắt, bộ dáng tựa như rơi không được. Một tiếng gọi kia của ta, trong nhu nhược mang theo sợ hãi, trong sợ hãi mang theo buồn long khi thấy có người cứu giúp. Ta trước trước mấy bước, cẩn thận kéo lấy tay áo của hắn.

Nghe được âm thanh sợ hãi đến khẽ run của ta, nam chính số bốn lập tức đem ta bảo vệ ở phía sau, cảnh giác nhìn cửa sổ bị mở ra, hắn nhìn một hồi lâu, xác định bên ngoài không ai, mới cẩn thận xoay đầu lại, lo lắng xem ta: "Vừa mới xảy ra chuyện gì?"

Ta thận trọng níu lấy một mảnh vải áo của hắn, dáng vẻ chưa tỉnh hồn: "Ta cho là người của Giáo chủ đuổi tới rồi." Ta vừa nói, trong mắt hiện lên nhìn nam chính số bốn trước mặt: "Đó là một nam tử mặc áo đen, hai mắt hắn đỏ như lửa, giống như Tu La, đó nhất định là một người rất lợi hại. Phong ca ca, người chính là để ta ở chỗ này, mình rời đi đi, ta không muốn liên lụy đến người."

Nhìn đi, ta là cỡ nào thiện lương, cỡ nào đáng thương, cỡ nào làm người thương tiếc? Chỉ cần không ai biết bóng tối trong thế giới nội tâm của ta, ta liền có thể tiếp tục như thế.

Đôi mắt số bốn lóe lên, không biết nghĩ tới điều gì, hắn đem đôi tay đặt ở hai vai của ta, hình như muốn cho ta một chút cảm giác an toàn.

"Không cần lo lắng, nếu như là người kia, có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì."

Nghe số bốn nói, ta ngẩn người, từ từ cong khóe miệng: "Ta. Tin tưởng người, người nhất định có thể bảo vệ ta, lại nói, Phong Ca Ca còn là thứ đầu tiên đối tốt với ta như vậy." Ta trừng mắt nhìn, làm ra một bộ cố gắng mỉm cười để cho cho hắn yên tâm. Ta mặt dày chia vào bộ dạng thân ác mười sáu tuổi này giả bộ nai tơ, hắn không cảm động một cái như vậy cũng quá không nể mặt rồi.

Ta đây đã một lần đóng qua bi kịch, việc thiếu nữ yếu đuối tràn đầy lo lắng bất an với thế giới bên ngoài, ta đây tràn đầy tin cậy, nếu nội tâm hắn không

rung động từng trần, liền hồng luôn thiết định tác giả đặt cho hần.

Quả nhiên, hai tay số bốn nắm vai ta thật chặt, hần nhu hòa hạ giọng an ủi ta: "Yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi."

Ta nghiêm túc hướng hần gật đầu, hỏi tiếp: "Thuốc đã xong chưa? Ta có một chút mệt mỏi." Ta vừa nói, vừa đưa ngọc móng ra dụi dụi con mắt, lông mi chớp chớp còn mang theo nước mắt.

Móng mạnh như vậy, coi như thân lão yêu quái ta đã làm tốt!

Số bốn lôi kéo ta ra ngoài, vừa đi, vừa nói: "Còn chưa xong, chúng ta đến phòng bếp chờ."

Hần đoán chừng là không yên lòng để ta một mình ở lại trong phòng, cho nên mới quyết định dẫn ta theo bên người. Ta ngoan ngoãn đi theo, bước chân nhẹ nhàng linh hoạt tiêu sái sau lưng hần.

"Đúng rồi. Ngươi, tại sao phải. . . ." Hần do dự một hồi, vẫn chưa hỏi xong.

Ta lại biết hần muốn hỏi cái gì, tay ta bị hần nắm nhẹ nhàng run lên, sau khi biểu đạt hết sự sợ hãi của ta, ta lại khẽ cười, dường như dùng điều này để che giấu cái gì.

"Ngươi. Ngươi là muốn hỏi tại sao ta trở thành. Tân nương của giáo chủ sao." Ta hơi cúi đầu, âm thanh run rẩy. Thời điểm số bốn xoay đầu lại, vừa đứng nhìn thấy ta có chút lo lắng nhìn hần, khi phát hiện hần đang nhìn tới, ta lập tức giả kinh hoảng cúi đầu.

"Ta. Vốn là người ở Vương gia thôn cách nơi này rất xa, phụ thân nuôi lớn ta thích rượu như mạng, ca ca là dân cờ bạc, ta, ta cũng không phải nói ta ghét bỏ bọn họ, ta vẫn rất nỗ lực sống, cho dù phụ thân không thân thiết với ta, ca ca cũng thế, ta vẫn không có bất kỳ oán hận gì. Nhưng trước đây không lâu." Ta cắn môi một cái, ánh mắt trở nên vô cùng bi thương.

"Cha ta đột nhiên nói cho ta biết, ta không phải hài tử của hần, mà là nhặt từ ven đường. Vì trả khoản nợ, hần muốn đem bán ta cho kỹ viện, ngay cả ca ca cũng cố ý định vô cùng không tốt với ta, ta, ta vô cùng sợ, liền chạy ra ngoài, lại bị người của Ma giáo bắt được." Ta thấp giọng nói xong, âm thanh ngừng lại.

Ta không tiếp tục phát ra âm thanh dư thừa, chỉ là cúi đầu đi theo hần, bà vai ta không rung động, không phát ra bất kỳ động tĩnh gì, ần nhẫn khiến nước mắt chảy ra, rơi xuống trên mặt đất.

Tiếp đó, ta nhìn thấy bước chân số bốn ngừng lại, ta hiểu rõ hần phát hiện rồi. Ta cúi đầu không có bất kỳ biểu tình gì, khi hần đưa tay chạm vào mặt của ta, ta ngẩng đầu lên nhìn hần, vẻ mặt tươi cười, tựa như nước mắt chưa từng tồn tại. Nhưng nước mắt vẫn như cũ, ta làm chính mình cũng không biết mình đã khóc, mở miệng cười: "Nếu như thời điểm rơi xuống vách đá không phát hiện ra Phong Ca Ca, ta đã chết rồi, nói như vậy, ngươi còn cứu ta một mạng. Không biết nên sống như thế nào nữa, không biết nên đi nơi nào, không có ai cần, không nhà để về."

Lời của ta còn chưa nói hết, số bốn lại ngăn trở ta lại, hần tự tay bưng kín miệng của ta, cảm xúc có chút kích động mở miệng nói: "Không cần nói nữa, thật xin lỗi, vốn không nên nhắc tới." Hần nói xong, từ từ ôm ta vào trong lòng: "Về sau ta sẽ bảo vệ ngươi, luôn luôn bảo vệ ngươi."

Đầu của ta bị vùi vào trong ngực hần, cho nên hần bây giờ căn bản không thấy được vẻ mặt chân thật của ta là dạng gì.

Ta là một tên vô lại, vì đạt được mục đích, có thể dùng mọi thủ đoạn. cho dù là đùa bỡn tình cảm. Ta nghĩ, ta quả nhiên là hư không chịu nổi rồi, tác giả nhiều lần thiết định cho ta nhân cách ác độc, đã đem sự thiện lương lúc đầu của ta tàn phá đến cơ hồ hoàn toàn biến mất.

"Ngươi sẽ không bỏ lại ta đúng không?"

"Sẽ không."

Lần này, cũng không phải là ân nhân cứu mạng đơn thuần như vậy rồi. Hần còn có một phần trách nhiệm ta cấp cho hần, hy vọng duy nhất của ta, ký thác, lệ thuộc vào, thật sự là xin lỗi rồi.

Ta không tiếng động khiến nước mắt ướt ngực của hần, từ từ hòa hoãn tâm tình của mình. Ta mỉm cười, cùng hần vào phòng bếp, ngoan ngoãn ngồi đó, nhìn hần sắc thuốc cho ta.

Nữ hài tử có thể làm cho người đau lòng nhất, sẽ không phải là khóc, mà là, cho dù bi thương cũng mỉm cười, đem khúc lóc nuốt xuống.

Thuốc trị thương hần đơn giản một chút ta cũng biết, cũng tương đối hiểu biết độ lửa, ngồi ở chỗ này ta còn có thể nhắc nhở hần, thuốc đại khái sắc tới trình độ nào có thể tốt. Bởi vì thân thể còn có chút không thoải mái, ta rất dễ dàng mệt mỏi, bất tri bất giác, đầu của ta đã tựa vào trên vai số bốn, khẽ ngủ thiếp đi.

Lúc đêm khuya, số bốn nhẹ nhàng đẩy ta tỉnh.

Khi ta nhìn sang hần, có thể trộm qua ánh hoàng của ngọn đèn dầu nhìn đến ánh mắt đặc biệt ôn hòa của hần, hần dùng một loại giọng điệu dụ dỗ, nhẹ giọng nói: "Thuốc đã đổ ra được một lát, bây giờ còn ấm chút, có thể uống."

Ta vươn tay, nhận chén thuốc hần đưa tới, đây không phải là dùng dược liệu nấu, vì vậy cũng không có màu đen như mực, hơn nữa còn mang theo một

cổ mùi được thảo thơm ngát.

"Sẽ có chút đắng, ngươi kiên nhẫn một chút." Hắn thấy ta chậm chạp không uống, mở miệng nói.

Ta cười hướng hắn gật đầu, ngửa đầu đem thuốc một hơi uống vào. Thuốc này xác thực đắng, nhưng lại không bằng một phần vạn đắng ta đã từng chịu, cho nên ta còn có thể cười được, nói một tiếng không đắng.

Số bốn nhìn ta một hồi lâu, mới đưa tay sờ sờ mặt của ta, mắt mang thương tiếc nói: "Nếu đắng, có thể nói ra."

Ta quay đầu, trốn khỏi tay của hắn, làm ra dáng vẻ có chút xấu hổ: "Thật không đắng, thật, ta cũng muốn bệnh của mình sớm khỏi một chút, nếu không sẽ liên lụy đến ngươi."

Số bốn dĩ nhiên không thể nói muốn cho bệnh của ta chậm khỏi một chút nào, vì vậy hắn chỉ có thể rất bất đắc dĩ nhìn ta mấy lần.

"Đi về nghỉ ngơi đi, ngươi cũng mệt mỏi."

"Được."

Ta cùng số bốn cứ như vậy vai kề vai trở về, một đêm này ánh trăng vẫn vô cùng đẹp như cũ, làm cho con đường phía trước chúng ta không chút nào mờ mịt, có thể kiên định bước ra từng bước. Sau khi trở lại phòng, ta lật người nằm ngủ ở trên giường. Buổi tối ở sơn động đó ta ngủ cũng không được thoải mái, cho dù phía trước có đồng lửa, nhưng cũng vẫn có gió thổi vào.

Mà tối được nơi này, tinh thần của ta hoàn toàn thư giãn xuống, cơ hồ đầu hơi dính gối liền ngủ mất rồi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, ta cảm giác mình khỏe lên nhiều, cổ họng đã không còn rất đau nữa. Ta vừa mở mắt ra trước tiên liền nhìn sang bên cạnh, muốn nhìn một chút số bốn đã tỉnh lại chưa, đây coi như là phản xạ có điều kiện của ta. Vừa khéo, lúc ta quay đầu liền chạm phải một đôi tròng trọc.

Quanh khoeo mắt số bốn có chút màu xanh, hình như là một đêm không ngủ được, có lẽ hắn suy nghĩ cả đêm.

Thấy ta vừa tỉnh lại liền nhìn hắn, hắn lập tức buông lỏng ánh mắt, nói với ta: "Yên tâm, ta sẽ không rời đi, ta đi lấy nước rửa mặt cho ngươi."

Xem ra, số bốn giải thích hành động của ta thành không có cảm giác an toàn, cho nên mới phải tỉnh lại liền nhìn xem hắn có ở đó hay không?

Mấy ngày nay, số bốn cũng biểu hiện khá vô cùng, nếu như không phải có những hiểu lầm trong nguyên văn, hắn thật sự là một nam nhân thật tốt. Dù tỉ mỉ, biết chăm sóc người khác, có trách nhiệm. Chỉ là, hắn cũng dễ dàng mềm lòng, mềm lòng đối với nữ nhân, không đủ kiên định.

Khi số bốn đi ra ngoài múc nước, ta lập tức chỉnh sửa quần áo mặc trên người một chút, ở nơi cũ rách này ngay cả gương cũng không có, chỉ có một chiếc lược gỗ đã gãy một nửa. Ta lấy lược, từ từ chải tóc, trước đều là Lục Trúc chải tóc cho ta, ta căn bản cũng không để kiểu tóc quá phức tạp, hiện tại không ai hầu hạ, ta không thể làm gì khác hơn là buộc thành hai bím tóc rất có khuôn cách thôn cô.

Cá nhân ta cảm thấy, bộ dáng thanh thuần như vậy cũng không tệ lắm, có thể che giấu nội tâm bí ối của ta.

Số bốn rất nhanh bưng một chậu gỗ trở lại, ta nhận lấy khăn hắn đưa tới, đơn giản vệ sinh sạch sẽ khuôn mặt, dùng nước sạch súc miệng, sau đó bị hắn mang theo xuống ăn điểm tâm, sau khi cơm nước xong, ta cẩn thận hỏi hắn có an bài gì.

Số bốn thấy bộ dạng rất sợ hãi chạy mất của ta, đưa tay nắm lấy tay ta, an ủi.

"Ta dẫn ngươi tới chỗ ở trước kia của ta, chỗ đó cách nơi này không xa, cỡi ngựa một ngày liền có thể đến."

Này, nam nữ thụ thụ bất thân!

Quên đi, thiết định quan hệ nam nữ ở thế giới này thì có vấn đề gì, ta tạm thời cũng không so đo.

"Vậy thì tốt, nghe lời ngươi." Nhìn ta ngoan ngoãn chưa?

Số bốn nghe ta nói, ánh mắt ấm áp, sau khi mang theo ta đi mua mấy thân quần áo, lại cầm bọc quần áo đi mua một con ngựa. Hắn để cho ta đội mũ, che kín dung mạo của ta, mang theo ta cỡi ngựa. Chúng ta bây giờ phải gấp rút lên đường, trước khi bị đội ngũ khác phát hiện, tốt nhất không cần dừng lại lâu ở một chỗ.

Ta mới cỡi ngựa, dù là được một người mang theo, thời điểm vừa mới bắt đầu cũng bị xóc nảy không mấy dễ chịu, điều này làm cho tâm tư ta hoàn toàn không có ý xấu, chỉ muốn nhanh tới nơi một chút. Ta hiểu rõ hắn muốn đi đâu, đó là nơi nữ chính ở cùng hắn một thời gian rất dài trong nguyên kịch, một thôn nhỏ cách xa ồn ào, bị sườn núi vây quanh.

Đó là một nơi tốt để ẩn cư, ta nghĩ ta đại khái sẽ thích chỗ đó, nếu như không có những thứ kịch tình bức mình này, ta nhất định sẽ rất thích ở nơi đó.

Trừ ăn cơm, ta đều ở trên ngựa, bởi vì được số bốn che chở, cho nên cỡi ngựa lâu như vậy, cái mông của ta cũng không bị mài ra một cái gì. Trước khi trời tối, chúng ta rốt cuộc đến nơi.

Số bốn trừ thân phận sát thủ, ở trong thôn này chính là thân phận một nông phu bình thường, biểu tình của hắn mặc dù không nhiều lắm, nhưng là người rất tốt, vì vậy rất được người thích. Hắn có một gian nhà ở nơi này, cho dù hắn thường làm nhiệm vụ không thể ở, cũng muốn người đến đúng giờ quét dọn, do đó khi chúng ta đến, không thể làm gì khác hơn là xuống ngựa, liền có phòng ốc sạch sẽ có thể vào ở.

Sau khi đến nơi này, ta rốt cuộc có thể hảo hảo tắm nước nóng rồi.

Ta rất là hài lòng chỗ ở của số bốn, mới tới nơi này ta liền lượn quanh vài vòng, dáng vẻ rất vui mừng, giống như là đã coi nơi này trở thành nhà mới của ta. Số bốn nhìn thấy bộ dạng ta vui mừng như thế cũng không phải thoải mái bình thường, trong mắt của hắn mang theo ý cười xem ta vòng tới vòng lui, khi ta sắp xếp y phục, hắn đi nấu nước cho ta tắm, khi hắn đi nấu nước cho mình tắm, ta tới trong vườn rau trước nhà hái rau, trở lại nấu một bữa cơm tối vô cùng đơn sơ.

Số bốn từ nhỏ đã là cô nhi, cho nên hắn vô cùng khát vọng sự ấm áp của gia đình, ta vô si lợi dụng một điểm này, cố ý tạo ra loại cảm giác này.

Mặc dù chỉ là đơn sơ, thậm chí là thức ăn thô tháo, lại có một loại ấm áp của gia đình.

"Về sau nếu vẫn ở nơi này, ăn không trả tiền thực ngưng ngừng, để cho ta chuẩn bị thức ăn đi, ta sẽ cố gắng chăm sóc tốt Phong Ca Ca, ta muốn trở thành người nhà của Phong Ca Ca, Phong Ca Ca cho ta sinh mạng mới!" Đôi mắt ta lờ lờ nhìn số bốn, khiến cho lời phản đối lời ta của hắn căn bản không nói ra miệng, chỉ có thể vô cùng dịu dàng nhìn ta, có thứ gì đó trong mắt hắn đang chậm rãi hòa tan.

Nếu như vừa bắt đầu chỉ là muốn chăm sóc ta, chỉ là bởi vì trách nhiệm, chỉ là bởi vì ta đã cứu hắn một mạng muốn báo ân, như vậy sau một đêm này đi qua, sẽ không cùng một dạng.

Phải càng thêm thân mật một chút mới được, nếu không số năm thế nào xuất hiện?

Hiện tại, ta liền tạm thời diễn tốt kịch tình.

Tối nay ta ngủ thoải mái hơn so với tối hôm trước, chỉ là sáng hôm sau thời điểm rời giường liền bị kịch, ở trên ngựa xóc nảy một cả ngày, đứng lên cũng cảm giác toàn thân chưa xốt đau đớn vô cùng, chỉ có thể nơi này đắp nơi kia bóp.

Ngủ giấc của sát thủ cũng rất nhạy cảm, ta cố ý tạo chút ít tiếng vang, một bộ cẩn thận không muốn đánh thức hắn vụng về bước qua cửa phòng hắn, chuẩn bị điểm tâm thật sớm. Ta chính là chưa từng hiền thê lương mẫu như vậy, nếu không phải vì càng thêm mềm hoá trái tim của hắn mà nói.

Phòng bếp xây ở bên ngoài, ta vừa đi ra ngoài làm điểm tâm, lập tức bị thôn dân dậy sớm phát hiện, bọn họ tò mò quan sát ta, to gan suy đoán ta là cô vợ số bốn mang từ bên ngoài về, ta chỉ là cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Đợi đến khi số bốn chân chính phát hiện ra, tin đồn như vậy đã truyền mấy ngày rồi, hơn nữa nguyên nhân hắn phát hiện ra là người vợ xinh đẹp của hắn bị cưỡng thế vậy xem.

Tác giả thiết định cho ta xinh đẹp cũng không phải là loại xinh đẹp bình thường, mà là tuyệt mỹ trong tuyệt mỹ, không dẫn đến sự chú ý của người khác mới là lạ.

Thôn này không giao lưu với bên ngoài, cho nên ta không quá lo lắng tin tức mình ở chỗ này sẽ bị rò rỉ ra ngoài.

Số bốn có lúc sẽ bò dậy thật sớm, trước khi thôn dân rời giường luyện võ trong sân, đợi đến lúc thôn dân ra ngoài, ta cũng rời giường, hắn sẽ đi về phòng giả bộ ngủ. Tiếp đó, ta sẽ chuẩn bị điểm tâm cho hắn, hắn có nói qua mấy lần không cần ta chuẩn bị rồi, ta sẽ cười đồng ý, sau đó ngày hôm sau tiếp tục làm như vậy, mục đích là mềm hóa trái tim hắn đến trình độ ta bóp thế nào cũng được.

Ta hiểu rõ tình cảm được chăm sóc như thế, được ý vào từ từ xâm thực lấy trái tim số bốn. Ta không cần tình yêu của hắn, chỉ là, đem loại tình cảm này nhào nặn thành tình cảm không tồi hơn tình yêu sâu sắc, cho dù là tình yêu, cũng có thể dời đến trên người người khác.

Trừ hòa tan tâm của số bốn, ta còn đang đợi số năm tự mình nhảy ra lần nữa, không phải khi số bốn rời đi mới ra ngoài, mà là mạo hiểm khi số bốn vẫn còn ở đây liền nhảy ra, nếu không, ta chẳng làm trung gian giữa bọn họ làm gì rồi.

Trong thôn xóm, tin ta là vợ số bốn truyền đi mạnh hơn trước, hôm nay lúc ăn cơm, số bốn rốt cuộc muốn ta bày tỏ một chút gì.

Trong tay hắn cầm dưa, do dự một lúc lâu, hình như là đang suy nghĩ mở miệng như thế nào.

Ta lẳng lặng chờ hắn, liền vén tay áo hắn lên, vừa đứng lộ ra chuỗi ngọc châu ở cổ tay.

Ánh mắt ta sáng lên, không chuẩn bị chờ hắn nói chuyện: "Cái này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người đeo, thật xinh đẹp." Ta tán thưởng nhìn đồ trên tay hắn, cười trước một bước mở miệng với hắn.

Hắn nhìn thấy tầm mắt ta, hình như là có chút ngưng ngừng: "Cái này. Là mẹ ta để lại cho ta, nói đeo cái này vào, sẽ làm ta có dũng khí."

"Thật tốt, ta cũng chưa từng thấy qua mẹ ta, người nhà của ta cũng chưa từng cho ta đồ." Trong mắt ta mang theo chút khát vọng nhìn hắn, chỉ còn thiếu không viết đầy trên mặt "Ta muốn cái này ta muốn cái này ta muốn cái này".

Số bốn rõ ràng cảm thấy ý tứ trong mắt ta, hắn sờ sờ đồ trên tay, qua thật lâu mới mở miệng: "Nguyệt Nhi, người. Nguyên ý cùng ta thành thân sao?"

Bạch Nguyệt, là tên ta thuận miệng nói cho hần biết, có bao nhiêu thích hợp với sự thuần khiết của ta?

Hiện tại chúng ta đã sống chung một chỗ không sai biệt lắm gần nửa tháng, đã có thể cứ gọi tên như vậy. Ở bên ngoài, quan hệ của ta và hần đã truyền hư thối, cũng có thể nói trong sạch của ta hoàn toàn không còn, phía ngoài đã sớm đem ta trở thành vợ của số bốn, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến ta cùng hần căn bản không có quan hệ gì.

Ta không đặc biệt ra ngoài giải thích, mà số bốn cũng không đặc biệt nói gì.

Chắc hần hần cũng rõ hai nam nữ xa lạ ở cùng một chỗ cũng không trong sạch rồi, giải thích cũng vô ích, còn không bằng làm cho người ta tiếp tục hiểu lầm, tránh cho khiến người ngoài cảm thấy ta là loại nữ nhân gì, còn chưa lập gia đình đã ở chung một chỗ với nam nhân độc thân.

Số bốn có thể cầu hôn với ta, nghĩ có lẽ trong khoảng thời gian này ta bị dung hóa không sai biệt lắm rồi, hần cũng nghĩ không sai lắm. Trong khoảng thời gian này, hần là bị ta dùng một loại thủ đoạn mãnh liệt hòa tan, có thể còn hơn năng lực của nguyên nữ chính nhiều. Ta đem toàn bộ trách nhiệm, lệ thuộc vào, hi vọng đặt trên người hần, cho nên, hần nhất định phải ngay khi mới bắt đầu nghĩ rõ ràng, muốn cư xử với ta như thế nào, phải cư xử với ta như thế nào.

Trong thời gian ngắn nhất, ta để cho hần hiểu rõ, không cần ta bán chút thân thể hay tâm lý chiến gì, đối với ta mà nói cũng là chút lòng thành.

Hiện tại, xem ta trả lời thế nào rồi.

Ta đầu tiên là bày ra một bộ dạng bị kinh sợ, sau đó cúi thấp đầu xuống, không biết là xấu hổ hay thế nào, không lên tiếng trở về phòng.

Lúc này phải kéo dài, khi hần bày tỏ như vậy, ta biết rằng thời điểm ta rời khỏi sắp tới, mà số năm, chính là người khiến cho ta rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Rất nhanh, sau khi số bốn sững sờ liền đuổi theo, nhưng lúc này ta đã đóng cửa lại rồi.

Ta đuổi ngón tay ra móc ổ tai, lại dùng một cái tay khác nhằm chắn chống cằm, bày tỏ vô cùng bình thản nhẹ nhàng ngáp một cái. Tiếng cửa bị gõ vang lên, tiếp đó bên ngoài lại vang lên âm thanh mang theo chút lo lắng của số bốn.

"Nguyệt nhi, làm sao vậy. Nếu như ngươi không muốn."

"Không phải vậy!"

Đã nói hần không kiên định mà, ta đây cũng còn chưa cự tuyệt đâu.

Ta đáp lời vô cùng nhanh, có lẽ là người bên ngoài không ngờ ta sẽ đáp lời nhanh như vậy, bị âm thanh vang dội của ta làm cho khiếp sợ đến quên mất phát ra tiếng trả lời lại. Âm thanh kia của ta không mang theo chút run rẩy nào, kiên định hơn nhiều so với số bốn. Bởi vì không cần mặt đối mặt, ta diễn trò liền bắt đầu lên lên làm chút động tác nhỏ, tỷ như bấm mình một cái, bấm đến khóe, khiến âm thanh có một loại nghẹn ngào chân thật.

Ta dùng thanh âm nghẹn ngào như đang khóc kia hướng ra ngoài: "Phong Ca Ca, ngươi thật sự không thèm để ý sao? Thật sự, không hề để tâm ta đã từng thành hôn cùng Giáo chủ sao? Ta. Ta sớm cũng không còn trong sạch rồi, người như ta, căn bản là, căn bản là không xứng với Phong Ca Ca."

Ôi chao, ôi chao, loại ủy khuất nhỏ giọng mềm mại này quả nhiên không phải rất thích hợp ta.

Người bên ngoài nghe được lời của ta nói, cảm xúc rõ ràng thay đổi, không còn là không kiên định như lúc trước, hần gõ cửa mới mở miệng lần nữa: "Nguyệt Nhi, ngươi đang nói lời ngu ngốc gì vậy, không có ai biết ngươi từng thành hôn cùng Giáo chủ, mọi người chỉ biết có một việc, Bạch Nguyệt ngươi, là thể tử của ta chứ không phải của Giáo chủ kia. Ngươi nghe và hiểu rõ không? Ta mặc kệ ngươi đã từng như thế nào, hiện tại mở cửa ra, cho ta nhìn thấy ngươi."

Ta nghiêng đầu, lập tức nhìn về phía gương đồng, khuôn mặt trong gương vụn vụn nhưng tuyệt không bị thương khổ sở. Thấy vậy, ta hạ quyết tâm trước tiên không ra.

". Phong Ca Ca, ngươi trước để cho ta yên tĩnh một chút." Ta nói.

Bên ngoài quả nhiên yên tĩnh lại, ta hiểu rõ hần không rời đi, đang đợi ở bên ngoài. Người này trước khi trở thành kẻ căn bã là một người cực kỳ thành thật, chỉ tiếc kịch tình phía sau không thể kháng cự khiến cho hần trở nên căn bã, đây quả nhiên là một thế giới chuyên hãm hại nhân vật chính. Chỉ có một mình ta phản bội kịch tình, bọn họ vẫn còn dựa theo kịch tình, căn bã là tất nhiên.

Ta hiện tại không thể làm gì khác hơn là cắt ngắn đường kịch tình bọn họ đi, ta ưu buồn nghĩ.

Qua một hồi lâu, chờ ta "aura sang xong cảm xúc", ta mới chậm rãi đi tới, kéo cửa ra.

Số bốn phát hiện động tĩnh, lập tức từ ngồi ở bên ngoài biến thành đứng lên.

Trước khi hắn nhìn thấy nét mặt của ta, một cái nhào vào trong ngực hắn, ý vị gọi hắn Phong Ca Ca, đem bản thân buồn nôn đến không chịu được, đem lỗ tai của hắn tất cả đều cho gọi mềm nhũn. Phản ứng của ta, mặc dù không phải trên đầu lưỡi đồng ý thành thân cùng hắn, nhưng cũng không sai biệt lắm là ý tứ đồng ý, nữ hài tử luôn tương đối rụt rè, ta nghĩ hắn rất rõ ràng.

Sau khi ta đi ra ngoài, hắn không đề cập tới chuyện thành thân nữa, ngược lại lôi kéo ta đi ra ngoài, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, hắn thần bí nói muốn ra ngoài mua đồ, ta đầu tiên là nghi ngờ, tiếp nữa là lộ ra nét mặt nghĩ tới chút gì, làm ra bộ dáng thiếu nữ ngượng ngùng, nhìn hắn ra cửa.

Hiện tại số năm còn chưa xuất hiện, nhưng ta cũng không tin, hắn còn kìm nén được, tiếp tục ghen nữa, ta cũng thực sự phải thành thân cùng số bốn rồi.

Trong nguyên kịch, số bốn cũng không thành thân cùng nữ chính, nhưng bọn họ lại đem chuyện nên làm cũng đã làm, hắn tựa hồ căn bản không nghĩ tới chuyện này, ta muốn đây không phải là vấn đề của hắn, mà là vấn đề của tác giả. Lần này, bởi vì biểu hiện của ta khiến cho hắn đã nhận ra cái gì, một cách tự nhiên, chúng ta đi đến bước này.

Thôn này không lớn, nếu số bốn quyết định thành thân, không bao lâu là có thể truyền khắp cả thôn rồi, mà lúc này đây, ta tin tưởng số năm đang ở trong thôn.

Sau khi số bốn ra cửa một lúc lâu, ta thật sự lười biếng cầm cây chổi quét sân, quả nhiên nhìn thấy bên ngoài an tĩnh đứng một hắc y nam. Ta giả trang chính mình không phát hiện ra hắn, vẫn như cũ quét sân của ta, số năm này là một S công, thủ đoạn ngược người không thấp, đặc biệt là trên giường, hắn là một nam nhân khiến cho nữ chính chịu đau khổ.

Đầu tiên, tác giả hình dung hắn là một nam nhân anh tuấn đến hoàn mỹ, hắn có một đôi mắt như lửa, thời điểm nhìn người, người sẽ gặp cảm thấy toàn thân nóng lên, cơ hồ như bị hắn thiêu cháy. Tiếp theo, hắn rất biết hạ độc, võ công giỏi hơn so với số bốn, nhưng lại úy khuất bản thân cùng số bốn song song là sát thủ mạnh nhất.

Quả nhiên, hắn yêu nữ chính là chuyện không khoa học trong nguyên văn!

Ta vừa quét sân, vừa cẩn thận phân tâm quan sát hắn, tiếp theo, ta nhìn thấy hắn từ từ đi tới phía ta. Ta lập tức giống như phát hiện ra cái gì, quay đầu nhìn về phía hắn, sau khi nhìn thấy hắn, sắc mặt ta trắng bệch, bị dọa sợ đến vứt luôn cái chổi trong tay, cảm xúc vui mừng quét sạch.

Ta từ từ lui về phía sau, tựa như nửa tháng trước vậy.

Số năm rất nhanh sẽ đi tới trước mặt của ta, thấy ta muốn tiếp tục lui, hắn bắt tay của ta lại, đem ta kéo tới trước người hắn.

Hắn tà mị nhếch miệng, dùng cặp mắt như lửa kia nhìn ta, nhìn mặt của ta, lại nhìn thân thể của ta, cuối cùng mới dùng giọng nói khàn khàn lại tràn đầy sức quyến rũ tác giả thích mở miệng: "Bạch Nguyệt sao? Người tính toán lửa gạt Tiểu Phong tới khi nào! Nữ nhân ác độc này."

Ta sợ sệt nhìn hắn: "Ta không biết người đang nói gì."

"Tân nương thứ một trăm của Giáo chủ cũng không gọi Bạch Nguyệt, mà là Bạch Tố Trinh, còn là một nữ tử gian trá giáo hoạt, năng y độc song toàn, cũng không phải là nữ tử yếu đuối gì, nếu không làm sao có thể hạ được người trong toàn giáo, quang minh chính đại đi ra."

"Ta không biết người đang nói gì, người rốt cuộc là ai?" Ta sợ sệt giãy giụa, sống chết không thừa nhận.

Hắn giận lên, lông mày cau chặt: "Không thừa nhận thật sao? Người còn muốn thành thân cùng Tiểu Phong? Nữ nhân ác độc này căn bản không xứng với Tiểu Phong!"

"Ta không hiểu, người vẫn nói ta ác độc, ta ác độc, ta rốt cuộc ác độc ở đâu, ta làm chuyện gì xấu?" Ta đỏ tròng mắt, nhìn chằm chằm người đang nắm ta: "Ta đến cùng đã làm cái gì, khiến cho người cho là ta ác độc như vậy."

Số năm giận quá thành cười: "Ha ha, người không hiểu, người còn muốn giả bộ đến bao giờ, người sẽ không sợ ta vạch trần bộ mặt thật của người trước mặt Tiểu Phong hay sao?"

"Người căn bản chính là nói hươu nói vượn, người ngấm máu phun người. . . ." Ta uất ức vô cùng, lớn tiếng mở miệng nói: "Người không cần chạm vào ta, nam nữ thụ thụ bất thân, nam nhân vô lễ này, tới nhà của người khác vũ nhục thể tử của người khác, quả thật nhân phẩm thấp kém, ghê tởm hạ tiện!"

Ah, ta mắng ra cái kỳ quái gì vậy? Phía sau không nhìn a không nhìn.

Thời điểm ta lớn tiếng mắng ra những lời này, ta thấy có người nghe được âm thanh kỳ quái đi về hướng bên này, không đợi số năm nổi giận, ta tiếp tục mở miệng: "Buông tay, người buông tay, cái tên vô lại, lưu manh này, ta là nữ tử đài hoàng, làm sao người vũ nhục ta như vậy. Cư nhiên có dũng khí

xung káo là bằng hữu của Phong Ca Ca, quả thật vô si!"

Số năm bị ta chọc giận, vươn tay muốn chém ta, tay hắn nâng lên chưởng còn chưa bỏ xuống, bên ngoài viện lại truyền đến tiếng la của đại thúc hàng xóm: "Tiểu tử thú, ngươi muốn làm gì? Còn không mau buông nữ nhân Phong gia ra!" Đại thúc cầm cái cốc, ở bên ngoài quơ múa.

Số năm phát hiện hành động của mình bị người nhìn thấy, càng thêm tức giận nhìn ta, hắn vừa định giết người diệt khẩu, tay hướng ra phía ngoài vùng tới, ta lập tức bắt được cái kia cái tay, hướng ra phía ngoài hô: "Đại thúc, ngươi chạy mau, người này là sát thủ ma đạo, giết người không chớp mắt, ngươi không phải là đối thủ của hắn. Phong Ca Ca lòng dạ tốt như vậy, nhất định sẽ không nhẫn tâm khiến đại thúc vì cứu ta mà chết, thôn này lại lớn như vậy, từng người đều là người thân của Phong Ca Ca, hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ một ai mà xuống tay người trong thôn!"

Nghe lời của ta nói, động tác của số năm lập tức chậm lại.

Mà nghe được bốn chữ sát thủ ma đạo, đại thúc đem cái cốc ném xuống, chạy ra bên ngoài kêu to, vừa chạy vừa kêu: "Tức phụ Phong gia, ta lập tức đi tìm nam nhân nhà ngươi trở lại!" Hai chữ sát thủ luôn làm cho người ta sợ hãi, huống chi sát thủ ma đạo? Một tiếng nói như vậy của đại thúc, cơ hồ người nửa thôn đều nghe được, vài người tò mò chạy chậm tới bên này, vừa hay nhìn thấy ta bị số năm chộp trong tay.

Không quá nửa canh giờ, ta tin tưởng người cả thôn đều biết số năm xuất hiện, hơn nữa còn có ý đồ giết chết ta, hoặc là làm gì đó với ta. Số năm trừ phi giết hết người toàn thôn, nếu không, số bốn không thể nào không biết sự xuất hiện của hắn.

"Quả thật là xảo trá như cáo!" Hắn đẩy ta ra, ta nặng nề ngã trên đất.

"Là ngươi muốn động thủ với ta trước, ta thật sự yêu thích Phong Ca Ca, vì sao không thể ở cùng hắn! Ngươi tại sao phải ngăn cản ta? Ta không nghĩ được bất kỳ lý do gì, trừ phi. . . ." Ta đứng lên, đi về hướng hắn: "Ngươi ôm tư tứ như vậy với Phong Ca Ca."

Số năm tuyệt không sợ bị ta nói trúng, hắn mở miệng nói: "A, loại tâm tư nào?"

"Ngươi biết, tại sao Phong Ca Ca nhất định phải lấy ta sao?" Ta rũ lông mi xuống, đột nhiên nói một câu khác, vẻ mặt cũng bình tĩnh lại.

Số năm nhìn ta đột nhiên thay đổi bộ dạng, có chút kỳ quái: "Tại sao, chẳng lẽ ngươi đã làm gì với hắn?"

"Coi như ngươi biết rất nhiều loại độc dược, ta lại biết, ngươi có một loại không biết."

"Ngươi hạ độc hắn!?" Hắn giận dữ, so bất kỳ lần nào đều muốn tức giận.

Nhìn một chút, đáng vẻ điên cuồng này.

Ta cười, nói nhỏ: "Là thực tâm thảo, dùng thực tâm thảo có thể nghiên cứu ra một loại Mê Diệt Hương, chỉ cần thời gian dài để cho nam nhân ta thích người loại hương này, hơn nữa khi hắn lần đầu tiên ngửi thấy mùi hương này nhìn thấy ta, không tới nửa tháng, hắn sẽ thật sự yêu ta sâu sắc, tới chết không đổi!"

"Ta chưa bao giờ biết có loại hương này."

"Vậy là ngươi kiến thức nông cạn, loại thần thảo này có thể gặp mà không thể cầu, khắp thiên hạ chỉ có ba cây, người trúng độc hương, sẽ yêu sâu sắc kẻ hạ độc cả đời, không xa không rời, cho dù đó là một người ác độc, nhân phẩm thấp kém. Nhưng sau khi kẻ hạ độc chết đi, người trúng độc cũng sẽ cùng chết, loại này hương cũng có một cái tên lãng mạn khác, gọi đồng sinh cộng tử." Nhìn xem, ta nói chuyện thật biết bao? Mặc dù đồ chơi kia là ta liều mạng kiếm được.

Số năm nghe ta nói, hắn nhìn ta thật sâu: "Loại độc này có biện pháp nào giải?"

"Ngươi cho là ta sẽ nói cho ngươi biết?" Ta nhìn hắn, cười.

Số năm lần nữa bắt được tay của ta, nắm ta thấy đau: "Ngươi biết, ta có thể giết chết ngươi."

"Chẳng lẽ ngươi muốn Phong Ca Ca cùng chết?"

"Ngươi cho rằng mình nói nhảm một hồi ta sẽ gặp tin tưởng sao?"

Ta nhún vai: "Tùy ngươi có tin hay không, thích giết liền giết, ta không sao cả."

Ta đẩy một bộ dáng vẻ không sợ chết như vậy, khiến số năm do dự, hắn do dự thật lâu, mới buông lỏng tay ra.

"Ngươi chỉ là dùng độc khống chế hắn, Tiểu Phong căn bản cũng không có khả năng yêu ngươi!"

"Ai nói không thể nào, chỉ cần hắn cho rằng mình yêu ta, lại cả ngày lẫn đêm chung đụng cùng ta, cho dù một ngày ta có giải độc cho hắn, trong ý thức của hắn cũng sẽ cho là hắn yêu ta, cuối cùng, sẽ trở thành thật sự yêu ta, ta cho tới bây giờ cũng sẽ không làm chuyện không nắm chắc." Ta nhìn số năm, vô cùng hả hê.

Số năm lui về phía sau vài bước, hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng khổ sở, hắn nhìn ta, hận không thể giết chết ta, rồi lại không thể động thủ, tất nhiên một phen

ngược tâm

Sau khi ta đùa bỡn đủ trạng thái tinh thần của hắn, mới chậm rãi mở miệng: "Ngươi, liền không muốn để cho Phong Ca Ca ở cùng với ta như vậy?"

"Không phải là không muốn, mà là chán ghét, ngươi không xứng với hắn!"

"Vậy thì tốt, ta liền cùng ngươi đánh cuộc một lần!" Ta làm ra dáng vẻ bị hắn kích thích, mở miệng nói: "Ta có thể nói cho ngươi biết thuốc giải là gì, ngươi cũng có thể trong vòng một ngày tìm thuốc giải về, nếu sau khi ngươi giải độc, hắn còn yêu ta, ngươi liền không thể ngăn cản chúng ta ở chung một chỗ nữa!"

Số năm nghe ta vừa nói như thế, con ngươi giật giật, nghĩ tới điều gì. Hắn trầm mặt mở miệng: "Ngươi ngược lại dám sao, Tiểu Phong sẽ không yêu ngươi, ta từ nhỏ nhìn hắn lớn lên, ta hiểu hắn tuyệt đối sẽ không thích nữ nhân giao hoạt giống như ngươi."

"Hắn sẽ yêu ta, nửa tháng này ta cho hắn đủ nhiều rồi!" Ta tròn tròn cặp mắt, tức giận đặng đặng nói cho hắn biết: "Độc được là làm cho người ta yêu nhau đồng sinh cộng tử, thuốc giải tự nhiên liền khiến cho người vật chia lìa, đó chính là Đoạn Trường thảo, vật này đang ở bên trung hoàng cung, ta rõ ràng vị trí của nó, ngươi có thể vượt qua được tầng tầng lớp lớp cấm vệ mà tìm ra, coi như ngươi có bản lĩnh!"

"Ta có bản lĩnh hay không, ngược lại không có quan hệ gì với ngươi, hiện tại ta liền bỏ qua cho ngươi." Số năm khẽ cười lên: "Ngươi cũng bắt quá như thế, rốt cuộc là trẻ tuổi."

Thân là lão yêu quái ta đây bị nói trẻ tuổi, ta thật sự trong vui mừng lại có chút rối rắm.

"Vậy thì tốt, ta liền nói cho ngươi biết cây này ở đâu. Phía dưới cái hồ Hoàng đế tắm rửa có một hốc tối, phía dưới hốc tối đó giấu Đoạn Trường thảo." Thảo cái gì, bề ngoài lớn lên giống mà thôi, nếu giấu ở nơi đó, tác dụng tự nhiên chính là. Trong lòng ta che cái miệng nhỏ nhắn cười một cái, ngoài mặt cũng không so tức giận.

Số năm xoay người đi, hắn chưa cho ta nhiều hơn một vẻ mặt, quay đầu liền đi.

Ta ngồi trên mặt đất, thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ta nhắc nhở người khác số năm là sát thủ ma đạo, thôn dân bình thường căn bản cũng không dám tiến tới gần, vì vậy không có ai nghe được đoạn đối thoại của chúng ta. Sau khi người đi rồi, ta ngồi trên mặt đất, một bộ bị dọa đến hồn phách cũng đã bay ra ngoài. Chờ số năm rời đi đủ lâu, mỗi người mới chậm rãi dám mạo hiểm ra ngoài.

Xuất hiện trước chính là một đại thẩm, lá gan nặng tương đối lớn, thấy người đi được khá xa rồi, nàng mới vào sân, đỡ ta lên.

Thân thể của ta khẽ run rẩy rẩy, một lúc lâu mới quay đầu đi nhìn nàng: "Cảm ơn thẩm."

"Ồi chào, thật là làm bay, ngươi làm sao trêu chọc phải người kia? Hừ chết người." Đại thẩm vừa nói, vừa đỡ ta đi vào nhà.

Ta trừ lúc đầu không tiếp tục nói nhiều, rất nhiều chuyện, ta không thể giải thích. Đại thẩm hỏi không ra thứ gì, chỉ có thể tiếc nuối đi về, bọn họ ở nơi này đã lâu, khủng hoảng ý thức bất tài mãnh liệt, vì vậy mới không bài xích ta, sợ rước họa vào thân.

Cũng không lâu lắm số bốn sẽ trở lại rồi, hắn hiển nhiên nghe đại thúc đó tìm hắn nói cái gì, lúc hắn trở lại vừa khéo nhìn thấy ta mặt tái nhợt nằm ở trên giường. Hắn vội vàng đi tới, từ trong chăn tìm tay của ta, cầm lấy: "Làm sao vậy, ngươi bị thương sao? Hắn làm gì với ngươi?"

Ta yếu đuối lúc đầu với hắn một cái, nói: "Hắn không làm gì với ta cả, chỉ là uy hiếp ta rời khỏi ngươi." Ta vừa nói, âm thanh càng ngày càng thấp: "Chúng ta. Còn chưa thành thân, Phong Ca Ca, người kia nói đúng, ta căn bản không xứng với ngươi!" Thời điểm ta nói câu sau, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

Nước mắt này, biểu đạt ra tới ta cỡ nào là không chịu, cỡ nào tuyệt vọng.

Nghe lời của ta nói, số bốn lập tức nắm tay ta thật chặt: "Hắn nói ngươi không xứng với ta."

"Sự thật là như vậy, Phong Ca Ca, ta. Ta trừ có thể hầu bên người ngươi, cái gì cũng tệ. Hơn nữa, đã từng."

"Im miệng, không nên nói nữa." Số bốn lần đầu tiên kịch liệt với ta: "Ngươi không có không xứng với ta, là ta không xứng với ngươi mới đúng. Ta ngay cả cha mẹ của mình là ai cũng không biết, nếu không phải sư phụ nhặt ta về, có lẽ ta căn bản không sống tới bây giờ, ngươi xem, ta chỉ là một cô nhi, ngươi không có gì không xứng."

Hắn nói xong, vụng về giúp ta lau nước mắt.

Thật là một nam nhân tốt, cho tới bây giờ.

Ta cố chấp lúc đầu nói: "Mặc dù không biết người kia tại sao nhất định phải buộc ta rời đi, nhưng có lẽ hắn nói đúng, chúng ta không nên gấp gáp, chuyện thành thân này hay là tạm buông thôi. Phong Ca Ca, ngươi không cần phải nói nữa, để cho ta yên lặng một chút được không." Ta nói xong, liền đem tay từ trong tay hắn rút lại, quay lưng rúc vào trong chăn.

Ta hiểu rõ hấn hiện tại nhất định là mất mát mà bi thương, nhưng mà ta hiện tại phải làm như vậy, tạo ra mâu thuẫn cho bọn họ.

Lần này, ta muốn ngược nhất không phải là số bốn, mà là số năm.

Qua thật lâu, ta mới nghe được tiếng bước chân rời đi của số bốn, hấn giúp ta đóng kỹ ta, nói một câu bảo ta nghỉ ngơi thật tốt, liền đi ra ngoài. Ta biết hấn muốn đi tìm số năm, ta còn biết hấn nhất định không tìm được người. Trong nguyên văn, số bốn vô cùng tin cậy số năm, dù sao cũng là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, hơn nữa số năm vẫn đối với hấn rất tốt.

Sau khi số năm cố ý chế tạo một chút hiểu lầm, hơn nữa, nhất định làm sáng tỏ là nữ chính đang quyến rũ hấn, số bốn mới có thể không tốn chút công phu gì mà tin tưởng. Một là người mới chung sống với nhau mấy tháng, một, cũng là người từ lớn lên cùng nhau từ bé, dĩ nhiên là không giống nhau. Nhưng bây giờ, cũng không giống nhau.

Hấn muốn gây bất lợi cho ta nhưng nhiều ánh mắt vô cùng đều nhìn thấy chuyện, sau khi sinh ra nghi vấn, kế tiếp tất cả phát triển liền thuận lợi hơn nhiều.

Hiện tại, ta chỉ phải chờ đợi số năm đem cây về, kịch hay liền có thể ra sân.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Thời điểm ta đang lăn lộn trên giường, ta phát hiện mảnh ngói phía trên phòng ta bị mờ ra, nóc nhà xuất hiện gương mặt quen thuộc. Gương mặt đó rất là mặt vô biểu tình nhìn ta, ánh mắt kia rất là oán giận, nhìn ta không nói lời nào, ta cảm giác đột nhiên sau lưng toát ra khí lạnh.

Chẳng lẽ Sẹo ca này không biết nhìn người như vậy rất kinh hãi?

"Ta xem suốt nửa tháng, ngươi và người kia đang liếc mắt đưa tình." Qua thật lâu, hấn mới nói như vậy, bộ dáng vô cùng mất hứng.

Ta ngược đầu ngủ ở trên giường, ngáp một cái: "Ngươi xác định ngươi thấy chính là ta?"

Nửa tháng này ta chính là diễn vai một tiểu nha đầu bản thân ta cũng không nhận ra.

"Đúng rồi, ngươi thấy được không? Đồ đeo trên tay người đó."

Sẹo ca nói thẳng: "Không nhìn thấy, ta chỉ thấy ngươi đang liếc mắt đưa tình."

". Ngươi thấy hắc y nam lúc trước không?"

"Ta cũng không nhìn thấy, ta chỉ thấy ngươi liếc mắt đưa tình."

"Ta giết ngươi!"

Ánh mắt sẹo ca quét một vòng trên người ta, mới nói: "Ngươi làm không được, vóc người quá nhỏ, nhảy không tới, ta chỉ thấy ngươi liếc mắt đưa tình."

Ta cảm thấy, đầu Sẹo ca trầm phần trăm là bị hư, chẳng lẽ mai phục trong bóng tối quá lâu, khiến cho hấn mai phục hư đầu óc của mình? Lúc này ta rất muốn cầm một cây đao tới, chặt đầu của hấn rồi bỏ ra, nhìn xem cấu tạo bên trong có vấn đề gì hay không.

Ta vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm Sẹo ca: "Nói chính sự."

"Vậy cũng tốt." Sẹo ca một bộ miễn cưỡng nằm ở trên nóc nhà: "Ngươi nghĩ ra biện pháp nào lấy được đồ trên thân người ngươi liếc mắt đưa tình chưa?"

Sẹo ca có thể không nói bốn chữ không? Hấn có thể không nói bốn chữ không? !

"Đã nghĩ tới, ta sẽ tự lấy, ngươi có thể rút xa một chút không?"

"Không được, còn chưa ăn cơm."

"Tự mình đi đi."

"Vốn muốn tới phòng bếp, đột nhiên lại chứng kiến các ngươi đang liếc mắt đưa tình, không biết vì sao không đói bụng nữa liền quên ăn."

"Ngươi có thể mỗi câu nói đừng mang theo bốn chữ này hay không? Nó sẽ khiến ta từ bình thường trở thành muốn giết chết ngươi, từ muốn giết chết

ngươi trở thành vô cùng muốn giết chết ngươi, kết quả biến thành tuyệt đối muốn giết chết ngươi, tên gia hỏa cố tình gây sự này!"

"Bốn chữ kia?" Sợ ca làm ra dáng vẻ nghi ngờ: "Là bốn chữ liếc mắt đưa tình hay là bốn chữ có liên quan đến liếc mắt đưa tình, ta không biết có phải ngươi nói bốn chữ liếc mắt đưa tình này hay không, nhưng mà ta lại cảm thấy bốn chữ liếc mắt đưa tình này không phải chữ tốt, ngươi chính là không nên tùy tiện liếc mắt đưa tình, nếu không sẽ tạo thành ảnh hưởng tồi tệ, mỗi ngày đều liếc mắt đưa tình là bệnh, không nhanh chóng trị liệu, ngươi ngoại trừ liếc mắt đưa tình cũng không biết muốn làm gì nữa."

Ai tới, tiêu hủy đồng hàng nhân đạo này đi! Quả thực là một nhóc Lão Yêu tinh, bởi vì buổi nói chuyện với Sợ ca, rất nhanh sẽ làm cho ta từ sắc mặt chột tái nhợt biến thành sắc mặt phơn phớt hồng nhuận, trong nháy mắt ta nhảy từ trên giường xuống, mang giày xong.

Sợ ca thấy thế, rất là nghi hoặc nhìn ta: "Ngươi muốn làm gì?"

"Tìm người liếc mắt đưa tình!"

"Đừng lãng phí thời gian ra ngoài tìm người, cùng ta tốt lắm." Sợ ca nói.

Ta không nói hai lời liền lấy cái chén trên bàn ném đi, cái chén đánh trúng mũi Sợ ca, khiến cho hắn lưu loát lăn từ trên nóc nhà xuống, ngã trên mặt đất phát ra âm thanh êm tai.

Ta mở cửa phòng, chỉ thấy Sợ ca đang xoa eo từ từ đứng lên.

Sợ ca xuất hiện như vậy, cũng liền đại biểu hiện tại không ai có thể phát hiện, ta tự nhiên dám đem động tĩnh làm lớn một chút.

Ta đi về phía hắn, một tay bắt được cổ áo của hắn: "Cái món hàng thiếu ngược này, ngươi mới vừa nói cái gì? Liếc mắt đưa tình? Liếc mắt đưa tình với muội muội ngươi."

Sợ ca nghe ta nói, đột nhiên nghiêm túc gật đầu một cái: "Cùng muội muội ta liếc mắt đưa tình."

"Giết chết ngươi nhé."

"Cần ta nằm ngửa không? Nếu không ta sợ ngươi không đánh chết."

"Tiện miệng!"

". . . ." Sợ ca không nói, hắn cứ như vậy nhìn ta, hắn tựa hồ có ý đồ dùng ánh mắt biểu đạt điều gì đó, nhưng ta tỏ vẻ tín hiệu không tốt, không nhận được. Cuối cùng Sợ ca bỏ qua, một lát mới tiếp tục mở miệng: "Nữ hài luôn mặc giả y, chờ người sau này muốn gả sẽ gả không được."

Nói cho cùng, hắn chính là đang để bụng.

Ta đưa tay, vỗ vỗ vai hắn: "Bạn hữu, lấy uy vũ cường tráng của ngươi, ngươi không thể luôn để ý loại chuyện nhỏ này. Chúng ta không giống người khác, cuộc đời bọn họ nằm trong tay tác giả, nhưng chúng ta nắm giữ trong tay chúng ta, ngươi phải dùng một loại ánh mắt nhìn con kiến hôi để đối đãi với thế giới vạn vật, siêu thoát thế ngoại, như vậy, sẽ không có ai có thể ảnh hưởng tới ngươi."

Hắn đẩy tay của ta ra, lại đưa tay vỗ vỗ đầu của ta: "Vợ, nửa tháng không nói chuyện với ngươi, đầu óc của ngươi xấu càng triệt để hơn rồi, xấu thật đáng yêu, ta có thể đi giẫm chết con kiến nào đó không?"

"Ngươi không thể thật coi hắn là con kiến, hơn nữa, hắn rất vô tội."

"Ta không thể giẫm chết ngươi, chỉ có thể giẫm chết hắn, ta nhìn tới nhìn lui, nhìn trước sau nhìn, nhìn chung quanh, đó chính là con kiến." Sợ ca một bộ đã suy nghĩ tường tận cơ hồ khiến ta trong nháy mắt quý gối, đây cũng là một loại logic sao? Dù sao, loại logic này chỉ có Sợ ca dùng được, duy nhất mình hắn.

"Nửa tháng không thấy, ngươi ngu ngốc đi rồi."

"Nếu ta ngu ngốc đi, ta liền sẽ nhìn ngươi mặc giả y gả lần thứ hai."

"Ngươi tin ta còn phải gả mấy lần nữa hay không?"

Sợ ca trầm mặc, trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Có một loại thuốc, có thể. giết chết cái ý niệm này của ngươi không."

Ta kiên định lắc đầu, liếc nhìn biểu tình ngu ngốc của hắn: "Đây là kịch tình an bài, ta đã và đang tích cực thay đổi, yên tâm đi, ta sẽ khiến những nam nhân kia hối hận cả đời!"

"."

"Nét mặt của ngươi thật kỳ quái, đang suy nghĩ gì?"

"Đau thương cho cái tròn tròn của bọn họ."

Nghe được Sẹo ca theo bản năng nói như vậy, ta đột nhiên mãnh liệt cười, cười đến cả vai rung động mãnh liệt: "Người nói tròn tròn, ta nghe được người nói tròn tròn rồi, người không được rồi Sẹo ca, người trở nên thật là bi ối!" Ta dùng sức chụp Sẹo ca: "Người nghe thấy không? Tiếng nhân cách của người đang từ từ tan vỡ? Thế giới của người điều điều muốn ngã!"

Sẹo ca hất tay ta ra, hấn nhìn ta thật sâu mấy lần, xoay người rồi đi.

"Ta muốn đi ăn cơm." Hấn nói như vậy.

Nhìn bóng lưng của hấn, ta có thể cảm thấy hấn đang tan vỡ.

Suốt nửa tháng này chẳng khác gì là chỉ có một mình ta, Sẹo ca đột nhiên nhảy ra, mặc dù tổn hại ta, nhưng cũng khiến tâm tình ta nhẹ nhõm không ít. Sau khi Sẹo ca rời đi, ta ngay cả trở về phòng bước chân cũng nhẹ nhàng.

Về phòng, ta nằm trên giường bắt đầu cố gắng nổi lên cảm xúc bị thương, cuộc sống này thật không đơn giản, nếu ta không phải là lão yêu quái, thật đúng là rất khó làm được đại hi đại bi lớn như vậy mà tinh thần không tan vỡ. Sau khi số trở lại, ta rốt cuộc bị thương xong.

Ta làm bộ cắt đứt cảm xúc bị thương, làm xong cơm tối, làm cho Sẹo ca một phần, giấu kỹ, lại bùng phần của số bốn và ta ra. Số bốn nhìn ta, mắt lộ đau lòng.

"Người phải tin tưởng ta, không cần nghĩ quá nhiều, chuyện thành thân trước tiên có thể dễ xuống."

Ta khéo léo gạt đầu, giống như là nghe lời của hấn.

Tiếp theo, ta trải qua cuộc sống như thế, ngoài mặt quả thật rất vui vẻ, sau lưng lại cắt đứt khổ sở, đây quả thực khảo nghiệm sức chịu đựng của người ta. Ta nghĩ nếu thời gian dài tiếp tục như vậy, nếu đối mặt với ta là tra nam không đủ kiên nhẫn, 100% có thể tạo ra tâm tình chán ghét, nhưng số bốn không phải, hấn quả thành thực rồi, chỉ biết hào hào phụng bồi ta.

Ta nhìn trình độ tương bồi của hấn, điều chỉnh tâm tình của ta, rất nhanh, "lo lắng trong lòng" ta có hấn làm bạn tan đi không ít.

Một ngày kia, trời trong nắng ấm, số năm cho biết, hấn trở lại.

Hấn mang theo một bầu rượu, cười đến rất đẹp mắt xuất hiện trước mặt chúng ta.

Số bốn nhìn hấn, vẻ mặt rất là phức tạp, nhưng vẫn đưa số năm vào nhà, thời điểm nhìn thấy số năm, ta hợp lý biểu hiện ra sự e ngại của ta, luôn núp sau lưng số bốn, điều này làm cho số năm hận ghen ghét lợi mà lại không thể làm gì ta. Ta biết rõ, hấn muốn khôi phục hình tượng nhất quán của mình ở trước mặt số bốn, hấn trên danh nghĩa lần này tới này giải trừ hiểu lầm cùng số bốn.

Nếu hấn đã nói như vậy, số bốn tự nhiên không bao lâu liền tiếp nhận, dù sao cũng là huynh đệ sát thủ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cho dù trong lòng có chút hoài nghi, cũng sẽ rất nhanh dễ xuống.

Số bốn cũng đón nhận, ta còn có thể làm sao? Liền không thể làm gì khác hơn là mang theo tâm tình lo lắng cùng sợ hãi đi làm chút rượu cùng thức ăn, nỗ lực phối hợp với bọn họ. Số năm tự xưng là tội bởi tội, vẫn rót rượu cho số bốn, nhưng số bốn lo lắng số năm làm gì với ta, một mực khước từ, ta nhìn bọn họ người đẩy tới, ta đẩy qua, khách khí đến không được.

Khi số năm tới, số bốn giải thích cho ta nói số năm là sư huynh của hấn, chuyện lúc trước đều là một chút hiểu lầm, hấn muốn đề cho ta cùng hóa giải cùng số năm. Ta mặc dù hiểu đó là chuyện không thể nào, nhưng vẫn gạt đầu với số bốn, toàn bộ hành trình sau đó biểu hiện cũng rất phòng bị số năm.

Ta đoán hấn hạ được trong rượu, bởi vì hấn liên tục đề cho số bốn uống, còn mình không động tới rượu. Ta có mấy lần cố ý đưa tay đi cầm rượu, số năm thấy, lập tức hung ác trừng tới, ta không thể làm gì khác hơn là uất ức thu tay trở về.

"Phong Ca Ca, người uống ít chút, uống nhiều rượu không tốt với thân thể." Ta mặt dày lo lắng nói với số.

Số năm thấy, giễu cợt nhếch miệng: "Mặc dù uống nhiều rượu hại thân, nhưng rượu này không uống, hại thân hơn."

Nhìn xem, vị thoạt nhìn thông minh này cũng không có gì đặc biệt, cũng đúng, lấy công lực của tác giác, năng cũng chỉ có thể viết đến loại trình độ này.

Số bốn thấy chúng ta thái độ cứng nhắc, vội vàng nói: "Rượu này uống một chút là được rồi, Nguyệt nhi nói phải, uống nhiều rượu hại thân, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể uống một chút, các người đừng thất thần ngồi yên như thế, cũng ăn đi."

Ta lập tức khéo léo gạt đầu với số bốn, chờ hấn được hiệu phát tác.

Số năm hừ hừ hai tiếng, nể mặt số bốn, cũng không so đo với ta nữa. Theo ta được biết, thuốc giấu ở trong phòng tắm là phi tử thượng bối cất giấu, đem thuốc cho Hoàng đế ăn, chính là hấn không muốn thượng cũng phải thượng, hơn nữa còn trở nên vô cùng uy mãnh, hơi sức có thể lớn hơn mấy lần so với bình thường.

Thuốc này quá mạnh, đã bị liệt vào cấm dược của cung đình, bị tiêu hủy vô cùng nhiều, nhưng ta khiến số năm trộm được, trùng hợp là phần cuối cùng. Điểm lợi hại của thuốc này là, dù cao thủ dùng độc khi cầm thuốc trong tay cũng không phát hiện ra đây là thuốc gì, chính bởi như vậy, loại thuốc này mới

có thể thông qua đủ loại kiểm tra tiến vào trong bụng hoàng đế.

Thuốc quá mạnh, không thể dùng nhiều, nếu không sẽ tổn thương thân thể, nhưng thỉnh thoảng dùng vẫn là có thể. Cũng bởi vì được hiệu mạnh, cho nên thời điểm thuốc bắt đầu phát tác, người sẽ giống như say rượu, ngất xỉu một lát.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, số bốn liền đưa tay đỡ trán, bắt đầu choáng váng đầu óc rồi.

Ta che giấu nội tâm vui vẻ, lo lắng đỡ hần: "Thế nào, là uống say sao?"

"Đầu ta có chút choáng, người đỡ ta vào trong phòng nghỉ ngơi một chút đi."

"Được." Ta vừa nói, muốn đứng lên dìu hần, nhưng động tác của số năm nhanh hơn ta một bước, hần đi tới bên cạnh số bốn, một phen liền đỡ lấy người.

"Người thu dọn nơi này một chút, ta dìu hần."

Ồ, thật là cầu cũng không được! Mặc dù nghĩ như vậy, ta ngoài mặt vẫn là vô cùng phòng bị nhìn của hần. Số năm thấy dáng vẻ này của ta, hoàn toàn không cho ta cơ hội nói nữa, hần cứng rắn ôm số bốn trong ngực, nửa ôm nửa lôi vào trong phòng, còn đóng cửa lại. Ta ở bên ngoài làm bộ hung ác gõ vài cái lên cửa, để cho hần mở cửa, đòi được một câu cút hung ác của số năm.

Thấy vậy, ta che miệng cười thâm, lần này, rốt cuộc là Cúc Hoa của ai khó giữ được còn chưa biết đâu.

Sau khi ta đi xa chút, lấy còi trúc Sẹo ca mới chuẩn bị xong ra vừa thổi, vật này rốt cuộc phát huy tác dụng, khiến Sẹo ca bằng tốc độ nhanh nhất nhảy từ nóc nhà cách vách tới đây.

Bây giờ là buổi tối, Sẹo ca một thân đen, cơ hồ tan vào trong hắc y, cũng không làm cho người ta chán ghét, đồng dạng là hắc y nam, làm sao khác biệt lại lớn như vậy chứ?

Sẹo ca cầm một lư hương trong tay, cùng mấy giấy gói thuốc đi tới trước mặt ta: "Ta mang đồ người muốn đến, người muốn hạ được bọn họ?"

Ta cười đến rất âm trầm vẫy tay lựa với hần: "Bọn họ đã tự hạ mình rồi, đây là một loại khói mê áp chế võ công nhất thời, chỉ cần trúng, trong vòng nửa năm cũng đừng nghĩ dùng võ công, như vậy ta liền không sợ bọn họ truy sát."

Sẹo ca đặt đồ ở một bên, một bộ nhin không được tới bóp mặt của ta.

"Nụ cười của người luôn rất khác biệt như vậy, nữ hài tử khác cười đến giống như hoa, người cười giống như đang giết người."

"Nữ hài tử không đặc biệt luôn dễ dàng bị thời đại này đào thải hết!" Ta vô cùng nghiêm túc nói với Sẹo ca.

Trước tiên, ta len lén viết giấy cho Sẹo ca, đặt phía dưới chén cơm của hần, ta nói cho hần chế một phương thuốc, sau khi làm xong thì đưa cho ta, hần quả nhiên lấy ra rồi. Ta vô cùng hài lòng vỗ vỗ ngực của hần, tiếp tục cười: "Người làm được không tệ."

"Ta đột nhiên rất may mắn ta là người tốt, nếu ta." Sẹo ca nhìn ta, đột nhiên nói như vậy.

Ta bắt đắc dĩ liếc mắt: "Người tốt ở điểm nào? Ta thế nào không thấy? Làm sao người biết được người ta đối phó không phải là người tốt? Dù là sát thủ, trong sát thủ vẫn có người tốt mềm lòng nương tay, cho dù sau lưng của hần luôn có một người thay hần chùi đất."

"Người đang nói chuyện vì người người từng liếc mắt đưa tình sao?"

". Ta hận bốn chữ này."

Ta hung tợn nói xong, mở lư hương ra chuẩn bị công việc, sau khi chuẩn bị xong, ta lấy ngọn đèn dầu từ từ chuyển đến cửa phòng số bốn, nghe lên.

Thiết bị cách âm của cổ nhân thật chẳng ra gì, ta nghĩ, cho dù ta đứng ở nơi cách xa chỗ này, cũng đã nghe được bên trong phát ra tiếng rên rỉ mập mờ.

Lấy việc số năm điên cuồng yêu số bốn, ta nghĩ sau khi hần phát hiện số bốn động dục với mình, nhất định vô cùng tình nguyện cùng hần tới chút gì đó, cho dù phát hiện thuốc theo lời ta có vấn đề cũng giống vậy. Hơn nữa, thời điểm được hiệu phát huy, khí lực của số bốn sẽ trở nên lớn vô cùng, số năm cũng không nỡ tổn thương số bốn, khả năng bị số bốn bắt được không thể động phi thường lớn!

Sẹo ca cũng đồng dạng nghe được âm thanh gì, hơn nữa còn nghe rõ hơn ta, vì vậy hần cũng bu lại: "Người làm cái gì?"

Ta vô tội nhìn hần: "Ta cái gì cũng chưa làm." Nói xong, ta lấy ra một cây đu đủ, dùng sức lực lão đại mới làm rách được cửa sổ. Sau khi khoét ra cái lỗ, ta tích cực ghé đầu qua, nhìn vào bên trong, tiếp đó, ta nhìn thấy số năm cơ hồ bị số bốn lột sạch, lại giữ vững trận địa, muốn gọi tình số bốn.

Chắc hần hần cũng phát hiện khí lực số bốn trở nên vô cùng lớn, hần đề lên số bốn là chuyện thực, bất quá, nhìn số năm vẫn vui vẻ như cũ, ta có chút thất vọng.

Ta xoay người, lấy ra một cây châm, rắc bột thuốc lên châm sau đó đốt lên, sau khi châm bị đốt thành màu xanh, ta dùng khăn tay bao lấy châm, đưa cho Sẹo ca.

"Sẹo ca, đem châm này đâm vào trên người nam nhân tên Hòa kia."

". Chỉ là bị hơi lửa một cái hữu dụng không?"

"Vô dụng, chỉ là để cho hấn toàn thân vô lực mà thôi." Thời điểm ta nói đến đây, trong óc không biết nghĩ tới những thứ gì, điều này làm cho khuôn mặt tươi cười của ta trở nên vô cùng bí ối.

"Tại sao lại là ta đi?"

"Ta không thể nhìn thấy hình ảnh không hòa hài như vậy, nếu không sẽ đau mắt hột!"

"Người đã nhìn." Sẹo ca nói xong, vung tay lên, bắn châm vào.

Thấy vậy, ta vội vàng nhìn qua lỗ thủng trên cửa. Sẹo ca vô cùng mất hứng đâm bả vai của ta: "Đau mắt hột, đau mắt hột, đau mắt hột, đau mắt hột, đau mắt hột, đau mắt hột, đau mắt hột."

Ta không để ý tới Sẹo ca, chỉ là tiến vào một loại trạng thái muốn che mặt.

Số năm yếu đi rồi, thế nhưng số bốn thân là xử nam. Không tìm được cửa nam nhân mà vào. Cuối cùng, hấn rốt cuộc tìm được, cũng không phải phía dưới, mà là phía trên.

Bởi vì nhìn thấy hình ảnh thật sự quá nặng, ta đã không kịp che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Xử nam quả nhiên rất đau đớn không dậy nổi, không có kinh nghiệm đó thì càng tổn thương không dậy nổi. Ta che mặt, xoay người nhìn về phía Sẹo ca, hướng về phía hấn lộ ra nét mặt cực kỳ cổ quái: "Bằng hữu, kế tiếp phải dựa vào người rồi."

Sẹo ca trấn định nhìn ta, thuận tay che kín cái lỗ ta chọc rách: "Chuyện gì?"

"Đi vào, rút hết, ra ngoài." Ta nói.

Sẹo ca giống như nghĩ tới điều gì không hài hòa, ánh mắt rất sâu rất sâu nhìn ta. Hấn đưa tay ra, nhéo mặt của ta, thở dài: "Chuyện gì ta cũng có thể làm vì người, nhưng chuyện như vậy ta không làm được."

"." Hấn là suy nghĩ quá nhiều sao? Hấn tuyệt đối là suy nghĩ quá nhiều sao? !

"Ta thật vất vả nói dối sát thủ tên Hóa để cho bọn họ phát triển trở thành bộ dáng này, ta muốn người rút hết khuyên ngọc trên tai hấn cùng ngọc châu trên tay sát thủ tên Phong người cũng không chịu? Nếu ta là người, đã moi lương tâm của mình ra vứt trên đất rồi đập đập thành đồng cặn bã rồi."

". Thật xin lỗi, ta cho rằng lương tâm của người ngay từ đầu chính là đồng cặn bã." Sẹo ca an ủi vuốt đầu ta, có chút xấu hổ nghiêng đầu ho một tiếng.

Làm sao bây giờ? Ta thật là muốn ới một bãi nước miếng lên mặt hấn.

Cho tới bây giờ ta đều không có ý định lấy ngọc trên người bọn họ khi bọn họ thanh tỉnh, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mới là việc ta sẽ làm. Tên Phong này nửa tháng mới lấy ngọc ra, nhưng tên Hòa lại bất đồng, mỗi ngày hấn đều đeo trên tai. Ta biết rõ ràng tác giả từng miêu tả bên tai trái hấn có đeo ngọc, ta đoán, đây chính là đồ chúng ta muốn lấy.

Tác giả dường như cho rằng, nam nhân đeo khuyên ngọc trên tai rất là đẹp trai.

"Dù là ta, cũng là có lương tâm vật như vậy, chỉ vì người, ta đem lương tâm quăng xuống đất!" Ta giận chỉ vào Sẹo ca, trong mắt hiện lệ: "Đồ chúng ta sắp lấy là di vật của mẫu thân Phong để lại cho hấn, ta che giấu lương tâm như thế, vì người làm đến mức độ này."

"Được rồi, ta đi lấy."

Nước mắt của ta quả quyết thu lại, đưa tay từ trong ngực lấy khăn tay nhỏ ra vẩy vẩy về phía Sẹo ca: "Chúc người thuận buồm xuôi gió ~"

Sẹo ca vốn đã nâng chân lên rồi lại thu lại, hấn xoay người đưa lưng về gian phòng phía sau, đứng trên đất, mở miệng nói: "Ta không thể để cho người

chịu uất ức lớn như vậy vì ta."

"Ta không có uất ức!" Sắc mặt ta dữ tợn nhắc chân liền đạp vào lưng của hắn: "Đi đi đi đi đi đi đi!"

"Không được, người vì ta làm nhiều chuyện như vậy, ta không thể để cho người vì ta tiếp tục che giấu lương tâm nữa. Vợ, là một nam nhân tốt yêu vợ, ta không thể làm như vậy." Hắn kiên định ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngay cả bị ta đạp vài cước cũng sống chết bất động.

Ta tức giận đứng ở bên cạnh hắn: "Người đi hay không đi?"

Bối cảnh âm nhạc hiện tại của chúng ta là tiếng giường lay động cùng tiếng rên rỉ đè nén và tiếng gầm nhẹ của nam nhân trong phòng, điều này hiển nhiên là một buổi tối vừa khêu vị nặng vừa vô cùng không hòa hài.

Sẹo ca quay đầu nhìn ta: "Người cho là dưới tình huống này ta thật sự có thể phá cửa mà vào sao?"

Ta trả lời ngay: "Phong trúng được, hắn sẽ trở nên vô cùng dũng mãnh, khí lực khổng lồ, không nổi điên đủ bốn canh giờ sẽ không dừng lại được, hơn nữa, thời điểm hắn đang làm chuyện như vậy sẽ không chú ý tới người. Tên Hòa đó, đã bị một châm làm yếu đi rồi, người cứ thoải mái đi đến thôi."

Sẹo ca kéo dài khuôn mặt: "Nhưng mà ta làm loại chuyện đó nhất định phải đi tới trước mặt bọn họ, khi bọn họ nhìn thấy ta, người cho rằng ta còn có thể toàn thân mà lui sao? Vợ, người đang xem thường trí thông minh của ta."

Nghe được Sẹo ca nói như vậy, ta lập tức nói xin lỗi với hắn: "Thật xin lỗi, ta cho rằng người vẫn không có thứ gọi là trí thông minh."

"Người tuyệt đối là đang trả thù ta."

"Không có, không phải như thế." Trong mắt ta lần nữa dâng lên lệ ý.

"Nước mắt của người tự lại thật tự nhiên."

"Cám ơn đã khen."

"Ta không khen người."

"Cám ơn ca ngợi."

Da mặt đủ dày, người cần bản lĩnh vô địch, ta nghĩ ta có lẽ là loại người vô địch như vậy. Sẹo ca trầm mặc, hẳn là thật sự trầm mặc, hẳn nhìn ta không nói lời nào, chỉ là nhìn ta, nhìn dáng vẻ hiện tại của hắn có lẽ là tính toán chết cũng không đi lấy đồ. Thấy vậy, ta lập tức dùng ánh mắt cười nhạo nhìn hắn, nhìn chưa được mấy cái, liền bị hắn vỗ vỗ đầu.

Tay sẹo ca sức lực rất nhẹ, ta cũng không đau, mà ta vẫn bày ra một bộ dáng vẻ uất ức cho hắn nhìn.

Hắn nhìn ta than thở, hết sức bất đắc dĩ đưa tay che lỗ tai ta lại, tiếng rên rỉ hài hòa trong nháy mắt biến mất bên tai tai, tai của ta hiện tại chỉ nghe được tiếng gió yếu ớt, chỉ cảm nhận được hơi ấm trong tay Sẹo ca, những thứ khác, đều không cảm thấy. Nhìn dáng vẻ nghiêm túc kia, ta đột nhiên có một chút cảm động.

"Bạn hữu."

"Những thứ dơ bẩn trong đầu người vốn đã đủ nhiều, nghe nữa đầu người sẽ hư, vợ." Hắn mang bộ mặt phớt tình nói với ta lời như vậy, trong nháy mắt khiến cho chút cảm động nho nhỏ trong lòng ta biến mất.

Sau khi Sẹo ca nói như vậy, ta không nói gì thêm, chúng ta cứ như vậy an tĩnh quý đi. Chúng ta mặt đối mặt nhìn đối phương, trên mặt cũng mặt vô biểu tình. Chúng ta giống như đang so người nào mặt vô biểu tình hơn, sắc mặt người nào nghiêm lâu hơn, giằng co, không nhúc nhích, cho đến trong phòng hoàn toàn an tĩnh lại.

Toàn bộ bốn canh giờ, chúng ta không nhúc nhích, thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp, đây đối với tinh thần cùng sự chịu đựng mà nói đều là khảo nghiệm cực lớn. Tính khí bùng bình của ta lên tới, hẳn bất động ta cũng bất động, nếu ta động trước, đó không phải là chứng minh ta không bằng hắn? Có bao nhiêu mất mặt.

Cuối cùng, vẫn là Sẹo ca động trước rồi, lúc hắn thu đôi tay cứng ngắc về ngay cả ngón tay cũng không động được. Ta nhìn hắn giống như người máy từ từ đứng lên, khi hắn vận vẹo cái cổ cứng ngắc, hình như còn phát ra âm thanh răng rắc. Đứng hiểu lắm, cổ hắn không gãy, chỉ là trẹo.

Ta không gấp gáp như vậy, ta lựa chọn từ từ từ từ, mặc dù toàn thân cũng bởi vì cứng ngắc bất động vô cùng chua xót đau đớn, ta vẫn tốt hơn nhiều so với hắn, chẳng lẽ bởi vì xương cốt nữ hài tử tương đối mềm mại? Sau khi ta đứng ngay ngắn, chống nạnh cười nhạo hắn: "Bạn hữu, biết rõ sai chưa, biết hậu quả đối nghịch với ta chưa!"

Ồ, xem một chút, đây là lời kịch của nhân vật phản diện cỡ nào, quả nhiên, lời kịch thích hợp nhất với ta chính là như vậy.

Sẹo ca nghiêng đầu nhìn ta một hồi, một tiếng răng rắc nữa, hắn bẻ đầu mình trở lại. Hắn đại khái rất đau, ta thấy được trên trán hắn cũng toát ra chút mồ hôi, đáng tiếc tư tưởng đồng tình của ta thật sự là quá ít, vì vậy ta không bởi vì hắn đáng thương mà đồng tình với hắn. Ta đưa tay vỗ vai hắn, khích lệ

nói: "Lên đi, bạn hữu, tương lai của chúng ta liền do người gánh vác!"

Sẹo ca nhìn ta: "Đòi ta căn bản không làm chuyện xấu, giống như ta là người tốt như vậy, giúp đỡ người làm chuyện xấu như vậy đã rất hy sinh mình rồi, cho nên vợ, người phải ghi nhớ sâu sắc ta làm vì người." Nói xong, hắn dứt khoát xoay người, lặng lẽ mở cánh cửa vẫn đóng chặt ra.

Cửa mới vừa mở, một cổ hương vị xạ hương nồng nặc liền đập vào mặt, ta nhú mắt lại, lại gần cửa thò đầu nhìn vào trong. Ta còn chưa thấy gì, mắt liền bị Sẹo ca che lại.

Hắn nhỏ giọng nói bên tai ta: "Người không phải nói nhìn những thứ này sẽ bị đau mắt hột sao? Ngoan một chút."

Ta đẩy tay của hắn ra, vênh vênh mặt: "Nhìn một lần cũng sẽ không sao." Ta vừa nói, cố gắng nhìn vào bên trong, vừa đứng liền thấy mặt của số năm. Hiện tại, hai nam nhân bên trong toàn thân lộn xộn lung tung ngã xuống đất, mụn vụn của y phục rơi đầy đất. Số bốn cũng may, toàn thân rất sạch sẽ, chính là da trên người phiem hồng. Số năm liền bị thâm rồi, một bộ bị gãy vỡ thâm, toàn thân từ trên xuống dưới cơ hồ không có một chỗ nào tốt, khắp nơi đều là dấu vết xanh xanh tím tím, nhưng, khẩu vị nặng nhất không phải là dấu vết toàn thân hắn.

Mà là. Trong miệng hắn bị nhồi vào một thứ hài hòa, bởi vì nuốt không xuống, mà thứ hài hòa kia lại quá nhiều rồi, cho nên có từ trong miệng tràn ra ngoài rất nhiều.

Sẹo ca vốn còn đang ngăn cản ta, nhưng sau khi nhìn đến cảnh tượng bên trong, ta còn chưa làm sao, hắn liền phản ứng vô cùng kịch liệt xoay người phun ra.

"Oe."

Ta xoay người, bình tĩnh vuốt lưng Sẹo ca: "Bạn hữu, người phun ra không phải đang mang thai chính là chứng minh người là nam tử hán bình thường, thấy tình huống như vậy sẽ ới là chuyện cực kỳ tự nhiên." Ta vừa nói, cũng quay đầu ới ra cùng hắn: "Oe. Bạn hữu yên tâm, phun ra, người sẽ quen thôi. Oe."

Ta thật sự quá coi trọng mình rồi, quả nhiên trình độ tiếp nhận khẩu vị nặng của ta vẫn chưa đủ.

Ta cho rằng, chỉ có nam nhân dung mạo rất xấu xí, rất không tốt đẹp làm loại chuyện đó mới có thể ghê tởm, thì ra là không phải. Ta cho rằng, hai nam nhân diện mạo tốt đẹp làm loại chuyện đó nhất định là một hình ảnh rất tốt đẹp, thì ra vẫn là không phải. Ta rốt cuộc biết, làm chuyện như vậy cũng phải phân chia người, không phải bộ dạng xinh xắn là được, hình ảnh quá thô tục quá khẩu vị nặng vẫn sẽ khiến cho người ta không tiếp nhận được.

Bởi vì thị giác bị chấn động nghiêm trọng, ta cùng Sẹo ca qua thật lâu cũng không trở lại bình thường, sau khi nôn xong, ta đồng tình nhìn hắn, hắn cũng đồng tình nhìn ta, hai chúng ta nhìn nhau không nói gì. An tĩnh một hồi, chúng ta vẫn phải nói chuyện, bởi vì chúng ta còn có chuyện ất phải làm, chính là không muốn nói chuyện cũng phải nói.

Ta đưa tay chọc Sẹo ca, kiên định nhìn hắn: "Mau hành động."

Sẹo ca vuốt đầu của mình: "Ta dường như ngã bệnh."

"Chỉ cần hai chân còn có thể đi là có thể hành động."

"Chúng ta buông tha hai người bọn họ đi!" Sẹo ca kiên định nắm tay của ta kéo đi ra ngoài.

"Người nhất định phải đi lấy vật kia, cố gắng của ta không phải uổng phí sao?"

Sẹo ca buông lỏng tay ta ra, đột nhiên liền lùi lại vài bước: "Sẽ không đối với ta như vậy phải không, người tuyệt đối sẽ không đối với ta như vậy phải không?"

". Nếu người thích nam nhân, ta có thể suy tính một chút." Ta sờ cằm, thật sự vẫn suy tư một chút.

Sẹo ca lập tức bắt được vai ta điên cuồng lay động: "Lập tức bỏ ý niệm như vậy đi, ngay cả tưởng tượng cũng không được, lập tức bỏ đi!"

Đầu muốn hôn mê được không! Lại muốn phun được không! Ta tức giận nắm tay Sẹo ca, hung ác cắn hắn một ngụm, cắn xong lại hung tàn cắn một ngụm nữa nói: "Nhanh đi lấy đồ đi!"

Sẹo ca nói: "Lỗ tai ừng ừng, ta đột nhiên âm thanh gì cũng không nghe thấy rồi."

Nghe được Sẹo ca nói như vậy, ta lập tức cười: "Bàn về giả bộ ngu ta là ông tổ của người! Người không đi thì ta đi!"

"Ta lập tức đi."

Ta mới vừa nói như thế, Sẹo ca lập tức không phản kháng nữa, một bộ thấy chết không sờn vọt tới. Thời điểm hắn đi tới cửa, thân thể cứng ngắc quay đầu trở lại nhìn ta: "Không cho phép người nhìn lên."

"Đã bắt đầu đau mắt hột cho nên tuyệt đối sẽ không nhìn lên!" Ta vội vàng bảo đảm.

Sợ ca lúc này mới yên tâm đi vào, ta lặng lẽ chuyển tới cửa, còn cái gì cũng không thấy, chỉ thấy Sợ ca tái mặt đi ra, ta vừa nhìn vào trong, phát hiện Sợ ca quả nhiên là người tốt, hần kéo chân xuống, trèo lên thân hai người hơi sức dùng hết đã hôn mê. Ta còn chưa nhìn thêm mấy lần, liền bị Sợ ca dắt ra ngoài, vừa hần đi, vừa nói: "Ta đã lấy ra rồi, người không cần lại nhìn nữa."

Sợ ca nói xong, từ trong ngực lấy ra ngọc khí được bọc trong vải. Hần tựa hồ cảm giác trên ngọc khí có tang vật ghê tởm, hoàn toàn không muốn chạm vào. Ta thấy vật đã tới tay, vui mừng kiễng gót chân, vỗ vỗ đầu Sợ ca: "Người làm tốt lắm, làm quá tuyệt vời, người quả thật chính là người tốt!"

". Vẫn là người tốt."

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Ta đem hai đồ vật này đi rửa một lần, quay đầu lại, liền nhìn thấy vẻ mặt Sợ ca ghét bỏ nhìn hai tay của ta, hơn nữa ta tới gần hần mấy bước, hần thì lui về phía sau mấy bước, xem ra hần bị kích động không nhẹ. Gặp chuyện như vậy, Sợ ca có thể bình tĩnh đến bây giờ, đã không phải là nam nhân bình thường có thể làm được, vì vậy, ta quyết định không tức giận với biểu hiện của hần.

Ta hiểu rõ, hần là do dự thật lâu mới bằng lòng đi vào bên trong lấy đồ, đừng cho rằng ta không hiểu hần đứng ở bên ngoài nói nhảm một đồng là vì cái gì. Nhưng quá đáng tiếc chính là, đối mặt với sự cứng rắn của ta, hần vẫn không thể không đi, việc này nhất định tạo tình tổn thương tinh thần nghiêm trọng với hần. Ta đồng tình nhìn hần vài lần, mới mở miệng nói: "Đem vật đen sì sì kia ra đây."

"Người cứ đứng ở đó đừng động." Sợ ca trắng xanh cùng ta kéo ra khoảng cách một mét, từ trong ngực mình móc a móc, đem đồ mang bên mình, đặt ở trước mặt của ta. Sau khi đưa xong, hần lại rủy tay về thật nhanh.

Ta nhìn bộ dáng này của hần, bày ra một tư thái giáo dục người.

"Sợ ca, người là nam tử hán, người không phải là tiểu bạch kiểm, lấy dũng khí của người ra, uy vũ cường tráng đối mặt với cuộc sống thâm đậm như vậy. Người không thể bị loại chuyện đơn giản này đánh bại, biết không?" Ta vừa nói, vừa cầm ngọc để lên, sau khi khi màu sắc trên ngọc biến mất, ta lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trời cao đối với ta vẫn là tốt vô cùng, không cho ta tìm lộn đồ.

Ta cảm thấy đồ đen sì sì, đang muốn nghiêm túc tra xét một phen, chỉ thấy trên đó bay ra một đồng chữ viết, đồng chữ kia trực tiếp nhét vào trong óc ta cùng Sợ ca, trong đầu ta xuất hiện một tiếng "Đình!", tựa như một dạng tiếng hệ thống thông báo. Uy! Là vật gì loạn vào sao?

Sau khi một tiếng đình này đi qua, trong đầu ta có thêm một chút chuyện nguyên lai ta không biết, thì ra thứ đen sì sì này quả thật có lai lịch lớn, nó còn có một cái tên, gọi là oán khí tụ hợp. Quyền tiểu thuyết ta nán lại này, là một quyền tiểu thuyết không công khai. Đầu tiên, nó rất nổi danh, sau đó, người nể chửi cùng người thích nó chia ra là 70% cùng 30%.

Mỗi lần nữ chính bị ngược đãi đến chết đi sống lại, chính là lúc tác giả bị siết đến chết đi sống lại, nhưng tác giả bị siết đến thật vui mừng. Đối với nàng mà nói, càng bị siết liên đại biểu văn càng hồng, càng nhiều người biết, độc giả đối với văn nàng viết càng muốn ngừng mà không được. Phát triển như vậy, độc giả sẽ càng muốn truy đuổi đến kết cục của cuốn tiểu thuyết, xem kết cục của nàng là như thế nào, thế nào đi phản ngược lại những nam chính kia.

Nhưng là!

Nàng không ngược vai nam chính, tác giả bị coi thường hoàn toàn không đi ngược vai nam chính. Về sau, 30% người thích văn này thì có 20% phản bội đi siết tác giả, chỉ có 10% người yêu chết luận điệu ngược nữ chính của tác giả. Họ cho rằng kết cục vai nam chính một câu hồi hận, một câu thật xin lỗi nữ chủ liền tha thứ cho bọn họ chính là kết cục tốt đẹp nhất!

Vì báo đáp các độc giả ủng hộ nàng, sau khi nữ chính bị ngược đãi thành như vậy mà câu nói đầu tiên liền tha thứ, tác giả chuẩn bị một hai chương tiểu ngoại truyện, viết về cuộc sống hạnh phúc NP sau này. Trong ngoại truyện không có nữ phụ phiền lòng, cũng không hiểu lầm có nhảm chán, hơn nữa mười nam nhân yêu nữ chủ chính đến chết đi sống lại, vì nàng chuyện gì cũng có thể làm, mỗi ngày mười nam nhân không có việc gì liền tranh giành người tình, không có việc gì chính là tranh giành người tình.

10% người này được thỏa mãn rồi, nhưng còn dư lại 90% người nổi giận.

Đây chính là kết cục, đây chính là Đại Kết Cục, đây chính là Đại Kết Cục lừa bịp! Nữ chính trước kia chịu khổ nhận không rồi hả ? Chịu ngược đãi cũng không tồn tại? Vết thương trong lòng cùng thân thể biến mất? Mọi người hạnh phúc vui vẻ rồi hả ? !

Có lúc, đối mặt với văn như vậy, Đại Kết Cục hạnh phúc mới là ngược đãi lớn nhất độc giả phải chịu.

Bị từ đầu ngược đến đuôi, đến Đại Kết Cục còn bị ngược lớn một phen, oán khí của các độc giả rốt cuộc thực thể hóa, đây cũng không phải là ngồi trước máy vi tính đánh mấy chữ siết siết tác giả là có thể tiêu được. Hơn nữa, nhìn nhân số của văn này không ít, vì vậy oán khí tụ tập vô cùng nhiều, rốt cuộc, oán khí thực thể hóa muốn cho bản thân tác giả đi nằm thử một chút ngược đãi cùng khổ sở nữ chính phải chịu.

Vì vậy, tác giả bị sét đánh xuyên qua.

Sau khi tác giả phát hiện mình xuyên qua, cơ hồ bị dọa sợ, nhưng nàng rất nhanh tìm đến phương pháp để tránh bị ngược đãi, đó chính là tìm người tới thay nàng trải qua kịch tình. Sau khi oán niệm phát hiện ra động tác của tác giả, lại có thủ đoạn mới, nó muốn làm ra một thể trí năng, chính là loại biết tất cả kịch tình, nhưng là thân thể bình thường.

Người này. Chính là Sợ ca bắt được oán niệm thể.

Oán niệm của oán niệm thể đang ở trên người mười nam chính, cho nên Sợ ca nhất định phải lấy được mười ngọc khí trên người bọn họ, trên đó có tất cả oán niệm của độc giả. Chỉ cần lấy được tất cả, Sợ ca có thể trở về thể trí tuệ, hơn nữa, còn có thể thoát khỏi tiểu thuyết thiên lôi cầu huyết tiểu bạch này.

Sau khi Sợ ca trở thành thể Trí Năng, vốn muốn an bài hắn đi khiến tác giả chịu kịch tình, đem tác giả ngược một trận để tiêu trừ oán niệm, ai biết. Ta xuất hiện.

Ta là một thể trí năng làm phản ngay cả tác giả cũng không nghĩ tới, bởi vì trước kia ngược đãi quá độc ác, trong lúc bất chợt ta đã biết có chuyện, chuyển đổi thành thể Trí Năng. Trước khi đi tới nơi này, ngoại trừ ta ra, cũng không ai biết chuyện. Hơn nữa, trước quyền tiểu thuyết này, tất cả hành động của ta đều bị lời văn của tác giả khống chế, nhưng nơi này thì không.

Khó trách, ta tự do nhiều như vậy, không có ai tới an bài ta.

Hơn nữa, bởi vì ta đánh bậy đánh bạ đem vai nam chính ngược thành ra như vậy, oán niệm trên oán niệm thể tiêu mất rất nhiều.

Nhưng oán niệm cảm thấy cái này còn chưa đủ, chỉ ngược vai nam chính vẫn không đủ, tác giả vẫn còn đang nhon nhon ngoài vòng pháp luật.

Sau khi những điều này đột nhiên xuất hiện ở trong óc, ta cùng Sợ ca 囧囧 có hồn nhìn nhau, oán niệm của độc giả thật là đáng sợ.

Bởi vì tác giả bị oán niệm triển thân, cho nên nàng tuyệt đối không chạy thoát được đâu, nhất định sẽ trở lại trong thân thể này. Mà hành động của ta, là nghiêm trọng kích thích đến tác giả rồi, ta còn tiếp tục hấp dẫn giá trị cừu hận như vậy, một khi nàng trở lại thân thể của ta, thì không phải là cái chết rất đẹp mắt đơn giản như vậy.

Nhưng, nàng bởi vì bị oán niệm triển thân, nhất định phải cùng đám nam chính phát sinh chuyện xưa như vậy, cho nên, nàng đến khiến ta theo kịch tình, ta bị mọi người ngược xong, thời điểm đi tới Đại Kết Cục, cuộc sống sau này cũng chỉ còn lại có hạnh phúc.

Ta nghĩ tác giả nhất định rất may mắn nàng có viết ngoại truyện hạnh phúc, còn có thời điểm kết thúc chính văn còn viết "Từ đó về sau, mọi người liên hạnh phúc sống chung một chỗ." Một câu lừa bịp như vậy. Nhưng chẳng lẽ nàng không nghĩ tới mười nam nhân cùng một nữ nhân sống hạnh phúc. Thật ra là rất nguy hiểm sao?

Nghĩ đến tác giả cho dù hạnh phúc về sau, cũng không trốn thoát số mạng chết sớm, ta nhẫn nhịn không ngừng run một cái, sau đó rồi lại nghĩ tới đây là một thể giới thân kỳ, lại buồn bực.

Ta từ đầu tới đuôi đều là vô tội, nhưng bởi vì có tác giả mới có ta, có tác giả mới có Sợ ca, cũng bởi vì có tác giả mới có oán niệm, có oán niệm mới có Sợ ca bây giờ. Được rồi, ta bị chính mình xoay chóng mặt rồi.

Ta cảm thấy ta cùng Sợ ca lọt vào bên trong nhân quả tuần hoàn quỷ dị.

Dù là như vậy, ta cũng sẽ không bởi vì tác giả bị độc giả oán niệm ép cùng đường liền mềm lòng. Tạo thành cục diện như thế, ta thật ra thì chỉ muốn nói một câu nàng đáng đời. Ai kêu nàng vì viết hồng tiểu thuyết cứ như vậy đùa bỡn tâm của độc giả? Hơn nữa, bởi vì nàng nhất thời vui mừng, ta bị đùa giỡn vài đời!

Còn có, ta thấy được, đem bọn họ ngược rồi, oán niệm biến mất, oán niệm thể sẽ khiến Sợ ca thoát khỏi thế giới này. Nếu như mà ta ngược toàn bộ bọn họ, giải quyết xong, ta không phải cũng có thể.

Lúc này, ta dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ địch nhìn Sợ ca.

". Hiện tại coi ta như đối thủ cạnh tranh cũng quá sớm." Sợ ca mắt hơi sức thật lớn mới hiểu được ý tứ ánh mắt của ta biểu đạt ra ngoài, hắn tự tay vỗ đầu của ta, cảm thứ đồ đen sì si lên, phía trên lại thêm hai chữ. Ta hiểu rõ hắn không biết hai chữ kia, bởi vì ngay cả ta cũng không biết.

"Thì ra ngươi tồn tại như chúa cứu thế của thế giới này sao? Ta cảm thấy thế giới của ta đột nhiên tan vỡ hết." Ta tràn đầy ghét bỏ nhìn Sợ ca, hết sức nghĩ không thông.

Sợ ca vốn nên chết đi vào thời điểm bốn tuổi, nhưng hắn đã đại thần tránh được kịch tình, lớn đến thể này rồi, hơn nữa còn bị oán niệm thể chọn trúng.

Ta nghĩ, oán niệm thể là muốn lợi dụng thân phận của hắn, cảm thấy loại nhân vật như hắn khổ đại cừu thâm nhất định sẽ rất muốn đi trả thù nữ chính

hoặc là tác giả. Nhưng quá đáng tiếc chính là, khi ta làm nữ chính, thế giới này liền nhất định bị ta bắn bỏ không còn hình dáng.

"Nếu như tác giả rơi vào bi kịch, người nói tất cả mọi người sẽ khôi phục thành người bình thường sao?" Ta rất bình thường hỏi Sợ ca.

Sợ ca nghĩ một lát, mới chậm rãi nói: ". Chuyện như vậy phải làm mới biết."

Ta phát hiện trên người Sợ ca có oán khí rất mãnh liệt, xem ra tâm tình của hắn đối với đem tác giả biến thành dạng gì cũng mãnh liệt như ta. Phần lớn nguyên văn mới vừa cứng rắn nhét vào đầu ta, chắc hẳn Sợ ca cũng biết. Bị cưỡng hành báo cho loại chuyện như vậy, điều này làm cho sắc mặt của hắn không phải rất tốt, ánh mắt cũng rất âm trầm.

Hắn đại khái hiểu một chút tâm tình của ta đi.

Trong mắt ta hiện lệ nắm tay Sợ ca: "Nếu có cơ hội rời khỏi nơi này, xin nhất định phải đem cơ hội nhường cho ta."

Sợ ca lẳng lặng nhìn ta, đột nhiên đưa ngón út ra móc móc lỗ tai, cười đến lộ ra hai hàm răng trắng: "Cầu xin ta."

Ta đột nhiên trầm mặc, nhân cách Sợ ca tan vỡ rồi sao? Hắn là nhân cách tan vỡ đi!

Sợ ca hình như bị bộ dáng nghiêm túc của ta làm sợ hết hồn, lập tức lại mở miệng nói: "Học một chút bộ dáng của người mà thôi."

Ta xoay người không để ý tới hắn, ôm lấy oán niệm tụ hợp thể biến thành màu xám tro: "Ta ngây thơ thiện lương như vậy làm sao có thể có sắc mặt vô si như thế, ít bồi họa ta." Hiện tại màu sắc của oán niệm tụ hợp thể đã trở thành nhạt, ta nghĩ ta ngược những tra nam còn lại xong, màu sắc của nó sẽ trở nên nhạt hơn.

Mặc dù nó cho ta phần lớn tin tức, nhưng lại không nói cho ta biết làm như thế nào khiến tác giả trở lại thân thể hiện tại của ta chịu ngược, cũng không nhắc tới làm sao rời khỏi thế giới này, đối với ta mà nói nghi vấn vẫn là từng đống. Có lẽ lần này không phải chết là có thể đổi thế giới, vì giải trừ tất cả nghi ngờ, ta quyết định bắt đầu từ bị động hóa thành chủ động.

Ta một bộ nhiệt huyết mang theo chan chứa bốc đồng chạy về, một cước đá văng cửa phòng, tuy nhiên không thể đi vào, bởi vì ta lại bị Sợ ca cản lại. Ta mặt thần can giết thần, phật chấn giết phật nhìn hắn, đổi lấy một câu không giải thích được nghi vấn của hắn: "Người muốn làm gì bọn họ."

Ta âm trầm cười một tiếng: "Tiểu đệ đệ của bọn hắn còn chưa có cắt mắt, ta xuống tay còn chưa đủ ác, còn chưa đủ ác, tin tức ta có được còn đủ chưa nhiều, ta muốn cố gắng hơn cố gắng hơn! Tiếp tục nữa, ta nhất định sẽ nghênh đón ngày mai tốt đẹp, nhiệt huyết hướng đến tương lai!"

"Hành vi của người tuyệt không độc lòng." Sợ ca mặt đen một nửa, hắn dùng một cái tay che nửa bên mặt này, một cái tay khác bắt được ta không để cho ta đi vào bên trong: "Người quên sao, bọn họ đã vận động bốn canh giờ, coi như phía trên không đỡ, phía dưới cũng phải hư, đã đủ rồi, mau xua đuổi loại ghê tởm trong đầu người đi, xin cho ta thấy được một mặt người thân là nữ nhân."

"Đúng vậy a, đã bốn canh giờ rồi." Ta chợt hiểu hiểu ra giật giật tay chân còn có chút cứng ngắc: "Bốn canh giờ vẫn làm loại chuyện đó miệng không bị rách đã là kỳ tích, phía dưới nhất định bị hư." Khi ta vừa nói những lời này, Sợ ca không nhịn được che kín lỗ tai mình, dường như muốn bày tỏ hắn mới vừa rồi hoàn toàn không nghe được những điều từ trong miệng ta nói ra.

Cho dù ta nói như vậy, nhưng vẫn đưa tay đẩy Sợ ca ra, ta mỉm cười rực rỡ đi vào bên trong, nhìn hai nam nhân phía dưới tấm chăn: "Chỉ là ngược thân thể nào đủ đâu rồi, đây chính là ngược luyện tinh thần cực phẩm ngược văn a, đến giờ tâm lý vẫn chưa chịu chút tổn thương nào đâu."

"Yên tâm đi, sau khi bọn họ tỉnh lại tuyệt đối sẽ tuyệt vọng đối với thế giới này." Sợ ca nắm chắc trong tay sự khổ sở của người khác, an ủi ta như vậy.

Mà ta vẫn khư khư cố chấp đứng trước mặt hai người hôn mê: "Không, thật sự còn chưa đủ, nếu sau khi bọn họ tỉnh lại yêu nhau thì sao? Ngược luyện còn chưa bắt đầu đâu, ta muốn trở thành cái đinh trong tâm bọn họ." Ta nắm quyền, sau khi háng giọng hướng về phía hai người đang ngã trên đất sợ hãi kêu: "A a a a a ! ! !"

Người trên đất vốn đang hôn mê, bởi vì cổ họng của ta quá sáng, bọn họ vẫn giật giật mí mắt, thấy bọn họ còn chưa tỉnh, ta lại rống to một tiếng. Rốt cuộc, mí mắt hai người cũng đã mở ra, trong nháy mắt trên mặt của ta dọn lên cảm xúc kinh ngạc, tức giận, bị thương, hốc mắt dâng lên nước mắt.

"Phong Ca Ca. Người, người tại sao có thể đối với ta như vậy." Ta che mặt, khóc đến vô cùng thâm, ánh mắt chuyển sang một người khác: "Người. Thì ra trước đây người nói với ta đều là sự thật, người thật sự yêu Phong Ca Ca, bởi vì yêu hắn, thế nhưng không tiếc. hy sinh như thế. Ta biết rồi, ta." Ta khóc đến thút tha thút thít, mấy câu nói liền chấn động choáng váng hai người, khiến cho bọn họ hoàn toàn không có thời gian chú ý tới người sau thân ta.

Hỏa tức giận miệng mở rộng tựa như muốn nói chuyện, nhưng âm thanh của hắn không phát ra được, hắn khổ sở che cổ họng của mình khụ khụ, đoán chừng vô cùng khó chịu.

Ta thấy vậy, nâng lên một cước đá vào trên mặt hắn. Vừa đập, ta vừa khóc: "Phong Ca Ca, chúng ta đã không thể nào, chỉ cần vừa nhìn thấy người này, ta liền sẽ hồi tưởng lại các người tối ngày hôm qua ta đã làm gì, mặc kệ ta thét thế nào, người đều không chịu dừng lại, ta rốt cuộc biết, thì ra là. Người yêu hắn."

Hỏa cố gắng há mồm, chính là không phát ra được âm thanh nào, hắn dùng ánh mắt muốn giết người nhìn ta, giằng giằng nhưng ngay cả hơi sức bò dậy cũng không có.

Cả khuôn mặt Phong đều là xanh đen xanh đen, chấn kinh đến không có phản ứng.

Ta một bộ lau nước mắt, hướng về phía hắn nói: "Đã có người đến dẫn ta trở về Ma Giáo rồi, ta chúc các ngươi hạnh phúc."

"Phốc!" Có người rớt cuộc học máu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Có thể khiến người giận đến mức giận dữ công tâm mà học máu, ta quả nhiên không phải một người đơn giản.

Tâm lý của Hòa quá kém, đại khái có quan hệ với tính khí nóng nảy của hắn, ta nhìn máu bên miệng hắn, ánh mắt còn mang theo nước mắt.

Trong mắt là đồng tình không nói ra được. Bị đâm bốn canh giờ còn chưa học máu thế nhưng bởi vì mấy câu nói của ta mà học máu? Số năm, ngươi quả thật vẫn còn quá non.

Được rồi, lấy sự thông minh của tác giả, coi dù viết hắn thông minh chừng chặc đủ kiểu, nhưng so với bình thường người bình thường mà nói, vẫn là kém rất xa.

Hòa học máu, nhưng bởi vì thương tổn tới cổ họng, hắn cho dù học máu vẫn không cách nào nói chuyện. Thấy vậy, ta vừa nhét oán niệm thể vào trong ngực, vừa dùng ánh mắt bi thương nhìn số bốn. Sắc mặt của hắn vô cùng khó chịu, nhưng vẫn nhìn ta.

Số bốn là người vận động chủ yếu, vì vậy hắn mệt mỏi hơn so với số năm nhiều, hắn đang giùng giăng bò dậy ở phía sau.

Lúc này ta cũng quay người sang, hướng về phía Sẹo ca nói: "Không cho phép ngươi tổn thương bọn họ, cứ như vậy dẫn ta trở về Ma Giáo thôi."

Sẹo ca đầu tiên là lông mi giật giật, tiếp đó là khoe miệng giật giật, tiếp nữa cả khuôn mặt cũng co rút. Mặc dù hắn đưa cánh tay run rẩy ra bắt được ta, nhìn như cứng rắn kéo ta đi ra ngoài, nhưng ta biết, trong lòng hắn lần nữa bị chấn động.

Số năm không có biện pháp nói chuyện, nhưng số bốn nhưng có thể, cổ họng của hắn không bị thương. Vì vậy, khi ta quay lưng lại, ta nghe được âm thanh của hắn.

"Nguyệt Nhi. Ngươi nghe ta giải thích."

"Ta không nghe ta không nghe! Ta đã không muốn nghe thấy tiếng của ngươi rồi." Ta kịch liệt dùng đôi tay che tai của mình, khóc đến thê thê thảm thảm: "Ta đã không muốn phải nhìn thấy ngươi nữa rồi, càng như vậy, ta liền càng thấy đau lòng, bị phản bội một lần như vậy là đủ rồi, ngươi còn muốn để cho ta lặp lại khổ sở nữa sao?!"

Làm nữ chính, chính là muốn đối với chân tướng rõ ràng làm như không thấy, hơn nữa còn phải cố gắng hiểu lầm căn bản là không thể hiểu lầm.

Ta nói xong, nghe được sau lưng phát ra một chút âm thanh, ta quay đầu lại, chỉ thấy số bốn đã miễn cưỡng khoắc chân đứng lên. Đôi mắt ửng đỏ của hắn, thoát nhìn vô cùng bi thương.

"Nguyệt Nhi, ta cũng không biết chuyện tại sao lại biến thành như vậy. Không, dù là như vậy, đối với chuyện ngày hôm qua ta cũng vẫn có một ít trí nhớ." Hắn nói, ánh mắt rất mệt mỏi nhìn số năm một cái. Trong đôi mắt kia trừ bi thương cùng chán ghét, không có gì nhiều hơn: "Ta, ta."

Hắn nói xong, nhìn về phía số năm

Trong ánh mắt thể nhưng toát ra sát khí.

Bọn họ là yêu nhau đến mức giết nhau rồi sao? Mặc dù bản ý của ta chính là khiến số năm cho dù yêu số bốn cũng chỉ nhận được sự chán ghét của số bốn, hắn phải đi con đường ngược tâm này, nhưng ta không ngờ trong mắt số bốn sẽ trực tiếp bốc lên sát khí. Bị một huynh đệ đã biết từ nhỏ buộc cường dâm, hơn nữa huynh đệ này còn yêu mình, chuyện như vậy đối với số bốn mà nói quả nhiên vẫn còn quá khó khăn để tiếp nhận.

Trong thiết định của tác giả, số bốn là nam thắng đến không thể thắng được nữa, hơn nữa hắn làm ra loại chuyện như vậy với số năm rõ ràng chính là bị hạ được, nếu hắn không phát hiện ra, hắn chính là nhục trí. Số bốn có thể như vậy, có lẽ là đã trong thời gian ngắn suy nghĩ hiểu rõ tất cả. Nếu như trình độ tiếp nhận của hắn cao, có lẽ chỉ biết đoạn tuyệt cùng số năm. Nhưng trình độ tiếp nhận thấp mà nói, có lẽ sẽ phát triển trở thành liều đến đồng quy vu tận cũng muốn giết số năm.

Hiện tại, bọn họ đi tới con đường đen tối này?!

Ta che miệng lại, run rẩy hai vai nhìn sang, khiến số bốn nhìn thấy đôi mắt đắm lệ mông lung của ta.

"Phong Ca Ca. Đã đủ rồi, ngươi còn nhớ rõ một hồi trước, ta bị hấn dọa sợ đến nằm ở trên giường sao? Thật ra thì, người này ngày đó cùng ta đánh cuộc một ván. Hấn nói Phong Ca ca tuyệt đối sẽ không yêu ta, vì vậy để cho ta không cần thành thân với ngươi, hấn sẽ chứng minh ngươi rốt cuộc yêu ai. Ta. Khi đó rất muốn tin tưởng Phong Ca Ca, cho nên ta đồng ý với hấn."

Ta khóc đến cực kỳ bi thương, chứng kiến số bốn trừng lớn mắt, một bộ không dám tin thì tiếp tục mở miệng.

"Ta sai lầm rồi, Phong Ca Ca, ngay từ khi mới bắt đầu ta liền không nên đồng ý với hấn, nếu như không đồng ý với hấn, có lẽ ta cũng không khó chịu như thế. Ta quá đề ý mình, ta cũng chỉ là một thôn nữ nhỏ, như thế nào xứng với Phong Ca Ca, hấn nói đúng, ta không xứng với ngươi, người ngươi yêu, cũng không phải là ta." Nói xong câu này, ta lau nước mắt muốn đi, lại thấy Hỏa nóng nảy cũng đứng lên, hấn bực một cái chân khác mới đứng vững.

Hỏa là một sát thủ rất biết âm khí, nhưng trên người hấn bây giờ lại thứ gì cũng không có, chỉ có tay không vọt về phía ta. Hấn muốn giết chết ta, ta rất hiểu. Sau khi số bốn phát hiện ra động tác của hấn, lập tức chắn trước mặt của ta. Số bốn đưa lưng về phía ta nhìn số năm, dùng âm thanh vô cùng bi thống mở miệng.

"Vì sao ngươi phải làm như vậy, vì sao phải phá hư hạnh phúc của ta, sau khi xảy ra chuyện như vậy, ta không những không yêu ngươi, càng sẽ hận ngươi thấu xương!" Số bốn vô cùng kiên định muốn giúp ta: "Ta đồng ý với Nguyệt nhi sẽ bảo vệ nàng, cho dù liều tính mạng của ta, ngươi cũng đừng mơ tưởng động tới nàng!"

Nhìn hấn nói thành như vậy ta cũng mau cảm động, ta muốn cảm động được không!

"Đã đủ rồi!"

Những lời này không phải số bốn nói, cũng không phải là số năm nói, càng không phải là ta nói, mà là Sẹo ca nhẫn nại đến cực hạn nói.

"Các ngươi chết cũng được sống cũng tốt tùy các ngươi, muốn chết như thế nào thì chết, nữ nhân này cũng không phải là loại phé nam nhân như ngươi có thể bảo vệ được."

Ta nhìn về phía khuôn mặt đều đen, bộ mặt giễu cợt, trên từng góc mắt đều tràn ngập khó chịu của Sẹo ca, hấn mới vừa rồi dường như nói lời giới hạn.

Nhìn đến ta đang nhìn dáng vẻ của hấn, Sẹo ca một tay ôm chầm eo của ta, vô cùng nhân vật phản diện mở miệng: "Nữ nhân này, là nữ nhân của Giáo chủ, người có thể giết nàng chỉ có bản thân Giáo chủ, Giáo chủ không muốn nàng chết, ai cũng không giết được. Nàng là nữ tử của Ma Giáo, ai dám nhúng chàm." Hấn nói xong, chường phong đao qua, đem hai người vốn không có hơi sức gì quét qua một bên. Biểu lộ khí phách sao.

"Đồng dạng, Giáo chủ muốn nàng chết, nàng không thể không chết, có gan, thừa dịp trước khi nàng bị Giáo chủ giết, đến Ma Giáo đi!" Sẹo ca cũng bắt đầu nói hươu nói vượn, hấn đang họa thủy đông dẫn!

Ta giả bộ bị không chế, mềm nhũn nằm ở trên người Sẹo ca, con mắt đỏ ngầu nhìn số bốn: "Tạm biệt. Tốt nhất, không cần hẹn gặp lại."

Ta nói xong một câu cuối cùng, liền lập tức bị Sẹo ca mang ra khỏi chỗ này, trước khi Sẹo ca ra ngoài, còn không quên đem lư hương ta đặt ở bên ngoài quét qua, đem toàn bộ bột thuốc cùng dược liệu bên trong quét lên thân người muốn đuổi theo ra ngoài.

Trước khi ta bị Sẹo ca mang tới nóc nhà, còn nghe được số bốn tê tâm liệt phế gọi tên giả của ta.

Ta thở dài: "Tác giả thật là nghiệp chương."

Sẹo ca một tay ôm ta nhảy trên nóc nhà nhảy, một tay khác che mặt của hấn: "Ta đã không muốn đối mặt với thực tế như vậy, hiện tại người tuyệt vọng với thế giới này không chỉ có bọn họ, ta nghĩ ta cũng thế."

"Là bởi vì ta khiến cho ngươi tuyệt vọng sao?" Ta rất ngạc nhiên hỏi Sẹo ca.

"Ta nói là ngươi có thể rất hả hê hay không?"

Ta xấu hổ đỏ mặt một chút, nhần nhỏ nói: "Cũng không phải là cái gì hả hê như vậy."

". Tại sao trong loại thời khắc khiến người ta tuyệt vọng này ngươi quý dị cho thấy mình thân là nữ nhân."

"Thật là ghét, người ta vẫn là nữ nhân!" Ta mất hứng mà nói một câu, Sẹo ca bị bộ dáng của ta kích thích đến khí tức không yên, dưới chân hăng một cái, hai chúng ta liền từ trên nóc nhà người ta lăn xuống, ăn đầy miệng bùn.

Bởi vì thời điểm rơi xuống Sẹo ca dùng thân thể của hấn làm đệm đỡ cho ta, vì vậy ta không bị thương rất nhanh liền bò dậy. Ta dữ tợn nghiêm mặt, một cước đá vào trên lưng Sẹo ca, để cho hấn không đứng nổi, mở miệng cười: "Ngươi đối với ta rất có ý kiến? Số mệnh kẻ địch!"

"Trong lúc bất chợt lại chuyển đổi thành loại hình thức đối địch này." Sẹo ca lau gương mặt tràn đầy bụi bặm, một lật người, liền đem chân của ta lật xuống. Sau khi hấn đứng thẳng thân thể, lại vác ta trên lưng.

Bây giờ còn đang muốn chạy trốn nguy hiểm, cũng không thể dừng lại trên đường.

"Như thế nào đều tốt, hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn là rời đi thôi." Sẹo ca nói.

Ta đồng ý gật đầu một cái, ngoan ngoãn nằm sấp, lại lấy oán niệm thể trong lòng ra, ta vừa nhìn, phát hiện màu xám tro phía trên lại biến nhạt đi rồi, rất hiển nhiên là ta ngược rất tốt, khiến oán khí của độc giả tiêu mất không ít. Như vậy, hiện tại ta chỉ cần dồn vào một mục tiêu nhất định, nên ngược người nào, nên ngược như thế nào?

"Mới vừa rồi thể nhưng bởi vì quá xúc động, quá nóng máu, quên mất đem thuốc biến thành khói, chỉ là rắc lên người bọn họ, sẽ chỉ làm bọn họ trong thời gian ngắn không có khí lực mà thôi, thật là thất vọng." Ta vừa nghĩ tới, vừa tìm đề tài nói chuyện phiếm.

Sẹo ca sau lưng ta, rất dễ dàng ở trên nóc nhà người ta gọi tới gọi lui: "Dù là như vậy, trong thời gian ngắn bọn họ cũng không cách nào hành động."

"Nói cũng phải, Phong Ca Ca nhất định sẽ vì mà ta trút giận lên Ma Giáo?" Ta vừa nói, da mặt vô cùng dầy sò sò mặt của mình.

Sẹo ca đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại nhìn ta, ta tròn to hai mắt, rất kỳ quái nhìn hai gò má toàn tâm toàn ý của hắn.

"Mặt xưng phù sao, Sẹo ca?"

"Không phải, chỉ rất là muốn ới."

Mặt của ta trong nháy mắt dữ tợn: "Để cho người ới đến chết tốt lắm, cái người số mệnh kẻ địch này!"

Sẹo ca quả quyết quay đầu đi, tiếp tục chạy, vừa chạy vừa tò mò: "Bọn họ là trúng thuốc gì. Thế nhưng, toàn bộ bốn canh giờ."

Nghe Sẹo ca hỏi như thế, ta nhẩn nhẩn không ngừng che miệng cười trộm "Là bị được cung đình, người còn chưa kịp biết loại vật này đã khỏi cung rồi, dĩ nhiên không viết. Chỉ là, nếu như chỉ là đơn giản trộn lẫn trong đồ ăn, được hiệu tốt đa cũng mới một đến hai canh giờ, cũng sẽ không hoàn toàn làm cho người ta tiêu mất thần chí. Dù sao mấy nữ nhân trong cung kia cũng không muốn bị tươi sống cho đến chết, nhưng nếu trộn lẫn ở trong rượu mà nói. Được hiệu sẽ gia tăng tốt gấp mấy lần. Thời điểm biết thuốc hạ trong rượu, ta cũng rất kinh ngạc đấy!"

". Ta nghĩ không có người nhìn ra người từng kinh ngạc."

"Cảm giác có chút xấu hổ. Sẹo ca, mặt của người lại sưng rồi! Cần ta đánh trả lại người một quyền xinh đẹp không?"

". Chỉ là hơi muốn ới."

"Quả nhiên vẫn là muốn ta đánh trả lại người một quyền xinh đẹp!"

Thời điểm chúng ta nói nhảm xong, Sẹo ca đã mang theo ta rời khỏi thôn, đi tới thành trấn. Sau khi có mục tiêu, ta cảm thấy ta sáng sủa không ít. Khi ta đang muốn cùng Sẹo ca vừa đi vừa thương lượng kế tiếp đi nơi nào thì ánh mắt của ta quét qua, thấy được Lục Trúc đang hỏi người bán hàng rong ven đường cái gì, đi theo phía sau nàng, dĩ nhiên là A Tam.

Mặt khác, đang đưa lưng về phía Lục Trúc, bộ mặt không nhìn được, là mẫu Vương gia đã thật lâu không ra sân, hắn đang nói gì đó với người hầu bên cạnh.

Cách bọn họ hơi xa một chút, chính là Nam Cung Tra, nhìn hắn tiêu tụy hơn nhiều, đang nói chuyện cùng một nam nhân mập bên cạnh, có lẽ là đang nói chuyện buôn bán.

Bọn họ ba phe nhân mã đều đang trong đám người, không thấy đối phương, nhưng lại là một cự ly không cần thận sẽ chú ý tới.

Khóe miệng ta co giật nhìn Sẹo ca: "Chúng ta coi như cái gì cũng chưa nhìn thấy, yên lặng rời đi thôi."

". Ngẫu nhiên đồng ý với người."

Thời điểm ta yên lặng xoay người, sau thân ta đột nhiên vang lên âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở.

"Tiểu thư! ! Ta rốt cuộc tìm được người! Cho dù chỉ là bóng lưng của người, nhưng bóng lưng của người có hóa thành bụi ta cũng nhận ra được! ! !"

"."Đột nhiên thật là muốn giết chết nàng a làm sao bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Đây quả thực là một bi kịch, ta chưa bao giờ biết công phu đi đứng của Lục Trúc tốt như vậy, ta mới không chạy được mấy bước, liền bị nắm tóc. Đúng, tóc, đây thật là một thứ vướng víu, thời điểm đang chạy, nó sẽ bay lên. Ta bị Lục Trúc nắm đến đau ngứa ra sau, nhưng ta vẫn tính toán chưa buông tha chạy trốn, ta đưa tay, liền tóm lấy tóc Sẹo ca, mặt Sẹo ca trong nháy mắt đau đến vận vẹo.

"Á á, A Tam đừng nắm tóc ta, đau quá!" Lục Trúc ở phía sau kêu lên.

Được rồi, tất cả mọi người cùng hung tàn nắm tóc nhau rồi.

Lúc này hẳn là thời điểm chạy trốn cùng nhau chứ không phải nắm tóc nhau mới đúng, ta vừa nghiêng đầu, kéo tóc mình trở về, Lục Trúc xoay người liền nắm lấy ống tay áo của ta, nằng nước mắt lưng tròng nhìn ta: "Tiểu thư, người nói không bỏ lại ta lại muốn bỏ lại ta sao?!"

"Ta lúc nào nói không bỏ lại người, người không cần mình mơ mộng chuyện không tồn tại."

"Mặc dù không biết mơ mộng là có ý gì, nhưng tiểu thư, chuyện kia có thật, dù rồi A Tam không cần nắm đuôi tóc ta nữa!"

A Tam nói: "Chỉ là muốn nhắc nhở người, chúng ta bị theo dõi."

Nghe được lời nói của A Tam, ta cùng Sẹo ca liếc mắt nhìn nhau, lời kéo nhau muốn chạy, nhưng người phía sau đã kêu lên tiếng.

"Tiểu Hoa!"

Không cần gọi ta như vậy được không Vương Gia, ta áp lực rất lớn!

Ta từ từ xoay người, từ từ làm cho vành mắt mình đỏ lên, một buổi tối không ngủ khiến cho sắc mặt ta thoát nhìn vô cùng không tốt, ta quay đầu, bi thương nhìn hắn: "Đã lâu không gặp, Vương Gia."

Vương Gia lạnh lùng cười, đi về phía ta, muốn nắm chắc tay của ta, lại bị Lục Trúc cùng A Tam chặn lại. Lục Trúc nghiêng đầu, nhìn ta: "Lại là kẻ thù?"

Ta nhìn được kích động muốn che mặt, rút rút khóe mắt: ". Không phải." Chỉ mong không phải.

Vương Gia nhìn thấy ta rồi, dĩ nhiên Nam Cung Tra kia cũng nhìn thấy, ta thấy vẻ mặt hân vui mừng đi về phía ta, ta cơ hồ nghĩ cứ như vậy thay phiên đập choáng đầu bọn họ, toàn bộ chạy đến một đồng là muốn làm gì? Thế giới này có phải quá nhỏ hay không, như vậy cũng có thể chạm mặt.

Cũng may, ba người khác bị ta đã thương, trước mắt không nhúc nhích được. Nếu không, năm người cùng xuất hiện mà nói, ta có thể bảo đảm mình tuyệt đối sống không nổi.

Vương Gia mắt lạnh nhìn Lục Trúc cùng A Tam ngăn ở trước mặt hân, hân cho người bên cạnh một ánh mắt, người kia liền động thủ với A Tam, mặc dù A Tam có võ công, nhưng người kém cỏi, so với kẻ được huấn luyện chuyên nghiệp bên cạnh Vương Gia thì không thấm gì. Ta để cho Sẹo ca không động thủ, đứng ở bên cạnh ta, lại kéo Lục Trúc đến phía sau mình, bảo A Tam tránh ra.

"Vẫn không chịu bỏ qua cho ta sao?" Ta nói như vậy, đảo mắt, nhìn về phía Nam Cung Tra, dùng một loại ánh mắt mang theo điểm hi vọng.

Hắn quả nhiên, chuyển hướng đi về phía Vương Gia: "Không ngờ có thể gặp được Vương Gia ở đây, thật là đã lâu không gặp."

Nam Cung Tra là hoàng thượng, dĩ nhiên biết Vương Gia này.

Nhưng Vương Gia có tiếng tính khí lãnh khốc, vì vậy, hân cũng không quan tâm tới tên căn bã ngục quân tử cười đến rất đẹp mắt kia, vẫn bình tĩnh nhìn ta chăm chăm: "Người không có lời gì nói với Bồn vương sao? Đối với những chuyện người làm."

Thấy Nam Cung Tra vô dụng, ta không thể làm gì khác hơn là dùng sở trường diễn kỹ của mình tới đối phó với địch rồi.

"Đúng, ta đến gần người là vì lấy đồ trên người người, đúng, ta làm một chút không chuyện tốt đối với người. Người hiện tại cũng rất rõ lai lịch của ta, nghe nói người bắt bọn họ." Ta giương mắt, nhìn Vương Gia, trong mắt không có bao nhiêu cảm xúc lộ ra. Bởi vì không được Vương Gia để ý tới, Nam Cung Tra có chút thật mất mặt, ánh mắt nhìn Vương Gia có chút trở nên nguy hiểm.

"Vương Gia."

Vương Gia rút cuộc quay đầu nhìn hân, vô cùng lạnh lùng mở miệng: "Bồn vương hiện tại có chuyện, không nên quấy rầy Bồn vương."

Nếu không phải là muốn diễn trò, ta thiếu chút nữa liền phun cười, Vương Gia này thật đúng là không cho người ta mặt mũi.

"Công tử, liền để cho ta cùng Vương Gia nói xong những lời này đi." Nam Cung Tra đáng thương, tạm thời ngồi sang một bên đi: "Người xử bọn họ thế nào? Bọn họ thật sự chẳng lẽ bị người đưa lên đoạn đầu đài?"

Vương Gia châm chọc nhếch miệng: "Người cũng quan tâm những thứ này sao? Nữ nhân lãnh huyết này, phụ thân cùng huynh trưởng cũng rơi vào tay

Bồn vương thế nhưng không phản ứng chút nào."

"Ta làm sao sẽ không có phản ứng chứ? Ta thật vui mừng, vui mừng vô cùng, ta nóng lòng mong muốn bọn họ toàn bộ chết sạch sẽ! Ha ha ha ha!" Ta hướng về phía Vương Gia, đột nhiên mãnh liệt nở nụ cười, thân thể run rẩy, liền nước mắt cũng bật cười, cười đến mọi người bối rối, không nhìn ra ta là thật đang cười, hay là đang bị thương.

Vương Gia nhìn ta chằm chằm, mở miệng nói: "Cũng đã như vậy, ngươi còn cười được, tâm của ngươi làm bằng gì? Bồn vương ngược lại muốn moi ra xem một chút."

"Có lẽ là làm bằng thiết thạch." Ta vừa nói, đột nhiên thu nụ cười, dùng đôi mắt mang theo nước mắt nhìn về phía Vương Gia: "Những khó khăn nhân gian ta cùng Vương gia biết không giống nhau, ta rất nhỏ, liền bị phụ thân nhốt về Liễu gia, Vương Gia cũng không biết, ta là cô nhi. Ngươi xem gương mặt của ta, ngươi xem da của ta, ngươi xem thân thể của ta, đẹp không? Xinh đẹp không?" Ta vừa nói, vừa đi về phía Vương Gia, nắm bắt được tay của hắn.

"Nếu như không phải là gương mặt này, nếu như không phải là thân thể này, ta liền không sống khổ sở như vậy. Bọn họ toàn bộ là súc sinh! Căn bản cũng không coi ta là người, có lẽ ta làm một chút lừa gạt chuyện ngươi, nhưng những gì nói trong ngôi miếu đó nát khi đó là sự thật, cha của ta, huynh trưởng của ta, bọn họ, bọn họ." Ta vừa nói, nghẹn ngào, nắm thật chặt tay của Vương Gia, để cho hắn cảm thấy ta kích động.

Chính khi ta bóp tay Vương Gia đến in dấu, lần nữa ngừng đầu, mắt đã đỏ ngầu, nước mắt đọng ở khóe mắt, nhưng không rơi xuống.

"Vì vậy, ta mới có thể chán ghét nam nhân như vậy, chán ghét tất cả nam nhân. Mà Vương Gia, ngươi vừa xuất hiện liền muốn làm ra chuyện như vậy với ta, ta làm sao không chán ghét. Từ vừa mới bắt đầu, ta đã liền không tin tưởng ngươi."

"Bồn vương đã giải thích qua rồi, là có người hạ độc bản vương!" Vương Gia bị "Cảm xúc" của lây nhiễm, trở tay nắm lấy hai vai của ta: "Ngươi cứ như vậy không tin tưởng Bồn vương?" Hắn nhìn vào đôi mắt ta: "Ngay từ lúc đầu vẫn nghĩ tới việc chạy trốn? !"

Ta trong nội tâm thầm liếc mắt, ngoài mặt vẫn bày ra vẻ mặt khổ sở, ta dùng sức tách tay của hắn ra, tách một hồi lâu vẫn chưa tách được, vừa tách, ta vừa khổ sở nói: "Ta vốn không muốn gặp lại ngươi, ai biết lại bị một nữ nhân bắt được, nàng điểm á huyết của ta, muốn ta trộm đồ trên người Vương Gia, nếu không sẽ để cho ta cả đời làm một người câm. Vương Gia, ta đã từng hướng ngươi nhờ giúp đỡ, nhưng ngươi không cứu được ta, ta chỉ có thể làm như vậy."

"Chính là nữ nhân?"

"Bởi vì ta đồng ý với nàng đi trộm vật, cho nên nàng giải huyết cho ta."

"Bồn vương không biết nên tin tưởng ngươi nữa hay không." Vương Gia còn chưa ngu đến cùng, quả nhiên chỉ nói mấy câu như vậy vẫn chưa đủ.

Ta rút cuộc đẩy hai tay hắn đang giữ vai ta ra, lộ ra đáng vẻ không sao cả: "Vương Gia có tin ta hay không, đối với ta mà nói không quan trọng. Trên thế giới này, ta chỉ tin tưởng bản thân mình, chỉ có thể tin tưởng bản thân mình, cho dù ngài cho rằng ta là người của Ma giáo cũng được, ta mới sống mười sáu năm, chỉ cần Vương Gia dụng tâm, tất cả những điều về ta ngươi đều có thể biết được rõ ràng. sau khi ta rời khỏi nhà, người đầu tiên nhìn thấy, chính là Vương Gia."

Ánh mắt Vương Gia rút cuộc bắt đầu mềm đi, nhưng hắn vẫn chưa rời mắt khỏi người ta, tựa hồ cảm giác ta lúc nào cũng có thể sẽ chạy trốn, mặc dù ta quyết định phải làm như vậy.

Ta thấy Vương Gia nhìn ta không nói lời nào, mặc kệ hắn có phải không nghĩ ra gì để nói hay không, ta vẫn phải nói tiếp.

"Khi ta bị thương, Vương Gia rất chiều cố ta, ta rất cảm động, ta cả đời cũng chưa từng được chiều cố như vậy, nhưng những thứ này còn chưa đủ để cho ta thích Vương Gia. Liệt căn của nam nhân khiến cho ta không thể nào tin nổi, hơn nữa, nữ nhân của Vương Gia thật sự là quá nhiều rồi." Ta vừa nói, đưa tay sờ sờ mặt của mình: "Lúc ấy ta còn không thể nói chuyện, bởi vì họ thấy tướng mạo của ta liền luân phiên làm nhục, chỉ thiếu thật sự động dao, ta biết, thế giới của Vương Gia ta sống không nổi. Nếu như không phải là Vương Gia ngầm cho phép, họ làm sao có thể đối với ta như thế, như vậy, khiến cho ta thế nào tin tưởng Vương Gia?"

"Vương Gia, không phải ngươi có nên tin tưởng ta hay không, mà là ta có nên tin tưởng ngươi hay không."

"Bồn vương không biết, thì ra ngươi là người tính toán chỉ li như thế, nếu như ngươi không chạy trốn, hôm nay ngươi đã trở thành trác phi của Bồn vương rồi."

"Rất đáng tiếc, ta không mù, không ngu, không điếc, cho nên ta chạy, không cần trở thành một người trong hậu viện của Vương Gia, không cần tranh đấu với những nữ nhân kia vì Vương Gia, không cần bỏ lỡ mình. Nếu như mà ta không so đo, thì sao có thể sống được đến bây giờ? Vương Gia, ta không phải là một người cao thượng, ta sẽ nhớ tất cả những người đã từng tổn thương ta."

Nghe ta nói, Vương Gia đột nhiên cười, hắn cười kéo tay ta lại.

"Nguyên lai, ngươi để ý Bồn vương như thế! Nếu như không phải là để ý, thì làm sao sẽ quan tâm đến những thứ này, lúc rời đi còn nói câu kia."

Hả? Cái này hình thành như thế nào vậy? Ta chỉ là đang rất nỗ lực tạo nên những ấn tượng xấu trước mặt Vương Gia thôi mà! Nếu hắn muốn hiểu lầm như vậy, ta cũng không thể không tiếp nhận.

"Người đối với Bồn vương có tham muốn giữ lấy rất mạnh mẽ, người còn không muốn thừa nhận sao?" Hấn nâng mặt của ta lên, chăm chú nhìn hai mắt của ta.

Ta lộ ra vẻ mặt xấu hổ bị phát hiện rồi, ánh mắt né tránh: "Ta hận không thể tiêu mất loại năng lực kia của Vương Gia, như thế nào lại là để ý?"

Vương Gia vẫn còn đang cười, tay của hấn ma sát trên khuôn mặt bóng loáng của ta một hồi lâu, ma sát đến hai nam nhân bên cạnh ánh mắt phi thường hùng hực nhìn tay của hấn. Thật là, ta cũng chú ý tới ánh mắt lửa nóng của hai người khác nhìn Vương Gia rồi, Vương Gia này lại vẫn không có phản ứng, quá trì độn rồi, bọn họ cũng mau nhào lên cùng Vương Gia yêu nhau giết nhau đi.

Nhân thân của ta không nhìn Vương Gia, loạn phiêu, chỉ nghe thấy Vương Gia nói như vậy: "Bồn vương có thể tha thứ cho hành động của người trước đây, Bồn vương còn có thể khiến những người đã từng khi dễ người rời khỏi vương phủ, người trở về cùng bản vương đi thôi."

"Không, ta không đến vương phủ. Vương Gia có thể đối với ta như vậy, bắt quả vì ta đã cứu Vương Gia một lần, nếu như bởi vì lý do này, ta không muốn trở về cùng Vương Gia."

"Đừng tiếp tục tùy hứng nữa." Vương Gia kiên định bắt được tay của ta: "Bồn vương như thế nào lại muốn nữ nhân mình không thích, cho dù, người kia đã cứu mạng Bồn vương!"

Làm sao không? Tuyệt đối sẽ có!

Nếu như đối phương không phải kẻ xấu xí lại kiêu nhu nhược, tuyệt đối sẽ có, nhìn xem, thời điểm còn chưa thích nữ phụ không phải là mang về liền cưới sao, cuối cùng người ta già bộ một chút còn cuồng nhiệt sùng ái. Thiết định cho Vương Gia chính là như vậy, có tình cảm đặc biệt với người cứu hấn, đặc biệt là cứu tính mạng.

Nghe Vương Gia nói như vậy, ta vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa hít vào một hơi. Thở phào nhẹ nhõm là ấn tượng xấu đã trở lại, hít vào một hơi là biểu hiện được quá tốt, bị cưỡng hành kéo lại không buông tay rồi.

"Vương Gia. Chẳng lẽ người không muốn biết người kia lấy ngọc bội của người muốn làm gì sao? Chẳng lẽ người không muốn biết nàng đi nơi nào?"

"Những chuyện kia Bồn vương sẽ tự mình đi thăm dò, hay là người sợ Bồn vương tra được gì?" Vương Gia nhìn ta, nói như thế.

Có cần chủ nghĩa nam tử lớn như vậy không, tất cả mọi thứ giao cho hấn, những thứ khác không cần ta trông nom? Thấy vậy, ta chỉ có thể lắc đầu: "Tùy người tra thế nào, dù sao kết quả cuối cùng chỉ có một, trừ lấy ngọc bội của Vương Gia, ta không làm thêm chuyện gì. Sau khi bị mang ra ngoài, ta cùng nữ nhân tên còn không biết đó tách ra."

Vương Gia nhìn bộ dáng không giải thích lại như đang giải thích của ta, lại cười: "Bồn vương tin người."

Đây là người nói nhé, ta sẽ không cảm động nhé! Nghĩ là nghĩ như vậy, ta vẫn bày ra khuôn mặt có chút xúc động, khi Vương Gia lôi kéo ta đi, ta rốt cuộc quay đầu nhìn về phía Nam Cung Tra, dùng một loại ánh mắt vô cùng phức tạp.

Nam Cung Tra cũng nhìn ta thật sâu, ánh mắt của hấn có thể còn phức tạp hơn nhiều so với ta, tựa hồ đang thống hận ta trước đây nhỏ nhen lừa gạt, hình như lại có những thứ khác. Thời điểm đối mặt hấn, ta không cần thận tiết lộ một tia vui mừng nhỏ nhoi khi nhìn Vương Gia, quả quyết đem thù hận của hấn dẫn tới trên người Vương Gia.

"Vương Gia." Ta nhìn Nam Cung Tra, mở miệng với Vương Gia: "Sau khi chạy khỏi vương phủ, Nam Cung công tử đã từng giúp ta rất nhiều, xin cho ta một ít thời gian, ta muốn cảm ơn hấn."

Vương Gia nhìn về phía Nam Cung Tra, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của hấn khi đối mặt với ta. Vương Gia là hạng người gì? Dĩ nhiên đã nhận ra cảm xúc nhỏ nhoi này của Nam Cung Tra. Trong nguyên văn, Nam Cung Tra là một người thâm tàng bất lộ, nhưng sau khi gặp nữ chính, cảm xúc đặc biệt dễ dàng lộ ra ngoài, chính bởi vì như vậy, mới có thể rõ ràng khiến mẫu Vương Gia nhận thấy tâm tình của hấn.

Ta làm như không phát hiện sóng lớn mãnh liệt giữa bọn họ, mở miệng nói: "Những ngày đó đa tạ công tử tương trợ, chuyện lúc trước, ta không trách người, người liền cùng Đình cô nương hảo hảo mà sống đi, không cần lại nghĩ nhiều những thứ không nên nghĩ. Ta, phải đi cùng Vương Gia rồi." Ta hoàn toàn không nói ra chút chuyện lừa gạt nhỏ nhoi kia, thân nhiên đứng ở bên cạnh Vương Gia.

Vương Gia nghe ta nói như vậy, mở miệng nói: "Lúc trước hấn làm gì với người?"

"Không phải, một chút chuyện quan trọng."

"Khó trách, mặc kệ ta làm gì người đều thờ ơ, thì ra người yêu Vương Gia." Nam Cung Tra không muốn chỉ đơn giản buông tay như vậy, lời nói của ta đã kích động hấn, lập tức mù quáng: "Người bây giờ, còn nghĩ chuyện kia là ta làm sao?"

Ta một bộ không muốn nhìn thấy bộ dáng của hấn, mở miệng: "Ta không tin một cô nương như Đình cô nương có thể làm ra loại chuyện đó với ta."

"Đối với người mà nói, trừ Vương Gia, bất kỳ nam nhân nào cũng là người xấu? Người muốn hiểu lầm ta đến mức nào?!"

"Nam Cung Gia Chủ!" Vương Gia rõ ràng nhìn thấu tình cảm của Nam Cung Tra, giận dữ nói: "Ngươi muốn làm gì? Cùng vương giành nữ nhân? Ngươi phải rõ ràng vị trí của mình."

"Vương Gia, nếu không phải Vương Gia làm ra việc tổn thương nàng, ta cũng sẽ không gặp nàng, là Vương Gia cho ta cơ hội gặp nàng."

"Ngươi lớn mật!"

Thời điểm hai nam nhân này muốn cầu véo nhau, Lục Trúc A Tam Sẹo ca ba người đã lặng lẽ sò tới sau thân ta, ta nháy mắt với Sẹo ca, tay gõ bên cổ một cái, bảo hấn đánh ngất thị vệ bên cạnh Vương Gia. Sẹo ca tỏ ý đã hiểu, không tiếng động liền đi tới đây, một cái liền đánh người bất tỉnh rồi, mang theo thị vệ chen vào trong đám người.

Sẹo ca so với thị vệ được huấn luyện đặc biệt kia vẫn là lợi hại hơn một chút, chuyện này làm được vô cùng an tĩnh. Người phía sau giải quyết, thấy vương cũng cùng Nam Cung Tra đã muốn giương cung bạt kiếm, ta bắt đầu yên lặng lui về phía sau, mới lui lại mấy bước, ngang hông ta liền tới một cánh tay.

Sẹo ca trở về, tay hấn một đường ngang, xách ta lên.

Động tĩnh xách theo ta có chút lớn, cơ hồ là lập tức liền kinh động hai người khác.

Lục Trúc thấy vậy, lập tức lôi kéo A Tam, vừa đuổi theo hướng chúng ta chạy, vừa lớn tiếng kêu lên: "Tiểu thư, không cần sợ hãi, chúng ta lập tức tới cứu ngươi! ! !"

A Tam: "Cứu. Ngươi!"

Thấy bọn họ cũng bỏ công biểu diễn như vậy, ta làm sao không biểu hiện một chút đây? Vì vậy ta nỗ lực ngửa đầu, nhìn về phía Vương Gia.

"Vương Gia. Ta." Nguyên rủa ngươi bị liệt dương!

Mấy chữ cuối cùng kia, tự ta biết là được, ánh mắt của ta đủ hốt hoảng là được!

Vương Gia mặc dù võ công giỏi, nhưng lần này hấn đối mặt là Sẹo ca khi không bị thương, tuyệt đối không đuổi kịp. Sẹo ca mang theo ta lại lên nóc nhà, ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Gia cùng Nam Cung Tra đuổi theo hướng này, hô to mấy tiếng buông nàng xuống, liền dừng lại, đoán chừng là trở về gọi viện binh.

"Nhanh, đổi đường! Đi đường núi!" Ta vội vàng nói với Sẹo ca.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 58

"Luôn khóc, khóc đến mắt ta mệt quá." Ta được sẹo ca công đi đưa tay xoa mắt, đi từng bước một trên con đường mòn giữa núi. Ta hiện tại coi như thật sự hóa thân thành một kẻ mù ướt rồi, càng ngày càng biết khóc, muốn khóc sẽ khóc, thích làm sao khóc liền khóc như thế, nước mắt muốn không rơi liền động lại, muốn rơi liền rơi, ta quả thật đã luyện công phu khóc luyện tới xuất thần nhập hóa.

A Tam cùng Lục Trúc đi theo phía sau chúng ta, cũng một bọn họ phải truy tìm, cố chấp đuổi theo chúng ta tới nơi này như vậy.

Lục Trúc rất là uất ức nhìn ta, điều này làm cho ta mãnh liệt muốn ấn đầu nàng xuống đất, nhắm mắt làm ngơ. Ta mới không nọ nàng cái gì, hơn nữa, ta chính là chưa từng nói để cho nàng đi theo bên cạnh ta.

"Tiểu thư, làm sao ngươi có thể vô tình như vậy!"

Đối mặt với sự lên án của Lục Trúc, câu trả lời của ta là đưa ra ngón út, móc móc lỗ tai.

"Hiện tại chúng ta muốn đi đâu?" A Tam hỏi.

Ta ngược đầu suy nghĩ một chút, nghĩ tới hướng đi của kịch tình, mấy người sau sẽ ở nơi nào. Hiện tại ta có mục tiêu, sẽ không muốn sống cuộc sống thôn xóm an tĩnh nữa. Ta có mục tiêu, có truy cầu, có ý chí chiến đấu, có ngày mai, có tương lai. Vì những thứ này, ta nhất định phải chủ động ra tay.

Thời điểm ta muốn chuyển, lỗ tai tự động loại bỏ lời nói dài dòng Lục Trúc nói bên tai ta.

"Tiểu thư, ngươi đều không biết, lúc ba tuổi ta liền bị bán vào nơi kia, trừ phục vụ người căn bản cũng không biết đi nơi nào. Hơn nữa ta thời gian dài sống ở trên thuyền, ngươi thoáng chốc đặt ta đến trên mặt đất, bảo ta một mình sống thế nào. Ta trừ một con đường chết căn bản là không có đường có

thể đi, A Tam cũng thế, căn bản không ra khỏi cửa xa như vậy, chúng ta căn bản không cách nào sống một mình!" Trong những câu chữ sống không nổi của Lục Trúc tràn đầy lên án, nhưng ta nghiêng đầu nhìn nàng, bộ dạng vui vẻ của nàng thật sự khiến cho ta rất khó đem nàng liên hệ cùng ba chữ "Sống không nổi".

Lục Trúc trừ ánh mắt vô cùng buồn bã ra, khí sắc tốt, trung khí đủ, đi đứng còn nhanh hơn so với trước kia, nếu không ta cũng sẽ không bị nàng bắt lại. Ta thờ dài, bộ dạng mở mắt nói mò này làm sao giống như đã từng thấy ở đâu? Ta từng làm như vậy sao? Ta thế nào không nhớ rõ.

Ta làm như không nghe thấy nàng nói, giong ngón tay bắt đầu đếm. Hiện tại tạm thời đã giải quyết xong nam vai nam chính, như vậy vẫn còn dư lại năm Tài tử, Tướng quân, thần thâu, một vị Vương khác họ, Hoàng đế. Tiếp đó, ta nên giải quyết ai trước đây? Trong năm người này, dường như tài tử là yếu nhất, đầu tiên, hắn không biết võ công, tiếp theo, hắn không có thế lực không có lực công kích.

Tốt lắm, liền quyết định là hắn rồi.

Sau khi nghĩ xong, ta đối diện với bầu trời rực rỡ cười một tiếng, tựa như có lẽ đã đoán được tương lai bị kịch của vị tài tử này.

Tài tử này, có danh xưng là người thông minh nhất thiên hạ, là một thế gia công tử, hơn nữa, còn là Kinh Thành đệ nhất mỹ nam tử, cũng là một mỹ nam tử vô cùng thần bí, đồng thời còn là một người coi tình yêu là trên hết. Lấy sự thông minh của ta, thật sự là không nhìn ra hắn có bao nhiêu thông minh, nhưng sự thông minh tài trí của hắn từng được đương kim hoàng thượng khen ngợi, chỉ thiếu ban thánh chỉ cho người trong thiên hạ cùng biết.

Vị tài tử này, yêu bạch y, cả ngày cầm một chiếc quạt bạch ngọc, tài hoa hơn người, mặc dù không như Nam Cung Tra cả ngày yêu thích dâm thơ, nhưng cũng không kém. Vị thiên hạ đệ nhất thông minh này thời điểm gặp nữ chính, là thời điểm hắn mặc kệ nhất, khi đó hắn không có hào quang thế gia công tử, thoát nhìn chỉ là một tiên sinh dạy học đơn giản, chỉ là một thân bạch y này, luôn khiến cho hắn thoát nhìn bỗng bình thường như tiên.

Tình huống hắn gặp nữ chính là như vậy, khi nữ chính bị sát thủ số năm gì đó, bị Vương gia đi tìm nàng nhìn thấy. Vương Gia lập tức cảm thấy nữ chính phản bội hắn, hắn giữ nữ chính bên cạnh, bắt nữ phụ tới, lăn lộn trên giường ngay trước mặt nữ chính. Nữ chính khi đó còn có mạng hải tử của số năm, bị lăn qua lăn lại như vậy, thiếu chút nữa xảy mất hải tử của số năm.

Ngược tâm nữ chính, nữ chính không chịu nổi, dĩ nhiên lại chạy trốn. Nữ chính này, không phải hèn nhát tiếp nhận chính là ngang bướng chạy trốn, quả thật ta nhìn không được, cũng may, ta không phải nàng.

Theo như nguyên kịch tình, lúc này nữ chính đang nhếch nhác chạy trốn thì chạy trốn tới một thôn nhỏ. Trước khi nàng bị chết đói, nàng được một nam nhân độc thân cứu, người này, chính là thiên hạ đệ nhất thông minh ẩn trốn ở trong thôn nhỏ.

Lúc này tài tử bị tổn thương tình cảm vô cùng nghiêm trọng, ẩn trốn trong thôn nhỏ này làm tiên sinh dạy học, dần dần chữ lạnh vết thương. Sau khi cứu nữ chính không nơi nương tựa, hắn liền thu lưu nữ chính thoát nhìn rất đáng thương, cho nàng một chỗ ở. Nữ chính dĩ nhiên là cực kỳ cảm kích hắn, bởi vì nàng khi đó là nữ tử có thai, không làm được những thứ khác, rồi lại không muốn ăn không uống không, nói muốn chăm sóc cuộc sống thường ngày cùng ba bữa cơm cho tài tử để báo đáp hắn.

Tài tử vừa bắt đầu thì kiên định cự tuyệt, nhưng nữ chính cũng vô cùng kiên trì, không lâu lắm tài tử liền mềm lòng, đón nhận sự chăm sóc của nữ chính.

Nữ chính là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, trải qua nhiều chuyện như vậy, khiến cho khí chất của nàng rất đặc biệt, rất có sức hút với nam nhân, khi nàng tỉ mỉ chăm sóc tài tử, tài tử từ từ động lòng, nhưng tài tử cũng không cho rằng mình yêu nữ chính. Nhưng, đối với nữ chính mà nói, tài tử là nam nhân tốt nhất nàng đã gặp, hơn nữa là người vô cùng dịu dàng, là một loại dịu dàng thư sinh thức lễ độ.

Thời điểm nữ chính đang chăm sóc tài tử, càng ngày càng có cảm tình với tài tử, hơn nữa tài tử còn vô cùng có tài hoa, nội tâm nữ chính cũng không lâu liền liên luan hăm. Lúc này, tài tử lại nói cho nàng biết, hắn có người yêu, hắn yêu biểu muội của mình.

Đó là một nữ nhân khác hoàn toàn sự ôn nhu của nữ chính, nàng ngây thơ động lòng người, ngây thơ lãng mạn. Nàng thích tài tử mặc bạch y, vì vậy y phục của tài tử cũng chỉ còn lại màu trắng, nàng thích bộ dáng tài tử cầm quạt Bạch Ngọc, vì vậy tài tử liền quạt không rời tay, nàng thích tài tử đọc thơ, vì vậy tài tử liền vô cùng cố chấp với những câu thơ kia.

Sau khi nghe tài tử nói như vậy, nữ chính hiểu, là mình đơn phương yêu mến. Nữ chính vốn cũng không phải là người dừng cảm, chỉ có thể yên lặng thích tài tử, yên lặng làm mọi chuyện cho hắn, yên lặng nỗ lực vì hắn. Rồi cuộc, tâm của tài tử cũng buông lỏng.

Hắn nói cho nữ chính, một năm trước, hắn thích chính là biểu muội phản bội hắn, gả cho người khác, vì vậy hắn mới tới đây. Nhưng sau khi gặp nữ chính, hắn tìm về vui vẻ đã lâu không còn. Hắn quyết định quên đi, lần nữa bắt đầu cuộc sống thật tốt. Sau ngày nói như vậy, tài tử mặc vào y phục màu lam, buông cây quạt xuống, giống như là biến thành người khác, bắt đầu từ từ đáp lại nỗ lực của nữ chính.

Thời điểm đưa nhỏ trong bụng nữ chính được năm tháng, tài tử quyết định thành thân cùng nữ chủ, hắn muốn cho đứa nhỏ của nữ chính một gia đình hoàn mỹ. Hắn cũng không ngại quá khứ của nữ chính, hắn muốn chăm sóc thật tốt nữ nhân vừa đáng thương vừa đáng yêu này. Nữ chủ sướng đến phát rồ rồi, cho là mình rốt cuộc tìm được hạnh phúc sau cùng, cho dù cuối cùng vẫn sống trong thôn nhỏ này nàng cũng rất thỏa mãn.

Khi đó, tài tử còn chưa nói cho nữ chính biết thân phận thật sự của hắn, nữ chính cũng chỉ cho rằng hắn là một thế gia công tử, bởi vì tổn thương chuyện tình cảm mới có thể đến thôn xóm này. Khi hi phục của bọn họ làm xong, đã thử qua, chỉ chờ ngày thành thân đến, biểu muội của tài tử xách hàng trang chày đến tìm tài tử.

Biểu muội nói, cuộc sống gia đình của nàng có vấn đề đã tan vỡ, nàng hiện tại không có đường thể đi. Biểu muội nói, nàng chọn gả cho người khác, hoàn toàn là cha nàng bức bách, cha nàng coi trọng lợi ích của người nàng gả cho, nàng vô cùng khổ sở, nàng vẫn thích tài tử. Biểu muội nói, sau khi nàng gả

đi chịu hết ngược đãi, chồng của nàng là một bệnh quý, thành thân không bao lâu liền chết, người nhà của người nọ cũng làm sai việc mà cả nhà ngồi xỏm đại lao.

Biểu muội nói, nàng không có chỗ có thể đi, không thể làm gì khác hơn là tìm đến tài tử. Biểu muội nói, tài tử là chỗ dựa duy nhất của nàng, không có hắn, nàng không biết nên sống như thế nào nữa.

Lần này, sự tồn tại của nữ chính là bất tiện. Lần này, tài tử không biết làm sao rồi. Nhưng hắn vẫn nói với nữ chính, hắn nhất định sẽ thành thân cùng nàng, xin nữ chính tiếp nhận biểu muội hắn vào ở, làm thành biểu muội của mình mà chăm sóc, nữ chính. Đồng ý.

Tài tử bảo đảm cùng nữ chính, bây giờ hắn đã yêu nữ chính, nhưng bởi vì nói như vậy, hắn là người phản bội biểu muội, hiện tại hắn rất áy náy với biểu muội, muốn sau này hảo hảo chiều cổ nàng, nữ chính. Đồng ý.

Chắc hẳn phải vậy, lấy tính chất của văn này, biểu muội, chính là. Không phải người tốt.

Nguyên lai, là biểu muội coi trọng lợi ích của người ta, tự mình lựa chọn gả đi, nhưng đối phương là một bệnh quý, chết rồi, mà nhà nàng lại đã tan hoang, nàng liền muốn ăn xong tìm đến tài tử. Tài tử thế nào cũng là thế gia công tử, hơn nữa, vẫn là vì nàng mới rúc vào trong thôn, biểu muội dĩ nhiên là ôm 100% lòng tin, tài tử nhất định sẽ tiếp nhận nàng, đem nàng trở về cuộc sống giàu có.

Nhưng biểu muội tới nơi này rồi mới khiếp sợ phát hiện, trước mặt nàng xuất hiện đá cản đường -- nữ chính!

Lập tức, biểu muội đem nữ chính trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, hận không thể trừ khử cho thống khoái. Hơn nữa, lúc này nữ chính còn mang thai một đứa bé, tài tử cũng không nói cho nàng biết đứa bé không phải là của hắn. Cứ như vậy, nữ phụ hiểu lầm thật sâu, càng thêm hận nữ chính thấu xương.

Biểu muội giả vờ ủy khuất ở lại, ủy khuất lấy lòng nữ chính, ban đầu nữ chính không hề hoài nghi nàng có động cơ gì, sau khi tài tử nói như vậy, nàng cũng nghĩ tới tiếp nhận biểu muội này. Hơn nữa tài tử đã nói với biểu muội, hắn quyết định thành thân cùng nữ chính, không thể ở cùng biểu muội, nữ chủ đối với lời nói của tài tử rất tin tưởng.

Chỉ là, nữ phụ làm sao có thể thật lòng lấy lòng nàng.

Rất nhanh, trên tay nữ phụ liền bắt đầu xuất hiện vết thương phong phú, bị phỏng, bị véo, vết thương nho nhỏ tí mủ. Biểu muội cố ý khiến tài tử phát hiện ra khi rót trà cho hắn, khi tài tử hỏi tới còn nói không có gì, không để cho tài tử hỏi tới, lại có nhiều lần, cố ý khi rót trà cho nữ chính, đem nước trà nóng rót lên mu bàn tay mình, nàng bị phỏng nước mất lung tròn, lại nói là mình thiếu thận trọng, không trách nữ chủ không giữ vững cái chén.

Một màn này, vừa đúng va vào trong mắt tài tử.

Hiển nhiên, tài tử căn bản không muốn hỏi nữ chính có phải là cố ý hay không, hắn lôi kéo biểu muội liền nói với nữ chính, hắn đã đồng ý thành thân cùng nữ chính như vậy, nữ chính không cần vì ghen tỵ mà tổn thương biểu muội khắp nơi! Nói xong, hắn liền kéo tay biểu muội đi ra ngoài, lưu lại nữ chính ngu ngay tại chỗ.

Tối hôm đó, tài tử rất khuya mới trở về. Lúc hắn trở lại, mặc lại bạch y, cầm lại quạt bạch ngọc. Khi nữ chính cho là tài tử quyết định để cho bọn họ kết thúc, không thành thân, tài tử nói cho nàng biết, hắn sẽ thành thân. Nhưng muốn nữ chính đừng làm khó biểu muội của hắn nữa, hắn sẽ tự mình chăm sóc biểu muội, đem biểu muội an trí ở bên ngoài.

Nữ chính dĩ nhiên là lại bị hảo hảo một phen ngược tâm, muốn giải thích, lại phát hiện tài tử này đều không chịu nghe nàng, từ trong lòng cảm thấy nàng bởi vì ghen tỵ thành cuồng mà làm những chuyện ác độc kia. Giải thích không được nữ chính chỉ có thể một mình khóc thút thít, nhưng tài tử không có bao nhiêu thương tiếc đối với nàng, bởi vì hắn xoay người lại đi ra ngoài rồi, đi an ủi biểu muội mấy ngày nay bị nữ chính tổn thương.

Bởi vì tài tử vẫn quyết định thành thân, hắn biết đột nhiên không thành thân đối với nữ chủ mà nói là tổn thương cỡ nào, hắn là người dịu dàng, tự nhiên sẽ không tổn thương nữ chủ như vậy, cho dù trên thực tế đã tạo thành tổn thương. Bởi vì quyết định của tài tử, biểu muội vẫn không thể dừng lại việc tổn thương nữ chính.

Một ngày nào đó, biểu muội đột nhiên hẹn nữ chính ra ngoài, nữ chính cũng muốn nói mấy chuyện trước kia cùng biểu muội, vì vậy đi ra ngoài.

Nhưng nàng thật là không ngờ biểu muội mang theo dao găm, đâm nữ chính một đao, liền đâm vào trên bụng nữ chính. Đứa bé bị đâm một đao, nữ chính lần đầu tiên nổi điên, giành lấy dao trong tay nữ phụ, giơ lên, đâm về phía biểu muội.

Nhưng động tác nàng giơ con dao đâm đĩa máu tươi kia lên lại bị tài tử vội vàng chạy tới nơi này nhìn thấy. Tài tử cho là nữ chính phát rồ, muốn giết biểu muội. Hắn kêu to khiến nữ chính dừng tay, vọt tới, đáng tiếc vẫn chậm, dao găm đã đâm vào trong thể thể biểu muội.

Mắt tài tử lập tức đỏ lên, dùng sức đẩy nữ chính, nhìn cũng không nhìn nữ chính một cái, ôm nữ phụ bị trọng thương rồi đi, ngay cả một ánh mắt cũng không cho nữ chính. Hoàn toàn bỏ qua hạ thân nữ chính nhuộm máu, hoàn toàn bỏ qua chuyện đứa nhỏ của nữ chính bị nữ phụ đâm.

Tài tử thậm chí không muốn cho nữ chủ một ánh mắt, ôm biểu muội xoay người rồi đi.

Hắn ước chừng hầu bên cạnh biểu muội nửa tháng, chăm sóc thương thế của nàng, đảm bảo với biểu muội, sẽ không thành thân cùng nữ chính nữa, người hắn muốn cưới, là biểu muội, hắn sẽ đi nói với nữ chính hủy bỏ chuyện chung thân của bọn họ, hắn thất vọng cực độ với nữ chính. Kết quả, chờ hắn trở về nhìn nữ chính, lại thấy bụng nàng đã phẳng, cùng đôi mắt tràn đầy hận ý của nàng.

Cá nhân ta cảm thấy, nếu như đôi mắt của tài tử không phải trang sức, liền không có khả năng không nhìn thấy vết thương trên người nữ chính, cho nên nói, hiểu lầm như vậy thật vô cùng. Thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

"Giết chết hắn!" Sau khi nhớ lại hết kịch tình, ta một phen kéo lấy tóc Sẹo ca.

"Á!"

Sẹo ca nóng nảy một tay kéo tóc của mình về, hướng về phía ta mặt không biểu tình mở miệng: "Đừng động tay động chân."

Hắn càng nói như vậy, ta càng muốn động tay động chân. Ta cảm thấy được ta hiện tại tuyệt đối đang trong thời kỳ phản nghịch, hai chân ta dùng sức kẹp hông của hắn lại, gắt gao kẹp lại, còn dùng tay siết cổ Sẹo ca, ta siết nửa ngày, chỉ thấy tai Sẹo ca hơi ửng đỏ, mặt không biểu tình mở miệng lần nữa: "Xin suy tính một chút vì tâm tình nam nhân của ta, người không coi là ta là nam nhân, người tuyệt đối không coi ta là nam nhân!"

Ta trầm mặc nhìn hắn, nửa ngày mới yên lặng nói: "Thật ra thì. Chỉ là có một chút."

"Người thật sự không coi ta là nam nhân? !"

Ta vội vàng nắm lấy vai Sẹo ca, sợ hắn phát giận ném ta xuống: "Sự tồn tại của người vốn vô cùng tế nhị, đối với ta mà nói, nam nhân trên thế giới này không có mấy chỗ tốt, bạn hữu người cũng muốn làm những thứ không tốt đó sao? Nếu như vậy, ta sẽ thử thay đổi cách nhìn đối với."

"Vậy A Tam là cái gì?"

"A Tam là ai ? Ta biết người này sao?" Ta giả bộ ngu tò về nghi hoặc.

Sẹo ca không nói chuyện với ta nữa, hắn cũng không quay đầu lại, ta cứ như vậy nằm trên lưng hắn, ta hoài nghi hắn tức giận. Ta nghiêng đầu, dùng khẩu hình nói mấy tiếng với Lục Trúc, để cho nàng thử đi dò xét một chút. Nhưng quả đáng tiếc chính là, Lục Trúc lại dùng ánh mắt địch ý mãnh liệt nhìn chăm chăm Sẹo ca, tựa như muốn dùng ánh mắt đào một cái hố trên mặt Sẹo ca. Nếu như không phải A Tam không nhìn nổi nữa, đưa tay che mắt Lục Trúc, nàng đại khái sẽ vẫn cứ nhìn như vậy.

Xem ra, Lục Trúc đang canh cánh trong lòng đối với chuyện ta và Sẹo ca cùng nhau biến mất.

Ta thờ dãi lắc đầu một cái, nuôi nha hoàn thật không dễ dàng, nuôi một nha hoàn không biết là ngây ngô ngu ngốc hay là thông minh như Lục Trúc lại càng không dễ dàng. Hơn nữa, mức độ cổ chấp của nha đầu này đối với ta dường như rất sâu, đưa nha hoàn này đến con đường lệch lạc, ta cảm giác mình áp lực rất lớn.

Khi ta phát hiện suy nghĩ của mình càng phiêu càng xa thì vội vàng kéo trở lại. Hiện tại nên suy tính không phải là mức độ cổ chấp của Lục Trúc đối với ta, mà là, phải tìm được tài tử kia.

Ta đưa tay kéo tóc Sẹo ca: "Dừng lại, ta có việc phải nói."

Sẹo ca một tay kéo tóc mình về, thả ta xuống. Sắc mặt hắn đen kịt, tựa như một Sát Thần đứng ở trước mặt của ta. Hắn xem ra muốn để cho ta sâu sắc hiểu rằng tâm tình của hắn có bao nhiêu hồng бет, vì vậy hắn chọn vị trí đối diện với ta. Ta rất là vô tình gạt hắn ra, ngoắc ngoắc ngón tay với Lục Trúc cùng A Tam.

Khi Lục Trúc cùng A Tam nghi ngờ nhìn sang, hơn nữa đi tới bên cạnh ta, ta ý bảo bọn họ ngồi chồm hổm xuống, ta cũng đứng trước mặt bọn họ. Sẹo ca đi tới, đẩy A Tam ra, đứng đối diện với ta.

Ta: "."

Ta vẫn không nên nói ra những lời như Sẹo ca rất chướng mắt, nhất định sẽ tổn thương tự ái của hắn, ta thiện lương nghĩ vậy, vừa đưa tay vào trong ngực, lấy ra khối oán niệm thể kia. Ta đem oán niệm thể đặt ở trên đất trước mặt chúng ta, chỉ vào một cái tên phía trên nói: "Mục tiêu tiếp theo của chúng ta chính là đến gần người này, quét sạch tổ chức tra nam!"

Lục Trúc bu đầu lại, nhìn cái tên phía trên đó: "Đoan Mộc Duệ? Tra nam? Tên rất quen."

"Không sai, chính là người này, người này được phía chính phủ giới thiệu là Kinh Thành đệ nhất mỹ nam tử tài hoa hơn người, thiên hạ đệ nhất thông minh. Nhưng, trên thực tế. Ta chưa từng thấy qua người nào ngu xuẩn hơn hắn." Ta phủ trần, lắc đầu mà thờ dãi: "Chúng ta bây giờ, phải tiếp cận"

kẻ ngu ngốc này, để cho hần hiểu chữ ngu xuẩn viết như thế nào ."

"Tại sao phải tiếp cận hần?" Lục Trúc rất là nghi hoặc, A Tam cũng nhìn ta.

Ta cười với bọn họ một tiếng, mở miệng nói: "Các người nhất định rất kỳ quái, vì sao ta thích hành hạ những nam nhân kia như vậy, thật ra thì, cũng có nguyên nhân. Bởi vì bọn họ đều có nghiệt duyên dính dáng tới ta không ngừng! Chuyện này, đều phải nói từ khối Thần Thạch ta lấy được này."

"Phốc." Sẹo ca mặt không biểu tình phốc một tiếng, mắt của ta dao găm lập tức giết tới.

Không để ý tới sự tồn tại của Sẹo ca, ta tiếp tục mở miệng: "Bởi vì khối thần thạch này, ta biết được rất nhiều chuyện có liên quan mật thiết tới ta, trong khối Thần Thạch này ghi chép tương lai của ta." Ta đôi lại bộ dáng bị thương, từ từ nói ra thâm kích của nữ chính, dĩ nhiên, ta có bỏ bớt đi một số chuyện. Tỷ như, nữ chủ luôn rất dễ dàng bị ngược, hoặc là có ấn tượng tốt với nam nhân đối xử tốt với nàng, từ đó thích, rồi lần nữa bị ngược.

Dù sao ta hiện tại mang vỏ bọc của nữ chính, ta cũng nên vì mặt mũi của mình mà suy nghĩ.

Ta không nói cho bọn họ biết chuyện oán niệm thể, cũng không nói cho bọn họ biết nơi này chỉ là một thể giới trong sách. Ta cảm thấy, chuyện này ta cùng Sẹo ca biết là đủ rồi, đây cũng không phải bởi vì ta không tin Lục Trúc cùng A Tam, mà là sự tồn tại của khối oán niệm thể này thực sự quá quý giá, khiến cho ta không biết nên nói như thế nào.

Không phải ai cũng giống ta và sẹo ca, có trình độ tiếp nhận cao như vậy, hơn nữa bọn họ cũng không có cách nào biết được chút gì khi tiếp xúc với khối đá này.

Nói mà không có bằng chứng, đây là nguyên nhân thứ hai ta không muốn nói.

Hơn nữa, trước khi kết cục cuối cùng của quyển sách này xuất hiện, còn có rất nhiều nhân tố không ổn định, cho nên, ta không thể nói hết mọi chuyện.

Sẹo ca biết rất nhiều chuyện, ta hiểu rõ nội tâm của hần rất rõ ràng, cũng không biểu hiện ra ngoài. Hần đại khái thích tự mình yên lặng suy tư, yên lặng tìm một phương thức để cho mình cảm thấy thoải mái tiếp nhận tất cả. Ta có thể cảm thấy, trước khi biết hết tất cả Sẹo ca rất cô độc, nhưng trước mặt của hần còn có ta, phần cô độc này sẽ chia ra làm hai, sau khi có người giống nhau, cô độc cũng không tính là cô độc nữa.

Hần đang nỗ lực tiếp nhận những thứ nhìn như hoang đường này, đứng phía sau trợ giúp ta, mà ta, cũng sẽ trợ giúp hần tiếp nhận tất cả.

Mặc dù miệng ta nói chuyện rất hư, ta cũng vẫn có một mặt thiện lương. Nếu như là Sẹo ca, ta hi vọng hần về sau sẽ nhận được hạnh phúc, chỉ là, rời khỏi thể giới này, hần chẳng phải là lại phải đối mặt với một thể giới hoàn toàn xa lạ sao, cho dù ở thể giới kia hần sẽ không bị khống chế.

Ta nhất tâm nhị dụng, vừa nghĩ tới chuyện của Sẹo ca, vừa nói với A Tam cùng Lục Trúc trước những kịch tình kia, rất nhanh, ta liền nói đến thiên hạ đệ nhất thông minh hiện tại đang muốn đi tìm, Đoan Mộc Duệ. Khi nói chuyện xưa này thì ta nhìn ánh mắt của bọn họ, nói đặc biệt cẩn thận. Tỉ mỉ nói ra từng chút chỗ ngu xuẩn, chỗ mất tẩn, chỗ nào tẩn của hần, nói đến cao trào thay nhau nổi lên, thấy ánh mắt bọn họ theo chuyện xưa ta nói chột giần chột bị.

Thời điểm ta nói đến kết quả biểu muội đâm vào bụng nữ chính, tài tử xuất hiện lại mất tẩn đến mức hoàn toàn không thấy được vết thương trên người nữ chính, chỉ chú ý tới nữ phụ thì sắc mặt Lục Trúc trong nháy mắt dữ tợn rồi.

Ta an ủi sờ sờ đầu của nàng, đứa bé này xem ra là một người tốt, bình thường.

A Tam không lộ ra nét mặt gì, hần chỉ là yên lặng rút một cây chùy thủ từ trong giày ra, chùy thủ phản chiếu một hồi ánh lạnh trong mắt hần.

Ta đột nhiên cảm thấy A Tam càng giống sát thủ hơn so với hai sát thủ ta gặp trước đây, bình thường có thể nhét vào trong đám người, ai cũng không tìm ra được, hần thích làm gì thì làm cái đó, lúc giết người, ai cũng không ngờ hần sẽ là một sát thủ.

Ta không nói ra kết cục, dù sao ta tuyệt đối ghét cái kết cục Đại Đoàn Viên đó.

Thời điểm tài tử tìm được nữ chính muốn giải trừ hôn ước, thế nhưng hần lại phát hiện nữ chính còn bị thương nặng hơn gấp mấy lần so với biểu muội, đã nằm ở trên giường thoi thóp một hơi rồi. Ánh mắt nàng nhìn tài tử vô cùng oán hận, giống như là đang nhìn kẻ thù giết cả nhà nàng, bụng nữ chính đã xẹp xuống.

Nếu như ngày nữ chính bị thương ngã xuống đất không có người phát hiện mà cứu về, nàng liền giao phó nơi đã ngoại rồi.

Có nữ nhân nào bởi vì điên cuồng ghen tỵ ngay cả hài tử của mình cũng xuống tay được? Huống chi khi đó tài tử đã từng nói không thể cùng biểu muội, sẽ thành thân cùng nàng. Nàng làm sao có thể ngay cả tính mạng của mình cũng không cần, mang thai hơn năm tháng, hài tử đã có tiểu động tĩnh cũng không cần, động thủ đâm mình?

Cũng may, tài tử không có ngu đến mức đấy, tin tưởng nữ chính không phải là tự động thủ đâm mình. Nhưng hần lại cũng không tin đó là do biểu muội thiện lương ngây thơ của hần đâm, mang theo suy nghĩ có lẽ có hiểu lầm gì đó, tài tử lại một lần nữa đưa lưng về phía nữ chủ mà rời đi. Hần nghĩ muốn đi hỏi biểu muội một chút, chân tướng sự tình ra sao.

Nhưng một cái xoay người này của hần, cũng là tổn thương sâu sắc nữ chính một lần nữa.

Nàng cũng đã như vậy, tài tử vẫn không chịu tin tưởng biểu muội hẳn là một người ác độc, hơn nữa, cũng không hỏi nàng, vết thương trên người biểu muội có phải do nàng tạo thành hay không, hiểu lầm này, tài tử căn bản không muốn giải thích, hoặc là nói, hẳn căn bản tin chắc do nữ chính làm, không cảm thấy đó là hiểu lầm.

Nữ chính bị tổn thương thấu tâm lạng thu thập xong tất cả, mang theo thân thể trọng thương đến cơ hồ chết đi, mượn xe ngựa, rời khỏi thôn này.

Chờ lúc tài tử trở lại lần nữa, người đã đi nhà đã trống.

Thì ra, ngày đó biểu muội muốn hạ thủ ngoan độc, khiến tài tử hoàn toàn sạch sẽ cùng nữ chính, nàng muốn tạo ra hiểu lầm nữ chính cầm dao tổn thương nàng. Nhưng biểu muội lại lỡ tay, thật sự đâm trúng bụng nữ chính, biểu muội cũng không nghĩ đến, nàng vốn chỉ hù dọa người nhưng nữ chính lại không tránh.

Thời điểm dao găm được rút ra từ bụng nữ chính, máu tung tóe bắn lên khuôn mặt biểu muội, khiến biểu muội thoát nhìn giống như bị thương. Sau khi rút dao ra, nữ chính liền nổi điên, đoạt lấy dao đâm về phía người biểu muội, vừa đứng, bị tài tử tới chậm một bước nhìn thấy.

Mắt của tài tử tàn tới mức nào mới có thể hiểu lầm được? Hiểu lầm kia có phải quá thần kỳ hay không?

Khi tài tử trở về hỏi biểu muội, biểu muội dĩ nhiên nói không phải nàng làm, đẩy tất cả lên người nữ chính, nói là nữ chính lấy dao muốn thương tổn nàng, ai biết một dao lại lỡ tay đâm trúng mình. Tài tử lần này không hoàn toàn tin tưởng biểu muội nữa, trong lòng đã sinh ra hoài nghi.

Rốt cuộc, trong một lần đi bốc thuốc cho biểu muội thì tài tử mới biết được chân tướng sự thật từ chỗ một đại phu.

Nguyên lai ngày đó khi mọi chuyện xảy ra, còn có một người chứng kiến. Ngày đó có một đại phu đang hái thuốc cách đó không xa, vừa lúc thấy biểu muội rút dao đâm vào bụng nữ chính.

Rốt cuộc chân tướng rõ ràng, tài tử trong nháy mắt đau lòng hối hận đủ kiểu đau đến không muốn sống.

Mất đi nữ chính thì tài tử mới biết mình rốt cuộc yêu nữ chính bao nhiêu, yêu tới mức không có nàng liền không sống nổi, Nhưng sau khi xảy ra chuyện như vậy, tài tử biết mình đã hoàn toàn mất đi nữ chính rồi. Không tìm được nữ chính, tài tử bệnh nặng một trận, cơ hồ vứt bỏ nửa cái mạng. Nhìn tài tử bệnh đến muốn chết, biểu muội nhẫn tâm đi theo một phú ông, lúc này tài tử mới hoàn toàn hiểu mình trước kia có bao nhiêu ngu xuẩn.

Sau khi khỏi bệnh, tài tử trở lại nhà của mình. Sau ba tháng, dưới màn tuyết mùa đông, hẳn rốt cuộc lại một lần nữa gặp được nữ chính. Nhưng khi đó nàng đã là công chúa điện hạ cao cao tại thượng.

Tài tử vì nhìn thấy nữ chính, mỗi ngày đứng ở trong tuyết, chờ trên đường mỗi ngày nữ chính đi qua, chia vào bông tuyết, thỉnh cầu nữ chính gặp mặt hẳn một lần, nghe hẳn nói một lời, nghe hẳn câu xin tha thứ. Nữ chính lúc đầu dĩ nhiên thế nào cũng không gặp hẳn, tài tử kiên trì hai tháng như vậy, rốt cuộc ngã bệnh lần nữa, thời điểm bệnh đến cơ hồ chỉ còn lại một hơi, nữ chính rốt cuộc mềm lòng, quyết tâm đi gặp hẳn.

Sau khi hai người gặp mặt, tài tử dĩ nhiên nói với nữ chính hẳn cỡ nào hối hận, cỡ nào cỡ nào yêu nữ chính. Nữ chính cuối cùng bị cảm động đến lệ rơi đầy mặt, tha thứ cho hẳn.

Sau khi nhận được sự tha thứ, bệnh của tài tử nhanh chóng khá hơn, nhưng quá đáng tiếc chính là, tài tử còn chưa vui mừng bao lâu, nữ chính liền bị gả cho một vị Vương khác họ. Vì vậy, bọn họ phải tiếp tục ngược luyến tình thâm, trong lúc này, còn có sự góp phần của nam chính số hai.

Sau khi sắp xếp trót những thứ trong óc, ta khí phách chỉ về một phương hướng, lớn tiếng nói: "Quét sạch tổ chức tra nam, GO!"

Lục Trúc đứng ở sau thân ta, do dự nửa ngày mới mở miệng: ". Chó!" [1]

[1]: Cách đọc từ GO trong tiếng Anh và CẦU (CHÓ) trong tiếng Trung giống nhau.

"Phốc." Sợ ca lần nữa mặt không biểu tình phốc một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Theo như sự phát triển của kịch tình, tài tử cũng sớm đã bởi vì tổn thương chuyện tình cảm mà lui tới một thôn nhỏ làm tiên sinh dạy học. Hồi tưởng lại vị trí của thôn này, ta yên lặng thở dài, lại phải lên đường, lần này ít nhất cũng phải lác trên đường hơn mười ngày mới có thể lác đến cái thôn nhỏ kia.

Chỉ là, xa một chút cũng tốt, dù sao ta vẫn chưa nghĩ ra ngược tài tử kia như thế nào mới có thể làm cho oán niệm biến mất. Thừa dịp thời gian đi đường, ta phải suy nghĩ thật kỹ, phát động suy nghĩ giống như quỹ súc của ta. Lần này chúng ta đi bộ, không dùng xe ngựa nữa, nguy trang một phen, đi đều là đường núi, dĩ nhiên là tránh chỗ Vương Gia cùng chỗ thương nhân thêm chỗ Giáo chủ lại thêm chỗ sát thủ.

Ta đột nhiên cảm thấy, hình như ta có kẻ thù khắp thiên hạ rồi.

Danh tiếng của Đoan Mộc Duệ vang rất xa, thiên hạ đệ nhất thông minh, tài tử, mỹ nam tử, cơ hồ không có mấy nữ tử không biết hắn, ngay cả Lục Trúc cũng nghe qua đại danh của hắn vô cùng nhiều lần, thời điểm còn ở thuyền hoa, những cô nương kia liền đặc biệt thích nói tới vị tài tử này, nói gì nếu như có thể gặp hắn một lần, chính là chết cũng cam tâm rồi.

Ta cảm thấy, nếu như thực sự gặp được, những cô nương kia đại khái sẽ chết không nhắm mắt.

Ta đã thấy nam nhân ngu xuẩn, nhưng ta chưa từng thấy nam nhân ngu xuẩn như vậy, ta đã thấy nam nhân mất tằm, nhưng ta chưa từng thấy nam nhân mất tằm như vậy. Vì ngược nữ chính, tác giả cơ hồ tự tay đẩy ngã thiên hạ đệ nhất thông minh năng thiết định, việc gì mà phải như thế chứ? Nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân? Ta chỉ nghĩ không biết trong đầu tác giả rốt cuộc là cái gì.

Được rồi, trước kia trong mắt nàng ta chính là một người dưới ngòi bút của nàng, nàng không cần suy nghĩ vì ta. Trước khi tác giả xuyên vào trong sách, cũng tuyệt đối không ngờ chúng ta là thân thể tồn tại sờ sờ. Tựa như nàng tồn tại ở thế giới của nàng, chúng ta cũng thế, đối với những người như chúng ta, thế giới trong sách, chính là thế giới của chúng ta, chúng ta cũng sống, sinh động, biết khóc biết cười.

Chúng ta, chỉ là muốn cuộc sống cùng số mệnh tốt hơn một chút mà thôi, nàng động động tay là có thể làm được, tại sao hết lần này tới lần khác không làm? Vì sự cao hứng của nàng? Vì sự cao hứng của những người đọc sách? Nhưng rốt cuộc lại là tiếng mắng một mảnh, đúng, nàng hồng, hồng đến oán khí ngất trời, dẫn tới việc nàng rốt cuộc xuyên qua.

Vì để cho mẹ của chúng ta, bản thân tác giả chân chính thể nghiệm sự hành hạ ta phải chịu đựng, ta tuyệt đối phải khiến cho nàng gặp bị kịch.

"Thật không nghĩ tới người kia lại là người như vậy, thiết thời ta trước kia vẫn còn rất sùng bái hắn." Lục Trúc ưu thương nói, một bộ bị trọng thương: "Mặc dù hiểu rõ tiểu thư không lừa gạt ta, nhưng ước mơ thời thiếu nữ của ta nên làm sao đây?"

Thấy dáng vẻ kia của nàng, ta vô cùng vô tình đập nàng một cước: "Quăng xuống đất, đập đập đập nát, rồi tự ăn lại."

"Không hổ là tiểu thư, quả nhiên tàn nhẫn!"

"Người biết là được, không cần nói ra."

"Nhưng đây là sự thực mọi người đều biết." Lục Trúc nhoen miệng cười, thấy bộ dạng oán khí mười phần này của nàng, ta có thể cảm thấy nàng vẫn còn đang ghi hận chuyện ngày đó ta biến mất cùng Sẹo ca. Vì để Lục Trúc không đi trên con đường càng chạy càng sai lệch, ta quyết định nói sang chuyện khác.

"Đối phó người kia, người có ý kiến gì." Ta hỏi Lục Trúc.

Lục Trúc lập tức trầm mặc, nhẹ đầu suy nghĩ trong chốc lát: "Trực tiếp thiên mà nói cũng quá đáng tiếc, thứ người như thế không hành hạ tinh thần là không được, cho nên ta đề nghị quyến rũ hắn sau đó hung hăng quăng hắn. Tiểu thư làm gì đánh ta!"

Ta giờ tay gõ đầu Lục Trúc, đặc biệt bắt đắc dĩ nhìn về phía bầu trời: "Tục, vô cùng tục, quả thật tục không chịu được."

"Trực tiếp giết." A Tam đi theo phía sau chúng ta đột nhiên mở miệng.

Ta cùng Lục Trúc khiếp sợ quay đầu lại nhìn hắn, ta mở miệng nói: "A Tam, người rốt cuộc quyết tâm muốn đi vào con đường sát thủ có tiền đồ rồi sao?"

Lục Trúc cũng nói: "A Tam, người phải cẩn thận suy nghĩ rõ ràng, lấy tài nghệ của người, giả vờ giả vịt dọa một vài người còn được, chứ bị người khác giết!"

A Tam mặt không chút thay đổi: "Chỉ là đột nhiên cảm thấy rất tức giận."

Ta bình tĩnh quay đầu lại, Lục Trúc cũng quay đầu lại, thở dài. Ta nói ra chuyện về tài tử đó đã qua hai ngày, A Tam trừ cầm chùy thủ ra ngoài thoáng một cái xiên được mấy con cá dưới sông lên nướng, không có bất kỳ phản ứng quá kích động nào, hiện tại mới nói tức giận, có thể vòng phản xạ hơi dài hay không?

Quả nhiên là gốc Tam!

Ta cùng Lục Trúc tiếp tục vai kề vai đi, vừa đi vừa trò chuyện.

"Tiểu thư người định làm gì?"

"Quyến rũ hắn, quăng hắn!"

". Rõ ràng là người ta nghĩ tới." Lục Trúc rất là uất ức nhỏ giọng nói, cổ tình dùng âm thanh ta có thể nghe được.

"Đặc điểm của hắn không phải mất tằm sao, dịu dàng sao, đồng cảm sao, đa tình lại đồng đưa sao." Ta đếm trên đầu ngón tay nói: "Ta liền muốn

mất tìn cho hần nhìn, hần không phải thích biểu muội sạp, ta sẽ làm biểu muội!"

"Không hiểu rõ lắm a tiểu thư." Lục Trúc mơ hồ nhìn ta.

Ta cười: "Thời điểm ngươi nghe hiểu được chính là tiểu thư, hiểu không?"

"Ta cảm giác nếu như lại nói không hiểu nhất định sẽ bị tổn hại, nhưng nếu nói hiểu vẫn sẽ bị tổn hại, cái gì cũng không nói có thể khá hơn một chút hay không?"

"Ngươi cứ nói đi?" Ta nhàm chán ngáp một cái, thời gian đi đường chính là nhàm chán như vậy.

"Lần này để cho ta tới."

Khi ta cùng Lục Trúc vừa nói chuyện, một âm thanh chen vào, là Sẹo ca.

Ta từ từ quay đầu, nhìn Sẹo ca cùng A Tam mặt không biểu tình, thuộc tính kiêu ngạo đột nhiên bị kích phát, người mất hứng hai ngày này rốt cuộc chịu nói một câu bình thường rồi sao? Chỉ là, những lời này dường như không phải câu hỏi.

Sẹo ca không để ý tới sự khiếp sợ của ta, mở miệng nói: "Ta không phải đi quyến rũ hần, ngươi có thể an tâm."

"Không không không, ta chỉ là lo lắng ngươi thương tâm, thương tổn tới tâm hồn non nớt." Ta vội vàng lắc đầu, chứng minh ta không có tùy tiện hiểu sai, ta mới sẽ không hiểu sai đâu, ta là người như vậy sao!

Sẹo ca đưa tay nắm được mặt của ta: "Tâm hồn đen sì của người kia khiến cho ta hoàn toàn không có biện pháp tin tưởng, chuyện hiện tại ngươi cần làm cũng không phải là chuyện của một mình ngươi, luôn để nữ nhân xông vào trước không phải chuyện nam nhân tốt nên làm, cho nên lần này ta tới."

Tới cái gì? Bán nhan sắc sao? Nghĩ đến gương mặt Sẹo ca vô cùng giống ta, đầu óc của ta lại không thể không chế nghĩ sai. Sau khi Sẹo ca nói như vậy, lại một mình bước đi buồn bực không lên tiếng nữa, không, hần cũng không phải là không mở miệng, hần sẽ hừ hừ mấy tiếng đơn giản để chứng minh sự hiện hữu của hần.

Chúng ta chạy mười ngày đường, rốt cuộc long đong mệt mỏi đến được thôn nhỏ của tài tử đang ở, Lục Trúc mãnh liệt muốn gặp nguy tài tử làm thương tổn trái tim tuổi trẻ của nàng, mới tới nơi, chúng ta còn chưa kịp tìm một chỗ hảo hảo qua đêm, liền chạy tới bờ tường trường tư thực tài tử mở ra.

Bốn người chúng ta chính tề nằm ở đó, nhìn vào bên trong, bên trong có rất nhiều tiếng tiểu hài tử đọc sách, tiểu hài tử bên trong mặc dù không ít, nhưng nhìn một cái lại có thể nhìn thấy tài tử ngay, ai bảo hần một thân nổi bật như vậy? Áo trắng quần trắng giày trắng, làm tang sự sao? Ngay cả cây quạt cũng trắng, thẩm mỹ của biểu muội này không thể không nói. Rất rất là.

Tài tử cũng không biết hần đã bị chúng ta bức bách vậy xem, hần mang theo nụ cười ôn nhu nhìn đám học trò của mình, kiên nhẫn giáo dục những hạt đậu đỏ nhỏ này, thoạt nhìn bề ngoài, hần là một người vô cùng bình thường lại dịu dàng.

Chúng ta nằm ở trên tường đánh giá diện mạo tài tử, y phục, phong cách, chiều cao, nhiệt liệt thảo luận, chờ chúng ta thảo luận xong, lại phát hiện. Một người vóc dáng cao gầy là ta xuất hiện. Lục Trúc kinh hãi, nàng khiếp sợ nhìn Sẹo ca cơ hồ có cùng gương mặt với ta, lời cũng quên nói ra.

Thì ra là, thời điểm chúng ta đang thảo luận, Sẹo ca đã chạy đi dịch dung rồi. Bởi vì bản thân hần đã có dáng dấp rất tương tự ta, chỉ cần che chữ ở trên mặt, làm cho ngũ quan trở nên nhu hòa một chút, đó không phải là một ta khác sao?

Chỉ là, hần đây là muốn dựa vào mặt của ta hành động! ? Ta nguy hiểm nheo mắt lại, còn nói ta hiểu sai, ta căn bản không có hiểu sai, hần thật sự muốn đi quyến rũ tài tử đó, hơn nữa còn dựa vào gương mặt của ta. Tâm hồn Sẹo ca tuyệt đối vận vẹo, không được, ta không thể để cho hần như vậy đi ra ngoài.

Ta đứng trước mặt hần, ngăn cản hần: "Ngươi không thể làm như vậy, ngươi làm như vậy, sẽ biến thành thật biến thái!"

"Là cái gì? Có thể ăn sao?" Sẹo ca học bộ dáng của ta, đưa ra đầu ngón tay út, móc móc lỗ mũi, bộ dạng hèn mọn bỉ ổi này, quả thật giống ta như đúc.

Ta che mặt một phen, cảm giác, lần này tài tử có lẽ càng thêm bỉ ổi hơn so với những người khác.

Ta quay đầu lại, không muốn đi để ý Sẹo ca biến thái, tiếp tục nhìn tài tử nghiên cứu kế tiếp nên hành động như thế nào. Thời điểm ta quay trở lại, thấy tài tử đã ra ngoài nghỉ ngơi, bọn nhỏ đều ở đây ngoan ngoãn luyện chữ. Tài tử mới ngồi ở bên ngoài nghỉ ngơi chưa được mấy phút, bên ngoài một cô nương trẻ tuổi cầm giỏ liền đi về phía hần.

Cô nương kia rất là ngượng ngùng nói gì đó, trong mắt đều là tài tử. Tài tử giống như đang cự tuyệt cái gì, nhưng vẫn vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến người ta căn bản không coi sự cự tuyệt của hần là quan trọng, trực tiếp lấy điểm tâm trong giỏ ra, đặt ở tài tử trước mặt.

Tài tử rất khổ não hơi nhíu lông mày, thời điểm ta cho là hần đang muốn tiếp nhận, hai viên đá bay về phía khuỷu tay tài tử, tài tử lập tức nhào về phía trước, đẩy ngã cô nương kia. Hơn nữa, hai tay hần còn chống trước ngực cô nương kia, hai tay nắm chắc.

Nếu như, cô nương kia là một cô nương bình thường, lúc này cho dù thích tài tử cũng có thể cho hần một cái tát, kinh sợ rồi đi, nhưng cô nương này rõ ràng không phải bình thường. Bị té nhào xuống đất, bị nắm ngực, nàng ngược lại không xấu hổ, ngược lại rất kích động rất hưng phấn nhìn tài tử, đôi tay

bắt được tay tài tử, không để cho hắn rút lui.

Ta yên lặng nghiêng đầu nhìn Sẹo ca, ở trong lòng cảm thán một câu, quả nhiên, Sẹo ca phát âm khí mới thật là tuyệt sắc sao?

Sẹo ca hướng ta nhú lông mày, từ trong lỗ mũi hừ hừ ra mấy tiếng.

Không được, ta tại sao có thể để Sẹo ca chiếm tiên cơ, ta nhất định phải làm gì mới được! Nghĩ như vậy, ta quyết định tiến hành kế hoạch trước đây của ta. Ta tuột xuống tường rào, chạy tới cửa trường học, đứng trước cửa làm bộ như lơ đãng nhìn vào, sau đó thấy được cảnh tượng đối phong bại tục bên trong.

Một cô nương bình thường thấy một nam nhân đề một nữ nhân xuống đất sẽ phản ứng ra sao đây? Ta "A!" một tiếng sợ hãi rồi, đem toàn bộ hài tử cũng dọa ra ngoài. Đồng thời, cũng dọa cho tài tử đứng lên.

Hắn vội vàng nhìn về phía cửa, vừa hay nhìn thấy ta.

Lúc này ta đã chuẩn bị kỹ càng công việc, khi hắn quay đầu nhìn sang, ta lộ ra nét mặt khiếp sợ, hơn nữa, ánh mắt kia của rõ ràng cho thấy, ta biết hắn. Tiện tay, ta lại dẫn cảm xúc bi thương, từng bước bước đi qua, nước mắt của ta lấy tốc độ người thường khó có thể tưởng tượng được tụ lại trong hốc mắt, con mắt đỏ ngầu, trong thần thái mang theo khó mà tin được, mang theo tuyệt vọng.

"Biểu ca, làm sao ngươi lại ở chỗ này? !" Ta hỏi hắn, tư thái một loại tra vấn!

Tài tử bị ta chấn động lui về phía sau mấy bước, hắn tràn đầy không hiểu cùng nghi ngờ, dùng ánh mắt vô cùng xa lạ nhìn ta.

Thấy vậy, ta lại nói: "Ngươi không phải là muốn lấy mạng cô kia chứ? Mộ Dung Phục, Mộ Dung biểu ca, ngươi rõ ràng bỏ ta đi thành thân, tại sao lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa, hơn nữa còn" Ta vung tay lên, nước mắt rớt xuống, một bạt tai quăng tới.

"Ba!" một tiếng, nửa bên mặt của hắn lập tức đỏ.

Động tác lần này của ta rất chậm, thế nhưng hắn lại không né tránh, bởi vì một tiếng biểu ca kia của ta, cũng bởi vì nét mặt đau lòng muốn chết này của ta, hơn bởi vì nhân vật của hắn được thiết định dịu dàng. Ta đánh hắn xong, hắn vẫn không tức giận với ta, lông mày chỉ hơi nhăn lại nói: "Vị cô nương này, ngươi nhận lầm"

Hắn còn chưa nói hết, ta lập tức rút khăn lụa ra, kịch liệt ho lên, thời điểm lấy khăn lụa ra, trên khăn tay xuất hiện vết máu. Thấy đỏ tươi chói mắt như vậy, tài tử lập tức nói không ra lời. Thời điểm thân thể ta xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, hắn còn muốn tới đỡ ta, ta cũng chuẩn bị để cho hắn đỡ.

Lần này, ta muốn biến hắn thành thê thân, ta muốn tạo ra tình tiết thê thân! Tức chết nha, chính là không giải thích được mà tức chết.

Nhưng thời điểm ta chờ tài tử đưa tay tới, Sẹo ca chia vào khuôn mặt của ta giống như trận gió chà xát tới, "Ba!" một tiếng, lần nữa quăng tại trên mặt tài tử, quăng đến tài tử lập tức ngã xuống đất, liên tiếp bị đánh, đụng phải tường, chờ lúc hắn bò dậy, mũi và miệng cũng chảy máu.

"Ngươi không xứng chạm vào mũi ta!" Ta nghe được Sẹo ca nói như vậy.

"." Ta có thể không thừa nhận người tỷ tỷ này không?

Không đợi ta muốn có động tác kế tiếp, Lục Trúc cũng chạy tới, nằng một cước đá vào trên đầu tài tử, tài tử bị đập hôn mê.

Tiếp đó, ta lại nghe thấy âm thanh của Lục Trúc: "Ngươi không xứng gặp lại tiểu thư!"

Cuối cùng, A Tam mới chậm rì rì tới đây, hắn nghĩ nửa ngày, hình như rốt cuộc nghĩ tới hắn nên nói cái gì. Hắn mấy bước bước qua, đứng ở bên cạnh tài tử đã ngất đi, mặt không biểu tình: "Biểu thiếu gia, ngươi chết thật hảo thảm."

Cô nương lúc trước bị tài tử nắm ngực khiếp sợ ngồi tại một bên, thật lâu mới mở miệng: "Hắn, hắn còn chưa chết đi. . . ."

Ta yên lặng dùng khăn tay che miệng lại, ho đến kinh thiên động địa, để biểu hiện ta tuyệt đối trong sạch, để biểu hiện ta tuyệt đối vô tội. Tổ đoàn bốn người, quả nhiên quá hung tàn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Ta thật sự vô cùng rất bi thương, ta bi thương không chịu được, ta bi thương đến độ không khóc nổi rồi.

Một bên Sẹo ca vẫn muốn làm chút gì, một bên Lục Trúc không cam yếu thế, một bên A Tam vẫn thờ ơ, bốn người chúng ta, ừ thành một trận bi kịch. Mỗi người chúng ta, sau khi đồng thời xuất động thành công phá hư kế hoạch ban đầu của ta, bốn người chúng ta, chạy về hướng một kết cục hung tàn.

Hiện tại, oán khí còn chưa thể nào tiêu mất, nhân vật mục tiêu cũng đã bộ mặt máu ngã xuống rồi, ta hiện tại cơ hồ có thể tưởng tượng, bốn người chúng ta lại không thống nhất một suy nghĩ, tài tử liền không sống tới ngày mai. Phải biết tài tử này là loại người động một chút bệnh đến mất nửa cái mạng, chịu một đả kích liền bệnh đến muốn chết, chớ nói chi là bị đối xử hung tàn thế này.

Sau khi tài tử ngất đi, một đám học trò đầu đỏ nhỏ của hắn bị dọa sợ. Tài tử lăn lộn ở nơi này đã một năm rồi, bởi vì là người ôn hòa lễ độ, vì vậy mối quan hệ cùng người trong thôn cũng không tệ. Mà ta mới vừa đến cửa, vừa xuất hiện liền xảy ra chuyện như vậy, chúng ta rất có thể bị người trong thôn liệt vào kẻ địch.

Mà quan trọng nhất là, cô nương bị nắm ngực đó còn là người tận mắt chứng kiến chúng ta tổn thương tài tử. Nàng rất chán ghét ta, ta nhìn ra được.

Khi ta nghĩ cách lui ra ngoài thì cô nương kia đã dùng loại ánh mắt ghen tị quét mắt qua ta vài lần, quét xong mới đẩy A Tam canh giữ ở trước tài tử ra, chạy đi đỡ tài tử, không để cho chúng ta đến gần. Nàng đặc biệt không để cho ta tới gần, ánh mắt nhìn ta như nhìn kẻ thù giết cha nàng.

Đồng tính tương khắc, ta hiểu. Trong văn cùng kịch tình, nữ vật hy sinh cùng nữ phụ căn bản đều chán ghét ta hận không được giết chết ta, hiện tại xuất hiện tiểu thư qua đường A chán ghét ta, thành thật mà nói ta không có chút áp lực nào. Tương đối khiến cho ta có áp lực chính là, ta nên kết thúc như thế nào.

"Ta bắt kẻ nguoi là ai, tóm lại không cho phép nguoi đi tới đây, ta cùng tiên sinh đã làm chuyện thân mật như vậy, nguoi trong lòng tiên sinh là ta không cho phép nguoi dây dưa với tiên sinh nữa!" Cho dù cô nương kia ôm tài tử đã mất máu, thời điểm nói đến đây, còn then thùng đỏ mặt, một bộ ngượng ngừng lại hung hãn, tuyệt không biết ngượng ngừng cùng dè dặt là gì, một bộ hận không được nguoi của toàn thôn đều biết nàng bị tài tử nắm ngực.

Mất ta lộ ra cảm xúc uất ức lại đau lòng, khăn lụa che miệng lại, sắc mặt tái nhợt ho vài tiếng, che giấu rất tốt cảm xúc ta suýt chút nữa thì bật cười. Ta cảm thấy, nếu theo như lời cô nương nói, chờ tài tử khỏe lại, làm không tốt sẽ bị bức hốn.

Ta học bộ dạng tiểu bạch hoa của nữ chính, vừa không dám tin tức đầu, vừa từ từ lui về phía sau, nước mắt đọng trong vành mắt, muốn rơi không xong. Cô nương kia thấy bộ dạng này của ta, cũng không vội vã giúp tài tử tìm đại phu, mà là vô cùng hả hê nhìn ta. Cuối cùng, ta làm ra dáng vẻ hồng mắt, rút cuộc chạy ra ngoài. Ta chạy trốn thật nhanh, tuyệt không giống dáng vẻ yếu ớt nhiều bệnh, một cái liền chạy ra ngoài. Lục Trúc thấy ta chạy, lập tức đi theo sau thân ta, lớn tiếng kêu tiểu thư.

Ta vừa chạy, mấy người bọn họ tự nhiên cũng đuổi theo ta ra ngoài, rút cuộc, chúng ta thành công rồi đi.

Ta chạy đến một chỗ cách rất xa trường tư thực, mới dùng một loại ánh mắt vô cùng kinh khủng nhìn Sẹo ca, vừa nhìn, ta vừa cảm khăn trong tay vứt bỏ, lại từ trong ngực lấy ra một cái khác, bóp một cái, túi máu động vật cất trong khăn vỡ ra.

Thấy máu nhiễm đỏ khăn, ta lại ném khăn đi, đưa tay vào trong ngực lấy cái mới ra. Một đường ta đi, một đường bóp, lấy vài cái khăn máu ra ngoài, thời điểm ta bóp khăn, còn một đường nhìn Sẹo ca không chuyển mắt.

Sẹo ca dựa vào gương mặt của ta, uốn éo đưa đưa mông, đi ở bên cạnh ta tựa như một cô nương chân chính, so sánh với hắn, ta quả thật chính là một hán tử uy vũ cường tráng, điều này thật không khoa học, rõ ràng vóc nguoi của ta tương đối nhỏ nhắn. Nhất định là Sẹo ca thường thường giả trang nữ nhân, hiện tại trong lòng cũng có một nữ nhân tồn tại.

Hiện tại Sẹo ca toàn thân cao thấp trừ chiều cao, không có một nơi nào giống nam nhân, hơn nữa còn dựa vào gương mặt của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mà ta chính là không có biện pháp coi hắn là nữ nhân mà đối đãi, ta thật sâu bài xích bộ dạng này của hắn, không, ta tuyệt đối không hâm mộ thân thể cùng thủ đoạn một cái tát kia của hắn liền đem nguoi ta chảy máu mũi.

Ta làm sao có thể hâm mộ hắn đây? Ta tức giận còn không kịp, một đám nguoi này, sẽ hồng chuyện của ta.

"Ta nghĩ rồi, chúng ta phải thống nhất ý tưởng cùng mục tiêu, không thể giống như vừa rồi, muốn làm sao liền làm như thế, thiết thòi ta vì ở trước mặt hắn hảo hảo diễn tốt nhân vật này làm nhiều đạo cụ như vậy, kết quả chỉ dùng có một cái, còn chưa có tác dụng gì." Ta bày ra một sắc mặt vô cùng so đo, nói vậy.

Sẹo ca nghiêng đầu nhìn ta: "Vợ, nguoi muốn làm sao."

Ta trong nháy mắt dừng bước, đẩy Sẹo ca dính lên trên tường. Ta dữ tợn nghiêm mặt sắc mờ miệng nói: "Không cần dựa vào gương mặt của ta gọi vợ, cái nguoi biến thái này." Dùng khí lực của ta muốn đẩy Sẹo ca dính vào tường dĩ nhiên là không thể nào, nhưng hắn hoàn toàn không phản kháng còn thuận theo động tác của ta, động tác khó yêu cầu cao như vậy liền không phải động tác có độ cao khó rồi.

Sẹo ca tự mình hy sinh hung ác va vào tường một phát quay đầu lại, mặt không biểu tình chảy máu mũi quay đầu lại.

Ta làm như không nhìn thấy, bình tĩnh đi ở phía trước, nhưng khoe miệng liền co giật.

"Bạn hữu, nguoi làm như vậy là không đúng! Nếu có một ngày ta thật sự hiểu lầm mình sức lực vô cùng lớn chạy đi đẩy nguoi khác thì làm thế nào? Còn nữa, đừng tưởng rằng nguoi dùng cách thức mới lạ nói sang chuyện khác ta liền không biết nguoi đang nói sang chuyện khác, thật là ngây thơ." Ta đi ở phía trước, giảng dạy cho Sẹo ca đi ở phía sau.

Sẹo ca bước chân lớn một chút, rất nhanh sóng vai đi cùng ta. Hắn bây giờ đã thu dọn xong máu mũi của mình, đáng vẻ hết sức bình tĩnh.

"Người ngây thơ là người mới đúng, nam nhân nên để cho nam nhân tới đối phó."

"Nữ nhân cần gì làm khó nữ nhân? Hơn nữa ta đối với nữ nhân lại không có hứng thú, không thể làm gì khác hơn là động nam nhân." Ta nói.

Sẹo ca lại nói: "Người có thể tìm một nơi để ở lại, không có việc gì chơi nha hoàn, có chuyện chơi A Tam"

Ta mất hứng phòng mặt: "Nói cứ như ta rất thích chơi người, ta là hạng người như vậy sao? !"

Lục Trúc hưởng thường bị chơi chen chúc tới, vô cùng mất hứng mở miệng: "Tiểu thư, người lại muốn đùa bỡn ta liền vứt bỏ sao? Đi nhanh như vậy ta đều muốn theo không kịp."

Ta lại càng không vui vрон tay, ngăn đầu Lục Trúc, đẩy nàng từ giữa ta cùng Sẹo ca ra ngoài: "Ngoan, không có việc gì đi chơi A Tam, có chuyện chơi mình, chớ có nhiều chuyện, đang thương lượng chính sự, cái gì đùa bỡn không đùa bỡn, bị người khác nghe hiểu lầm thì làm thế nào."

"Ta cũng có thể thương lượng chính sự." Lục Trúc hết sức chăm chú chen chúc giữa ta cùng Sẹo ca: "Sau khi người mất tích ta mỗi ngày đều chơi Ngốc Tam, hẳn chơi như thế nào cũng rất ngốc, có cái gì tốt, hơn nữa tại sao ta muốn chơi mình? !"

"Bởi vì người hai."

"Hai là cái gì?"[1]

[1]: Hai ở đây có nghĩa là ngốc, You are so two = You are stupid

"Giải thích rất phiền toái, chờ người đứng ở vị trí của ta đây sẽ hiểu, ngoan, nhanh đi chơi A Tam"

"Đùa bỡn ta sao?" A Tam đột nhiên từ giữa chúng ta xông ra, nhanh nhẹn thoát khỏi bối cảnh bị kịch, tươi sống nói cho chúng ta biết sự hiện hữu của hắn.

Ta phát hiện một chuyện, Lục Trúc cùng A Tam đều rất ưa thích chen ngang, đặc biệt là chen giữa ta cùng Sẹo ca.

Ta nhìn A Tam, đột nhiên nói: "Người, nhanh đi tìm đại phu, để cho hắn đi xem vết thương cho Đoan Mộc Duệ, nhất định không thể để cho hắn cứ thế mà chết đi." Ta vừa nói, vừa từ trong ngực lấy ra oán niệm thể, phát hiện màu sắc phía trên chỉ nhạt đi một chút xíu, quả nhiên là mức độ ngược còn chưa đủ. Thật sao, dĩ nhiên không thể, tài tử này là nhân vật đại biểu ngược tâm, một cái liền đánh nát xui, ngược được cái gì.

A Tam hướng ta gật đầu một cái, nói: "Được."

Sau khi nói xong, A Tam đưa tay, xách Lục Trúc lên.

Lục Trúc lập tức nóng nảy: "Ngốc Tam, buông tay, người muốn làm gì? !"

"Chơi Trúc tử." A Tam hiềm thấy, đột nhiên cười một tiếng.

". Thật, thật là khủng khiếp." Lục Trúc run lên, bộ dáng an tĩnh bị xách đi khiến cho ta kinh ngạc đến cảm cơ hồ rơi xuống đất.

"Chẳng lẽ cái này gọi là vô quyết dây có móng tay nhọn sao?" Ta nhỏ giọng nói xong, sờ sờ cằm của mình: "Quả nhiên thế giới này người vô địch nhất chỉ có ta." Ta vừa nói, vừa cầm oán niệm thể thả lại trong ngực. Hiện tại trong ngực ta nhét rất nhiều thứ, may mắn là y phục rất dày, chính là nhiều thứ khiến cho ta đi bộ càng ngày càng chậm, động tác càng ngày càng không linh hoạt.

Thấy ta cất đồ đi, Sẹo ca đưa bàn tay mở ra, đặt ở trước mặt của ta: "Cái đó là của ta?"

Ta nhìn hắn, mất hứng mở miệng: "Người gọi nó một tiếng, nó nếu đáp lại sẽ là của người."

"Người mang theo không một?"

"Không một, Sẹo ca, chuyện kế tiếp muốn người phải theo sự an bài của ta, tuyệt đối không thể đi làm chuyện dư thừa, cũng không thể làm tiếp chuyện như hôm nay, hiện tại chúng ta phải đi tìm một chỗ ở, a, ta nhớ được cách chỗ tài tử không xa có một nơi phòng ốc muốn bán, không bằng mua lại đi, có thể quan sát được hành động của hắn."

"Tùy người."

"Người không thể làm việc thừa nữa."

Sẹo ca hừ hừ hai tiếng, không nói chuyện nữa. Nhìn bộ dáng này của hắn, ta đối với hắn hết sức không yên lòng. Sau khi biết chuyện của oán niệm thể, Sẹo ca rõ ràng thay đổi. Trước kia hắn là tiện miệng lại cống một bọc quần áo, mặc dù thoạt nhìn rất vui vẻ, nhưng bộ dáng luôn mang theo một chút mờ mịt.

Mà bây giờ thì sao, ta cảm giác hấn ổn định lại, miệng cũng không tiện như trước đây, càng ngày càng vui vẻ càng ngày càng không biết xấu hổ, giống như không có bất kỳ cố kỵ nào, nghĩ thế nào sống liền sống như thế, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Chính bởi vì như vậy, ta còn thật lo lắng hấn luôn chạy đến phá hư kế hoạch của ta.

Có lẽ hấn có suy nghĩ hấn ngược người, nhưng nếu hấn không cẩn thận chơi đùa người ta thì làm sao bây giờ?

Người này không phải Giáo chủ cũng không phải là Vương Gia kia, chính là một thư sinh yếu đuối, chịu không được tàn phá quá hung tàn. Hơn nữa, ngược tài tử này, thì phải ngược tâm!

Sau khi A Tam và Lục Trúc trở lại, mấy người chúng ta cùng nhau xem phòng ốc, một bộ hạ quyết tâm vào ở trong thôn này. Lục Trúc mang toàn bộ gia sản của ta cùng nâng ở trên thân, chúng ta bây giờ là người có tiền, có tiền không xài ta sẽ buồn bức nghiêm trọng, đặc biệt là loại tiền không mang vào quan tài đòi sau dùng tiếp được.

A Tam là người trong thôn, biết nấu cơm giặt quần áo làm ruộng quét dọn, cơ hồ không cái gì không biết. Lục Trúc là một nha hoàn, sẽ phục vụ người sẽ nói chuyện phiếm sẽ chải đầu sẽ chuẩn bị tất cả những gì ta cần, rất nhanh, chúng ta liền thành công mua xong phòng ốc, cuộc sống vô cùng nhàn nhã.

Hiện tại công việc hàng ngày của Sẹo ca chính là không có việc gì len lén đến nhìn tài tử một vòng, nhìn xem tài tử chết chưa, thương tổn tới tình trạng gì, có muốn hấn lại đi làm chút gì hay không. Ta đương nhiên biết một chút suy nghĩ của hấn, vì vậy mấy ngày nay ta canh chừng Sẹo ca rất chặt, ta là người thứ hai phát hiện tài tử đã tốt hơn lại vui vẻ rồi, người đầu tiên là Sẹo ca.

Một ngày này, ta đổi lại một thân bạch y, bảo Lục Trúc chải tóc mai như lưu vân, cài trâm hoa cùng dây cột tóc màu trắng, nếu không phải trên y phục có hoa văn màu tối xinh đẹp, một thân ta đây không khác gì đưa tang. Lúc ta mặc một thân này ra cửa, ta cũng cảm thấy ta đang đưa ma, hiện tại chuyện ta làm Không phải là đang gõ vang hồi chuông tang cho nỗ tài tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Hiện tại tài tử còn yêu biểu muội, vì biểu muội này, tài tử đến sau này, dưỡng thành một thói quen vô cùng tốt đẹp. Trước khi bọn nhỏ vào lớp, sáng sớm, hấn sẽ leo núi, leo đến đỉnh núi thì thăm tình hình về nơi nào đó phía xa xa. Mà ta mỗi buổi sáng ở nơi này, sớm hấn một bước nhìn ra xa.

Đây là một thôn nhỏ, núi cũng không lớn, leo núi không mất bao nhiêu thời gian, rất nhanh, ta liền đến nơi mỗi ngày tài tử đều đến đứng. Ở nơi nào đó bên vách núi, ta nhìn về một nơi xa xa. Diễn trò, có lúc không chỉ cần diễn kỹ là được, còn phải tương dung cùng hoàn cảnh chung quanh, như vậy mới có thể biểu hiện càng thêm xuất sắc, hoàn mỹ.

Ta không cho ba người kia theo tới, tránh cho bọn họ lại gây chuyện xấu, cho dù trước khi ta ra khỏi cửa thấy bộ dáng vô cùng thương tâm của Sẹo ca cũng vậy, ta mới sẽ không bởi đôi mắt ti hí của hấn mà dao động.

Ta dọn xong tư thế, một bộ trang B đón gió đứng ngay ngắn, một thân bạch y bông bành. Như quý.

Lấy suy nghĩ của người bình thường, sáng sớm lên núi không người phát hiện một bạch y nữ tử đang đứng đó, đều sẽ cảm giác đụng phải quỷ, nhưng suy nghĩ của tác giả viết văn này không phải là bình thường. Cho nên, có người nhìn thấy ta mà nói sẽ không cảm thấy đụng phải quỷ, làm không tốt còn cảm thấy đụng phải Thần Tiên, không khí chung quanh ta nắm bắt rất tốt.

Sáng sớm, còn mang theo chút sương mù, thêm thần bí.

Nhân vật hiện tại của ta là một nữ nhân thất tình, ta phải hảo hảo bi thương, hảo hảo biểu hiện. Ta chờ một hồi, thấy tài tử chậm chạp không đến, cũng mệt mỏi, liền dứt khoát ngồi xuống, đứng đưa chân bên sườn núi, làm động tác nguy hiểm. Làn váy cùng ống tay áo to lớn của ta bị gió thổi lướt trên vách núi, thoạt nhìn vô cùng phiêu dật.

Ta nghĩ, quyết định hát một bài, dù sao không có ai ở đây, luyện tập một chút. Cho dù có người đến, cũng chỉ có một mình tài tử. Nếu như muốn ca hát, tốt nhất không nên hát một bài hát quá vui mừng quá hiện đại, nếu không sẽ phá hư hình tượng, xóa sạch sẽ. Chẳng lẽ muốn hát một bài nãi nãi ca sao?

Mặc dù nàng kia hóa thành phấn hoa thổi tới bên cạnh quân vương, lời ca này có chút. Chết không biết xấu hổ, bất quá, lời ca như thế vẫn rất thích hợp với văn này.

Đầu tiên ta nhìn về phía sau, thấy không có ai ta mới háng giọng một cái, sau khi thanh giọng, ta bắt đầu nhìn xa xa phía chân trời, mở miệng hát. Ta luyện trước một chút, chờ khi tài tử tới, phải làm cho hấn vừa nghe liền nghe ra tâm tình bi thương trong thanh âm của ta, không cần dùng ánh mắt của ta để biểu hiện vẫn có thể lây nhiễm đến hấn.

Hát mấy câu, ta cảm thấy ta mệt mỏi. Hành động này thật là ngu, ta nghĩ như vậy. Ở đỉnh núi hát nãi nãi ca quả nhiên được không thích hợp với ta, nhưng nếu như hát son ca đại khái sẽ rất dọa người. Nhưng loại nãi nãi ca mềm mại yếu đuối đó ta thật sự là hát không ra mùi vị thâm tình, đang chờ tài tử, ta

rót cuộc bởi vì nhầm chán mà hừ hừ nổi lên lưu hành ca, vừa lúc đó, tài tử xuất hiện.

Thì ra, tài tử cũng ghét bỏ nải nải ca giống như ta sao?

Ta hướng về phía sau liếc mắt một cái, giả bộ cái gì cũng chưa nhìn thấy, nhìn về trước mặt. Sau khi cố gắng nổi lên một cảm xúc bi thương, ta hát tiếp.

". Ta đi về phía trước nhưng mà lại như lui về phía sau, ta đang dùng tưởng niệm cuồng hoan tịch mịch, càng khoái nhạc lại càng mất mát, sau khi tình yêu đưa ta lên cao, lại để cho tâm học được truy lạc, hoài niệm này là bầu trời rộng rãi, mặc dù nơi đó, không khí rất mỏng manh."

Ta nhìn trúng lời ca của bài hát này, nhưng không biết tài tử có để ý bài hát này có chút trực bạch hay không.

Trực bạch nói ra tình yêu trong lòng đối với người đã bỏ lỡ, ta nghĩ, cái này vô cùng thích hợp lúc này.

"Ta cố gắng nhớ tới khi người cười người khóc, để cho mình yêu người lại học được cách buông tha, ta không muốn nhớ người. Cho dù có thể, ta thà rằng nhớ tất cả thương tâm. Ta cố gắng nhớ tới người mà đau khổ rồi cũng không còn quan hệ, dùng quyết định chúc phúc cùng cảm kích dùng cảm mất đi người, yêu người, mặc dù gian khổ, ta không nói thật xin lỗi."

Ta cố gắng dùng tiếng hát tới nhấn nhủ cảm xúc bi thương của ta, thời điểm cảm xúc tới, ta liền có thể yên lặng chảy nước mắt.

Ta nghe thấy tiếng bước chân sau lưng mình, hẳn đang nhẹ nhàng, từ từ áp vào.

Lúc này ta không phải đơn giản đỏ tròng mắt, mà là từ từ, khiến cảm xúc bi thương tích tụ từng chút từng chút, không buông thả lập tức, tựa như hoàn toàn trầm tĩnh trong cảm xúc bi thương. Ta đưa tay ra, nhìn ống tay áo của mình bị gió lướt qua, đáng người ta mỏng manh đơn bạc, một bộ như bị gió thổi xuống vách núi.

Tài tử rút cuộc đi tới bên cạnh ta, ta hiểu rõ hẳn đang nhìn ta, có lẽ là nghĩ muốn nói gì đó. Ta hơi động động, hẳn sẽ phải đưa tay tới đỡ ta, ta từ từ quay đầu, nhìn hẳn: ". Biểu ca."

Khi ta nhìn hẳn thì trên mặt có nhàn nhạt nước mắt.

Tài tử nhìn ta, ánh mắt đã hiện lên rất nhiều cảm xúc, cuối cùng vẫn là thờ dài: "Cô nương, nơi này rất nguy hiểm, vẫn là nhanh rời khỏi đây một chút thôi."

"Ta có lời phải nói, để cho ta nói xong đi." Ta quay đầu đi, nhìn về phía dưới vách núi. Chỗ này thật ra không cao, ngã xuống không chết người được, nhưng sẽ rất khổ sở, bởi vì là độ cao có thể ngã gãy tay gãy chân.

"Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ta luôn luôn thích đi theo phía sau người, thấy người làm gì đều học làm theo, người cũng không thấy phiền. Thời điểm hiểu chuyện, người thích đọc sách, ta liền tìm hiểu thì từ, luôn sợ, có một ngày không theo kịp người, không nói nên lời. Người thích đi khắp nơi, ta liền kéo thân thể như vậy, xa xa truy đuổi theo sau dấu chân người." Ta vừa nói, tròng mắt thương cảm nhìn về phía tài tử.

"Biểu ca, người đã nói yêu ta, ta. Tin." Ta từ từ đứng lên dưới ánh mắt lo lắng của tài tử.

"Trước đây, người nói người phải đi xa nhà, thế nào cũng không để cho ta đi cùng, khi đó ta đã cảm thấy không đúng, sau lại nghe được nha hoàn nói. Người phải thành thân rồi."

Ta từng bước một đến gần tài tử, tài tử nhìn ta, ánh mắt mang theo nghi ngờ cùng lo lắng. Ta đưa tay, liền nắm lấy ống tay áo của hẳn: "Ta không tin, tới tìm người. Người nói cho ta biết, người vẫn thích ta, nhưng lại không thể cưới ta, người kia có thể mang đến lợi ích cho gia tộc của người, mà ta không thể." Ta vừa nói xong, nước mắt lại từ từ hiện ra ngoài, ta nắm thật chặt y phục của hẳn, tay dùng khí lực lớn cũng trắng bệch.

"Ta, ta thật vất vả mới buông bỏ tất cả đi tới tới đây, tại sao. Không ngờ sẽ gặp được biểu ca. Nếu không thể cưới ta, tại sao không đối xử với ta càng thêm tàn nhẫn, càng thêm tuyệt tình, không lưu lại cho ta một tia hi vọng nào, để cho ta tuyệt vọng đến chết." Lúc trong mắt ta mang tới cảm xúc thống hận thì mới để cho nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, ta nắm thật chặt tay áo của hẳn, thế nào cũng không buông tay.

"Ta dù thích biểu ca thế nào, cũng không cách nào chia sẻ cùng người khác, đây là ích kỷ của ta, từ bên trong, nhưng vẫn không nhận được lòng mang hi vọng. Hi vọng biểu ca quay đầu lại nhìn ta một cái, cũng hi vọng, biểu ca dứt khoát sạch sẽ lần nữa, không cần lưu lại cho ta một tia hi vọng. Nói người yêu nàng, nói người muốn nàng, nói người phiền ta, nói người chưa từng yêu ta, nói ta thân thể ốm yếu như vậy căn bản không xứng với người. Không cần dịu dàng với ta nữa, không cần nói chuyện với ta nữa, không cần dùng ánh mắt lo lắng ánh nhìn ta nữa!"

"Biểu ca, để cho ta càng tuyệt vọng hơn chút, để cho ta hận không thể rời khỏi người, vì vậy biến mất trên thế giới này. Ta, không cách nào ngăn cản được tâm tình thích biểu ca, cũng chỉ có, chỉ có con đường này có thể đi, coi như đau lòng đến chết, vừa nghĩ tới muốn quên biểu ca, ta vẫn là sống không bằng chết, ta nghĩ, chỉ có khiến yêu thành hận mới có thể." Ta vừa nói, vừa bất lực vừa khổ sở nhìn hẳn, nước mắt không phải rất nhiều, chảy xuống một giọt đủ rồi.

Tài tử từ từ đưa tay ra, nắm hai vai gầy yếu của ta.

Tròng mắt hẳn nhìn ta thật sâu, ta cũng nghiêm túc nhìn hẳn.

Lúc này, tài tử thờ dài rất sâu một hơi, nói: "Biểu ca của người có phải đáng đáp rất giống ta hay không? Nếu như vậy, hẳn thật là một người làm cho người ta hâm mộ. Tin tưởng ta, cho dù ta thật sự là biểu ca của người, ta cũng sẽ không ghét bỏ người, nữ tử giống như người, lại có người nam nhân

nào sẽ chán ghét, sẽ ghét bỏ."

"Đù rồi!" Ta đưa tay, che lại bờ môi của hắn: "Biểu ca, cõi đời này người nào ta đều sẽ nhận lầm, chỉ có người sẽ không, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ta đối với người quá quen thuộc, như thế nào có thể nhận lầm? Dung mạo của người, thanh âm của người, bóng lưng của người, tất cả ta đều quen thuộc lắm sao. Biểu ca, đây là biện pháp của người muốn đuổi ta đi sao?!"

Ta cau mày, bi thống nhìn hắn, từ từ lui về phía sau: "Giả bộ làm người xa lạ tới để cho ta buông tay sao? Nếu nói như vậy, cũng không cần dịu dàng với ta nữa, tuyệt tình một chút nữa, cũng không cần nói như thế nữa. Nếu như chỉ là loại trình độ này, vẫn còn thiếu rất nhiều. Biểu ca, ta sẽ giống như khi còn bé, hiện tại ta biết người ở đâu, yên tâm đi, ta sẽ chỉ sống ở xa xa nhìn đến chỗ của người, tuyệt đối sẽ không chủ động đi quấy rầy, nếu như. . . . Nếu quả như thật muốn đuổi ta đi, xin dùng biện pháp khác."

Ta nói xong, liền quay người sang, cho hắn nhìn bóng lưng cô độc của ta.

Ta nói nhiều lời như thế, mỗi câu đều lựa chọn tốt lắm, dùng để đắm vào trái tim tài tử.

Hắn yêu biểu muội, lại bị biểu muội vứt bỏ, hắn thiếu, là một loại thâm tình, là một loại cố chấp.

Thời điểm ta quay đầu, tay liền bị kéo lại, tài tử có chút nóng nảy: "Không phải như vậy, cô nương, ta thật sự không phải là biểu ca của người, cho dù dung mạo của chúng ta tương tự, nhưng chúng ta hoàn toàn chính xác không phải là một người."

Ta không nhìn hắn, chỉ là đưa lưng về phía hắn nói chuyện, âm thanh mang theo một chút bi thương và mờ mịt: "Nếu như người không phải là biểu ca, vậy hiện tại hắn đang thành thân, cùng nữ nhân kia. Nếu như người không phải là biểu ca, sẽ không có người lôi kéo tay của ta, biểu ca ở một nơi khác đang ân ái cùng một người khác." Ta nói xong, từ từ rút tay khỏi tay tài tử, từng bước một rời đi.

Tài tử đuổi đi theo, bộ dạng của ta rõ ràng không để cho hắn yên tâm, rõ ràng khiến cho hắn đuổi theo.

Khi tài tử muốn đuổi theo, hắn đột nhiên chân trượt, ngã về phía vách núi. Mẹ kiếp, tài tử người không cần yếu ớt như vậy chứ.

Ta len lén nghiêng đầu quan sát, hồi hộp trong nội tâm hạ xuống, phản xạ có điều kiện nhào về phía hắn, hiêm hiêm bắt được tay của hắn, rơi ở trên vách núi.

Nếu ta hơi sức không đủ mà buông tay, tài tử liền bị kích.

Nhưng hiện tại ta là một nữ nhân ốm yếu, ta muốn uy vũ cường tráng kéo hắn lên không phải rất không khoa học sao? Hơn nữa, nhào qua kéo tay tài tử, cánh tay trắng nõn của ta bất hạnh bị tảng đá bên nhọn quẹt làm bị thương rồi, máu nhuộm đỏ nửa tay áo màu trắng của ta. Tay áo trắng tinh, nổi bật lên màu máu tươi đặc biệt tươi của ta, vô cùng rực rỡ.

Tài tử ngửa đầu, là có thể nhìn thấy máu theo cánh tay ta chảy xuống, trượt đến trên tay hắn.

Hắn nhìn ta, mở to cặp mắt.

Ta cũng nhìn hắn, dùng đạo đức nghề nghiệp của ta, như thế diễn thôi!

"Biểu ca. Người yên tâm, ta sẽ không buông tay."

Tài tử rõ ràng bị cảm động, ánh mắt mềm mại đến không chịu được, hắn nhìn ta mở miệng: "Buông tay đi. Người không kéo lên được đâu, mau buông tay, tay của người bị thương."

Ta thật ra rất muốn buông tay, nhưng vì mục đích của ta, vì đạo đức nghề nghiệp của ta, ta liều mạng.

"Ta không buông. Ta không buông! Biểu ca, ta sẽ không để cho người bị thương. Cũng sẽ không để người chết, một cánh tay không coi vào đâu, coi như dùng sinh mạng ngăn ngừa của ta làm chút gì cho biểu ca."

Tài tử nhìn chăm chăm ta, có chút nói không ra lời, sắc mặt ta tái nhợt, thiếu chút nữa biến thành bộ dáng dữ tợn.

Đến lúc người nói chuyện rồi đó, nói đi!

Rốt cuộc, tài tử mở miệng lần nữa.

"Người, cứ như vậy yêu biểu ca của người sao? Cho dù hắn bây giờ đã thành thân cùng nữ nhân khác, cho dù, hắn là một kẻ dối trá?"

Nam nhân có thể nói yêu với một nữ nhân lại thành thân cùng một nữ nhân khác, không phải dối trá thì là cái gì?

Thấy hắn rốt cuộc hỏi trọng điểm, ta lập tức tái mặt, đặc biệt chăm chú nhìn hắn: "Cho dù biểu ca là một kẻ dối trá, ác độc, xấu xa hồng bét, nhưng yêu chính là yêu, không liên quan tới thái độ làm người. Ta yêu biểu ca, yêu tâm hồn của biểu ca, tất cả của biểu ca, điều này nhất định nữ nhân khác không làm được, chỉ có ta có thể làm được, ta yêu sâu sắc như vậy, khiến biểu ca sợ sao?" Ta vừa nói nước mắt rớt xuống, rơi vào trên mặt tài tử đang ngửa lên.

Khi chúng ta nhìn như thâm tình nhìn nhau

Lục Trúc cùng A Tam đã sớm đi tới phía sau của ta, nằm ở phía sau ta, mỗi người nắm một chân của ta, tránh cho ta bị kéo xuống.

"Tiểu thư, ta không chống nổi, lúc nào thì nói xong. " Lục Trúc nhỏ giọng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Ta hiện tại gặp phải một tình cảnh vô cùng khó khăn, tay của ta, rốt cuộc là buông lỏng, hay là không buông lỏng đây.

Ta muốn buông lỏng tay, hiện tại tài tử ngã xuống cũng ngã không gãy tay gãy chân, bởi vì ta lôi kéo hần lâu như vậy đã giảm bớt lực đạo, hơn nữa, hiện tại tay ta thật sự rất đau rất đau được không! Máu chẳng những nhiễm đỏ tay áo ta, còn tí tách rơi trên mặt tài tử. Ta cúi thấp đầu, sắc mặt chợt tái nhợt lôi kéo tài tử, nước mắt rơi thẳng xuống dưới. Là đau.

Ta nghĩ, ta thật sự là quá mức ra sức, nhưng sau khi nói những lời như vậy, ta phải buông tay như thế nào phù hợp với hoàn cảnh hiện tại đây?

Lúc này, Lục Trúc sau thân ta lại một lần nữa lên tiếng.

"Thật không chống nổi tiểu thư."

Ta mở mắt ra, bị thương nhìn tài tử, hần tại sao có thể như vậy! Vóc người gầy gò như thế hơn nữa còn là một kiểu nam bệnh tật, sao mà nặng như vậy. Lấy chút ít khí lực của ta, kéo hần lên căn bản là không thể nào, không bị hần kéo xuống cũng đã không tệ rồi. Hơn nữa, nếu không phải là sau thân ta được người kéo, ta 100% đã bị kéo xuống rồi.

Ta chớp mắt, biểu đạt sự vô lực của ta: "Biểu ca."

Tài tử hiển nhiên cảm thấy khí lực ta kéo tay hần càng ngày càng nhỏ, ta đã không kiên trì nổi nữa. Hần kiên định nhìn ta, nói: "Người buông tay ra thôi."

"Ta không. Biểu ca."

Đang lúc này, hần khó khăn đưa tay, tách ngón tay ta đang giữ hần lại ra, trước khi ngã xuống, hần còn nhìn ta thật sâu, nói: "Không nên cảm thấy áy náy, người đã làm rất tốt rồi."

Này! Tại sao hần nói như muốn đi chết vậy?

Ta thuận theo bị hần tách ngón tay ra, một khắc kia khi hần ngã xuống, ta làm bộ bỏ nhào về phía trước, đưa tay vào hư không vớt một phen: "Biểu ca! ! !"

Tài tử ngã xuống, lưng nện vào trên đá vụn. Ta nhìn thấy khuôn mặt dễ nhìn kia đau đến một hồi vặn vẹo, nhưng không có ngất đi. Ta giấu kỹ thất vọng của ta, làm ra bộ dạng lo lắng, nhìn tài tử kiên cường chống lại đau đớn, khó khăn bò dậy nhìn lên trên .

"Không nên tới." Hần nhìn ta, cố gắng cười với ta đến ôn hòa: "Ta không sao."

Mất ta ứ lệ nhìn hần, một cái tay khác hướng về Lục Trúc làm thủ hiệu, nằng lập tức đứng lên, giả bộ chạy về hướng này, một tay kéo ta trở về.

"Tiểu thư! Người làm sao vậy, tay của người đang chảy máu."

Ta xoay người lại, mặt không biểu tình dùng thanh âm hết sức nóng nảy nói: "Nhanh, nhanh đi cứu biểu ca, biểu ca rơi xuống sườn núi rồi, nhanh đi cứu hần một chút!" Ta vừa nói, vừa ngấp một cái, hai tay nắm tay Lục Trúc.

Lúc này, A Tam "xuất hiện" rồi, hần tóm lấy ta tay, mang theo ta đi, vừa lên tiếng nói: "Tiểu thư, thương thế của người phải mau sớm trị liệu."

Ta gấp gáp nói: "Nhưng biểu ca vẫn còn ở phía dưới."

Lục Trúc nghe được, âm thanh lập tức mang theo nước nỏ, vô cùng lớn tiếng nói: "Tiểu thư! Tại sao người không chịu chết tâm đây? Biểu thiếu gia chưa từng để tiểu thư ở trong lòng, hần một mực lợi dụng tiểu thư, tình tảo một chút đi, nam nhân như vậy cũng không cần lại đi trông nom."

"Không, ta muốn đi cứu biểu ca!" Ta đưa tay ra ngoài, bình tĩnh ngồi lên đồng rơm, để A Tam bôi thuốc cho ta. Lục Trúc ở bên cạnh nắm tóc của ta, sau khi làm cho tóc ta rối loạn một chút, nằng lại nắm tóc mình, vừa chơi nằng vừa mở miệng đùa giỡn cùng ta. Chúng ta nghĩ đến những lời kia, thế nào bị thương, thế nào lớn tiếng.

Dù sao, hiện tại ta được định vị là một tiểu bạch hoa thâm tình đến bị coi thường, chết cũng không thả biểu ca.

"Tiểu thư, không cần nghĩ tới nam nhân kia, từ nhỏ đến lớn, người làm cho hấn còn thiếu sao? Nếu hấn thật sự có lương tâm, liền không đối với tiểu thư như vậy. Biểu thiếu gia quả thật, quả thật." Lục Trúc từ nghèo rồi, nằng đờ dẫn nhìn về phía ta.

Ta yên lặng suy tư một hồi, nhận diện: "Những thứ kia đều là ta cam tâm tình nguyện, ngay từ đầu ta đã biết rõ biểu ca là một hạng người gì, nhưng ta không oán không hối. Hấn yêu sách, ta liền yêu sách, hấn yêu cầm ta liền yêu cầm, hấn yêu đi khắp nơi, ta liền cũng đi khắp nơi. Trong cuộc đời của ta chất đầy những thứ biểu ca yêu thích, ta căn bản không biết sau đi mất đi biểu ca, ta còn có thể làm gì."

Lục Trúc nghe lời nói mangled theo tiếng khóc nức nở của ta, đôi tay ôm ngực, một bộ lạnh đến run rẩy. Ta mất hứng dùng cánh tay không bị thương đập nằng, đưa nhỏ không hiểu chuyện này. Hiện tại nên nói cái gì chưa xót liền nói, nói cái gì lạnh liền nói mới đúng!

A Tam nhanh chóng băng bó vết thương cho ta thật tốt, ta hài lòng cho hấn một ánh mắt khích lệ.

Lục Trúc thấy vậy, không chịu yếu thế mở miệng: "Tiểu thư, ta thương xót tiểu thư."

Thời điểm chúng ta diễn trò, thành công gỡ bỏ đề tài đi cứu biểu ca, chuyển đến phần diễn nói lời chua xót. Khi ta cho rằng Lục Trúc lần nữa mắc kẹt, nằng đột nhiên lớn tiếng kêu lên nói: "Tiểu thư, người lại ho ra máu rồi!"

Mẹ kiếp nhà người! Lúc này ta đây chính là không ho cũng không được, tại sao có thể đột nhiên chuyển diễn.

"Khụ khụ khụ. Khụ khụ." Sau khi Lục Trúc nói như vậy, ta lập tức kịch liệt ho lên, ho đến được kêu là tê tâm liệt phế, nghe âm thanh kia đều đáng sợ.

Sai khi ta ho được một lát, Lục Trúc mở miệng lần nữa.

"Tiểu, tiểu thư, người làm sao vậy, mau tỉnh lại, đừng dọa nô tỳ a tiểu thư!"

Lần này ta phải ngất sao? Khá lắm Lục Trúc, thậm chí ngay cả hạ màn cũng tự động sắp xếp xong xuôi. Nếu như vậy, ta còn có lý do gì lưu lại? Hơn nữa, Lục Trúc làm như vậy chính được lòng ta, ta vừa lúc đang suy nghĩ muốn rút lui như thế nào, ngất là đương lui tốt nhất!

Lục Trúc há hê ngược đầu nhỏ, tiếp tiếp tục nóng nảy: "Ngốc tử, còn không mau mang tiểu thư đi tìm đại phu, nhanh lên một chút, nếu tiểu thư xảy ra chuyện, chúng ta nên làm cái gì."

A Tam trầm mặc một chút, bẻ ngang ta lên, đang muốn nhấc chân xuống núi thì dưới vách núi rớt cuộc toát ra âm thanh của tài tử.

"Cô nương. Cô nương, cô nương người làm sao vậy? !"

Ta liếc Lục Trúc một cái, để cho nằng lặng lẽ đi xem. Lục Trúc được lệnh, lập tức cẩn thận mò tới bên vách núi, cẩn thận nhìn xuống, sau khi xem xong, nằng lại cẩn thận mò trở lại, tiến tới bên tai ta nói: "Tiểu thư, người nọ đang phí sức bò lên trên, đáng về xem ra rất là cực khổ. Trên người hấn hình như bị một chút vết thương nhỏ, nhưng bò lên không thành vấn đề, muốn ta đá hấn xuống không?"

". Người muốn bại lộ sao?" Ta hí mắt hỏi.

Lục Trúc cũng hí mắt, một thanh bưng bít mặt của mình: "Ta có thể che mặt."

"Người cho rằng người là siêu nhân ruồi, một người ngu dốt cũng không biết người?" Ta bắt đầu đi liếc mắt, nghiêm chỉnh giáo dục nằng: "Làm người không thể lòng dạ đen tối như vậy, hiểu chưa? Hạng người gây thơ thiện lương giống chúng ta lúc này nên gọn gàng rồi đi, để cho hấn một mình cô độc lại lo lắng từ từ bò a bò."

Lục Trúc khề mở to mắt, vô tội mở miệng: "Nghe tiểu thư nói như thế, quả nhiên có đạo lý, không hổ là ông tổ của lòng dạ hiểm độc."

Ta: ". Hiểm đại gia người!"

Ta nói xong, liền nhu nhược để A Tam ôm ta đi về chỗ ở hiện tại của chúng ta, sau khi trở về, ta liền đổi một thân y phục bình thường, đem một thân áo trắng nhuốm máu ném ở một bên. Ta vô cùng nghiêm túc để hai người Lục Trúc cùng A Tam canh giữ ở cửa, nếu tài tử kia tìm đến nơi này, nói ta ai cũng không gặp.

Dĩ nhiên, cần phải cho hấn biết ta đây ai cũng không gặp là do bị ép buộc. Còn muốn cho tài tử biết, ta hiện tại hoàn toàn chịu không nổi kích thích, bệnh đến vô cùng nặng.

Hôm nay vì leo núi, ta thức dậy có chút sớm, hiện tại trên tay lại bị chút vẩy thương, tinh thần mệt mỏi, ta rất nhanh liền ngáp ngủ. Ta đang muốn bò lên giường hảo hảo ngủ một giấc, đột nhiên hai mắt ta ứa mờ, có chút cảm thấy không đúng. Người nên canh giữ trong nhà, hình như là thiếu một người.

Lục Trúc cùng A Tam đi giữ cửa, cái người không cùng tới kia đâu? Đi đâu rồi hả ?

Ta ngửa đầu nhìn về phía màn, nhớ tới bộ dáng uất ức của người nọ lúc ta ra khỏi cửa, một đấng mày râu còn uất ức thành cái dạng kia, là chê ta không

đủ lạnh sao? Ta ngồi chồm hóm ở trên giường, từ từ nhả mảy lại, người nọ sẽ đi nơi nào? Khi ta nghĩ như vậy, lại lần nữa đi giày vào, bước chân nhẹ nhàng đi tới bên cửa sổ, ta vừa định đẩy cửa sổ ra hóng gió một chút, bên ngoài liền truyền đến thanh âm của A Tam.

Ta sững sờ, có chút có tật giật mình nín thở, cố gắng giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của chính mình.

Loại việc nghe lén này, ta cũng không muốn làm, ai bảo âm thanh của bọn họ đặc thù, ta vừa nghe là có thể nghe ra ai là ai?

Thanh âm của A Tam vẫn như cũ không có gì lên xuống, rất là bình thản mờ mờ: "Tiểu thư buồn ngủ."

Tiếng bước chân của Sẹo ca tạm dừng, hình như là đang suy nghĩ điều gì, ta nỗ lực duỗi tai, liền nghe được một chút tiếng cọt sạt y phục.

"A, cái này nhớ đưa cho nàng, vết thương của nàng có chút sâu, dùng thuốc này tương đối tốt." Thanh âm của Sẹo ca cũng lạnh nhạt lạnh nhạt, lạnh nhạt đến khiến ta có chút mất hứng nho nhỏ. Chỉ là, hẳn có thể trong thời gian ngắn như vậy biết ta bị thương, nhất định là cũng lên trên núi, thật là nhanh nhẹn.

Ta vừa oán thầm trong lòng, vừa nghe tiếp.

Ta nghe được A Tam nhận lấy mở miệng nói: "Lúc trước tại sao không xuất hiện?"

"Ta xuất hiện không phải chọc người phiền sao?" Sẹo ca hỏi ngược lại.

Nếu tình trạng bình thường, ta liền muốn khen người bạn hữu này tự nhiên hiểu biết sáng tỏ, nhưng hiện tại, trong lòng ta lại có chút ít khó chịu. Ta là người vô tình như vậy sao? Hiện tại trong thanh âm của Sẹo ca cũng không chỉ có uất ức, còn có một chút bị tổn thương. Mặc dù giọng nói của hắn lạnh nhạt, nhưng kỳ quái là, ta nghe ra được.

Ta thật sự quá đáng sao? Ta từ từ hồi tưởng chuyện lúc trước.

Đang lúc này, ta nghe thấy Sẹo ca nói: "Ngốc tử, bời ca đi uống rượu đi."

"Không đi."

A Tam cự tuyệt rất là gọn gàng, Sẹo ca rõ ràng mất hứng: "Ngay cả ngươi cũng không thích ta?"

Sẹo ca bị cái gì nhập vào thân rồi hả? Còn nhỏ giọng tự oán.

A Tam vẫn dứt khoát như cũ: "Tiểu Trúc bảo ta coi chừng tiểu thư ngủ."

Nghe A Tam nói như vậy, ta lặng lẽ bước một chút xúi về phía trước, xuyên qua cửa sổ không đóng chặt, vừa lúc thấy A Tam trực tiếp ngồi trên mặt đất. Sẹo ca lúc này mặt không chút thay đổi, đôi tay ôm ngực, khẽ mở miệng co quắp nói chuyện: "Canh giữ ở cửa trước mới đúng chứ, nơi này là hậu viện được không."

"Nếu ngươi nhàm chán có thể tự mình đi chơi, không cần vòng tới vòng lui trước nhà tiểu thư." A Tam nói.

"."

"Tiểu Trúc bảo ta nói."

"Ta liền vòng vo, ta liền vòng tới vòng lui thì thế nào?!"

Loại đề tài không có dinh dưỡng này, khiến ta đây thân là người nghe lén không thể chịu nổi! Sẹo ca a Sẹo ca, hẳn quả nhiên thật là biến thái, lại đang vòng tới vòng lui ngoài cửa phòng ta, chẳng lẽ là có ý đồ bất lương gì đối với ta? Ừ, đây là một vấn đề rất nghiêm túc. Khi ta cau mày, hết sức không ủng hộ chủ đề như thế, bọn họ rút cuộc đối đề tài, còn là hiếm thấy A Tam đổi.

"Ngươi rất lo âu." Hắn lời nói sắc bén.

Sẹo ca lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, mới chậm rãi nói: "Mới vừa rồi ừ tai, không nghe thấy ngươi nói cái gì."

"Thật ra thì Tiểu Trúc cũng rất lo âu." A Tam nói tiếp: "Ta cũng có một chút xúi, chúng ta đại khái đều giống nhau, trước khi chưa gặp tiểu thư, làm chuyện gì, nói cái gì, đi đường nào, đều giống như được an bài tốt lắm. Sẽ không thật sự vui vẻ, sẽ không rất khổ sở, không có tâm tình kích động, ngay cả thời điểm phụ thân ta mất, ta cũng không đặc biệt khổ sở."

A Tam mờ mờ ngẩng đầu lên, nhìn về phía trời xanh, cũng không nhìn Sẹo ca, giống như đứng đó không phải là một người, mà là một thân cây, một mặt tường.

"Sau đó, gặp được tiểu thư. Khi đó trong lòng ta không biết vì sao nhất định muốn nàng mua ta, trong lòng vô cùng kích động, dường như có gì đó ép buộc ta làm vậy. Chờ sau khi tiểu thư thật sự mua ta, loại cảm giác này lại biến mất. Ta cảm thấy rất kỳ quái, vì vậy đi tìm tiểu thư, tiếp đó, ta phát hiện cuộc sống của ta không hề mờ mờ nữa."

Sẹo ca lặng lẽ nhìn A Tam, nói: "Ta cũng không phải rất muốn hiểu rõ."

A Tam không thèm chú ý tới tiếng của Sẹo ca, giống như làm bầm lẫu bầu, tiếp tục mở miệng: "Ta rất kỳ quái phát hiện, ta vậy mà lại có rất nhiều cảm xúc. Sau đó, Tiểu Trúc cũng nói với ta, trước khi gặp tiểu thư, nàng cũng giống ta, nhưng bất đồng là, nàng không có loại dục vọng mãnh liệt muốn tiểu thư mua lại đó, ngay từ khi bắt đầu đầu óc nàng chính là thanh tịnh."

"Thật rất không muốn nghe."

"Tiểu Trúc nói khi sống cùng tiểu thư, nàng mới có thể cảm thấy mình đang sống, sẽ vui mừng, sẽ hưng phấn, sẽ cảm thấy vui vẻ, chuyện không muốn làm cũng sẽ không cam tâm đi làm, mà xuất hiện cảm xúc phản kháng. Tiểu Trúc có chút sợ, nếu tiểu thư rời đi, nàng có thể biến trở về trạng thái lúc trước hay không, vậy thì quá đáng sợ. Vì vậy, nàng phải làm chính là, vững vàng bắt được tiểu thư, nàng muốn làm một người sẽ vui mừng, sẽ khó chịu, sẽ cảm thấy chân thật."

"Khó trách" Sẹo ca thở dài nói.

Ta cũng lặng lẽ thở dài trong nội tâm: khó trách nàng luôn bám lấy ta không thả.

"Bất quá, chủ yếu nhất vẫn là bởi vì, tiểu thư giáo hội Tiểu Trúc đạo lý làm người, điều này làm cho Tiểu Trúc thật vui mừng, nàng rất tôn kính cùng yêu thích tiểu thư."

Lúc này, ta thấy rõ ràng khoe miệng Sẹo ca co giật: "Đạo lý làm người. . . ."

Ánh mắt ta nhíu lại, bộ dáng này của Sẹo ca quả thực là thiếu sửa chữa. Ta làm sao lại không thể dạy nàng đạo lý làm người rồi hả? Thế nào không thể.

"Những thứ này đều là Tiểu Trúc nói với ta, nàng muốn ta giúp nàng bắt được tiểu thư, không để cho nàng chạy." A Tam lộ ra vẻ mặt rồi, một vẻ mặt rất bất đắc dĩ: "Nhưng mà ta lại cảm thấy, cho dù tiểu thư rời đi, chúng ta cũng có thể chân chính cảm nhận được tâm tình phong phú, nhưng Tiểu Trúc đối với tiểu thư sinh ra ý lại nghiêm trọng. Người không phát hiện sao? Tư tưởng của Tiểu Trúc không bình thường."

"Đã sớm phát hiện."

"Không bình thường giống như tiểu thư."

"Nếu nàng biết người nói nàng không bình thường, nàng sẽ giết người." Sẹo ca nói.

Ta lặng lẽ cười một tiếng, không sai, ta đã phát hiện.

A Tam khôi phục mặt không chút thay đổi: "Tiểu thư sẽ không phát hiện, cho dù người nói với tiểu thư, tiểu thư cũng sẽ không tin, tiểu thư thoát nhìn rất lợi hại rất cường hãn, thật ra thì trong xương là một người đơn thuần."

Sẹo ca trầm mặc một chút, mới yên lặng mở miệng: "Ta phát hiện, tư tưởng của người rất cường hãn."

A Tam rút cuộc nhìn về phía Sẹo ca: "Tiểu thư vẫn còn trẻ con."

"Ý của người là nói nàng rất dễ dụ sao?"

"Không, nàng là đứa nhỏ khó dây dưa."

"Có đứa nhỏ nào có thể lấy thứ đó của nam nhân xuống mà mặt không đổi sắc?"

"Chính là bởi vì vẫn còn trẻ con, cho nên nàng không biết là đúng hay sai, nàng đối với tất cả những thứ trên thế giới này đều mờ mịt, phải có người hướng dẫn chính xác."

"Ta rút cuộc phát hiện, thật ra thì người chân chính tư tưởng không bình thường, không phải là người khác, là người!" Sẹo ca nặng nề đưa tay, vỗ tới trên vai A Tam.

A Tam vẫn là mặt không chút thay đổi: "Ta là người bình thường nhất trong các người, không cần cố gắng làm lệch ta."

Ta nghĩ, ta rút cuộc biết tại sao A Tam bình thường ít nói như vậy rồi, bởi vì hắn chân chính là -- một tên vua mơ mộng!

Sẹo ca tay cũng run rẩy, hắn run rẩy thu tay lại, chỉ thấy A Tam mở miệng lần nữa: "Những lời này trong lòng ta nhẩn nhẩn thật lâu, rút cuộc nói ra với trời xanh rồi."

"Thì ra ta căn bản không hề tồn tại sao?" Thanh âm Sẹo ca run lên, nhưng hiện tại A Tam đã không nói nữa, hắn lại biến trở về A Tam ban đầu, tựa giống như câu nói nhảm trước đó không hề tồn tại.

Từ phương hướng của ta, có thể nhìn thấy vẻ mặt bị đánh thất bại thật sâu của Sẹo ca, hắn đứng ở bên cạnh A Tam.

"Tư tưởng của người thế nhưng có thể trong phức tạp mang theo đơn thuần đến mức này."

". . . ." A Tam không nói lời nào.

"Ta vốn rất lo âu, sau khi nghe lời của người xong, ta cảm thấy sự lo âu của ta thật khôi hài."

A Tam vẫn không nói lời nào.

Đủ rồi, coi như hắn không nói lời nào, ta cũng đã phát hiện ra bộ mặt thật của hắn!

Ta phòng mặt, tự hỏi thời cơ xông ra.

Nhưng Sẹo ca lại lần nữa nói chuyện.

"Ta chỉ là rất đơn giản muốn giúp vợ của ta một chút, không muốn để nàng chuyện gì cũng một mình chống chọi, mặc dù nàng có nói để cho ta và nàng cùng đi con đường này, nhưng mà ta lại một chút cũng không giúp được, chỉ có thể nhìn nàng đi làm những chuyện kia, người hiểu được sự lo lắng của ta sao? Người nam nhân nào có thể nhìn vợ của mình đi làm loại chuyện đó mà thờ ơ? Quan trọng nhất là, nàng làm loại chuyện đó thật có thể vui vẻ sao?"

A Tam đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Sẹo ca: "Người nghiêm túc?"

Sẹo ca vô cùng nghiêm túc cau mày, vỗ vỗ bả vai của mình: "Cho dù ta đưa vai của mình ra, nàng cũng sẽ không dựa vào, người hiểu cảm giác của ta sao? Ta hiểu rõ rất nhiều chuyện các người không biết, coi như các người hỏi ta ta cũng sẽ không nói cho các người biết."

"Không ai hỏi người."

"Ta muốn giúp nàng đi làm chuyện kế tiếp."

"Nha."

"Nàng rất vất vả, ta chỉ là muốn cho nàng dựa vào ta một cái, rất khó sao? Chẳng lẽ ta thật sự nhìn không đáng tin như vậy?" Sẹo ca càng nói càng mất hứng, cuối cùng, rốt cuộc nhụt chí: ", theo ta đi uống rượu."

"Không đi." A Tam đã biến thành A Tam lúc trước, cự tuyệt vẫn nhanh như vậy.

Sẹo ca không nói chuyện nữa, quay đầu nhìn về chỗ ta mấy lần, xoay người rời đi.

Ta chậm rì rì ngáp một cái, hoàn toàn không có suy nghĩ chạy ra ngoài. Ta dám đánh cược, trong mấy giây sau cùng, Sẹo ca phát hiện ra ta đang nghe lén. Cũng không trách hắn muộn như thế mới xuất hiện, phải biết công lực ẩn núp của ta từ trước đến giờ là cực kỳ tốt. Ta rút về trên giường, mặc dù tuyệt không một nhọc, vẫn còn lừa mình dối người để cho mình cảm thấy rất buồn ngủ, ta nhắm hai mắt lại, nỗ lực để cho mình ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Đây thật là một thế giới phiền lòng, đây tuyệt đối là một thế giới phiền lòng.

Ta lăn lộn trên giường hơn hai canh giờ, lăn lộn đến bụng của ta đều đói, vẫn không ngủ được, hiện tại cũng đã tới giờ ăn cơm trưa. Điều do những lời nói đó của Sẹo ca không giải thích được, cho dù hắn biết một chút quá khứ của ta, cũng không cần phải như vậy, ta cũng không tính là trách nhiệm của hắn.

Ừm, hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào đây?

Ta chính là nghĩ không ra nghĩ không ra a, cho dù đem tóc cào thành rom rạ cũng nghĩ không thông, được rồi, hoặc là nói, ta không muốn nghĩ đến một điều. Sau khi biết có thể rời khỏi thế giới này, ta nghĩ ta đích xác là nóng lòng. Kẻ địch số mệnh cái gì, hoàn toàn chính là bịa đặt. Nếu như ta nói ta muốn cơ hội rời khỏi thế giới này, Sẹo ca cũng nhất định sẽ cho ta.

Không biết vì sao, ta lại xác định như vậy.

Người kia, từ lúc mới bắt đầu có chút chán ghét, rốt cuộc làm sao biến thành bộ dạng hiện tại này? Hắn rất che chở ta, bây giờ ta có thể cảm thấy, không mang theo bất kỳ mục đích gì che chở ta, không phải do kịch tính sai khiến, cũng không có ngoại lực nào khống chế hắn, hoàn toàn là ý thức tự chủ của hắn. Đột nhiên sau khi ngộ ra chuyện như vậy, ta phát hiện ta không cách nào an tĩnh lại, cả người đều xao động.

Ta cảm thấy, ta cần làm chút gì đó, để cho đầu óc mình không loạn như vậy nữa, không cần suy nghĩ quá nhiều.

May ra, có thể, có lẽ ta đã sai rồi!

Được rồi, cứ kiên định cho rằng như vậy đi, ta đã quen không có cảm giác an toàn đối với bất kỳ thế giới nào, một nam nhân, một nam nhân có ý thức tự chủ, làm sao có thể lấp đầy trái tim chất đầy lo lắng của ta đây? Không thể nào!

Suy nghĩ minh bạch mọi chuyện rồi, ta lật người ngồi dậy, đang lúc này, cửa phòng ta bị gõ vang lên, cốc cốc hai tiếng, ta bị sợ đến tinh thần đang uể oải liền chấn động.

"Tiểu thư, đến lúc ăn cơm rồi, dậy rồi chứ?"

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Lục Trúc, ta đáp một tiếng, bò dậy sửa sang lại y phục của mình. Thời điểm đứng trước gương đồng, ta kinh hãi phát hiện sắc mặt ta rất là tiêu tụy, so với lúc trước khi ngủ sắc mặt càng khó coi hơn, dưới mắt phỉm xanh.

Không làm chứ? Đây không phải là tình trạng một đêm không ngủ sao? Ta không phải chỉ lăn lộn trên giường hai canh giờ thôi mà. Ta xác định, đây quả nhiên là một thế giới phiền lòng, ta làm sao có thể bởi vì chút rối loạn nho nhỏ trong nội tâm liền biến thành cái bộ dáng này? Ta mới không có ngại thờ như vậy!

Ta sửa sang xong y phục lại chải tóc một lần nữa, lập tức đi ra ngoài tới bên cạnh giếng múc nước lau mặt, thời tiết mùa thu lúc này đã có chút lạnh, nước giếng càng thêm lạnh vô cùng, lạnh khiến ta giật mình một cái. Lạnh tốt, càng lạnh càng dễ tỉnh táo.

Sau khi ta tỉnh táo, thay đổi thành khí phách hùng dũng oai vệ hiển ngang đi về hướng tiền viện, chuẩn bị lấp đầy bụng của mình. Ta cảm thấy ta đã chuẩn bị đầy đủ, cho dù gặp Sẹo ca cũng sẽ không cảm thấy lúng túng. Mang theo tâm lý đã chuẩn bị đầy đủ, ta chân đạp đặc biệt nhanh, rất nhanh đã đi tới bên bàn cơm. A Tam rất biết nấu ăn, một bàn này sắc hương vị đều đủ, khiến cho ta rất là hài lòng.

Bởi vì ta không cẩn thận nhìn lên được bộ dạng nói nhảm của A Tam, lúc lại nhìn thấy hán lần nữa, ta nhìn không được nhìn hán thêm mấy lần. Ta nguyên tưởng rằng đây chỉ là một ngốc tử đơn giản, xem ra, đích thực là ta quá đơn thuần. Mọi thứ chỉ có thể chú ý tới một chuyện? Căn bản là giả tượng nghiêm trọng, hơn nữa còn là giả tượng hán có thể chế tạo ra.

Đây căn bản là một tên vua mơ mộng khó chịu!

Hán bình thường cái gì cũng không nói, đều bỏ sung trong đầu, chờ đến một thời gian mới có thể yên lặng tự mình bộc phát, hơn nữa, mơ mộng gì đó còn cùng chân tướng kém đến cách xa vạn dặm. Nhưng nhìn dáng vẻ của hán, hán lại hết sức tin chắc vào sự mơ mộng của mình, quả thật hết thuốc chữa rồi.

Ta cảm thấy, ta vô cùng tán thành lời của Sẹo ca, nếu bốn người chúng ta người nào đầu có vấn đề, người đó nhất định là A Tam.

A Tam bây giờ đã biến trở lại A Tam lúc đầu, hán mặt không biểu tình cảm chén đũa đặt xuống, ánh mắt không loạn, lời không nói, tựa như một người đầu gỗ. Cho dù ánh mắt của ta hùng hực như vậy, hán cũng giống như hoàn toàn không cảm thấy.

Nhưng hán còn chưa có cảm giác, Lục Trúc lại biểu hiện rất không vui mừng rồi. Nàng trông trắng mặt, hướng về phía ta mở miệng: "Tiểu thư, tại sao ngươi cứ nhìn chằm chằm Ngọc Tam vậy? Đáng đáp hán khó nhìn như vậy, có cái gì tốt nhìn?"

Nghe được lời nói của Lục Trúc, lại nghĩ tới chuyện A Tam coi ta như đứa trẻ, ánh mắt của ta nhất thời quỷ dị.

Ta khó khăn dời mắt đi, chuyển qua trên người Lục Trúc về mặt mặt húng. Ta nhìn Lục Trúc một lúc lâu, mới vươn tay, đặc biệt là thâm trầm vỗ vỗ bả vai Lục Trúc, trầm giọng nói: "Có lúc, bị một nam nhân để mắt tới không phải là chuyện đáng sợ, thậm chí, bị một tra nam để mắt tới cũng không phải là một chuyện đáng sợ, nhưng"

"Nhưng, nhưng cái gì" Có lẽ là bị bộ dạng thâm trầm của ta hù sợ, Lục Trúc không duy trì vẻ mặt bánh bao của mình nữa, nói lấp một chút.

Ánh mắt ta nhú lại, mở miệng nói: "Đáng sợ nhất là, bị một tra nam khó chịu mơ mộng biến thái để mắt tới!"

Lục Trúc hiển nhiên không hiểu ta nói gì, về mặt nàng mờ mịt.

Ta thờ dãi một cái, dùng ánh mắt đồng tình nhìn Lục Trúc: "Sau này ngươi sẽ biết."

"Tiểu thư lại đang làm chuyện như vậy, thu hút tất cả sự chú ý của người khác cũng không nói tiếp treo ngược khẩu vị người ta, chuyện như vậy là ghét nhất." Lục Trúc rất không cao hứng kêu la, ta lại cười.

Chuyện như vậy tại sao có thể nói rõ ràng đây? Nghe không hiểu là tốt nhất, nghe hiểu được không phải là không để chơi sao?

Lấy sự quan sát của ta, EQ của nha đầu Lục Trúc này. Tuyệt đối là số âm.

Sau khi nói xong, ta vui mừng ngồi bên cạnh bàn, cầm muỗng ăn cơm. Hết cách rồi, tay phải bị thương, cử động không tốt, không thể làm gì khác hơn là dùng tay trái cầm muỗng đáng thương ăn cơm.

Thấy ta đã ăn cơm, Lục Trúc cũng đành phải cùng A Tam ngồi bên cạnh ta ăn cơm, vừa ăn vừa nói một chút đối thoại nhằm chán lại không có dinh dưỡng. Từ ngoài mặt xem ra, chúng ta đang trải qua những ngày nhàn nhã thoải mái. Xác thực, nếu không có mười nam nhân phiền lòng này, thật sự ta có thể trải qua cuộc sống nhàn nhã như vậy.

Ta cao hứng ăn vài miếng, đột nhiên phát hiện không đúng.

Ánh mắt ta nhìn lướt qua Lục Trúc, lại nhìn lướt qua A Tam, từ từ mở miệng nói: "Các người có cảm thấy thiếu chút gì hay không?"

Lục Trúc vô tội nhìn ta: "Không có, tất cả mọi người đều ở đây."

A Tam cũng hướng ta gật đầu một cái.

Ta để miệng xuống, một tay vuốt cằm của mình: "Thật sự thiếu mất một người, đích xác là thiếu mất một người, người lớn như thế ta không thể nào không chú ý tới."

Nghe ta nói như vậy, Lục Trúc nghiêm túc buông đầu trong tay xuống, tiếp lời nói: "Không thể nào, chúng ta nhiều người như vậy, nơi nào thiếu? Thiếu đi ta chẳng lẽ không phát hiện ra sao? Không thiếu tiểu thư."

"Sợ ca đâu?"

Lục Trúc đưa ngón út ra móc móc lỗ tai, học bộ dáng của ta mở miệng: "Đó là ai? Ta biết sao?"

"Thiếu gia đâu?" Ta hỏi tiếp.

Lục Trúc đưa tay ngắt lỗ mũi: "Hoàn toàn không biết một người như vậy."

Ta co quắp, có cần đem bộ dạng ta giả ngu học giống như vậy không? Ta thật sự có dạy Lục Trúc đạo lý làm người sao? Ta thật ra thì không có, ta chỉ là làm sụp đổ nhân cách của nàng thôi mà? Trong bốn người chúng ta thật sự có một người bình thường sao? Ta rốt cuộc sinh ra hoài nghi như vậy.

Nghiêng đầu, ta nhìn A Tam: "Sợ ca ở đâu?"

A Tam nghĩ một lát, mờ mịt nhìn về phía ta: "Đó là ai?"

Muốn giả bộ tự nhiên sao? Tên vua mơ mộng này!

"Ta đến phòng của hần tìm một chút." Ta thờ dài, hiện tại ta cho rằng ta là người bình thường nhất trong bọn họ, ta đứng lên, Hồi 1: từ bỏ thức ăn đi tìm người.

Lục Trúc thấy vậy, lập tức bắt lấy tay của ta: "Người kia không biết vì sao não loạn kỳ cục, hần cũng không phải là đứa bé, loại người như vậy quán hần làm cái khi gió gì, để cho hần đối chết đối chết đi, tránh cho cả ngày chướng mắt."

"Người như vậy là không được, bởi vì ghen tỵ chuyện đơn giản như vậy mà biến mất sự tồn tại của Sợ ca." Ta đưa tay, gỡ xuống đầu Lục Trúc.

Nàng mắt nhắm xoa đầu: "Ta đây không phải tùy tiện nói một chút sao, đùa giỡn thôi mà."

"Nếu hần tưởng thật thì làm sao bây giờ? Ta cảm thấy Sợ ca là một người tâm hồn đặc biệt nhạy cảm, mặc kệ người hữu tâm vô tâm, chỉ cần nói như vậy, hần liền nhất định sẽ để trong lòng, vẫn nghĩ vẫn nghĩ sau đó chui vào ngõ cụt, cuối cùng cảm giác mình là một người đáng ghét bị toàn thể giới vứt bỏ, căn bản không cần tồn tại, cuối cùng, hần sẽ đi tự sát!"

". Thì ra ta là người như vậy."

Đột nhiên sau lưng ta vang lên âm thanh khiến cho linh hồn ta có chút run lên, ta cẩn thận, từ từ từ quay đầu, lại chỉ thấy một bóng lưng tiêu điều từ từ đi xa.

"Tiểu thư, ta cho rằng người thương tổn hần nghiêm trọng rồi!" Lục Trúc nói.

Ta: ". Ta, ta đi tìm hần!"

Ta vội vàng cầm một phần cơm, đuổi theo bóng lưng cô đơn rồi đi đó. Sợ ca tựa hồ nghe được ta đuổi theo hần, mặc dù hần càng chạy càng nhanh, khiến cho ta hoàn toàn không đuổi kịp. Đợi đến khi ta đuổi kịp, hần đã trở về phòng, hơn nữa đóng cửa phòng lại rồi. Ta bị thương bụng cơm, đứng ở ngoài cửa, sau lưng gió bắc thổi.

"Tiểu Lãnh Môn Nhi, một bữa không ăn đói bụng đến phát hoảng."

Bên trong phát ra một tiếng "Hừ" bằng giọng mũi.

"Hay là nói người đang không được tự nhiên mà xấu hổ lúng túng?"

"Ta không muốn ăn, ta đang nghĩ tự sát như thế nào mới không khổ sở."

"Đừng nha Tiểu Lãnh Môn Nhi, tâm hồn của người làm sao có thể yếu ớt như vậy chứ? Ngoan, mau chớ làm nũng nữa." Ta khi nào từng dụ dỗ một

người như vậy? Sẹo ca hoàn toàn chính là người đầu tiên ta cam tâm tình nguyện dụ dỗ, hẳn nên tung hoa tới ăn mừng rồi.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, Sẹo ca cũng không biết hẳn là người đầu tiên, hẳn vẫn làm nũng trong phòng mình, không mở cửa, âm thanh muốn lạnh lùng bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

"Tâm hồn chính là yếu ớt như vậy, bị tổn thương thật sự quá sâu, ta quả thật không mặt mũi gặp người."

"Cái đó, bạn hữu, người mới vừa rồi không phải là không cần thận nói. Lời thật lòng." Ta chậm rì rì mà nói ra một câu như vậy, thời điểm ta vừa dứt lời, ta bị một làn gió xông tới mặt, cánh cửa trước mặt trong nháy mắt mở ra, trước cửa, đứng một nam nhân mặt vô biểu tình, trên mặt hẳn đều là sẹo.

Hắn quả nhiên là cảm thấy không mặt mũi gặp người? Là xấu hổ, là lúng túng, là không có ý tứ, hay là khó chịu?

Trước đó hẳn liền phát hiện ta nghe trộm được lời của hắn, hiện tại ta lại không che đậy miệng nói như vậy, là một nam nhân đều nên tức giận. Đến đây đi, mặc kệ là nước lũ hay là bão táp cũng nhằm vào ta đi, ta đã chuẩn bị xong! Ta mặt không đếm xỉa đến, đứng ở trước mặt Sẹo ca.

Sẹo ca từ từ đi về phía ta, âm thanh chân từng bước một dẫm trên đất, giống như là đang giẫm lên ngực ta. Rốt cuộc, hắn đi tới trước mặt ta, đưa tay, cầm chén com trong tay ta, xoay người lại.

Tâm lý chuẩn bị trước của ta vô ích rồi! Hắn thế nhưng không phát giận? Hắn thế nhưng hoàn toàn không phát giận? ! Hay là không phải nam nhân!

Ta ngốc lảng đứng ở bên ngoài một lát, chỉ nghe thấy bên trong phát ra chiếc đĩa đụng phải chén, Sẹo ca rất rõ ràng đang ăn ở bên trong, hẳn vừa ăn, vừa mở miệng nói chuyện: "Đừng phí sức lực vô ích nữa, vợ, muốn chọc ta nổi giận, người còn quá non."

Ta mất hứng nhũn mảy, đứng ở cửa phòng của hắn.

Sẹo ca biết ta chưa rời khỏi, vì vậy tiếp tục mở miệng: "Lúc trước ta nói đều là thật lòng, người căn bản sẽ không coi ta là người mình đi, ta hiểu biết rõ. Nhưng ta nghĩ ít nhất có thể giúp người một tay, nhưng ta không biết như thế nào mới có thể giúp được người, người phải nói cho ta, biết không? Nếu không ta chỉ có thể làm hồng việc. Mặc dù thật không muốn thừa nhận, đầu óc của ta đại khái xác thực chưa đủ tốt. Ta chỉ muốn nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, ta muốn để cho người được giải thoát."

"Người rất ghét thế giới này, ghét tất cả ở thế giới này, có phải trong tất cả cũng có chúng ta hay không? Người đã muốn rời đi, ta liền cố gắng đưa người rời đi. Muốn ta làm cái gì, người nói, ta giúp người đi làm, đừng làm bẩn tay của mình nữa."

Rõ ràng là một đoạn lớn làm cho người ta cảm động, nhưng kèm theo tiếng đĩa ăn com va chạm thêm một tiếng nuốt, điều này thật sự khiến cho ta rất khó cảm động, cho dù ta muốn một phen văn nghệ, hẳn cũng không cho ta đòi hỏi. Ta yên lặng ngồi xồm trên mặt đất, lại ngẩng đầu nhìn trời, học dáng vẻ kia của A Tam, ta đột nhiên rất muốn cười.

Người rất tốt với ta, bây giờ đang ở bên cạnh ta, ở sau lưng ta, ở chung quanh ta. Ta thật sự ngu ngốc, lại vào lúc này mới nhìn thấy. Bọn họ không bị bắt luận kẻ nào khống chế, mà là tự phát đi tới bên cạnh ta, ta còn có yêu cầu gì nữa? Thế giới này sớm đã không còn đáng ghét như lúc ban đầu, bởi vì có người khiến cho ta không ghét nữa.

Có lẽ, ta cùng Sẹo ca không có một người nào tốt đẹp gặp nhau, nhưng ít nhất hiện tại rất tốt đẹp.

Hắn thật lòng rất tốt với ta, cho dù, ta không bỏ ra một chút xíu tình cảm hay bất cứ vật gì cho hắn.

Nghĩ một lát, ta vẫn là mở miệng nói: "Bạn hữu, người là đang đồng tình ta sao? Bởi vì đồng tình cảnh ngộ trước đây của ta?"

"Nói như thế nào đây." Sẹo ca lẩn nhẩn phát ra tiếng nuốt: "Thật ra có một chút đồng tình, trong lòng ta vẫn có một chút lạnh nhạt thờ ơ, chỉ là đồng tình hay thương cảm căn bản không thể nào hy sinh mình đến nhường này. Nếu quả như thật muốn tìm một lý do, đó chính là. Nha đầu, người vừa kiên cường vừa ngoan tâm đến mức khiến ca thật sự không biết như thế nào cho phải a."

"Tự người tìm một chút, tìm một chút lý do ta không đối tốt với người, tìm được nói cho ca."

Tại sao có thể đem chuyện như vậy đẩy tới trên người ta? Hẳn là ngu ngốc sao. Loại lý do kia, thật sự tồn tại? Ta đột nhiên tin một câu nói, một người muốn một người khác tốt, nhưng thật ra là không có lý do, chỉ là bởi vì, muốn người kia tốt.

Ta không nói chuyện nữa, xoay người rời đi, ta cảm thấy ta không thể nghe thêm nữa, phụ trách, ta sợ lòng của ta sẽ dao động đến trình độ ta không thể tin được. Như vậy khiến cho tâm địa kiêu ngạo sắt đá của ta như thế nào có khả năng buông lỏng rồi bị hòa tan hết? Mấy câu nói liền muốn hòa tan lòng dạ hiểm độc của ta? Không đơn giản như vậy đâu.

Ta giống như cái gì cũng chưa nghe trở về, trở về yên lặng ăn com xong, phát hiện tài tử đến thời điểm này còn chưa tới thì ta gọi Lục Trúc cùng A Tam đến, cùng bọn họ thương lượng kế hoạch tác chiến. Không sai, lần này là cùng nhau, chúng ta, chính là một tập thể quan trọng, ta thế nào có thể một người một ngựa duy trì đây? Đó không phải là rất ngu sao?

"Nếu người kia tới, các người sẽ phải biểu hiện như vậy, chú ý, nhất định phải khiến cho hắn chú ý tới ánh mắt của các người khác thường, đây tuyệt đối là khảo nghiệm diễn kỹ. A Tam, người không phải dùng biểu hiện, giả trang chính mình là cánh cửa là được. Chờ lúc hắn hỏi các người, các người phải nói một nửa thu một nửa, vừa phải nói ta không sao, lại phải ra vẻ ta bệnh rất nặng, hiểu chưa?"

A Tam mắt híp hạ xuống, ta tí mí phát hiện, hấn có chút không cao hứng. Hấn mắt hứng, ta liền cao hứng, bảo người già bộ, bảo người mơ mộng, bảo người khó chịu!

Bất đồng với A Tam mắt hứng, Lục Trúc ngược lại rất cao hứng, nàng hiển nhiên rất thích ta phân phó nàng đi làm chuyện gì. Mặc dù nàng ngoài mặt là một nha hoàn, nhưng chuyện nàng làm đã sớm vượt khỏi những chuyện nha hoàn sẽ làm, nhưng có lúc nàng lại có chút nô tính, ta cảm thấy ta đều sắp nhìn không ra nha đầu này rồi.

Nàng lớn lên tuyệt đối vượt ra khỏi suy đoán của ta, nếu nàng thích giúp ta làm việc như vậy, để cho nàng làm đi, thuận tiện còn có thể tôi luyện diễn kỹ. Lục Trúc có thể là một nha hoàn tốt, nhưng đồng thời cũng có thể là một người cộng tác vô cùng ưu tú.

Trước khi tài tử tới, ta theo nàng mặt đối mặt tôi luyện diễn kỹ.

Mặc dù năng lực ứng biến cùng diễn kỹ của Lục Trúc đã coi là không tệ, nhưng cách tốt nhất vẫn còn có chút cự ly, vì vậy, ta quyết định huấn luyện nàng. Thời điểm huấn luyện nàng, ta đuổi A Tam đi gác cửa.

Tài tử lâu như vậy còn chưa tới, hấn không phải. Còn chưa bò lên chứ. Ta nhớ được bên vách núi lại không ít đá vụn, hấn làm không tốt cho dù bò lên được, thân thể cũng bị thương rồi. Ta yên lặng tại nội tâm đọc một tiếng Amen, sẽ không lo lắng cho hấn nữa. Trước khi hấn tìm tới, chúng ta đem kế hoạch an bài nghiêm mật một chút đi!

Lấy biểu hiện lúc trước của ta, nếu hấn có năng lực, nhất định sẽ tìm đến chỗ này của ta, đối với lần này ta vô cùng có tự tin.

Sau khi luyện diễn kỹ một buổi chiều, ta còn bảo Lục Trúc đi mua cho ta một cây đàn, nơi này là nhỏ thôn, không có đàn, vì vậy Lục Trúc phải đi tới nơi xa một chút mới mua được. Tự nhiên, A Tam tự động đi theo, hấn thật sự là tự động, căn bản không cần ta lên tiếng.

Bọn họ một người là bán mình cho ta, một người là nha hoàn cận thân của ta, tại sao có thể như vậy?

Vừa nghĩ tới A Tam là một tên vua mơ mộng, ta đột nhiên cảm thấy Lục Trúc rất đáng thương.

Thôi, coi như Lục Trúc bị vua mơ mộng để mất tới cũng sẽ không có gì nguy hiểm, bởi vì EQ của Lục Trúc thật sự là số âm! Nên lo lắng, phải là vua mơ mộng mới đúng.

Mà ta hiện tại, nên nghĩ là kế hoạch kế tiếp của ta. Đối phó với tài tử, cổ cầm ắt không thể thiếu, những khúc hát cũng nhất định không thể thiếu, dùng đàn đưa tình, thích hợp nhất với tài tử. Mà thân là nữ chính, đem lưu hành ca hóa thành tiếng cổ cầm quả thật chính là kỹ năng cần thiết!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Tài tử ngày thứ ba mới xuất hiện, không sai, thật sự là ngày thứ ba.

Hấn không thẹn với thiết định tác giả cho hấn, quả thật là một kiểu nam bệnh tật. Rơi xuống vách núi, cộng thêm tâm tình vô cùng kịch liệt, khiến cho hấn sau khi thật vất vả bò lên liền ngã bệnh, hoàn toàn không có cơ hội tới tìm ta. Hôn nữa, ta còn nhận được tin tức hấn quả thật bị muội từ kia bức hôn, muội từ kia vẫn rất có thân phận, là con gái của thôn trưởng.

Mặc dù người ta hình dáng không ra sao, thế nào cũng là Quan Nhị Đại, cho dù tài tử là cường long chỗ khác, cũng ép không được bọn rần độc chỗ này. Hôn nữa, tài tử tuần tú lịch sự như vậy, người có tài hoa như vậy, đã sớm bị thôn trưởng lão đầu kia theo dõi. Đối với bọn họ mà nói, nam nhân tốt như tài tử có thấp hương bá Phật cũng không cầu được, hiện tại có một cơ hội như vậy, phải nắm chặt, sống chết không buông tay.

Thôn trưởng một nhà đều nắm thật chặt hấn, thế nào cũng không buông tay.

Vốn nữ nhi kia của thôn trưởng là vật hy sinh cũng không tính là người qua đường A, ai biết một ngón kia của Sẹo ca, thế nhưng đánh bậy đánh bạ tạo ra một nữ phụ, thật là thật đáng mừng! Lại nói, vẫn giống như vậy, sự tồn tại của nữ phụ tuyệt đối là một điểm sáng lớn, đặc biệt là nữ phụ như thế. Nếu theo nguyên văn, phát triển ra một nữ phụ như vậy, nàng liền trăm phần trăm là một viên đá ngang bướng ngăn cản trên con đường tình yêu của nam nữ chính!

Tài tử bị hai người này quấy chết, tự nhiên không rảnh tới chỗ của ta. Đáng tiếc tài tử thân thể mảnh mai, mới bị bệnh lại bị bức hôn. Theo ta nói, hấn cũng có chút đáng đời. Nếu không phải hấn đối với người nào cũng dịu dàng đối với người nào cũng tốt, sao có thể toát ra một viên đá ngang bướng như vậy? Mặc kệ là thích hay là ghét cũng đối đãi ngang nhau, nhìn xem, bị thua thiệt thôi.

Không đúng, tài tử cũng là chiếm được một chút tiện nghi chứ, dù sao hấn cũng. chạm được vào.

Tài tử là loại người rất không am hiểu cự tuyệt người khác, khi ta cho rằng hắn sẽ bị bức hôn thành công thì hắn thế nhưng cũng rần, chết sống không theo hai người kia. Tài tử nói, chuyện xảy ra ngày đó có rất nhiều người thấy, hoàn toàn chính là hiểu lầm, hắn cũng không đụng chạm đến thân thể của muội tử.

Cách y phục coi là đụng chạm sao? Đây là một vấn đề.

Mặc kệ nói thế nào, muội tử da mặt dày này cũng bị hắn hung hăng cự tuyệt, hung hăng làm thương tổn, người ta hiện tại mỗi ngày ở nhà chính là một khóc hai nháo ba thất cổ. Mà người nhà thôn trưởng cũng thường thường tới thăm nhà tài tử, làm cho hắn phiền chết đi được. Cuối cùng, hắn đặc biệt kiên định nói cho người khác biết, hắn có người yêu, người nọ là biểu muội của hắn.

Lời này của hắn vừa nói ra, cơ hồ tất cả muội tử trong thôn tầm mắt đều theo dõi chỗ này của ta. Ngày đó ta kêu hắn biểu ca cũng không thiếu người thấy, hơn nữa thôn lại lớn như vậy, xuất hiện thêm một người là ta đây, không có mấy người không biết.

Dĩ nhiên, không phải tất cả muội tử đều có da mặt dày như thế, vì vậy ta không có nhiều khốn nhiều, ngược lại Lục Trúc tương đối phiền toái. Bởi vì mỗi ngày nàng đều phải đi ra ngoài mua thức ăn, rất dễ dàng liền bị những muội tử phía ngoài muội tử đuổi kịp mãnh liệt hỏi thăm, những câu hỏi kia dĩ nhiên là về ta. Vừa bắt đầu, Lục Trúc thế nào cũng không chịu nói, sau khi ta gạt đầu, nàng mới làm bộ tiết lộ tin tức.

Tiểu thư nhà nàng, là một thiên kim tiểu thư thân thể vô cùng yếu ớt, không thể tùy tiện ra ngoài phơi gió.

Tiểu thư nhà nàng, từng có hôn ước cùng tài tử, tuy nhiên bởi vì nguyên nhân nào đó mà không kết hôn.

Tiểu thư nhà nàng, là tài nữ rất có tài hoa.

Sau khi những lời như thế được thả ra, ánh nhìn chăm chăm vào cửa nhà ta của những muội tử kia liền hừng hực hơn. Mà tài tử, cũng rốt cuộc biết được mạng đến phiền toái cho ta, rốt cuộc xuất hiện ở trước cửa nhà ta, hình như là tới bồi tội.

Lúc này, Lục Trúc cuồng luyện diễn kỹ rốt cuộc có đất dụng võ.

Thời điểm Lục Trúc phát huy hành động của nàng, ta len lén trốn đến một nơi có tầm nhìn tốt, mai phục tốt, tới nghiệm thu thành quả mấy ngày nay huấn luyện Lục Trúc. Được rồi, ta thật ra thì chỉ rất là đơn thuần đến xem trò vui.

Vua mơ mộng A Tam mặt than hận nhất, vì vậy, hắn có thể đứng ở bên cạnh Lục Trúc, bởi vì hắn sẽ không rách công mà cười.

Ngày ấy, sau khi Sẹo ca nói với ta những lời đó, sẽ không lại dùng bộ mặt thật gặp ta nữa, hắn đem mặt của hắn làm cho vết sẹo lần lượt thay đổi thế thậm chí không nở nhìn. Cho dù ta nhiều lần kháng nghị nhìn gương mặt này của hắn ta liền ăn không trôi cơm, hắn cũng không đổi mặt không có sẹo, khur khur cô chấp. Ta khẳng định, hắn nhất định là cảm thấy đối mặt với ta lúng túng, hoặc là, hắn cho rằng sau khi nói những lời làm cho người ta xấu hổ như vậy, rất không tự tại.

Nhưng cho dù hắn tạo cả đồng sẹo trên toàn khuôn mặt mình, nhưng lại không sửa phần tai. Vì vậy, khi hắn đối mặt với ta, ta cuối cùng rất dễ dàng phát hiện tai hắn đỏ lên, loại vô cùng vô cùng đỏ đó, ta muốn giả dạng làm như không nhìn thấy cũng không được. Khi không đối mặt với ta màu tai hắn đều bình thường, nhưng mà ta lại nói với hắn quá ba câu, tai hắn lập tức đỏ lên.

Cái bộ dáng này, đó không phải là bộ dạng của thiếu nữ mới vừa tỏ tình với người mình thầm mến sau đó không cẩn thận đụng phải người thầm mến đó sao? Dù là ngượng ngùng, thời gian hắn ngượng ngùng có thể quá dài hay không.

Đối với bộ dáng này của hắn, ta đã có chút buồn nôn, ta tình nguyện tin tưởng hắn là sẹo dán quá nhiều đến không cách nào hô hấp mà tai đỏ lên, cũng không nguyện ý tin tưởng hắn là đang xấu hổ. Hắn là một đại lão gia, coi như mặt rất xinh đẹp, hắn cũng là một đại lão gia! Không cần kích thích thần kinh của ta nữa được không.

Mà bây giờ, Sẹo ca vẫn đang kích thích ta, bởi vì hắn đang ngay bên cạnh ta, ta vừa nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy tai hắn đỏ lên.

Ta cảm thấy, ta đã không phát cáu, hai ngày nay ta thật sự là đối xử quá tốt với hắn!

Quay đầu lại, ta tận lực để cho ánh mắt mình không đặt tại trên người Sẹo ca, ta khó khăn nhìn về phía hai người Lục Trúc đang đối thoại với tài tử. Trước tiên, tài tử do dự hỏi bệnh tình của ta, hiện tại Lục Trúc bày ra vẻ mặt chán ghét tài tử, ngao mạn nâng cằm, nói như vậy.

"O, Biểu thiếu gia cũng biết tới xem một chút rồi, tiểu thư nhà ta còn sống tốt lắm, để cho Biểu thiếu gia thất vọng." Giọng điệu kia của Lục Trúc, quả quyết làm cho ta nhớ lại khi giả muội tử. Từ ánh mắt đến thần thái của nàng, rồi đến động tác tứ chi, dùng sự kiêu ngạo biểu đạt tới cùng, biểu hiện tốt khiến ta cũng muốn vì nàng lớn tiếng vỗ tay.

Nghe Lục Trúc nói, nét mặt tài tử cứng ngắc, nhưng vẫn ôn hòa mà nói: "Ta cũng không phải biểu thiếu gia trong miệng các ngươi, có lẽ người kia dung mạo rất giống ta, nhưng ta không phải là người kia, ta chỉ là muốn biết tiểu thư nhà ngươi bệnh thế nào, không có ác ý."

Như vậy cũng không tức giận, quả nhiên là người nhẫn nhịn.

Lục Trúc từ trong ánh mắt để lộ ra một tia nghi ngờ, nói: "Biểu thiếu gia, ngài đây cũng là chơi trò gì vậy? Chẳng lẽ đối thân phận, tổn thương của ngài đối với tiểu thư liền không tồn tại? Ngài cũng nghĩ quá dễ dàng rồi."

Không sai, cứ như vậy ấn định thân phận của hần, để cho hần không thể giải thích! Lục Trúc, tốt lắm.

"Không phải chuyện ta làm, ta dĩ nhiên không thể thừa nhận." Thoát khỏi chuyện muội tử bức hôn, thái độ của tài tử rõ ràng nhiều thêm một chút cứng rắn, xem ra hần cũng đã nhận ra một mực ôn nhu là không được. Nhưng đáng tiếc a đáng tiếc, chúng ta càng muốn để cho hần không thể giải thích, để cho hần ném thử loại cảm giác bút rứt mực bội lại không thể giải thích đó một chút.

Lục Trúc rất được lòng của ta, tiếp tục mở miệng nói: "Biểu thiếu gia, vô luận ngươi nói cái gì, nô tỳ đều không thể để cho ngươi đi gặp tiểu thư, hiện giờ tiểu thư trở nên như vậy, còn không phải là công lao của Biểu thiếu gia ngài. Trước đây ngược lại thâm tình khân thiết mà nói sẽ lấy tiểu thư vào cửa, một bộ trừ tiểu thư sẽ không yêu người nào khác. Nhưng xoay người thì sao? Xoay người liền nói cho tiểu thư phải đi xa nhà, chắc chắn, ai biết nha, ở đâu là ra cái gì xa nhà." Lục Trúc liếc mắt, trong mắt tràn đầy khi dễ cùng xem thường, thấy mặt tài tử lúc thì xanh lúc thì đỏ lúc thì trắng, các loại màu sắc biến đổi hết sức đặc sắc.

"Ta, cũng không phải là nhất định muốn gặp tiểu thư nhà ngươi, ngươi chỉ cần nói cho ta biết tiểu thư nhà ngươi như thế nào là được, để ta an tâm."

"Biểu thiếu gia cũng sẽ bắn khoản sao? Thật là cười chết người. Nếu thật sự quan tâm tiểu thư, ban đầu không nên nói ra lời nói dối cười chết người đó. Tiểu thư vốn đã mang bệnh trong người, bị ngài kích động, không đi đã không tệ rồi." Lục Trúc vừa nói, vừa nở nụ cười, cười cười còn cầm khăn lau lau nước mắt.

Lúc nàng cười to, từ từ toát ra một tia lo lắng cùng đau lòng. Thời điểm tài tử phát hiện, lập tức vung khăn đuổi người.

"Biết tiểu thư nhà ta còn sống liền đủ chứ, Biểu thiếu gia. Ngài đó, tới từ đâu thì quay trở lại đó, không cần trở lại quấy rầy cuộc sống thanh tịnh của tiểu thư. Coi như tiểu thư muốn gặp ngài cũng không được, nô tỳ mặc dù là nha hoàn, có thể càng đau lòng cho thân thể tiểu thư hơn so với Biểu thiếu gia." Lục Trúc đôi tay chống nạnh, ra dáng một nữ nhân chanh chua: "Còn lo lắng cái gì? Còn không mau đi? Ngốc tử, đuổi người, nếu chậm bị tiểu thư phát hiện, lại khổ sở."

A Tam đáp một tiếng vâng, động thủ ra về muốn đuổi người.

Tài tử kia là người vô cùng muốn thể diện, bị đuổi ra có bao nhiêu mất mặt? Vì vậy, hần vẫn kiên nhẫn hướng về phía Lục Trúc nói: "Lần sau trở lại quấy rầy." Sau khi nói xong hần mới xoay người, một bộ trang B, tự mình từ từ rời đi.

Thấy bóng dáng tài tử từ từ đi xa, cho đến không nhìn thấy, ta mới ra ngoài. Ta vui mừng nhìn Lục Trúc, vỗ tay cho nàng.

"Làm tốt lắm!"

Lục Trúc xấu hổ cười cười, nhéo A Tam một cái: "Đều là tiểu thư có phương pháp giáo dục, A Tam cũng không nói gì cả, thật vô dụng."

A Tam: "."

"Người ngốc như Ngổ Tam, cho dù cho hần từ cũng không nhớ được, còn không bằng để cho hần làm bức tường." Ta vừa nói, đi tới bên cạnh A Tam, dùng hết sức lực lấy cùi chỏ húc một cái vào bụng A Tam. Sau đó, ta thành công nghe được A Tam đau đến hít một hơi, ta quay đầu nhìn sang thì A Tam vẫn là vẻ mặt không biểu tình kia, khỏe miệng ta vừa kéo, thật có thể giả bộ.

"Đi đi, trở về phòng, tiến hành tình tiết tiếp theo." Ta dẫn đầu, trở lại trong phòng, ta mang đàn từ trong phòng ra ngoài, đem đến bên tường. Ở nơi này chơi đàn, sẽ rất dễ dàng truyền tới tài tử bên kia. Ta chỗ này chuẩn bị nhiều bài hát ưu thương nhiều thể loại, nếu đàn một tháng, ta có thể đàn những bài không giống nhau.

Lần này, ta liền mông lung bắt đầu, trước lấy khúc điệu ưu thương lay động tiếng lòng tài tử. Đợi thời cơ chín muồi mới có thể lên kế hoạch lần sau gặp mặt tài tử. Hiện tại ta cùng tài tử còn chưa quen thuộc, mặc dù nói lời như vậy, nhưng cũng vô cùng đột ngột, cho nên hiện tại ta muốn chậm một chút, dùng những phương thức khác biểu đạt thâm tình của ta tới tài tử.

Dĩ nhiên, trước khi biểu đạt thâm tình ta còn có thể thuận tay biểu đạt sự tài hoa của ta.

Nữ tử có tài hoa đáng quý, nữ tử có tài hoa lại có chấp yêu một nam nhân chết cũng không hối càng đáng quý, mà ta, còn mang một gương mặt mỹ nhân ngoài định mức, vậy thì càng đáng quý.

Chuyện đánh đàn như vậy đối với ta mà nói quá đơn giản, cái loại giai điệu bi bi thiết thiết ta cũng vô cùng biết. Nổi lên một chút tình cảm, ta liền xuống tay kích thích dây đàn. Ta tin tưởng, chỉ cần không ai tới chọc cười ta, ta có thể bi thương cả buổi tối.

Hiện tại bốn người chúng ta phân công hợp tác, Lục Trúc phụ trách phát huy diễn kỹ của nàng, A Tam phụ trách nằm ở trên tường rào theo dõi, nhìn tài tử có tới đây hay không. Mà Sẹo ca. Ta đuổi hần đi dán điều rồi, để cho hần dán cả ngày, hần sẽ không có cơ hội làm những thứ khác, nhìn xem, sự an bài của ta, hần liền ngoan ngoãn nghe theo.

Ta phụ trách, là noi tương đương linh hồn, ta muốn giống như xuống tay kích thích dây đàn, kích thích trái tim tài tử. Ta rất có tự tin với kỹ thuật của mình, cũng rất tự tin với bài nhạc mình chọn, hơn nữa trong thôn nhỏ này, trừ ta ra, không ai biết đánh đàn, đây tuyệt đối có thể khiến cho tài tử trong nháy mắt cũng biết là ta đàn.

Hơn nữa, có thể đàn ra bài nhạc trong bi thương mang theo hoài niệm, cũng chỉ có ta.

Thời điểm ta mới đàn được một nửa, A Tam đột nhiên quay đầu lại nhắc nhở ta, tài tử có phản ứng.

Ta lập tức lên trầm phần trăm tinh thần, nỗ lực đàn, đem kích động của mình hóa thành bi thương mãnh liệt, truyền ra ngoài, đàn đến cuối cùng, khúc điệu cũng rối loạn. Sau khi bài nhạc rối loạn, ta liền buông tay không đàn nữa, lặng lẽ nghe A Tam nói phản ứng của tài tử.

"Hắn cầm sách, nhìn về hướng bên này, vẻ mặt rất phức tạp."

"Cụ thể một chút."

"." A Tam quả quyết rơi vào trầm mặc.

Khỏe mắt ta vừa kéo, ngày đó hẳn không phải rất biết cách nói chuyện sao? Còn vừa nói đã nói một đồng lớn, ở trước mặt mọi người lại biến thành im lặng là vàng rồi hả? Lúc này ta thật sâu hoài nghi quyết định của mình, để cho hắn theo dõi được không? Thật sự được không? Nhưng ta lại không quá muốn cho Sợ ca đi theo dõi, ta sợ hắn sẽ vụn vặt sự thật, thời điểm đang quan sát cộng thêm suy đoán gì đó của mình.

Ta cũng không dám để cho Lục Trúc đi theo dõi, bởi vì nàng nhất định sẽ vừa quan sát vừa cộng thêm suy đoán của mình.

Sâu kín thờ dài, ta quyết định vẫn là trước tiên yên lặng theo dõi biến hóa.

Ngày thứ nhất, tài tử chỉ là xa xa nghe ta đàn, trong tay còn cầm một cuốn sách.

Ngày thứ hai, tài tử đã từ từ đi tới, đưa tay sau lưng, lặng lẽ nghe ta đàn bài nhạc, không tiếp tục cầm sách.

Ngày thứ ba, tài tử đi tới bên cạnh tường rào nhà ta, chỉ thiếu nước nằm bò lên nhìn. Ta hiểu rõ, lấy tác phong "Chính nhân quân tử" của hắn, hẳn là tuyệt đối sẽ không nằm bò lên nhìn. Khi hắn càng đến gần, ta biết rõ, ta cách trái tim hắn càng ngày càng gần, mà kế hoạch lấy tiếng động người của ta, cũng từ từ đi đến cuối.

Lần đối phó với tài tử, coi như là ta dụng tâm nhất, dùng đầu óc nhất, lao lực nhất. Lần này ta không thể dùng Thái Âm chiêu, nếu không đem hắn âm đến đi tới thế giới bên kia thì làm sao bây giờ? Thành thật mà nói, lần này đối phó với tài tử khiến cho ta có chút khổ não, ta vừa phải ôn hòa này, lại muốn ngược hắn, xác thực không dễ dàng, hiện tại ta chỉ coi là làm cho hắn ngột ngạt bứt rứt, vẫn không tính là chân chính ngược đâu.

Hơn nữa, khối oán niệm thế kia cũng tỏ ra rất không hài lòng, màu sắc cũng không nhạt đi.

Thời điểm xác định tài tử đến vô cùng gần, ta rút cuộc dùng tay lại, không tiếp tục đàn nữa. Tin tưởng tài tử đã hiểu được tình cảm sâu sắc của ta đối với biểu ca, tôn thương sâu đậm của biểu ca đối với ta, ta có cỡ nào bi thương cỡ nào tuyệt vọng, lại có cỡ nào mong đợi hắn sẽ quay đầu lại, cỡ nào cuồng dại chờ đợi.

Ta là đang dùng tiếng đàn tới để cho hắn hiểu rõ nguy trạng của ta, dùng tiếng đàn để lấp đầy hình tượng của ta từ lúc mới xuất hiện. Không còn là đơn điệu khóc thút thít cùng bi thương, mà là dùng phương thức này, nói cho hắn một câu chuyện cũ, một muội tử yêu biểu ca của mình cho dù khắp người bị thương cũng không hối hận.

Thời điểm A Tam xác định tài tử cách ta một bức tường, ta bắt đầu đọc thơ rồi.

Đọc tự nhiên cũng là câu thơ liên quan tới hoài niệm, ta đọc thơ không có bi thương vô cùng tuyệt vọng, chỉ là biểu đạt ra một loại hoài niệm cùng thương cảm nhân nhạ. Ta cuối cùng không thể vẫn bi thương, cho dù tài tử không phiền ta cũng phải phiền, lúc này đọc câu thơ như vậy sẽ cho không khí tốt nhất. Thanh âm của ta mềm mại lại mang theo kiên định, kiên định lại mang theo thương cảm nhân nhạ, rất dễ dàng mê hoặc người.

Sau khi đọc mấy câu, ta liền thích hợp khụ mấy tiếng, khi A Tam bày tỏ tài tử muốn nói chuyện, ta nghiêng đầu, liền bị Lục Trúc dìu vào phòng.

Ngày thứ hai, sau khi ta đàn xong lại đọc thơ. Khi tài tử lần nữa muốn mở miệng nói chuyện, ta lại khụ mấy khụ, vào phòng.

Sau mấy lần lặp lại như thế, ta rút cuộc yếu đuối mở miệng với Lục Trúc: "Tiểu Lục, ngày mai chúng ta đi ra ngoài chơi đi, đã thật nhiều năm ta không thả điều rồi."

Lục Trúc nhìn về phía tường viện, dùng thanh âm rất là lo lắng mở miệng: "Nhưng tiểu thư thân thể người."

"Không ngại, ta hiểu thân thể của mình. Tiểu Lục, biểu ca thật sự hoàn toàn cũng không đến qua sao? Biết rất rõ ràng ta ở nơi này."

"Tiểu thư! Tinh táo một chút đi, Biểu thiếu gia là hạng người gì, tiểu thư không rõ ràng sao? Mong đợi hắn có một ngày lương tâm phát giác nhớ tới tiểu thư, còn không bằng tiểu thư quên Biểu thiếu gia, tìm một nam nhân thật lòng thương yêu tiểu thư."

"Nha đầu này, thật đúng là không biết xấu hổ, nữ hài tử nói tìm nam nhân cái gì. Được lắm, liền quyết định như vậy thôi." Ta vừa nói, đi trước một bước trở về phòng trong, Lục Trúc đi theo sau thân ta cũng trở về, A Tam vẫn cẩn thận ở lại trên cây hướng ra ngoài quan sát.

Khi ta về tới phòng, thấy Sợ ca vẫn đang nỗ lực làm việc, nhìn đến dáng vẻ kia của hắn, ta buông lỏng nở nụ cười.

Thật đúng là vô cùng cố gắng, ngay cả dán điều cũng thế.

Ta lấy điều hần dán tới, bảo Lục Trúc chuẩn bị xong văn chương, ta bắt đầu đề thơ lên phía trên. Ta đề thơ rất có một phong cách con bà nó, đại ý chính là yêu không oán không hối, lấy điều tới ký thác tình cảm, coi như không trả lời cũng không có quan hệ, nhà gái yên lặng yêu là được rồi.

Sẹo ca dán điều xong lại nhìn vài lần, nhìn một chút hần liền rung mình một cái, xoay người đi ra ngoài.

Ta nhìn bóng lưng của hần lắc đầu mà thở dài, cứ như vậy thơ chưa thì không chịu nổi sao? Phải biết, ta còn tính toán làm nhiều chuyện chưa hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Ngày hôm sau, bốn người chúng ta sớm một chút liền rời giường, sau khi hảo ăn hảo uống, ta mang theo quyết tâm chiến thắng, cùng Lục Trúc mang theo hơn mười con điều Sẹo ca đã dán ra cửa. Ta cùng Lục Trúc đi bên ngoài sáng, còn Sẹo ca cùng A Tam núp trong bóng tối, bọn họ dùng cách thức không để người khác phát hiện ra, cùng yên lặng ở phía sau chúng ta.

Ta cùng Lục Trúc lần nữa đến vách núi mà tài tử đã từng ngã xuống bên dưới, ta có chút cảm khái nhìn độ cao vách núi, sau đó bắt đầu chơi điều. Nơi này gió tốt, thích hợp thả.

Lục Trúc nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, người nói người kia sẽ đến sao?"

"Sẽ." Ta khẳng định nói, "Cái loại người mềm lòng đó, không trúng kế mới kỳ quái, kéo dây xong, chạy về phía sau."

"Không phải đợi người tới mới thả sao?"

"Ta muốn tìm trước một chút cảm giác!" Ta vừa nói, kéo dây điều: "Chờ một chút điều bay lên, ta liền cầm kéo cắt dây điều. Cái này, coi như một phương thức nghệ thuật một người làm lễ tế một đoạn tình cảm chết đi của mình, có hay không rất có cảm giác?"

"Lạnh quá a." Lục Trúc một chút tế bào nghệ thuật cũng không có phát ra cảm thán như vậy.

Ta cho nàng một ánh mắt "Người không biết thương thức", mấy ngày nay ta đều phải văn nghệ ưu thương đến co quắp, ta dễ dàng sao.

Ta vượt điều trong tay, có chút cảm thấy đáng tiếc. Những con điều này đều do Sẹo ca tự mình làm ra, nhớ tới dáng vẻ nghiêm túc của hần thời điểm làm thứ này, ta đột nhiên có chút lương tâm phát giác, không chịu thả. Sẹo ca thật đúng là cái gì cũng sẽ một chút, khi ta nghĩ đến chủ ý này, mà hần nói hần sẽ làm điều, ta còn bất ngờ thật lâu, không ngờ hần thật sự vẫn biết làm, làm cũng không tệ lắm. Mặc dù, là giấy trắng.

Ta cầm một con điều thử tay nghề, hiển nhiên, Sẹo ca làm được rất tốt, ta không phí sức lực liền có thể khiến điều bay lên. Chỉ là có chút bay hơi thấp, ta hiểu rõ đây là vấn đề kỹ thuật chơi điều của ta. Hiện tại gọi Sẹo ca ra để hần dạy ta kỹ thuật chơi điều cũng không hay, hiện tại ta chỉ là tự mình từ từ tìm hiểu.

Thời điểm ta thả hai ba con điều, rốt cuộc tìm được bí quyết, điều đáp gió bay lên cao.

Nhìn điều bay lượn trên trời, ta đột nhiên cảm giác được một loại không phải nguy trang rằng ta đang bay lên, cũng không phải thân thể này, mà là tâm hồn thời gian dài bị áp bức không được tự do của ta. Hiện tại, tâm hồn của ta liền tự do, cũng có thể giống như con điều gió này, tự do bay lượn trên trời.

Thời điểm điều đến chỗ cao nhất, ta đưa dây cho Lục Trúc nắm, mình gọn gàng linh hoạt lấy ra một chiếc kéo, cắt dây điều.

Điều đã bay rất cao, sau khi đứt còn tung bay trên trời một lúc lâu, mới từ một chỗ nào đó xa xa rơi xuống đất. Ta tiếp tục thả điều lên cao rồi cắt dây, khi thả tới cái thứ sáu, tài tử rốt cuộc đã tới. Con điều thứ sáu này đứt dây lẳng lẳng rơi xuống một vị trí trùng hợp, bên chân của tài tử.

Ta nhìn nơi điều rơi xuống đất, làm ra nét mặt sùng sột.

Tài tử khom người xuống, đưa tay nhặt con điều lên. Hần liếc mắt một cái liền thấy được thơ trên điều, còn nhỏ tiếng đọc ra. Ta đứng tại chỗ xoay xở, làm ra một bộ không biết có nên tiến lên hay không. Mà Lục Trúc đã sớm ngăn ở trước mặt của ta rồi, giống như lần trước, bộ dáng vô cùng không muốn gặp tài tử lúc này.

"Biểu thiếu gia, làm sao người biết ở chỗ này!"

Mặc dù chúng ta chiếm cứ vị trí cố định nhìn ra xa của hần, nhưng ác nhân nhất định phải cáo trạng trước.

Ta đứng sau lưng Lục Trúc, ánh mắt hướng nhìn sang tài tử, trong ánh mắt của ta bao hàm quá nhiều cảm xúc, nhiều đến sau khi tài tử thấy ta, liền không thể dời mắt đi. Hần cầm điều đi về phía chúng ta, nhìn ta mở miệng nói: "Điều của mình."

Ta gạt đầu với hần một cái, vượt qua Lục Trúc đi tới bên cạnh hần.

Lúc này tài tử đại khái cũng có chút nhận thức, lần này cũng không giải thích mình cũng không phải biểu ca gì. Chắc hần hần cũng hiểu biết rõ giải thích thế nào cũng vô dụng rồi, không nhận cũng không được. Hơn nữa, biểu ca mà chúng ta hình dung ra, tuyệt đối là một người ti tiện, cái bộ này chụp lên đầu hần, nhìn vô cùng tốt.

Lục Trúc không cam lòng bị không để ý tới, kéo ta trở về, dấu ở phía sau. Nàng dùng ánh mắt vô cùng địch ý nhìn tài tử, nhìn đến tài tử muốn đến gần nhưng chỉ có thể dừng tại chỗ. Tài tử thờ dài, có chút bất đắc dĩ.

"Cô nương, ta không có ác ý, ta chỉ là tới trả điều."

Lục Trúc từ trong lỗ mũi hừ ra một âm tiết khinh bỉ, đoạt lại điều: "Đây là tiểu thư nhà ta bỏ đi, cũng chính là không cần, người nhặt làm gì? Thật là nhiều chuyện."

Sắc mặt tài tử không tốt lắm, ta thấy vậy, kéo kéo Lục Trúc. Lục Trúc không thể làm gì khác hơn là bộ mặt không cam lòng đứng phía sau ta, ta cầm lấy điều trong tay nàng, chộp trong tay, cúi đầu đứng ở bên cạnh tài tử.

"Biểu ca."

Tài tử suy đoán lời ta, "Nếu cái này người không cần, tặng cho ta như thế nào, ta rất thích thơ phía trên."

Ta không ngờ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hần. Hần cười với ta, hết sức ôn hòa bao dung. Từ trong đôi mắt dịu dàng kia, ta có thể nhìn thấy bộ dáng hiện tại của ta. Lần trước ta mang đến cho hần chấn động quá lớn, hần đại khái căn bản không chú ý tới diện mạo của ta, nhưng lần này lại bất đồng.

Dù sao cũng là bộ dáng đệ nhất mỹ nhân tác giả thiết định, thế nào cũng không thể mù quáng thiết định.

Vì hiểu quả hôm nay, ta còn cố ý ăn ít đi, khuôn mặt trái xoăn nhỏ nhắn gầy hơn một chút, thoát nhìn cực kỳ đáng thương. Bởi vì ta hiện tại là kiều nữ bệnh tật, sắc mặt của ta nhất định là tái nhợt, huyết sắc biến mất, nhưng mà ta lại có một đôi mắt xinh đẹp, đôi mắt này, đủ để áp đảo đồng bệnh tật không tốt kia, làm cho mỹ lệ hoàn toàn tản mát ra.

"Đây là. lần đầu tiên biểu ca nói yêu thích thơ của ta, ta, ta thật cao hứng." Ta cẩn thận nói xong, quan sát bộ dáng hần nói chuyện.

Hần thấy, cười nói: "Khi đối mặt ta không cần để ý như vậy, ta cũng sẽ không đuổi người đi."

Nhân thân của ta lóe lóe, chăm chú nhìn hần: "Biểu ca, ta nghĩ rất nhiều, cũng đã quyết định được rồi, nếu đó là quyết định của biểu ca, ta cũng không cách nào cưỡng cầu."

"Chẳng lẽ người có thể quên rồi sao?" Tài tử lần nữa đáng ghét suy đoán lời ta chuẩn bị nói, hần chỉ vào thơ ta để trên điều, cũng không phải chăm chú nhìn ta một cách bình thường.

Ta lộ ra một nụ cười khổ sở: "Ta không làm được, chính là bởi vì không làm được, mới nghĩ ra một cách ngu ngốc như vậy. Đem tình cảm đặt lên trên điều tha đi lại thật sự có thể quên sao? Ta không biết, chỉ có thể thử một lần, có lẽ, thật sự có thể quên sao? Biểu ca không phải đã sớm không cần ta sao?"

Ánh mắt tài tử cất giấu một chút đau lòng, hần vươn tay ra, cẩn thận chạm vào tóc của ta một cái.

"Rốt cuộc là nam nhân độc ác như thế nào, mới có thể ác tâm như vậy."

Khi hần nói như vậy, ta lộ ra bộ dáng nghi ngờ: "Biểu ca, người nói cái gì?"

"Không có gì." Hần đáp thật nhanh, lại nói một câu khác: "Người tin tưởng trên thế giới này có người giống nhau như đúc không? Nếu người phát hiện ta thật sự không phải là biểu ca của người thì sẽ như thế nào."

"Tại sao có thể có người giống nhau như đúc chứ, dù là song sinh cũng có điểm khác biệt, ta không tin. Nếu thật như người nói, người không phải là biểu ca." Ta nhẹ giọng nói xong, mang theo chút suy yếu. Ta ngẩng đầu nhìn, đưa tay ra, chạm vào mặt hần: "Vậy cũng không thể làm bộ người chính là biểu ca của ta, coi như, tròn một giấc mộng của ta. Trong giấc mộng đẹp này, biểu ca vẫn như cũ yêu ta, biểu ca vẫn như cũ đối với ta dịu dàng như thế, trong mắt biểu ca, vẫn như cũ chỉ có một mình ta."

Đang lúc tài tử cảm thấy ta thật ra thì vẫn biết hần không phải biểu ca, ta xì một tiếng, bật cười.

"Nhưng đây là không thể nào, người chính là biểu ca, người không lừa gạt được ta. Từ nhỏ đã như thế này, trong mắt của người rõ ràng không có tình yêu, ta lại đơn phương tin tưởng lời nói của người, ánh mắt của người. Rõ ràng cũng chưa có ta, giống như hiện tại. Quyền lợi, có quan trọng như vậy không? Hay là nói, ngay cả lời nói cuối cùng người cũng lừa ta?"

Tài tử rõ ràng nóng nảy một chút, bởi vì ta rõ ràng coi hần là "biểu ca", hần nhìn ta, cuối cùng vẫn là không thể giải thích. Lúc này hần không thể nói hần không phải là biểu ca của ta dĩ nhiên không thể nào yêu ta, bởi vì ta nói lời như vậy, hần nói tiếp, chính là lại đâm bị thương ta một lần nữa, người ôn nhu giống như hần làm sao có thể làm được?

Coi như ảm súc, hẳn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn thôi.

Tài tử nhìn đồng điều rơi vãi đầy đất còn chưa kịp thả, chuyển đổi đề tài: "Người rất thích điều?"

"Đúng vậy." Ta cười, lúc này ta cười đến vô cùng đơn thuần, biểu hiện ra một loại vui vẻ đơn thuần: "Từ nhỏ ta liền rất thích những thứ có thể tự do bay lượn trên trời, mặc kệ là chim hay là điều, bởi vì bọn chúng tự do như thế. Thân thể của ta không tốt, chỉ có thể thường ở trong viện, nhưng khi ta cô độc nhất biểu ca có mang sách cho ta xem, ta cảm thấy thật vui mừng."

"Người nào không biết tâm của Biểu thiếu gia, khi những đứa trẻ khác cao hứng chơi điều lại cầm sách tới đây, khiến tiểu thư thay hẳn nhớ kỹ những quyển sách buồn chán này, nếu thật là vì tốt cho tiểu thư, cũng không nên làm như vậy. Tiểu thư khi còn bé thân thể vẫn rất tốt, nơi nào như hiện tại"

"Sau khi ta tạo ra một hạnh phúc giả tưởng, Lục Trúc lập tức tạo ra một giả tưởng phản diện khác, khiến lòng mày tài tử càng cau chặt."

Hắn nhìn ta, ta vẫn cười như cũ: "Biểu ca, ta tin tưởng người. Những thứ đó, khi đó ta còn xem không hiểu, nhưng thật cảm thấy rất thú vị. Người trong nhà vốn cũng không đồng ý ta chạy khắp nơi, biểu ca không làm sai."

Sau khi ta nói, Lục Trúc cũng không nói chuyện nữa, chỉ là ánh mắt mang theo sát khí nhìn tài tử.

Tài tử có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không nói rời đi, mà là làm bạn với ta. Hắn nhìn chữ trên điều, hình như muốn tìm đề tài mà nói, "Thơ viết rất tốt, chữ cũng rất xinh đẹp, là đã từng luyện qua sao?"

"Đúng vậy, biểu ca thật quên rồi sao? Chữ của ta là người dạy. Có mấy câu thơ biểu ca đặc biệt thích, ta bây giờ vẫn nhớ rõ."

Ta nói đến một nửa, đột nhiên gõ đầu mình một cái: "Không thể tiếp tục như vậy được nữa, nói những thứ này nữa cũng vô dụng, rõ ràng nói với mình. Nhưng biểu ca dịu dàng với ta như thế, sẽ luôn làm cho ta rất hoảng hốt, hoảng hốt cho rằng, chúng ta vẫn như trước đây, hoảng hốt cảm thấy, những điều đau lòng cùng khổ sở kia cũng đã không tồn tại."

Ta vừa nói, âm thanh từ từ thấp xuống, mắt có chút ửng hồng. Ta quay người sang, bảo Lục Trúc thu dọn những con điều rơi rải rác khác, quay đầu lại nói với tài tử: "Biểu ca, ta đi về trước đây."

Tài tử cầm trong tay một con điều, ngây ngô đứng một hồi, cuối cùng vẫn là không nhìn được tiến lên một bước, bắt được tay của ta.

Ta quay đầu, không ngờ nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Biểu, biểu ca."

Tài tử nhìn ta, cầm lấy tay ta một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Về sau đừng gọi ta như vậy, gọi tên ta đi."

Ta khẽ mở to hai mắt: "Gọi tên gì?"

"Đoan Mộc Duệ, gọi ta Đoan Mộc Duệ." Hắn nhìn, đặc biệt nghiêm túc nói tên của hắn.

Ta khẽ mỉm cười, dùng thanh âm mềm mại mở miệng: "Duệ ca ca sao?"

Tài tử nghe được âm thanh của ta, mắt cũng khẽ mở to, ta thấy được trong mắt của hắn ôn hòa trở nên vô cùng chân thật. Chắc là cách gọi của ta chợt trúng nơi mềm mại trong lòng hắn. Nội tâm ta hài lòng, bề ngoài vẫn mang theo cảm giác bị thương.

"Hiện tại, ngay cả biểu ca cũng không thể kêu sao? Như vậy cũng tốt. Đủ rồi, buông tay đi, Duệ, Duệ ca ca." Ta có chút nói lấp gọi tên hắn, tránh khỏi tay của hắn: "Ta muốn trở về, nếu có một ngày ta có thể hoàn toàn suy nghĩ minh bạch, ta sẽ tự mình rời khỏi chỗ này."

Ta xoay người lại muốn đi, tài tử lại vội vàng mở miệng: "Nếu đã kêu tên mới, vậy không bằng dứt khoát lần nữa, có thể nói cho ta biết tên của người không?"

Nhìn hắn nghĩ rửa sạch sẽ hình tượng "Biểu ca" sao? Thật không ngờ.

Ta dùng ánh mắt đầy mắt mát cùng đau đón nhìn hắn: "Yên Nhiên, ta tên là Yên Nhiên."

"Yên Nhiên phải không, ta nhớ kỹ rồi, sau này sẽ vững vàng nhớ kỹ. Người nghe đây, sau này ta sẽ không làm thương tổn người, tuyệt đối sẽ không người không cần lộ ra vẻ mặt như thế với ta nữa. Khi người cao hứng cười lên rất đẹp, ta có thể nhìn nhiều một chút khuôn mặt tươi cười của người không?"

Nghe được hắn nói như vậy, ta lập tức nắm lấy tay của hắn, rất là kích động mở miệng: "Biểu, không, là Duệ ca ca, người đây là có ý lần nữa bắt đầu lại cùng ta sao? Người, người không thành thân với nữ nhân kia nữa sao? Hay là nói. Đã thành thân rồi."

Tài tử không tránh thoát tay của ta, mà mắt nhìn ta, để cho ta cảm nhận được sự chân thành của hắn mới mở miệng: "Không thành thân, cũng không có nữ nhân khác. Ta chỉ là một tiên sinh dạy học bình thường, mà người, là người nữ nhân đầu tiên xuất hiện trước mặt của ta, khiến cho ta. Động lòng."

Lúc này ta phải cảm động đến khóc lên sao? Ta có nên như vậy không?

"Biểu ca."

Ta cúi thấp đầu xuống, không cho hắn nhìn thấy nét mặt của ta, ta nhỏ giọng mở miệng nói, "Người là nghĩ, dùng việc này để chu toàn"

giấc mộng của ta sao?"

"Không, ta là nghiêm túc!" Tài từ nắm tay của ta, nắm thật chặt: "Ngươi nhìn ánh mắt của ta, nhìn thấy không?"

"Nhưng chuyện này đột ngột quá, rất không chân thật." Dù rồi, ta sắp bị mình lạnh chết.

"Rốt cuộc muốn ta làm sao ngươi mới nguyện ý tin tưởng? Không bằng từ hôm nay trở đi ta đối tốt với ngươi?"

Ta chớp mắt, khuôn mặt không thể tin được, nhưng mặt cũng đã bắt đầu ửng hồng.

Hắn đưa tay, chạm vào mặt của ta: "Ngươi là một nữ tử rất đẹp, không cần đối với mình không có tự tin như vậy."

Nghe hắn nói như vậy, ta rốt cuộc từ từ mỉm cười, cười đến vô cùng rực rỡ, mục tiêu là nhanh chóng làm mù mắt tài tử. Ta biết mình phải cười thế nào mới tốt, nói thế nào ta cũng là Đệ Nhất Mỹ Nhân, tuyệt đối đẹp mắt hơn nhiều so với biểu muội hắn, nhưng tài tử này lại tỏ vẻ không nhìn xinh đẹp, nhưng lần này, ta chính là để cho hắn thấy sự xinh đẹp của ta!

Sau khi cười xong, ta liền lôi kéo Lục Trúc trở về, một câu cũng không nói với tài tử. Tối hôm đó, sẽ để cho hắn lo âu đi, ta đồng ý hay không đồng ý, là tự ta. Ta ngược đầu, lúc trở về đặc biệt phấn khích, ta lại thành công lừa dối một nam nhân. Ta cùng Lục Trúc mới về đến trong nhà, ngồi xuống chưa nghỉ ngơi bao lâu, hai nam nhân cũng về tới.

Bọn họ trọn đời mắt không ngủ đủ, bộ dạng vô cùng mệt mỏi, một câu cũng không nói, lướt qua ta cùng Lục Trúc đi vào bên trong.

"Này, nhìn diễn lâu như vậy, các ngươi thật sự không biết ngượng mặt một chút sao?"

"Ừ, thật sự là quá nhàm chán." Sẹo ca khoa trương ngáp một cái.

"Ngươi đang ghen thôi." Ta quyết định kích thích Sẹo ca.

Ba giây sau, tai Sẹo ca lập tức đỏ.

Ta: ". Ta nói giỡn."

Kể từ sau khi dính sẹo lên mặt để cho người khác không thấy rõ diện mạo hắn, Sẹo ca thật là đặc biệt. Không che giấu mình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Gần đây, ta có hai chuyện bận rộn, thứ nhất, cũng chính là hàng đầu, khiến Sẹo ca khôi phục sự bình thường, còn lại chính là giải quyết tên thiên hạ đệ nhất ngu ngốc kia. Biểu hiện gần nhất của Sẹo ca thật là càng ngày càng làm cho ta tim gan run sợ, hắn là người ngây thơ như vậy sao? Trước kia tại sao ta không phát hiện ra. Phải nói hắn là già bộ đi, công lực đồ tại trong chớp nhoáng này cũng không phải là ai cũng có, ít nhất ta không có.

Ngay cả ta cũng không có loại công lực này, Sẹo ca làm sao có thể? Nghĩ như vậy, trong lòng ta càng chắc chắn, Sẹo ca nhất định là cháy hòng não, Ta nhận nhìn kích động muốn kéo hắn đi khám đại phu, cố gắng không tiếp xúc cùng hắn, để cho hắn bình thường hơn. Hiện tại trong tay ta đang cầm con dao phay bấm cái trắng, bấm tựa như đang bấm thức ăn cho heo.

Thân là Bạch Hoa Hoa, Lão Hí Cốt thể hệ mới, tại sao ta có thể chút tài nấu nướng cũng không có đây? Chuyện như vậy tùy tiện luyện một chút là được, ta nghĩ nếu ta chịu nỗ lực, tài nấu nướng nhất định lập tức đột nhiên tăng mạnh đến trình độ vạn người cùng bái. Sau khi ta luyện tập như vậy hai ngày, đồ ăn làm ra có thể độc chết người.

Ta nghĩ, đây là kỹ năng trời sinh liền có, không có giới hạn.

Thời điểm ta muốn hại người thì bị tóm, khi ta không muốn hại người, kỹ năng này làm sao liền đột nhiên tăng mạnh cơ chứ? Có lẽ là bởi vì thời gian ta làm nữ phụ tương đối dài, dẫn theo từ trường của nữ phụ từ tới đây, mà từ trường thuộc về nữ chính của quyền tiểu thuyết này không có ở trên người ta. Ta nghĩ, vậy cũng không nên cưỡng cầu rồi, cầm lấy gió thức ăn Lục Trúc chuẩn bị xong trên tay.

Ta vừa định ra cửa, Sẹo ca đột nhiên xông ra, hắn nhìn ta mấy lần, lại nhìn sang đồng cái trắng nát phía sau ta. Ta nhìn bộ dáng này của hắn, lập tức một tay chống nạnh làm hình dáng thôn phu: "Nhìn cái gì vậy, còn không cầm đi cho gà ăn!"

Ta từng nghĩ đến cuộc sống nhân nhả không có việc gì nuôi dưỡng mấy con vật nhỏ, vì vậy trước đây không lâu ta mua một con gà mang về.

Sẹo ca gạt đầu một cái, đi về phía trong, ta buồn nhìn bóng lưng của hắn, người này bảo ta như thế nào cho phải đây?

Mặc dù ta đối với hắn không có tình huynh muội, nhưng hắn ở trong lòng ta vẫn là không đồng dạng như vậy.

Ta đối với cảnh ngộ của hắn rất cảm động lây, rõ ràng là người vô tội lại bị kịch tình dính líu. Ta nghĩ, ta đại khái đem toàn bộ sự đồng tình ít ỏi của ta đặt trên người của hắn rồi. Hơn nữa qua nhiều năm như vậy, hắn là người tới gần ta nhất, ta đối với hắn có một loại cảm giác vô cùng đặc biệt. Đây là tình cảm sâu sắc hơn một chút so với thân tình, hình như, càng sâu sắc hơn một chút so với tình yêu nam nữ. Ta không tin tình yêu, nhưng ta tin tưởng trên thế giới này có thứ tình cảm sâu sắc hơn tình yêu, ràng buộc hơn thân tình.

Hắn đối với ta mà nói, là một loại tồn tại rất phức tạp, ta cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Ta sẽ không nói ra suy nghĩ trong lòng ta cho hắn, bởi vì ta còn không biết những lời này có thể nói hay không.

Ta cảm thấy, quan hệ hiện tại chúng ta rất vi diệu.

Ta vốn cho là mình sẽ luôn luôn cô độc, nhưng lại đột nhiên xuất hiện một người, đi theo con đường của ta. Cảm giác tìm được bạn rất ấm áp, thế nhưng loại ấm áp này cũng rất đáng sợ. Bởi vì sợ người bạn này sẽ đến đi vội vàng, quay đầu lại ta vẫn đơn độc một mình. Người cô độc đã lâu nếu cảm nhận được có người cùng ấm áp rồi lại trở lại cô độc một mình, là chuyện rất tàn nhẫn.

Ta nhủ mảy, rõ ràng không muốn ngẫm nghĩ kỹ nữa, rồi lại không nhịn được nghĩ tiếp, đều là do lần nghe trộm chuyện không nên nghe kia gây họa.

Trước khi Sẹo ca quay đầu ra ngoài, ta chỉnh sửa váy áo một chút, cảm thức ăn ra cửa. Hiện tại ta muốn đi tìm tài tử bồi dưỡng tình cảm. Ta đi từng bước nhỏ, cố đặt được từ dung mạo, mái tóc, dáng người, y phục, động tác, cũng tỏ ra một mặt nhu nhược. Sau khi ta đi ra cửa, lại đeo mặt nạ chuyên nghiệp lên, vì đạo đức nghề nghiệp của mình, ta bây giờ không phải là mình, ta là một Bạch Hoa Hoa, một Thánh mẫu Bạch Hoa Hoa.

Hiện tại đã gần trưa, ta thẳng đường đi tới, phát hiện không ít người đều đang làm việc ở bên ngoài. Ánh mắt tất cả nữ nhân nơi này nhìn về phía ta đều là không tốt, tất cả nam nhân đều là gì gì đó. Chỉ có lúc này ta mới có thể cảm thấy ta là một nữ chính, một nữ chính vạn người mê.

Nam chính đều phải ngược nữ chính mới có thể yêu nữ chính, nhưng nam nhân bọn hắn cũng rất dễ dàng bị sự nhu nhược cùng mỹ lệ của nữ chính mê hoặc, mà nữ nhân, nhất định là không thích ta. Ta bình tĩnh tiếp nhận lễ nhìn chăm chú như vậy, đi về nơi tài tử dạy học. Ta diễn trò vừa đi vừa nghỉ, một hồi lâu mới đến được bên tường rào lần trước nằm sấp lên.

Trong tường rào bay ra tiếng oang oang đọc sách của đám đầu đỏ, khoe miệng ta nhẹ nhàng cong lên, đi tới cửa bên, thấy hình ảnh bên trong thì đôi mắt của ta suýt nữa lồi ra. Hiện tại tài tử đang cùng nữ vật hy sinh lần trước từng gặp qua một lần dây dưa không rõ, tất cả y phục đều bị kéo rối loạn. Ta bước nhỏ tiến tới, không phát ra âm thanh, muốn nghe một chút bọn họ đang âm ỉ cái gì.

Rất nhanh, ta nghe được rõ ràng chân tướng.

Lúc trước, sau khi cô nương kia phát hiện mình ở nhà một khúc hai nháo ba thất cổ không thể thực hiện được, liền vứt bỏ da mặt chính mình không biết xấu hổ tìm tới cửa. Bởi vì lúc trước bọn họ xảy ra chuyện như vậy, cô nương kia một mực chắc chắn danh tiết của mình bị hủy, phải tài tử phải cưới nàng, còn phải cưới nàng làm chính thê, nếu không không để yên cho hắn.

Muội tử này thật là đẹp, nhưng ánh mắt thật là không tốt lắm, nàng làm sao lại chọn trúng một tên cận bã chứ?

Ta nghĩ, trong óc bay ra một cảnh tượng kinh điển. Ta vô cùng dùng sức đem giỏ thức ăn trong tay ném xuống đất, chén đĩa bên trong cũng rơi ra, thức ăn vãi đầy mặt đất. Sau khi tạo ra tạp âm cho người bên trong có thể nghe được, ta từ trong lòng ngực móc ra khăn tay có vết đỏ mỗi ngày nhất định phải chuẩn bị vứt trên mặt đất, sau đó nhanh chân chạy chậm ra ngoài.

Bởi vì ta thiết định nhu nhược, cho nên ta nhất định chạy trốn không vui.

Rất nhanh, ta liền nghe được có tiếng gọi âm ỉ vang lên sau thân ta, không bao lâu, tay của ta liền bị kéo lại. Ta âm thầm dùng một cái tay khác nhéo mình một cái, làm cho mắt mình không đỏ cũng đã mang theo hơi nước, ta bị kéo quay người sang, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tài tử đang thờ hồn hèn.

Tổ chất của thân thể này làm sao còn kém hơn ta, ta còn chưa thở gấp đâu.

Trước khi hắn nói chuyện, ta lộ ra một bộ đáng thương: "Thật xin lỗi."

Ta làm ra bộ dạng cái gì cũng không để ý, nhưng môi lại mím thật chặt, tiết lộ trong lòng ta đối với chuyện vừa thấy có "để ý".

"Người có phải hiểu lầm cái gì hay không?"

Khi hắn gấp gấp hỏi như thế, nhãn thần của ta đặt trên y phục của hắn bị cô nương kia kéo loạn. Ta làm bộ quay mặt đi, nhỏ giọng mở miệng nói: "Ta cái gì cũng chưa nhìn thấy, cũng dĩ nhiên sẽ không hiểu lầm cái gì, ta biết rõ biểu ca không phải là người như vậy." Thời điểm ta vừa nói, lông mày lại không cẩn thận nhíu lại, để cho hắn nhìn thấy vẻ u sầu của ta.

Trước khi ánh mắt tài tử dời khỏi mặt ta, ta nhất định phải nguy trang đến lỗ chân lông!

Tài tử thờ dài, nắm tay của ta thật chặt, hắn quay mặt của ta qua, để ta nhìn gương mặt trắng cận bã của hắn. Trong mắt hắn có rất nhiều bất đắc dĩ: "Người hiểu lầm."

"Ta không có!" Ta cố chấp mở miệng.

"Người thật sự hiểu lầm."

"Ta thật sự không hiểu lầm cái gì." Ta tiếp tục cố chấp, nhìn thấy hắn đang định nói gì, ta níu chặt ống tay áo của hắn, lộ ra vẻ lo lắng: "Biểu ca, ta sẽ coi như vừa rồi cái gì cũng không nhìn thấy, ta, ta đi về trước. Biểu ca không cần để ý ta, dù sao cũng là tự ta cố chấp muốn ở lại chỗ này, người muốn làm sao, liền. Làm như vậy thôi." Khi ta nói tới đây, sắc mặt biến thành kém chút, buông tay áo hắn ra.

Tài tử lại lần nữa bắt được tay của ta, không để cho ta đi.

Ta ngẩng đầu, trọn đôi mắt được thiết định đặc biệt đẹp đặc biệt điểm đậm đáng yêu đặc biệt long lanh của ta sững sờ nhìn hắn.

"Chuyện này ta có thể giải thích." Tài tử làm ra một vẻ mặt nhất định nói rõ ràng với ta, kéo chặt ta, còn khẽ đỡ thân thể của ta, rất dịu dàng săn sóc chỉ sợ ta ngã xuống.

Hai chữ dịu dàng này ta từ trước đến giờ không ghét, nhưng sự dịu dàng của người này lại đặc biệt khiến cho ta chán ghét, sẽ không cảm thấy hắn rất thân thiết. Chỉ là, cho dù nội tâm nghĩ như vậy, ngoài mặt ta vẫn phải tỏ ra có chút cảm động nho nhỏ, thỏa mãn chủ nghĩa Đại Nam Tử của hắn.

"Biểu ca." Ta hướng hắn khẽ mỉm cười: "Bây giờ còn có thể thấy biểu ca ta đã rất thỏa mãn rồi, những lời lần trước người nói với ta khiến cho ta suy nghĩ thật lâu, ta hiểu rõ tình cảm là không thể miễn cưỡng. Không cần bận tâm đến ta, nếu như, người thật sự thích vị cô nương kia." Ta cỡ nào hào phóng cỡ nào săn sóc cỡ nào khéo hiểu lòng người?

"Người có thể nói ra như vậy, cũng chỉ đại biểu người căn bản không tin lời nói lần trước của ta?" Tài tử xem ra có chút tức giận, ta âm thầm cảm thấy không ổn, hình như có chút diễn quá mức.

Ta mới nghĩ như vậy, tài tử liền buông lỏng tay của ta ra, nắm lấy hai vai ta. Đôi mắt nóng rực của hắn tập trung vào ta, chăm chú nhìn vào đôi mắt ta: "Rốt cuộc muốn ta làm sao người mới có thể tin tưởng ta, tin tưởng ta không phải là người người nghĩ kia, mặc kệ người yêu người kia đến cỡ nào, nhưng ta thật sự không phải là người kia. Ta không phải người mà người tưởng tượng, ta để cho người nhìn ta, không phải thông qua ta thấy một người khác, mà chỉ là nhìn ta."

Tài tử kích động quả nhiên cũng không đơn giản, chỉ là đứng gần như vậy cũng là chuyện rất nguy hiểm.

Ta vừa nghĩ tới lui về phía sau, chỉ thấy tài tử cúi đầu đột nhiên lại gần ta.

-- Oe, cái gã căn kinh điên!

Ánh mắt ta nhú lại, giờ chân lên muốn đá vào vị trí cạnh bắp đùi dưới bụng hắn, mà bên cạnh ta đột nhiên thổi lên một trận gió nhân tạo, một cô nương sức lực cực lớn đem chúng ta tách ra.

"Các người muốn làm cái gì? Vô sỉ!"

Đúng, cô nương, hắn quá vô sỉ, mau thấy bộ mặt thật của tên tra nam này đi, mới vừa rồi thật sự là nguy hiểm! Ta lấy lại bình tĩnh, chỉ thấy tài tử kinh sợ nhìn cô nương đột nhiên xông tới này. Mà cô nương kia, đang giận giữ nhìn ta chằm chằm.

Đúng rồi, thiếu chút nữa quên ta là nữ chính rồi.

Là nữ chính mà nói, mặc kệ vai nam chính đối với nữ phụ tàn khốc vô tình lạnh lùng ác độc cỡ nào nàng đều sẽ không để ở trong lòng, ngược lại đem bị tổn thương tăng gấp bội trả thù lên trên người nữ chính, nếu là ngược vắn, nữ chính hảo hảo bị ngược một bữa, nếu là sủng vắn lại là nữ phụ hảo hảo bị ngược một bữa.

Cô nương này thấy chúng ta mới vừa rồi thiếu chút nữa làm chuyện không hòa hài, hoàn toàn không có ý tứ trách cứ tài tử, ngược lại hung ác nhìn chằm chằm ta.

Ta làm ra bộ dáng sợ hãi, lui về phía sau vài bước, mặt hơi ửng đỏ.

"Cô nương."

"Người cầm miệng, nhất định kẻ tiện nhân này quyến rũ tiên sinh, thật là không biết xấu hổ." Sự tức giận của cô nương này chia vào người ta, một bộ hận không được băm hoa mặt của ta.

Muội tử này nửa điểm diễn kỹ đều không biết khó trách không làm được nữ phụ, chỉ có thể làm vật hy sinh. Lấy biểu hiện này của nàng, thật rất khó cười đến cuối cùng.

Lúc này ta không nói lời nào, ta chỉ là lui về phía sau, không có biểu cảm gì.

Nhưng cô nương này thấy vậy, chỉ cho rằng ta sợ, nàng nhìn ta, hất cằm: "Lần trước cũng không cần mặt đánh tới, hôm nay còn dám đến, quả thật không có liêm sỉ."

"Đủ rồi!" Cô nương này còn chưa kịp nói ra lời quá đáng hơn, liền bị tài tử ngăn lại.

Ta lại muốn nhìn một chút, đối mặt với tình trạng như vậy, lúc này tài tử còn có thể dịu dàng hay không.

Chỉ thấy tài tử tiến lên một bước, đưa lưng về phía ta đem ta bảo vệ ở phía sau. Sắc mặt tài tử tất nhiên là cực kỳ không tốt, bởi vì ta thấy cô nương hung tàn này thế nhưng lộ ra biểu hiện sợ hãi, nàng há mồm muốn nói cái gì, đáng tiếc tài tử không cho nàng cơ hội.

"Ta đã nói rất nhiều lần rồi, để cho ngươi không cản trở lại đây nữa, cũng xin ngươi chú ý khẩu đức." Lời như thế đối với tài tử mà nói cũng đã coi như là độc ác, ta thấy cô nương kia ánh mắt ửng đỏ rồi, thật là nhóc đáng thương.

"Chúng ta đã xảy ra loại quan hệ kia, ngươi muốn không thừa nhận sao?" Cô nương kia mặt đỏ lên lớn tiếng nói.

"Lần đó chỉ là một việc ngoài ý muốn, lúc ấy tại chỗ không chỉ có hai người chúng ta, nếu như ngươi còn cố tình gây sự như vậy, đừng trách ta không khách khí. Ta nghĩ ta đã đủ nhẫn nhịn đối với ngươi, ngươi là nữ tử, xin không cần lấy danh tiết của mình nói giỡn thêm."

Vị cô nương này còn có danh tiết sao, cũng đã không đến xía như vậy rồi. Ta vừa nghe, vừa duỗi tay, nhảm chán mồm mồm lỗ mũi. Động tác này của ta, tài tử không thấy được, thế nhưng cô nương mắt vừa đảo qua tới liền thấy được, nàng sùng sốt một chút, lập tức tức giận chia vào người ta: "Ngươi. . . ."

Ta lập tức mở miệng: "Ta cùng biểu ca mới vừa rồi thật sự cái gì cũng chưa xảy ra, xin ngươi không nên hiểu lầm." Ta vội vàng lên tiếng phui sạch, thời điểm tài tử xoay đầu lại, lại khôi phục bộ dáng đáng thương. Hắn cầm lấy ta tay, hình như là đang biểu đạt để cho ta tin tưởng ý tứ của hắn.

Ta gật đầu với hắn một cái, trước mặt cô nương kia liếc mắt đưa tình kích thích người.

Tài tử rất hài lòng mà nói: "Sau đó không lâu ta sẽ thành thân cùng Yên Nhiên, xin ngươi không nên chấp nhất nữa." Nói xong, tài tử liền lôi kéo ta rời đi.

Ta choáng váng một chút, phát triển có phải hơi quá nhanh hay không?

Tài tử thấy ta sững sờ, bỏ rơi cô nương kia mới dừng chân lại, nhìn chằm chằm ta: "Yên Nhiên."

Ta chớp mắt một cái, thiếu chút nữa không kịp phản ứng hắn đây là đang gọi ta: "Biểu ca."

"Ta mới vừa nói đều là nghiêm túc."

"Nhưng, nhưng đây không phải là quá nóng sao? Điều này thật sự quá bất ngờ, lần trước mới nói. hiện tại liền." Ta làm ra một bộ dáng lo lắng, nhìn bốn phía, chính là không nhìn tài tử. Vừa ở trong lòng nghĩ tới, không thể phát triển quá nhanh được, biểu muội kia không phải còn chưa xuất hiện sao?

Biểu muội này cũng là nhân vật khiến độc giả oán khí rất lớn, không thể không ác chỉnh mấy lần. Hơn nữa, ta không muốn thật sự thành thân cùng một tra nam. Bị đè ép thành thân một lần còn chưa tính, ta không muốn lần thứ hai.

Tài tử cười đến rất dịu dàng với ta: "Ta rất muốn bảo vệ ngươi, để cho ta chăm sóc ngươi, lần trước ta không phải nói sẽ đối tốt với ngươi sao? Ta với biểu ca của ngươi không giống nhau, ta sẽ là một người nói được là làm được, ta tin tưởng, rất nhanh ngươi liền sẽ rõ ràng, ta không phải người kia. Trước đây, ta mỗi ngày cũng có thể nghe được tiếng đàn của ngươi, bi thương, bi ai, nồng đậm, trong tuyệt vọng rồi lại mang theo khát vọng."

Ta sùng sốt, ta thật sự không biết trong tiếng đàn của ta bao hàm tình cảm phức tạp như vậy, thật là làm cho ta áp lực như núi. Chẳng lẽ lúc này tài tử cũng thích mơ mộng? Ta chỉ là lựa chọn một khúc ca tương đối đau thương mà thôi. Được rồi, nếu hắn muốn nghĩ như vậy, ta liền thuận theo ý của hắn làm ra vẻ mặt bi thương hắn muốn thấy.

"Đó là một loại tình cảm khác sâu cỡ nào, tại sao có thể có người nhẫn tâm ruồng bỏ chứ? Ta đã hạ quyết tâm, ngươi bây giờ còn chưa nghĩ ra, không cần gấp gáp, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu, ta và người trong trí nhớ của ngươi không giống nhau."

Xem ra hắn quả thật quyết định phải làm biểu ca này, hơn nữa còn tính toán đuổi đi thiết định về biểu ca trong sinh mệnh của ta. Quan trọng hơn là, ta thành công rồi, ta xây dựng thành công hình tượng thâm tình làm cảm động người thiếu tình yêu này rồi, muốn tình yêu của ta chuyển dời đến trên người hắn đi.

Mặc dù lúc này ta rất muốn chống nạnh cười to hai ba tiếng, nhưng ta vẫn kìm nén, ta làm ra bộ dáng nghi ngờ lại mang theo vui mừng, hơi lui về sau vài bước.

"Biểu ca, ngươi thật sự nghiêm túc sao?"

Tài tử nhìn ta, gật đầu một cái, hắn đưa tay còn muốn tới bắt ta, ta xấu hổ trốn ra.

"Biểu ca, ngươi để cho ta suy nghĩ một chút." Tiếp đó, ta chỉ cần không phá hư hình tượng được xây dựng hiện tại, lạnh lẽo đợi biểu muội xuất hiện là được.

Lông mày tài tử giãn ra, cười nhìn ta: "Ta sẽ chờ ngươi."

Ta gật đầu một cái, xoay người, làm bộ không thấy tay hấn muốn nắm vai ta lần nữa. Đưa lưng về phía hấn đi được vài bước, lại ngừng lại nhìn hấn: "Ta, mang cho ngươi ăn, nhưng."

"Không sao, lần sau mang giống như vậy." Hấn dịu dàng an ủi ta.

Ta xấu hổ cười cười, gật đầu: "Ừm, vậy ta lần sau trở lại tìm biểu ca." Sớm muộn cũng có một ngày ta hạ độc trong thức ăn, ta âm u nghĩ tới.

Không nói thêm nữa, ta thiếu tự nhiên xấu hổ mấy cái, "Thật vui mừng" đi về, để cho mọi người cũng nhìn ra được tâm tình ta tốt vô cùng. Thời điểm đi vào nhà, ta thấy Sẹo ca đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cho gà ăn, con gà này khanh khách kêu, mổ rau cải trắng. Sẹo ca nghe lời như vậy? Ta đi tới, nhìn xuống dưới, phát hiện trên vạt áo Sẹo ca dính một mảnh lá cây, dưới chân cũng dính một chút bùn, đây là dấu ở nhà không ra khỏi cửa tuyệt đối không dính nổi.

Ta lại nhìn đế giày của mình một chút, xác định bùn là giống nhau.

Sẹo ca làm bộ cho gà ăn, cũng không quay đầu lại nhìn ta.

Ta bởi vì tâm tình không tệ, cho nên không so đo cùng hấn chuyện trộm đi theo ta ra ngoài: "Ca, đừng cho ăn nữa, bắt ra ngoài làm thịt, buổi tối bảo Lục Trúc gọi thêm đồ ăn."

Động tác của hấn ngừng lại, một hồi lâu mới thả đồ trong tay xuống, ôm lấy gà nói: "Không để cho làm thịt, mấy ngày nay đều là chính ta chăm sóc nó, tại sao ngươi nói làm thịt liền làm thịt?"

Sẹo ca đưa lưng về phía ta nói lời này, vì vậy ta không biết về mặt hấn bây giờ như thế nào, hơn nữa, gương mặt sẹo kia cũng làm cho người nhìn không ra biểu cảm. Chỉ là, ta vẫn từ trong giọng nói của hấn nghe được nhiều cảm xúc không thoải mái. Ta đưa ra chân, chọc chọc cái mõng của hấn: "Đây là ta mua sao? Gà ăn cái gì ngươi không biết sao? Khó trách nó càng ngày càng gầy cũng không thịt, ngươi cho ăn rau cải trắng làm gì."

Nghe ta nói lời này, Sẹo ca lập tức đứng lên, xoay người dùng ánh mắt của mình bày tỏ sự phẫn nộ của hấn: "Không phải ngươi bảo ta cho ăn sao?"

Ta đưa tay móc móc lỗ tai: "Ta? Lúc nào?"

"Ngươi bầm đây!" Hấn tức giận chỉ vào một ít cái trắng.

Ta làm bộ không nhìn thấy, đây tuyệt đối là lịch sử đen tối của ta, liền một xào cải trắng ta đều thất bại nhiều lần như vậy, nếu ta không nhụt chí, ta cũng sẽ không phát tiết lên mặt cải trắng, ta không phát tiết cũng sẽ không có chuyện như vậy rồi. Sẹo ca cũng thế, nếu sớm hủy chứng cứ, ta không phải không cân lung tung sao?

Ta nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: "Hôm nay ta đạt được thắng lợi, chỉ cần nữ phụ đó tới, sẽ kết thúc."

"Ngươi xác định có thể kết thúc? Không cần mặc giá y?" Sẹo ca dùng đôi mắt hai mí tương tự nhìn ta, đáng vẻ hết sức không tin tưởng.

Ta hiểu rõ hấn mới vừa rồi nghe được cái gì, một bộ kỳ cục kiêu ngạo có vẻ tức giận cho ai nhìn, ta sao?

Ta thờ dãi, đi cà nhắc, đưa tay vỗ vỗ đầu của hấn: "Thật là sợ ngươi rồi, gà không ăn." Ta nói xong, xoay người rời đi, đột nhiên, sau lưng ta vang lên tiếng kêu thê lương của con gà vô tội kia.

"Quác -----! ! !"

Ta nghiêng đầu, chỉ thấy Sẹo ca đang điên cuồng nhổ lông gà.

Đầu óc hấn quả nhiên hư, ta xác định

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Ngay đêm đó, tâm tình của ta vô cùng hưng phấn, ta lại lấy đàn ra, vang dội đàn một khúc, cơ hồ đến mức điên cuồng, dùng cổ cầm đàn ra khúc nhạc Rock and roll, thấy được đám người Sẹo ca mở hôi lạnh chảy ròng. Ta thật sự cao hứng, nhưng ta lại không thể học nhân vật phản diện ngựa mặt lên trời cuồng tiếu, chỉ có thể dùng loại phương thức này để phát tiết. Sau khi phát tiết xong, ta ngoan ngoãn đi ngủ, chờ đợi ngày mai đến.

Ta chờ biểu muội đến, ta chờ trọng tâm chính đến, ngược tài tử, mới đang bắt đầu thôi, ừ hừ ~

Sáng hôm sau, ta dậy sớm hơn chút so với bình thường, tinh thần sáng khoái vận động trong sân. Ta buộc tóc đuôi ngựa thật cao, mặc quần áo dễ dàng hoạt động, từ bỏ y phục xinh đẹp muốn phong độ không muốn nhiệt độ. Ta hiện tại, cho dù thân hình thoát nhìn mỏng manh, thể nhưng bước đi vững vàng, ra tay kiên định, tuyệt đối không giống một nữ tử yếu đuối.

Ta đánh một hồi, chỉ thấy Sẹo ca ôm gà đi về phía ta.

Ta nhìn con gà kia ngày hôm qua chịu đủ sự tàn phá của Sẹo ca, ném ra một ánh mắt đồng tình. Tiểu tử đáng thương này, trên cổ một vòng lông cũng không có, nhưng nó lại vẫn kiên cường còn sống, kiên cường cất tiếng gáy vào buổi sáng, đuổi thẳng cái cổ không có lông của mình! Cảm nhận được nó vậy mà cũng ca khóc huyết lệ sử, ta đưa ra một quyết định quan trọng, ta muốn coi nó như linh vật mà cung phụng, không bao giờ định ăn nó nữa.

Sẹo ca đi tới bên cạnh ta, hình như là mới vừa tỉnh ngủ, ánh mắt của hắn thoát nhìn mơ hồ.

"Ách, ngươi ôm gà làm gì?"

Nghe ta nói như vậy, Sẹo ca giật mình một cái, lập tức trừng lớn cặp mắt: "Chúng ta đã phát sinh tình cảm, ta sẽ không để cho ngươi ăn nó."

Ta trầm mặc một hồi, yên lặng che mặt: "Trời ạ, tại sao ta lại có loại ảo giác này, đây tuyệt đối là nhân thú."

Sẹo ca đưa gà lên trước, con gà lập tức mổ về phía ta, ta bị sợ đến quay người bỏ chạy.

Sẹo ca ở sau thân ta vô cùng tức giận hừ hừ: "Để cho ngươi nghĩ quá nhiều, để cho ngươi loạn tưởng, biết chiến hữu của ca lợi hại chưa."

"Chiến hữu cái gì? Rõ ràng chính là -- Gà hữu." Ta mất hứng quay người, một tay kẹp chặt cổ gà, kích động nó một hồi "quác quác" kêu loạn, cánh "ba ba" dùng sức huy động, lông gà cứ như vậy tán lạc rơi xuống.

Sẹo ca trầm mặc một hồi, từ từ đem gà bảo hộ vào trong ngực, lên án ta nói: "Ngươi thật tàn nhẫn."

Ta nhìn không được sờ sờ đầu của hắn: "Ngoan, tới giờ uống thuốc rồi. Lục Trúc, Lục Trúc nhóm bếp chưa?" Sau khi ta la hét xong, tiểu nha đầu kia lập tức đi ra.

Lục Trúc dựa vào cửa phòng bếp nhìn ra ngoài: "Nhóm rồi nhóm rồi, sáng nay tiểu thư muốn ăn gì? Ôi chào, gà sao? Thiếu gia, ngươi hôm nay thế nào có lòng tốt như vậy, tất cả lông gà đều nhổ rồi. Chỉ là, con gà này còn chưa giết ngươi đã nhổ lông nó, có phải quá tàn nhẫn quá máu lạnh vô tình hay không." Lục Trúc vừa nói, vừa đi tới đây, muốn cầm lấy gà trên tay Sẹo ca.

Sẹo ca tránh trái tránh phải, chính là không để cho Lục Trúc sờ tới lông gà, hơn nữa rất tức giận mở miệng: "Đây là tiểu thư nhà ngươi làm."

Lục Trúc vừa nghe, lập tức tức giận, còn tức giận hơn so với Sẹo ca: "Gặp qua mở mắt nói mò chưa từng thấy qua trợn mắt nói mò, tiểu thư nhà ta là hạng người gì ta còn không rõ ràng sao? Nàng làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, ngươi quá ác độc rồi, như thế này mà vu oan cho tiểu thư ngày thơ thiện lương. Được rồi lỗ miệng, là tiểu thư ta ác lại mang theo ngày thơ nhà ta."

Nghe Lục Trúc nói như vậy, ta nhìn không được sờ sờ mặt của mình, cảm thấy mặt hơi nóng, ta đoán ta là đang xấu hổ. Hai loại phong cách mâu thuẫn như vậy, là thế nào xuất hiện trên người ta đây? Ta trầm mặc vẫn không có cách giải.

Tiếp đó, ta lại nghe Lục Trúc nói: "Tiểu thư nhà ta là hạng người gì? Cho dù thật là nàng làm, ta cũng phải kiên định cho rằng là ngươi làm, chính là ngươi làm. Tiểu thư nhà ta làm mọi chuyện đều đúng đắn mà chính nghĩa, toàn bộ chuyện tà ác phải do người đáng đáp tà ác một mình gánh chịu. Cho nên, dung mạo ngươi tà ác như vậy cũng đừng vọng tưởng đẩy trách nhiệm!"

Sẹo ca lần đầu tiên không lời nào để nói, hắn bình tĩnh đứng ở nơi đó, há hốc mồm, nói không ra lời. Qua một lúc lâu, hắn rút cuộc chuyển động, hắn chuyển động, hắn soạn soạn quay thân lại nói một câu: ". Loại cảm giác không cách nào nhìn thẳng này là chuyện gì xảy ra."

Lúc này, ta cũng làm động tác giống Sẹo ca, cũng quay thân lại. Logic cường đại này của Lục Trúc như thế nào dưỡng thành, quả thật so với Logic thần còn thần hơn, ánh sáng thần thánh này quả thật khiến ta thân là chủ nhân cũng không cách nào nhìn thẳng rồi. OJZ

Lục Trúc cao hứng hừ hừ hai tiếng, hết sức hả hê xoay người muốn trở về phòng bếp: "Buổi sáng ăn quá nhiều thịt không tốt, ta trước tạm thời bỏ qua cho con gà này."

Thấy vậy, ta xoay người lại nói: "Nó đã mang thai hai tử, sát sinh không tốt."

Lục Trúc trợn tròn cặp mắt, nỗ lực nhìn con gà trong ngực Sẹo ca: ". Mang thai, mang thai. Không sai, nó mang thai, tiểu thư nói đều là chân lý. Sai không phải con gà này, mà là con súc sinh khiến con gà này mang thai."

Một câu súc sinh kia, khiến Sẹo ca cùng ta tối mặt. Lục Trúc, tự nhiên phúc hắc sao?

Ta thờ dài, nghĩ tới, đây tuyệt đối không phải lỗi của ta. Thời điểm ta đang ưu buồn nghĩ, nha đầu này lệch ra thành ra như vậy không tốt, A Tam quân rút cuộc xuất hiện, hắn mặc toàn thân áo đen.

Ta nhìn nàng, đôi đề tài: "A Tam gần đây trắng không ít a."

Lục Trúc cùng A Tam liếc nhau một cái nói: "A Tam nói, gần đây hấn cũng không ra khỏi cửa, cho nên thoát nhìn càng ngày càng tiểu bạch kiểm rồi."

Đây không phải là A Tam nói, tuyệt đối là Lục Trúc nguoi nói đi. ==

Ta gật đầu một cái, nhìn A Tam vẫn đang nhìn chăm chăm Lục Trúc không thả, vì vậy lại hỏi: "Vậy. Hấn hiện tại nói cái gì?"

Lục Trúc dừng một chút: "Hấn nói muốn ăn đùi gà, đặc biệt là gà trống."

Ta sờ trán mình một chút, đột nhiên yếu đuối: "Ta có chút choáng, vào trong phòng nghỉ ngơi một chút trước, cuộc sống như thế quá mức rực rỡ, khiến cho ta không thể nhìn thẳng."

Tại sao chung quanh ta cơ hồ tất cả đều là kẻ dờ hơi chứ? Ta đối với bản thân mình sinh ra chất vấn. Ta vừa nói, vừa đi vào nhà, đi tới một nửa, ta ngừng lại: "Điểm tâm ta muốn ăn chay." Nói xong, ta tiếp tục đi vào trong.

Lục Trúc hướng ta gật đầu một cái, lôi kéo A Tam vào phòng bếp.

Sẹo ca ôm chặt gà trong tay, không để ý con gà đang giùng giàng "quác quác" la hoảng đi bên cạnh ta.

Ta lại lần nữa đồng tình nhìn về phía con gà trống kia, ta nghĩ, làm gà hữu của Sẹo ca, áp lực của nó nhất định lớn vô cùng.

"Kể tiếp nguoi chuẩn bị làm sao?" Mặc dù làm chuyện bất thường, nhưng Sẹo ca lại dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc, cùng giọng nói hết sức chăm chú nói chuyện với ta.

Thấy hấn như vậy, ta cũng nghiêm túc: "Ta tự có tính toán."

Ta mới vừa nói xong, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa mãnh liệt, cùng tiếng mắng chửi. Ánh mắt ta nhú lại, cảm thấy người đến không có ý tốt. Ta lôi kéo Sẹo ca đi qua vài bước, xuyên qua khe cửa nhìn ra ngoài, phát hiện ấy là con gái của thôn trưởng mang theo mấy tiểu tử đã tìm tới cửa. Ta cùng Sẹo ca liếc mắt nhìn nhau, ra hiệu với Sẹo ca để cho hấn xử lý.

Sẹo ca gật đầu, ôm chặt gà trong ngực, soàn soạt một cái liền cửa cũng không mở, từ phía trên nhảy ra ngoài. Ta xuyên qua khe cửa nhìn ra ngoài, chỉ thấy Sẹo ca hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen quay một vòng bên cạnh mấy người, mấy tiểu tử kia lập tức ứng tiếng ngã xuống, lăn qua lăn lại trên mặt đất, vô cùng khó chịu gào khóc lên.

Sẹo ca vô cùng giả bộ đưa lưng về phía mấy tiểu tử kia, con gà trống trong ngực "quác quác" điên cuồng kêu lên.

Lúc này, ta đột nhiên nảy sinh xúc động cho Sẹo ca một ngoại hiệu.

Đó chính là -- đại ca ôm gà!

Con gái của thôn trưởng bị dọa đến ngu nguoi, nàng tròn to cặp mắt, nổi giận mắng: "Nguoi...nguoi, nguoi là ai, nguoi muốn làm gì?"

Đại ca ôm gà vô cùng có khuôn mẫu xoay nguoi, gà trống "quác quác" vỗ cánh, quạt mặt đại ca ôm gà mấy cái, vỗ cho hấn một đầu lông gà.

Cô nương kia bị sợ đến ngu, ánh mắt di chuyển qua lại giữa đại ca ôm gà cùng con gà. Cuối cùng, nàng rút cuộc điên cuồng la một tiếng: "Thế nhưng ăn sống gà. Thật là đáng sợ! !" Nàng bị dọa đến lao đảo lui về phía sau, cuối cùng rút cuộc nhắc chân chạy như điên, hình như là sợ đại ca ôm gà sẽ ăn sống nàng.

Sẹo ca thấy cô nương kia đi rồi, cúi đầu nhìn mấy tên tiểu tử còn đang lăn lộn trên đất.

Có lẽ bởi vì trên mặt Sẹo ca sẹo găng khắp nơi thật sự quá dữ tợn quá đáng sợ, mấy người bọn họ cũng kêu lớn bỏ chạy.

Thấy nguoi cũng bị hù dọa chạy rồi, ta mới chậm rì rì mở cửa, đi tới bên cạnh Sẹo ca, ta quay đầu, nhìn về phía khuôn mặt của Sẹo ca. Một ít sẹo trên mặt còn đáng sợ như vậy, may mà ta đã nhìn quen. Chỉ là, bộ dáng Sẹo ca đỏ mắt đích xác là có điểm giống cái gì kia, hơn nữa hấn vẫn thích mặc một thân đen.

Ta đưa tay giúp hấn sửa sang lại lông gà trên đầu, sau khi chỉnh lý xong, ta hướng về phía hấn thở thật dài: "Bạn hữu, cực khổ, chúng ta trở về đi, ăn điểm tâm."

Buổi sáng này, thật là náo nhiệt, ta nghĩ.

Điểm tâm đi qua, ta ở trong sân xuôi com, đi theo Sẹo ca cùng nhau đánh quyền, đánh xong lại đi tắm thay quần áo khác, trang điểm trang điểm. Ta hiểu rõ đợi lát nữa tài tử sẽ tới, ta phải chuẩn bị một chút.

Lần này ta không mặc cái loại y phục vội về chịu tang kia nữa, mà là mặc vào một chiếc váy màu hồng nhạt màu sắc tươi một chút, khẽ dặm chút phấn. Điều này làm cho sắc mặt bình thường thoát nhìn tái nhợt của ta hồng nhuận một chút, khí sắc có vẻ vô cùng tốt, so với bình thường nhiều hơn chút nhân khí. Ta chuẩn bị xong đợi trong chốc lát, tài tử kia mới tới đây.

Một ngày này, hấn mặc toàn thân y phục màu xanh da trời, trên tay không cầm chiếc quạt không rời nguoi kia nữa, cả nguoi thoát nhìn vô cùng nhẹ

nhàng khoan khoái.

Tài tử nói với ta muốn dẫn ta ra cửa đi dạo một chút, ta xấu hổ đồng ý. Ra cửa đi vài bước, tài tử ngừng lại, nhìn về nam nhân cao lớn ôm gà đi theo phía sau thân ta.

"Như vậy có phải không tiện lắm không?" Tài tử nhìn Sẹo ca, hỏi ta.

Ta thật thà nhìn Sẹo ca, hần một bộ rõ ràng muốn quấy rối cho rằng ta không nhìn ra được sao? Chớ ngây thơ.

"Tiểu Sẹo, ở nhà giữ nhà đi, ta đi một chút sẽ trở về." Ta giọng ôn hòa nói như vậy.

Ánh mắt Sẹo ca lóe lóe, thế nhưng lộ ra bộ dáng hết sức uất ức, ôm gà đứng ở nơi đó bất động.

Qe! Cho là như vậy ta liền sẽ mềm lòng sao? Quá ngây thơ rồi!

Ta soàn soạt quay đầu nhìn về phía tài tử, có chút ngưng ngừng: "Tiểu sẹo từ nhỏ đi theo ta cùng nhau lớn lên, đầu óc của hần dừng lại ở thời kỳ nhi đồng, vô cùng lệ thuộc vào ta, nếu, nếu không mang theo hần, ta sợ trong lòng hần sẽ khó chịu."

Tài tử nghe được lời ta nói, ánh mắt hòa hoãn xuống: "Vậy thì tốt, liền dẫn hần cùng đi thôi."

Hần mới nói như vậy xong, Sẹo ca liền ôm gà đi tới giữa chúng ta. Bởi vì con gà kia đối với ta có tâm lý sợ hãi, đối với Sẹo ca cũng không có hảo cảm gì, cho nên nó ý vị hướng về phía tài tử bên kia tiếp cận, cánh "Bành bạch" lần nữa phất xuống không ít lông gà đã thật ít ỏi.

Đợi đến lúc mấy người chúng ta đi tới chợ, ta vừa quay đầu, chỉ thấy tài tử sắc mặt khó coi ôm con gà, toàn thân nhếch nhác, lông gà tồ điểm một thân hần.

Mà Sẹo ca lại là vô cùng nhàn nhã đứng ở một bên, bộ dáng người đi đường vô cùng vô tội.

Ta nhẩn nhẩn kích động phun cười, tại nội tâm tự hỏi, đây rốt cùng là chuyện gì xảy ra, tại sao đại ca ôm gà lại trở thành tài tử? Không, ta không thể cười, ta tuyệt đối không thể cười, ta nhẩn nhẩn! Ta nỗ lực kéo căng mặt, nhìn tài tử: "Biểu ca, ta giúp ngươi lấy gà xuống."

Gà trống kia thấy ta đưa tay tới, lại điên cuồng rồi, đem tài tử mổ đến đầu đầy u cũng không để cho ta thành công mang nó xuống.

Tài tử nỗ lực duy trì phong độ của mình: "Không cần, ta cầm là được."

Bà vai Sẹo ca len lén rung rung mấy cái, ta hoài nghi hần đang cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phái Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Thôn này không lớn, hơn nữa người nào cũng biết tài tử, vì thế, khi tài tử xuất hiện mà cả người đầy lông gà, hơn nữa trong lòng còn ôm một con gà, ánh mắt của mọi người đều bị tài tử cướp mất rồi. Bởi vì tài tử thật lóa mắt, người khác ngược lại không chú ý đến sẹo ca với khuôn mặt dữ tợn.

Nhưng mà, dầu gì ta cũng là nữ chính, ánh mắt mọi người cho ta cũng không ít.

Tài tử thấy tất cả mọi người đang nhìn hần, quần bách đồ mặt. Hần sốt ruột kéo ta, đi đến một nhà nuôi gà mà hần quen biết, tạm thời để gà ở chỗ đó rồi đi tìm một chỗ để chỉnh lý lại cả người. Chờ đến khi hần cảm thấy toàn thân đều sạch sẽ, mới dắt ta đi dạo phố.

Chỉ là, tuy hần sạch sẽ ở mặt ngoài, nhưng bởi vì chưa về nhà thay quần áo nên trên người hần vẫn mang mùi hương đặc trưng của lông gà.

Tài tử hần là phải cảm ơn sẹo ca, nếu không phải ngày ngày hần đều tắm cho gà, không cho nó đại tiểu tiện bừa bãi, cũng không nuôi nó béo phệ, mùi này cũng sẽ không thể nhạt như vậy. Nhưng mà, tuy nhạt mùi, nhưng cũng không khó đoán. Tài tử bình thường đều mang theo "Hương cỏ xanh phong độ của người trí thức" lần đầu tiên mang theo mùi lông gà, không thể không thấy xấu hổ.

Sẹo ca thì khác, hần vốn không thêm đề ý trên người mình có vị gì, chính là một hần tử qua quýt.

Sẹo ca thấy biểu hiện của tài tử, vô cùng khoa trương bóp cái mũi, học tiếng của trẻ con nói: "Thối thối, thật thật thối!"

Ta thầm nói trong lòng: Thật dày, thật thật dày, da mặt của sẹo ca nguoi thật dày.

Vì tránh cho nội tâm của tài tử trở nên âm u, đoạn đường này ta đều dùng ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn tài tử, nhưng lại làm bộ không nghĩ thấy mùi kia.

Tài tử thấy bộ dáng này của ta, mặt vẫn hồng như trước, lại kiên định cầm lấy tay ta không buông, không có nửa đường trở về thay quần áo, mang theo mùi hương nồng gà thối đi nơi nơi cùng ta.

Tài tử đưa ta đến chỗ tiểu thương bán trang sức đơn giản, nhìn trang sức bạc ở trên, mắt ta lướt về phía những thứ đắt nhất. Làm bộ không biết hiện tại tài chính của tài tử có phần eo hẹp, tuy rằng những thứ đồ nhỏ này đều thật rẻ, nhưng đối với tài tử bỏ thân phận của mình mà nói, đây đã là đắt rồi.

Sau khi ta dùng một bộ cái gì cũng không biết làm thịt tài tử một chút, tài tử đưa ta đến một hiệu may duy nhất trong thôn.

Mới đầu ta cho rằng hần muốn may quần áo cho ta, nhưng sau khi hần lấy ra bộ giá y màu đỏ từ bên trong, vẻ mặt của ta suýt chút nữa trở nên dữ tợn. Bộ đồ này hần là không phải vừa làm, chất liệu khá tốt, cũng không phải là ở trong thôn có thể có.

Bà chủ hiệu may quen biết tài tử, thấy tài tử liền nói: "Tiên sinh rất cuộc đến đây mang giá y về?"

Tài tử cười nhẹ, gật đầu một tiếng nói phải.

Ta cúi đầu xuống, một bộ then thùng, thực tế thì đang nghĩ, bộ đồ này nói không chừng là hần chuẩn bị cho biểu muội, ai ngờ biểu muội không thành thân với hần mà theo người khác, bởi vậy hần mới mang nó đến nơi này. Có lẽ là sợ nhìn vật nhớ người, cho nên mới gửi ở đây.

Tài tử nhận quần áo, nghiêm cẩn nhìn ta: "Yên Nhiên, muốn thử không?"

Ánh mắt hần vô cùng dịu dàng và thâm tình, khuôn mặt tươi cười, một bộ quân tử như ngọc.

Ta nghĩ một lát, lắc lắc đầu: "Quên đi, tuy rằng không biết bộ quần áo này chuẩn bị khi nào, nhưng những thứ biểu ca tuyển chọn đều rất tốt. Biểu ca. . ." Ta nói, then thùng nắm lấy góc áo, mang theo chút ngượng ngừng lại đánh liêu nhìn tài tử: "Hôn kỳ. . ."

Tài tử nghe ta nói như vậy, làm một động tác buồn nôn khiến lông tơ của ta dựng thẳng. Hần vươn tay, vuốt cái mũi của ta, vẻ mặt sùng ái.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng "Rầm", ta và tài tử quay đầu, chỉ thấy trong tay sẹ ca cầm lấy ván cửa vô tội bị đổ xuống đất, đang muốn đặt cửa về chỗ cũ.

Bà chủ nghe thấy tiếng vang liền phát hoảng, thấy có người bẻ xuống cửa nhà mình, nàng lập tức tiến lên, đang định mắng, sẹ ca quay mặt lại.

Bà chủ nuốt nuốt nước miếng, không nói ra lời.

Tài tử thấy, lập tức nhú mày. Bởi vì lúc trước ta nói chỉ số thông minh của sẹ ca ở giai đoạn nhi đồng, hần cũng không thể trách cứ, đành phải nói với bà chủ: "Đại nương, ngài yên tâm, ta sẽ bồi thường."

"Ai nha, sao có thể để tiên sinh bồi thường chứ? Cũng không phải tiên sinh làm." Tuy rằng nói không để tài tử bồi thường, bà chủ vẫn cười tươi như hoa, trong mắt lóe lên vẻ tính kế. Xem ra là hạ quyết tâm muốn làm thịt tài tử một chút, ai bảo vừa rồi hần lộ đầu ra?

Ta một bộ sốt ruột đi đến bên cạnh sẹ ca, kéo hần lại, dùng ánh mắt vô cùng có lỗi nhìn tài tử: "Thực xin lỗi, ta không trông coi hần cho tốt."

Mày nhăn của tài tử vì bộ dáng lo lắng của ta mà hòa dịu, hần vươn tay xoa đầu ta, nói: "Chuyện này không liên quan đến ngươi."

"Thật xin lỗi, ta có thể đền, trước khi tới đây, ta có mang. . ." Ta sốt ruột muốn biểu đạt gì đó, tài tử với chủ nghĩa đại nam tử không để ta nói thêm gì nữa, tay hần hơi che lại miệng của ta.

"Ta nói ta đền thì là ta đền, Yên Nhiên, phải nghe lời, biết không?"

Ta mở to mắt nhìn, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn gật đầu.

Tài tử a tài tử, đây chính là người tự nguyện!

Ta quay đầu, chỉ thấy con mắt sẹ ca lóe lóe, ta vội vã kéo chặt hần. . . Nếu bây giờ làm tài tử phá sản, thật sự là không tốt, không tốt. Ta truyền đạt ý tứ của mình cho sẹ ca, sẹ ca chớp mắt, thỏa hiệp rồi.

Tiền mà tài tử phải bồi thường so với dự tính còn nhiều, hần cầm giá y đã từng gửi ở đây rồi dẫn ta trở về. Đến trước cửa nơi ta ở, hần kéo ta ra một chỗ khá xa, mới lặng lẽ nói: "Ta biết hôm nay người kia lại tới gây phiền toái cho ngươi, cho nên, ta quyết định thành thân với ngươi sớm một chút. Mấy ngày sau là ngày lành, ngươi, nguyện ý sao?"

Có phải quá khẩn cấp hay không, biểu muội còn chưa xuất hiện được chứ? Ta làm ra bộ dáng rối rắm lại do dự: "Nếu là vì lời nói của vị cô nương kia, biểu ca không cần như thế, nàng cũng sẽ không tạo thành bao nhiêu quấy nhiễu cho ta. Việc thành thân sao có thể vội vàng? Biểu ca cũng là con nhà thế gia, sao có thể chịu thiệt mà cứ thành thân như vậy."

Quan trọng nhất là, bà mới không có! Bất tự không hợp! Là định vô mối tang tị với nhau? Ngẫm lại nguyên nữ chính, có vẻ cũng là cứ đơn giản như vậy mà đồng ý gả cho, kết quả thế nào? Vô mối tang tị với nhau còn chưa tính, hôm đó tân lang còn chạy theo biểu muội. Chuyện này, sẽ không phải là người bình thường, người thông minh có thể làm ra.

Nếu hiện tại biểu muội xuất hiện, ta cũng không so đo vô mỗi tăng tị với nhau làm gì, nhưng vấn đề là biểu muội còn chưa xuất hiện, ta tất phải kéo dài đến khi nàng xuất hiện.

Nghĩ đến đây, sắc mặt ta bỗng trở nên khó coi.

"Biểu ca. . . Ngươi thật sự muốn thành thân cùng ta sao?"

Tài tử nghe ta nói như vậy, sốt ruột giữ chặt ta: "Làm sao vậy? Vì sao lại bắt đầu hoài nghi ta, chẳng lẽ biểu hiện hiện tại của ta vẫn không đủ chứng minh ta là thật lòng sao?"

Ta vừa đẩy hấn, vừa lắc đầu nhìn hấn: "Biểu ca, nếu ngươi thật sự thích ta thì sẽ không đối đãi với ta như vậy, đây là vô mỗi tăng tị với nhau. Nếu thật sự cứ thành thân như vậy, không có người nào sẽ tán thành. Vậy thì ta có gì khác thiệp thất nuôi ở bên ngoài? Biểu ca, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy?"

Tài tử nghe xong, lộ ra biểu cảm bưng bình, dường như hấn cảm thấy buồn cười, còn cười ra tiếng: "Thì ra là thế, là ta quá sốt ruột, quên mất chuyện quan trọng như vậy." Hấn nói xong, đi về phía ta, ánh mắt thập phần yêu thương nhìn ta, xoa mặt ta: "Tại sao ngươi lại không có cảm giác an toàn đến như vậy? Ngươi suy nghĩ nhiều quá, ta chỉ là quá nôn nóng nên quên mà thôi, ngươi chờ, ngày mai sẽ có bà mối tới cửa."

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của tài tử, ta nhẹ nhàng thở ra, nắm chặt áo của hấn nói: "Biểu ca không gạt ta, là nghiêm túc?"

"Không phải, ta là nghiêm túc." Tài tử nói xong, nghiêm cẩn nhìn ta, nhìn nhìn, hấn cũng chậm chậm tiến gần.

Nhận thấy được hấn muốn làm gì, ta quyết định thật nhanh, lộ ra bộ dáng then thùng, xoay người, tóc quật vào mặt hấn một cái.

Ta không quay đầu nhìn về mặt của hấn, mà là cuống cuống chạy về chỗ ở. Ta vừa chạy, vừa nói gấp lại sau, giọng nói run run không biết là vì then thùng hay vì hưng phấn.

Ta một đường chạy về đến cửa, mới chậm rãi xoay người. Lập tức, ta nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng mang theo hạnh phúc của tài tử, nửa bên mặt còn bị tóc của ta quật đỏ. Ta trừng mắt nhìn, cũng cười, chậm rãi đi trở về.

Khi tài tử rút cuộc xoay người rời đi, sẹ ca cũng đi tới bên cạnh ta. Hấn dùng tay áo vỗ vỗ trên người ta, như là đang phủi tro bụi, cuối cùng trọng điểm chiếu cố mặt của ta, các kiểu vỗ loạn. Hấn vỗ một hồi lâu, có lẽ là cảm thấy đã sạch sẽ hoàn toàn, mới kéo ta vào trong nhà.

Ta bị hấn vỗ mà thất thần, nhất thời không nói câu, chờ hấn vỗ xong lại lộ ra vẻ mặt vô tội, khiến ta dù có tức giận cũng không phát ra được.

Hấn mang con gà kia về, bạn gà đáng thương, lông càng ngày càng ít, ta quyết định bảo Lục Trúc làm chút đồ ngon cho nó ăn.

Hiện tại ta đã thành công khiến tài tử đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, ta quyết định không làm gì thêm nữa. Vào phòng, ta cầm lấy giấy bút vẽ một bức họa, nỹ nhân trong tranh chính là biểu muội kia. Biểu muội mặt ngoài thanh thuần hồn nhiên, nội tâm ngoan độc tà ác. Vẽ tranh xong, ta gọi đám người sẹ ca lại, cho bọn họ xem tranh.

"Những ngày tiếp theo, các ngươi phải chặt chẽ chú ý xem người này có xuất hiện không. Hiện tại các ngươi đã nhớ kỹ diện mạo của người trong thôn, gương mặt xa lạ này sẽ dễ dàng bị phát hiện." Trước khi biểu muội xuất hiện, ta liền kéo dài thời gian, có giả bộ bệnh cũng phải kéo, chỉ khi biểu muội xuất hiện, ta mới có thể thành thân.

Đám người sẹ ca nhận lệnh, tỏ vẻ sẽ nhớ kỹ diện mạo của muội tử này.

Ngày hôm sau, ta mới rời giường không lâu, bên ngoài liền náo nhiệt. Ta biết tài tử thật sự tìm bà mối đến, hành động còn rất nhanh. Chuyện này đêm qua ta đã giao đãi với bọn họ, để bọn họ ra mặt, còn ta thì ngoan ngoãn ở trong phòng, chờ ngày nào đó tới.

Quyết định hôn kỳ, ta liền không cần gặp mặt tài tử, dù sao có bọn Lục Trúc ở bên ngoài nhìn chăm chăm, ta cũng không lo lắng.

Tài tử đi chuẩn bị cho hôn lễ, cũng không tới nơi này nhiều, cho dù có đến, cũng chỉ đứng xa xa nhìn, lộ ra biểu cảm ngọt ngào lại hạnh phúc. Nếu không phải hấn bị tác giả viết cặn bã như vậy, ta cũng không nở ngược hấn. Ai bảo bọn họ không giống ta, có nhân cách của chính mình.

Bình tĩnh qua vài ngày, khi ta sắp cho rằng biểu muội bị cánh bướm bướm xóa mất [1], Lục Trúc rút cuộc hưng phấn chạy đến trước mặt ta nói: "Nàng đến đây, ta tận mắt thấy nàng đi vào thôn!"

"Phải không?" Ta lập tức từ trên giường bò dậy: "Vậy hiện tại nàng ở đâu?"

"Đang sống nhờ ở một nhà, nhưng mà, ta thấy nàng ra ngoài hỏi tài tử ở đâu, cũng biết chuyện tài tử muốn thành thân cùng tiểu thư."

"A?" Ta vuốt cằm, nở nụ cười: "Trò hay, mở màn rồi. . ."

Còn hai ngày, sẽ đến ngày ta thành thân với tài tử.

Biểu muội sẽ xuất hiện trước khi thành thân, hay là giống như nguyên kịch tình, tại chỗ nữ chính và tài tử thành thân mặc bạch y, vô cùng nhu nhược xuất hiện. Gọi một tiếng biểu ca, hấp dẫn tầm mắt của tài tử, rồi bị thương lại tuyệt vọng xoay người chạy, khiến tài tử rời khỏi hôn lễ.

Ta nghĩ, bụng ly trà bên cạnh uống một ngụm, xoay người nói với Lục Trúc: "Bảo A Tam theo dõi nàng, xem hai ngày này nàng làm gì?"

"Vâng!" Lục Trúc kích động tuân lệnh, ta nheo mắt, thoải mái chui vào trong chốn.

Mùa đông sắp đến. . . Thật lạnh, cũng sắp đến tình tiết bị tìm về hoàng cung rồi. . .

[1] Cánh bướm bướm: Hiệu ứng bướm bướm, một việc thay đổi dẫn đến những việc khác thay đổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Hai ngày thoáng cái trôi qua, có lẽ tác giả viết truyện này xem nhiều phim TVB [1], khiến ta bị nhắc dậy từ sớm tỉnh mơ để chải đầu. Ta híp mắt nghĩ, tuy rằng đã không phải là lần đầu xuất giá, nhưng trải qua nhiều lần như vậy cũng là rất mệt. Chờ ta trang điểm xong, ở trong phòng ngồi chờ người đến đón, Lục Trúc nhà ta mặc xiêm y đẹp mắt đi đến bên cạnh ta, đẩy toàn bộ người không liên quan ra ngoài.

"Tiểu thư, ta có phát hiện."

Ta nhìn nàng: "Phát hiện cái gì? Cô nương kia làm gì?"

Lục Trúc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, mặt mày hồng hào: "Cô nương kia. . . Đúng là có vấn đề! Hai ngày này nàng cứ chờ, không làm gì cả, chỉ nhìn nơi chúng ta ở với ánh mắt oán hận. Hôm nay, nàng cũng có bệnh. Sớm vậy đã mặc bạch y, không khác gì ma quỷ. Không phải ai cũng có thể mặc được bạch y, nếu như là tiểu thư, đó là nhẹ nhàng như tiên nữ. Mà cô nương này, vóc người gầy yếu, mặt mày ai oán, sắp biến thành nữ quỷ thật rồi, vậy mà nàng cũng dám xuất môn!"

Hiện tại ta phát hiện, Lục Trúc luôn thích khen ta rồi tiện thể chê bai kẻ khác. Đôi khi cho dù biết rõ ta rất gian ác, nàng vẫn kiên định cho rằng ta vừa hồn nhiên vừa tà ác càng có thể ảnh hưởng tới người khác. Nha hoàn tốt như vậy biết tìm ở đâu? Đây không chỉ là mù quáng sùng bái.

Ta nắm tay Lục Trúc: "Được rồi, ta đã rõ."

Lục Trúc cảm động nhìn tay đang bị nắm chặt của mình: "Tiểu thư!"

"Khụ!" Sợ ca đột nhiên nhảy vào từ cửa sổ, nhìn hai chúng ta với ánh mắt khinh bỉ. Hắn nhếch mày, tách tay đang nắm của hai chúng ta ra.

"Chú ý ảnh hưởng."

Ảnh hưởng? Ảnh hưởng cái gì? Ta nhìn vào bụng mình. Chỗ này của ta tinh trùng và trứng còn chưa hội hợp, cho nên sẽ không tạo thành ảnh hưởng xấu gì. Sau khi xác định, mặt đào của ta cắt qua sợ ca vài lần.

Sợ ca làm như không phát hiện, vẫn giữ nguyên gương mặt hung dữ. Khuôn mặt hôm nay của hắn càng dữ tợn đáng sợ hơn bình thường, xem ra là cũng tổn công chỉnh sửa, giông như sợ rằng sẽ không dọa được người. Ta nghĩ, có phải hắn muốn dọa cho tài tử biết khó mà lui hay không? Haiz, bạn hữu, độ khó này hơi cao.

Ba người chúng ta hàn huyên một hồi lâu, A Tam mới gõ cửa, ý bảo người bên ngoài tới.

Ta vội vã đội khăn lên, bảo bọn họ tiếp tục chú ý chặt chẽ hướng đi của nữ nhân kia, hơn nữa tùy thời thông báo cho ta.

Tài tử tới với một chiếc kiệu hoa, ta xem như gà mà nở mày nở mặt. Hơn nữa, thôn lớn như vậy mà gần như toàn thôn đều chạy tới xem lễ. Tất cả mọi người biết, tài tử nổi danh trong thôn này cưới một cô nương tới từ bên ngoài, cô nương này rất đẹp, cùng tài tử là một đôi trời sinh, cô nương hung hãn nhà thôn trưởng cũng không bằng một đầu ngón tay của người ta.

Hơn nữa, mọi người còn nghe nói, hai người này quen biết từ nhỏ.

Trong tiếng nghị luận, thân là nhân vật chính, ta bị kiệu hoa đưa đi rồi.

Ta biết, với biểu hiện trong thời gian này của ta, có thể có tiếng tăm như vậy là hiển nhiên. Nơi ta ở cách nhà tài tử không xa, cho nên không bao lâu ta đã được đưa tới nhà tài tử. Tài tử đá cửa kiệu, đón ta ra, lại bước qua chậu than, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ta được đưa vào nhà chính.

Khi sắp bái thiên địa, ta biết nhạc kịch đã đến.

Vừa rồi A Tam đã ra hiệu cho ta, nói biểu muội ở ngay trong đám người xem lễ kia. Nàng mặc bạch y, miến bàn có bao nhiêu rõ ràng bao nhiêu mảnh

mai bao nhiêu yếu đuối.

Nhưng mà, không khéo, hiện tại ta là một người càng mạnh mai hơn nàng, ngay cả gió thổi cũng không chịu được.

Người không phải là yếu ớt dễ ngã sắp dễ bị người bắt nạt sao? Nhưng tốt nhất người đừng không chịu nổi một chút kích thích mà học máu! Học máu, tuyệt đối là vũ khí sắc bén nhất, trong miệng ta đã ngâm sẵn công cụ, chỉ đợi thời cơ đến ta liền cắn một cái!

Lúc này, trường bối được tài tử mời đến an vị ở phía trên, nhắc nhở chúng ta bái thiên địa. Bà mồi mà tài tử mời đến đang định lên tiếng, một giọng nữ yếu điệu dịu dàng đột ngột cắt ngang không khí náo nhiệt, giọng nữ kia, chỉ hô hai chữ, chính là ——

"Biểu ca."

Tuy rằng trên đầu che khăn, nhưng cái gì nên nhìn ta đều nhìn rõ hết. Ta thấy người tài tử run lên sau khi nghe tiếng nói kia, vẻ mặt không dám tin và khiếp sợ. Hắn xoay người qua, nhìn thấy thiếu phụ mặc bạch y kia trong đám người. Đứng, biểu muội này đã không thể gọi là thiếu nữ, tuy rằng nàng đang để kiểu tóc của thiếu nữ.

Ta quay đầu, thấy được vẻ khiếp sợ, kinh ngạc xen lẫn vui mừng trong mắt tài tử.

Ta nhắm hai mắt lại, vui em người! [2]

Về mặt biểu muội phức tạp, nàng nhìn về phía chúng ta, bị thống lại bất đắc dĩ, nước mắt tụ trong hốc mắt muốn rơi xuống nhưng không được. Sắc mặt biểu muội rất tái nhợt, hàm răng cắn môi dưới, gần như muốn cắn ra máu. Đó là một kẻ thuộc phái kỹ thuật diễn, trong lòng ta sáng tỏ. Chẳng qua, những gì nàng diễn ta đều đã dùng không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng, cho dù là như vậy, đối mặt với biểu muội mà mình yêu sâu sắc, tài tử vẫn dao động.

Hắn không tự giác buông lỏng thứ đang nắm trong tay, cũng buông ta ra, đi về phía biểu muội.

Ta biết, giờ phút này ta không làm gì thì không được.

Ta xốc lên khăn voan đỏ, kéo tay áo tài tử. Ta dùng bộ dáng càng mỏng manh, càng yếu ớt, càng điềm đạm đáng yêu hơn biểu muội để ngăn lại biểu ca. Giọng nói của ta vô cùng nhỏ, không to như biểu muội, cũng không có sự kiên quyết và mạnh mẽ của biểu muội.

"Biểu ca. . . Người muốn đi đâu?" Ta bình tĩnh nhìn tài tử, bởi vì hiện tại trên mặt ta bôi phấn, sắc mặt không tái nhợt nổi, vì thế ta diễn bằng ánh mắt. Nói thế nào thì ta cũng là người có kinh nghiệm, diễn bằng ánh mắt là sở trường rồi! Trên mặt ta không có biểu cảm gì, là một bộ hoàn toàn cười không nổi, điều này làm cho tài tử suýt nữa bị biểu muội dắt đi thanh tỉnh hơn phân nửa.

Hắn vội vã đỡ lấy ta, một bộ sợ ta sẽ ngã sắp xuống ngay lập tức hoặc là té xỉu.

"Yên Nhiên, người hãy nghe ta nói, người phải tin tưởng ta, ta đi rồi về, ta nhất định sẽ trở về." Tài tử nói xong, nhìn về phía biểu muội.

Thấy vậy, ta đẩy tay hắn ra. Biểu cảm chờ đợi lấy xuống trang sức trên đầu mà tài tử đưa, ném mạnh xuống đất, khiến nó vỡ thành vài miếng.

Tài tử nhìn ta, vô cùng khó hiểu. Ta lại bỏ khăn xuống, quăng vào người hắn.

"Yên Nhiên. . ."

"Sao ta có thể không rõ chứ, sao ta có thể. . ." Ta nhỏ giọng nói, thất thần nhìn tài tử: "Biểu ca, sao người lại muốn cưới ta chứ. Ta không biết cô nương kia là ai, nhưng mà, biểu ca, người muốn rời khỏi nơi này sao? Người muốn đi, ánh mắt của người nói với ta như vậy."

"Không, Yên Nhiên, về sau ta sẽ giải thích rõ ràng, hiện tại ta. . ."

"Không cần, nếu người muốn giải thích, vì sao hiện tại không thể nói rõ ràng?" Ta giỏi nhất là cướp lời kịch: "Khi người cần ta, luôn biết dỗ ta, khi không cần ta, liền cho ta một lời hứa không bao giờ thực hiện, để ta chờ đợi. Ta chờ, nhưng chờ tới là cái gì? Mà hiện tại đã nói cho ta, thật sự là ta muốn quá nhiều, quá mức sâu lo. Biểu ca, lần này người định dùng lý do gì để dỗ ta? Lại một lần nữa xoay người rồi đi trước mặt ta, người thật sự nghĩ ta ngốc như vậy?" Về mặt ta thật kích động, nói qua nói lại người liền lung lay hai lần, khiến tài tử không có tâm tình quay đầu nhìn bộ dáng suy yếu hiện tại của biểu muội, bởi vì so với nàng thì ta càng suy yếu hơn!

Ta biểu hiện ra bộ dáng tinh thần rất có vấn đề, giọng lên, hỏi ta muốn làm gì ư? Đương nhiên là làm chuyện mà ta muốn làm từ thật lâu trước kia. Hơn nữa, ta còn muốn đánh quang minh chính đại, để hắn không thể giận ta.

"Biểu ca. . ." Ta ngẩng đầu, đôi mắt rung rung, tay run run ngừng ở giữa không trung. Bởi vì bộ dáng cực kỳ bị thương của ta, tài tử không tránh đi, để ta thật sự quăng cho hắn một cái tát tai.

Đánh người xong, ta còn suy yếu lão đảo ngã về sau vài bước, làm hắn vội vã đi lại đỡ ta.

Tài tử lộ ra biểu cảm đau lòng, quả nhiên không hề tức giận chút nào, có chỉ là đau lòng: "Được, ta nói cho người, nàng chính là biểu muội của ta, không phải như người nghĩ, không tin, không tin ta gọi nàng lại. Vì sao người không tin nhiệm ta, người muốn ta làm đến mức nào mới được?"

Tài tử thâm tình khắt thiết đối với ta, đối với nữ phụ mà nói, không thể nghi ngờ là đã kích lớn. Hơn nữa, bởi vì biểu hiện của tài tử, cũng nhất định khiến nữ phụ kiên trì muốn diệt trừ ta. Tuy biểu muội không thương tài tử, nhưng là tâm thật ngoan độc. Bây giờ ta quan trọng đối với tài tử như vậy, nàng không muốn động thủ với ta mới là kỳ quái.

"Không phải, không phải là ta không tin ngươi, mà là biểu ca tiêu xài sự tin tưởng của ta. Ta sẽ không bao giờ tin lời ngươi nói nữa, biểu muội. . . Ha ha. . ." Ta nở nụ cười, cười mà rớm nước mắt: "Ngươi nào có nhiều biểu muội như vậy, biểu cảm khi nhìn ngươi, ánh mắt khi nhìn ngươi, thật giống như ta nhìn ngươi, ta sẽ còn không rõ sao? Biểu ca, ngươi không thương ta, vẫn không thương ta. Ngươi yêu nàng phải không? Lần này muốn thứ gì từ ta? Mấy ngày này tốn công lừa gạt ta như vậy."

"Không phải như thế!" Tuồng ngược tâm khoa trương lại giả tạo mà tài tử trình diễn khiến nhóm thôn dân nhìn xem mà 囧囧, biểu cảm này tựa như đang nói: vậy là sao, đột nhiên xuất hiện một cô biểu muội?

Ta lại cắt ngang lời nói của tài tử, ta vô cùng thích cắt ngang lời người khác, đặc biệt là khi ta thấy rất nhiều nữ chính bị vai nam chính hiểu lầm lại bị nữ phụ hãm hại muốn nói mà nói không ra, hoặc nói ra thì không ai tin. Ta muốn khiến bọn họ có miệng nói không rõ, có chuyện nói không nên lời, ghen chết đi.

"Sao lại không phải, chút ánh mắt nhìn người ta vẫn phải có. Khi nàng gọi ngươi là biểu ca, người ngươi run lên một cái, có kích động đến vậy sao?" Ta vươn tay, đặt ở trên mặt tài tử: "Yêu người kia như vậy sao? Đáng tiếc, lúc này ta không để ngươi lợi dụng nữa." Ta nhìn tài tử, nhìn hấn giải thích không rõ mà nôn nóng, nhìn hấn sốt ruột vội vàng há mồm lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

"Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi yêu nàng sao?"

Ta từng bước ép sát, lấy tư thế nhu nhược, khiến cho tài tử bất giác lui về phía sau: "Ngươi, yêu nàng sao?"

[2] Em ngươi: câu chữ mẹ ngươi, nói giảm nói tránh.

[1] Phim của đài truyền hình TVB của Hồng Kông.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Tài tử bị ta ép đến rối loạn, ánh mắt hấn có chút hơi sâu, hình như là nhớ ra cái gì đó.

"Ta...ta yêu nàng. sao?"

Ta hiểu rõ tài tử đã bị ta bức bách không thể không đối mặt với nội tâm của mình, sự nghi ngờ của mình. Mặc dù đây là câu nghi vấn, ta cứng rắn nghe thành câu khẳng định!

Ngực ta kịch liệt đập phồng, thu tay trở lại, cuối cùng che kín miệng mình: "Ngươi quả nhiên, quả đúng như thế, đây cũng là một vòng lừa gạt mới sao?" Ta vừa nói, рот cuộc cắn vỡ đồ ngậm trong miệng, nhất thời, khóe miệng ta liền chảy xuống chất lỏng màu đỏ tươi.

Mới vừa rồi ta vẫn chịu đựng nhỏ giọng nói chuyện, miệng cũng không thể mở lớn chính là vì lúc này.

Sau khi ta buông tay che miệng ra, trong lòng bàn tay trắng nõn liền có một vũng màu đỏ tươi, mà khóe miệng ta, chất lỏng màu đỏ này tự nhiên cũng hết sức rõ ràng. Ta bị thương nhìn tài tử, nói: "Biểu ca, ta và ngươi từ đây, ân đoạn nghĩa tuyệt. Cả đời này, ta đều không muốn gặp lại ngươi, dù là một lần."

"Không! Yên Nhiên, Yên Nhiên! Ngươi làm sao vậy, đại phu, mau gọi đại phu!" Tài tử đột nhiên điên cuồng ôm lấy vòng eo yếu ớt của ta, ta lại kiên định khước từ lòng ngực của hấn: "Buông ta ra!"

"Yên Nhiên, thật sự không giống như ngươi nghĩ, ta thật sự không phải biểu ca của ngươi, ta không phải! Ngươi phải tin tưởng ta!" Hấn ôm lấy mặt của ta, hai mắt đỏ ngầu muốn lau vết máu ở khóe miệng ta, ta dùng cái tay sạch sẽ còn lại đẩy tay hấn ra. Ta đương nhiên không thể để cho hấn chạm vào máu của ta ở khoảng cách gần như vậy, để lộ sơ hở thì làm sao bây giờ!

"Ngươi đừng chạm vào ta. Ta không muốn hận ngươi hơn nữa biểu ca. Ta cho rằng ta có thể tiếp nhận sự lừa gạt của ngươi thêm một lần nữa, ta cho rằng ta cái gì cũng có thể tiếp nhận, thương tổn như thế nào cũng có thể chịu đựng được. Nhưng ta sai lầm rồi, biểu ca, yêu bao nhiêu, liền hận bấy nhiêu!" Ta liều chết mà đẩy hấn, giằng giằng, dùng ánh mắt vô cùng oán hận nhìn hấn.

Hiện tại ta đã không cần quá nhiều nguy trạng thâm tình, ta có thể hung ác bao nhiêu thì hung ác bấy nhiêu.

Mắt tài tử đỏ lên, cơ hồ khóc lên, hẳn bây giờ đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của biểu muội, trong mắt chỉ có nữ nhân ác độc ta đây. Không đúng, người ta bây giờ là Thánh mẫu tiểu bạch hoa.

"Yên Nhiên, Yên Nhiên, ngươi đừng giãy giụa, ta trước tiên dẫn ngươi đi tìm đại phu được không? Đừng kích động, chúng ta trước tiên đi tìm đại phu."

"Sống có gì vui? Biểu ca." Ta lấy ra một cây châm gỗ từ trong tay áo, để trên chiếc cổ yếu ớt trắng nõ của mình: "Buông ta ra, nếu không ta liền chết ở trước mặt ngươi."

Thấy ta biểu hiện cực đoan như vậy, tài tử vội vàng buông cánh tay ôm lấy ta ra, để cho ta rốt cuộc được tự do. Ta làm bộ không thờ nổi, nỗ lực hô hấp, thấy được tài tử đau lòng đủ kiểu, rồi lại không biết làm sao.

Vừa lúc đó, biểu muội thật rốt cuộc đi tới trước mặt chúng ta. Ta nhìn nét mặt của nàng còn có chút chưa tỉnh hồn, có lẽ là bị sự quyết liệt của ta làm sợ choáng váng.

Nàng đến rất đúng lúc, thời điểm ta nhìn thấy nàng, lập tức mở miệng nói với tài tử: "Hai người các ngươi. . . ." Ta vừa nói, lại nhẹ nhàng nở nụ cười, mang theo chút tổ chất thần kinh. Loại tổ chất thần kinh hiện tại này của ta, vừa đúng có thể đâm chọc tới trái tim nhu nhược của tài tử.

"Chuyện tới bây giờ, hai người các ngươi liền hảo hảo ở cùng nhau đi, không cần lại xuất hiện trước mặt của ta, vĩnh viễn không cần." Ta vừa nói, từ từ lui về phía sau. Loại tình huống hiện tại này, không người nào dám đến gần ta. Cho dù có người muốn đến giúp đỡ cũng bị đám người A Tam cản lại, như vậy vừa đúng để cho ta phát huy.

Bọn họ ngăn cản rất nhiều người, chính là không hề cản biểu muội, dĩ nhiên là muốn cho nàng và ta đối diện.

Biểu muội nhìn ta, ánh mắt có chút cổ quái. Nàng mềm mại kêu lên, kêu một tiếng biểu ca. Đáng tiếc biểu ca của nàng hiện tại đang mặt thiết chú ý tới an nguy của ta, không rảnh để ý tới nàng.

"Hai người các ngươi, không cần lại xuất hiện trước mặt của ta, không cần. . . ." Ta lộ ra bộ dạng hoảng hốt, sau khi biểu muội hơi đến gần tài tử, ta liền giả bộ học máu, tài tử lập tức càng thêm đi tới một chút, muốn tới gần ta. Ta dĩ nhiên là chột lui về phía sau, thờ dốc kịch liệt.

Biểu muội dĩ nhiên là không cam lòng, nàng lại một lần nữa đến gần tài tử, muốn cho tài tử nhìn thẳng vào sự tồn tại của nàng.

Ta vừa thờ dốc, vừa lui về phía sau, thấy biểu muội còn muốn đi theo tài tử tới đây, ta rống lớn một tiếng: "Đủ rồi! Không cho phép các ngươi đi theo ta...ta không cho phép, toàn bộ cắt hết cho ta! Biểu ca, ngươi nhất định phải kích thích ta thế này sao? Chê ta chết không đủ nhanh phải không?" Ta hiện tại giọng điệu tàn nhẫn, một bộ bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt đi.

Tài tử thấy vậy, rốt cuộc làm ra chuyện tổn thương biểu muội nhà hắn.

Hắn quay đầu, hướng về phía biểu muội rống giận một tiếng: "Ngươi không nhìn thấy Yên Nhiên không chịu nổi kích thích sao? Không nên tới gần ta, không cho phép ngươi gần ta thêm nữa."

Nhìn thấy hành động cặn bã của tài tử, ta rốt cuộc hài lòng, ta hài lòng ngã về sau. Sợ ca lập tức từ trong đám người nhảy ra ngoài, đón ta vào trong ngực. Tại góc độ người khác không thấy được, trong miệng ta mang máu hướng về phía hắn rục rờ cười một tiếng. Sau đó, ta thấy được khoe miệng Sợ ca co giật.

Sợ ca bế ngang ta lên, ta làm bộ đã hôn mê, mặt vui vào ngực Sợ ca. Ta mới vừa rồi diễn lâu như vậy, cảm thấy mặt có chút co quắp, tốt nhất giấu đi nghỉ ngơi một chút. Ngực tâm này, cũng là công việc dùng thế lực đấy. Sợ ca ôm ta rất có kỹ xảo, thời điểm để cho ta chôn trong ngực hắn, còn có thể nhìn nghiêng đến những người khác là trạng thái gì.

Sau khi ta "Bất tỉnh", tài tử lập tức bỏ nhào tới, ngăn cản đường đi của Sợ ca.

"Ngươi muốn mang nàng đi nơi nào, nàng bây giờ là thê tử của ta."

Sợ ca nhìn biểu muội đứng bên cạnh tài tử: "Thê tử của ngươi là vị kia, cùng nàng đi chơi đi."

Thời khắc này, tại sao có thể không có Lục Trúc xuất hiện đây? Quả nhiên, sau khi Sợ ca nói như vậy, ta liền thấy Lục Trúc thần kỳ xuất hiện giữa hai người, mang trên mặt biểu tình hết sức thống hận.

"Ta biết ngay, ta biết ngay ngươi đối với tiểu thư nhà ta không có hảo tâm. Nhưng ta không ngờ ngươi còn quá mức như thế này, mang theo nữ nhân này tới đây khiến tiểu thư nhà ta tức đến học máu, giận đến ngắt đi!" Lục Trúc nói xong, vô cùng khí phách cho tài tử một bạt tai, cơ hồ trực tiếp đánh ngắt tài tử.

Cho rằng Lục Trúc sẽ bỏ qua như vậy sao? Quá ngây thơ rồi. Ta nghĩ ta quả nhiên rất hiểu rõ Lục Trúc, bởi vì ta thấy nàng lại tiếp tục mở miệng: "Ngươi bây giờ còn có gì để nói? Vào ngày đại hôn của tiểu thư, thế nhưng mặc một thân bạch y xuất hiện, không phải nguyên rửa tiểu thư nhà ta chết sao? Nếu không phải ngươi bày mưu đặt kế, cô nương nhà nào sẽ can đảm như vậy, ngươi quả thực là tên tiểu nhân hèn hạ!" Lục Trúc không nói hai lời, một cái tát nữa quất tới, tốc độ nhanh đến tài tử muốn tránh cũng không tránh thoát, chỉ có thể để cho Lục Trúc đánh đến mất toàn sao.

Lục Trúc còn không chịu bỏ qua, tiếp tục tới: "Uổng tiểu thư nhà ta một lòng say mê, lại bị người làm hại tới trình độ như vậy, ta cho rằng ngươi chỉ là nguỵ quân tử, không ngờ ta còn là quá coi trọng ngươi!"

Tài tử bị bạt tai liên tiếp như vậy, rốt cuộc phát cáu, hấn lớn tiếng cả giận nói: "Ngươi!"

"Ngươi...ngươi cái gì...ngươi còn dám tròng ta? Ngươi muốn nguy hiểm cái gì? Dù sao tiểu thư nhà ta đã ngắt đi, không thấy được diện mạo xấu xí của ngươi, ngươi muốn nói gì cứ nói đi!"

"Ta!"

"Ta cái gì ta, ngươi còn muốn nói điều gì, còn muốn biện giải cho mình cái gì không? Hiện tại sẽ không ai tin tưởng ngươi nữa, tiểu thư nhà ta u mê cả đời, trải qua tổn thương như thế của ngươi, chắc hẳn cũng tỉnh táo lại, tuyệt đối sẽ không tin tưởng nam nhân ghê tởm ngươi nữa!"

Trong chớp nhoáng này, ta biết cái gì gọi là "Trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy"!

Ta len lén kéo kéo tay áo Sẹo ca, để cho hắn mau ôm ta trở về, màn kịch của hôm nay vì vậy kết thúc, lần tới ta tiếp tục. Lấy diễn kỹ của ta, lấy sự hờn của Lục Trúc, tuyệt đối đã biến thành tổ hợp thiên hạ vô địch tuyệt hảo, muốn ngược cho bọn họ rục rừ đủ kiểu thật sự là quá đơn giản.

Biểu muội chỉ là phái diễn kỹ.

Mà chúng ta, là phái diễn kỹ thêm hành động!

Ta đột nhiên có một loại cảm giác tự hào loại thật, đây là chuyện gì xảy ra? Lục Trúc nàng căn bản là phiên bản thăng cấp của ta.

Sẹo ca tuân lệnh muốn dẫn ta đi, Lục Trúc tự nhiên cũng biết nên thu tay lại rồi. Chỉ thấy nàng đột nhiên hừ một tiếng, thời điểm người khác cho là nàng lại muốn động thủ, nàng lại động chân rồi. Nàng hung hăng bay lên một cước, đá trúng phía dưới tài tử, khiến tài tử trong nháy mắt ngã xuống đất lăn lộn. Xong sau đó, nàng lại hung hăng nhổ mấy bãi nước miếng về phía tài tử, nhổ xong rồi đi.

Chứng kiến tình cảnh như thế, mặt của ta hơi phát ra nhiệt.

A, đây là một cô nương thật tốt.

Ta hiện tại mới mặc kệ tài tử có bao nhiêu thâm, bởi vì ta biết, bây giờ ta học máu lại ngắt đi, tài tử nhất định sẽ xuất hiện lần nữa ở trước mặt ta. Biểu muội này, tự nhiên cũng thế.

Trong kịch tình, biểu muội thông qua việc bôi nhọ nguyên nữ chính mà khiến tra nam áy náy với nàng, từ đó từ bỏ nguyên nữ chính. Vì vậy có thể chứng minh, trước khi nàng thành công bôi nhọ ta, tài tử không thể nào đi cùng với nàng. Tài tử mặc dù là một nguy tử, nhưng hắn vẫn coi như một quân tử. Vì vậy, ta có thể an tâm trở về, hơn nữa ngủ ngon giấc.

Sau khi mấy người chúng ta trở về, lập tức khóa cửa lại, ai cũng không rõ cho vào. Ta từ trong ngực Sẹo ca nhảy nhót ra ngoài, đặc biệt khỏe mạnh đặc biệt nhanh chóng lấy oán niệm thể ra. Nhìn thấy khối đá này càng ngày càng trắng, thậm chí sắp đến gần trong suốt, ta hả hê cười.

"Phấn đầu đi, bọn kẻ hầu, ngày mai huy hoàng rực rỡ sẽ ngay trước mắt! Chúng ta quả nhiên phải hợp tác tập thể!" Ta vừa nói, khí phách chỉ vào khối đá trước mặt, giống như phía trên kia đang lóng lánh ánh sáng vạn trượng.

Sẹo ca nhìn khuôn mặt tươi cười rực rỡ của ta, đặc biệt bình thường nói ra mấy chữ: "Không cách nào nhìn thẳng."

Thấy vậy, ta sờ sờ mặt của mình, hoài nghi mặt mình cũng ánh sáng vạn trượng rồi.

Lục Trúc hưng phấn đến đỏ bừng khuôn mặt bé nhỏ, nàng ghé vào trước mặt ta, vội vàng mở miệng nói: "Tiểu thư, ta hôm nay biểu hiện được không? Ta đều đánh đến tay mình tê rần! Ngươi thấy hay không, tài tử kia mặt tím xanh xanh dấu năm ngón tay. Thật kỳ quái a tiểu thư, tại sao càng đánh người ta càng hưng phấn, đánh xong vẫn muốn đánh, đặc biệt là thấy bộ dạng khiếp sợ của người bị đánh."

Nghe Lục Trúc nói như vậy, ta đột nhiên yên tĩnh lại. Ta yên lặng nhìn đầu Lục Trúc, tựa hồ trên ót nàng thấy được ba chữ lờ lờ phát ra hắc quang: "Tiểu quỷ súc!"

Ta đưa tay ra, sờ sờ đầu tiểu cầu của Lục Trúc: "Đứa nhỏ này, tại sao có thể vận vẹo tu tướng của ta sâu sắc như vậy chứ? Rất cảm động." Ta chưa sờ đến hai cái, chỉ thấy thân thể Lục Trúc "vèo!" một cái lui lại đến phía sau.

Ta định thần nhìn lại, phát hiện là A Tam lôi Lục Trúc đi.

A Tam không hổ là A Tam, phong cảnh như thế, nếu hắn không phát ra âm thanh, thật rất khó làm cho người ta phát hiện.

Ta ho hai tiếng, chính thức tuyên bố, hôm nay tới đây thôi, ngày mai sao? Bọn họ mà tới thì cứ tiếp tục!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Đêm thành thân đó, tân nương ta đây, vẫn ngủ trong phòng của ta, giá y ta đặt ở bên giường, đồ chơi này về sau có lẽ còn hữu dụng, coi như tạm thời làm đạo cụ, trước tiên cứ để đây đi.

Có lẽ là tâm tình quá tốt, ta ngủ rất ngon, cả đêm vô mộng, thức dậy cũng sớm.

Buổi sáng mới bò dậy, ta liền thấy Sẹo ca đang cho gà ăn, A Tam đang đánh nước, Lục Trúc đang nấu cơm. Một nhà nhiều người ấm áp, hại ta cũng có chút không muốn rời khỏi nơi này. Nhưng quá đáng tiếc chính là, cuộc sống yên bình như vậy tất nhiên là không lâu nữa, vì vậy, chuyện nên giải quyết, nhất định phải nhanh chóng giải quyết một chút.

Suy nghĩ vừa thông suốt, ta chạy vào phòng bếp tự mình đi lấy lượt nước ra ngoài rửa mặt.

Mặc dù Lục Trúc là nha hoàn, nhưng chúng ta thật đúng là không giống như chủ tớ bình thường. Thời điểm cao hứng Lục Trúc có thể vì ta đem trà đưa nước phục vụ đủ kiểu, nếu nàng lười biếng thì sẽ không làm, ta cũng có thể tự mình động thủ. Chính là, sau khi ta tự làm, Lục Trúc bình thường sẽ bày ra sắc mặt u oán cho ta xem, giống như là ta đoạt việc của nàng.

Làm chủ nhân, ta có thời điểm rất áp lực.

Ta rửa mặt xong, mới vừa dùng qua điểm tâm, bên ngoài đã có người tới gõ cửa.

Ta cho A Tam phong cảnh quân một ánh mắt, để cho hắn đi xem một chút. A Tam nhanh chóng thu thập bát đĩa, đi ra bên ngoài nhìn xem. Từ chỗ này của ta, có thể thấy A Tam thật nhanh đi tới, nhảy lên, nằm trên tường rào sân nhìn xuống.

Ta yên lặng che mặt, nếu là người bình thường, ai sẽ làm như vậy chứ? Trực tiếp mở cửa, hoặc là từ khe cửa nhìn ra phía ngoài không được sao? Phong cảnh quân cố tình hành động rất khác biệt như thế, không hổ là phong cảnh quân người khác không cần thận liên phát hiện không được.

A Tam nhìn một lát, trở lại. Hắn nhỏ giọng nói với ta: "Là bạch y cô nương ngày hôm qua, một mình."

Nhân thân của ta chợt lóe, nghĩ một lát, từ từ đi ra phía ngoài.

Thời điểm đi tới bên cửa, ta trước hết để cho Lục Trúc mở cửa. Đợi nàng nhìn rõ ràng phương viên này chỉ có một mình biểu muội, ta mới miễn cưỡng lộ đầu ra, sâu kín nhìn biểu muội.

Ánh mắt của ta không oán hận, cũng không bi thống.

Ta từ trước đến giờ không thích diễn trò trước mặt nữ phụ, muốn diễn, ta liền diễn trước mặt tra nam chính, khiến nữ phụ biết rõ ta đây là diễn, rồi lại không thể không bức tức, không thể vạch trần ta. Hoặc là nói, nàng muốn vạch trần cũng không vạch trần được.

"Ngươi có chuyện gì." Nhìn nàng một lát, ta mới chậm rãi mở miệng.

Biểu muội nhìn ta, một bộ dáng vẻ nhu nhược, còn mang theo chút coi chừng: "Cô nương, ta mặc dù không biết biểu ca lúc nào thì có thêm một người biểu muội, nhưng ta tới nơi đây là muốn cầu xin ngươi, ngươi đi gặp biểu ca đi." Nàng cực kỳ đáng thương nhìn ta: "Ta nhìn ra được biểu ca có bao nhiêu thích ngươi, ngươi cần gì phải hành hạ biểu ca như thế chứ? Ta cùng với biểu ca trong sạch, thật chẳng có cái gì cả." Thời điểm nàng nói, trong mắt còn mang theo bi thương và uất ức.

Nhìn biểu muội cứ như vậy diễn trước mặt ta, ta khẽ mỉm cười. Biểu muội này là nữ phụ có tâm kế của tác giả, vì vậy, nàng chẳng những sẽ diễn với tài tử, cũng sẽ diễn với nữ chính là ta đây. Nếu như ta là nguyên nữ chính mà nói, lúc này tất nhiên sẽ tin tưởng lời của nàng, cũng sẽ bị bộ dáng đáng thương của nàng làm cảm động.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, ta tâm địa sắt đá.

"Ngươi nói cho hắn biết, hắn muốn chết muốn sống, có quan hệ gì với ta?" Ta nghịch ngón tay của mình, bộ dáng không chút để ý: "Nếu hắn muốn chết, chết sạch sẽ một chút, không nên để cho biểu muội ngươi tới quấy rầy ta. Ta à, nhìn thấy ngươi liền phiền lòng, ngươi sẽ làm hại ta ăn không ngon, thật là ghét."

Bộ dáng nữ nhân ác độc ta làm cả mười phần mười, biểu muội đại khái hoàn toàn không ngờ biểu hiện của ta cùng ngày thành thân đó khác biệt lớn như vậy, nàng nhìn ta sợ run một lúc lâu.

"Ngươi...ngươi làm sao lại nói như vậy, biểu ca yêu thích ngươi như vậy, còn bị nha hoàn của ngươi làm bị thương thành cái dạng kia."

"Nha hoàn của ta? Tại sao ta không nhìn thấy, ta cho ngươi biết, ngươi đừng tùy tiện vu cáo hãm hại người. Nha hoàn nhà ta ngây thơ thiện lương thuần khiết cực kỳ, nàng một cái nữ tử yếu đuối nhỏ nhỏ, như thế nào tổn thương được đại nam nhân như biểu ca? Chớ có nói hươu nói vượn." Ta nỗ lực chọc giận biểu muội cô nương, làm ra một bộ phách lối lại không nhận nợ.

Bản thân tác giả là một Tiểu Bạch, cái gọi là nữ nhân có tâm kế của nàng có thể thông minh được đến đâu? Quan chi ta chỉ là thông minh bình thường, cũng có thể hung hăng vui đùa bọn họ một chút.

Ta vừa nói, vừa đến gần biểu muối, còn vươn tay vỗ vỗ lên mặt biểu muối, biểu lộ hết sức ác liệt, nét mặt tiêu chuẩn nữ nhân xấu: "Khuôn mặt nhỏ nhắn này a, còn rất thanh tú, không biết phía trên vạch mấy đao sẽ như thế nào đây? Nhất định sẽ càng xinh đẹp hơn." Diễn xuất sắc mặt của ta trong chớp nhoáng thay đổi, biểu muối tròn tròn mắt.

"Ngươi, không ngờ ngươi lại là một nữ nhân ác độc như vậy, nếu biểu ca biết được diện mạo thật của ngươi mà nói."

"Ngươi đi nói đi, nói cho biểu ca ngươi biết ca. Nói cho biểu ca ngươi biết, ta là dạng người gì, ác độc thế nào, nhẫn tâm thế nào, máu lạnh thế nào." Ta đưa tay, nắm được cằm của biểu muối, làm ra vẻ mặt ác độc: "Ta sợ ngươi không dám nói thôi, coi như nói rồi, biểu ca ngươi. Tin sao?"

"Ngươi...ngươi không cần quá đắc ý, ta nhất định sẽ vạch trần bộ mặt thật của ngươi trước mặt biểu ca!" Khí thế của biểu muối ngược lại không hề yếu, không hề bị ta hù dọa chạy mất, ngược lại cũng bởi vì biết được bộ mặt thật của ta, trong mắt không giấu được chút đắc ý nhỏ.

Nội tâm ta khẽ mỉm cười, tạm thời, để cho nàng đắc ý đi. Sẽ để cho nàng dẫn biểu ca kia tới, dùng phương pháp cầu huyết vạch trần "Bộ mặt thật" của ta, ta thật sự chính là thực mong đợi. Nguyên nữ chính bị nàng tính kế đủ thâm, biểu muối dùng một cây đao, vạch trần "bộ mặt thật" yếu đuối của nguyên nữ chính, nhúng đôi thành ta, biểu muối sẽ làm như thế nào đây?

Lấy sự thông minh của tác giả, mưu kế của biểu muối đã thật lợi hại rồi, chỉ là, ta không phải loại tiểu bạch như nguyên nữ chính. Nàng cho đao găm ta liền nhận vào trong tay sao? Cũng không phải là ngu.

Ta không nói chuyện nữa, chỉ là dùng ánh mắt tĩnh mịch nhìn biểu muối. Biểu muối dùng sức hất tay ta ra, chạy đi về. Ta thấy người đi được không còn hình bóng, mới ngáp một cái: "Diễn xuất sắc mặt cũng rất mệt mỏi, ta trở về ngủ. Đúng rồi, Lục Trúc, trừ nữ nhân kia, mặc kệ ai tới đều nói là ta đang hôn mê. Ôi chao, lúc ta hôn mê có thể làm được gì với nàng đây? Thật hiếu kỳ."

Ta vận vẹo eo thon, từ từ quay về. Chỉ nghe, Lục Trúc ở sau thân ta cũng dùng giọng nói giống như ta mở miệng nói: "Quả nhiên, gừng còn non cay, ta thật sự là mặc cảm!"

"." Đúng rồi, dường như ta hiện tại tuổi còn ít hơn Lục Trúc. Chỉ là, Lục Trúc nói như vậy ý là. Tiếp tục coi ta làm gương. Ôi, ta sẽ rất xấu hổ. Ta che mặt, muốn trở lại trên giường lăn lộn, thời điểm không có việc gì làm lăn đến trên giường nghỉ ngơi là tốt nhất. Hơn nữa, hiện tại ta còn muốn trở về hôn mê đây.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Biểu muối rất là chấp nhất, ta hiểu rõ nàng là kiểu người không đạt mục đích thì không bỏ qua. Mấy ngày kế tiếp nàng đều tới tìm ta, chỉ là, cũng chỉ đứng ở cửa ra vào, không đi vào trong. Tài tử mấy ngày này cũng không đến, ta đoán hẳn đang đường thương, trừ lần đầu tiên, ta lại cũng không ra ngoài gặp biểu muối, điều này tự nhiên kích thích nàng hơn.

Ta không xuất hiện, nàng không bắt được nhược điểm của ta. Ta không ra, nàng như thế nào khiến tài tử nhìn thấy bộ mặt thật của ta đây?

Cho nên, lúc này biểu muối nhất định phải làm gì đó.

Biểu muối ấy là loại người không bắt được nhược điểm ác độc của ta thì bỏ qua cho ta như vậy sao? Dĩ nhiên không phải! Nàng là loại cho dù ngươi ngây thơ thiện lương, cũng phải khiến ngươi trở nên ác độc. Cho nên, ta không cho nàng nhược điểm, nàng chỉ có thể tự tạo.

Sau khi nàng tới nh vậy hai ba ngày, ta lạnh nhạt nàng, quyết định lại một lần nữa đến gần nàng.

Hôm nay, nàng quả nhiên vẫn tới. A Tam xa xa liền thấy tài tử đi theo phía sau biểu muối, đoán chừng là biểu muối gọi tới, không cho hắn áp sát quá gần, chỉ là đứng xa xa nhìn.

Ta sẽ ngu ngốc, ta liền sẽ cùng nàng rùm beng lên ở cửa ra vào, hào phóng tiết lộ "Bản tính" của ta!

Làm sao được, ta vẫn có trí thông minh thông thường, vì vậy ta chưa hoàn toàn ra mặt, mà để cho Lục Trúc kéo nàng vào, đóng cửa lại.

Ta về mặt tươi cười nhìn nàng: "Thế nào? Ngươi còn muốn nói với ta những gì nữa?"

Biểu muối thấy cửa đóng, có chút lo lắng nhìn về phía bên kia cửa, ta lại kéo tay của nàng lại, kéo tay áo của nàng lên. Quả nhiên, ta thấy được trên cánh tay trắng nõn của nàng có dấu vết xanh xanh tím tím.

"Ô, màu sắc này nhìn thật đẹp, nhất định rất đau chứ? Ngươi thật đúng là xuống tay được, cần ta giúp ngươi không? Ta tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình nha."

Biểu muội thu tay về, đôi mắt ửng hồng, bộ dáng vô cùng đáng thương: "Ngươi...ngươi nữ nhân này tại sao có thể ác độc như vậy, nếu biểu ca biết ngươi đối với ta như vậy."

"Hắn sẽ như thế nào đây?" Ta cơ hồ dính vào bên tai biểu muội nói chuyện, biểu muội mặc dù bộ dáng đáng thương, nhưng âm thanh lại lớn vô cùng, hình như là cố ý nói lớn tiếng như vậy cho người khác nghe. Ta nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, cười cười, giọng tay "ba!" một tiếng đánh nàng một tát tại tai.

Ôi chao, ta thật là ác độc.

Biểu muội như thế nào cũng không nghĩ đến ta sẽ động thủ thật, ta lại hướng về phía nàng cười đến hết sức rực rỡ. Ta xuống tay với nữ nhân không nặng như nam nhân, nhưng cũng đủ khiến cho trên mặt nàng lưu lại dấu vết chói mắt.

Biểu muội không phải rất thích thương tổn tới thân thể mình để đạt được mục đích hãm hại người khác sao? Ta liền thật sự tổn thương thân thể của nàng một lần, ta muốn tổn thương thân thể nàng, nàng cũng không làm được cái gì, còn phải đem phần uất ức này. Nuốt trở về. Ta không thích đánh nữ nhân, ai bảo nhân vật này khiến nữ chính bị tổn thương lớn như vậy không nói, còn làm mất đứa nhỏ của người ta, oán khí lớn như vậy, ta tự nhiên phải động động tay.

Thời điểm biểu muội bị ném ra vẫn không quên diễn trò, mặc dù uất ức mười phần, nhưng chỉ là đáng thương trong mắt hiện lệ, không la to. Bộ dáng này, xem ra càng thêm đáng thương, càng sẽ khiến tài tử đau lòng.

Đánh xong người, ta hất đầu trở về phòng, giả bộ trở về bệnh nhân hôn mê của ta, trong miệng vẫn còn ngậm đồ nhất định phải có, cần phải đạt được hiệu quả tâm tình kích động liên trào máu! Lục Trúc ném người xong liền điên a điên a cùng ta trở về phòng, nằm ở cạnh giường ta, gương mặt lo lắng.

"Tiểu thư, ngươi hãy yên tâm đi, trải qua hai ngày nay mưa dầm thấm đất, ta cảm thấy ta rất có tự tin rồi!"

Lục Trúc quả nhiên là không ngừng tiến bộ, làm chủ nhân ta đây thật là cảm thấy không bằng.

Chúng ta chưa nói bao lâu, liền nghe phía ngoài vang lên tiếng ồn ào.

Trải qua hai ngày nay biến mất, tài tử rốt cuộc lại lần nữa xuất hiện. Hắn che chở biểu muội đáng thương kia, xông vào. Ta hiểu rõ hắn bây giờ đối với biểu muội phải chịu đủ tổn thương của mình đang đau lòng đủ kiểu, còn biết, hắn chắc chắn ta bởi vì ghen tỵ với biểu muội mà thật sự làm gì đó với biểu muội hắn. Lúc này, ta sẽ không nhảy ra ngoài giải thích với hắn, ta chỉ cần làm một người hôn mê là được.

Ta nhắm hai mắt lại, không thấy được bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng lỗ tai vô cùng bén nhạy.

Ta cảm thấy lúc tài tử đẩy cửa tiến vào, mang đến một cơn gió lạnh. Ta hiểu rõ lúc này biểu muội dĩ nhiên là nằm trong ngực tài tử, ta nghe được âm thanh ma sát của y phục bọn họ, cũng đã nghe được tiếng trách giận của Lục Trúc!

"Các ngươi hai tiện nhân này!"

Trong thanh âm của Lục Trúc thế nhưng mang theo nước nỏ, ta đã thật lâu không nghe thấy Lục Trúc có dạng thanh âm này rồi. Ta giựt giựt khóe miệng, cố gắng bình tĩnh.

Tài tử hiển nhiên thấy được ta đang ngủ say, bởi vì ta nghe được tiếng hắn không thể tin được: "Làm sao sẽ. Yên Nhiên!"

"Phi!"

Vì âm thanh trên, ta hoài nghi Lục Trúc phun nước miếng vào hai người kia. Tiếp đó, Lục Trúc lại mắng chửi lên!

"Các ngươi còn có mặt mũi tới đây, nếu không phải là hai người các ngươi, tiểu thư nhà ta cũng sẽ không hôn mê đến nay! Biểu thiếu gia, ta không ngờ. . . . Ta không ngờ ngươi hèn hạ vô sỉ còn chưa tính, liền nuôi nữ nhân cũng hèn hạ vô sỉ như vậy. Không đúng, không phải hèn hạ vô sỉ, căn bản là đầu có bệnh mới đúng!"

"Ngươi...ngươi nói bậy bạ gì đó? Thật là một. Thật là một nha đầu hung man." Biểu muội bởi vì phải giả vờ yếu ớt, nên thanh âm của nàng yếu ớt. Lục Trúc bất đồng với nàng, vì vậy nàng có thể mắng được trung khí mười phần.

"Ta là hung man, nhưng tốt hơn kẻ ác độc như ngươi. Cả ngày chạy đến nguyên rửa tiểu thư nhà ta không chết từ tế được, nói đoạt đi biểu ca thân ái của ngươi, các ngươi mới là người có hôn ước. Nếu không phải là ngươi đã bị gả đi, hiện tại người ở chung với biểu ca nhà ngươi chính là ngươi rồi. Chỉ cần tiểu thư nhà ta chết đi, ngươi có thể ở chung một chỗ với biểu ca tiện nhân nhà ngươi sao? ! Thật là chuyện cười, buồn cười chết rồi!"

Ôi chao, Lục Trúc tại sao có thể trực tiếp như vậy chứ, đem tin tức chúng ta biết được cứ như vậy lộ ra.

Cũng đúng, nếu như biểu muội không nói ra, chuyện như vậy chúng ta dĩ nhiên không biết.

Ta len lén nửa mở mắt, yếu ớt nhìn sang phía biểu muội. Sắc mặt nàng bây giờ đặc sắc, trên mặt vốn có dấu tay lúc đỏ lúc trắng, hiện tại càng thêm đỏ

thành tím bầm. Nhưng nàng sẽ lại như vậy để cho Lục Trúc nói tiếp sao? Suy nghĩ một chút cũng là không thể nào.

Chỉ thấy nàng mắt chứa lệ nóng, nhìn về phía biểu ca còn đang sốt ruột nhìn về phía ta đang ở trên giường của nàng: "Biểu ca, nàng ngâm máu phun người, ta không nói như vậy, cũng không nguyên rủa nàng."

Lục Trúc lập tức tiếp lời: "Ngươi vừa mắng tiểu thư nhà ta, vừa nhéo mình, đây không phải là nguyên rủa thì là cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn nói mình có bệnh, tự hại mình sao? Ai sẽ tin tưởng! Mới vừa rồi tốt lắm, ta thật sự là không thể nhìn được nữa muốn dạy dỗ ngươi một chút, ta còn chưa động, ngươi liền kêu to tự tát mình một bạt tai. Nếu không phải là sợ ngươi thật sự nguyên rủa tiểu thư nhà ta, ta mới sẽ không đơn giản như vậy liền ném ngươi ra ngoài!"

Cái gì gọi là ngâm máu phun người? Chính là đây!

Thấy Lục Trúc mạnh mẽ như vậy, vì vậy ta an tâm tiếp tục hôn mê. Lục Trúc nhà ta an ý với ta, quả nhiên không phải người bình thường so sánh được. Tài tử thì sao? Thế nào còn chưa lên tiếng? Là khiếp sợ đến ngu sao! Thời điểm ta đang nghi hoặc, ta phát hiện tay của mình bị người ta tóm lấy rồi, tiếp đó, ta nghe thấy tiếng của tài tử.

"Yên Nhiên, ngươi là giả bộ sao? Ngươi là thanh tỉnh đi! Đây đều là ngươi đang ở đây diễn trò sao? Biểu muội là hạng người gì, ta không thể nào không rõ ràng, ta không tin, ta tuyệt đối không tin."

Nghe được tài tử nói, ta cơ hồ muốn nhảy dựng lên phun máu vào mặt hắn. Vậy mà, ta nhẫn nhịn được.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Tài tử này, không hổ quả nhiên là thiên hạ đệ nhất ngu ngốc. Trong nội dung nguyên kịch, hắn có thể hoàn toàn không thấy hình dạng nữ chính bị thọc một đao máu chảy thành sông mà kiên định cho rằng nữ chính cầm đao đâm biểu muội hắn, hắn nóng nảy mang theo biểu muội đi tìm đại phu rồi, hoàn toàn không nhìn nữ chính. Hắn là mắt lé hay mắt lác? Tàn tật sao? Cái này, ánh mắt phải tốt bao nhiêu mới có thể như vậy, phải được hưởng bao nhiêu thông minh mới có thể như vậy?

Ta nghĩ, trước đây, ta quả nhiên quá coi trọng tài tử.

Ta nằm ở trên giường, vẫn là bất động, ta sẽ không bởi vì mấy câu nói đó của hắn liền tâm tình kích động không nhìn được nhảy dựng lên. Ta hiện tại không muốn lấy trí khôn và sự tỉnh táo của bản thân so sánh với bọn họ, bọn họ không xứng, thật lòng không xứng.

Tài tử có lẽ là nhìn thấy ta vẫn không có phản ứng, thế nhưng kích động nắm lấy hai vai của ta, muốn lay động ta.

Ta đây nếu thật sự bệnh đến sắp chết, hắn còn lay động ta như vậy, không phải khiến cho ta sớm đi chết sao? Lúc này tài tử thật là thật là ác tâm.

Ta tỉnh táo nằm, ta biết rõ Lục Trúc sẽ không mặc kệ như vậy. Quả nhiên. Lục Trúc chợt chạy đến bên cạnh ta, đẩy tài tử ra, chính nàng bắt được tay của ta.

Lục Trúc chảy nước mắt, ta cảm giác được giọt nước mắt nóng nóng rơi trên mu bàn tay ta.

A, Lục Trúc nhà ta, diễn kỹ dày công tôi luyện này, là một tiểu bạch hoa có thể so sánh được sao?

Ta nghe được tiếng khóc bi thương của Lục Trúc, ta nghe được tiếng rít gào tức giận đến tuyệt đỉnh của nàng: "Các ngươi đủ rồi! Tiểu thư đã bệnh đến sắp chết, ngươi lại vẫn tới đây giày vò nàng, ngươi là muốn nàng chết sớm một chút có đúng hay không. Nói như vậy, đôi câu nam nữ các ngươi có thể an tâm ở cùng một chỗ sao? Ta không ngờ các ngươi thật ác độc như vậy!"

Lục Trúc ngoan, nói thật hay!

Nội tâm ta sung sướng vỗ tay vì Lục Trúc, hơn nữa khích lệ nàng tiếp tục tiến lên một bước. Ta hiện tại, chính là nàng tương lai. Có lẽ, nàng bây giờ vẫn chỉ là có thành tựu rất lớn trong việc ngược thân, nhưng rất nhanh, ta hiểu rõ nàng sẽ giống như ta. Kể từ lúc có Lục Trúc ta đã thật lâu không ngược thân rồi, trước kia ta cũng là một cao thủ ngược thân đấy.

Khi ta đang vui mừng nghĩ tới điều này, ta coi thường thanh âm riu rít của biểu muội giống như con ruồi này, coi thường nàng không ngừng giả bộ đáng thương nhắc nhở một câu như vậy.

"Tiểu thư nhà các ngươi đã biến thành như vậy, cũng không đi mời đại phu cho nàng, các ngươi có ý gì! Là các ngươi tự mình muốn hại chết tiểu thư nhà mình, thế nhưng muốn vu oan đến ta cùng biểu ca." Biểu muội khóc, nhai đi nhai lại nói: "Biểu ca ta cùng tiểu thư nhà ngươi tình đầu ý hợp, các ngươi làm như vậy, làm như vậy chẳng lẽ không ác độc?"

Một chiều này của biểu muội hay lắm, không nói thẳng ta là giả bộ bất tỉnh, mà nói tìm đại phu. Nàng đích xác cho rằng ta giả bộ bệnh, tìm đại phu tới liền có thể vạch trần. Nếu ta là nữ phụ gốc nghiệt trước kia, ta rất có thể liền bị vạch trần, đáng tiếc ta không phải. Mà biểu muội, cũng không có hào quang trong truyền thuyết của nữ chính.

Cho nên, nàng không thể nào tìm ra thần y gì đó tới vạch trần ta. Vì vậy, ta cũng không coi lời của nàng là quan trọng. Bất quá, nàng muốn dội nước đen trở lại trên người chúng ta, có khả năng sao?

Biểu ca hình như là nghe lọt được lời của nàng, ta cảm thấy tay của ta lại một lần nữa bị tài tử bắt lấy.

"Bất mạch đơn giản ta vẫn biết." Tài tử nói như vậy là vì cái gì đây? Tin lời biểu muội, hay là hoài nghi chuyện ta hôn mê, quả nhiên là thứ cặn bã.

Cũng may, trước kia ta đã tự mình chế luyện được vật. Khi còn đang làm nữ phụ, chuyện hãm hại nữ chính ta làm không ít, loại được vật ăn vào làm cho người ta yếu đuối ta rất biết làm. Hôn nữa loại thuốc này rất đặc biệt, sẽ làm mạch tượng của ta trở nên rất "như ẩn nh hiện" khi có khi không, không cần thận còn có thể che đi mạch tượng của ta, thoát nhìn liền giống như sắp chết.

Tài tử nếu đã biết bất mạch, sẽ để cho hấn bắt đi.

Tài tử đặt tay, giữ một lát, ta liền cảm thấy trên tay ta đột nhiên căng thẳng, hấn đột nhiên nắm chặt tay của ta, kinh hoàng kêu lên: "Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy? Yên Nhiên, Yên Nhiên ngươi mau mở mắt ra nhìn ta, Yên Nhiên. Ngươi không cần chết a Yên Nhiên."

Ta nghe được thanh âm tài tử nghẹn ngào, còn mang theo nước nỡ, đối với lần này ta rất hài lòng.

Ta hài lòng, biểu muội dĩ nhiên không hài lòng, vì vậy kế tiếp ta nghe được âm thanh không dám tin của nàng.

"Tại sao có thể như vậy? Không thể nào, biểu ca, hãy tìm đại phu đến xem để so sánh đi!"

"Muốn tìm đại phu chúng ta sẽ không đi tìm sao? Nếu có thể trị được, tiểu thư nhà ta há lại sẽ nằm hôn mê bất tỉnh trên giường cho đến bây giờ! Ta hiểu rõ, ngươi không tin tiểu thư nhà ta sắp chết có đúng hay không? Ngươi còn muốn như thế nào? Mỗi ngày ở trước cửa nhà chúng ta nguyên rửa tiểu thư đi tìm chết còn chưa tính, bây giờ còn dám ở chỗ này nói chuyện không ngừng, có tin ta quát ngươi hay không!" Thanh âm hung hãn của Lục Trúc đang ở phía trước ta, ta hiểu rõ biểu muội này cũng đang ở vị trí đó.

Có lẽ là sợ Lục Trúc thật sự đánh nàng, vì vậy biểu muội không nói tìm đại phu nữa. Mà là uất ức nhỏ giọng riu rít hai tiếng, mềm nhũn gọi biểu ca.

Hiện tại biểu ca của nàng đang cầm lấy tay ta bị thương và cuồng loạn đủ kiểu, nghe thanh âm mềm nhũn này của biểu muội, hấn lập tức quát biểu muội: "Không nên gọi ta, Yên Nhiên hiện tại đang sống chết không rõ, ngươi lại có mặt mũi nào kêu biểu ca ta nữa. Vết thương trên người ngươi thực sự do Yên Nhiên gây ra sao? Yên Nhiên là nữ tử nhu nhược thiện lương như thế, nàng như thế nào lại khi dễ ngươi như vậy? Một người hôn mê, thì làm sao khi dễ được ngươi."

"Cái gì? Nữ nhân này còn vu cáo hãm hại tiểu thư nhà ta! Đừng nói tiểu thư nhà ta không biết làm chuyện như vậy, chính là ta cũng sẽ không, ta mới sẽ không chỉ néo ngươi, ngươi dám tới ta liền dám hành hạ đến ngươi sống không bằng chết!"

Biểu muội đáng thương lại bị Lục Trúc chỉ vào lỗ mũi mà mắng, Lục Trúc hôn một cái, biểu hiện thật tốt.

"Biểu ca, ta không có, ta không nói đây là nàng làm, làm sao ngươi có thể hiểu lầm ta như bọn họ! Biểu ca." Thanh âm của biểu muội nghe không ra tức giận, vẫn yếu đuối như thế. Âm thanh này bình thường nghe được rất làm cho người ta đồng tình, nhưng trước cảnh ngộ còn bị kịch và đáng thương hơn nàng đang ở trước mặt, nàng giả bộ đáng thương liền trở nên rất rõ ràng.

Tài tử lần này không bị dạng của nàng mê hoặc nữa, điều này làm cho ta nằm ở trên giường không thể tùy tiện mà lộn xộn đây rất là cao hứng. Tài tử hiện tại hình như tìm về được chút thông minh, bởi vì, hấn thể nhưng đã nhận ra mưu kế vài ngày trước của biểu muội.

"Mấy ngày trước ngươi nói với ta là tới tìm Yên Nhiên, nhưng Yên Nhiên lại không chịu trở về cùng ngươi, sau đó, ngươi liền không cần thận cho ta nhìn thấy vết thương trên người ngươi. Yên Nhiên hôn mê ở đó làm gì có chịu hay không chịu? Ngươi tò về rõ ràng như thế, không phải là muốn cho ta hiểu lầm Yên Nhiên sao? Không ngờ, không ngờ mấy năm không thấy, ngươi thế nhưng thành nữ nhân ác độc như vậy!" Tài tử a tài tử, ngươi thông minh một phen, thật là làm cho ta ngoài ý muốn. Chỉ là, thông minh vẫn là tra nam thôi.

Biểu muội hiện tại ném trái cái gì gọi là một thân một mình rồi, biết cái gì gọi là có miệng nói không ra bị một búng máu nhồi ở cổ họng rồi chứ? Biết rõ mình bị hiểu lầm, ngoài sáng biết rõ đối phương là có ý hãm hại lại không người tin, kìm nén chứ? Cảm giác như thế, rất nhiều nữ chính cũng cảm thụ qua, để cho biểu muội thân là vai nữ phụ cảm thụ một chút hình như không tới.

Có lẽ biểu muội nhẫn nại đã đến cực hạn, nàng rốt cuộc nói ra lời nàng muốn nói: "Biểu ca, không phải như vậy, ngươi thật sự bị nữ nhân này lừa! Nàng mới vừa rồi còn ở trong sân đánh ta, làm sao có thể suy yếu thành cái bộ dáng này!"

Rốt cuộc nói ra sao? Rốt cuộc không nhịn nổi sao? Thật ra thì ta cũng không nhịn nổi!

Nhìn thời cơ đã đến, ta đầu tiên là từ từ giật giật ngón tay, khiến tài tử vui mừng nắm chặt tay của ta. Ta lại hơi nhú lông mày, lông mi run lên, cuối cùng, mới chậm rãi mở mắt. Đôi mắt của ta rất là mờ mịt lạnh lẽo hạ xuống, đầu lớn của tài tử cơ hồ lập tức tiến tới trước mặt của ta, cho ta nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ của hấn, vui mừng trong đôi mắt đã gần như tuyệt vọng.

"Yên Nhiên, ngươi đã tỉnh? Ngươi nhìn ta, Yên Nhiên, nghe được giọng của ta sao?"

Ta làm bộ không nhìn thấy hắn, đầu tiên là để cho ánh mắt mờ mịt rất lâu, rồi chậm rãi rơi vào trên mặt tài tử.

Hắn nắm tay ta thật chặt, ta vẫn có chút nghi ngờ khàn khàn giọng nói: "Biểu ca. Ngươi là biểu ca sao?"

"Là ta, là ta! Ta là biểu ca!" Tài tử dùng sức gật đầu.

"Nhưng. . . ." Ta nghi ngờ nhẹ đầu: "Trước đó ta dường như đang nằm mơ. Là một giấc mộng rất dài, ta nằm mơ thấy. Ngươi cùng một nữ nhân mặc bạch y rồi đi, ta nằm mơ thấy. Ngươi nói ngươi yêu nàng, ta nằm mơ thấy ngươi nói. Ngươi không phải là biểu ca của ta. Đứng, ngươi không phải là biểu ca của ta. Biểu ca làm sao sẽ lại một lần nữa rời khỏi ta chứ?" Ta yếu đuối nói chuyện, vừa nói, vừa lắc đầu, hô hấp có chút thở gấp, sắc mặt tái nhợt giống như tùy thời muốn ngất.

Tài tử dùng sức ôm ta vào trong ngực, dùng sức đem ta đầu đặt tại trong ngực, thật chặt: "Ta làm sao sẽ làm như vậy? Yên Nhiên, người ta yêu chỉ có ngươi, ta sẽ không đi cùng người khác. Là ta, ta là biểu ca của ngươi, không phải là người khác, ta chỉ là biểu ca của ngươi!"

A, tài tử ngươi thật biết ăn nói! Chỉ tiếc, qua không được bao lâu, ngươi biểu ca này là muốn làm cũng không làm được rồi.

Chúng ta ở nơi này hai ngày cũng chẳng hề làm gì cả, ngoại trừ kế hoạch A ta giả bộ bệnh ra, chúng ta còn có kế hoạch B đối phó với biểu muội, kế hoạch C đối phó với tài tử! Hiện tại kế hoạch A đã làm được, như vậy có thể tiến hành kế hoạch B!

Ta đưa bàn tay yếu ớt ra, đẩy lồng ngực tài tử ra, chăm chú nhìn hắn: "Ngươi thật sự là biểu ca, không phải là người khác, cũng không có biểu muội khác."

Tài tử nắm tay của ta, vô cùng thâm tình: "Là ta! Ta chỉ là biểu ca của Yên Nhiên!"

Thấy vậy, ta khẽ cười, cười đến rất hạnh phúc. Ta quay đầu, liền thấy sắc mặt giống như tái nhợt của biểu muội đang nhìn ta. Đối với tài tử mà nói, nụ cười của ta là đơn giản mà hạnh phúc, đối với biểu muội mà nói, nụ cười của ta là châm chọc. Biểu muội muốn hung tợn trừng ta, nhưng bây giờ nàng không thể, hiện tại hình tượng của nàng ở trong mắt biểu ca đã đủ xấu, nếu lại lộ ra bộ mặt thật, vậy sẽ không có khả năng cứu vãn nữa, vì vậy, nàng chỉ có thể nhịn.

Ta vui vẻ nhìn vẻ mặt nhẩn nại của nàng, nhìn một lát, quay đầu hỏi biểu ca: "Vị cô nương kia ta dường như thấy qua ở nơi nào, nàng là ai? Tại sao lại ở nhà ta?"

Biểu muội a biểu muội, mau học máu đi! !

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Biểu muội là loại người cho dù muốn học máu, cũng sẽ nhẩn nại. Cho nên, nàng không học máu như nguyện vọng của ta, nàng chỉ là dùng ánh mắt vô cùng uất ức vô cùng bất đắc dĩ vô cùng bi thương thêm không thể tin nhìn tài tử.

Tài tử liền một ánh mắt cũng không cho nàng, loại tra nam trong văn này, sau khi nữ chính tốt đẹp cùng tra nam chính, sẽ phơi bày một mặt vô cùng cận kề của hắn đối với nữ phụ. Hỏi tại sao phải như vậy? Bởi vì tác giả muốn hắn cận kề tới ngược nữ phụ còn tẩy trắng chính mình. Trong nguyên kịch, thời điểm nữ chính bị thương một ánh mắt hắn cũng không cho nữ chính, vậy mà, hiện tại kịch tình bị ta thay đổi, một ánh mắt hắn cũng chưa cho biểu muội thân là nữ phụ.

Hắn chỉ nhìn ta, dịu dàng nhìn ta, sau đó nói: "Ta không biết nàng."

Sau khi biết được bộ mặt thật ác độc của biểu muội, tài tử liền hung ác tàn nhẫn với biểu muội, nguyên văn cũng nói như vậy. Mà biểu hiện hiện tại của tài tử, ta có thể cho rằng hiện tại ta đã rất thành công, thành công khiến cho tài tử nhận thức được bộ mặt thật của biểu muội hay không?

Sau khi nghe lời nói của tài tử, ánh mắt của biểu muội lập tức thay đổi, nàng hình như không cách nào nữa nhẩn nại nữa.

Ngay vào lúc này, ta hướng Lục Trúc giật giật đầu ngón tay, đây là nhắc nhở nàng, nên khởi động kế hoạch B! Lục Trúc được lệnh, ném cái ghế băng bên cạnh xuống đất một cái, cái ghế băng lập tức chia năm xẻ bảy, phát ra một hồi tiếng động không hề nhỏ. Cái ghế băng vỡ không bao lâu, bên ngoài đột nhiên xông tới một người nam nhân vóc dáng cao lớn, tướng mạo khôi ngô.

Nam nhân kia vừa tiến đến, sẽ dùng ánh mắt khóa chặt biểu muội cô nương lại.

"Có thể để cho ta tìm được, nữ nhân này!" Nam nhân khôi ngô nhìn biểu muội lớn tiếng nói: "Kể từ khi ngươi gả vào Trương gia chúng ta, chúng ta làm gì chuyện thật có lỗi với ngươi sao? Độc phụ này! Thế nhưng hại chết đại ca ta còn chưa tính, còn mang theo gia sản chạy trốn. May mà ta một đường đi theo ngươi, mới có thể tìm được!"

Nam nhân khôi ngô đang trình diễn này là ai đây? Đương nhiên là tiểu thúc từ [1]!

[1]: em trai của chồng

Biểu muội vừa thấy nam nhân này, bị dọa đến trắng mặt lui về phía biểu ca: "Không, ta không có hại hần, là chính bản thân hần bị bắt vào đại lao, không liên quan gì tới ta!"

"Còn nói không liên quan gì tới ngươi, ngươi chê ta đại ca không cách nào sinh con, cho nên vụng trộm với Nhị đường thúc của ta, còn có thai! Đại ca ta xóa đi đứa con của ngươi thì có gì sai? Thế nhưng ngươi lại vu vơ tội trạng của Trương gia gia đi tố cáo với quan phủ, làm hại cả nhà của ta bị bỏ tù, làm hại Trương gia ta cửa nát nhà tan!" Nam nhân muốn đến bắt biểu muội, biểu muội thật nhanh bắt được biểu ca, trốn ở phía sau biểu ca, đẩy ta đến giữa giường.

Thân thể ta yếu đuối ngã về phía sau, a, đụng phải cột giường, trong miệng không cẩn thận cắn vỡ thứ gì đó, đau quá.

Lần này ta bị động chảy máu, hết sức thê thảm.

Tài tử thấy vậy, vội vàng kéo ta trở về, ôm trong ngực. Hần hiện tại rốt cuộc cho biểu muội một ánh mắt, hần dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn biểu muội, một lúc lâu mới mở miệng nói chuyện: "Ngươi, không ngờ ngươi lại làm ra chuyện như vậy!"

Biểu muội lần này thật sự khóc lên, vừa khóc vừa lắc đầu: "Biểu ca cứu ta, nếu như bị bắt lại, ta sẽ chết ở trong tay bọn họ, bọn họ hiện tại hận thấu ta!"

Tài tử vô tình đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi làm chuyện như vậy, đương nhiên phải bị trừng phạt. Ngươi muốn ta cứu ngươi như thế nào, tâm tư của ngươi khi nào thì bắt đầu trở nên ác độc như vậy? Hại người Trương gia còn chưa tính, lại còn nghĩ đến hại Yên Nhiên!"

Mặt của biểu muội mặt bây giờ bị sợ đến trắng bệch, nàng thế nào cũng không nghĩ đến chuyện này.

Nội tâm ta cười ha hả, đào bẫy cho đám người này nhảy vào, rất có cảm giác thành tựu.

Biết được kịch tình đối với ta mà nói thật sự là vô cùng hữu dụng, ban đầu tác giả vì ngược nữ phụ, tẩy trắng tra nam chính, dĩ nhiên muốn viết xấu nữ phụ. Lúc mới bắt đầu chỉ là miêu tả biểu muội cỡ nào ác độc hại nữ chính, để đạt được mục đích của mình, khi đó liền đơn giản miêu tả một chút bị kịch nhà chồng nơi nàng gả đến.

Đội nữ chính bị ngược xong, tra nam chính liền bắt đầu muốn tẩy trắng rồi, vì vậy tác giả bắt đầu tát nước bẩn lên người nữ phụ. Trương gia tại sao bị hủy? Bởi vì biểu muội, cái này cũng chưa tính, còn cấp thêm cho nàng một tội danh vụng trộm. Sau khi làm cho biểu muội không thể bị tố đen hơn được nữa, lại để cho tài tử lạnh lùng vô tình đối xử với biểu muội để tẩy trắng bản thân mình.

Hiện tại a, ta vừa muốn cho nước bẩn dội ra ngoài, cũng muốn cho tài tử không có cơ hội tẩy trắng.

Biểu muội bị kích thích lớn, thế nhưng không chút nào phát hiện tiểu thúc nhà nàng nét mặt rất cứng ngắc, từ đầu tới đuôi chỉ có một nét mặt dửng dưng, lông mày cũng không động, âm thanh càng thêm không hề phập phồng. Đúng rồi, nàng làm sao có thể nghĩ đến một tiểu thúc về mặt dửng dưng như vậy không phải là tiểu thúc nhà nàng đây? Nàng làm sao có thể nghĩ đến, "tiểu thúc" này đang rất nghiêm túc đọc thuộc lời thoại đây?

Nếu thật sự là tiểu thúc, lúc này cũng không phải là mang theo lời kịch vạch trần tội trạng của nàng, mà là trực tiếp động thủ rồi.

Tài tử không chịu giúp biểu muội, biểu muội lúc này liền tuyệt vọng. Đột nhiên, một cây chủy thủ bị nhét vào trong tay biểu muội, nàng thậm chí không biết là người nào nhét.

Lục Trúc nhìn tay mình, tựa như mới vừa rồi nàng chẳng hề làm gì cả, vênh ngón út lên.

Trong chớp nhoáng này, ta đối với động tác nhanh chóng của Lục Trúc cảm thấy kính nể! Mặc dù, kịch bản này là ta an bài tốt, nhưng Lục Trúc cũng làm tốt nhất, không hề đã được dạy dỗ!

Trong tay biểu muội đột nhiên có cây chủy thủ, hơn nữa từ hướng nhìn của tài tử cũng không thấy được là ai đưa chủy thủ cho nàng, chờ khi biểu muội mờ mịt quay đầu, tài tử lập tức khăn trương đem ta bảo hộ ở trong ngực.

"Ngươi muốn làm cái gì? Còn không buông thứ trong tay xuống. Ngươi đã làm sai nhiều chuyện như vậy rồi, còn muốn vẫn sai lầm thêm sao? Ngươi tỉnh táo chút đi!" Tài tử trần đầy phồng bị nhìn biểu muội, háo hạo che chở ta.

Ta hướng về phía biểu muội lộ ra một nét mặt cong cong, lần nữa sâu sắc kích thích biểu muội.

Nàng run rẩy cầm chủy thủ trong tay, ánh mắt quét qua mỗi người chúng ta ở đây.

"Đều là các ngươi làm đúng không đúng? Các ngươi thông đồng để hãm hại ta! Biểu ca, ngay cả ngươi cũng không tin tưởng ta!? Đúng, chuyện của Trương gia là ta làm, ta chỉ muốn cuộc sống trôi qua khá hơn một chút mà thôi, có gì sai? Tại sao mỗi người các ngươi đều muốn vu cáo hãm hại ta, tồn

thương ta! Biểu ca, nếu không có người nữ nhân này, chúng ta cũng sẽ không biến thành như vậy." Nét mặt biểu muội này sinh ác độc, nằng hung hăng nhìn ta chằm chằm: "Người đã hại ta như vậy, ta cũng không để cho người sống dễ chịu!"

Nói xong, biểu muội cầm chủy thủ liền xông vọt về phía ta, tốc độ vô cùng nhanh.

Tài tử kêu to: "Dừng tay!"

Vậy mà, biểu muội đã vọt tới trước mặt, trốn chạy không kịp. Từ phương hướng tài tử không thấy được ta khẽ nhếch miệng, nhìn tài tử xoay người nhào tới trên người ta, bị một đao của biểu muội. Biểu muội là một nữ hài tử, hơi sức không tính là lớn, vì vậy bị thương không sâu, cũng không thương tổn đến nội tạng, đao chỉ là đâm vào mông của tài tử mà thôi.

Tài tử không hoài thai, tổn thương cũng không phải là bưng, vì vậy hẳn không sinh non nguy hiểm. Ta hơi tiếc nuối, chủy thủ này, làm sao không hề có chút gai bên trong, nếu có như vậy. Tài tử sẽ nửa đời sau đều đại tiện không khống chế. Ô, ý tưởng này hơi bi ối, vẫn là dừng lại thôi.

Biểu muội một đao đâm trúng cái mông tài tử, tài tử đau đến hí một tiếng. Ta giả bộ lo lắng che bít vết thương của hắn, trên thực tế cũng đẩy chủy thủ sâu thêm vào mấy phần, khiến tài tử vốn yếu ớt đau đến hôn mê bất tỉnh. Nhìn tài tử té xỉu ở trong lòng ta, cái mông chảy máu, ta cười cười.

Biểu muội trừng lớn mắt, vừa muốn nói gì, lại bị "Tiểu thúc" một tay đao đánh ngất, lôi ra ngoài.

Mất máu quá nhiều cũng sẽ chết người, vì vậy ta cùng Lục Trúc hợp lực đem tài tử dời đến trên giường, để cho hắn nằm sấp, tiếp đó để Lục Trúc đi mời đại phu.

Sau khi đem biểu muội ném vào phòng chứa củi, A Tam quân rút cuộc tháo tằm da dữ tợn trên mặt ra. Ta sợ hắn diễn không giống đặc biệt để cho Sợ ca giúp một tay đem tằm da mặt này làm cho vô cùng dữ tợn, cũng bởi vì như thế, gương mặt này liền bị cố định trạng thái "hung ác", dùng để dọa người vô cùng thích hợp.

Sau khi kéo da mặt dữ tợn xuống, lộ ra A Tam vẫn là mặt không biểu tình như vậy.

Nhìn đến gương mặt này của hắn, ta có thể tưởng tượng ra được hắn mới vừa rồi là thế nào đọc lời kịch, đứa nhỏ này.

Lần này, chúng ta phân công hợp tác vẫn rất hoàn mỹ như cũ, ta giả bộ bệnh, Lục Trúc phụ trách vu cáo hãm hại, Sợ ca phụ trách hậu cần tạm thời không cần ra mặt, A Tam phụ trách học thuộc lòng. Kế hoạch B lần nữa hoàn thành dưới sự hợp tác hoàn mỹ của chúng ta, hiện tại, cũng chỉ còn lại một màn ngược cuối cùng, kế hoạch C!

Rất nhanh, Lục Trúc liền mời đại phu trở lại, đại phu nhìn cây chủy thủ đâm trên mông tài tử, ngoài ý muốn một lúc lâu.

"Tiên sinh gần đây thế nào lắm tai nạn như thế, đây đã là lần thứ ba lão phu thấy tiên sinh bị thương." Lão đại phu vuốt chòm râu thật dài, cảm thán nói như thế.

Đầu ta xuất hiện danh hiệu hoa lệ "Hại hắn lắm tai nạn", lo lắng nhìn nét mặt tái nhợt của tài tử.

"Đại phu, phiền toái." Về mặt ta muốn bao nhiêu thâm tình liền có bấy nhiêu thâm tình, muốn bao nhiêu nghiêm túc cũng có bấy nhiêu nghiêm túc nhìn chăm chú vào tài tử, nội tâm vui mừng nở một đóa hoa nhỏ.

Lão đại phu nên băng bó cho tài tử, ta không nên nhìn nữa, liền dẫn Lục Trúc đi ra ngoài. Chúng ta điên a điên a chạy đi nhìn Sợ ca lúc này đã dịch dung thành "biểu ca". So với tài tử mà nói, biểu ca này khí vũ hiên ngang, vóc người cao lớn, tuấn mỹ đến không có chút nhược khí nào!

Quan trọng nhất là, hàng này so với tài tử bền chắc hơn nhiều, không hổ là hán tử thô ráp.

Đại phu rút đao ra cho tài tử, ta liền để cho A Tam lưu lại giúp đỡ, dù sao lúc này tài tử cũng không được. Cũng tốt, hôm nay chúng ta có thể hào hào thu thập một chút, đợi ngày mai đến, lại trình diễn kế hoạch C cứu tinh tài tử, lại ngược, rồi kết thúc công việc bỏ chạy! Chờ khi tài tử phát hiện không đúng, chúng ta đã đi từ lâu, hơn nữa, lấy sự thông minh của hắn, ta rất hoài nghi hắn có thể phát hiện ra cái gì không đúng hay không.

Chúng ta đã sớm mua một chiếc xe ngựa để ở hậu viện, Sợ ca dựa vào khuôn mặt tuấn mỹ tiêu sái của biểu ca ôm bảo bối gà nhà hắn lập tức đưa vào trong xe, gà này hẳn chuẩn bị mang đi, sân này sao, cuộc sống này sao, dù sao chúng ta hoàn toàn không thiếu bạc. Nếu tương lai có khả năng rời khỏi thế giới này, bạc cũng không mang đi được, còn không bằng tiêu xài sạch sẽ ở thế giới này.

Như đã nói qua, ta hiện tại mới phát hiện, mọi người đều là dùng của ta bạc nuôi dưỡng, vậy ta là nuôi nhiều dạng ăn cơm chùa sao? Ta vừa nghĩ tới, vừa lấy bảo bối bột thuốc của ta ra, đi trước hạ thuốc biểu muội, để cho nàng trong vòng bảy canh giờ cũng không tỉnh lại, lại nhìn đến tài tử. Hắn bảy giờ còn đang hôn mê, lão đáng thương.

Ta hào phóng nhường phòng của mình lại, cùng Lục Trúc nhét chung một chỗ ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, ta vẫn thức dậy đặc biệt sớm, bởi vì muốn sớm giải quyết một chút, ta đây sáng sớm hưng phấn đến không được. Mặc dù ta đặc biệt hưng phấn, vẫn là muốn giả vờ giả vịt. Ta đem điểm tâm, vào phòng, chỉ thấy tài tử đang khẽ mở mắt ra.

Ta nhìn thấy hắn tỉnh, lập tức vui mừng bước nhỏ đi tới, để bữa sáng ở một bên trên bàn.

"Biểu ca, người đã tỉnh?"

Tài tử mờ mịt gật đầu một cái, qua một hồi lâu, mới phục hồi tinh thần lại, dùng ánh mắt lo lắng nhìn ta: "Thân thể của người thế nào, làm sao đã xuống đất rồi."

Ta lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên, suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là nói: "Đại phu nói là hồi quang phản chiếu, chỉ là, ta mới không tin những thứ này. Chẳng qua là cảm thấy rất lo lắng cho biểu ca, đột nhiên thân thể cũng có hơi sức, ta nghĩ có lẽ là bệnh mau khỏi rồi."

Tài tử lộ ra biểu tình lo lắng hơn, không nói gì.

Ta cảm thấy, lời này của ta rất già, nếu tài tử tin, chỉ có thể trách chính sự thông minh của hắn, không thể trách ta.

Ta dịu dàng bưng com đi qua, tro mắt nhìn tài tử: "Ta cho người ăn được không?"

Tài tử làm sao có thể cự tuyệt, dĩ nhiên là gật đầu nói tốt lắm. Tài tử lúc này còn không biết, đây là một bữa cuối cùng trước bi kịch. Bởi vì đã dự đoán sau này tài tử sẽ có bao nhiêu bi kịch, lúc này ta muốn bao nhiêu dịu dàng liền có bấy nhiêu dịu dàng, khiến tài tử sinh ra ảo giác hắn hiện tại vô cùng hạnh phúc.

Sau khi hắn ăn điểm tâm xong, ta liền bưng chén đi ra ngoài, còn thân thiết đóng cửa lại cho hắn. Ta đi tới phòng bếp bên ngoài cầm chén để xuống, liền cùng Lục Trúc đi về phía phòng chứa củi. Chúng ta phải làm chút chuyện bí ối, chuyện có bao nhiêu bí ối đây? Chính là xé y phục của một phụ nhân đã có chồng, đưa đến trên giường một người chưa lập gia đình là biểu ca.

Ta cùng Lục Trúc liếc mắt nhìn nhau, tà ác cười.

Trong kịch bản của ta, hiện tại biểu ca thật cũng nên ra sân, hắn phải đột nhiên xuất hiện, đi kích thích tài tử! Vì kịch hay phía dưới, ta cùng Lục Trúc động tác lố lăng xé y phục của thiếu phụ kia, lại tiếp tục vui vẻ trở về nghe lên

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Chờ khi ta cùng Lục Trúc chạy đến, nhân vật chính Sẹo ca đang mô phỏng con chó phui phui vạt áo của mình, đứng ở cửa chưa đi vào. Hắn một thân cảm y ngọc đới, giả bộ phú quý giàu sang! Nhưng ta tìm cho hắn y phục như vậy, cũng không phải để cho hắn một mình đứng ở cửa ra vào giả bộ không vào được.

Ta mang theo Lục Trúc đi tới, dùng ánh mắt vô cùng nguy hiểm nhìn hắn.

Sẹo ca hướng ta nháy mắt mấy cái: "Vợ, người ngồi ta đi." Hắn nói xong, còn mở ngực của mình về phía ta.

Ta ngồi hắn cái X, bây giờ là lúc ngồi sao? Hơn nữa, tại sao bảo ta ngồi?

Sẹo ca vẫn nhìn ta, mở miệng nói: "Lúc trước ta ôm gà, trên người dường như có mùi gà, sau đó ta cảm thấy như vậy rất có thể sẽ bị nhìn ra không đúng, vì vậy ta bôi chút phấn sáp lên."

A, khó trách Sẹo ca bây giờ nhìn lại bảnh bao khác biệt. Không đúng, hiện tại là lúc bảnh bao sao?

Hàng này tại sao có thể kỳ lạ như vậy, khi hắn mặt sẹo biểu hiện đủ kiểu ngây thơ nghe lời. Nhưng sau khi thay khuôn mặt dễ nhìn xong, hắn liền miệng ba hoa lại vô sỉ rồi, bây giờ còn bảnh bao.

"Ta cái gì cũng không ngồi thấy, người mau đi vào đi, còn cái thứ người bôi lên người kia là Lục Trúc chuẩn bị cho ta dùng sao? Đó là thứ đồ nữ nhân dùng!"

Sẹo ca làm bộ không thấy ta hípc đôi mắt rất nguy hiểm, hắn lắc lắc đầu, hiện ngọc quan hoa lệ châu báu trên đầu, lại dựng ngón tay lên hướng chúng ta "hu" một tiếng, mới nện bước bước chữ bát đi vào phía trong. Thấy Sẹo ca rút cuộc nghe lời đi vào rồi, ta mang theo Lục Trúc bước chân nhẹ nhàng nằm ở cạnh cửa.

Chúng ta chỉ phụ trách lột y phục, A Tam cảnh ngộ bất hạnh phụ trách mang thiếu phụ bị vãi rách bọc lại tới đây. Vì vậy, hắn bỏ lỡ trận đùa giỡn này rồi.

Ta lấy một cây đuũa, dùng sức chọc một lỗ trên cửa sổ. Ta cùng Lục Trúc chồng lên nhau, nhìn xuyên qua cái lỗ đó vào bên trong. Thành thật mà nói, ta đối với diễn kỹ của Sẹo ca không có lòng tin gì, nếu hắn diễn hỏng thì làm thế nào đây? Hơn nữa, ta cảm thấy tài tử thô ráp này so với Quý công tử, hắn hẳn là nên diễn son đại vương thì hơn!

Vì vậy, ta phải nhìn chăm chăm, tránh cho hấn xảy ra chuyện gì.

Sợ ca đầu tiên là vất tay ra phía sau rồi đi vào, hiện tại tài tử cũng không ngủ. Ta nghĩ cái mộng của hấn nhất định rất đau, cho nên không ngủ được, còn khuôn mặt đại hấn. Sau khi Sợ ca tiến vào, tài tử liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hình dạng kia quá giống mình. Tài tử nhìn thấy Sợ ca, quả quyết hít vào một hơi.

"Người...người là"

"Không sai, ta chính là người người nghĩ." Sợ ca bắt đầu đọc thuộc lời thoại, hơn nữa một cước đạp lên cái ghế bên cạnh, một bộ khí phách lộ ra ngoài.

Nhìn biểu hiện của hấn, ta chỉ có thể yên lặng gật đầu một cái: quả nhiên bá vương khí của Sơn Đại Vương thật nặng!

Ta sắp xếp rõ ràng là Sợ ca phải tiêu sái xuất hiện, đi tới trước mặt tài tử, từ trên cao nhìn xuống tài tử, khoe miệng phải giễu cợt, ta không có bảo hấn đạp ghế băng, ta thật sự không bảo hấn làm vậy, hấn thế nhưng tự mình sáng tạo! Chẳng lẽ, hấn cảm thấy như vậy càng thêm có khí thế, đứng được cao hơn sao? Hấn cho là hấn là thô phi Hoàng đế sao?

Ta ở bên ngoài yên lặng học máu.

Tài tử giãy giụa bò dậy, nhìn về phía Sợ ca: "Ta không ngờ, trên thế giới thật sẽ có hai người tương tự thể này."

Lúc này, Sợ ca lập tức đáp: "Thế giới rộng lớn không gì không có, hai người đáng đáp tương tự có gì kỳ quái đâu, có gì ngạc nhiên đâu." Bộ dáng giễu cợt của Sợ ca rốt cuộc đi ra rồi, hấn sờ sờ tóc của mình, vô cùng bảnh bao tiếp tục nói: "Chỉ là, ta không ngờ, tức phụ nhà ta. Không đúng, biểu muội nhà ta thế nhưng lại gặp người."

Đọc thuộc lời thoại mà cũng thiếu chút nữa sai rồi, bạn hữu ta sẽ sớm cho người quý, người chính là tự động phát huy đi.

Có lẽ Sợ ca nghe được tiếng lòng của ta, hấn quả thật tự động phát huy.

"Ta đem biểu muội hảo hảo đặt ở trong nhà, không ngờ nàng thế nhưng tự mình chạy ra ngoài, còn gặp con gà yếu ớt có đáng đáp tương tự ta một chút. Thân người không có mấy lạnh thịt, đầu óc lại không đủ thông minh, đi đường còn phải lắc lắc hai ba cái, càng bị nữ nhân đùa giỡn xoay vòng vòng, ta cảm thấy, lớn lên giống người, quả thực là sự sỉ nhục của ta. Cũng may, đáng đáp người chỉ là có một chút giống ta, lại không có sự cao lớn của ta, cũng không có sự thông minh của ta, còn không có tiền cùng vẻ ngọc thụ lâm phong người gặp người yêu của ta." Sợ ca nói xong, đem tài tử nhìn từ trên xuống dưới tổn hại một trận, ánh mắt kia, khi dễ, chỉ chỉ chỏ chỏ, tựa như bác gái chọn gà mua về nhà làm thịt ăn. Chờ sau khi hấn chọn xong, tài tử đã nói không ra lời.

Sợ ca vừa gây tổn hại cho người khác vừa tự kỷ khen ngợi bản thân, tuyệt không ngược một chút nào sao?

Ta hồi hận nhìn Lục Trúc nhỏ giọng nói: "Ta không nên thả đại ca ôm gà ra."

Lục Trúc an ủi sờ sờ đầu của ta, nhưng ta vẫn cảm thấy rất ưu thương.

Sợ ca vẫn còn đang tự do phát huy: "Cũng may, bởi vì người thành ra như vậy, ta cũng không sợ ta lần xuất hiện trước mặt biểu muội ta mà nàng không chấp nhận ta. Thương thế của người thật tốt, bị thương thật tốt!" Sợ ca một tay đưa qua, dứt khoát điểm lên á huyết của tài tử, khiến cho hấn có hỏa không phát ra được, không thể tức giận ra được. Sau khi Sợ ca khen người xong, lấy áo khoác của người ta, mặc lên người mình.

Trên mộng áo có một dấu vết màu đỏ, đó là từ vết thương của tài tử.

Tài tử trơ mắt nhìn đại ca ôm gà vô si cỡi áo của hấn mặc lên, đổi các loại trang phục một phen, ném tài tử chỉ mặc một áo lót xuống gầm giường. Sợ ca đổi lại y phục của tài tử, giả dạng làm tài tử giả thật biểu ca thật nằm lại trên giường.

Lúc này, đến lúc ta ra sân rồi. Lục Trúc tạm thời không có phản diễn, vì vậy nàng ở bên ngoài mai phục.

Nhân vật ta an bài cho Sợ ca vốn là biểu ca thật phong lưu tiểu nhân vô sỉ, hấn ra sân đem tài tử kích thích một phen, châm chọc tài tử làm giả y cho hấn, tốt nhất là khiến người tức đến học máu, sẽ lột y phục của hấn xuống mặc vào. Nhưng Sợ ca quả nhiên thẹn với kỳ vọng của ta, đem một bánh bao lưu manh vô sỉ khoắc họa đến ăn vào gối sâu ba phân!

Hấn quả nhiên là một hấn tử thô ráp, vai diễn của hấn quả nhiên thích hợp nhất làm. Sơn Đại Vương.

Bởi vì hiện tại tài tử đang ở dưới gầm giường không thấy được bộ dáng của ta, cho nên mặt ta không chút thay đổi liền tiến vào. Ta nhu giọng nói, như một con hoa hồ điệp bay vào, nhẹ giọng gọi một tiếng biểu ca, một quyền thụi trúng bụng Sợ ca.

"Biểu ca làm sao người xuống giường, người khỏe lên nhiều rồi sao?"

"Đúng vậy, ta đỡ hơn rồi." Sợ ca nắm tay của ta muốn lấy tay ta ra, ta một cái tay khác vịn chặt tại hấn: "Nhưng ngày hôm qua bị thương nặng như vậy, có muốn mời đại phu đến xem thử nữa hay không?"

Sợ ca nhú gương mặt đọc thuộc lời thoại: "Ta cảm thấy ta đã tốt hơn nhiều, thời gian tới nơi đây đã không ngắn, cho nên chúng ta vẫn là về nhà đi, trong

nhà còn có chuyện buồn bán chưa xử lý."

"Như vậy sao? Vậy cũng tốt!" Ta mở miệng cười.

"Đừng!" Dưới giường truyền ra âm thanh như vậy.

Sợ ca cùng ta liếc mắt nhìn về phía dưới giường, ta mở miệng nói: "Mới vừa rồi là âm thanh gì?"

"Có lẽ là chuột." Sợ ca vỗ vỗ ván giường, ván giường liền phát ra âm thanh nguy hiểm, sụt xuống phía dưới: "Chúng ta vẫn là đừng lãng phí thời gian nữa, xe ngựa ta sớm đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta lên đường thôi." Nói xong, Sợ ca bắt đầu bổ sung lời kịch quên mất lúc trước, hần đề thấp âm thanh mở miệng nói với người dưới giường

"Từ đầu tới cuối, biểu muội cũng không nhận thức một người tên là ‘Đoan Mộc duệ’, sự tồn tại của ngươi, chính là một chuyện cười. Biết không? Ngoan ngoan biến mất trước mặt chúng ta đi, nếu không sẽ khiến biểu muội phiền não. A." Tiếng cười lạnh bạc này, ngược lại vô cùng phù hợp với cá tính ta an bài cho biểu ca thật.

Nói xong câu này, Sợ ca liền lôi kéo ta đi ra phía ngoài.

"Còn chưa chuẩn bị xong đồ đâu? Cứ đi như vậy sao?" Ta một bộ cái gì cũng không biết, tựa như bình thường níu lấy tay áo tài tử, hiện tại níu lấy tay áo biểu ca thật. Chúng ta đi ra bên ngoài một chút, người nằm dưới gầm giường cũng có thể nhìn thấy tình trạng của chúng ta là như thế nào.

Nếu muốn ngược tâm, tự nhiên phải diễn đến cùng.

Có gì có thể đáng buồn hơn việc, nàng lại hoàn toàn không biết người nàng yêu là mình chứ? Tựa như lời kịch của biểu ca thật, trong lòng của "Biểu muội" chỉ có "Biểu ca". Mà đoạn thời gian cùng với "Biểu muội" kia, cũng chỉ là "Biểu ca" mà không phải tài tử Đoan Mộc. Cho nên, Đoan Mộc cùng "Biểu muội" có quan hệ gì? Có Đoan Mộc hay không cũng không quan trọng, đối với biểu muội mà nói, có "Biểu ca" liền đủ rồi.

Nhưng đối với Đoan Mộc tài tử mà nói, sự thực chính là phải đối mặt với người nàng yêu không phải là mình, mà là người có dáng dấp tương tự mình kia. Hơn nữa, có lẽ một ngày nào đó hần nói với "Biểu muội" hần mới là người cùng với "Biểu muội" trải qua khoảng thời gian này, "Biểu muội" cũng sẽ không tin, đây mới là chuyện đáng buồn nhất.

"Đi thôi." Sợ ca nói với ta.

Ta gật đầu cười, bộ dáng hết sức nhu thuận. Khi chúng ta sóng vai rời đi, ta nghe được phía sau vang lên âm thanh gì đó, hình như là có người đang gọi tên giả của ta, âm thanh khàn khàn, bi thương lại tuyệt vọng. Thân thể ta dừng lại, đột nhiên ngừng lại, lập tức có thể nghe được âm thanh khàn khàn này mãnh liệt hơn một chút.

Lúc này Sợ ca lại che kín tai ta, cười ở bên tai ta mở miệng: "Nơi này gió lớn, ta che chờ ngươi đi."

Kể từ đó, ta liền cái gì cũng không nghe thấy nữa rồi. Không thấy được tài tử bị Sợ ca cố ý điểm huyết bộ dạng nhếch nhác đến cỡ nào thật đáng buồn. Mặc dù ta chỉ là đơn giản dừng lại, lại bị che kín tai đưa đi, nhưng đây đối với tài tử mà nói, chính là nội tâm hần lại bị giày xéo một trận. Vốn đang trong tuyệt vọng, lại đột nhiên dâng lên một điểm hi vọng nhỏ, đáng tiếc, hi vọng này ngay sau đó liền bị vô tình dập tắt.

Đây là một màn ngược tâm đùa giỡn, ngay từ đầu tài tử đã là người thất bại, chỉ vì hần thừa nhận câu hỏi trước kia ta hỏi hần, hần có phải biểu ca hay không. Thật là tình tiết thể nhân bi thương, khiến cho ta chán ghét như vậy.

Nhưng ta cùng Sợ ca rời đi còn không phải là màn kịch cuối cùng.

Sợ ca mới vừa rồi điểm huyết đạo tài tử, hần vốn không thể phát ra âm thanh, nhưng muốn giải huyết cũng không phải không thể, chỉ là như vậy sẽ làm cho thể lực của hần tiêu hao rất nhanh. Chúng ta ngây ngẩn ở bên ngoài một hồi, liền trở về. Sau đó, chúng ta thấy được tài tử leo ra khỏi gầm giường đã hôn mê trên mặt đất.

Sợ ca trầm mặc đưa tài tử lên trên giường, lúc này A Tam cũng đưa biểu muội của tài tử tới rồi, để cho hai người ngủ cùng nhau.

Khi còn là nữ phụ, chuyện như vậy ta đã từng làm, đặt nữ chính đang hôn mê cùng nam phụ chung một chỗ, khiến cho nam chính hiểu lầm. Lần này ta lại làm như vậy, tính kế cũng không phải nữ chính, cũng không có nam chính.

Ta hiểu rõ cá tính của biểu muội, nàng hiện tại muốn làm cho tài tử bảo vệ nàng, muốn làm cho người nhà của tài tử bảo vệ nàng, cho nên, một khi nàng tỉnh lại phát hiện thấy tình huống này, tuyệt đối sẽ dính lấy tài tử không thả. Mà tài tử, bây giờ đã không còn chút tình yêu nào với biểu muội, dĩ nhiên sẽ chán ghét biểu muội dây dưa, huống chi, hần vừa mới cùng ta cử hành hôn lễ, chuyện này người của toàn thôn đều biết.

Nếu như bị người trong thôn phát hiện hần đang ở chỗ ta ngủ với một nữ nhân khác vừa tới thôn, vậy sẽ là một loại hình ảnh đặc sắc mức nào đây? Danh dự bị hủy hết? Đây sợ rằng còn là một kết quả tương đối đơn giản. Con gái của thôn trưởng không cần, lại đi lấy ta, hiện tại thế nào, lại xuất hiện thêm một nữ nhân như vậy, tài tử rất khó tiếp tục ở lại thôn này mà sinh sống.

Mặc dù hiện tại hần không học máu như trong nguyên tác, nhưng cũng cách học máu không xa. Đối với người như hần, danh dự còn quan trọng hơn tính mạng hần. Hơn nữa, hần còn là một người "trọng tình", người yêu dùng loại phương thức này rời đi, hần muốn như thế nào mới có thể không khổ sở? Dù sao hiện tại hai người kia đặt chung một chỗ, chắc sẽ không cấu kết với nhau làm việc xấu nữa, bọn họ chỉ biết. hành hạ lẫn nhau.

"Muốn trách, thì trách tác giả đi." Ta lấy oán niệm thể ra, phát hiện màu sắc phía trên lại nhạt đi một chút, xem ra ta làm cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Chúng ta ngồi vào xe ngựa rời khỏi thôn kia, một đường hướng nam mà đi. Chỉ có ngày hoàn thành nhiệm vụ đó ta mới thấy thoải mái nhất, không cần nguy trang, muốn làm cái gì thì làm cái đó, nhưng quá đáng tiếc chính là, thời gian thoải mái như vậy rất là ngắn ngủi.

Phần lớn thời giờ, ta phải đi tính kế người khác, bởi vì nghĩ quá nhiều, chính là ép mình, cũng phải nhanh một chút hoàn thành nhiệm vụ. Ta hiểu rõ, chỉ có vượt qua tất cả kịch tình, ta mới có ngày thật sự thoải mái.

Một ngày kia, đã trở thành động lực cho sự cố gắng của ta rồi.

Trên xe ngựa lưng la lưng lay, người ngồi cũng không yên ổn, nhưng tâm tình ta vẫn không tệ. Ta ôm oán niệm thể trong tay, cong khóe miệng cười, màu sắc phía trên luôn thay đổi, điều này cũng nói rõ, hiện tại nội tâm tài tử cùng biểu muội đang bị hành hạ.

Ta nghĩ, vật này hoàn toàn trong suốt rồi, chính là thời điểm tất cả mọi chuyện được giải quyết. Phía sau còn có ai nữa, một tên xui xẻo, một tướng quan mất tằm độc ác, a, một vị Vương khác họ, còn có. Một hoàng đế tự cho là thâm tình lại cận bã cực hạn.

Kịch tình tiếp theo hẳn là, nữ chính ta đây đau lòng rời đi, lại bị bọn buôn người bắt cóc, bị bán đi, thật là cuộc sống lắm tai nạn, tác giả hết lần này tới lần khác không an bài cho nữ chính thuộc tính phản kháng, đại đa số là đến cuối cùng bị ngược đến không thể ngược hơn nữa, phải gặp được một nam nhân khác, mới có thể khiến nữ chính phấn khởi một lần.

Chỉ là, loại phấn khởi này cũng là chạy khỏi ổ sói, lại rơi vào huyết hồ.

Dù sao chính là ngược đủ kiểu là được, không cho nữ chính cơ hội thờ đóc, vẫn tiếp tục ngược. Khiến những người chấp niệm mãnh liệt kia thắng một đường theo dõi tiêu thuyết, muốn xem kết cục, muốn xem nữ chính hoàn toàn chuyện ngược tình thể trở lại đi ngược.

Ai biết, tác giả này không phải kiểu bỏ mẹ bình thường, chính là không ngược.

"Bạn hữu, ngươi có cảm thấy, ta vô cùng độc ác hay không? Người nọ còn chưa làm gì, cũng đã bị ta tính kế thành cái bộ dáng này." Ta vừa vuốt đồ trong tay, vừa nói.

Sẹo ca ôm sủng vật gà của hắn, chậm rì rì trả lời: "Ngươi đừng độc ác với bản thân mình là được, ta sẽ không đứng ở phía bọn họ để suy nghĩ vấn đề này, bởi vì ta không phải bọn họ, ta cũng sẽ không có nhiều khúc mắc với ngươi như vậy. Cho dù muốn nói ta rất hiểu ngươi, nhưng ta cũng vẫn như cũ không thể hiểu được ngươi, bởi vì những chuyện ngươi trải qua ta chưa từng trải qua, Ta bây giờ có thể làm, chính là để cho mình hiểu ngươi."

"Nói xong thật làm cho người cảm động a bạn hữu." Ta nhàm chán ngáp một cái, vén rèm lên nhìn ra phía ngoài: "Nói như thể ngươi yêu ta, nhưng tâm ta quá cứng rắn rồi, trừ phi dùng nhiệt huyết đổ vào, nếu không sẽ không thể mềm xuống. Ta dường như, không cách nào yêu ai."

"Thật sao?" Tay đang sờ lông gà dừng một chút, lại nói tiếp: "Vậy có quan hệ gì với ta, ta không ngu ngốc đến mức khiến cho mình máu chảy thành sông để tưới lên tâm của ngươi." Thời điểm Sẹo ca nói đến đây, ánh mắt rất sâu, mang theo một loại độ sâu ta không muốn nhìn.

Thấy ta không lên tiếng, hắn lại nói: "Ca không muốn tình yêu của ngươi, vợ, ngươi cho ta đứng phía sau người cùng tin tưởng ta là được."

Tuy nói không cần tình yêu, chẳng lẽ hắn không biết hai điều kia đối với ta, còn hiếm thấy hơn tình yêu, hiếm thấy hơn bất kỳ thứ gì, hơn cả thứ tình yêu treo ở khóe miệng? Thật là tên giảo hoạt.

Thành thật mà nói, thời điểm tính kế tính tới tính lui, áp lực của ta thật lớn, trước đó Sẹo ca mặc dù ra sân không theo an bài, lại đột nhiên làm cho tâm tình ta thoải mái không ít, không nặng nề như vậy nữa.

Ngươi này, ta ngược cũng phải ngược, không ngược cũng phải ngược, nhưng tâm lại sẽ cảm thấy có chút khổ cực. Chỉ là, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy ta khổ cực, người ở bên cạnh ta, chỉ cần nhớ, ta vĩnh viễn là người sẽ mỉm cười tính toán người khác là được.

Chỉ có người này, nên nói hắn quan sát rất tỉ mỉ sao?

Mặc dù thiếu chút nữa cắt đứt kế hoạch ngược người của ta, nhưng sau đó hắn lại cũng nghiêm túc hoàn thành. Động tác che tai lại kia, ta không hề an bài. Ôi, nên nói như thế nào về nhân tài này cho phải đây? Ta khổ não sẽ nhủ lòng này, cuối cùng vẫn là quyết định thuận theo tự nhiên. Thật ra thì, để lấy được tin tưởng của ta, cũng không phải là rất khó khăn, trước tiên không điều kiện tin tưởng ta là được, một phần này, Sẹo ca cùng hai người bên ngoài đang đánh xe kia làm cũng không tệ lắm.

Sắp xếp lại tâm tình có chút lộn xộn, ta bắt đầu nhớ lại bước phát triển của kịch tình. Dựa theo kịch tình, người sẽ gặp, là một đại tướng quân được xưng là lãnh huyết tàn khốc. Đại tướng quân này có một thể tử hân yêu thương sâu sắc, nhưng quá đáng tiếc chính là, thể tử này bị người hạ độc, hàng năm triền miên trên giường bệnh. Mà thuốc dẫn có thể giải loại độc chất này Là tề huyết [1] của trẻ sơ sinh!

[1]: máu cuồng rồn

Nữ chính cảnh ngộ bất hạnh bị Tướng quân mua để dâng tề huyết, lúc trước nữ chính bị biểu muội của tài tử làm bị thương thành như vậy, thật vất vả dưỡng thương tốt chút, rồi lại bởi vì quá nhu nhược quá vô dụng lại thật mỹ mạo, bị bọn buôn lậu lừa bán đi mất, đúng lúc bán cho Tướng quân đại nhân. Tướng quân này rất lãnh khốc vô tình, từ đầu tới đuôi sẽ không cho nữ chính một sắc mặt tốt, hình như cùng nữ chính làm chuyện đó là bôi nhọ hân, bôi nhọ tình yêu của hân.

Kịch tình cường dân, dường như quen thuộc với rất nhiều người, trong loại văn này, nữ chính bị ngược thân rồi có tình cảm với kẻ X mình là chuyện vô cùng tự nhiên, đối với tác giả, đích xác là như vậy. Bị đối xử dưới thủ đoạn tàn khốc lãnh tâm lãnh tình như vậy. Không sai, nữ chính trong lúc vô tình, có tình cảm với Tướng quân.

Cô nương nhân vật chính này tuyệt đối là M, đại não tác giả có bao nhiêu tuyệt thế mới có thể viết ra loại nữ chính này. Hơn nữa trong kịch tình, tác giả đặc biệt miêu tả tra nam ảo tưởng người phía dưới chính là nữ nhân mình yêu nên như thế nào như thế nào đó với nữ chính, chờ mở mắt ra thấy không phải là nữ nhân mình yêu, lại chán ghét đủ kiểu, cảm thấy nữ chính là nữ nhân cực kỳ hạ tiện, khiến cho hân không biết bao nhiêu lần lưu luyến thân thể của nàng như thế nào như thế nào đó, tiếp theo hành hạ thân thể nữ chính đủ kiểu, cái gì va chạm thật sâu, cái gì hạ thể chảy máu.

Cứ như vậy bị giày vò rất lâu thì nữ chính thân kỳ lần nữa mang thai.

Nếu nữ nhân bình thường bị hành hạ như vậy, có thể mang thai đứa bé sao? Nói thật ta rất ngạc nhiên, ta thật sự là quá hiếu kỳ rồi.

Bởi vì nữ chính mang tha, tra Tướng quân bắt đầu đối tốt với nàng một chút, tránh cho trước khi đứa bé thành hình, nữ chính sẽ chết đi. Hân bắt đầu chăm sóc nữ chính thật tốt, bắt đầu hơi dịu dàng một chút với nàng, khiến nữ chính sinh ra ảo tưởng tra Tướng quân yêu nàng, khiến cho bản thân nàng bị ngược tâm một phen. Đầu tiên là rồi rắm Tướng quân yêu là đứa bé không phải là nàng, lại rồi rắm nếu không có đứa bé, Tướng quân cũng sẽ không đối tốt với nàng như vậy.

Tóm lại, chính là đủ loại suy nghĩ tự ngược.

Tình trạng tự ngược của nàng cũng không lâu lắm, Tướng quân phu nhân xuất hiện. Không sai, chính là nữ nhân mà vị tướng quân này yêu, nữ nhân trúng độc vô cùng cần thuốc dẫn xuất hiện.

Một buổi đêm gió lớn, Tướng quân phu nhân một thân hắc y xuất hiện trong biệt viện của nữ chính. Nàng một chút cũng không nhìn ra dấu hiệu bị trúng độc, làm thành một nữ phụ ác độc, nhiệm vụ của nàng đúng là, ngược đãi nữ chính. Đầu tiên là nói ra nguyên nhân Tướng quân là bởi vì nàng mới đối tốt với nữ chính, lại nói ra bản thân thật ra không trúng độc, nữ chính căn bản không cần tồn tại, lại nói ra nàng rất ghét nữ chính, hi vọng nàng tự giác biến mất, lại ném cho nữ chính một lọ độc dược, sau đó rời đi.

Nữ chính dĩ nhiên sẽ không ngoan ngoãn uống độc dược, ngày hôm sau khi Tướng quân tới, nữ chính phản lại bộ dáng nhu nhược trước đây, chất vấn Tướng quân. Hỏi hân có phải có một vị phu nhân hay không, hơn nữa còn yêu phu nhân này, hơn nữa, bởi vì phu nhân kia trúng độc, mới có thể làm như vậy.

Tra Tướng quân tự nhận là mình thẳng thắn vô tư, liền gật đầu thừa nhận. Tướng quân vốn cũng không nói cho nữ chính chuyện thuốc dẫn, cũng không nói cho nữ chính hân yêu một nữ nhân, bởi vì hân sợ nữ chính sẽ thương tổn con của mình, khiến cho hân không chiếm được thuốc dẫn. Nhưng hiện tại nữ chính đã biết, lương tâm của tra Tướng quân tự giác không phụ lòng, cho nên hân thừa nhận.

Tra Tướng quân cảm thấy, người duy nhất hân có lỗi, chính là thể tử thân ái của mình. Tra Tướng quân vốn quyết định, sau khi có được thuốc dẫn, liền giết mẹ con nữ chính, hủy thi diệt tích, không để cho nữ nhân mình yêu biết, hân đã từng như vậy đối với một nữ nhân khác.

Sau khi nữ chính biết chuyện tuyệt vọng, nội tâm bị ngược bao nhiêu khổ phải bàn. Nàng to gan gào thét với Tướng quân, nói phu nhân của hân tới ngày hôm qua đã tới nơi này, nói cho nàng những việc này, nếu không nàng sẽ không biết điều này. Có lẽ bệnh của Tướng quân phu nhân đã tốt hơn, tới hôm qua nàng còn tặng độc dược, muốn độc chết nàng.

Dựa theo logic của tác giả, trước khi chân tướng cuối cùng rõ ràng, tra Tướng quân tuyệt đối sẽ không tin tưởng một chữ của nữ chính. Vì vậy, nghe nữ chính luôn miệng bôi nhọ "Nữ nhân mình yêu mến", hân giận tím mặt, một tay bóp cổ nữ chính, suýt nữa bóp chết người. Hân rộng giận không cho phép nữ chính nói nữ nhân hân yêu như vậy, nữ chính căn bản cũng không xứng nhắc tới nữ nhân hân yêu, từ trong miệng nữ chính nói ra tên của nữ nhân hân yêu, đều là dơ bẩn nữ nhân hân yêu. Người hân yêu đang bị độc hành hạ đến không còn hình người, bộ dạng có chỗ nào tốt.

Nói xong, tra nam giam lỏng nữ chính, cũng không để cho nàng tự sát, cũng không đi gặp nàng.

Chưa hết, trước khi nữ chính hoàn toàn chết, nữ phụ ác độc dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho nữ chủ tiểu bạch hoa.

Cho nên, vào một ngày, nàng một thân bệnh hoạn xông vào chỗ ở của nữ chính, giả dạng mới vừa phát hiện ra chỗ này, cho rằng tra Tướng quân phản bội nàng.

Tra Tướng quân đương nhiên là muốn hướng về phía nữ phụ cô nương thâm tình giải thích các kiểu, nhân tiện bốn cọt nữ chính không đáng giá một đồng.

Nữ chính tan nát cõi lòng thành thành từng mảnh rời, cho dù có hiểu biết rõ nữ phụ cố ý làm như vậy, tra Tướng quân cũng sẽ không tin tưởng nàng!

Nữ phụ vì càng hành hạ sâu sắc nữ chính, liền nói, nếu muốn nàng tin tưởng tra Tướng quân không thay lòng với nàng, liền muốn hấn ở trước mặt nàng dùng hình với nữ chính. Tra Tướng quân không nghe lời nữ nhân hấn yêu sao? Dĩ nhiên sẽ không. Vì vậy hấn cầm trường tiên [2] lên, quát vào người nữ chính, từng quát từng quát nữ chính ruột gan đứt từng khúc, khóc đến không còn hình người.

[2]: vũ khí giống như roi da

Sau đó, lương tâm tra Tướng quân mặc dù phát hiện nhìn nữ chính khổ sở như vậy, tim của hấn cũng co rút đau đớn theo, không nịn được tìm người giúp nữ chính tí mĩ trị thương, nhưng lòng của nữ chính lòng đã sinh ra một vết nứt lớn, không khép lại được. Nữ chính bắt đầu hướng về phía Tướng quân vừa yêu vừa hận, nhưng không cách nào rời khỏi chỗ này, bởi vì nàng vẫn bị giam lỏng. Nữ phụ thỉnh thoảng tới hành hạ nàng mấy cái, hận nàng không thể nhanh chết đi một chút, khi nữ chính thật sự kiên trì không nổi, thật sự sắp chết rồi, bước ngoặt xoay chuyển tới.

Một tiểu nha đầu khắp người toàn bần bần vọt tới trước mặt tra Tướng quân, nói với hấn, thê tử hiện tại của hấn, cũng không phải là thê tử chân chính của hấn, mà là em vợ của hấn giả trang, thê tử chân chính của hấn sớm đã bị thân muội muội của mình đẩy xuống vách núi chết đi. Nha đầu này, chính là tiểu nha hoàn thiếp thân của thê tử Tướng quân. Lúc nàng trở lại, còn mang về thi thể nữ nhân Tướng quân yêu thương.

Nha hoàn nói cho Tướng quân, độc trên người tiểu thư nhà nàng là do thân muội muội hạ. Khi tiểu thư nhà nàng phát hiện ra chuyện này đi chất vấn muội muội, muội muội đẩy nàng xuống vách núi, chuyện này là nha hoàn tận mắt nhìn thấy.

Vì vậy, Tướng quân phu nhân hiện tại căn bản cũng không trúng độc, tất cả đều là giả bộ. Mà những lời nữ chính lúc trước nói với hấn, toàn bộ đều là sự thật, thê tử hiện tại của hấn đích xác là một nữ nhân ác độc. Sau khi xác nhận thì thê tử người mình yêu mến, tra Tướng quân điên cuồng rồi, hấn trở về chất vấn nữ phụ cô nương.

Nữ phụ cô nương thấy sự tình bại lộ, dứt khoát cũng thừa nhận. Hơn nữa, còn nói ra một đoạn chuyện cũ. Khi bọn họ còn trẻ, là nàng gặp Tướng quân trước, cũng yêu tướng quân trước. Không ngờ Tướng quân lại coi trọng người tỷ tỷ yếu đuối vô năng của nàng. Vì vậy nàng muốn độc chết tỷ tỷ, hảo hảo thay thế địa vị của nàng. Ai biết chuyện lại bị tỷ tỷ phát hiện, nàng buộc lòng phải đẩy tỷ tỷ xuống vách núi, thuận nước đẩy thuyền trở thành tỷ tỷ.

Sau khi biết được sự thực, Tướng quân cuồng bạo phần nộ mắng chửi nữ phụ cô nương, giam lại.

Trái tim tra Tướng quân bị tổn thương nghiêm trọng, đến bên cạnh nữ chính để tìm kiếm sự an ủi, trong mấy ngày này, tra Tướng quân rốt cuộc sâu sắc thấy được nữ chính là cỡ nào xinh đẹp cỡ nào hiếm có, cỡ nào nhu nhược, cỡ nào cần người bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Nếu như, cho rằng kế tiếp nữ chính sẽ cùng tra Tướng quân sống hạnh phúc, vậy thì quá ngây thơ rồi.

Mặc dù Tướng quân dần dần tỏ rõ thích nữ chính, hơn nữa vô cùng mong đợi đứa bé trong bụng nữ chính ra đời, nhưng nữ chính đã từng bị hung hăng tổn thương rồi rầm rự ngược. Nàng cũng không trực tiếp bày tỏ tiếp nhận tra Tướng quân, mà là hết lần đến lần khác hỏi tra Tướng quân, người hấn yêu rốt cuộc là ai, là nàng hay là phu nhân kia, nữ chính không ngừng so sánh mình với một người chết, tự ngược thật sâu, quả thực là tự tìm khổ ăn.

Tra Tướng quân đối với nữ nhân mình yêu rất là kiên định, hấn kiên trì cho là, mình yêu nhất, chỉ có phu nhân của mình. Nhưng bây giờ hấn đã thích nữ chính rồi, về sau có lẽ sẽ yêu nữ chính, nữ chính còn có khúc mắc gì? Vì sao phải khổ khổ bức bách hấn, chẳng lẽ muốn hấn quên đi người mình từng yêu tha thiết nhất mới bỏ qua hay sao?

Mới bắt đầu, tra Tướng quân kiên nhẫn giải thích cho nữ chính, hấn sẽ không quên người yêu đã chết đó, nhưng hấn hiện tại cũng thích nữ chính. Sau đó, nữ chính tự mình ngược tâm đến không chịu được, nhất định làm rõ vấn đề này. Nếu như tra Tướng quân không cách nào yêu nàng, nàng cũng không cần tiếp nhận tra Tướng quân.

Nhưng tra Tướng quân lại không muốn buông nữ chính ra, cũng không chịu quên nữ nhân mình đã từng yêu, sau khi phát triển như vậy mấy lần, bọn họ rốt cuộc rùm beng, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng nữ chính, tra Tướng quân lại đem người dỗ trở lại. Đợi khi nữ chính lại một lần nữa ép hỏi hấn, lần nữa rùm beng, cuối cùng cũng bởi vì chuyện đứa bé đem người dỗ trở lại. (Phong: thật là một ~,~)

Hai người bọn họ cứ như vậy ngược thân ngược tâm nhau hết lần này đến lần khác, hành hạ bản thân đến thê thảm không chịu được. Nữ chính bắt đầu rồi rầm tra Tướng quân yêu người nào nhiều hơn, sau đó càng gây gổ càng tranh cãi nhiều, nàng lại rồi rầm vấn đề cũ, tra Tướng quân yêu thật ra là đứa bé của nàng, mà không phải nàng.

Dưới tình huống này, nữ phụ lại xảy ra vấn đề. Sau khi tra Tướng quân lạnh nhạt nàng một thời gian, tâm tình khôi phục lại, bắt đầu tính toán đối phó nàng, nàng nói với tra Tướng quân, nàng mang thai đứa bé của tra tướng quân, cho nên hấn không thể không cần nàng, cũng không thể không cần đứa bé của nàng, bởi vì nàng yêu tra Tướng quân như vậy.

Sau khi tra Tướng quân biết được, do dự không giết nữ phụ. Hắn hồi tưởng lại đoạn thời gian nữ phụ cùng với mình trước kia, những ngày tháng ngọt ngào kia hẳn không biết nữ phụ không phải là nữ nhân mình yêu. Đang do dự, nữ phụ để người ta tiết lộ tin mình mang thai đứa bé cho nữ chính, nữ chính vốn đang tự giã bỏ đủ kiểu, sau khi biết chuyện như vậy, quả quyết dẫn bóng chạy.

Sau khi tra Tướng quân phát hiện ra nữ chính chạy trốn, bắt đầu đau lòng hối hận, hồi tưởng lại là nữ phụ hại chết nữ nhân mình yêu, còn hồi tưởng lại chuyện trước kia nữ phụ hãm hại nữ chính như thế nào, lúc này, hẳn không thể tiếp tục mềm lòng với nữ phụ, đầu tiên là xóa bỏ đứa con ruột thịt của mình, rồi ném nữ phụ cho đám tiểu binh của mình hành hạ, cuối cùng hành hạ đến chết.

Sau khi hành hạ nữ phụ, tra Tướng quân bắt đầu đi tìm nữ chính, nhưng khi hắn tìm được nàng, nàng đã trở thành vương phi của người khác. Tra Tướng quân giận dữ, hối hận, đau lòng, cuối cùng không tiếp tục đi tôn thương nữ chính nữa. Hắn nhớ tới những việc làm của mình với nữ chính ngày trước, cực kỳ hối hận, hắn bắt đầu quân lấy nữ chính muốn được tha thứ.

Trong một lần thích khách hành thích, hắn nhào tới trước mặt nữ chính, thay nàng nhận một đao. Trong nháy mắt đó, nữ chính hoàn toàn mềm lòng, tha thứ cho hắn, nhưng không biết làm sao, nàng đã lập gia đình. Không biết làm sao hơn nữa là. Nam nhân đã từng ngược nàng từng người một xuất hiện cầu xin nàng tha thứ, mà nàng cũng tha thứ, nhưng nàng lại là vương phi của người khác, không thể ở cùng một chỗ với bất kỳ người nào trong bọn họ, nàng chỉ có thể cùng những người này ngoạn tình thân ngược luyến tình thâm, lại cùng Vương Gia trượng phu của mình, tiến hành kịch tình ngược thân ngược tâm.

Sau khi hồi tưởng hết kịch tình, sắc mặt ta dữ tợn rút cây kéo trong bao quần áo ra. Thật là không hồi tưởng không biết, một lần nghĩ đến liền giết mình! Những kịch tình này nếu như ta không khởi động hệ thống hồi tưởng, chắc là sẽ không tự lật xem trong đầu ta, vì vậy, mỗi lần hồi tưởng xong, ta mới có thể tâm tình đều khó nói như vậy.

Quả nhiên, không có lừa bịp nhất, chỉ có lừa bịp hơn. Quả nhiên, không có cầu huyết nhất, chỉ có cầu huyết hơn, quả nhiên, ta liền không nên có hi vọng với logic của tác giả. Mỗi một tra nam chính cùng nữ chính, ta đều có một loại kịch động mãnh liệt cắt bỏ bọn họ, Vương Gia cũng vậy, Giáo chủ cũng thế! Người hiện tại này, mặc dù không có nhiều nữ nhân như bọn họ, nhưng ta cũng có suy nghĩ mãnh liệt muốn cắt bỏ dục vọng của hắn.

Có lòng yêu nữ nhân không dậy nổi, muốn tề huyết không biết tìm người khác muốn sao? Tác giả lại không quy định rõ tra Tướng quân tự mình phải làm ra một đứa bé. A, đúng rồi, đây là âm mưu của nữ phụ mà tác giả đặc biệt an bài. Nữ phụ hạ độc tỷ tỷ như vậy, là muốn để cho mình sinh con cho tra Tướng quân, nhiều ngày sinh tình thay thế được địa vị của tỷ tỷ, ai biết tỷ tỷ thế nhưng lại phát hiện ra, nàng buộc phải giết người, còn mình giả bộ bệnh.

Theo ý tưởng của tác giả, đứa bé này còn cần phải là con ruột của tra Tướng quân sao?

Chạm mặt một thùng cầu huyết, Thiên Lôi tỷ muối tương tàn. Như vậy, tiếp đó, ta nên đối phó muối muối ác độc cùng tra tướng quân này như thế nào đây?

Ta khổ não, ta vừa khổ não, vừa bảo Lục Trúc đưa xe ngựa chạy tới một nơi không có ai, chúng ta bắt đầu vòng tròn làm thành một đoàn thương lượng kế hoạch tác chiến. Đầu tiên ta kể xong chuyện xưa của tra tướng quân, sau đó để các vị phát triển ý kiến của mình.

"Chuyện như vậy rất đơn giản rồi~" Lục Trúc cười đến rất tà ác, nàng loạt xoay lấy ra cây kéo giống như ta: "Loại nam nhân này còn có người muốn cướp quả thật không có thiên lý, cắt bỏ viên tròn tròn để cho hắn cả đời không sinh được đứa trẻ!"

"Quá thô tục rồi, không tốt." A Tam nhìn Lục Trúc nói.

Lục Trúc không cao hứng: "Vay người nói làm thế nào?"

A Tam quả quyết rơi vào trầm tư.

"Tướng quân kia không phải yêu thế tử của hắn sao, muốn ngược hắn, thế tử của hắn mới là lựa chọn tốt nhất." Sẹo ca nói.

Ta vừa nghĩ, ơ, rất đúng, chỉ là, nữ phụ chỉ có cái tên xuất hiện đó đã đi tới một thế giới khác rồi. Ta nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nói: "Chúng ta trước tiên đi tìm nha hoàn thiếp thân của phu nhân tướng quân kia, thế nhưng tướng quân phu nhân chân chính không có, chúng ta không thể làm gì khác hơn là tự mình tạo ra. Bất quá phải làm thật giống, tốt nhất tìm nha hoàn đó đến giúp đỡ."

Nha hoàn đó đối với tiểu thư nhà mình trung thành tận tâm, vô cùng chấp nhận đối với chuyện tiểu thư nhà mình bị hại chết, vô cùng oán hận nhị tiểu thư cũng là nữ nhân ác độc đoạt nam nhân đó. Cũng rất oán giận Tướng quân đại nhân, thế tử bị hại chết cũng không biết, còn ôm em vợ lâu như vậy.

Miệng ta bĩu một cái, quyết định muốn đi đâu.

Ta hiện tại tương đối mạo hiểm, muốn đến kinh đô, rất có nguy cơ bị Hoàng thất phát hiện, nhưng cũng không thể không đi, bởi vì phủ đệ của tướng quân đang ở đó. Sau khi nha hoàn kia đem thi thể tiểu thư nhà mình từ dưới vách núi về, vẫn muốn tìm cách gặp tra Tướng quân, nhưng nhị tiểu thư phòng thủ quá nghiêm mật, chung quanh tra Tướng quân luôn có người của nàng, khiến nha hoàn đó không có biện pháp hành động. Cho đến khi tầm mắt nhị tiểu thư bị nữ chính thu hút, nha hoàn kia mới tìm được cơ hội lao ra, vạch trần bộ mặt thật của nhị tiểu thư.

Hiện tại phu nhân chân chính đã chết đi, chúng ta phải tìm được nha hoàn đó ở chung quanh phủ tướng quân.

Kinh đô cách chỗ chúng ta hiện tại có chút xa, từ chỗ chúng ta tới kinh đô, có chừng trong thời gian 1 tháng, hết cách rồi, ta không có pháp thuật di chuyển trong chớp mắt, mà cũng mang theo vài người, chỉ có thể ngồi xe ngựa như vậy mà đi. Tác giả không thích miêu tả cảnh vật, luôn dùng "Một

tháng sau" "Nửa tháng sau" dẫn thời gian đi, qua một câu nói của nàng, đã đến nơi. Nhưng chúng ta cũng thật sự cần trải qua một tháng đường xa bốn ba.

Dù sao đường xa xa như vậy, ta nghĩ, hẳn Trương lên đường có vài phần không biết có bao nhiêu khổ cực, ta còn không bằng chậm một chút, vừa ngắm phong cảnh ven đường, mang theo tâm tình thoải mái lên đường. Đợi khi tìm được người, mới nên là thời khắc hẳn Trương. Tướng quân phu nhân chân chính bởi vì khi còn sống từng trúng độc, sau khi chết thi thể cũng không thối rữa, vì vậy ta không cần lo lắng.

Cũng đã đi tới tình trạng này rồi, chẳng mấy chốc sẽ trở lại hoàng cung giải quyết đại boss cuối cùng, hiện tại ta phải đối tốt với bản thân một chút.

Cho dù chúng ta một đường đi, một đường thường thức chế độ phong kiến, từ từ mà đi, sau hơn một tháng một chút, chúng ta vẫn đi tới kinh đô.

Sau khi vào thành, Sẹo ca thái độ khác thường biểu hiện vô cùng an tĩnh, con gà kia được Sẹo ca chăm sóc, nuôi phát phì, lông vũ bóng loáng cũng không kêu nhiều nữa. Tình hình Sẹo ca như thế thay vì nói là an tĩnh, còn không bằng nói là đang sốt ruột. Hắn rất không thích mảnh đất dưới chân chúng ta lúc này, ta vô cùng rõ ràng.

Chỗ này, có một tòa hoàng cung. Nơi đó, là nơi Sẹo ca ra đời. Trước khi bị ném ra khỏi hoàng cung hắn đã hiểu chuyện, vì vậy mới có thể bài xích nơi này nh vậy.

Mặc dù lý trí nói cho hắn tất cả nơi này đều không phải là chân thật, hắn chỉ là một nhân vật đáng thương được tác giả sáng tạo ra, nhưng hắn vẫn sống sờ sờ, bị ngược đãi mà lớn lên. Tình cảm của hắn, nhất định vẫn cho rằng một chút thống khổ đều là vô cùng chân thật.

Hắn không giống ta, ta tới sau, cho nên mới lý trí tách bản thân mình ra.

"Tiểu thư, nơi này không hề quả nhiên là kinh đô, thực phồn hoa." Lục Trúc vừa đánh xe, vừa nhìn một chút, than thở không dứt.

Ta nhẹ nhàng cười một tiếng, chỗ ở của Hoàng đế, dĩ nhiên phồn hoa. Sự phồn hoa của nơi này tác giả vẫn mất chút văn chương viết vài nét bút kia mà, nàng viết bao nhiêu phồn hoa, nơi này liền có bấy nhiêu phồn hoa.

"Đi trước tìm nơi dừng chân." Ta mở miệng nói.

"Được, đến khách điểm sao? Hay là lại muốn đi tìm nhà."

"Đi thuê một tiểu viện là được, dù sao ở không lâu." Ta vừa nói, vừa lập tức vén rèm xe lên, nhìn ra phía ngoài. Thời điểm ta lộ đầu ra, rất nhiều người đi đường tò mò nhìn lại, kết quả chỉ nhìn ta mấy lần, liền thất vọng quay đầu đi ai bận việc nấy rồi.

Ta hơi cong môi một cái, quả nhiên, dịch dung đáng vẻ bình thường là cực kỳ cần thiết. Thân là nữ chính, giọng nói của ta nghe vẫn rất dịu dàng êm tai, mới vừa rồi người bên ngoài nghe được tiếng của ta, đại khái cho rằng là đại mỹ nhân. Thật là đáng tiếc, để cho bọn họ thất vọng.

A Tam cùng Lục Trúc đánh xe ngựa ở bên ngoài cũng đã dịch dung, biến thành một vị lão đại gia cùng lão bà bà, mà Sẹo ca, lần này biến thành tiểu sinh anh tuấn hoàn toàn bất đồng với diện mạo vốn có của hắn.

Dù sao đi nữa, hắn mỗi ngày một mặt đều được, hắn thích dịch dung thành cái dạng gì, ta đều sẽ không quản. Chỉ cần không phải đặc biệt nổi bật, nhìn một lần là có thể bắt được là được.

A Tam cùng Lục Trúc đưa xe ngựa chạy tới bên ngoài một tiểu điểm nhỏ, lập tức liền có tiểu nhị phía trước nhận lấy dây cương trong tay hai người, nhiệt tình mở miệng nói: "Khách nấy vị? Muốn phòng ở hay là?"

Lục Trúc nói: "Tiểu thư nhà ta cùng thiếu gia chỉ ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, tiểu nhị, người biết nơi nào nào có nhà cho thuê không?"

Lục Trúc bên kia đi hỏi thăm chuyện nhà ở, A Tam đỡ ta cùng Sẹo ca xuống. Sẹo ca giả trang chính là mím chặt miệng, một bộ lạnh lùng, làm cho người ta thật không dám đến gần. Thấy Lục Trúc hỏi xong, ta cười cười với tiểu nhị, nói: "Tìm cho chúng ta một chỗ an tĩnh."

"Dạ được được, các vị lâu hai xin mời ~" tiểu nhị vui mừng dẫn chúng ta đi về phía trên lầu dành cho quý nhân.

Chúng ta đi theo sau tiểu nhị, một đường đi tới, mới đi đến cầu thang, ta vừa ngẩng đầu, thấy một gã sai vặt đi xuống phía dưới. Ta mắt tinh, nhận ra đây là gã sai vặt bên ngoài đi theo hoàng thượng. Cũng may, lần này chúng ta đến ngoài hoàng thành, để cho an toàn toàn bộ đã dịch dung, nếu không liền gặp xui rồi.

Gã sai vặt này vừa nhìn thấy tiểu nhị lập tức nói: "Thế nào còn chưa mang thức ăn lên?"

Tiểu nhị lập tức quay đầu, thúc giục phòng bếp bên kia, tiếp theo đưa chúng ta đi lên trên. Tiểu nhị chọn cho chúng ta "vị trí tốt" gần cửa sổ lầu hai, ta quét mắt một cái, bàn phía trước chúng ngồi mõ Giáo chủ, bàn phía sau ngồi mõ Vương gia cùng hoàng thượng.

Ta thấy được mấy người này, suýt nữa một ngụm máu phun ra.

Lục Trúc tiến tới bên cạnh ta, nhỏ giọng nói: "Dưới chân thiên tử quả nhiên hung hiểm khác thường."

Ta bắt đầu đi gạt đầu, đi theo Sẹo ca mặt không chút thay đổi, lôi kéo ta ngồi xuống.

Ta cảm thán, những quý nhân kia nơi tốt không đến, cần phải toàn bộ nhét vào nơi này sao? Mà ta lại còn chui vào giữa bọn họ, vận số cũng quá tốt rồi? Được rồi, có lẽ là bởi vì Lục Trúc quá biết chọn chỗ, chỗ như thế cũng có thể chọn được. Nếu có một ngày Lục Trúc xuyên tới hiện đại, ta đề cử nàng đi mua xổ số!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Hai người Lục Trúc cùng A Tam cũng uống thuốc ta làm, vì vậy giọng nói của bọn họ bây giờ khàn khàn tương đối phù hợp với lão nhân, nên không sợ bị người phát hiện. Nhưng ta vốn là người trẻ tuổi, vì vậy chưa uống được vật thay đổi giọng nói, lúc này ta đây vô cùng muốn hỏi một chút, có chút hối hận nào không? Vô cùng hối hận!

Dưới loại tình huống, đột nhiên lui xuống sẽ khiến người hoài nghi hơn, chúng ta chỉ có thể ngồi xuống. Lục Trúc vô cùng có tự tin đối với thuật dịch dung của Sẹo ca, lớn tiếng gọi tiểu nhị bên cạnh vào, chọn món ăn. Hiện tại trên vai bọn họ có chút đồ, mặc dù hành động không tiện lắm, nhưng như vậy lại thêm đáng vẻ của người già, khiến cho bọn họ dễ dàng tiến nhập vào nhân vật hơn.

Nhân vật chính là đứa nhỏ Lục Trúc này quá vui vẻ rồi, phải dùng ngoại vật siết chặt lấy nàng, tránh cho bị lộ.

Sau khi Lục Trúc chọn món xong, ta lập tức vênh tai lên, muốn nghe một chút hai bàn trước sau đang nói chuyện gì.

Ta không nghĩ tới bây giờ Vương Gia có thể ngồi cùng bàn với hoàng thượng [1], cũng không có cãi vã, quan hệ của bọn họ trở nên tốt hơn, có phải đại biểu, một khi ta bị bọn họ phát hiện, sẽ cực kỳ xui xẻo hay không? A, thật là làm cho ta lo lắng. Khi ta đang nghĩ biện pháp nghe lén, ta phát hiện tai của Giáo chủ đại nhân ngồi ở trước mặt cũng giật giật, hình như cũng đang nghe lén hai nam nhân phía sau đang nói gì.

[1]: Ta chú thích một chút, đây là anh thượng nhân nhé, không phải hoàng thượng

Sau khi hẩn nhìn thấy ở giữa có người ngồi, trong ánh mắt rõ ràng thoáng qua một tia chán ghét, rất dễ nhận thấy, hẩn đang trách chúng ta chặn đường hẩn nghe lén.

Giáo chủ hiện tại thay đổi rất nhiều, da không còn tái nhợt như lúc mới gặp, khỏe mạnh không ít, vẻ mặt cũng không tối tăm như trước kia nữa. Thật sự kỳ quái, chẳng lẽ nói lại vật kia rồi hả? Vậy thế giới này cũng quá thần kỳ thôi. Ta thật không dám ngấm nhìn bộ vị phía bắp đùi hẩn, ta biết rõ Giáo chủ là một người nhạy cảm, ánh mắt của ta dám quét qua xem, ta bảo đảm hẩn lập tức phát hiện.

Được rồi, ta trước tiên vẫn không nên rối rắm vấn đề vật kia rốt cuộc còn ở trên người hẩn hay không, thân phận của ta không bị phát hiện, mới là quan trọng nhất.

Giáo chủ biết thân phận ta là Vương Tiểu Hoa, cũng biết ta đều có liên quan đến hoàng thượng cùng Vương Gia, hẩn xuất hiện tại nơi này, nhất định là muốn tìm ra tung tích của ta, ta phải tỉnh táo.

Trước khi món ăn lên, ta an tĩnh uống mấy ngụm trà, vừa nghe Lục Trúc một bộ mặt nông phú chưa từng thấy qua cảnh đời nói chuyện, nói nghe được từ bên ngoài nơi nào chơi vui, nơi nào phong cảnh đẹp, miếu Bồ Tát đồ linh nghiệm, huyền thuyên, sắm vai một vị lão phụ nhân rất đến nơi.

Ta nhất tâm nhị dụng, vừa mỉm cười đáp lại Lục Trúc vừa trọng điểm chú ý tới hai vị huynh đài phía sau ta.

Bọn họ đầu tiên vẫn uống trà, cũng không nói chuyện, cho đến lúc một người trong đó đặt chén xuống, trên bàn xuất hiện một tiếng động rất nhỏ.

"Người chính là không tìm được?"

"Xem ra Vương Gia cũng không hề có thu hoạch."

Ta 100% khẳng định, bọn họ đang tìm ta. Ta trong nội tâm che mặt, ta thật sự là Mary Sue.

Tiếp đó, ta nghe được Vương Gia tiếp tục miệng nói: "Chuyện tìm người, Bồn vương tới là được."

"Vương Gia, chuyện như vậy người sợ rằng không cách nào tham dự."

"Bị nữ nhân của ta lừa xoay vòng vòng, cũng không biết xấu hổ tiếp tục kéo dài. Nếu nàng thật sự để ý người, liền sẽ không lừa gạt người như thế, hơn nữa ngay cả tên thật họ cũng không nói cho người biết."

"Vương Gia, cẩn thận lời nói. Còn chưa thành thân, tại sao có thể nói là nữ nhân của người nào? Thược Dược cô nương có điều giấu giếm ta, nhưng thế thì sao, ta không thêm để ý."

Oa, lòng dạ hoàng thượng nguoi thật là rộng lớn, ta vẫn là lần đầu tiên phát hiện.

Thời điểm ta đang tiến hành nghiệp lớn nghe lén, tiểu nhị bắt đầu mang thức ăn lên. Ta sờ bụng một cái, phát hiện đã rất đói bụng rồi liền cầm đũa lên bắt đầu ăn. Hiện tại chủ đề của hai người kia đã nhảy vọt đến bọn họ đã từng tìm ở những nơi nào, những thứ này ta không quá quan tâm. Dù thế nào đi nữa, nơi bọn họ tìm ta lại không đi qua, đường của ta chính là tra nam ở nơi nào, ta liền ở nơi đó.

Mới sẽ không theo chân bọn họ tự cho là thông minh suy đoán như vậy, ta sẽ tránh những nơi theo lời bọn họ.

Ta đang thoải mái ăn, chỉ nghe thấy Giáo chủ đại nhân phía trước chúng ta hừ lạnh một tiếng.

"Vương Tiểu Hoa, bốn tọa cũng muốn xem xem nguoi có thể trốn đến chỗ nào!"

Đang ở trước mặt Giáo chủ nguoi đó, có gan nguoi xoay người nhìn ta nhìn ta nhìn ta xem! Không có can đảm đi! Ta hả hê điên cuồng hét lên một bữa trong nội tâm, lại bình tĩnh nhìn Giáo chủ đại nhân đang phát tay áo rời đi. Đi một đại boss đặc cấp, tâm tình của ta có bao nhiêu thoải mái khỏi phải nói, trong nháy mắt bóng dáng của giáo chủ biến mất, ta liền cười không ra tiếng.

Sợ ca thấy vậy, ở dưới mặt bàn nhéo tay của ta, nhắc nhở ta không cần quá đắc ý, ta lập tức thu lại không ít, an tĩnh ăn cái gì.

Chờ khi chúng ta ăn xong, Vương Gia bọn họ đã sớm bí mật nói xong, xoay người đi xuống lầu.

"Tiểu thư, nguoi ở lại đây nghỉ ngơi, ta trước tiên mang theo bạc cùng A Tam đi xem nhà ở, hôm nay nhất định phải thu một viện vào tay." Sau khi ăn xong, Lục Trúc lập tức lôi kéo A Tam rời đi.

Sợ ca thấy tiểu nhị tới dọn bàn, quay đầu lại mở miệng với ta: "Có muốn thuê một gian phòng cho nguoi nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Không, ta không mệt." Thuê phòng cái gì, thật là dễ khiến cho người ta hiểu lầm: "Chúng ta đi xuống xem một chút, đi xung quanh xem, có lẽ có thể một hơi tìm được người?"

Sợ ca thấy ta cũng nói như vậy, cũng đành phải gật đầu.

Ta cười cười, cùng Sợ ca đi xuống lầu, sau khi phân phó tiểu nhị giúp chúng ta trông chừng xe ngựa, đi ra phía ngoài. Đi bộ đến phủ tướng quân đại khái phải nửa canh giờ, kinh đô thật lớn. Sau khi đến, chúng ta núp ở góc khuất nhìn chung quanh một lần, không thấy bóng dáng của tiểu nha đầu nào hơn 10 tuổi. Bên ngoài phủ tướng quân đích xác là canh phòng nghiêm ngặt, không dễ tiếp cận.

Chúng ta lượn lờ ở bên mấy vòng, thấy thật sự không có thu hoạch gì liền xoay người muốn về. Hiện tại đã qua một thời gian, Lục Trúc không chừng đã về rồi.

"Vận khí không tốt, lần sau trở lại." Ta nói.

Sợ ca cũng gật đầu một cái, cùng ta trở về.

Chúng ta mới đi không được mấy bước, đột nhiên nghe được sau lưng vang lên tiếng kêu quen thuộc.

"Chờ một chút, cô nương trước mặt."

A, đây không phải là thanh âm "ôn hòa như ngọc" của hoàng thượng kia sao? Ta dừng một chút, nếu hần gọi, ta cũng không tiện quay đầu đi có đúng hay không? Nghĩ như vậy, ta nghiêng đầu, nụ cười vô cùng ôn hòa: "Vị, vị, vị này, tìm, tìm, tìm ta, có, có gì, chuyện gì?"

"Thực không tốt, xá muội có chút nói lắp." Sợ ca ánh mắt lãnh khốc quét qua, liền nhìn thấy hoàng thượng tiên sinh đi về phía chúng ta. Hần kỳ quái nhìn ta chằm chằm mấy lần, cuối cùng mới thất vọng thông đôi tay xuống.

"Thật xin lỗi, ta nhận lầm người. Bóng lưng của vị cô nương này rất giống một vị cố nhân ta biết, ngay cả dáng đi cũng cực kỳ giống."

Sợ ca nghe xong lời này, về mặt lập tức giãn ra chút, nói: "Thì ra là như vậy, ta còn tưởng kẻ háo súc trên thế gian này làm sao đều mặt người dạ thú như vậy."

Ta đi, Sợ ca nguoi cứ ở đây trông chừng nguoi đi, nguoi thật sự đang trông chừng nguoi chứ?

Quả nhiên, nghe xong lời này, nét mặt hoàng thượng lập tức khó coi, hần đen mặt lại, lưng tưng có chút cười không nổi, vội vàng mà nói câu thật xin lỗi, liền xoay người rời đi.

Ta lặng lẽ bật ngón cái với Sợ ca, cái lưỡi này thật độc địa.

"Chúng ta mau trở về đi, xem ra sau này ta không thể tùy tiện ra cửa, ta không muốn chưa ra trận đã chết trước."

Sợ ca nghe ta nói như vậy, lòng mày cau lại: "Ca làm đệm lưng cho nguoi tốt lắm, để cho nguoi chết được an ủi."

"Người muốn chết vì tình cùng ta sao? Thật là khó tiếp nhận."

"Cút!" Sẹo ca xù lông, uy vũ kéo tay của ta rời đi.

"Lần sau đối gương mặt khác ra cửa, tránh cho bắt gặp còn phải giả bộ nói lắp." Ta yên lặng nói.

Sẹo ca thấy đáng về suy sút của ta, lộ ra nét mặt mãnh liệt khi để ta: "Ai bảo người tự cho là thông minh."

"Đột nhiên bị bắt gặp, có một chút bị dọa sợ, chỗ này quả nhiên nguy hiểm." Ta không so đo cùng Sẹo ca: "Nơi này còn có chỗ an toàn sao? Thật là làm cho ta lo lắng quá." Ta vừa nói, vừa cúi đầu đi theo bước chân Sẹo ca đi về phía trước, mới đi chưa được mấy bước, đôi mắt của ta đột nhiên liền bị cái gì đó dính lên.

Ta sờ soạng mặt một cái, phát hiện trên mặt dán một trang giấy, ta lấy giấy xuống, vừa ngẩng đầu, chỉ thấy một người trẻ tuổi tuổi mười bảy trên mặt gương có chút xin lỗi nhìn nhìn, đưa tay cầm tờ giấy kia về.

Nhân thân của ta chợt lóe, nhận ra hàng này là một trai nam chính ở phía sau. Trong đầu ta lập tức đổi qua nhiều ý tưởng, cuối cùng, dừng lại trên người kẻ hung tàn kia. Hiện nhiên, bây giờ ta còn chưa tiến công đến hắn, mà ta đang mang gương mặt không phải của mình, sao ta không nhân cơ hội này hành hạ người này đây?

Khi nghĩ tới đây, ta cũng đồng thời hành động rồi.

Ta bỏ tay Sẹo ca ra, nắm hai vai tiểu tử trẻ tuổi này, thâm tình nhìn sang: "Vị, vị, tiểu, tiểu ca này, người, thực sự, là người, đẹp, đẹp nhất, ta từng thấy" Tay của ta mò đến huyệt ngũ bìn cổ hắn, dưới chân đột nhiên vừa phát lực, cong lên đập vào thứ giữa hai đùi hắn một cái: "Người a!"

Về mặt tiểu thanh niên lập tức đau đến vận vẹo, nhưng tay của ta giữ lấy hắn, hắn cắn bản không giãy thoát được. Ta thấy sắc mặt hắn đều đau đến vận vẹo, rốt cuộc hào phóng ấn lên huyệt ngũ của hắn, khiến tiểu thanh niên té xỉu ở trên mặt đất, ngã rất sạch sẽ.

Ta vỗ tay một cái, gương mặt bình tĩnh.

Sẹo ca nhìn ta mấy lần, yên lặng khép chặt chân của mình, hình như là muốn cố gắng giấu bộ phận trọng điểm của mình.

Những người đi đường thấy hành động hung tàn này của ta, đều kéo xa khoảng cách với ta hơn 3m.

Ta vẩy tóc, tiêu sái nói với Sẹo ca: "Đi, đổi mặt thay quần áo."

Cũng không đợi Sẹo ca phản ứng kịp, ta lôi kéo hắn rời đi, rất nhanh liền trở lại bên ngoài khách sạn. Lúc này Lục Trúc cùng A Tam còn chưa trở lại, ta cùng Sẹo ca không thể làm gì khác hơn là chờ ở bên ngoài, sau khi Sẹo ca bị ta kéo trở về, về mặt vẫn có chút cứng ngắc, ta lo lắng nhìn hắn: "Người làm sao vậy?"

Chân của hắn kẹp vào, động tác hơi có vẻ câu nệ tiểu tiết: "Có đau một chút, có lẽ là bị giật mình."

"Nơi đó? Trúng sao?" Ta nghiêm túc hỏi.

Sẹo ca vừa nghe, biểu hiện hết sức tức giận, hắn tự tay đập xuống ót ta một cái: "Nữ hài tử nhà nhà, không cần nói những lời này."

Ta sờ sờ cái trán, vô cùng lưu manh nói: "Thật xin lỗi, thói quen!"

Ta mới nói hết câu này, Lục Trúc liền dẫn A Tam đi về phía chúng ta: "Tiểu thư, nhà ở nơi này quả thật chính là hổ tiền a! Ta thật vất vả mới thuê được một tiểu viện, nhưng cách nơi này có chút xa, vị trí với cùng không tốt, nghe nói phong thủy cũng không ổn, còn có ma quỷ lộng hành nữa."

"Thuê bao nhiêu tiền? Một tháng?"

"Vốn là đòi 50 lượng, nhưng bởi vì ma quỷ lộng hành, ta dè giá xuống 30 lượng."

Đây chính là kinh đô a kinh đô. Nơi bọn họ thuê cũng không nhỏ, mà có những bốn sân. Có thể quá tiện nghi rồi không?

"Ừ, người cho thuê phòng có học máu không?" Ta hỏi Lục Trúc.

Lục Trúc phi thường hài lòng: "Bọn họ còn muốn đánh ta kia mà, nhưng A Tam ngăn ở trước mặt của ta bọn họ cũng không dám."

Ta: ". Thật là gặp được cô nương tốt"

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Tối hôm đó, chúng ta không thể thành công vào ở trong nhà vừa thuê.

Sau khi đến, ta phát hiện đây quả nhiên là một quỷ ốc, bởi vì nguyên nhân mà quỷ lộng hành, đã hơn mấy tháng không có người ở rồi, cũng không có người dám đi vào quét dọn. Mặc dù không đến nỗi khắp nơi mọc đầy cỏ dại, nhưng cực kì bẩn, khắp nơi đều có nhện, muốn quét dọn sạch sẽ, không mất mấy ngày đúng là không được.

Ta nhìn Lục Trúc, mặt mang ưu thương mà nói: "Tỷ, có tiền! Không cần tiết kiệm như vậy, thật đó, nhìn ánh mắt chân thành của ta đi."

Lục Trúc rất là uất ức nhìn ta: "Ta cũng không muốn thuê nơi này, nhưng nhà ở kinh đô thật sự vô cùng đắt, trừ nơi này, ta không tìm được nơi nào tốt hơn. Yên tâm đi, cho ta 1 ngày, ngày mai ta nhất định quét dọn sạch sẽ!"

Nhìn Lục Trúc tràn đầy lòng tin như vậy, ta cũng không tiện lại đả kích nàng nữa, nói: "Để cho A Tam đi giúp người, ôi, làm tiểu thư như ta vẫn là ngoan ngoãn núp ở trong xe ngựa thôi."

"Làm thiếu gia như ta đây." Sẹo ca còn chưa nói hết, liền bị ta một cước đá văng, không cho hắn bò lên xe ngựa.

"Nhìn cái gì vậy, người là nam nhân, tại sao có thể nhìn thiếu nữ nhu nhược bần rận mà không giúp một tay sao? Người thật không biết xấu hổ." Ta sai hắn đi giúp một tay, một mình bò lên xe.

"Người hắn là lười thôi." Sẹo ca bắt đầu đi nói một câu: "Kỳ quái, nơi này có loại vật thể thiếu nữ nhu nhược sao?" Mang theo gương mặt thiếu gia tuấn tú, Sẹo ca bắt đầu đi lao động tay chân.

Trong xe ngựa vô cùng thoải mái, đoạn đường đi tới đây, chúng ta cơ hồ chính là ngủ ở trong xe ngựa. Bên trong vô cùng rộng rãi, còn có hai giường ngủ trải chăn gấm. Ta co lại trong xe, ngay lập tức lăn vào trong chăn mềm, hảo hảo ngủ một giấc. Ta nhắm hai mắt lại không bao lâu đầu liền buồn ngủ, ta cảm thấy ta nhanh chóng ngủ thiếp đi, vừa lúc đó, trước mặt ta lại đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang.

Ý thức của ta nhẹ nhàng đi theo đạo bạch quang đột nhiên xuất hiện này, rất nhanh, ta liền quên mất đây rốt cuộc là mộng hay là thực tế. Ta kỳ quái một đường đi theo đạo bạch quang kia, đột nhiên, đạo bạch quang nho nhỏ càng biến càng lớn, cho đến khi bao trùm cơ thể ta. Bạch quang quá mức mãnh liệt, đâm vào ý thức của ta một hồi mơ hồ, đợi đến khi ta lần có thể nhìn thấy, bạch quang đã không còn.

Nhưng ta lại phát hiện hiện tại ta đang giống như linh hồn bay giữa không trung, ta nhìn đồ trang trí chung quanh, hơi thờ hoa lệ, hình như là cung điện trong hoàng cung, ta hướng xuống vừa nhìn, lập tức nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp ngã xuống đất. Trong tay nàng cầm một thanh kiếm, thân kiếm đâm vào trong thân thể của nàng, dưới người nàng, máu chảy thành sông.

Nàng mặc một thân cung trang tươi đẹp bất mắt, y phục hoa lệ cùng máu tươi tôn lên sắc mặt tái nhợt như tuyết của thiếu nữ đã chết. Ta không nhìn được nhìn chăm chăm khuôn mặt của thiếu nữ vài lần, đáng đáp muội tử thực quen, ta tựa hồ đã thấy qua ở đâu đó. Nhưng ta càng hồi tưởng, đầu óc càng đau, càng cái gì cũng không nhớ được.

Nếu không nghĩ ra, ta cũng liền không uống sức lực suy nghĩ nữa, ta thay đổi góc độ, tán thưởng thiếu nữ đã chết đẹp mắt như vậy, máu chảy nhiều như vậy, rực rỡ giống như đóa hoa. Ta tán thưởng được chốc lát, một nam tử anh tuấn mặc áo bào màu vàng sáng đi tới, hắn nhìn thiếu nữ ngã trên đất, ánh mắt bi thống.

"Nghiệt tử!" Người nọ đột nhiên ngừng đầu, hung hăng nhìn chăm chăm về một hướng. Lúc này ta mới phát hiện chỗ đó có một nam tử trẻ tuổi đáng đáp rất đẹp mắt đang đứng. Nhưng quá đáng tiếc chính là, trên mặt của hắn thể nhưng bị khắc chữ, có chút khuyết điểm nhỏ. Chỉ là, nhìn lâu, cũng sẽ cảm thấy, thứ trên mặt đó cũng sẽ có một loại xinh đẹp rất khác biệt.

Thanh niên mặc một thân hắc y, cầm đao trong tay, toàn thân là vết thương. Phía sau hắn có một nhóm lớn thị vệ, bọn họ xúm lại quanh người thanh niên này, từng bước một ép sát về phía hắn.

"Đã chết rồi sao? Không ngờ là chết rồi." Thanh niên ngừng đầu nhìn về phía nam tử trước mặt, ta mới phát hiện ra người thanh niên này lớn lên cực kỳ giống thiếu nữ đã chết đó. Chỉ là, ngũ quan của hắn cường tráng khắc sâu hơn so với thiếu nữ.

Thấy thanh niên hỏi như thế, nam tử thành thực anh tuấn kia cả giận nói: "Người còn dám hỏi? Nếu không phải nàng quyết tâm muốn cho người rời đi, người cho rằng người còn có thể đứng ở chỗ này sao? Nàng quên mình bảo vệ người, người còn không mau mau rút ra ngoài! Trẫm không muốn gặp lại tên ngiệt tử người nữa!"

A, thì ra là hàng này còn là một Hoàng Đế? Nhìn còn rất trẻ tuổi, bọn họ là cha con sao? Vì một nữ nhân tàn sát lẫn nhau sao? Kịch tình thật là cầu huyết.

Ta thấy nam tử thanh niên kia vẫn chưa dừng lại, hắn từng bước đi tới trước mặt thiếu nữ, ngồi xổm xuống.

Thấy hắn muốn đưa tay chạm vào người thiếu nữ kia, vị hoàng đế lập tức đưa tay quát bảo ngưng lại: "Người muốn làm cái gì? Không cho phép người đụng vào nàng!"

Thanh niên coi thường tiếng quát của hoàng đế, hắn cầm lấy đao của mình, hung ác cắt một đao trên cánh tay của mình. Đao cắt trúng mạch máu, mảnh

liệt chảy xuống ngực thiếu nữ, đó là vị trí trái tim

"Người đang làm cái gì? !" Hoàng đế kinh sợ kêu to, lại không qua được.

Lúc này ta mới phát hiện, thiếu nữ được bao quanh bởi một vòng ánh màu vàng nhạt, thì ra, không phải vị hoàng đế này không quan tâm đến thiếu nữ đã chết, mà là hấn căn bản bị bài xích ở bên ngoài, không vào được.

Thanh niên nhỏ giọng nói hai chữ, hấn nói, kiêu tâm[1]. Lấy máu tươi lên trái tim, xem xem trái tim có phải sẽ sống lại hay không, có phải sẽ mềm lại hay không, có phải sẽ đập mạnh liệt lại hay không.

[1]: tưới lên trái tim

Mặc dù thanh niên không nói ra những lời đó, nhưng ta kỳ quái nghe được thanh âm trong lòng hấn. Ta vô cùng xác định, đây là một tên bệnh thần kinh, cuồng tự ngược, đầu óc không minh mẫn. Không biết vì sao, sau khi thấy được hành động của thanh niên, ta vô cùng tức giận, ta không biết ta đang tức giận cái gì, chính là tức giận mà thôi.

Thanh niên kia thấy máu trên cánh tay chảy xuống không còn được nhiều nữa, lại tự tay cắt mấy đao lên những chỗ khác, nhưng cho dù sắc mặt hấn tái nhợt đến biến thành màu xanh, toàn thân đều là vết đao, trái tim của thiếu nữ cũng không cách nào đập lại.

Cuối cùng, ta thấy được thanh niên đưa tay chạm vào ngực thiếu nữ một cái, lẩm bẩm nói: "Vẫn là, tâm địa sắt đá." Sau khi hấn nói xong, thật sự không còn hơi sức rồi, liền té ngã bên cạnh thiếu nữ, mặt đối mặt ngã xuống. Hấn bắt đầu dùng chút hơi sức cuối cùng đưa tay chọc chọc thiếu nữ, chọc một cái nói một câu, chọc một cái nói một câu.

Âm thanh của hấn càng ngày càng thấp, hơi thở càng ngày càng yếu ớt, chờ nói xong một câu cuối cùng, đã chỉ có thể há hốc mồm, âm thanh đã không phát ra được.

Nhưng ta lại nghe được hấn đang nói gì.

Hấn nói: ta chưa thành công trở thành đệm lưng cho người, thật là khổ sở. Kiếp sau, mắng chết người.

Một câu cuối cùng này cũng không cần nói đi, thật là quá đáng.

Kỳ quái, ngực ta tại sao khó chịu như vậy? Cứ như thế chết cùng một chỗ sao? Cái chết này cũng quá thê thảm, thê nhưng tự hại bản thân mình đến chết. Ta cau mày một cái, cảm thấy có chút chua xót. Ta không muốn nhìn tiếp nữa, ta cảm thấy, ta nhất định sẽ càng xem càng không vui. Ta cũng không phải chưa từng thấy qua người gặp bi kịch, thế nào lần này khiến cho ta khó chịu như vậy đây?

Ta còn chưa nghĩ rõ ràng, đạo bạch quang lúc trước lại xuất hiện, bạch quang phát sáng vô cùng kích thích đến ta lần nữa ý thức mơ hồ.

"Vợ, tỉnh! Mau tỉnh lại."

"Tiểu thư, người không phải là ngủ đến bất tỉnh chứ, ta phải làm sao bây giờ. Ta không vào giờ thuê quý ốc nữa, thật sự rất bất thường!"

Nghe được âm thanh như thế, ta cảm thấy lỗ tai có chút đau, mắt ta giật giật, không nhìn được mở mắt ra. Vừa nhìn thấy ánh sáng, ta lập tức tìm kiếm đạo bạch quang kỳ quái kia, nhưng quá đáng tiếc chính là bạch quang không thấy, thấy được Lục Trúc đang lo lắng, cùng Sợ ca đang dùng tay chọc ta.

"Làm cái gì? Toàn bộ vây quanh ta."

"Tiểu thư!" Lục Trúc nắm vai ta liều mạng lắc: "Người đã ngủ từ chiều hôm qua đến sáng sớm hôm nay rồi, thật là dọa người!"

Ta bị Lục Trúc lắc đến đầu óc choáng váng, nói không ra lời. Hoàn hảo Sợ ca đẩy Lục Trúc ra, cứu thoát ta.

Ta ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt Sợ ca thật sâu, mồm mệ nghĩ tới, a, mới vừa rồi là đang nằm mơ sao? Bất quá thật đúng là chân thật, tư vị của máu hiện tại hình như vẫn còn tràn ngập dưới mũi ta, khiến ta có chút buồn nôn. Ta chớp mắt một cái, mơ hồ nghĩ tới giấc mộng mới vừa rồi, suy nghĩ trong chốc lát, ánh mắt ta đột nhiên dán vào trên người Sợ ca.

"Bạn, bạn hữu, tự làm hại bản thân không tốt."

"Tại sao đột nhiên nói lấp?" Sợ ca rất là kỳ quái.

Ta lại nói: "Máu, không thể tùy tiện cho đi, sẽ chết người."

"Điều này không ai không biết." Sợ ca lại nói.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc hiện tại của Sợ ca, ta đột nhiên nghĩ đến lời một tháng trước ta đã từng nói, đột nhiên, ta liền có chút nói không ra lời. Giấc mộng này thật sự quá rõ ràng rồi, rõ ràng không giống như là mộng. Tiếng rút đao của những thị vệ kia, tiếng ma sát của y phục, tiếng đao cắt lên da thịt, tiếng giọt máu rơi vào ngực, từng cái, đều rõ ràng như thế, làm cho tâm tình hiện tại của ta vô cùng đè nén.

Ta nhìn Sợ ca, đột nhiên đưa tay ôm lấy hông của hấn: "Người thật là một người tốt."

Ta đầu tiên là phát cho hần một tấm thẻ, sau đó lại nói: "Ta tin tưởng ngươi."

Trong mộng Sẹo ca hình như rất là oán giận vừa chọc ta, vừa lặp đi lặp lại câu nói kia.

Đến chết, ta cũng chưa từng nói ta tin tưởng hần, đây là oán niệm của Sẹo ca.

Đến chết, hần cũng chưa nghe thấy ta nói tin tưởng hần, đây là chấp niệm của Sẹo ca.

Ta hiện tại, liền miễn cưỡng hoàn thành nguyện vọng của hần đi, tránh cho hần tâm tâm niệm niệm không tha đến chuyện chết cùng ta, còn muốn kiếp sau tới nằng chết.

Trước kia, ta thật sự không dám tin có kiếp sau hay không, nhưng hành động tự làm hại bản thân kịch liệt và kích thích của Sẹo ca trong mộng cũng kích thích ta, làm cho ta hơi tin tưởng, chúng ta có kiếp sau. Cho dù chết thành một đồng như thế, ta cũng không cảm thấy bị ai, ngược lại, hần nhớ mãi không quên mấy câu kia khiến cho ta có chút khổ sở.

Thật là đại gia hỏa đáng thương.

"Tiểu thư. Ngươi còn chưa đáp lại sự lo lắng của ta. Tiểu thư, nam sắc hại người! Tiểu thư, hần không hề làm gì cả, tại sao ngươi muốn ôm hần như thế? Ta cũng muốn ôm!"

Không phải chứ tiểu Lục trúc, ngươi đang tranh giành sao?

Ta đẩy Sẹo ca ra, bắt đắc dĩ ôm ôm Lục Trúc. Ta có chút xấu hổ, ta quả thật là nam nữ đều giết rồi.

Lục Trúc mang theo tiếng khóc nức nở cạo vào người ta: "Chúng ta đã quét dọn xong, tiểu thư đừng tức giận, nhưng gian nhà này thật sự có chút là lạ, thật là tà môn, ta bị dọa sợ đến chết mất! Quả nhiên là quỷ ốc, ta làm sai sao? Ta không nên thuê nơi này sao? Ta hối hận lắm."

Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra? Khóe miệng ta vừa kéo, đẩy Lục Trúc từ trong lòng ra. Ta nghiêm túc mở miệng nói: "Chúng ta đi xem một chút."

Lục Trúc lập tức gật đầu, mang theo ta đi xuống xe ngựa. Thấy Sẹo ca không theo tới, ta quay đầu nhìn lại, phát hiện hần đang ngăn người duy trì động tác ôm.

Chẳng lẽ hần sợ đến phát rồ rồi sao? Cũng đúng, ta vẫn là lần đầu tiên thật lòng chủ động ôm hần như vậy, quả nhiên là sợ đến phát rồ rồi sao?

Ta gọi Sẹo ca, để cho hần đi xuống: "Mau đi cùng ta, ngươi còn phải làm đệm lưng cho ta."

"Không phải, ta mới vừa rồi suy nghĩ rất nghiêm túc, vợ, chúng ta hay là đi khám đại phu thôi."

"Hả?"

"Ngươi có chút phát sốt phải không? Đầu nóng phải không?" Sẹo ca hoài nghi nhìn ta.

Ta thu hồi dáng vẻ người tốt mới thể hiện vừa rồi, mặt lạnh mang theo Lục Trúc đi vào trong. Nam nhân, quả nhiên không được cưng chiều, cưng chiều rồi, lập tức nhảy lên đầu lật ngói!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Ta dẫn Sẹo ca đi theo Lục Trúc, đi vào căn phòng Lục Trúc nói rất tà môn, ta không nhìn thấy A Tam, vì vậy liền hỏi: "A Tam đâu?"

"Ở phòng bếp nhóm bếp." Lục Trúc đáp trả.

Sau khi chúng ta vừa dứt lời, ta một cước bước vào gian phòng Lục Trúc nói. Vị trí của viện tử không phải rất tốt, ánh mặt trời chiếu đến không quá nhiều, mà gian phòng này là nơi âm u nhất trong viện, không khí cũng có chút ẩm ướt, hơn nữa còn có chút u ám. Cho dù là ban ngày, không cảm thấy cũng không nhìn rõ.

"Lục Trúc ngươi chọn chỗ cũng thực giỏi, cửa sổ vừa mở ra cũng có thể cảm thấy trận âm phong kia."

"Ai bảo những nơi khác đắt quá." Lục Trúc xấu hổ sờ mũi một cái, vừa đốt đèn.

Khi đèn sáng lên, ta rút cuộc thấy rõ ràng vật phẩm bài biện chung quanh, bên tường để rương chứa quần áo, bên cạnh là giường.

"Chăn trên giường rất dơ, ta đã ném ra ngoài, ván giường cũng đã cọ qua, cũng đã quét dọn, cũng đã đuổi tận giết tuyệt toàn bộ gia tộc nhện rồi. Dĩ nhiên, gian phòng này không phải của tiểu thư người." Lục Trúc vừa nói, vừa vui mừng nhìn Sẹo ca.

Cũng đã chung sống một thời gian dài như vậy, không ngờ ý đồ địch của Lục Trúc với Sẹo ca vẫn mãnh liệt như vậy.

"Trừ khi mở cửa sổ có chút âm phong, ánh sáng hơi tối một chút ra, cũng không có điểm gì kỳ quái." Ta mở miệng nói.

Nghe ta nói vậy, Lục Trúc lập tức mang theo ta đi về phía bên giường, nâng vén vải bố đang trải trên ván giường lên, phía dưới lộ ra một chữ 'chết' thật to bằng máu, thoát nhìn rất kinh khủng.

"Mới vừa rồi khi ta quét dọn, rõ ràng đã đóng cửa sổ, nhưng không biết vì sao cửa sổ lại từ mở ra, còn lác lư lác lư, ánh nến sáng rõ lúc sáng lúc tối, làm ta giật cả mình." Lục Trúc nói.

Ta cảm thấy có chút kỳ quái, đi tới bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài. Ngoài cửa sổ trồng một cái cây, tuổi của cây kia đã rất lâu đời rồi, thân cây hai người ôm cũng không hết. Ta nhìn cái cây mấy lần, thời điểm đang muốn thu hồi nhãn thần, đột nhiên phát hiện bên cây có một cái đầu vuron ra, ta bị sợ đến nhảy về phía sau: "Nơi đó có người!"

"Cái gì?" Lục Trúc nghe được, lập tức chạy ra ngoài cửa.

Nơi này cũng không phải là lầu hai, ta còn chạy ra cửa làm gì, trực tiếp leo cửa sổ nhanh hơn, hơn nữa cửa sổ nơi này cũng không cao. Ta rất nhanh liền bò ra ngoài, Sẹo ca cũng đi theo ta bò ra ngoài, chạy về phía cái cây kia. Sau khi đến, ta đi quanh cái cây vài vòng, không tìm được cái đầu đột nhiên lộ ra vừa rồi. Trừ cái cây này, chung quanh còn đám cỏ dại, nhưng đám cỏ này vừa thưa vừa thấp, căn bản không giấu được người.

Cái đầu mới vừa rồi đi nơi nào rồi? Ta không tin tưởng trên thế giới này thật sự có quỷ, hơn nữa bây giờ còn là ban ngày đấy.

Ta nghiêm túc tìm chung quanh cây, nếu như người kia không phải đột nhiên bay ra ngoài, chính là chui xuống dưới đất đi.

"Tìm dưới đất một chút." Sẹo ca dường như nghĩ giống như ta, mở miệng nói như vậy.

Lục Trúc rất nhanh cũng chạy tới, hướng về phía ta hỏi: "Người nào? Không thấy? Chẳng lẽ vô căn cứ biến mất rồi hả?"

"Ta không tin người sẽ vô căn cứ biến mất." Ta vừa nói, vừa gậy đám cỏ trên mặt đất, ánh mắt quét tới quét lui trên thảm cỏ.

Đột nhiên, Lục Trúc hình như là nghĩ tới điều gì, mở miệng nói: "Ta nhớ được Trương đại mục đó nói, nơi này có một đường hầm, dường như ở chung quanh nơi này."

"Hả? Tìm một chút, nói không chừng đã trốn vào đó."

Chúng ta bắt đầu rà soát mặt đất, rút cuộc, chúng ta nhanh chóng tìm thấy một cái nắp sắt. Ta cấp cho Lục Trúc một ánh mắt, để cho nàng cùng ta và Sẹo ca mở cái nắp này lên. Chúng ta mỗi người đứng một bên, đưa tay cầm dọc theo cái nắp, bê lên, dùng hết tất cả hơi sức cũng không nhấc lên được.

"Nắp này không dầy, thật sự là kỳ quái."

"Người nọ, có thể ở phía dưới nắp này hay không?" Ta nói.

"Có thể, ta đi tìm A Tam giúp một tay, tiểu thư đợi ở đây."

Ta gạt đầu một cái, ra hiệu cho Lục Trúc bảo nàng đi nhanh về nhanh, Lục Trúc lập tức chạy đi.

"Sẽ có người nặng như vậy sao?" Sẹo ca kỳ quái mở miệng.

"Ai biết, tất cả đều có khả năng." Ta nói.

Lục Trúc không để chúng ta đợi bao lâu, rất nhanh dẫn A Tam tới, lần này bốn người chúng ta dùng sức, cuối cùng cũng nâng được cái nắp lên một khe nhỏ. Mấy người không ngừng cố gắng, liều mạng già nâng cái nắp lên, rút cuộc, cái nắp cũng bị mấy người chúng ta nhấc lên, để cho chúng ta nhìn thấy tại sao cái nắp này nặng như vậy.

Dọc theo viền nắp có những vòng khuyên, trong vòng xuyên mấy sợi dây, đầu khác của sợi dây buộc một tảng đá vô cùng lớn, trên tảng đá có một nữ hài tử còn trẻ đang ngồi.

Nữ hài tử tuổi toàn thân dơ bẩn, mặc y phục rách rưới, giống như là một tiểu ăn xin. Nàng thoát nhìn vô cùng dinh dưỡng không đầy đủ, xanh xao vàng vọt, nhưng ánh mắt lại vô cùng sáng.

A Tam tháo sợi dây cột vào phía trên nắp ra, ném nắp qua một bên, chúng ta cùng nhìn xuống dưới. Chỉ có vị trí giữa hầm là có ánh sáng, bốn phía đều là bóng tối, nếu nữ hài chạy vào nơi tối, chúng ta liền không thấy nàng. Nhìn nữ tử này mấy lần, ta mở miệng nói: "Nguyên nhân ma quỷ lộng hành ở nơi này là đây, bất quá, tiểu nha đầu này đáng đáng thật quen mắt."

"Làm sao bây giờ? Phải đưa nàng ra sao?"

Ta gật đầu: "Đây là chuyện nhất thiết, nhưng người nào đây? Không có thang, chỉ có sợi dây."

Đang lúc chúng ta nói chuyện, nữ hài kia đã núp đến chỗ tối, nàng cũng không lên tiếng, xem ra có chút cổ quái. Bởi vì không biết phía dưới có nguy hiểm hay không, mới bắt đầu không ai di chuyển, cho đến khi Sẹo ca suy nghĩ kỹ một lát mới mở miệng.

"Ta đi cho, ta có khinh công." Sẹo ca nói làm liền làm, sau khi nói xong, lập tức nhảy xuống, không bao lâu phía dưới liền truyền đến tiếng kêu to của nữ hài kia.

Ta cùng Lục Trúc tiến tới nhìn, chỉ thấy Sẹo ca xách theo tiểu nha đầu kia xuất hiện. Ta cùng Lục Trúc vội vàng tránh ra, tránh đụng phải Sẹo ca.

"Người buông ta ra!"

Nha đầu kia dường như thật lâu chưa nói chuyện, giọng vô cùng khản. Nàng vừa đến mặt đất, lập tức giùng giàng đẩy Sẹo ca ra.

Người đã lên tới, Sẹo ca cũng không muốn giữ lấy nàng, ngược lại quay đầu nhìn về phía ta mở miệng nói: "Phía dưới có thi thể nữ nhân."

Ta trầm mặc quay đầu nhìn về phía Lục Trúc: "Người tìm được chỗ thật là tốt."

"Ta ta không biết a, biết có thi thể, ta liền không thuê nơi này! Khó trách nơi này âm u như vậy." Thanh âm của Lục Trúc đều bị hù dọa run lên: "Chúng ta phải lấy thi thể này lên sao?" Nàng nhìn ta.

Ta không nghĩ nhiều liền gật đầu một cái: "Thi thể đặt ở phía dưới kia cũng không tiện, trước tiên đưa lên đi."

Ta mới nói xong lời này, tiểu nha đầu kia lập tức đã ngăn ở bên miệng hàm, đỏ mắt nhìn mấy người chúng ta: "Các người, không cho phép các người đụng vào thân thể đại tiểu thư!"

Đại tiểu thư? Ta kỳ quái suy nghĩ một chút, thuận miệng nói: "Người không phải là nha đầu Hồng Mai chứ?"

Tiểu nha đầu tròn to cặp mắt nhìn ta: "Người...người biết ta? Người là người nào? Người là người của nhị tiểu thư sao?"

Cái gì gọi là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu, là cái này đây.

Sắc mặt ta biến đổi, làm ra bộ dáng khiếp sợ: "Người mới vừa nói đại tiểu thư gì, người nói chẳng lẽ là Tuyết Nhu sư tỷ sao? Tuyết Nhu sư tỷ chết rồi?"

Tiểu nha đầu bình tĩnh nhìn ta vài lần, vẫn là khuôn mặt phòng bị, nàng hỏi ta: "Người là ai?"

Ta trấn định nói: "Ta là sư muội của Uông Tuyết Nhu, lúc nhỏ chúng ta đã từng bá chung một sư phụ để học võ, chỉ là sư tỷ có hứng thú với ngâm thơ nên không kiên trì. Lần này ta, là đặc biệt muốn tới tìm sư tỷ ôn chuyện."

Khi Hồng Mai bốn tuổi bị bán vào Uông gia, từ nhỏ hầu hạ Uông Tuyết Nhu, quan hệ cùng Uông Tuyết Nhu không giống bình thường. Trong thiết định của tác giả, lúc Uông Tuyết Nhu còn rất nhỏ đã từng xuất môn học nghệ, bất quá chưa học thành đã trở về nhà rồi. Chính là bởi vì nàng từng học qua vài thứ, mới có thể nhận ra mình bị muội muội hạ độc.

Thấy ta nói như vậy, vẻ mặt tiểu nha đầu giãn ra chút.

"Đây đã là chuyện thật lâu trước đây, ta làm sao biết người nói có thật hay không?"

Thấy tiểu nha đầu hỏi như thế, ta lập tức nói: "Người có thể hỏi ta một chút về chuyện riêng tư khi còn nhỏ của Tuyết Nhu sư tỷ, chỉ cần ta trả lời được, người sẽ biết rõ ta nói thật hay giả. Năm nay ta học thành xuất sư, chúng ta cũng có thật là nhiều năm không gặp, cho nên mới muốn đến gặp sư tỷ."

Thần sắc của tiểu nha đầu lại thả lỏng một chút, thật sự bắt đầu hỏi chuyện ta.

Ta toàn bộ cũng nghiêm túc mà tỉ mỉ trả lời, tiểu nha đầu kia mới rốt cuộc tin lời nói láo của ta. Để đạt được sự tin tưởng của tiểu nha đầu này, ta như đang làm bài tập về nhà! Cuối cùng, ta đạt được sự tin tưởng của tiểu nha đầu, rốt cuộc có thể mang thi thể của sư tỷ lên rồi.

Lúc này Uông Tuyết Nhu đã chết được một thời gian rồi, nhưng mà bởi vì lúc trước trúng độc, cho nên thi thể không thối rữa không cứng, trừ không có hô hấp cùng nhịp tim ra, hoàn toàn giống như một người đang ngủ.

Sau khi đưa thi thể của Uông Tuyết Nhu lên, Hồng Mai đỏ mắt hướng về phía thi thể của nàng khóc một trận. Ta và Lục Trúc đứng ở bên cạnh cũng đỏ mắt, lặng lẽ nhìn tiểu nha đầu khóc thút thít. Lúc này ta cũng không an ủi được nàng cái gì, hơn nữa, sau đó còn cần lợi dụng nàng, đến giúp đỡ ta.

Ta mím môi một cái, đột nhiên rất không thích loại cảm giác lợi dụng người khác này.

"Tiểu Hồng Mai, có thể nói cho ta biết, sư tỷ của ta xảy ra chuyện gì không?"

"Được, được, ta nói." Tiểu nha đầu thút tha thút thít, nói ra những gì mình biết.

Uông Tuyết Nhu có một muội muội, tên là Uông Tuyết Thiên, các nàng là song sinh, vì vậy ngày thường giống nhau như đúc, nhưng tỷ tỷ dịu dàng hào phóng hơn nhiều so với muội muội. Muội muội luôn tranh giành cùng tỷ tỷ khắp nơi, tính tình cực kỳ hiếu thắng. Nàng tranh cùng tỷ tỷ tranh sự sủng ái của người nhà, tranh thể diện, tranh bất kỳ chuyện gì có thể tranh, đến cuối cùng, lại còn muốn tranh trượng phu của tỷ tỷ.

Vì để lấy được nam nhân không thuộc về nàng, Uông Tuyết Thiên phát rồ hạ độc tỷ tỷ của mình, nhưng cũng rất nhanh liền bị Uông Tuyết Nhu phát hiện. Uông Tuyết Nhu cái gì cũng có thể tặng cho muội muội, chỉ có nam nhân yêu thương là không chịu nhường lại. Sau khi biết muội muội thể nhưng hạ độc mình, nàng liền một mình hẹn muội muội ra ngoài, muốn nói rõ ràng cùng nàng, thuận tiện muốn thuốc giải.

Nhưng Uông Tuyết Thiên chẳng những không giao thuốc giải ra, còn muốn đẩy thân tỷ tỷ xuống vách núi.

Khi đó, Hồng Mai vì được tiểu thư nhà mình phân phó, chỉ là coi chừng ở xa xa, không cho Uông Tuyết Thiên phát hiện. Vì vậy, Hồng Mai cũng tận mắt thấy Uông Tuyết Thiên cỡ nào ác độc, thậm chí ngay cả tỷ tỷ song sinh của mình cũng hạ độc thủ được.

Hồng Mai vừa nói vừa khóc, ta vỗ bả vai của nàng, an ủi nàng: "Sư tỷ không chết vô ích, ta tuyệt đối sẽ. Khiến người hại chết nàng trả giá thật lớn."

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Hồng Mai rất nhanh lại khóc rồi, khóc đến ngủ thiếp đi, ta để cho Lục Trúc đỡ nàng vào một gian phòng, lấy chăn đệm từ trong xe ngựa tới, chăm sóc nàng thật tốt.

Lục Trúc nghe Hồng Mai nói, tức giận vô cùng, tiếp đó bắt đầu kêu la tuyệt đối không để cho Uông Tuyết Thiên sống dễ chịu.

Là một nữ phụ ác độc, ta dĩ nhiên cũng không để cho nàng sống dễ chịu. Uông Tuyết Nhu là một nữ phụ chỉ xuất hiện qua tên đã chết đi, theo miêu tả của Hồng Mai, ta có thể hiểu rõ đó là một tiểu bạch hoa ngây thơ cỡ nào. Chị em song sinh không phải là tâm ý tương thông sao? Có thể càng thêm hiểu nhau hơn so với người sao? Thế nhưng muội muội lại bị tác giả viết tàn nhẫn như vậy, vì tra Tướng quân đó mà tâm lý vận vẹo lợi hại như thế.

Trong mắt ta tra Tướng quân kia, cũng không có gì tốt, lão bà đổi thành em vợ cũng không phát hiện được, hơn nữa còn mù quáng tin tưởng lão bà giả của mình. Nếu thật yêu Uông Tuyết Nhu, như thế nào có thể không phát hiện ra? Hơn nữa cá tính của hai tỷ muội khác biệt lớn như vậy, dù là song sinh cũng không thể điểm nào cũng giống nhau như đúc.

Nghĩ một lát, ta bảo A Tam đi đun một chút nước nóng, chờ Hồng Mai tỉnh lại. Sau đó cùng Sẹo ca đi mua chút đồ dùng mấy ngày nay, mua thêm chăn đệm nữa. Có ba người cùng nhau quét dọn, còn là hai đấng mày râu thân thể cường tráng, quả nhiên thật nhanh, xế chiều đến tối, chỗ này đã sạch sẽ, sáng sớm đã có thể đun nấu.

Chờ Hồng Mai tỉnh, sẽ tự tắm rửa sạch sẽ, A Tam đã cùng Lục Trúc chuẩn bị xong cơm trưa. Ta gọi Hồng Mai cùng ngồi xuống ăn chút gì, vừa giới thiệu cho nàng mấy người bên cạnh ta.

"Ta họ Vương, người kêu ta Vương cô nương là được. Đây là đại ca của ta, đây là Tiểu Lục nha hoàn thiếp thân của ta, đây là người làm việc vặt nhà ta, người có thể gọi hần là A Tam."

Lúc này Lục Trúc cùng A Tam đã khôi phục tướng mạo trẻ tuổi, Hồng Mai nhìn mấy người một chút, có chút thận trọng gật đầu, không lên tiếng.

"Người xem ra đã đói bụng lâu rồi, ăn một chút gì đi, không cần lo lắng, thân thể của sư tỷ đề như vậy cũng không được, đợi lát nữa chúng ta đi đặt quan tài. Lúc trước sư tỷ trúng độc, vì vậy thân thể sẽ không thối rữa, tối nay cũng có thể chôn cất. Sư tỷ của ta là người tốt đẹp như vậy, tại sao có thể sớm an nghỉ dưới đất chứ, ta sẽ khiến cho toàn bộ bọn họ trả giá thật lớn. Tướng quân kia căn bản không xứng với sư tỷ của ta." Thời điểm ta nói những lời này, ánh mắt rất là ác độc, ta không sợ Hồng Mai nhìn thấy ánh mắt của ta, bởi vì nàng cũng giống ta.

Sự thù hận của nàng còn sâu sắc hơn nhiều so với ta.

Hồng Mai không vội ăn cái gì, hơn nữa nàng tựa hồ cũng không quen ăn cơm chung một bàn với mọi người, nàng u buồn một lát, mới mở miệng nói: "Vương cô nương, vô cùng cảm tạ người nguyện ý giúp nô tỳ, chỉ là, người muốn an bài chuyện của đại tiểu thư thế nào, lại muốn đối phó như thế nào với. Người kia?"

"Tướng quân kia không phải ngay cả thể tử chân chính của mình bị tráo đổi cũng không biết sao? Nam nhân bạc tình như vậy, không chinh hần, ta đều sẽ không cao hứng. Mà Uông Tuyết Thiên đó, nàng không phải rất thích sắm vai tỷ tỷ của mình sao? Chẳng lẽ nàng cũng sẽ không bởi vì hại chết thân tỷ tỷ mà áy náy trong lòng?"

"Nữ nhân kia làm sao sẽ áy náy, nàng ác độc như vậy!" Nghe lời của ta, Hồng Mai lập tức nói: "Tuyệt đối không thể bỏ qua cho nữ nhân kia, từ nhỏ nàng đã tranh tới tranh lui cùng đại tiểu thư, đại tiểu thư thương nàng là muối muối, nhưng nàng lại ác độc như vậy hại chết đại tiểu thư, tuyệt đối không thể bỏ qua cho nàng."

Ta bưng chén lên, trầm giọng nói: "Ăn đi, ta sẽ không bỏ qua cho người kia. Ta có một kế hoạch, muốn thương lượng cùng ngươi một chút, ăn cơm trước, ăn xong chúng ta mới có hơi sức hào hào thương lượng." Ta nói xong những lời này, liền không nói gì nữa, an tĩnh ăn cơm.

Hồng Mai há miệng, cuối cùng vẫn không hề nói gì, tiếp đó ăn một chút đồ.

Rất nhanh, mấy người liền ăn xong, sau khi Lục Trúc thu dọn chén đĩa xong, ta liền gọi tất cả mọi người vào, nhắc lại kế hoạch của ta.

"Uông Tuyết Thiên giết chết tỷ tỷ ruột của mình, ta không tin nội tâm của nàng không có một chút áy náy nào, cho nên, ta muốn làm chính là, chế tạo ra một Tuyết Nhu sư tỷ 'chân chính', để cho nàng xuất hiện trước mặt Uông Tuyết Thiên cùng Tướng quân. Tướng quân không phải không nhận ra thể tử hiện tại của mình là giả sao? Ta liền khiến cho hân mợ hồ thêm một chút, từ từ sinh ra hoài nghi với thể tử hiện tại, vạch trần bộ mặt thật của Uông Tuyết Thiên, dĩ nhiên, trong quá trình này, bọn họ tuyệt đối sẽ không được sống dễ dàng. Cho nên, Hồng Mai, ta hiện tại cần ngươi trợ giúp."

Hồng Mai tinh thần chấn động, tròn to hai mắt nhìn ta, một bộ mặc ta sai khiến, lớn tiếng nói: "Cần nô tỳ làm gì, cứ việc nói, chỉ cần có thể giúp đại tiểu thư báo thù, ta cái gì cũng có thể làm."

Ta khẽ mỉm cười, thật đúng là một trung nô. Nhân vật được tác giả tốn nhiều văn chương vô cùng, phần lớn đều là tàn phế, nhưng nàng chỉ được vài nét bút, chỉ viết qua một câu Hồng Mai trung thành và tận tâm dùng toàn bộ sinh mạng của mình để giải thích hai chữ trung thành này.

Người không được miêu tả hoa lệ, ngược lại càng thêm thuần chất, càng thêm chân thật.

"Không nói gạt ngươi, ca ca ta thật ra là cao thủ dịch dung. Ta phát hiện thân hình của Tuyết Nhu sư tỷ cũng rất giống ta, cho nên, ta muốn chính mình dịch dung thành bộ dáng của Tuyết Nhu sư tỷ. Dĩ nhiên, chỉ là dáng dấp giống là không được, muốn hoàn toàn biến thành Tuyết Nhu sư tỷ, ngoài ra còn phải làm giả nhiều thứ, nhất định phải tốn thời gian một phen. Ta cũng cần học thói quen động tác của sư tỷ, cách nàng nói chuyện, dáng đi, thích gì cùng ghét gì, ngay cả đồ gì không ăn cũng phải hiểu biết rõ ràng."

Hồng Mai sau khi nghe nghiêm túc, lập tức nặng nề gật đầu: "Ta biết rồi, Vương cô nương, ta sẽ trợ giúp ngươi thật tốt."

Thấy thật sự thu phục được Hồng Mai, trong lòng ta nhẹ nhõm không ít: "Ừm, tất cả mọi người đều biết ngươi là nha hoàn thiếp thân của sư tỷ, vì vậy, ngươi phải đi theo bên cạnh ta, để gia tăng độ chân thật của ta. Nha hoàn vốn theo bên người đột nhiên biến mất, nhất định sẽ có người cảm thấy kỳ quái, cho dù Uông Tuyết Thiên trước đó có thể lấp liếm cho qua, chờ khi ngươi xuất hiện, lời nói dối của nàng sẽ lập tức tự sụp đổ."

Hồng Mai liền vội vàng gật đầu: "Vâng, khi đó cần ta làm gì?"

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết." Ta nói.

"Ta thì sao? Ta làm cái gì? Ta không có cơ hội ra sân sao? Tiểu thư ngươi muốn vứt bỏ ta sao? !" Lục Trúc chen vào giữa ta cùng Hồng Mai, dùng sức soàn soạt về sự tồn tại của chính mình, vô cùng không cam lòng mình bị coi thường bị loại bỏ ra bên ngoài.

Ta bất đắc dĩ đưa tay chỉ Lục Trúc: "Ngươi, nha hoàn." Sau đó ta lại chỉ vào Hồng Mai: "Cũng là nha hoàn. Lại không có quy định ta chỉ có thể mang một nha hoàn, bất quá, nếu như ngươi muốn giả dạng làm lão nhân gia lần nữa cũng không phải là không thể. Ca, lần này ngươi làm hậu phương!"

"Miễn cưỡng đồng ý với ngươi." Sẹo ca mở miệng nói.

Ta hài lòng nhìn mấy người một chút, gật đầu: "Tốt lắm, về sau ta tiến hành huấn luyện đặc biệt, ca ngươi phụ trách giúp ta dịch dung, những chuyện này tốt nhất bí mật tiến hành, cho nên, những ngày kế tiếp do Lục bà bà cùng A Tam công công ra cửa mua nhu phẩm cần thiết, ba người chúng ta không cần ra khỏi cửa."

Ta an bài xong xuôi, tính toán lại thời gian, phát hiện cách thời gian nữ chính bị bán đến phủ tướng quân, lại bị Tướng quân một cái chọn trúng có chút xa. Mặc dù thời gian còn nữa, cũng không biết giữa đường có biến số gì hay không, chúng ta vẫn là sớm huấn luyện tốt một chút.

Chuẩn bị xong, ngày hôm sau chúng ta liền bắt đầu tiến hành khẩn trương huấn luyện. Uông Tuyết Nhu thích viết chữ, vì vậy ta phải bắt chước chữ viết của nàng. Nàng luôn cười đến rất dịu dàng, âm thanh cũng là cực kỳ nhu hòa. Về nhu hòa của nàng không cùng một dạng với hệ thống của ta. Ta là dùng để giả bộ đáng thương, nàng là khiến cảm thấy ấm áp.

Uông Tuyết Nhu quen cầm bút tay trái, đơn giản mà nói chính là thuận tay trái, điều này làm cho ta cảm thấy có chút khó khăn, cũng may, tay phải của nàng cũng linh hoạt vô cùng, ta luyện dáng vẽ giống chút là được.

Huấn luyện chặt chẽ như vậy, ta cùng Hồng Mai toàn bộ hơn mười ngày không ra khỏi cửa, đợi đến khi nàng cảm thấy cử chỉ của ta đã rất giống tiểu thư nhà àng rồi, chúng ta mới bắt đầu chân chính tiến hành kế hoạch. Kế hoạch bắt đầu, ta liền đổi thành khuôn mặt của Uông Tuyết Nhu, hơn nữa, không thể tùy tiện tháo xuống, cho dù ngủ cũng không được. Ai biết chờ sau khi ta xuất hiện trước mặt Uông Tuyết Thiên, nàng sẽ không buồn tới khuya tới đây canh người?

Sau khi bắt đầu kế hoạch, chẳng những ta phải đổi mặt, đám người Sẹo ca cùng Lục Trúc cũng phải thay đổi khuôn mặt. Ở đây người quen nhiều, mặt

của mình tốt nhất không nên dùng. Chờ chúng ta toàn bộ thay mặt xong, bốn chủ tớ thuê nhà, đổi thành năm chủ tớ mới.

Lần này, Sẹo ca không còn là thiếu gia, mà là quân gia trẻ tuổi, A Tam là người đánh xe cùng sai vặt trong nhà như cũ. Lục Trúc cùng Hồng Mai đều là nha hoàn, một xanh một đỏ, còn rất cao hứng.

Đầu tiên chúng ta tạo ra tin đồn chủ nhân nơi này vì bị quý tộc kinh sợ mà rời đi, sau lại có người mới đến ở, tất cả tiến hành đều vô cùng thuận lợi. Người bình thường đều nhìn không ra chúng ta nguy trang, chỉ coi chúng ta là người cái gì cũng không biết coi tiền như rác, nhà có ma quý tộc hành cũng dám ở.

Khiến cho ta hơi rối rắm là, thi thể của Uông Tuyết Nhu còn đặt trong hậu viện. Mặc dù nàng thoát nhìn giống như ngủ thiếp đi, nhưng không cách nào có thể thay đổi đây là thi thể thật, mỗi lần nghĩ đến chỗ ở của mình có một cỗ thi thể, sau lưng ta liền có chút rét run, hơn nữa, ta còn mang theo khuôn mặt giống thi thể kia.

Cũng bởi vì thi thể này, để sớm thấy Uông Tuyết Nhu nhập thổ vi an, ta phải mau chuẩn ác hạ độc thủ.

Nhân vật hiện tại của ta là, Uông Tuyết Nhu sau khi té xuống vách núi sau đại nạn không chết, lại từng mất trí nhớ. Dưới sự giúp đỡ của nha hoàn, ta trở lại chỗ này. Thật ra thì, ta tính toán trước khi đi gặp Tướng quân, phải giả quý tộc nữ phụ cô nương kia một chút, không biết nàng có sợ quý hay không đây?

Mang theo tâm tình tức giận như vậy, ta mang theo hai tiểu nha hoàn đi ra cửa đạo phố.

Mục tiêu của chúng ta là, cho dù không gặp được mục tiêu, cũng phải gặp được mấy người biết Uông Tuyết Nhu, như vậy cũng có thể đem tin tức một Uông Tuyết Nhu khác xuất hiện truyền cho Tướng quân cùng Uông Tuyết Thiên kia.

Uông Tuyết Nhu mặc dù không xinh đẹp như ta, nhưng cũng là một mỹ nhân từ trong trướng, đi lên phố, thu hút rất nhiều ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Bên cạnh ta mang theo hai nha hoàn, một xanh nhạt một đỏ nhạt, mà ta lại mặc quần tơi màu vàng nhạt, thu hút bao nhiêu sự chú ý của người khác khỏi phải nói. Toàn bộ trên đường cái, dường như chỉ có ba người chúng ta, thiếu nữ còn trẻ ăn mặc mềm mại như vậy.

Chúng ta đi chuyển đến cách phủ phủ tướng quân không xa, hai nha hoàn cầm đồ ăn vừa mua trong tay, đột nhiên, Hồng Mai liền kéo kéo ống tay áo của ta nói: "Tối rồi, trước mặt là kiệu của Tướng quân phu nhân!"

Hồng Mai chưa đặc biệt học diễn trò, giờ phút này trong mắt nàng thù hận rất sâu sắc, ta không có ý định để cho nàng diễn nhiều, ánh mắt như thế, mới đúng là bình thường nhất, có thể đưa tới hoài nghi nhất. Ta vẫy vẫy khăn, cười không ngớt đi đến đứng phía trước kiệu.

Thanh âm của Lục Trúc lập tức đi theo tới đây: "Tiểu thư, cẩn thận!"

Ta một tay đỡ trán, giả bộ vầng đầu, một bộ không thấy cỗ kiệu trước mặt.

Tướng quân phu nhân xuất hành, trước sau tất nhiên là dẫn theo người bảo vệ, mà vài người bảo vệ nàng, nhất định là thân tín của tướng quân, thân tín của tướng quân, tất nhiên là biết dung mạo của Tướng quân phu nhân.

Khi ta cản phía trước cỗ kiệu, ta quả nhiên thấy hai người ngồi trên lưng ngựa đi xuống đi về phía ta, có lẽ là muốn bảo ta tránh ra. Lúc này Lục Trúc cùng Hồng Mai cũng đã tới, họ một phải một trái đỡ lấy ta.

Hồng Mai là nha hoàn thiếp thân của Tướng quân phu nhân, bọn họ không thể nào không nhận biết.

Vì vậy, người đầu tiên bọn họ nhìn thấy khi tiến lên cũng không phải là ta được bảo hộ sau lưng hai nha hoàn, mà là Hồng Mai.

Thù hận trong mắt tiểu nha đầu không cách nào che giấu, nhưng vẫn nghe lời ta, trước tiên không mở miệng mắng chửi. Nếu là trước kia, nàng cũng không dám xuất hiện trước mặt những người này như vậy.

Một nam nhân trong đám người đó kinh ngạc nói: "Hồng Mai nha đầu, làm sao ngươi lại ở chỗ này, ngươi không phải là, rơi xuống nước mất tích sao? Ngươi trở lại là tốt rồi, phu nhân tìm ngươi thật lâu, cũng mệt mỏi đến bị bệnh."

Hồng Mai ngậm thù hận, không nói gì.

Lục Trúc đẩy Hồng Mai ra, lớn tiếng nói: "Ta nhỏ vào, các ngươi nhận lầm người, ở đây không có Hồng Mai nào cả, đây là nha đầu của tiểu thư nhà ta,

Tiểu Hồng Đào."

Hồng Mai bị sửa lại tên: "."

Hai người nam nhân bị nghẹn một chút, khi cổ kiệu sau lưng bọn họ dừng lại, màn kiệu lắc lư mấy cái, nha hoàn bên kiệu lập tức đỡ người ở bên trong từ từ xuống kiệu.

Đó là một thiếu phụ vô cùng tái nhợt gầy yếu, bây giờ mặc dù không phải là mùa đông, cũng đã mặc áo khoác ngoài rồi, điều này làm cho mặt của nàng thoát nhìn nhỏ nhỏ, rất là chọc người thương tiếc. Nàng xa xa nhìn về phía này, nghi ngờ nói: "Hong mai. Đúng là Hồng Mai."

Hồng Mai tròn mắt trừng qua: "Ngoại trừ tiểu thư nhà ta ra không ai có thể gọi tên ta."

Thiếu phụ lộ ra bộ dáng khiếp sợ, sắc mặt càng thêm tái nhợt rất nhiều. Ta đứng phía sau hai nha đầu, bởi vì chiều cao cũng không cao hơn hai nha đầu, cho nên được che đi rất tốt, còn có thể nhìn được qua hai người, thấy thiếu phụ kia chợt lóe lên sát ý.

Thấy thời gian đã đến, ta đẩy hai nha hoàn ra, lộ ra khuôn mặt giả của mình.

Thời điểm hai nam nhân trước mặt nhìn thấy gương mặt của ta khiếp sợ hít vào một hơi, nhưng bọn họ không gọi ta là phu nhân. Ta hiểu rõ, bọn họ coi ta là muội muội. Ta không để ý tới bọn họ, mắt mờ mịt đi về phía thiếu phụ sắc mặt đang ngạc nhiên nghi ngờ.

Cho dù muội muội rất biết diễn trò, nhưng thấy người đã cho là chết rồi đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt nét mặt cũng không cách nào bình tĩnh được. Ta nhanh chóng liền đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng: "Ngươi. Là người thân của ta sao? Làm sao đáng đáp tương tự như ta vậy."

Thấy ta hỏi như thế, ánh mắt thiếu phụ xoay xoay, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, kích động nắm lấy hai tay của ta: "Tiểu Thiên, ngươi thật sự là Tiểu Thiên, ngươi và Hồng Mai đều được cứu?"

A, dứt khoát nhận thức ta làm muội muội sao?

Ta tiếp tục nghi hoặc nhìn nàng cầm lấy tay ta: "Ngươi là?"

"Ngươi không nhớ ta sao? Ta là tỷ tỷ của ngươi." Nàng nói xong, lại kích động vuốt mặt của ta.

Ta trong lòng cười một tiếng, thuật dịch dung của Sẹo ca xuất thần nhập hóa, ngươi không tìm được khe hở da giả của ta đâu.

"Tỷ tỷ? Nhưng ta, khi ta tỉnh lại dưới vách núi cái gì cũng đều không nhớ nữa."

"Vách núi? Làm sao sẽ như vậy, ta nhớ được ngươi rõ ràng là không cẩn thận rơi xuống nước bị nước cuốn đi, nha đầu Hồng Mai kia, vì cứu, vậy."
." Nàng nói xong, vừa đỏ tròng mắt.

"Là ta nhớ lộn sao?" Ta mờ mịt nhìn nàng.

"Hiện tại đừng nói những điều này nữa, cùng ta trở về phủ đi, mấy ngày này ngươi lưu lạc bên ngoài, nhất định chịu không ít khổ cực." Nàng đau lòng xoa nhẹ đầu của ta một phen, giống như một tỷ tỷ thương yêu muội muội.

Ta vừa định gật đầu, Hồng Mai phía sau ta kinh hoàng kéo ta trở về nói: "Không, không thể trở về cùng nàng, tiểu thư, nàng có thể hại ngươi một lần, sẽ có lần thứ hai!" Hồng mai kích động giữ lấy ta, xoay người muốn đi.

Uông Tuyết Thiên lập tức nói: "Hồng Mai ngươi ở đây nói gì vậy? Ta làm sao sẽ hại muội muội của mình đây? Các ngươi mấy ngày nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm cho có hiểu lầm lớn với ta như vậy."

Ta đột nhiên mở miệng: "Không đúng, Hồng Mai nói cho ta biết, ta có một người muội muội, nhưng không có tỷ tỷ."

Ánh mắt Uông Tuyết Thiên sâu thẳm, kéo tay của ta lại, nói với Hồng Mai: "Nha đầu này, rốt cuộc có ý đồ gì! Thật không ngờ lại lừa gạt Tiểu Thiên."

"Ngươi ngậm máu phun người, điên đảo thị phi!" Hồng Mai tức giận chỉ vào nàng.

Uông Tuyết Thiên khuôn mặt khiếp sợ và không thể tin, bi thống nói: "Người tới, bắt Hồng Mai lại cho ta, ta phải hảo hảo hỏi một chút, chuyện này rốt cuộc là như thế nào."

Nếu thật bị bắt lại, sợ rằng Hồng Mai sẽ thực sự mất mạng.

Ta đột nhiên tránh thoát khỏi tay của Uông Tuyết Thiên, một bộ tỏ vẻ nhừ đầu, thân thể lắc lư mấy cái: "Không, không đúng, không phải như thế."
." Sau đó, ánh mắt của ta lập tức bi thống lên, trái lại bắt được tay của nàng: "Tại sao ngươi hạ độc ta, từ nhỏ đến lớn, ta có điểm nào có lỗi với ngươi? Ngươi mau cho ta thuốc giải, ta sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, cũng sẽ không nói cho tỷ phu của ngươi biết, Tiểu Thiên, nghe lời của ta, không cần u mê không tỉnh ngộ nữa."

Câu nói này của ta, là câu nói cuối cùng trước khi chết của nguyên chủ.

Nghe ta nói như thế, hàn quang trong mắt Ưng Tuyết Thiên chợt lóe, nhỏ giọng nói: "Người nói cái gì? Người nhớ ra cái gì rồi?"

Ta lại lần nữa lộ ra ánh mắt mờ mịt, ôm lấy đầu: "Ta không biết, có gì đó trong đầu ta bị gián đoạn, ta cái gì cũng không biết, Hồng Mai"

Nghe được ta gọi tên nàng, Hồng Mai lập tức cùng Lục Trúc đẩy đám người muốn bắt họ ra, tới đỡ lấy ta.

"Thế nào, bệnh như đầu của tiểu thư lại tái phát sao? Cũng là đại phu nói phải đưa tiểu thư tới những nơi quen thuộc mới có thể nhớ lại, bằng không. . . ."

Hồng Mai nói được một nửa thì liếc mắt nhìn Ưng Tuyết Thiên.

Chúng ta diễn nhiều như vậy, đừng nói người đi đường bên cạnh có nghi ngờ, những người vẫn đi theo tướng quân kia tất nhiên là không thể không nghi ngờ. Nhưng đây cũng không phải chuyện bọn họ có thể hỏi. Ta chỉ là muốn chôn xuống mầm mống nghi ngờ trong lòng bọn họ, hừ, sau khi làm xong những chuyện này, chúng ta phải nghĩ biện pháp rút lui.

Thời điểm ta đang chuẩn bị hành động, ta nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa tới gần chạy về phía chúng ta bên này, ta ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tướng quân đại nhân đi cưỡi ngựa chạy như bay đến. Thấy vậy, ta lập tức đi theo con đường xưa của nữ phụ.

Ta dùng ống tay áo rộng che giấu, chợt nhét một cây đao đỏ vào trong tay muội muội, tay trong tay áo cầm lấy tay của nàng đâm một nhát vào eo mình, máu tươi rất nhanh sẽ nhuộm đỏ tay áo của ta, tràn ra từ phía eo ta, theo vấy chảy xuống, nhìn thấy mà ghê.

Thời điểm người khác cái gì cũng còn chưa phát hiện ra, ta yếu ớt ngã về sau, ngã vào ngực hai nha hoàn sau lưng, sau khi họ đỡ lấy ta, lập tức cao giọng kêu to: "A máu!"

Bởi vì lúc ta hãm hại người quá mức nhanh chuẩn độc, vì vậy không ai phát hiện ra ta làm gì trước đó. Trước đó Ưng Tuyết Thiên hoài nghi ta nhớ ra cái gì đó, cách ta rất gần.

Sau khi ta ngã xuống, đao dính máu trong tay nàng lập tức lộ ra ngoài, đợi khi nàng vớt đao xuống đất, đã là quá muộn. Động tác kia của ta có thể nói là làm liền một mạch, nhét đao, đâm một nhát vào hông, sau đó lập tức ngã xuống, được rồi, làm xong.

Động tác của ta quá mức bất ngờ, cho dù đối phương là cao thủ võ lâm cũng không phản ứng kịp.

Sau khi ta ngã xuống, người chung quanh lập tức rối loạn, mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tướng quân phu nhân giả đó.

"Không, đây không phải là ta làm, là nàng tự dùng đao làm mình bị thương."

A, nữ phụ nháo loạn, người nào sẽ tự cầm đao đâm mình, ta mới không đâm đâu, ta đâm túi máu mà thôi. Lúc ra cửa ta đã chuẩn bị nhiều kế hoạch rồi, nếu chỉ đụng phải mấy người biết Tướng quân phu nhân, ta lắc lắc mấy cái rồi sẽ trở về. Nếu đụng phải phu nhân giả, ta lắc lắc kích thích nàng một chút, lại cho mình mình chút vết thương nhỏ, để quần chúng nhân dân làm chứng rồi trở về.

Nếu vừa lúc Tướng quân cũng ở đó, màn diễn này sẽ phải có chút khiếu nại rồi.

Thời điểm ta như nhurợc ngã xuống, một tay che vết thương, Lục Trúc tiến lên sẽ phải đánh muội tử kia một bạt tai. Muội tử kia đột nhiên quay ngược bộ dáng như nhurợc, một cái liền tóm lấy tay Lục Trúc hất đi, vô cùng uy vũ cường tráng.

"Người, người buông tay, hơi sức của người thế nào lớn như vậy!" Lục Trúc lớn tiếng nói: "Mau buông ta ra, dám làm không dám chịu sao?"

Lục Trúc nhắc nhở mọi người Tướng quân phu nhân hơi sức rất lớn, nàng giằng co mấy lần cũng không thoát ra được.

Dùng góc độ của ta mà nhìn, rõ ràng là Tướng quân phu nhân giả không thu tay về được, Lục Trúc nhất định là giờ trò gì rồi. Lục Trúc vùng vẫy một hồi, mặt cũng đỏ bừng lên mới đem tay hất ra, về mặt khổ sở nhào tới trước người ta, giúp ta che vết thương, bi thương khóc thút thít nói: "Các người còn nhìn cái gì? Còn không giúp tiểu thư nhà ta tìm đại phu sao?"

Hồng Mai rõ ràng bị sợ đến ngây ngốc, chỉ biết ngơ ngác ôm lấy ta.

Ta yếu đuối thở hổn hển, dùng một loại ánh mắt vô cùng thanh tĩnh nhìn muội muội nữ phụ, ta há miệng, nói: "Tiểu Thiên, ta, ta có lời muốn nói với người."

Ưng Tuyết Thiên thấy bộ dáng người chung quanh, thì biết rõ việc lớn không tốt rồi, đành đi về phía ta, nàng vẫn không thể lộ ra bộ dáng muốn thật sự giết chết ta.

Đang lúc này, Tướng quân cũng đến, hần một cái nhảy xuống ngựa, còn chưa hiểu tình huống gì liền ôm phu nhân bảo bối nhà hần vào trong ngực bảo vệ, nhưng hần bảo vệ đến một nửa thì nhìn thấy ta, ngăn cả người.

"Người. Người là Tiểu Thiên. Đây là chuyện gì xảy ra? !" Tướng quân cau mày lớn tiếng chất vấn người bên cạnh, vừa bảo vệ phu nhân bảo bối nhà mình vào ngực.

Ta nội tâm hừ hừ nói, bảo vệ đi, tên tra nam mất mùa này.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84

Ta yếu đuối ngã xuống đất, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp cùng thê lương nhìn hấn mấy lần, lại nói với Ưông Tuyệt Thiên nói: "Thiên Nhi, tới chỗ của ta, ta có lời nói với ngươi."

Mặc dù âm thanh của ta bởi vì bị thương nên phải vô cùng suy yếu, nhưng tất cả mọi người có thể nghe được ta nói gì. Tướng quân dĩ nhiên cũng đã nghe được, nhìn người trong hấn, lại nhìn ta một chút, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng người trong ngực: "Tuyệt Nhu, đây là thế nào?"

Ưông Tuyệt Thiên không thể để cho ta nói tiếp, không thể làm gì khác hơn là từ đi từ trong ngực Tướng quân ra ngoài, nâng đi tới bên cạnh ta, tại phương hướng người khác không thấy được, mắt lạnh nhìn ta.

Ta đưa bàn tay tràn đầy máu ra, dính máu lên mặt nàng, bộ dáng Thánh mẫu mỉm cười: "Ta không trách ngươi, ta không ngờ, ngươi thật yêu hấn như vậy, nếu sớm biết, ta liền sẽ không đồng ý thành thân cùng hấn. Nhưng ngươi không nên vì hấn, không để ý tới tình cảm tỷ muội của chúng ta. Từ nhỏ, ta liền không tranh với ngươi, cho ngươi những gì tốt nhất, tại sao ngươi vẫn không thỏa mãn. Thôi, lần này, coi như ta tha thứ cho ngươi một lần."

Ta vừa nói, nước mắt từ khóe mắt từ từ rơi xuống: "Tiểu Thiên, ngươi chỉ biết hấn hai năm, mà chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nhưng. Những thứ này đều không quan trọng. Tiểu Thiên, nếu như ngươi cảm thấy như thế ngươi sẽ hạnh phúc, ta sẽ chúc phúc cho ngươi." Ta vừa nói, vừa một tay ép chặt túi máu, khiến lượng máu chảy ra rất nhiều, ta từ từ đến gần nàng, nói ở bên tai nàng: "Tỷ tỷ vẫn rất thích ngươi, Tiểu Thiên."

Ưông Tuyệt Thiên nhìn ta, ngạc nhiên nghi ngờ không thôi, nàng dường như không nghĩ ra, vì sao ta vừa hăm hại nàng tự biến mình thành như thế, vừa nói như vậy.

Nhĩ lực người tập võ vô cùng tốt, cho dù ta nói chuyện bên tai Ưông Tuyệt Thiên, ta cũng không sợ người chung quanh không nghe được.

Sau khi nói xong ta giả bộ té xỉu về phía sau, Lục Trúc lập tức hắng giọng khóc lên: "Tiểu thư, đừng!" Nhưng nàng còn chưa có gào thét hai tiếng, liền bị Tướng quân đẩy ra, Tướng quân nắm bả vai của ta, để cho ta nằm trong ngực hấn.

"Ngươi mới vừa nói gì? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Đại phu đâu? Đại phu làm sao còn chưa tới."

Ngượng ngùng, đại phu là tới không được, bởi vì bị A Tam cùng Sẹo ca nhà ta cản lại rồi. Ta tính toán qua sẽ có phân đoạn ta bị thương, cho nên bọn họ đã sớm mai phục rồi, hừ hừ.

Ta cắn răng, nhìn về phía gương mặt của Tướng quân, lần này trong miệng quên không ngâm đồ, không phun ra được rồi. Quên đi, ta nhiều loạn tinh thần hấn cũng tốt lắm.

Ta miễn cưỡng một tay đẩy hấn ra, nói: "Không cần hỏi nữa, về sau, ngươi hãy đối xử với phu nhân của ngươi thật tốt là được." Ta vừa nói, vừa lấy tay chạm vào vành tai của mình.

Đây là động tác nhỏ của Ưông Tuyệt Nhu, ngay cả Ưông Tuyệt Thiên cũng không biết, thời điểm nàng bị thương, thích lấy tay chạm vào tai. Ưông Tuyệt Thiên một lần cũng chưa từng thấy qua, bởi vì Ưông Tuyệt Nhu chưa từng cho nàng thấy một mặt này.

Nhưng Tướng quân lại rất biết, mà nha hoàn tiếp thân của Ưông Tuyệt Nhu cũng biết.

Tướng quân vừa nhìn động tác của ta, hai mắt muốn nứt đem bên cạnh Ưông Tuyệt Thiên đẩy ra: "Ngươi mới là Tuyệt Nhu!"

Ta lại lần chảy nước mắt, lắc đầu: "Ta không phải, trên thế giới chỉ có một Tướng quân phu nhân, chỉ có một Ưông Tuyệt Nhu."

"Ngươi là!" Tướng quân cố chấp nắm bả vai của ta.

Ưông Tuyệt Thiên có lẽ là biết mình lập tức bị lộ, đột nhiên lớn tiếng nói: "Ngươi đã chúc ta hạnh phúc, nói muốn tặng người cho ta, bây giờ trở về làm gì? Âm hồn bất tán như vậy!"

Nếu là Tướng quân phu nhân chân chính, có lẽ sẽ bị mấy câu nói của muội muội giải quyết, khiến Tướng quân hiểu lầm nàng mới thật sự là Ưông Tuyệt Nhu Nhưng ta không phải, hơn nữa ta còn hạ thù vi cường, chiếm hết tiền cơ, hơn nữa còn Lục Trúc phát huy một phen.

Ta nhìn về phía Ưông Tuyệt Thiên, bị thương nói: "Sớm biết như thế, ta cũng sẽ không trở lại." Ta vừa nói, giùng giàng muốn từ trong ngực Tướng quân ra ngoài, nhưng hấn ôm chặt ta không thả. Ta cả giận, sang tay liền tát hấn một cái, mang theo huyết ấn.

Tướng quân nhìn ta, trừng lớn cặp mắt: "Tuyệt Nhu."

"Ta hận ngươi! Ta không muốn nghe thấy giọng của ngươi, ngươi buông tay cho ta!"

Tướng quân vẫn giữ lấy ta.

Ta thay vẻ mặt phức tạp: "Ta với ngươi nhận thức hai năm, sớm chiều chung sống, cơ hồ không còn ai ngoài ngươi, nhưng còn ngươi, ngay cả người bên gối bị đổi cũng không biết. Ngươi đụng vào da của nàng sẽ không kỳ quái sao? Ngươi nhìn ánh mắt của nàng sẽ không nghi ngờ sao? Thời điểm ngươi tiến vào thân thể của nàng, rất vui vẻ sao? Nam nhân ghê tởm này!"

"Ta không biết nàng không phải ngươi! Ta không phản bội ngươi." Mặc dù ánh mắt của hắn có chút loạn, nhưng còn không chịu buông tay.

Ta đi, không buông tay ta đi như thế nào? Lại kích thích hắn một chút sao? Ta một tay kẹp chặt cổ của hắn: "Hiện tại ta chỉ cần nghĩ tới mấy ngày qua ngươi mỗi ngày ôm nàng ngủ, ta liền ghê tởm vô cùng, ta chỉ cần nghĩ tới chuyện ngươi đem những lời nói với ta mỗi ngày nói với nàng, ta liền lòng tràn đầy không thoải mái, ta chỉ cần nghĩ tới việc ngươi dùng ánh mắt nhìn ta để nhìn nàng, ta liền lòng tràn đầy tích tụ, ta chỉ cần nghĩ đến, ngươi mỗi tối như thế nào thương yêu nàng, ta liền. Umh!"

Tra tướng quân che kín miệng của ta lại.

"Ngươi không nên không tin tưởng ta như vậy, nếu không phải cho rằng nàng là ngươi."

Ta đẩy tay của hắn ra: "Không có nếu như, nếu như ngươi hiểu rõ ta, cũng sẽ không nhận lầm!"

"Ngươi. Trước kia ngươi không phải như vậy, chỉ lo một mực trách cứ ta, hành hạ ta." Tướng quân bị thống nhìn ta, muốn ôm ta vào lòng, ta sống chết không chịu!

Ta một tay đẩy hắn ra, nói: "Bất kỳ nữ nhân nào thấy nam nhân yêu thương ngay cả mình cũng nhận lầm đều sẽ đau lòng đến điên cuồng, không sai, ta thay đổi, như vậy ngươi hảo hảo ở cùng muội muội của ta là tốt rồi, ta hận ngươi, hận ngươi thấu xương, buông ta ra, không để cho ta đi, ta liền chết ở trước mặt ngươi!"

Ta cũng đã uy hiếp như vậy, hắn không buông tay có phải cũng quá có lỗi không?

Tướng quân bình tĩnh nhìn ta rất lâu, mới buông tay của ta ra: "Ngươi là cố ý đuổi ta rồi đi có đúng hay không? Chỉ vì muội muội của ngươi!"

Sau khi rời khỏi người Tướng quân, ta lập tức tựa vào trên người Hồng Mai vẫn còn có chút ngây ngô, để cho nàng cùng Lục Trúc dìu ta đi. Sau khi đứng ngay ngắn, ta lạnh lùng nhìn Tướng quân: "Ta hận ngươi, không phải giả bộ, chúc các ngươi hạnh phúc, ta muốn đi về, không cho phép đi theo ta, nếu không, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thấy ta."

Nói xong, ta quay đầu nhìn về phía Ôn Ngọc Tuyết Thiên đang hung hãn nhìn ta, ta quang minh chính mồm cười với nàng, cười xong lập tức xoay người.

"Ngươi không phải là Ôn Ngọc Tuyết Nhu, ta mới phải, ta mới phải!" Nàng đột nhiên kêu gào, xông về phía ta, dường như muốn xé da mặt của ta ra. Ta sang tay hướng về phía tay nàng, ngược lại kéo vết sẹo giả trên tay nàng xuống.

Ta nhìn đồ trên tay, nói: "Còn nhớ rõ vết thương này sao? Lúc nhỏ ngươi bướng bỉnh, thích leo cây, vì cứu ngươi, chính ta đã ở dưới đón lấy ngươi để cho ngươi nhảy lên người ta, kết quả ngươi không nhảy vào trong lòng ta, mà là lấy ta làm đệm lưng, dùng chân đạp ngã ta, vết thương kia chính là do đá trên mặt đất tạo thành."

"Không, ai bảo ngươi luôn giả nhân giả nghĩa như vậy, khiến cho mọi người đều thích ngươi!" Ôn Ngọc Tuyết Thiên lập tức nói: "Tất cả mọi người đều thích ngươi."

"Nhưng những vật đại nhân cho ta, mặc kệ ta thích hay không thích, ngươi đều muốn."

"Ngươi cho là bỏ thí cho ăn mày sao?"

"Đây là ngươi đòi ta, không nhớ sao? Ta cố chấp đưa cho ngươi sao? Chính ngươi muốn làm kẻ ăn mày, không trách được người khác, tiểu bạch nhãn lang."

Có lẽ người tỷ tỷ này đã quá thánh mẫu rồi, nhưng Thánh mẫu cũng không phải là người xấu, bắt quá làm cho người ta có chút chán ghét, ít nhất đối với muội muội này, Thánh mẫu là thật tâm. Đáng tiếc, muội muội chỉ lo những thứ bên ngoài kia, không thể lĩnh hội.

"Những thứ kia đối với ta mà nói chỉ là vũ nhục." Ôn Ngọc Tuyết Thiên lập tức nói.

Ta cười, lúc này Thánh mẫu nương nương đã chết, cho dù cách làm của nàng sai, cũng đã bị muội muội hại chết, nhưng nàng thật sự chưa từng làm bất cứ chuyện gì hại tới muội muội, hiện tại, tới phiên muội muội chịu chút trừng phạt.

"Quý xuống nói xin lỗi với tỷ tỷ, lại thảo luận nói rõ một chút, giữa các ngươi cuộc xảy ra vấn đề gì, nàng đối với ngươi thật sự quá tốt, tốt đến mức biến thành sai lầm." Ta không tiếng động nói ra câu sau cùng, xoay người liền rời đi.

Ta nghe có tiếng người gọi theo, nhưng không quay đầu lại, được hai nha đầu đỡ trở về.

Ta không nghĩ nhanh như vậy liền giải quyết, nhưng nếu như Ôn Ngọc Tuyết Nhu thật còn sống, chuyện này thật đúng là dễ giải quyết. Nha, chỉ là như vậy

vẫn chưa đủ đâu.

Lúc chúng ta trở về, Sẹo ca cùng A Tam đã về. Ta thay quần áo khác, bên hông băng bó một chút, yếu đuối nằm trên giường.

Lúc tối, ta phát hiện được bên giường ta có thêm một hơi thở xa lạ, cho dù ta ta không mở mắt, cũng biết đây là tra Tướng quân. Một tra tướng quân nhận lầm lão bà của mình, hiện tại liệu có thể quang sạch mặc kệ phu nhân già sao?

Nếu như Uông Tuyết Nhu thật đã chết rồi, tra Tướng quân có lẽ còn có thể do dự một chút đối với người có cùng gương mặt với người thương, hơn nữa người kia có con của mình, sẽ càng không xuống tay được.

Nhưng bây giờ Uông Tuyết Nhu còn sống, thường xuyên nhắc nhở sự phản bội của hắn, cho nên, hắn không thể mềm lòng với Uông Tuyết Thiên.

Nếu còn có thể mềm lòng, vậy hắn thì càng cạn bã.

Thật ra, ta rất thương thức nữ hài tử độc ác, chỉ có độc ác với người khác, mới có thể hào hào sống trong thế giới như vậy. Nhưng ta lại ghét loại người lòng dạ độc ác với người nhà, nếu như người nhà nàng không tốt đẹp gì, còn hành hạ nàng, vậy ta không phản đối nàng có bao nhiêu độc ác.

Nhưng cũng không phải như vậy.

Nếu như đối tượng để Uông Tuyết Thiên lòng dạ ác độc là tra Tướng quân thì được, đáng tiếc không phải.

Thời điểm tướng quân đưa tay sờ mặt của ta một lúc lâu, còn lặng lẽ vén chăn lên muốn nhìn vết thương của ta, ta đột nhiên đưa tay nắm lấy tay của hắn, trong nháy mắt mở mắt ra: "Tướng quân, cẩn thận ta là lên phi lễ. Người dân ở đây sẽ mạnh mẽ xông tới, ta có thể đến quan phủ kiện ngươi."

Khi ta nói xong, tra Tướng quân vùng tay lên, đèn trong phòng ta được thắp lên, hắn tóm lấy tay của ta, vô cùng dùng sức.

Ta nhìn hắn, nhìn vẻ mặt tiêu tụy của hắn, đôi mắt đỏ lên, thương tâm nhìn ta.

"Vết thương còn đau không?"

"Không đau." Ta giùng giàng muốn ngồi dậy, hắn lập tức cẩn thận đỡ ta, giống như là đang cầm trân bảo.

Sau khi ngồi dậy, ta chỉ là nhìn hắn, không nói gì, ta chờ xem, hắn sẽ nói gì.

Tướng quân cũng nhìn ta, nhìn thẳng vào mắt ta, hắn dùng ánh mắt của hắn nói cho ta biết, hắn có thiên ngôn vạn ngữ lại không biết nói thế nào. Ta nhẫn nhịn kích động muốn trợn trắng mắt, dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Qua một lúc lâu, Tướng quân mới vuốt mặt của ta, mở miệng nói: "Ngươi gầy."

"Ngươi cũng phát giác được sao?"

"Thật xin lỗi! Ta không muốn như vậy!" Tướng quân đỏ mắt, cơ hồ muốn khóc lên.

Mặc dù hắn chẳng hay biết gì, nhưng ta không có bao nhiêu hảo cảm với hắn, ta rất hiểu, nếu như ta đi theo nguyên kịch tình, hắn sẽ đem một mặt cạn bã của hắn biểu hiện triệt để cỡ nào.

"Nói xin lỗi hữu dụng không? Thời gian sẽ không quay ngược trở lại, bỏ lỡ cũng sẽ không trở lại. Ngươi nên tới không phải nơi này, mà là, phủ tướng quân của ngươi, nơi đó có người đang chờ ngươi."

"Không nên nói nữa!" Tướng quân tức giận cắt ngang lời của ta

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Khi Tướng quân kịch liệt ép ta muốn tiến hành chuyện không hòa hài, ta lập tức đỏ mắt đau kêu một tiếng, ngăn trở động tác kế tiếp của hắn, nước mắt trong mắt ta chảy ra: "Ngao Thiên. Ngươi không thể đối với ta như vậy." Ta nhẹ giọng nói.

Tướng quân lại gần, thâm tình muốn cưỡng hôn ta. Ta chết sống không làm, lấy tay chống đỡ vai của hắn, nhu nhược để đầu lệch qua một bên, yên lặng rơi lệ nói: "Ngươi dám tiếp tục nữa, ta cả đời cũng sẽ không tha thứ ngươi!"

Động tác của tướng quân rốt cuộc ngừng lại rồi, nhưng hô hấp nóng rực của hắn vẫn còn bên cổ ta, chưa rời đi. Lòng tơ cả người ta dựng đứng lên, có

chút sợ hấn sẽ hạ miệng cắn ta. Vì phòng ngừa chuyện như vậy xảy ra, ta dùng sức đẩy hấn ra xa một chút, để cho ánh mắt "thâm tình" của hấn nhìn thấy ánh mắt bất lực của ta.

"Hôm nay chuyện đã trở thành như vậy, ta thật sự không biết nên làm thế nào cho phải. Ngày đó, sau khi ta bị muối muối đẩy xuống vách núi liền bị mất trí nhớ. Nếu không phải trở lại thấy được những thứ quen thuộc này, có lẽ chúng ta cũng sẽ tương đối hạnh phúc. Ta sẽ không nhớ bản thân rốt cuộc là ai, cũng sẽ không khiến ba người chúng ta lâm vào tình cảnh này."

Tra Tướng quân nói: "Sai lầm ngay từ đầu, là lỗi của ta, thế nhưng không nhận ra nàng, nhưng ngươi không thể không cho ta cơ hội nói xin lỗi! Ngươi biết không!? Nếu như ngươi chưa trở về, ta cũng sẽ sai tới cùng mà không biết, nữ nhân kia không biết phát rõ cỡ nào, thậm chí ngay cả tỷ tỷ ruột của mình cũng hạ độc như vậy!!" Tra Tướng quân hóa thân thành giáo chủ giáo thét, phần hận gầm thét một trận, hai mắt muốn lồi ra, bộ dáng hết sức kinh khủng.

Hấn đột nhiên ôm chặt lấy ta, gầm lên: "Thiếu chút nữa, ta thiếu chút nữa sẽ mất đi ngươi, ta chỉ cần nghĩ đến đây, đã cảm thấy sống không bằng chết."

Sau một lát ôm ta thật chặt, hấn ngẩng đầu lên, lần nữa muốn cùng ta làm chuyện hòa hài kia. Ta lại lần nữa đưa tay, chống lên vai hấn, không để cho đầu của hấn dựa tới.

Thấy ta kháng cự như thế, hấn đau đến không muốn sống rống lên: "Ngươi thật để ý như vậy sao? Tất cả chuyện này, ta căn bản không cách nào không chế. Ngươi cảm thấy ta do dự, không xứng với ngươi sao?"

Ta mặc dù rất muốn gạt đầu, nhưng lúc này lại không thể không khổ sở lắc đầu: "Hiện tại muối muối đã là người của ngươi, ta tuyệt đối không cách nào trở lại bên cạnh ngươi."

Tướng quân vội vàng ôm lấy mặt của ta giúp ta lau nước mắt: "Đều là sai lầm của ta, đừng khóc, mỗi một giọt nước mắt của ngươi đều thiêu đốt trái tim ta, ngươi biết không? Thấy đáng về khổ sở của ngươi, sẽ chỉ làm ta càng khổ chịu hơn. Làm sao vậy, ngươi đang phát run? Là vết thương đau sao? Cho ta xem vết thương của ngươi."

Hấn nói xong liền muốn kéo thất lưng của ta, ta đương nhiên càng không thể để hấn làm vậy.

Ta bắt tay hấn lại, nhẹ giọng nói: "Chỉ là có chút lạnh, không, không được ôm ta, quá chặt, sẽ làm ta toàn thân đều đau."

Tra Tướng quân nghe ta nói, vội vàng buông ta ra.

Dựa vào khuôn mặt tra Tướng quân thích nhất, lại bày một chút chứng cứ trước mặt hấn, nhiệm vụ quả nhiên hoàn thành tốt hơn nhiều, ta hầu như không cần tốn nhiều sức lực đến gần hấn. Ta thu hồi nước mắt, xoa xoa mặt, suy nghĩ trong chốc lát, mới khàn giọng nói: "Ngươi muốn an bài muối muối ta thế nào."

Tướng quân dịu dàng cầm tay ta lên, tra Tướng quân mặc dù lãnh khốc vô tình đủ kiểu với người ngoài, hơn nữa trong kịch tình cũng lãnh khốc vô tình đủ loại với nguyên nữ chính, nhưng hấn cũng có sự ôn nhu của mình. Chỉ là, sự ôn nhu của hấn chỉ dành cho thế tử mình yêu, trước khi yêu nguyên nữ chính, hấn dĩ nhiên là có bao nhiêu lãnh khốc liền có bấy nhiêu, có bao nhiêu vô tình liền có bấy nhiêu, có bao nhiêu bá đạo là có bấy nhiêu, hành hạ nguyên nữ chính đủ kiểu đến mức độ 'xuất huyết'.

Hiện tại ta mang gương mặt này, nhảy vọt qua bước lãnh khốc trước khi hấn yêu ta, trực tiếp vượt đến bước người hấn yêu tha thiết nhất.

"Ta biết ngươi thương tiếc muối muối, nhưng lần này tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho nàng. Ta sẽ không để cho nàng xuất hiện trước mặt chúng ta nữa, trong lòng ta, bên cạnh ta, vĩnh viễn chỉ có một thế tử, độc nhất vô nhị. Cho dù đáng đáp nàng tương tự ngươi đi chăng nữa, cũng không phải là ngươi, cũng chỉ là một nữ nhân xa lạ mang theo gương mặt của ngươi. Huống chi, nàng còn ác độc như thế." Tướng quân tròn mắt hơi híp, sát ý chột lóc lên.

Nếu hiện tại ta mang khuôn mặt của mình chạm rãi tới gần hấn, hấn dĩ nhiên không thể nào động sát cơ với nữ phụ muối muối. Nhưng bây giờ, ta chính là thánh mẫu tỷ tỷ bị muối muối hãm hại, vì báo thù cho nữ nhân yêu sâu sắc nhất, hấn đương nhiên sẽ không bỏ qua cho nữ phụ muối muối.

Ta nhu nhược núp ở trong ngực hấn, khoe miệng nhẹ nhàng ngoắc ngoắc, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn nữ phụ ác độc.

"Ngạo Thiên. Ta rất khổ sở, ta không muốn lại trải qua một lần bị phản bội nữa." Ta chạm một lát, ngẩng đầu chăm chú nhìn Lý Ngạo Thiên Tướng quân.

Tướng quân nhìn ta thật sâu, dùng cái cảm lún phún râu cọ cọ mắt của ta mấy cái. Ta nhẫn nhịn kích động tròn trắng mắt, nhẫn nhịn động tác thân mật của hấn.

"Ta hiểu rõ, hiện tại ta nói gì đều vô dụng, nhưng ta vẫn muốn làm cho ngươi tin tưởng ta." Tướng quân nói.

"Cõi đời này có rất nhiều chuyện đều vô cùng bất đắc dĩ, cam kết là vô dụng nhất, Ngạo Thiên, ta muốn ngươi làm một chuyện vì ta, nếu như ngươi thì nguyện ý, ta có thể lần nữa tin tưởng ngươi."

"Đừng nói một chuyện, dù là một nghìn một vạn chuyện, ta cũng sẽ làm vì ngươi." Tướng quân lần nữa nắm tay của ta: "Vô luận ngươi muốn ta làm gì, cho dù là muốn mạng của ta, ta cũng sẽ không thốt một tiếng."

Ta đưa tay tránh thoát, khẽ đỡ lấy vết thương già, để tướng quân đỡ từ từ xuống giường, đi giày vào. Đi xong, ta nói với hắn: "Người chờ ta ở đây, ta đi lấy một vật tới đây, không cho phép người đi theo ta, ta sẽ trở lại thật nhanh."

"Người bị thương, di chuyển như thế, vết thương rách ra thì làm thế nào."

Ta khẽ vịn 'vết thương' của mình hơi nhú lông mày, mới nói: "Không ngại, cũng không phải là chỗ nào xa xôi, người chờ ta ở đây, được không?" Thời điểm nói xong hai chữ cuối cùng, ta dùng ánh mắt nổi da gà bình sinh dịu dàng nhất nhìn Tướng quân.

Rất nhanh Tướng quân liền bị ánh mắt dịu dàng của ta hòa tan, hắn nâng khóe miệng lên, cười với ta. Sau đó sẽ rất kiên định mà nói hắn sẽ ngồi ở trong phòng chờ ta trở lại, ta hài lòng gật đầu một cái, quay người ra khỏi phòng.

Theo lý thuyết, lúc này là thời gian ngủ của tất cả mọi người, nhưng nơi này của ta toàn bộ là mê hoặc.

Mặc dù công phu của tướng quân trong nguyên tác miêu tả là vô cùng lợi hại, nhưng Sẹo ca cũng không phải là ngồi không, một người sống sờ sờ như vậy chạy đến trong phòng ta, hắn không thể nào không biết. Mà Lục Trúc lại mất thiết chú ý tới bên này của ta, rất dễ lời nói buổi tối có thể sẽ bị tập kích của ta ở trong lòng, tự nhiên cũng phát hiện.

Nàng phát hiện, tự nhiên A Tam cùng Hồng Mai cũng bò dậy.

Sau khi ta ra khỏi cửa phòng, lập tức đóng cửa lại, mới xoay người giờ ngón tay đặt ở bên môi hướng về phía bọn họ, để cho bọn họ đừng lên tiếng, cũng đừng làm ra động tĩnh gì.

Ta vốn cho là Tướng quân không tìm đến nhanh như vậy, xem ra ta đánh giá thấp gương mặt hiện tại này. Mà Tướng quân cũng nóng lòng hơn nhiều so với tưởng tượng của ta, nóng nảy hơn nhiều, lần này là tra nam nóng nảy sao?

Ta sờ cằm, vừa chậm lại bước chân, vừa từ từ đi về phòng của Ưông Tuyết Nhu chân chính.

Chỗ đặt Ưông Tuyết Nhu, chính là gian phòng ma quỷ lộng hành ngày đó, gian phòng này vô cùng âm u, hơn nữa nhiệt độ cũng tương đối thấp không khí lại ẩm ướt. Chuyện đề thi thể ở nhà như vậy vẫn là lần đầu tiên ta làm, không khỏi sau lưng có chút lạnh cả người, cũng may, tiểu thuyết này không có nhân tố thần kỳ.

Lục Trúc cùng Hồng Mai cầm đèn đi ở phía trước ta, ta theo phía sau bước vào gian phòng đã sáng lên. Hết cách rồi, bình thường ta làm cả đồng việc trái với lương tâm, dĩ nhiên không dám đi trước.

Ta không sợ người, nhưng không có nghĩa là không sợ người chết.

Ưông Tuyết Nhu vẫn như lần đầu ta thấy, làn da mềm mại, hoàn toàn không giống như một người chết, giống như ngủ thiếp đi mà thôi. Ta tiến về phía sau, chỉ nhìn nàng một cái, liền xoay người lấy hòm thuốc riêng của ta từ trong ngăn tủ bên cạnh.

Từ trong một đồng bình bình lọ lọ, ta chọn ra hai bình nhỏ chỉ có màu sắc là khác nhau.

"Đây là cái gì?" Lục Trúc tò mò hỏi ta.

Ta cầm một cây ngân châm trong tay, để Lục Trúc lấy chiếc bình màu xanh dương ra, đặt phía dưới bàn tay Vương Tuyết Nhu, châm một châm lên ngón tay Vương Tuyết Nhu. Một giọt máu đen lập tức nhỏ vào trong bình, ước chừng đủ năm giọt, ta mới để cho Lục Trúc thu bình về.

"Loại độc dược này gọi là 'si tình', nam nhân trúng độc, một khi cùng nữ nhân khác giao hợp, món đồ kia sẽ không đứng nổi, hơn nữa từ từ héo rút, cho đến khi co lại bằng ngón tay cái của nữ tử."

"Haaaaa!" Hồng Mai hít vào một hơi.

"Dĩ nhiên, nếu như nam nhân trúng độc đủ si tình, hơn nữa còn là một Liễu Hạ Huệ, trừ nữ nhân mình yêu không có phản ứng với ai khác, dĩ nhiên là không có vấn đề." Ta mỉm cười nhìn Hồng Mai, an ủi tâm hồn nhỏ bé bị kinh sợ của Hồng Mai.

Ta vừa nói, vừa tiêu hủy châm dính máu độc, lấy thêm một ngăm châm sạch sẽ khác, tìm vải, bọc ngân châm cùng một bình màu hồng lại, chuẩn bị mang về.

Thấy động tác của ta, Lục Trúc lập tức hỏi "Máu của nàng không phải có độc sao? Sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Ảnh hưởng không lớn, độc kia cũng không phải là lợi hại. Chỉ là, của ta lại bất đồng, nghe nói là Miêu nữ vì không chế tình lang của mình mới làm ra."

"Cái gì gọi là nghe nói a tiểu thư?"

"Bởi vì đây là tác giả viết, người hỏi ta, ta hỏi ai?" Ta nói xong, nhấc váy muốn đi ra ngoài, vừa đi, ta vừa nói với hai người: "Các người bây giờ có thể về nghỉ ngơi, các người cái gì cũng không phát hiện ra, biết không."

Hai tiểu nha đầu thấy không thể đi cùng nữa, không thể làm gì khác hơn là tiếc nuối gật đầu một cái, tất cả trở về ổ của mình.

Ta lấy thuốc ra ngoài, chỉ thấy Sẹo ca núp ở trên nóc phòng ta. Thấy ta xuất hiện, hấn lập tức dùng ta ra hiệu cho ta, để cho ta biết người trong phòng ta vẫn rất an phận, cũng không đi ra ngoài.

Ta cảm được còn chưa đi vào, cửa phòng liền từ bên trong mở ra. Xong tới mặt, chính là khuôn mặt lo lắng của Tướng quân. Thấy ta, hấn lập tức tiến lên vài bước vừa đi ta, vừa nói: "Bước chân của ngươi vô cùng không vững, rất khó chịu sao? Ta đỡ ngươi nằm lại trên giường đi."

"Cám ơn." Ta vô cùng chân thành cảm ơn hấn.

Đội lạt nữa ta chính là muốn tính kế hấn, bây giờ vẫn đối tốt với hấn một chút thôi. Hi vọng, hấn cuối cùng không có lại thành ngón tay, ai ôi, ta gần đây thật là càng ngày càng ác độc rồi, không biết sau khi chết có thể bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục hay không đây.

Thấy ta nói cảm ơn, lòng này Tướng quân lập tức nhủ lại, hình như vô cùng mất hứng về sự xa lạ giữa ta và hấn. Cho dù ta mang gương mặt của người hấn yêu, nhưng trên bản chất ta cùng hấn đích xác là người xa lạ, hơn nữa, tình huống bây giờ xa lạ một chút cũng không có gì không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Ta để tướng quân đỡ ngồi xuống ghế xong, mở đồ ở trong tay ra để lên bàn: "Ngao Thiên, có biết đây là gì không?"

Tướng quân bày ra dáng vẻ nghi ngờ.

Ta mỉm cười, bắt đầu nói bậy: "Hôm đó ngã xuống vách núi, ta được một Miêu nữ si tình cứu giúp, cái này, chính là được Miêu nữ tặng ta lúc chia tay. Được này được đặt tên là 'si tình' lấy máu hai người có tình làm thuốc dẫn, nam nữ cùng nhau uống được này xong tuyệt đối không thể phản bội nhau. Nếu bên nữ giao hợp với người nào khác ngoài nam tử kia, sẽ thất khiếu chảy máu mà chết. Nếu bên nam giao hợp với người nào khác ngoài nữ tử đó, dĩ nhiên cũng sẽ giống như vậy, Ngao Thiên, ngươi có dám đánh cược cùng ta không?"

Ta vừa nói, vừa nắm chiếc bình màu xanh dương trong tay.

Tướng quân nhìn chăm chăm ta, dùng ánh mắt vô cùng thâm thúy, từ từ, hấn tự tay nhận lấy bình trong tay ta.

"Trong này có máu của ngươi sao?" Hấn nói xong, lại kéo tay của ta qua, kiểm tra ngón tay của ta, sau đó thấy ngón giữa của ta có một vết nhỏ.

Đây là lúc trước ta dùng móng châm đâm, ngón châm vừa mới dính độc vừa rồi ta không dám tự đâm mình. Ta còn chí khí không thù, làm sao chết trước đây?

"Ngao Thiên, ngươi dám đánh cược không?"

Ta hỏi xong lời này, liền nghe Tướng quân thở dài một tiếng, vô cùng dịu dàng chậm rãi đem ta ôm vào trong ngực. Âm thanh của hấn từ đỉnh đầu của ta chậm rãi truyền đến: "Ta chỉ là sợ, không thể bảo vệ ngươi chu toàn."

Ta đầu tựa vào trong ngực hấn, buồn bực nói: "Có gì mà sợ, nếu Ngao Thiên không thể bảo vệ ta, kiếp này còn có ai có thể bảo vệ ta. Hơn nữa, ta tuyệt đối sẽ không để người ta có cơ hội chạm vào ta, nếu quả như thật có một ngày như vậy, ta sẽ không cho mình cơ hội phát độc."

Ta mới nói xong, cái ôm dịu dàng của Tướng quân lại biến thành bá đạo, ôm ta đến mức có chút hít thở không thông. Thanh âm kích động của hấn từ đầu ta truyền đến, vô cùng kiên định: "Đã như vậy." Hấn buông lỏng vòng tay ra, đem bàn tay đến trước mặt của ta.

Ta lấy châm ở một bên, lại mở nắp một bình khác ra, đâm vào ngón tay tướng quân, giống như lúc trước, nhỏ năm giọt máu vào.

Sau khi nhỏ xong, ta cùng với hấn mỗi người cầm một bình, đặt ở bên môi. Độc được là chất lỏng, trượt vào trong miệng liền cũng phun không ra nữa.

Tướng quân không hề quả nhiên là khí phách Tướng quân, độc được nói uống liền uống, ngửa đầu liền đổ vào trong miệng. Thừa dịp trước khi hấn bị độc ngắt đi, ta trước tiên không uống, lôi kéo hấn nói chuyện.

"Còn nhớ rõ ngày chúng ta thành thân không? Ngao Thiên?"

Tướng quân hồi tưởng lại, hỏi: "Ta nói rất nhiều, ngươi lại chỉ nói một câu?"

Ta cười yếu ớt nói: "Chỉ cầu chết cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, nhất định không phụ tình này." Ta vừa nói, vừa đưa bình hồng trong tay đặt vào tay hấn, lại kéo tay hấn đưa tới bên miệng ta.

Ánh mắt tướng quân đã có chút mơ hồ, ta biết hấn sắp hôn mê.

"Nhớ. nhớ kỹ."

"Nhớ là tốt rồi, bắt quá hứa hẹn quả nhiên là tiểu yêu tinh một người." Ta làm động tác giả uống thuốc, Tướng quân lập tức ngã quỵ sang bên cạnh, hoàn toàn ngất đi.

Thấy người ngã, ta lập tức để được ở một bên, ngồi trên băng ghế nhìn bộ dạng Tướng quân ngã xuống đất. Trong nguyên kịch tình, tướng quân này thật rất nghiêm túc rất kiên định cho rằng hán yêu thể từ nguyên phối, sau khi biết thể từ yêu tha thiết nhất chết đi, đích xác là rất đau lòng.

Nhưng thời điểm hán đang đau lòng, lại động lòng với nữ chính. Đây gọi là toàn tâm toàn ý sao? Ai nha, ta ghét nhất kiểu toàn tâm toàn ý như vậy. Cho dù lúc đó đau lòng, nhưng đây là cái cớ để hán thích người khác sao?

Cuối cùng, hán lại thừa nhận yêu nữ chính, dĩ nhiên, trên đầu lưỡi hán kiên định cho rằng hán thích nhất chính là thể từ đã chết đi, nhưng hành vi việc làm thì không phải như vậy. Tác giả vì tẩy trắng hán, vì thể hiện hán vô cùng yêu nữ chính, đích xác là mất rất nhiều công phu.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ, người này cận bã thế nào với người vợ cả của mình.

Lần này tra Tướng quân yêu không phải là nữ phụ ác độc, mà là một người đã chết đi, hơn nữa còn là người không cách nào tranh cùng người khác, thật là đáng buồn. Thời điểm đang vui vẻ trên người nữ chính, Tướng quân cũng không đấu tranh bao nhiêu, cũng không nhớ tới câu nói. Chết cùng ngày cùng tháng cùng năm kia.

Tướng quân sống đến bây giờ đã coi là làm trái với lời thề của hán rồi, để cho hán nhảy nhót thêm mấy ngày nữa đi, không biết hán cuối cùng là trở nên sống không bằng chết, hay là trực tiếp chết đi. Ta nhìn bình màu hồng, cười đến rất là tà ác.

Hán sống hay chết, thì phải nhìn xem hán có tự kiểm chế được hay không, mình cũng không có cách nào khống chế mình, có bao nhiêu bắt đắc dĩ.

Sau khi xác định Tướng quân hoàn toàn ngất đi, Sẹo ca cùng A Tam mới tiến vào, kéo Tướng quân đến một gian phòng khác, tùy tiện đặt lên trên giường. Chờ bọn họ thu dọn xong, ta mới nói với hai người: "Ngày mai hán tỉnh lại, các người nói ta còn đang ngủ, không tiện quấy rầy. Lại nói cho hán biết, ta rất muốn gặp muội muội một lần, có thể để cho nàng tới đây gặp ta hay không, dĩ nhiên, Tướng quân cũng không cần phụ họa bồi."

Hai nam nhân này gật đầu một cái, chờ bọn họ chuẩn bị trở về ngủ, ta gọi Sẹo ca lại.

"Có thể đồng ý với ta một chuyện hay không?"

Sẹo ca nghi hoặc nhìn ta, không có lập tức gật đầu. Ta mất hứng cau mày, nói thẳng: "Người không thể đáp ứng ta trước sao?"

Sẹo ca cho ta một ánh mắt "ta lại không phải người ngu", nói: "Ta làm sao biết người muốn ta đồng ý cái gì, có đồng ý hay không phải xem người nói gì đã."

"Rất đơn giản a."

Ta đi tới, vỗ vỗ vai của hán, nghiêm túc nói: "Chính là, nếu như ta tới hoàng cung, người cũng không cần đi với ta, vô luận như thế nào cũng không cần đi cùng ta, có thể đồng ý sao?"

Sẹo ca cười với ta một tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng, sau đó quả quyết lắc đầu.

Ta nhớ lại giấc mộng lần trước, tinh thần có chút hoảng hốt, ta không biết đây có phải điềm báo trước hay không, tóm lại, ta không muốn chuyện kia xảy ra. Nhìn tình huống trong mộng, ta hán là tự sát, ta lại tự sát, dĩ nhiên còn sắp xếp xong xuôi tất cả mọi chuyện, Sẹo ca ra sân có phải quá cầu huyết quá thâm thiết không?

Ta vừa nghĩ, vừa ôm lấy đại nam nhân đối diện, vỗ lưng của hán: "Nghe lời của ta, không nên đi!"

". Người đang làm nũng sao?"

Nghe được Sẹo ca nói như vậy, toàn thân ta lập tức run lên, buông hán ra. Sẹo ca vừa đúng lúc làm động tác giơ tay lên, dường như muốn ôm lại ta, nhưng ta đã văng ra rồi, cho nên hán chỉ có thể tiếc nuối lại lúng túng cứng nhắc đưa đôi tay.

Ta che miệng lại, xấu hổ cười cười.

Sẹo ca hét cách rồi, xoay tay lại liền chụp đầu của ta một cái: "Ta sẽ cẩn thận."

"Tất cả mọi người cho rằng người chết rồi, bao gồm Hoàng đế lão đầu, nếu như bị người khác phát hiện ra người còn sống, người sẽ cực kỳ nguy hiểm. Mặc dù nói như vậy người có thể sẽ không cao hứng, nhưng Hoàng đế coi người là vết nhơ."

Sẹo ca lại gõ lên đầu ta, hán tròn trắng mắt: "Ta sẽ không bị phát hiện."

Ta nóng nảy, gõ lại, làm như ta không biết giận sao?

"Ta nói, người nghe lời hay không?"

"Ta sẽ không bị phát hiện." Sẹo ca cố chấp mà nói một lần cuối cùng, xoay người rời đi, lần này ngay cả ta gọi hắn cũng để ý tới ta. Sau khi ra ngoài phòng liền nhảy lên nóc nhà, trực tiếp biến mất sạch sẽ.

Mặc dù ta đây tận lực không để cho mình suy nghĩ nhiều, nhưng chuyện trong mơ ngày đó càng ngày càng rõ ràng, coi như muốn không để ý cũng không được. Sẹo ca đến cuối cùng còn biến thái như thế, thật là khó mà tin được, trong khó mà tin được, trong lòng ta lại có một loại cảm giác là lạ. Có chút vui vẻ, lại có chút tức giận.

Thấy Sẹo ca tự làm hại bản thân mình ta còn có chút vui vẻ, ta là não tàn hay là biến thái đây? Mặc dù ta tam quan không ngay thẳng chính trực, hơn nữa nhân cách cũng sụp đổ, chuyện xấu làm một sọt, nhưng ta cũng không biến thái.

Xem ra, ta hiện tại phải bắt đầu hảo hảo suy tư, làm sao tránh khỏi cái kết cục kia. Ta đều có thể phản kháng kịch tính của tác giả, ta cũng không tin con người của ta không thể thắng được 'trời' của tác giả!

Nghĩ một lát, ta liền mệt rũ rời rồi, sau khi cất thuốc xong, ta liền bò lên giường đi ngủ. Bởi vì đã giải quyết tốt chuyện của Tướng quân, nhất định ngày mai ta sẽ thức dậy muộn, ngủ tương đối ngon.

Sáng ngày hôm sau, nếu không phải là Lục Trúc nói cho ta biết, tướng quân đến xem ta liền đi ta cũng không phát hiện.

Chờ khi ta bò dậy ăn điểm tâm, đám người Lục Trúc đã vận động xong trở về. Bởi vì trước tiên Tướng quân phải giải quyết xong nữ phụ muội muội, vì vậy hắn coi như gấp gấp hơn nữa, cũng không thể lập tức đưa ta về trong phủ tướng quân đi. Dĩ nhiên, ta căn bản sẽ không muốn đến phủ tướng quân của hắn.

Có thể giải quyết ở bên ngoài, là chuyện không thể tốt hơn rồi.

Tốt nhất, chuyện của nữ phụ muội muội, cũng giải quyết ở đây đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87

Ta ngáp, hai mắt vô thần nhìn màn treo phía trên, buổi trưa đã qua, nữ phụ muội muội còn chưa xuất hiện. Tra Tướng quân chẳng lẽ đang biểu diễn sự lãnh khốc vô tình của hắn trên người nữ phụ, nên muội muội không rảnh tới đây sao?

Nhàm chán, ta chỉ có thể đùa nghịch oán niệm thôi. Kể từ sau chuyện của tài tử qua đi, nó chỉ nhạt màu đi một chút xíu, không phải bởi vì tướng quân, mà bởi vì nữ nam tử yếu ớt trước đó.

Trong tất cả nam chính, vị kia trẻ tuổi nhất không hiểu chuyện nhất, dễ dàng bị người lừa gạt nhất, tính trẻ con nhất. Bản thân hắn vẫn chỉ là một đại hài từ mười tám tuổi, dĩ nhiên, lớn hơn một chút so với nữ chính.

Hàng này nhìn từ xa là một mỹ nam tử vô hại, nhìn gần là một mỹ nam tử vô hại, đầu óc còn không tốt lắm, nhưng thân phận cũng là hậu duệ của Hoàng thất tiền triều. Hậu duệ của Hoàng thất tiền triều còn chưa tính, không biết chạy cho xa, còn chạy tới lắc lư dưới chân thiên tử, Hoàng đế có thể không bắt lấy hắn sao? Cũng chạy vào trong miệng người rồi.

Chỉ là, chuyện làm cho ta tương đối thoải mái, người này không kịp phát triển với nữ phụ ác độc. Trờ ngại của hắn cùng với nữ chính chỉ có hai, hiểu lầm cùng vu cáo hãm hại. Hiểu lầm là do trường bồi chăm sóc từ nhỏ của hắn cố ý tạo ra, vu cáo hãm hại là do hắn tự làm.

Cho dù hàng này có thích một nữ nhi hậu duệ, thế nhưng, muội tử kia cũng cách xa nữ chính, không nhảy nhót bên cạnh này. Sau khi người trường bồi kia tìm tới nương tựa Hoàng Đế, đã dâng nạng cho phụ thân của đại nhân của nữ chính.

Tác dụng của nữ tử này chính là, nhìn nữ chính thấy khó chịu, ở bên cạnh thổi một chút gió bên tai Hoàng đế, khiến cho nữ chính hỏa tốc bị gả cho một Vương Gia, để cho nàng cùng Vương Gia đi ngược luyến tình thâm. Bất quá, nữ chính rất nhanh sẽ bị hưu trở về nhà vì mẫu Vương Gia mất trí nhớ.

Thân là một công chúa còn bị hưu trở về nhà, ta quả thật không còn lời nào để nói! Cuối một công chúa, còn dám trong ngày thành thân ngày đó trình diễn một phần xuân cung đồ sống với nữ tử thanh lâu trước mặt công chúa tôn quý duy nhất này để chọc giận nàng, ta rất là hoài nghi trí thông minh của vị vương gia này.

Sau đó nữ chính còn thích hàng này, ta chỉ có thể nói. Tác giả rất thích quạ tay N nam nhân, ta cũng không thể làm gì được.

Ta đang nghĩ tới nghĩ lui mấy chuyện xưa, Lục Trúc rút cuộc về mặt hưng phấn nhào tới trước mặt ta, cười đến rất là ác: "Đến rồi!"

Ta hướng nòng nghiêm túc gặt đầu một cái, giả bộ bệnh tựa vào đầu giường.

Trước khi nữ phụ muội muội hạ độc tỷ tỷ, lại đẩy tỷ tỷ xuống vách núi, Tướng quân dĩ nhiên không yên tâm để một mình nữ phụ tới đây. Cho nên, nàng bị mấy tên lính áp tới, mấy người kia còn là thân binh của tướng quân, đều biết Tướng quân phụ nhân.

Nữ phụ vô cùng nhếch nhác xuất hiện trước mặt ta, nhìn ra được đã bị dùng hình, trên mặt còn có vết roi. Hai tay hai chân nàng cũng bị xích lại, việc này chẳng những hạn chế nàng hại người, cũng hạn chế nàng chạy trốn.

Lúc nhìn thấy ta, trong ánh mắt của nàng cơ hồ có thể phun ra nọc độc. Bộ dáng này của nàng khiến mấy người áp giải nàng tới đe dọa lôi kéo dây xích của nàng, nói cho nàng biết hiện tại nàng bị giám giám, vẫn đừng làm trò gì thì tốt hơn.

Ta yếu đuối nhìn nữ phụ muội muội, không cười, trong mắt còn mang theo máu bi thương.

Nữ phụ muội muội tự nhiên biết ta giả bộ, nhưng nàng không thể trực tiếp nhổ nước miếng vào ta, cho dù nói ra ta giả bộ, hiện tại cũng không có ai tin.

Lúc này Hồng Mai cũng xuất hiện, nàng đứng ở cạnh giường ta, cẩn thận đỡ ta lên.

Ta đổi ánh mắt bi thương thành đáng vẻ đau lòng, ta tiến về phía nữ phụ muội muội, vuốt dây xích trên người nàng, khàn giọng nói: "Rất khó chịu phải không, các người mở xích ra cho nàng đi, nói thế nào nàng cũng là muội muội ruột của ta."

Mấy quan binh không khỏi nhìn nhau, một người trong đó bước ra trước một bước, mở miệng nói: "Phụ nhân, việc này, không tốt lắm đâu."

"Nàng là muội muội của ta, hơn nữa, đã đến mức độ này, nàng còn có thể làm cái gì? Chìa khóa đâu? Cho ta, ta tự mình mở."

Thấy ta khẳng khái muốn thả người, người nọ không thể làm gì khác hơn là đưa chìa khóa cho ta.

Nữ phụ muội muội nhìn ta, hừ nói: "Người bây giờ hạn ta thấu xương, còn giả bộ cái gì?"

Ta đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên mặt nàng, đau lòng nói: "Đau không? Hận, ta như thế nào lại hận người đây? Nói thế nào người cũng là một nữ tử yếu đuối, chẳng lẽ. Người có thể mạnh hơn một đại nam tử cao lớn sao? Nói đi nói lại, lỗi đều trên thân nam nhân." Ta lấy chìa khóa xong, phát phát tay với mấy quan binh: "Các người ra ngoài, ta muốn nói mấy câu cùng muội muội, các người lui ra ngoài viện đi."

Mấy người lo lắng không chịu động, ta không thể làm gì khác hơn là mở miệng lần nữa: "Ta hiểu rõ nàng sẽ không làm thương tổn ta, nếu nàng muốn làm gì, ta sẽ lập tức kêu to. Nàng hiện tại suy yếu thành bộ dáng này, các người cứ yên tâm đi. Nếu các người không muốn đi, ta đành phải kéo cái thân thể tàn tạ này tự mình đuổi các người ra ngoài."

Ta đều đã nói như vậy, mấy người kia cho dù không muốn đi, lúc này cũng phải đi, chỉ là không dám đi quá xa. Thấy vậy, ta gọi A Tam cùng Sẹo ca tới, bảo vệ viện, đừng để cho người khác đi vào.

Thời điểm Sẹo ca cùng ta lướt qua nhau, đột nhiên nhắc nhở ta, Tướng quân đang ở bên ngoài, có lẽ đã chuẩn bị xong muốn đón ta hồi phủ tướng quân rồi.

Ta nhẹ nhàng gặt đầu một cái, bày tỏ đã biết.

Hồng Mai vô cùng cảm hận Ưông Tuyệt Thiên, ánh mắt nhìn nàng đều mang sát khí. Thấy vậy, ta mở miệng nói: "Đẫn nàng vào gian phòng kia."

Nghe được ta nói gian phòng kia, Hồng Mai cùng Lục Trúc làm sao có thể không biết ta nói nơi nào?

Họ lập tức kéo xích, kéo nữ phụ muội muội đi về phía gian phòng để thi thể.

Nữ phụ muội muội vật lộn đứng lên: "Các người muốn dẫn ta đi đâu? Các người muốn làm gì ta! ?"

Ta theo ở phía sau, mềm mại mở miệng: "Yên tâm đi, ta không hận người, tự nhiên sẽ không giết người, thậm chí, sẽ không hành hạ người."

Âm thanh của ta bình thản không có sóng, không có chút nguy trang nào, bản thân ta chính là một người lạnh lẽo như vậy, giống như giọng nói của ta lúc này. Nếu như không phải người đặc biệt đối với ta, ta không cách nào nhiệt tình được.

Ta không có oán hận với nữ phụ, đối với ta, nàng chỉ là một người xa lạ có chút chọc người chán ghét mà thôi. Chỉ là, mặc dù ta nói không hành hạ nàng, nhưng không có nghĩa là không thể để cho nàng tự tìm hành hạ.

Nữ phụ phản ứng rất kịch liệt, nàng cho rằng ta căn bản không thể không hận nàng, giằng giằng không chịu đi về phía trước. Hết cách rồi, ta không thể làm gì khác hơn là ở phía sau đạp nàng mấy cái, đem nàng trực tiếp đạp vào gian phòng kia.

Gian phòng này quá mờ tối, khi không thắp đèn thì không nhìn thấy bên trong có cái gì. Cho nên, cho dù nữ phụ muội muội đối diện với thi thể của tỷ tỷ đã chết, nàng cũng không có cảm giác gì, nhiều lắm là cảm thấy nơi này có chút lạnh.

Hai nha đầu lôi kéo người không thể đi đốt đèn, ta đánh lấy mỗi lửa từ trong ngực ra, thắp đèn lên. Vừa thắp, ta vừa dùng âm điệu nhàn nhạt nói: "Rất nhanh, người sẽ biết rõ vì sao ta không oán hận người."

Thời điểm ta vừa dứt lời, gian phòng sáng lên, ta quay đầu nhìn về phía nữ phụ, vừa hay nhìn thấy dáng vẻ nàng trừng lớn mắt, con ngươi co rúc lại. Nàng nhìn thi thể vài lần, mới khó khăn đem ánh mắt chuyển tới trên người ta.

Ta mỉm cười với nàng, thân thể của nàng lại phát run lên.

"Ngươi. Ngươi. Rốt cuộc là ai?"

Ta kéo tay của nàng, đến gần người nằm trên giường, mỉm cười mở miệng nói: "Có phải cảm thấy rất quen mặt hay không, ngươi có muốn sờ vào không, da vẫn mềm đấy. Chỉ là bởi vì trúng độc, máu màu đen, , bất quá, bất quá nhìn như vậy, không phải là một mỹ nhân ngũ xinh đẹp sao? Tuyệt không giống như người chết."

Ta vừa nói, đột nhiên ấn đầu nàng về phía người trên giường, để cho mắt nàng đối diện với hai mắt nhắm chặt, mũi chạm vào cái mũi lạnh lẽo kia.

Nữ phụ bị sợ đến mồ hôi lạnh chảy ra, trực tiếp phát run: "Ngươi rốt cuộc là ai? ! !"

Nàng giống như điên rồi nhìn ta, ta chỉ cười với nàng.

"Ta à. Là tới báo thù. Ngươi nói ta là ai?"

Vị trí này rất tốt, ánh lửa bị gió thổi lắt tắt lui rồi, lúc sáng lúc tối, làm cho bóng dáng của ta cũng lúc sáng lúc tối.

"Tiểu Thiên Nhi, ta rốt cuộc có chỗ nào có lỗi với ngươi, ngươi nói cho ta nghe một chút đi." Ta vừa nói, vừa chạm vào mặt của nàng, chạm xong hét thu tay về: "Từ nhỏ, ngươi muốn cái gì ta liền cho ngươi cái đấy, nhưng ngươi lại đối với ta như vậy sao?"

"Không, ngươi không phải là nàng, nàng không phải như ngươi?"

"Người chết oán hận dĩ nhiên có oán khí, chẳng lẽ ngươi mong đợi ta có bao nhiêu hào phóng bao nhiêu thiện lương sao? Nếu không, ngươi đập đầu vào tảng đá, đập đầu đủ một trăm, có lẽ ta sẽ cao hứng, oán khí liền tiêu tán, bỏ qua ngươi."

Nữ phụ mờ mịt nhìn chung quanh một lần, nàng bắt đầu tìm đồ ném về phía ta, vừa ném vừa mắng: "Ta không tin, ta không tin. Không được cười, ta không cho phép ngươi cười!"

Ta chỉ có thể nhún nhún vai, trốn đi trốn tới, cuối cùng thật sự không có biện pháp, để cho Hồng Mai đem người đặt ngay tại trên đất, cứng rắn đập đầu lạy ba cái.

Thời điểm nữ phụ đập đầu, ta lấy bình màu hồng tối qua ra, trong đó đã tăng thêm một vị thuốc. Nữ phụ vốn đã bị dùng hình cũng đã rất yếu đuối, bị cưỡng ép đập đầu ba lượt, đầu lập tức có chút choáng váng.

Thời điểm ta tới gần nàng, một tay ấn lên huyệt của nàng, trước khi nàng không kịp phản ứng khép miệng vào đã đổ thuốc vào trong miệng nàng, để cho nàng uống sạch.

"Này, đây là cái gì. Ờ." Nữ phụ muốn nhổ thuốc trong miệng ra, nhưng thế nào cũng không có biện pháp.

"Đồ tốt, dược này này nguyên danh gọi 'si tình' chính là nam nữ tương hồ lẫn nhau, bất quá, ta bỏ thêm chút đồ nữa. Nếu như, trong một ngày ngươi không ân ái với nam nhân yêu thích. Sẽ chết nha. Ta tuyệt không lo lắng, cho dù ta cái gì cũng không làm, thời điểm dược tính phát tác, ngươi cũng sẽ tự động làm, cho dù khi đó. Ngươi thần chí không rõ."

Hiện tại, nhìn xem tra Tướng quân có thể chống cự được hay không.

Muội muội hại chết tỷ tỷ, nếu như nàng không thành công bắt được tướng quân, thuốc này chẳng qua chỉ lấy đi cơ hội sinh con đời sau của nàng, đã coi như nhẹ rồi. Chỉ là. Nếu như Tướng quân vì nàng mà phía dưới biến thành ngón tay út, cuộc sống sau này của nàng. Sẽ trở thành địa ngục chứ?

Đến lúc đó nàng vẫn tiếp tục yêu tướng quân thì có ích lợi gì? Ngón tay út không thẳng lên được nha!

Mà Tướng quân, cũng sẽ cùng sống trong địa ngục.

Ta cảm thấy, dứt rồi cùng héo rút. mức độ đều như nhau.

Coi như Tướng quân lần này kiên định chống cự được, ta cũng có thể định cho hần tội danh tư thông với em vợ! Cũng không phải là cùng tỷ tỷ gả vào phủ tướng quân, hơn nữa còn là hoàng hoa đại khuê nữ lại ở chung một chỗ với tỷ phu, vậy sao tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Ngày hôm sau, ta không đợi tướng quân cùng nữ nhân kia gặp chuyện không may, mà vì muốn hoàn toàn giải quyết xong chuyện lần này, trực tiếp mặt thề thăm mang theo Lục Trúc cùng Hồng Mai ra cửa.

Hỏi ta đi nơi nào? Dĩ nhiên là đi tới nơi có thể hoàn toàn đối phó với Tướng quân đại nhân.

Vũ khí của quân nhân là binh khí lạnh cùng quả đấm, mà vũ khí của văn nhân, chính là chiếc bút nhìn như vô hại trong tay, chiếc bút kia, có lúc Hoàng Đế ngồi trên ghế rồng cũng không đối phó được. Mà ta muốn tìm, chính là một người có thể động bút như vậy, ngự sử đại nhân chuyên dùng văn để quấy người.

Loại người này thích nhất bắt cây roi nhỏ của người làm quan, ngay cả Hoàng đế cũng bị nói là "Lời thật thì khó nghe", cũng không thể tùy tiện mà chém bọn họ, ta chợt nhìn trúng, dĩ nhiên chính là điểm này.

Hôm nay ta mặc một thân váy màu nhạt, để tránh thoát nhìn giống người vội về chịu tang, trên đầu cài hai đóa hoa thanh lịch, tóc phía sau dùng dây cột tóc buộc lại, rủ xuống đến sau vai. Chuyện giả vờ yếu ớt ta không phải làm lần đầu tiên, phải làm sao giả bộ chọc người thương tiếc mà không khiến người chán ghét, cũng sớm có nghiên cứu, lần này, ta lại vô trang từ linh hồn đến lỗ chân lông, không có một tia sai lầm, mới để cho hai nha đầu đi, suy yếu đến đau lòng.

Qua hỏi thăm, ta rất dễ dàng liền tìm được nhân vật từng xuất hiện trong kịch tình, người này từng bỏ ra rất nhiều sức lực khi Hoàng đế đối phó với mỗ Vương Gia.

Lúc này mới vừa bãi triều, người nọ chắc còn đang trên đường về, cũng có khả năng bị Hoàng đế giữ lại, hiện tại ta cũng không thể trực tiếp đi vào, không thể làm gì khác hơn là canh giữ ở bên ngoài, trước tiên tạm thời chờ đợi.

Ta mang gương mặt này vẫn phải có thân phận, chỉ là, thân là nữ quyến còn chưa thuận lợi lắm. Nếu ta muốn nháo lớn chuyện, dĩ nhiên phải hào phóng làm cho người ta nhìn thấy điểm đáng thương của ta, vì vậy, ta vẫn lựa chọn phương pháp tương đối có thể thu hút sự chú ý của người khác này.

Hôm nay mặt trời rất lớn, chói chang nhô cao, cho dù ta không giả bộ, cũng có chút phơi nắng đến choáng váng, thân thể không tự chủ được lắc lư hai cái.

Tướng quân vốn từng cho người âm thầm đi theo ta, chẳng qua ta cũng để cho Sẹo ca âm thầm giải quyết, lúc này mới có thể háo hức làm chuyện ta muốn làm.

"Tiểu thư, chúng ta có cần tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút hay không?"

Nghe được thanh âm của Lục Trúc, ta nhỏ giọng đáp: "Diễn trò phải diễn toàn bộ."

Lục Trúc vừa nghe, một bộ rất bội phục tính chuyên nghiệp của ta, dốc sức gật đầu, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

Hồng Mai theo chúng ta còn chưa quen, cũng hoàn toàn không có cảm giác đặc biệt giác ngộ như Lục Trúc, hơn nữa lòng còn tràn đầy thù hận, tạm thời không rảnh chú ý tới tình trạng thân thể ta, rất hồi hộp đi theo bên người chúng ta, ánh mắt nhìn thẳng hướng trước mặt, chỉ sợ nhìn sót người. Nàng từng trốn trong hầm một thời gian rất dài, theo lý thuyết tình trạng thân thể của nàng còn không chịu nổi ánh mặt trời chói chang hơn so với ta mới đứng, nhưng lúc này nàng lại vẫn cứ chống đỡ, cho dù đôi môi khô nứt cũng tựa như không có cảm giác.

Thấy Hồng Mai biểu hiện như thế, trong lòng ta lặng lẽ dâng lên sự ngượng mọ với nàng, quả nhiên là trung bộc.

Mà Lục Trúc bên cạnh ta. Nếu như là cảnh tượng trong manga, thời điểm đối mặt với nàng, ta nghĩ não của người bình thường đều treo một giọt mồ hôi thật to. Nàng trung thành thì trung thành, nhưng có chút ngốc.

Lục Trúc hình như cảm thấy tâm tình ta có chút phức tạp, đột nhiên bày ra vẻ mặt rất nghiêm túc nghiêm túc với ta, nhắm thẳng vào trước mặt: "Là cổ kiệu này sao?"

Ta nhìn theo hướng tay nàng chỉ, lập tức dùng sức gật đầu, một giây kế tiếp, trong mắt Lục Trúc liền phiếm lệ, vừa kéo ta, vừa nhấc váy chạy về phía trước.

Hồng Mai luôn luôn khăn trương roi ở phía sau một bước, qua một hồi lâu mới phản ứng được, vội vàng đuổi theo.

"Đừng như vậy, quá lố rồi. . . ." Ta rút khóe miệng một cái, Hồng Mai người ta đang cẩn thận đi theo ở phía sau, nhưng đằng hoàng một tiếng cũng không kêu, nhìn sang một cái, Lục Trúc càng muốn có uất ức có oan tình, hạ thấp người nhà chính chủ. Hai nha đầu này nếu có một ngày đối đầu trên tòa án, nhân tình nhất định đứng về phái diễn kỹ của Lục Trúc.

Chỉ là. Lục Trúc dù lợi hại thế nào, cũng là học theo ta.

Thân là phái thực lực, ta rất nhanh liền đôi môi trắng bệch, vẻ mặt hoảng hốt, trạng thái tinh thần rất có vấn đề, trông mắt đỏ hoe, đạt tới mức độ còn

chưa mở miệng đã làm người thương tiếc. Sắc mặt hiện tại của ta, khí chất này, tư thái này, đã sớm hấp dẫn không ít sự chú ý, lúc này lại biểu hiện một phen như vậy, người đi đường bên cạnh trực tiếp dán mắt cho chuyến đi này của chúng ta là "có việc gấp chờ chờ".

"Đại nhân! ! Xin dừng bước!" Lục Trúc một tiếng nói ra, tăng tốc đến kiệu phu cũng đã run một cái, không đợi nàng tiến lên, cỗ kiệu cũng đã dừng lại.

Người trước mặt nhìn về phía trước, chỉ thấy một nha hoàn trang phục màu xanh biếc đỡ một nữ tử yếu đuối đi về hướng bên này.

Người trong kiệu từ trước đến giờ cảm giác mình rất thân dân, sau khi kiệu phu nói gì đó, hần lập tức đưa tay kéo rèm nhìn ra ngoài, vừa nhìn, lập tức cả kinh trừng cặp mắt, vội vàng để cho người đỡ mình xuống kiệu.

"Vương đại nhân." Âm thanh của ta hư mà không thực, bước chân khẽ run, ngẩng đầu đỏ mắt, một đôi nắm khăn tay bởi vì quá mức suy yếu, nhất thời lại có chút khăn cũng nắm không chặt, suýt nữa rơi xuống. Đôi tay tái nhợt run rẩy mấy cái, vốn định tình thế cấp bách nắm lấy ống tay áo của Vương đại nhân, lại sợ cảm giác như thế quá mức đường đột cũng không hợp lễ nghĩa, lại vội vàng thu tay lại, còn cúi đầu, rồi sau đó mới lại tựa như nghĩ thông suốt cái gì ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng trở nên kiên định.

"Đại nhân, thiếp thân có một chuyện muốn nhờ."

Vương Hựu An rõ ràng nhận ra hình dáng của ta, có chút không xác định nói: "Tướng quân phu nhân?"

Nghe được bốn chữ như thế, trong mắt ta ửng lên ý lệ.

Lục Trúc thấy thế, ánh mắt quét xuống. Nàng không giống ta, không cần chú ý tí mĩ, chỉ cần làm sao diễn tả thâm là được!

"Đại nhân! Xin làm chủ cho tiểu thư nhà ta!"

"Chuyện này. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là Tướng quân xảy ra chuyện gì?" Vương Hựu An kinh nghi bất định nhìn một nhóm chúng ta.

Lần này Hồng Mai buồn bực không lên tiếng đột nhiên "bụp" một tiếng, dùng sức quỳ rạp xuống trước mặt Vương Hựu An, trong mắt là thù hận chân thật, thật hơn nhiều so với chúng ta đang diễn trò. Nỗi đau của nàng là thật, thù hận của nàng là thật, cũng không cần dư thừa nguy trang cùng nước mắt.

Không cần nói thêm gì, chỉ là nàng bắt đầu dùng sức lực đập đầu, trực tiếp đập bể đầu chảy máu, lúc này nước mắt mới rơi xuống.

"Xin làm chủ cho tiểu thư nhà ta! Cho dù nô tỳ phải lăn bần đĩnh để tố tội cũng muốn bọn họ nợ máu trả bằng máu!" Nàng ngẩng đầu nhìn Vương Hựu An, trong mắt không có một tia giả dối.

Bởi vì hành động này của Hồng Mai, làm cho ta cảm động rất nhiều, nhất thời chỉ là yên lặng rơi lệ, không tiếp tục nói nhiều.

Vương Hựu An thấy bộ dạng này của bọn ta, hình như đoán được chuyện không đơn giản, vội vàng để cho Hồng Mai đứng dậy, an bài mấy người chúng ta theo hần vào phủ, thuận tiện gián tán đám người tập trung lại gần bên này vì hành động của Hồng Mai.

Rất nhanh, chúng ta tiến vào phủ đệ của Vương Hựu An dưới sự hướng dẫn của hần.

Phủ đệ của Vương Hựu An cũng không giàu có bao nhiêu, trong ngành này coi như trung hạ đẳng, còn hơi có vẻ mộc mạc. Nếu hần dùng bút làm dao găm, dĩ nhiên không muốn có một ngày sẽ có người khác cũng dùng bút làm dao găm với mình, cho nên cho tới nay cuộc sống cũng rất tự hạn chế, không nên tham tuyệt đối không tham, nhưng người này có hơi quá chính trực, rất không làm người khác yêu thích, thay vì nói là chính trực, chẳng bằng nói là ngoan cố.

Ta mang theo hai tiểu nha đầu đi phía sau Vương Hựu An, hiện tại Lục Trúc đã lấy khăn tay băng vết thương giúp Hồng Mai, vừa nhỏ giọng nói với nàng rằng thật sự quá vọng động rồi, không nên thương tổn tới thân thể mình như vậy.

Rõ ràng, Hồng Mai căn bản không nghe lọt lời quan tâm của Lục Trúc, miệng mím hết sức chặt, mắt nhìn xuống giày của mình.

Ta thấy vậy, nội tâm khẽ thở dài. Ta biết rõ chuyện như vậy là khuyên không được, cũng không cần khuyên, Hồng Mai đích xác cần phát tiết phù hận của mình ra ngoài, như thế vừa đúng.

Rất nhanh, Vương Hựu An liền đưa chúng ta vào trong sân, bởi vì chuyện liên quan đến Tướng quân, cho nên thời điểm hỏi chuyện hần cho tất cả người chung quanh lui ra, chỉ chừa lại mấy người chúng ta ở đây, không để cho bất luận kẻ nào tham gia.

Lúc này, so với ta tự mình mở miệng, Hồng Mai lòng tràn đầy thù hận mới là người thích hợp mở miệng nhất.

Khi Vương Hựu An ra hiệu bảo chúng ta có thể mở miệng, ta làm bộ như không biết nên nói từ đâu, nắm lấy tay Lục Trúc, trầm mặc đứng đó, không cần chúng ta nói gì, Hồng Mai đã chủ động đứng dậy.

Nàng kiên định lần nữa quỳ trên mặt đất, nói ra một chuyện cũ trước kia chúng ta đã thương lượng qua.

Đây là một câu chuyện thông dân, còn là một câu chuyện em vợ thông dân cùng tỷ phu giết chết tỷ tỷ. Đầu tiên, sau khi tỷ tỷ đã thành thân cùng tỷ phu, em vợ không biết từ lúc nào quyến rũ được tỷ phu, vì ở chung một chỗ, bọn họ hợp mưu giết chết tỷ tỷ, sau đó, bởi vì đáng dấp muối muối giống tỷ tỷ

như đúc, liền ngay trang thành tỷ tỷ, cùng tỷ phu thuận nước đẩy thuyền ở chung một chỗ.

Nhưng có lẽ trời cao cũng nhìn không được bọn họ làm ác loạn luân như thế, tỷ tỷ vốn phải chết đi mặc dù thân trúng kịch độc những vẫn còn sống, được nha hoàn thường xuyên hầu hạ tìm thấy ở nơi phi thường nguy hiểm, hơn nữa còn đưa về.

Ở thời đại này, đích xác là có ví dụ tỷ phu cưới em vợ, nhưng đó là sau khi tỷ tỷ đã chết mới có, chưa từng có gia đình đứng đắn nào cưới cả hai tỷ muội ruột, hơn nữa, hiện tại cũng không phải chỉ có vấn đề tỷ phu cưới em vợ. Bọn họ cũng chưa thành thân, mà là không người mai mối tằng tịu với nhau, chỉ riêng điều này đã có thể khiến muội muội bị nước miếng dìm chết đuối, càng quá đáng là, bởi vì tỷ tỷ đã thành thân cùng tỷ phu trước đó, cho nên bọn họ có quan hệ thông gia, người bình thường loạn luân thêm tằng tịu với nhau đã là tội lớn, huống chi nhà trai còn là Tướng quân bảo vệ quốc gia?

Và lại chuyện còn không chỉ như vậy, thân là Tướng quân lại cầu kết với em vợ để giết vợ, đây là tội lớn nghe rợn người tới cỡ nào! Nếu như trước tiên có thể dùng bút lam đao chém xuống chức quan của hắn, khiến hắn mất đi binh quyền, tội giết vợ cũng có thể muốn mạng của tướng quân rồi.

"Vương đại nhân. Thiếp thân cũng không muốn mạng của nam nhân kia, chỉ là. Trong lòng đã nguội lạnh. Vì vậy, xin đại nhân giúp một tay, khiến cho thiếp thân hòa ly cùng tướng quân." Ta thấy thời điểm chuyện không sai biệt lắm, lập tức đứng ra nói.

Hồng Mai cũng vội vàng nói: "Tướng quân phu nhân hiện tại là giả, trên dưới phủ tướng quân đều biết, đã không phải là bí mật, cầu xin đại nhân làm chủ! Nếu đại nhân vẫn không tin, có thể tìm người cũ trong phủ, bọn họ cũng có thể phân biệt được thân phận của tiểu thư nhà ta cùng nhị tiểu thư."

Vương Hựu An vội vàng khoát tay áo, cau mày nghĩ một lát. Hắn hiện tại mới hơn 40 tuổi, trên đầu cũng đã rất nhiều tóc trắng, thịt trên mặt cũng rủ xuống, đều là bởi vì chiếc bút kia khiến cho hắn mắc tội không ít người, ta biết những thứ này, cho nên, mới không tìm người khác, mà là tìm hắn.

Nếu như là thời kỳ này, hắn sẽ tương đối thu liễm lại, sẽ không lập tức liền ép Tướng quân đi tìm chết.

Bởi vì oán niệm thế để cho ta ngược Tướng quân, cho nên ta chỉ có thể hãm hại hắn một phen, ngược tốt nhất là ngược trên mặt cảm tình, không thể nghi ngờ chính là sự phản bội. Ta cũng không sợ làm như vậy bị hồng danh tiếng, bởi vì ta vốn cũng không phải người nọ, mà người nọ đã chết từ lâu rồi, không có cổ kị.

Cho dù ngược thế nào, ta cũng không có ý trực tiếp đòi mạng người. Chỉ là, chuyện kể tiếp phát triển, liền không do sự khống chế của ta nữa.

Hiện tại, ta phải mang gương mặt này, cho đến khi chuyện kết thúc, sau đó, để cho người kia xuất hiện trong trạng thái đã bị độc phát ở trước mặt mọi người.

Tướng quân cho dù bị ngược đãi muốn chết, cũng không thể oán được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Sau khi trở lại từ chỗ Vương Hựu An, Sẹo ca mang đến cho ta tin tức của Lý Ngao Thiên tướng quân. Khi ba nữ hải tử chúng ta ra ngoài kêu oan thì rất hiển nhiên hắn đã dành thời gian đi hỏi thăm một chút chuyện của phủ tướng quân.

Lúc ta nghe thấy nữ phụ muội muội chủ động cởi sạch lên lên mò tới giường Tướng quân cũng không kinh ngạc bao nhiêu, trong rất nhiều tiểu thuyết đều có loại tình tiết này, nữ phụ bò lên giường, thành công ngược nữ chính, thất bại ngược nữ phụ. Hiển nhiên, khi biết Ônng Tuyết Nhu còn sống, Tướng quân chắc chắn sẽ không phản bội sự thâm tình của mình.

Trong tin tức Sẹo ca mang về, ta biết Tướng quân kiên cường giữ được khí tiết của mình, không cho nữ phụ muội muội thành công, chống cự hấp dẫn. Hiện tại trên người nữ phụ muội muội còn bị thương, cho dù nàng muốn giả dạng làm tỷ tỷ Ônng Tuyết Nhu để lừa gạt cũng không thể được. Huống chi, lúc trước Tướng quân còn uống "Si tình" rồi.

Lúc này nàng chưa mang thai đứa bé của tướng quân, trong kịch tình, Tướng quân bởi vì bệnh tình của phu nhân vẫn không thể nào chạm vào nàng, nàng muốn mang thai là chuyện vô cùng khó khăn.

Rồi sau đó nàng có thể mang thai, cũng mất không ít công phu.

Sau khi xảy ra chuyện nữ phụ bò lên giường, Tướng quân không rảnh tới chỗ của ta, như vậy vừa khéo.

Mặc dù Vương Hựu An do dự, nhưng mà hiển nhiên không hề từ bỏ tính toán phế bỏ quân vị tướng quân của Lý Ngao Thiên.

Một người có thể loạn luân cùng em vợ của mình lại giết vợ, làm sao có thể bảo vệ quốc gia? Hắn làm sao không phụ lòng những vẻ vang trên người mình?

Trong nguyên kịch tình, mặc dù Tướng quân ngược nguyên nữ chính rất thảm, nhưng nhiều nhất vẫn bởi vì tính ti tiện của nguyên nữ chính, trong đoạn tình cảm này, nàng tự ngược đến không nổi nữa. Cho dù người khác không chủ động đi ngược nàng, nàng cũng có thể tự chủ động nghĩ tới nghĩ lui ngược tâm mình. Dĩ nhiên, dù là như vậy cũng không đại biểu độ cận bã của tra tướng quân sẽ trở nên ít đi.

Trong nguyên kịch tình khi nữ chính có thai thì hẳn vẫn có thể nghe theo lời nữ phụ, tự tay động roi từ quát một nữ tử có thai, tại sao có thể không cận bã.

Tướng quân người này, muốn ngược hẳn chứ không muốn tính mạng của hẳn.

Nếu hẳn thâm tình, đối với hẳn mà nói ngược nhất dĩ nhiên là một chữ tình rồi.

Mặc dù không đến phủ tướng quân, nhưng ta có Sẹo ca ở đây, lỗ tai rất bén nhạy, muốn biết đều có thể biết. Buổi tối thì Sẹo ca lại đi một lần nữa, điều ta muốn cũng đã tiến vào tai của ta.

Lúc này mặc dù nữ phụ muội muội đã nói ra việc ác ta làm, nhưng lại không có ai tin tưởng, nàng còn bị nhốt vào đại lao, bị nghiêm hình đối đãi. Nữ phụ muội muội làm chuyện như vậy, tra Tướng quân đại nhân dĩ nhiên sẽ không để cho nàng chết đi đơn giản như vậy, hẳn sẽ từ từ hành hạ nàng.

Đây là điểm pro [1] của vai nam chính trong văn này, đặc biệt là điểm pro khi ngược nữ chính.

[1]: rất giỏi, rất chuyên nghiệp

Chuyện rõ ràng rất nhanh có thể giải quyết thế nào cũng kéo dài, kết quả kéo kéo, nữ phụ lại ngoài ý muốn sống sót rồi, hoặc là tính toán vai nam chính lại phát sinh quan hệ cùng nàng.

Kiểu nữ phụ này ta tương đối không thích, nàng quá độc ác, đối với người nào cũng hung ác. Lấy danh nghĩa vì yêu mà tổn thương, mới khiến cho người ghê tởm.

Uông Tuyệt Nhu cùng Uông Tuyệt Thiên đều sinh ra ở thư hương thế gia, cha mẹ cũng không thiên vị người nào giữa hai người nàng, chỉ là tỷ tỷ tính tình ôn hòa, quen nhàn nhai, mà Uông Tuyệt Thiên là muội muội lại trời sinh tính bá đạo. Rõ ràng cũng không hề ngược đãi nàng, nhưng bộ não tuyệt thế của nàng lại có dòng điện chạy qua cho tăng tất cả mọi người xem thường nàng, không thích nàng, đều là tỷ tỷ cố ý diễn trò, để cho mọi người cách xa mình.

Bởi vì tâm lý nàng như vậy, cho nên từ nhỏ bắt đầu tranh đấu cùng tỷ tỷ. Tỷ tỷ lại hết lần này đến lần khác cái gì cũng không tranh với nàng, thường thường để cho nàng một đám giống như đánh vào trên bông.

Hai tỷ muội mười bảy tuổi, khi Uông gia một lần đi chơi Uông Tuyệt Thiên bị ác bá đùa giỡn, tra Tướng quân ra mặt cứu nàng, vậy mà, hẳn lại động lòng với nữ tử nhìn mềm mại nhu nhu ngồi ở trong xe ngựa. Cho dù người đầu tiên nhìn thấy tra tướng quân là muội muội, nhưng tra Tướng quân lại chỉ yêu một màn dịu dàng kia, rất nhanh sẽ đến Uông gia xin cưới.

Nhưng Uông Tuyệt Thiên lại hung hăng nhớ nhung tra Tướng quân.

Theo ý nàng, ta yêu người như vậy làm sao người có thể không yêu ta, mà tình yêu của Uông Tuyệt Nhu đối với người còn không bằng một phần vạn của ta. Nàng căn bản không xứng với người, tại sao người không yêu ta, tại sao người không yêu ta?

Vậy mà, nàng không nghĩ rằng, tình yêu cũng không phải là người nào yêu nhiều thì người đó thắng. Mặc kệ dù người yêu hẳn như thế nào, thế nhưng hẳn lại không có một phần yêu cùng thương tiếc với người là chuyện rất bình thường.

Nhưng Uông Tuyệt Thiên lại cố chấp cho rằng, tình yêu của nàng không sai, hành động việc làm của nàng cũng không hề sai. Sai là Tướng quân, là thân tỷ tỷ của nàng, nàng thương hẳn như vậy, hẳn làm sao có thể không thương nàng?

Bởi vì tâm lý như vậy, bởi vì mãnh liệt ghen tỵ, nàng hoàn toàn không do dự liền hạ độc tỷ tỷ, mặc dù là độc được tính chậm, nhưng cũng là trí mạng, bất quá chết sớm cùng chết muộn khác nhau. Ước nguyện ban đầu khi hạ độc, cũng chỉ là muốn chiếm vị trí của tỷ tỷ cho mình. Nàng cùng tỷ tỷ giống nhau, nàng đương nhiên cho rằng Tướng quân muốn tề huyệt là muốn nàng, chỉ cần nàng chủ động hiến thân, Tướng quân không thể nào không đồng ý.

Đến lúc đó, sau khi chung đụng, Tướng quân sẽ có tình cảm với nàng, mà tỷ tỷ cũng sẽ độc phát mất mạng, nàng sẽ có cơ hội!

Uông Tuyệt Thiên không ngờ, thân là tỷ tỷ Uông Tuyệt Nhu sẽ phát hiện ra nàng hạ độc. Chuyện này mới khiến nàng dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp hại chết tỷ tỷ lớn lên cùng mình.

Tâm địa ác độc như thế, tại sao có thể không chịu chút ngược. Không dứt khoát muốn tính mạng của nàng, ta cho rằng ta đã rất nhân từ, ít nhất nhân từ hơn nhiều so với thời gian còn làm nữ phụ ngày trước. Dù ngày trước, ta cũng vẫn bị ác giả ác báo, vẫn bị ngược.

Đối với một nữ nhân mà nói, van xin người mình yêu mà không được, không cách nào mang thai đẻ bé, hơn nữa lưng mang tiếng xấu không ai thêm lấy, bị mọi người khắp nơi chán ghét mà vứt bỏ, không có nhà chồng, mà nhà mẹ cũng không tiếp nhận, sống không bằng chết, mới là từng phạt lớn nhất. Nếu như trên lưng còn mang tội danh hại chết tỷ tỷ ruột, cho dù hiện tại "tỷ tỷ" không chết, nàng có thể thoát chết cũng bị ngồi nhà lao.

Hôm nay, nàng lấy danh nghĩa vì yêu mà hành động, đã có thể coi như không bằng súc sinh.

Mà tra Tướng quân, người yêu đã chết, không có khả năng sống hạnh phúc, hơn nữa bởi vì chuyện của nữ phụ muội muội ít nhất còn có thể bị mất chức

quan. Hoàng đế vốn rất có ý kiến với việc hấn nắm trọng binh trong tay, có chuyện như vậy, xem như cho Hoàng đế một nhược điểm thật lớn, không thu lại binh quyền của hấn mới là lạ.

Ít nhất, hấn cũng phải bị giáng chức làm thứ dân. Nếu như Hoàng đế tiếp tục thêm một chút, có lẽ còn có thể bị mất gia sản. Nếu Hoàng đế muốn chinh một người, cho dù là lý do nhỏ đi nữa, cũng là lý do. Huống chi những năm gần đây cũng không có chiến sự, thời gian Lý gia tay cầm binh quyền dài như vậy đã để Hoàng đế vô cùng mất hứng.

Ta đã chuẩn bị kỹ càng, đại khái sáng sớm ngày mai Tướng quân sẽ biết chuyện chúng ta ra đường kêu oan, Tướng quân có không ít tai mắt, có lẽ bây giờ đã biết gì đó rồi, bất quá còn chưa liên tưởng đến bản thân mà thôi. Chỉ cần Vương Hựu An trong thời gian ngắn có thể chuẩn bị xong tội trạng của tra tướng quân hơn nửa trình lên, Tướng quân liền không có thời gian tới tìm chúng ta phiền phức.

Coi như hấn tới, trong thời gian ngắn ta cũng có biện pháp đối phó, dù sao ta vẫn mang gương mặt của nữ nhân hấn yêu.

Biết được tin tức mình muốn, ta rất mau liền tắm một cái rồi đi ngủ, vết thương trên đầu Hồng Mai cũng đã bôi thuốc thượng hạng. Đại kế ngược Tướng quân này không sai biệt lắm đã đến phía sau, bởi vì trong kinh là nơi cực kỳ nguy hiểm, cho nên lúc tới ta để cho A Tam cùng Sẹo ca thay phiên gác đêm, để tránh xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Trong mấy người chúng ta chỉ có bọn họ có thể làm, hơn nữa cốt, không thể làm gì khác hơn là trước tiên như vậy. May mà trong hòm thuốc của ta vẫn là có một ít thuốc có thể dùng, mặc dù thuốc của ta hoàn toàn không có lợi ích gì với người khác, nhưng dùng để phòng thân cũng tốt vô cùng. Trên người Hồng Mai và Lục Trúc, ta đều làm cho các nàng mấy bình mang theo dùng để phòng ngừa tình huống ngoài ý muốn.

Sáng hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Sẹo ca đột nhiên xông vào phòng của ta, không cần hấn nói gì, ta đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Hiện giờ mặc dù là thời gian quần thần vào triều, nhưng sợ rằng Vương Hựu An đại nhân vẫn chưa kịp dâng tấu, có thể thấy được tai mắt của tướng quân vẫn là rất lợi hại.

"Là hấn tìm tới sao?"

"Chính xác mà nói, là xông vào." Sẹo ca trầm giọng nói.

"Nếu hấn sớm như vậy đã tới rồi, liền dẫn hấn đến gian phòng kia." Ta vừa nói, từ từ mặc y phục, cũng không quản người hiện tại vẫn ở trong phòng ta. Ta thấy được ánh mắt nhìn như né tránh của Sẹo ca, lại nghiêm túc quét mắt ba vòng qua người ta.

Hấn biết ta muốn tháo dịch dung xuống, cho nên cũng không đi ra ngoài, mà là từ trong lòng ngực lấy ra thứ mà ta cần, đổ nước xong cho ta mới rời đi.

Ta rửa mặt, dùng thuốc Sẹo ca lưu lại thoa lên trên mặt, lột xuống một lớp da. Sau đó, ta tới tủ treo quần áo chọn ra một chiếc váy màu xanh dương nhạt không thường mặc, tùy tiện trang điểm một chút. Chờ thời điểm ta đi tới cửa, vừa đứng nhìn thấy Lục Trúc cùng Hồng Mai đi về hướng bên này.

Bây giờ sắc trời còn sớm, trên mặt hai người các nàng cũng còn mang theo mệt mỏi, nhưng tinh thần cũng kiên cường lên. Ta nhìn hai nha đầu liếc mắt một cái, mang theo họ vừa đi ra bên ngoài, vừa hỏi: "Tình huống bây giờ như thế nào."

"Hấn dẫn theo bốn thị vệ tới đây, A Tam cản bọn họ không được, đã bị đá thương." Lục Trúc lo lắng mở miệng.

"Nha." Thanh âm của ta mặc dù lãnh lạnh nhạt đạm, lông mày lại đột nhiên nhăn rất chặt.

Đá thương người của ta sao? Rất tốt, rất tốt, ta hí hí mắt, vẻ mặt bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Viện tử bốn sân này cũng không lớn, mặc dù vị trí để Ônong Tuyết Nhu có chút hẻo lánh, nhưng mà cũng chỉ là khoảng cách mấy bước. Lấy thông minh của Lý Ngao Thiên tướng quân, hấn rất dễ dàng có thể bị Sẹo ca dẫn qua. Dù sao hấn cũng không phải là nhân vật lấy thông minh để kiếm sống, trong văn này, thật ra nhân vật dùng trí thông minh để kiếm sống trí thông minh cũng ở mức âm.

Một người mà lão bà cũng có thể nhận nhầm như vậy, có thể mong đợi hấn thông minh cao ở chỗ nào?

A Tam không có võ lực cường đại, lại trung thành thi hành mệnh lệnh ta ra khuya ngày hôm trước, kéo dài tới bị thương cũng không để cho Lý Ngao Thiên mang tới người tới. Khi ta cùng hai tiểu nha đầu đi qua hấn đã té ngổ trên mặt đất rồi, cũng may trên người không có vết thương gì, chủ yếu là vết thương ngoài da do quyền cước tạo thành.

Lục Trúc vội vàng chạy chậm qua, đỡ A Tam đứng lên, hơn nữa kiên định cầm tức nhìn kẻ địch phía trước.

Ta xem vết thương cho A Tam một chút, sau khi kiểm tra sơ qua cũng không có nội thương, cười cười với mấy thị vệ kia.

Bọn họ cũng không nhận thức gương mặt hiện tại của ta, cho nên không biết ta chính là Uông Tuyết Nhu còn sống lúc trước. Nhưng bây giờ ta mang khuôn mặt cao cấp vạn người mê, bọn họ rất hiển nhiên bị mê hoặc, có hai người mặt còn hơi ửng đỏ.

"Tiền thuốc thang ta sẽ tìm các người đòi, hiện tại xin tránh ra." Ta lạnh nhạt nói, Lục Trúc đỡ A Tam cùng Hồng Mai mở đường ở phía trước ta.

Nếu dùng đồ trên người ta đi đối phó với mấy người này vẫn là rất đơn giản, bất quá hiện tại mục tiêu của ta cũng không xuất hiện trên người mấy tên lâu la này. Ta hơi xem như là một người mang thù, trên người A Tam có bao nhiêu thương, sau này trên người bọn họ cũng tự nhiên không ít hơn.

Vết thương trên người A Tam cũng không nặng đến mức không đứng lên được, rất nhanh có thể tự chủ đi theo bên cạnh ta rồi.

Bởi vì ta mang khuôn mặt xa lạ, bọn họ còn muốn đưa tay cản. Nhưng bọn họ còn chưa có hành động, liền nghe được phía trước bạo phát ra tiếng gầm kinh thiên của tướng quân nhà bọn họ!

"Cái này không thể nào! !!"

Âm thanh này tuyệt không bình thường, rất nhanh mấy người này sẽ không thể ngăn cản chúng ta nữa. Bọn họ xa xa chạy ở phía trước chúng ta, trong nháy mắt liền lướt vào nơi ta để thi thể Uông Tuyết Nhu. Ta mang theo đám người Lục Trúc ở phía sau, cũng cùng vào phòng.

Người đầu tiên ta nhìn thấy cũng không phải tra Tướng quân, cũng không phải là thi thể nữ nhân ở trên giường, mà là Sẹo ca đứng ở bên cạnh.

Hắn hiện tại lãnh lạnh nhạt đạm, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt. Cho dù không hề nói gì, ta cũng cảm thấy hắn không giống người phạm. Hắn hơi nhíu mày, đuôi mắt giờ lên, mí mắt nhẹ khép, bộ dáng đại khí cao cấp không làm bạn cùng người phạm, hai tay ôm ngực.

Mặc dù mang ngũ quan xa lạ, chung quy lại khiến cho ta cảm thấy bộ dạng này của hắn tựa hồ đã gặp ở nơi nào, nhưng ta có thể xác định tuyệt đối không phải là ở thế giới này.

Sau đó, ta mới đưa ánh mắt chuyển đến trên người tra tướng quân không thể nào quan trọng với ta.

Hắn hiện tại trên mặt nước mắt tung hoành, rất đáng thương, còn muốn ôm thi thể đã chết thật lâu trên giường vào trong ngực, xoa nhẹ lại xoa, sờ soạng lại sờ, nhưng người đã chết chính là không phản ứng chút nào.

Hồng Mai vốn định tiến lên, chuyện tra Tướng quân đã từng nhận Uông Tuyết Thiên là Uông Tuyết Nhu nàng vẫn rất để ý, nàng này sinh tâm lý cảm thấy Lý Ngạo Thiên không xứng với tiểu thư nhà nàng, lúc này dĩ nhiên cho rằng hắn không xứng chạm vào Uông Tuyết Nhu.

Vẫn biết suy nghĩ của Hồng Mai, tay ta mau một bước ngăn cản nàng, không tiếng động lắc đầu với nàng.

Tiếp đó, ta lên tiếng: "Người chết không thể sống lại, đây thật là tin tức tốt."

Vừa bắt đầu chính là châm chọc, mọi người bên cạnh cả kinh đều nhìn ta. Ta dừng một chút, nhìn về phía tra nam chính Lý Ngạo Thiên đang ngẩng đầu nhìn ta.

"Người người yêu nhất vì người mà chết, có cảm thấy rất tự hào hay không?"

Tâm tính mang theo người đã thương người của ta đều không thể tha thứ, ta đi tới trước mặt tra Tướng quân, nhìn chăm chú gương mặt tràn đầy nước mắt của hắn: "Nếu như khóc lóc có thể vãn hồi tất cả, cũng không tồn tại cái chết."

Hắn ngồi ở trên giường, ôm thi thể nữ nhân yêu mến. Ta đứng ở trước mặt hắn, khẽ cúi đầu mắt nhìn xuống hắn, giờ mí mắt lên, về mặt giễu cợt bày ở trước mặt hắn.

Lý Ngạo Thiên khóc đến có chút điên cuồng, lúc này lại bị lời của ta kích thích, giận đỏ mặt nhìn ta chằm chằm.

"Cảm thấy tức giận? Người có cái quái gì mà giận, biết vì sao nàng chết không?"

"Ta không biết người đang nói gì! ?" Lúc này hắn đại khái ngay cả suy nghĩ hỏi ta là ai cũng không có, chỉ lo ôm người đã sớm chết đi.

"Uông Tuyết Nhu trúng độc cần tề huyết để giải độc, là bởi vì kẻ hạ độc là Uông Tuyết Thiên, nàng muốn trở thành mẫu thân của đứa bé kia, bởi vì đáng đáp nàng giống tỷ tỷ, cho nên nàng cho rằng nếu như người muốn cứu thể tử, nhất định sẽ tiếp nhận nàng chủ động hiến thân. Sau khi Uông Tuyết Nhu biết, dĩ nhiên không chịu nhường trượng phu, nhưng cũng không muốn thương tổn tới hòa khí tỷ muội, nàng đơn thuần tìm muội muội muốn nàng giao thuốc giải ra, kết quả, lại bị Uông Tuyết Thiên giết chết."

"Cái gì? Giết chết? ! Người là có ý gì. . . ." Lý Ngạo Thiên khiếp sợ nhìn ta chằm chằm, muốn có được đáp án.

Lúc này ta cũng không cần che giấu cái gì nữa, mở miệng cười: "Đúng, Uông Tuyết Nhu đã sớm bị Uông Tuyết Thiên giết chết, người trước kia cũng không phải Uông Tuyết Nhu thật sự, mà là chúng ta tìm người giả trang. Uông Tuyết Nhu đâu có chết cũng không chịu nhường lại nam nhân yêu mến ra sớm bị người người mỗi ngày ôm vào trong ngực, tỉ mỉ che chở giết chết."

Ta vừa nói, vừa lấy thi thể Uông Tuyết Nhu trong ngực Lý Ngạo Thiên ra: "Nếu còn sống, nàng nên như thế nào đây. Mà ngươi, lại có mặt mũi nào nhìn nàng, ôm nàng, hôn nàng, đụng chạm vào nàng, thậm chí dùng đôi mắt dơ bẩn này nhìn nàng. Lời thề nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, hứa hẹn một đời, tuyệt không nhìn lâu những nữ nhân khác, ngươi có còn nhớ rõ."

Lúc này Lý Ngạo Thiên cũng không có thời gian hỏi ta vì sao biết những thứ này, hắn vẫn là lần đầu tiên biết tại sao Uông Tuyết Nhu trúng độc. Cuộc sống của hắn vốn rất hạnh phúc, cho dù nữ nhân yêu mến bệnh nặng làm cho hắn thường thường nóng ruột nóng gan, cũng chưa từng giống như vậy. Nhưng đột nhiên có một ngày, có người nói cho hắn biết người trong ngực hắn ôm, hắn yêu là giả. Mà người hắn yêu thật, mặc dù chịu hết hành hạ, nhưng cũng trở lại bên cạnh hắn.

Có lẽ hắn đã nghĩ kỹ về sau làm như thế nào bồi thường cho Uông Tuyết Nhu, nhưng lại tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, đoạn thời gian mình cùng Uông Tuyết Thiên ở chung một chỗ đó, trên người hắn đã treo hai chữ phản bội.

Rồi sau đó, lại đột nhiên nhận được tin nữ nhân yêu mến thế nhưng đi kiện hắn, còn muốn hòa ly, tức giận cùng bị phản bội đau lòng, đây là ngược thứ nhất. Sau chính là lần thứ hai, lần này, chính là muốn để cho hắn tỉnh táo biết rằng mình đã sớm phản bội người yêu, cho dù không phải là chủ động. Từ trong mây nháy mắt rơi vào địa ngục, hắn nguyên bản cũng chưa chấp nhận được sai lầm, lúc này lại không thể không đối mặt với một loại mất mát thảm thiết nhất.

Đó chính là, người hắn yêu chưa bao giờ trở lại bên cạnh hắn. Ở bên người hắn, vẫn chính là hung thủ giết chết người hắn yêu.

Thế nhưng hắn lại còn ngu ngốc vẫn thương yêu nữ nhân kia, ngu ngốc cảm thấy may mắn.

Có lẽ là sửa sang xong tất cả cảm xúc, Lý Ngạo Thiên đột nhiên ôm Uông Tuyết Nhu trở về, đầy mặt tuyệt vọng đi ra ngoài.

"Ngươi đi làm gì." Ta đi theo phía sau hắn, mặc dù hỏi, nhưng cũng không là câu hỏi.

"Giết nữ nhân kia!" Hắn hung ác nói.

"Tiếp theo thì sao?" Ta lại hỏi.

"Ta sẽ cho Tuyết Nhu một công đạo."

"Ngươi sẽ đi chết sao?" Ta hỏi vô cùng trực tiếp.

Lý Ngạo Thiên nghe được, đột nhiên quay người lại nhìn ta, hắn vừa muốn đáp, ta liền nói: "Ngươi có mặt mũi chết ở trước mặt nàng sao, muốn chết, xin đến một an tĩnh đừng quấy rầy đến chỗ của nàng yên lặng rồi đi, tựa như thế giới này căn bản không có sự tồn tại của ngươi, ta cho rằng đây là kết cục tốt nhất. Nếu không bỏ được, ngươi có thể sống thật tốt, sống trong thế giới không có Uông Tuyết Nhu."

Mặc dù được thiết định là một con người rần ròi, nhưng lúc này thế nhưng hắn lại rơi nước mắt: "Nàng không muốn gặp lại ta sao?"

"Ngươi cho là thế nào? Uông Tuyết Nhu đối với muội muội rất tốt, ngươi nói nàng sẽ muốn thấy ngươi chính tay đâm thân muội muội của nàng? Mời mang loại câu xin mà không được, kẻ thù rõ ràng đang ở trước mắt nhưng không cách nào báo thù, lòng mang áy náy cùng tâm tình phản bội, hèn mọn còn sống đi."

Ta nói xong một câu này cũng không nói thêm nữa, bởi vì biết thiết định, ta đại khái cũng có thể suy đoán được suy nghĩ trong lòng nam nhân này. Hôm nay ta nói lời như vậy, nếu có người tới bắt hắn, hắn cũng sẽ không phản kháng, hơn nữa còn có thể vô cùng thuận theo.

Hắn muốn mang Uông Tuyết Nhu đi, nhưng Hồng Mai không muốn thi thể tiểu thư bị hắn mang đi.

Hồng Mai muốn sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc đem Uông Tuyết Nhu mang về Uông gia an táng, nếu là lúc trước, Lý Ngạo Thiên thế nào cũng sẽ không đồng ý. Nhưng tâm tình hiện tại của hắn bị đã kích thành ra như vậy, đã không sai biệt lắm với ý nghĩ giết kẻ thù rồi tự sát, mà ta lại một nhắc hắn, hắn mang tiếng phản bội, hắn không xứng.

Lần này, hắn không có lý do để cự tuyệt Hồng Mai.

Cho dù ta không ra mặt, lúc này Hồng Mai cũng có thể đem thi thể trở về.

Lục Trúc bắt mất A Tam bị thương thành ra như vậy, khi những kia người cùng với Lý Ngạo Thiên trở về thì nàng đang muốn làm gì đó, ta lại nhẹ nhàng cười một tiếng.

Ta đây cười một tiếng, nàng sẽ hiểu ta tất nhiên đã sớm làm cái gì, hơn nữa còn làm im hơi lặng tiếng, mặc kệ là đối phương có mấy phe cũng không thể phát ra hiện. Thấy vậy, Lục Trúc rất nhanh cũng ngừng tâm tình trả đũa, an phận sống ở sau ta.

Cũng không lâu lắm, Hồng Mai quả nhiên đem thi thể trở lại, ta nói nhảm nhiều như vậy kéo dài nhiều thời gian như vậy, đủ để cho Vương Hựu An làm gì rồi.

Quả nhiên, Lý Ngạo Thiên mới rời khỏi không lâu, Sẹo ca tới nói cho ta biết Tướng quân bị truyền vào cung rồi.

Chuyện hoang đường phát sinh trên người Lý Ngạo Thiên, rất nhanh sẽ truyền ra, huống chi hắn còn nhận tội.

Đối với kết quả này, ta tò vò rất hài lòng, không uổng phí ta để cho hắn cảm thụ được một vở kịch bỏ lỡ tình cảm, còn buộc hắn đối diện với sự phản bội của mình. Mà mấy người chúng ta, thời điểm Tướng quân gặp chuyện không may liền tập thể đòi đi, hơn nữa còn toàn bộ thay đổi gương mặt.

Lý Ngạo Thiên nhận tội danh giết vợ, bị tổng vào ngục, đoạt binh quyền, cách chức quan. Hoàng đế cảm niệm trước kia bảo gia hộ quốc có công, không cần tính mạng của hắn, thậm chí không tịch thu gia sản của hắn. Nhưng hắn lại bán toàn bộ gia sản, ở trong lao ngục không chịu trở ra, tính toán ở bên trong chịu khổ đến chết.

Đây cũng là toàn bộ thuộc tính si tình tác giả an bài cho hắn.

Uông Tuyết Thiên xui xẻo hơn so với hắn, trên người không có công danh chỉ là một nữ tử yếu đuối, hơn nữa còn là nữ tử quyền rũ ty phu loạn luân. Nàng bị phản bội chết, lại không biết vì sao trốn thoát, cũng bởi vì một lời thâm tình, muốn vào ngục cứu nam nhân nàng yêu. Nhưng nam nhân nàng yêu lại hận nàng tận xương, chẳng những không cùng nàng rời đi, còn đưa đến việc nàng bị tử phạm hung hãn tàn bạo cưỡng bức.

Nghe nói hôm đó tra Tướng quân cứ nhìn như vậy, khoe miệng còn mang theo ý cười cùng sáng khoái, nhìn nữ nhân yêu mình đó bị những người đó làm nhục, còn cảm thấy cao hứng. Uông Tuyết Thiên cuối cùng tự thực ác quả, cuối cùng đối với Tướng quân vì yêu thành hận. Cho dù nàng oán hận mọi người, không nhìn thẳng vào việc mình mới làm sai cũng đều không hữu dụng nữa rồi.

Cỏi đời này không có bất kỳ ai, cho dù là một người đồng tình với nàng.

Tra Tướng quân không để cho nàng chết đi, nói muốn nhìn nàng bị trăm đầu, ác liệt như thế, độc ác như thế.

Điều này cũng phù hợp với thiết định của tác giả, sau khi nam chính biết tất cả chân tướng, không từ thủ đoạn ngược đãi nữ phụ. Mặc dù hắn không giết nàng, nhưng còn ngoan tuyệt hơn so với giết nàng.

Sau khi Uông Tuyết Thiên chết đi, ta mang đồ được bán ra từ phủ tướng quân, đưa cho Hồng Mai.

Nàng thuê xe, tính toán mang thi thể Uông Tuyết Nhu trở về.

Hiện tại tất cả đều đã kết thúc, người làm ác đều có báo ứng, người phản bội một đời sống trong khổ sở.

Người chết có lẽ sẽ không cảm thấy kết cục này tốt, nhưng đối với người sống mà nói, khiến những người đó nhận lấy báo ứng không thể nghi ngờ là kết cục tốt nhất.

Tiếp đó, ta cũng nên dời tầm mắt chuyển qua mục tiêu kế tiếp, thu thập xong tâm tình nặng nề hôm nay.

Từ khi bắt đầu trở lại kinh thành, ta đã biết, con đường sau đó sẽ không đơn giản như trước nữa, mà Uông Tuyết Thiên cô nương chết đi đầu tiên, chỉ là một mở đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Sau khi đưa tiền Hồng Mai xong, xác định Uông Tuyết Thiên giết chết thân tỷ tỷ đó thật sự bị chặt đầu, chết đến mức không thể chết thêm được, mang theo tâm tình thổn thức không dứt, ta mới lấy Ngọc Phật mua được từ phủ tướng quân ra.

Bên cạnh tra nam chính đều có đồ liên quan đến ngọc, ngọc này chỉ là vật phẩm dùng trong sinh hoạt thường ngày, không tính là có nhiều quý giá, rất dễ dàng có thể tới tay. Bắt đầu từ Hiên Viên Liệt Vương Gia, rồi đến tra Tướng quân, ta đã thuận lợi lấy được bảy miếng ngọc. Ngọc này ở trong tay ta đã lãng phí hết rất nhiều, nói lãng phí, thật ra thì cũng chỉ là bị oán niệm đặc sắc kia hấp thu.

Ngọc Phật tìm được trong gia sản Tướng quân bán đi, sinh lễ ngọc châu Đoan Mộc Duệ đưa tới trước khi thành thân, hôm nay đều ở trong tay của ta không động. Mặc dù oán niệm thể để cho ta biết vì sao nó tồn tại, ta chung quy lại cảm thấy đây cũng không phải toàn bộ, trên oán niệm tất nhiên còn có những bí mật khác.

Qua thời gian dài như vậy, sau khi ngược hết Tướng quân cùng Uông Tuyết Thiên, ta lại lấy oán niệm thể ra, lúc này rõ ràng cảm thấy hình thể nó có biến hóa rất lớn.

Mỗi khi ngược được một chút, hoặc là tiếp xúc với ngọc trên người nam chính, màu sắc trên vật này sẽ nhạt đi, đồng thời, nó còn có biến hóa vô cùng nhỏ, từng chút từng chút một từ một khối hình tròn biến thành hình trụ. Bây giờ còn càng kéo càng dài, càng ngày càng mảnh, sắp biến thành một cây gậy tròn rồi.

Nếu như rỗng khoảng giữa, khoét mấy lỗ phía trên nữa, cũng có thể đội lốt một cây sáo.

Hiện tại miệng ăn núi lở, cho dù lúc trước ta kiếm được một chút tiền, đến bây giờ cũng đã tiêu xài không sai biệt lắm. Vì vậy bốn người chúng ta liền không ở loại viện bốn sân đó nữa, mà là thuê một chỗ khác càng thêm hẻo lánh. .

Lúc này ta một tay cầm oán niệm thể càng ngày càng dài, một tay cầm ngọc châu đã sớm lấy được ra, vừa đem ngọc châu đựng phải vật này, màu sắc của ngọc châu liền bị hút đi. Ta nâng oán niệm thể lên nhìn một chút, phát hiện oán niệm thể vốn còn có chút không bằng phẳng lúc này thể nhưng trở nên trơn nhẵn vô cùng, biến thành hình trụ dài mảnh ngay ngắn.

Ta đã thật lâu không lấy oán niệm thể ra nhìn, cho dù là Sẹo ca cũng không cho hắn xem qua.

Trong khoảng thời gian này ta một mực yên lặng quan sát sự biến hóa của vật này, cũng không biết đây là biến hóa tốt hay xấu. Ta sờ sờ nó, cảm thụ xúc cảm lạnh lẽo, cuối cùng vẫn quyết định hy sinh Ngọc Phật.

Ta mới đưa Ngọc Phật để lên, oán niệm thể liền đáp lại suy nghĩ của ta, ta thấy vật trong tay mình biến thành một cái ống dài, trừ thiếu mấy cái lỗ ra, tựa như một cây sáo. Cẩn thận mà nghiên cứu, còn thấy phía trên có mấy phù văn giống như danh tự nông nông màu vàng kim. Danh tự phía trên vốn nên có mười, hiện tại ta đã giải quyết được bảy cho nên phía trên chỉ còn lại ba.

Nhìn hai đầu ống, một đầu là tên của ba người kia, một đầu khác chính là chữ viết quái lạ ta thấy lúc trước. Hiện tại toàn bộ chữ viết phía trên đã hiện ra rồi, nhưng phía sau hai chữ "hữu muốn" ta lại không thấy được, bởi vì nơi kia tựa hồ có vết máu dính lên.

Chữ có hai hàng, trong đó một hàng mờ đầu bằng "Nếu muốn", hàng phía dưới là "tập hợp ba hồn bảy phách".

Cái này, cái này có điểm nào không đúng đi? Ta hẳn là không phải xuyên vào văn giả tưởng thần quái huyền nghi mới đúng, chuyện này rốt cục là sao?

Giấc mộng lần trước kia cũng thế, rốt cuộc là báo trước, hay là thứ gì?

Tuy vẫn nói chuyện không nghĩ ra cũng không cần suy nghĩ, nhưng vật này biến hóa càng ngày càng quỷ dị, cũng khiến ta càng ngày càng để ý.

Suy nghĩ trong chốc lát, ta đưa ánh mắt đặt ở ba cái tên cuối cùng.

Nếu như theo kịch tình, như vậy kế tiếp ta nên đi tiếp xúc với người có tên thật là Chung Quỷ Lương, dùng tên giả gọi là tiểu tử choai choai Từ Lương. Thành thật mà nói, ta không biết rõ lắm nên xuống tay như thế nào với tiểu tử này, thậm chí trong nháy mắt ta có suy nghĩ buông tha cho việc ngược hẳn chỉ lấy đồ trên người hắn về, tính toán vòng qua hắn.

Ta vừa mới nghĩ như vậy, đột nhiên đã cảm thấy đầu óc của mình có chút hỗn loạn, ừ ừ cạc cạc không biết mình là tỉnh táo hay là hôn mê rồi.

Tiếp đó, ta đột nhiên nghĩ tới hay là vòng qua người này đi ngược Vương Gia cùng Hoàng đế thôi. Người này cũng không phải là quan trọng nhất, cũng tạo thành tổn thương nhỏ nhất với nữ chính, sau này tới lấy ngọc trên người hắn là được. Tiểu tử này nói cận bã, nhưng mà cũng chỉ là cận bã khi hắn trẻ tuổi cùng ngu ngốc thôi.

Nghĩ như vậy, ta kế tiếp liền chủ động xuất hiện trước mặt Hoàng đế, hai tháng sau, thiết kế để cho hắn gả ta cho người cuối cùng là Vương Gia. Sau khi đoạt được đồ của Vương Gia, thành công hòa ly trở lại hoàng cung, sau đó lại thiết kế lấy đồ trong tay Hoàng đế.

Lúc này mặc dù đủ loại nhân vật Giáo chủ linh tinh gì đó đều chả hiểu sao xuất hiện, hơn nữa còn muốn cầu hôn công chúa, hoàng đế đều giúp ta cản lại. Chớ nhìn hắn là hoàng đế, võ công còn trùm sò hơn so với một số võ lâm nhân sĩ. Hơn nữa còn bởi vì võ công giỏi, đáng về bên ngoài vẫn duy trì được rất trẻ tuổi.

Sau đó, không biết vì sao Hoàng đế đột nhiên biết ta muốn định rồi đi, vậy khốn ta ở trong cung. Đám người Sẹo ca cùng A Tam xông tới cứu ta, cũng chỉ có Sẹo ca có thể vọt tới bên cạnh ta, hai người khác đều đã chết trên nửa đường. Ta muốn để cho Sẹo ca rời đi, ép Hoàng đế phát trọng thể. Đến tình cảnh như thế, ta đã không có biện pháp đi lấy khối ngọc cuối cùng rồi. Kể từ đó cũng không thể rời khỏi hoàng cung, ta không muốn cuộc sống ngọt ngào ở trước mặt Hoàng đế, vì vậy lựa chọn tự sát.

". Ta đưa ngươi trở lại lúc ban đầu, xin nhất định phải nắm bắt được toàn bộ."

"Tiểu thư? Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?!"

Đột nhiên phát hiện mình đang bị lắc lắc, ta chớp mắt mấy cái, thấy được vẻ mặt lão đại lo lắng Lục Trúc lại gần.

"Ngươi đang làm gì? Ngươi phạm ngu xuẩn." Ta đẩy nàng ra.

"Ngươi đã ngồi ngăn người ở đây suốt một canh giờ rồi, đang suy nghĩ điều gì sao? Ta hỏi ngươi buổi trưa ăn gì ngươi đều không trả lời!" Lục Trúc có chút lo lắng, còn mang theo chút uất ức.

Ta lắc lắc đầu, nỗ lực hồi tưởng nguyên nhân tại sao mình ngăn người, tuy nhiên cái gì cũng nhớ không nổi. Ta chỉ miễn cưỡng nhớ được, dường như ta đang suy nghĩ làm như thế nào chinh tra nam tiếp theo, đang nhớ lại kịch tình.

"Com trưa tùy ý." Ta phát phát tay, vẻ mặt khí phách thâm trầm tiếp tục suy xét kịch tình.

Nghĩ đi nghĩ lại, chung quy lại cảm thấy đại não có chút trống không, hình như có một đoạn ký ức rất dài rất dài thuộc về ta, giống như bị người nào lấy đi mất. Mà dù ta hồi tưởng thế nào, cũng chỉ có thể hồi tưởng tới. tới đâu? Đúng rồi, hồi tưởng tới kịch tình ta đang nhớ lại! Tự hồi làm thế nào ngược người tiếp theo, mặc dù hẳn khá vô tội, độ cận bã cũng ít nhất, cũng không nên cứ như vậy bỏ qua.

Khi ta nghĩ tới đây, đột nhiên có loại cảm giác ta đã từng bỏ qua hẳn một lần.

Tại sao lại như vậy? Ta khổ não cau mày. Từ từ, sau khi ta hồi tưởng lại kịch tình, sau khi nhớ lại, ta lại có chút không tốt lắm.

Ta sờ ót của mình một cái, hoài nghi phía trên có treo hai chữ não tàn.

Nghĩ xong, ta một bộ tinh táo đi ra ngoài, không cẩn thận bậc thềm dưới chân, 'bụp' một tiếng, ta ngã úp mặt xuống đất. Ta ngã trên mặt đất nửa ngày cũng không thể đứng dậy, bởi vì ta hoài nghi mũi mình đã bị gãy, máu chảy đầy mặt.

Thời điểm ta đang lo lắng, một hồi tiếng bước chân cuồng loạn đột nhiên vang lên, kế tiếp là một tiếng tê tâm liệt phế điên cuồng hét lên: "Gà gà! ! ! !"

Sau đó, ta được người cẩn thận bế lên, chia vào mặt máu, ta nhìn thi thể gà bị ép bẹp dưới thân thể mình.

Ta trấn định nhìn một chút: "Thuận tay nấu lên đi." Dựa vào tên mới bốn chữ hung thủ giết gà, ta rốt cuộc nói với Sẹo cơ đã cơ hồ muốn khóc lên.

"Bẹp." Sẹo ca bi thương nhìn ta.

Ta gật đầu: "Đề bẹp rồi."

Ta vừa nói, còn vừa đặc biệt bình tĩnh xách con gà trên đất lên. Lúc trước vì hoàn thành nhiệm vụ, con gà này đã rất lâu không xuất hiện trước ống kính rồi, không ngờ lúc nó xuất hiện lần nữa, lại dùng phương thức thi thể này. Ta lau nước mắt vốn không tồn tại một cái, lại lấy một bàn tay máu khác, lau lên vai Sẹo ca.

Ta thờ dài thật sâu.

"Ta sẽ vẫn nhớ ân tình của nó đối với ta, phút chốc ta sắp ngã xuống kia nó đã liều cái mạng già không cần, một mạng chạy như điên đến trước thân ta, đỡ được ta. Nhưng nó lại đánh giá cao năng lực chịu đựng của thân thể non nớt của mình. Đi thôi, chúng ta đi cho nó lập một biển tưởng sinh, ngày ngày thờ cúng."

Ta không biết xấu hổ phóng đại chuyện không cẩn thận đề chết gà lên độ cao rất nhiều phạm nhân cũng không cách nào sánh bằng.

Sẹo ca nhìn khuôn mặt máu của ta, vuốt mặt của ta: "Đừng như vậy, ta không trách người, chúng ta đi bôi thuốc được không? Không thể bởi vì đau lòng mà buông tha trị liệu."

Trong lòng ta lật bàn, người nào buông tha trị liệu? Hẳn rốt cuộc có hiểu nghệ thuật nói chuyện hay không? Ta đây là đang an ủi hẳn không được sao! Ta tức giận cảm gà đi tới phòng bếp, phân phó Lục Trúc nấu nước, ta muốn nhổ lông.

Lục Trúc vì mệnh mà nghe theo, mặc dù bị khuôn mặt máu của ta hù đến trắng mặt, nhưng vẫn giúp ta nấu nước. Ta vén tay áo lên, nhổ sạch lông gà, mổ bụng, lấy nội tạng ra, phanh thây thi thể.

Sẹo ca thấy được tất cả, sùng sốt thời gian thật dài mới nói.

"Còn phải phanh thây nó."

"Còn không chỉ như thế!" Sau khi bộ mặt máu giải quyết xong thi thể, lại đến hậu viện đào hố, đem lông của nó chôn xuống, lập mộ chôn quần áo và di vật.

Sau khi Sẹo ca thấy được, cả người cũng không tốt rồi. Mà ta vẫn còn lấy hương cùng tiền giấy ra, để cho hẳn quỷ xuống. Sẹo ca thấy bộ mặt máu của ta, nhất thời không đành lòng cự tuyệt, ta nhân cơ hội này kéo A Tam qua, gọi hẳn đến sát vách trộm hai con gà con tới đây.

A Tam cho dù màu da trời sinh thâm màu, nhưng cũng bị khuôn mặt của ta hù đến tái đi, trong mắt rõ ràng hỏi ta hiện tại có thể không đi trị liệu sao? Xin không cần sớm như vậy liền buông tha trị liệu!

Ta không để ý đến hẳn, hẳn chỉ cần hảo hảo trộm gà con cho ta là được.

Lục hành động của A Tam thực uy vũ, rất nhanh sẽ mang gà ăn trộm trở lại, còn nhân tiện trộm một con vịt nhỏ của người ta.

Ta mang theo đôi long phượng thai điên a điên đi tới trước mặt Sẹo ca, lấy một loại dáng vẻ ta đang nói thật ra, thái độ ta đặc biệt nghiêm túc mở miệng: "Người cũng đừng quá khổ sở, nó còn để lại một đôi long phượng thai đây, người hảo hảo nuôi dưỡng là được."

Sẹo ca nhìn ta mấy lần, cầm con vịt kia lên: "Có chút không đúng đi?"

Ta một bộ người không hiểu gì cả, nói cho hẳn biết không chút mất máu: "Cái này gọi là cơ, nhân, biến, dị!" Sau khi nói xong câu đó, đầu ta liền hôn mê,

sau đó ta hài lòng ngất trong ngực Sẹo ca. Ta đoán chừng là nhiều, hơn nữa trong mũi còn bị máu bít chặt không thể hô hấp. Trước khi bất tỉnh, ta nghe được người nào ở bên tai ta rống giận.

"Người không cần buông tha trị liệu! ! !"

Than bùn, người mới buông tha trị liệu, biết đây là ý của mấy người không?

Ta còn tưởng rằng khi thấy nỗ lực của ta, Sẹo ca nhà ta nhất định sẽ cảm động vì ta. Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Thân là nữ chính, ta từ trước đến giờ có thân thể tiểu cường, cho dù trước đó còn là đáng về mặt máu dọa người, thậm chí mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê, nhưng ta rất nhanh sẽ hồi phục lại, ăn uống nghỉ ngơi đủ, một hơi leo lên lầu năm cũng không thở gấp chút nào! Chính là trên cái mũi xinh xắn đáng yêu đã từng hoàn mỹ vô khuyết thiên thượng đại hải duy ngã độc tôn có thêm một. vết thương nhỏ.

Đối với nữ nhân cổ đại, đây chính là tai nạn lớn mặt mày hốc hác, mà ta vẫn không thèm để ý, bởi vì có người còn đang để ý hơn so với ta.

Tỷ như đại nha hoàn Tiểu Lục Trúc của ta, kể từ sau khi mũi của ta bị thương, cả người nàng đều không tốt, còn khổ sở hơn so với nếu vết thương ở trên người nàng. Ta không biết nên an ủi nàng ra sao, chỉ có thể chống cảm yên lặng nghĩ tới kịch tình phía sau.

Nguyên lai trong kịch tình, nữ chính không phải mang về mặt bị chồng ruồng bỏ dẫn bóng bỏ chạy hay sao, sau đó, liền được nam nhân trẻ tuổi dùng tên giả Từ Lương cứu giúp.

Nam nhân này chỉ có mười tám tuổi, đối với ta hiện tại mà nói chẳng qua là một tiểu tử choai choai. Mặc dù là hậu duệ của Hoàng tộc tiền triều, lại bị trưởng bối trong nhà nuôi đến mức đơn thuần yếu đuối, bộ dáng vô hại, đơn giản ngây thơ. Hắn thấy nữ chính đáng thương, vì vậy liền cứu người trở về, nhưng việc này lại đưa tới sự ghen tỵ của nữ phụ vẫn thích hắn.

Nữ phụ tên là An Thực Nhã, phụ thân là hậu duệ của đại thần tiền triều, vẫn nuôi dưỡng hậu duệ tiền triều, tâm tâm niệm niệm muốn tạo phản, muốn bồi dưỡng hoàng tử tiền triều yếu đuối này thành Hoàng đế. Nhưng Chung Quý Lương không muốn làm Hoàng đế, mà tính cách của hắn cũng không thích hợp làm Hoàng đế.

Hắn muốn làm Hoàng đế, sẽ phải tạo phản, muốn tạo phản thì phải đánh giặc, đánh giặc thì phải chết người, đây là điều Chung Quý Lương không muốn thấy.

Suy nghĩ của Chung Quý Lương khiến phụ thân của nữ phụ vô cùng thất vọng, cả nhà bọn họ vẫn nuôi một quân đội, chờ đợi thời cơ tốt nhất. Nhưng trên thực tế phụ thân của nữ phụ đợi hơn nửa đời người, từ khi phụ thân nàng đồng lứa với nàng cho tới bây giờ cũng chưa chờ được thời cơ đó. Bách tính an cư lạc nghiệp, không có chiến loạn, cũng không có thiên tai, cho dù bọn họ muốn tạo phản cũng không tìm được lý do.

Đứng đầu nơi này, thế nhưng Chung Quý Lương mang về một nữ nhân mang thai từ bên ngoài, phụ thân An gia vẫn biết nữ phụ thích Chung Quý Lương làm sao có thể không tức giận.

Mà nữ phụ dĩ nhiên cũng không tốt hơn, nàng từ nhỏ đã lớn lên cùng Chung Quý Lương, kết quả hắn vẫn ôn hòa với mình, lại vô cùng tốt với nữ nhân mang thai mang từ bên ngoài về, mà Chung Quý Lương cũng không giải thích gì với nàng, nữ phụ liền cho rằng nữ chính là nữ nhân bên ngoài của Chung Quý Lương, lớn bụng mới đem về.

Trong cơn tức giận, nữ phụ thiết kế lấy hại chết đứa nhỏ trong bụng nữ chính.

Muốn trong vòng một năm bị mười nam nhân ngược, dĩ nhiên không thể có trở ngại là sự tồn tại của đứa bé như vậy. Từ khi mang thai đến lúc sinh hạ đứa bé, còn phải thời gian mười tháng, trong lúc này làm sao nói chuyện yêu thương với người khác? Đại khái đây chính là ý tưởng của tác giả, vì vậy đứa bé này của nữ chính cũng không thể giữ được.

Nguyên nhân nữ chính trở mặt cùng Tướng quân là không biết Tướng quân yêu nàng hay đứa bé của nàng, hiện tại thì tốt rồi, đứa bé không còn nàng càng đau lòng khổ sở hơn, cho rằng mình và Tướng quân tuyệt đối không thể nào nữa rồi, tuyệt vọng muốn đi tự sát. Làm nữ chính, nàng dĩ nhiên không chết thành công, hơn nữa còn tốt đẹp hơn với Chung Quý Lương.

Thì ra Chung Quý Lương cũng không nảy sinh tình cảm mập mờ với nữ chính, lúc đầu cứu nữ chính về cũng chỉ là thương xót nàng mà thôi. Nhưng sau khi nữ chính bị mất đi đứa bé, trong quá trình tỉ mỉ chăm sóc nữ chính, Chung Quý Lương phát hiện phẩm chất tốt đẹp của nữ chính, liền thích nữ chính.

Nhưng yêu thích nạtf còn chưa tới mức độ yêu, mà nữ phụ lại cảm thấy mình bị phản bội thật sâu, dùng hết sức lực muốn chia rẽ hai người. An phụ biết tính toán của nàng, cũng biết Chung Quý Lương không thích nữ nhi của mình, quyết định buông tha quân cờ yếu đuối này.

Giương cờ hiệu bỏ gian tở theo chính nghĩa, An phụ đem nguyện vọng làm quốc trượng đặt trên người Đường Kim Hoàng Đế, lão già này đưa nữ nhi của mình đến bên cạnh Hoàng đế, còn nói cho Hoàng đế Chung Quỳ Lương là hoàng tử tiền triều, muốn tạo phản, vẫn nuôi tư binh bên người. Đồng thời, lão già này không biết vì sao biết được Hoàng đế đang tìm nữ nhi lưu lạc bên ngoài của mình, đúng lúc để cho hắn phát hiện ra nữ nhi đó là nữ chính.

Vì vậy cuối cùng, hắn còn lừa gạt hoàng tử mình nuôi lớn từ nhỏ một lần, nói cho hoàng tử biết nữ chính đến gần hắn là có mục đích, nàng là công chúa của Đường Kim Hoàng Đế, đến gần hắn là vì muốn tìm chứng cứ, khiến Hoàng đế nhờ có tận gốc với Chung Quỳ tộc bọn họ!

Sau khi biết Chung Quỳ Lương trước tiên cũng không hoài nghi nữ chính, hắn cảm thấy nữ chính không phải cố tình để tới gần hắn, hơn nữa, người nào bụng lớn như vậy còn làm chuyện nào tàn? Vậy mà, đột nhiên có một ngày quân đội của hoàng đế liền từ trên trời rơi xuống, thời điểm bắt Chung Quỳ Lương đi còn hồ to nữ chính là công chúa.

Nữ chính dưới tình huống bản thân còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Chung Quỳ Lương hiểu lầm, cho rằng nàng thật sự cố ý đến gần hắn. Lúc ấy hắn liền chuyển yêu thành hận, chuyện thành thành ghét với nữ chính, lại nhanh chóng bị bắt đi.

Nữ chính mơ hồ bị mang vào hoàng cung, thế mới biết thân phận thật của mình, khi biết thân phận của mình thì nàng liền muốn Hoàng đế thả Chung Quỳ Lương ra.

Nhưng Hoàng đế cố ý muốn nhờ có tận gốc Chung Quỳ tộc, chính là không chịu nghe lời nữ chính nói, nữ chính một khóc hai nháo ba thất cổ, rốt cuộc được đến thăm tù.

Nhưng cho dù nàng đi gặp Chung Quỳ Lương, Chung Quỳ Lương cũng không tin tưởng nàng, còn nhờ nước miếng vào nữ chính, bảo nàng cắt đi.

Nữ chính thấy nàng giải thích thế nào người này cũng không nghe, không thể làm gì khác hơn là rời đi, lại vẫn không từ bỏ tính toán cứu hắn ra.

Lúc này nữ chính mới mất đứa bé không bao lâu, thân thể vô cùng kém. Hoàng đế biết mình nữ nhi từng mất đứa bé hai lần, bị người chà đạp, tâm tình có bao nhiêu hồng bét miễn phải bàn. Lúc này An nữ phụ lại đang bên cạnh gắng sức, hiện tại công chúa đã không còn là tấm thân trong sạch, không bằng thừa lúc này gả nàng ra ngoài, tránh cho ngày sau bị người phát hiện thì mặt mũi Hoàng đế khó giữ được.

Hoàng đế suy tư một hồi, cảm thấy chuyện này có thể làm được.

Hoàng đế vừa yêu vừa hận nữ nhi này, yêu nàng là bởi vì nàng là nữ nhi duy nhất của mình, còn do nữ nhân mình yêu nhất sinh ra, hận nàng là vì nàng không thương tiếc bản thân. Mặc dù tâm tình mâu thuẫn như vậy, nhưng hắn lại vẫn cảm thấy nên vì mình nữ nhi mà tìm một nhà chồng tốt, vì vậy tìm được một vị Vương khác họ.

Nữ chính nghe được chuyện Hoàng đế muốn gả nàng đi, nóng nảy, nhưng không cự tuyệt được, chỉ có thể nhân cơ hội này nói ra điều kiện, muốn nàng gả, sẽ phải thả cho Chung Quỳ Lương một mạng.

Hoàng đế rất nhanh sẽ đồng ý, nhưng đồng ý là một chuyện, có làm hay không lại là một chuyện khác. Tính toán của hắn là trước tiên để nữ nhi gả cho nam nhân tốt, gả đi cũng sẽ không nhớ tới Chung Quỳ Lương kia nữa, đến lúc đó hắn lại lặng lẽ giết chết người nọ, không để cho nữ chính biết.

Biết Hoàng đế tính toán giết chết Chung Quỳ Lương, nữ phụ không chịu, vào ngày nữ chính thành hôn, nghĩ biện pháp thả Chung Quỳ Lương đi.

Chung Quỳ Lương là một kẻ ngu ngốc, phát hiện công chúa lập gia đình, còn đến nháo.

Nữ chính vì cứu hắn, lấy mạng uy hiếp, để Hoàng đế thả người đi.

Lúc này Chung Quỳ Lương mới phát hiện nữ chính cũng không phản bội mình, đồng thời cũng phát hiện mình thích biến thành yêu rồi, hắn ngoài mặt rời đi, trong lòng lại âm thầm thế phải bảo vệ ở bên cạnh nữ chính.

Nhưng kể từ đó, sắc mặt của vị Vương khác họ kia liền không tốt.

Trong ngày thành hôn làm ra chuyện như vậy, sắc mặt người ta có thể tốt được không?

Dường như bởi vì thương thế của ta nhìn còn thảm thiết và khó coi hơn so với con gà đã chết, Sợ ca quan tâm ta hơn con gà kia. Còn tự tay bưng thịt gà đã ninh nhừ vào trong phòng cho ta, nếu không phải là ta liều chết phản kháng, hắn còn muốn tự cầm muỗng đút cho ta ăn.

Thuốc bắc trong canh gà, ta uống không quen, nhưng nhìn một mảnh hào tâm của Sợ ca, chịu đựng đau lòng, ta vô cùng dứt khoát hai ba ngụm uống xong canh gà.

Cảm giác thèm ăn của ta vẫn tăng không giảm, chỉ cần có thể bưng lên bàn, ta có thể ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu, mà người bên cạnh ta cũng không cho phép ta ăn nhiều như vậy, khi ta được lảng dạ sẽ phải dừng lại. Điều này làm cho ta buồn bực vô cùng, nhiều lần nửa đêm mò tới phòng bếp tìm đồ ăn.

Người không để cho ta ăn quá no, ít nhất phải để cho ta ăn no chứ? Không cần ngược đãi người ta như vậy.

Nào là? Ta là bệnh nhân không thể ăn nhiều như vậy? Ai nói vậy, đứng ra cho ta. Ta đây chỉ là ngoại thương biết không? Ngoại thương làm sao không thể ăn nhiều?

Nửa đêm trộm hết đồ ăn, ta mang theo cái bụng giống như mang thai đang đưa tiêu sái đi vào trong sân.

Chưa tới hai tháng nữa liền đến mùa đông rồi, thế giới này được thiết đặt sẽ có bão tuyết, ta cũng không thường thường nhìn thấy bão tuyết, nghĩ tới có thể thấy tuyết rơi nhiều, tâm tình của ta coi như không tệ.

Ta ngồi ở trong sân, nghĩ tới kế hoạch tiếp theo.

Lại nói thân thể của nữ chính thật là làm bằng sắt, đứa bé đầu tiên bị nữ phụ đâm một dao mà mất đi, cũng chưa tới hai tháng sau đã tốt rồi, còn không dễ dàng mang thai lần thứ hai, cũng đang thời gian mang thai liền bị tra tước quân dùng roi sắt đối đãi. Rõ ràng bị thương nặng đến thoi thóp một hơi nhưng đứa bé lại không mất, thậm chí thai khí còn không động.

Nhưng sau khi đổi chỗ, đổi vai nam chính, đứa nhỏ cũng rất dễ dàng bị nữ phụ dùng thuốc hại chết.

Ở cổ đại, hai lần mất đứa nhỏ, một lần là bị đâm chết, một lần là bị độc chết, thân thể nữ chính còn có thể khôi phục được tốt như vậy, không thể không nói đây là một kỳ tích. Mất thời gian một hai tháng, nàng còn có thể cùng nam chính ngược luyến tình thâm, thật là trăm ngược không chết.

Nếu là người bình thường, ai có thể chống đỡ được?

Cũng may mà hiện tại nguyên nữ chính đổi thành ta, nếu đổi thành bất kỳ ai trừ ta ra, ta mới bảo đảm tuyệt đối không chống đỡ được tới bây giờ.

Chung Quý Lương không có tâm tư tạo phản, hẳn yêu thích hạnh phúc, trừ có một đoạn thời gian không tin nữ chính ra, độ cận bã cũng ít hơn nhiều so với mấy người kia. Lần này lực lượng chính ngược nữ chính là An nữ phụ, mặc dù ra sân không nhiều lắm, vừa ra tới liền khí phách lấy mất đứa bé của nữ chính, ra sân lần thứ hai ở trong cung thành công thời gió bên gối.

An nữ phụ mặc dù không phải là một người tốt, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với cha ruột của nàng. Cha ruột của nàng mới thật sự là vai phản diện quan trọng, sau này còn muốn thật sự tạo phản, nhưng nữ nhi không có lực, chỉ được sủng ái nửa tháng, mặc dù Hoàng đế nghe lời đại thần chiêu mộ hậu cung, nhưng cũng không phải ai cũng yêu thương, hẳn thích nhất vẫn là mẹ ruột nữ chính.

Vì vậy, trước kia ta mới nói, đáng tiếc nữ phụ này không nhảy nhót được nhiều, chỉ có tác dụng đẩy mạnh kịch tình.

Nhưng dù là như vậy, đối với ta mà nói cũng có uy hiếp, như thế, kế tiếp ta nên làm sao cho phải đây?

Lấy tình cách của Chung Quý Lương, cho dù ta không xuất hiện, hẳn đại khái cũng sẽ làm cho An lão đầu này thất vọng, dẫn đến sự phản bội của hắn. Như thế nào mới có thể hơi ngược đến hắn, lấy được đồ, lại không đến nỗi để cho hắn đi tìm chết, đồng thời ám hại An lão đầu, khiến cho nữ nhi của hắn không có cách nào vào cung ám hại ta.

Ta biết ta cuối cùng có một ngày sẽ vẫn vào cung, nếu nữ phụ này thích Chung Quý Lương như vậy, nàng không vào cung liền tốt nhất.

Lần này ngược tâm cũng không dễ dàng, kỹ thuật rất khó, không bằng tới ngược thân đi? Tốt nhất ngược đến hắn trong vòng một năm không có biện pháp ra khỏi cửa, ta lại nghĩ biện pháp đến chỗ Hoàng đế tố cáo An lão đầu lừa gạt hắn, nhân tiện để Hoàng đế hợp nhất tư quân, tránh cho về sau tạo phản liên lụy đến dân chúng vô tội.

Về phần nữ phụ, cũng ngược một phen cùng Chung Quý Lương đi, nếu bọn họ nguyện ý, ta thậm chí có thể hào phóng làm Thánh mẫu tác thành cho bọn họ.

Chỉ là, nhìn thiết định của kịch tình, Chung Quý Lương thế nào cũng sẽ không thích nữ phụ.

Ôi chao, thật là quá buồn người.

Nghĩ xong, ta quyết định trở về ngủ, tạm suy tính ngược thân Chung Quý Lương. Ta mới xoay người giờ chân lên, cảm giác dưới chân đột nhiên có chút mềm mại. Ta cúi đầu, thấy Sẹo ca nằm dưới đất, chân của ta không khéo đặt trên giải đất hài hòa dưới bụng hắn.

Ta không nhịn được đưa chân chà chà, mặt không biểu tình bước lên, phát hiện kết quả Sẹo ca cho dù có liên hệ huyết thống với ta, cũng đứng dậy.

Tiếp đó, ta mặt không biểu tình giẫm lên vật hài hòa của hắn mà bước qua, đi được vài bước, mới quay đầu lại: "Lần sau còn dám nhìn lên ta. Người biết rồi đấy."

Người nhìn lên liền nhìn lên đi, lúc thấy ta xoay người thì không chạy sao? Không chạy sẽ không nằm ra xa một chút sao, cho dù nằm xuống cạnh chân ta. Người có cần thiết phải đề thử không hài hòa kia hướng lên trên không? ! Thật là đại biến thái, quá không hòa hài.

Trên mặt ta khẽ phỉm hồng, bước nhanh chạy về phòng.

Ta cảm thấy, cho dù ta biến chất thế nào, cũng sẽ không coi trọng một tên ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

Bởi vì ta cảm thấy đánh người thật sự thật không có hàm lượng kỹ thuật, có lỗi với cấp bậc cao cấp trên khí quyển của ta, nên lần này ta vẫn như cũ lựa chọn không đi con đường bình thường, đầu tiên là xác định tốt nơi Chung Quỷ Lương sẽ xuất hiện nơi, tiếp theo thống nhất cách ăn mặc và sắp xếp kế hoạch tác chiến.

Chuyện của tướng quân lần đó, Lục Trúc bày tỏ mình còn chưa quá thỏa mãn, Tướng quân bị chính sự thâm tình của mình tự ngược vào ngực, trước mắt xem ra, trước khi hấn tìm chết chắc sẽ không! Cơ hội cơ hồ đều bị chặt đứt giữa đường được không! Có cần cố tình gây sự như vậy hay không!

Cho nên, lần này Lục Trúc mang theo hòa khí lúc trước chưa được phát tiết, chuẩn bị tốt đứng trên võ đài hôm nay.

Nhưng võ đài này dĩ nhiên không phải chỉ có Lục Trúc nhất chi độc tú [1], mà là bốn người chúng ta cùng đi ra.

[1]: siêu phàm

Ta lấy tên mới cho tổ hợp bốn người này, gọi là Đông Phương Thần Khanh! [2]

[2]: đại ý là những vị thần chuyên đào hố, chuyên hại người phương Đông =]]]

Bốn người chúng ta chia ra mặc váy màu sắc khác nhau, đại biểu số tuổi khác nhau, ta mười sáu tuổi trở lên, Lục Trúc hai mươi tuổi trở lên, Sẹo ca ba mươi tuổi trở lên, A Tam bốn mươi tuổi trở lên.

Không sai, tất cả chúng ta đều mặc nữ trang, hơn nữa lần này cũng không lấy giả trang đẹp làm mục tiêu, vóc người mấy người cũng không có biến hóa gì, trừ bộ ngực giả lớn cho nam nhân! Ta cần thận nhớ lại tạo hình kiểu nhân vật Như Hoa trong mấy bộ phim điện ảnh trong thế giới hiện thật, cảm xúc đặc biệt mãnh liệt dạy Sẹo ca làm, sau đó, cuối cùng ta chính A Tam thành tạo hình Như Hoa.

Nếu không phải là Sẹo ca liều chết phản kháng còn thiếu chút nữa một khúc hai nháo ba thất cổ, nếu không hấn cũng phải bị kịch.

A Tam chiều cao 1m8 trở lên, màu da khỏe mạnh, râu quai nón, môi đỏ thắm, đỉnh đầu cài hoa hồng, còn mặc một chiếc váy màu xanh biếc, dưới váy xẻ tà, lộ ra một đôi chân đầy lông. Trước ngực nhét túi nước không lồ, làm da giả, lộ ra thật sâu j□j. Thời điểm tạo hình mới ra tới, cơ hồ dọa Lục Trúc sợ đến choáng váng, chính ta cũng sững sốt sững sờ, về phần chuyện thợ trang điểm Sẹo ca bị ối ra, trước hết không cần để ý tới.

Hôm nay, mục tiêu của chúng ta rất rõ ràng!

Bởi vì độ cận bã của Chung Quỷ Lương không cao lắm, cho nên ta quyết định bỏ qua cho vật hài hòa của hấn một mạng nhỏ, nhưng lại không thể không ngược, đành phải dùng loại ngược đãi tinh thần này tới ngược hấn. Về phần ngược đãi qua đi, hấn còn có thể nổi lên hứng thú với nữ nhân hay không, chuyện này, là chuyện chính ta cũng không cách nào khống chế rồi.

Hiện tại ta chỉ là đơn thuần muốn chinh cho hấn thành kẻ chán ghét nữ nhân, hi vọng ngày sau có thể có một muội tử hoặc là hán tử tới chữa khỏi cho hấn.

Được rồi, nhiều lời thêm vô nghĩa, ta ra lệnh một tiếng, A Tam liền mặt mộc chạy về phía trước.

Trong bốn người, cũng chỉ có A Tam dùng tốt như vậy, nghe lời như vậy, hai kẻ bên cạnh ta mặc dù có chút ngốc, cũng còn coi như khôn khéo.

Chung Quỷ Lương là một thiếu niên thích đi dạo phố, thích náo nhiệt, vì vậy, mỗi ngày đều sẽ nhìn thấy dấu chân hấn trên đường. Mặc dù A Tam không tình nguyện, nhưng dưới mệnh lệnh của ba chúng ta, hấn coi như chuyên nghiệp, cho dù mặt không chút thay đổi, vẫn liền một cái chạy tới.

Hấn vừa xông đến trước mặt Chung Quỷ Lương, liền thẹn thẹn thùng thùng đứng ngay ngắn, cúi đầu nhìn thiếu niên Chung Quỷ Lương chỉ có hơn một thước bảy, thuận tiện học theo động tác ta thích làm, ngón tay hoa lên nhếch lên, vẫy chiếc khăn tay màu đỏ.

"Công, công tử."

Ta để Sẹo ca mang theo ta trốn đến đối diện A Tam, sau đó trực tiếp nhắc nhở hấn móc lỗ mũi, móc lỗ mũi.

Có lẽ là cả đời cũng chưa từng làm chuyện mất mặt như thế nên A Tam cự tuyệt, nhưng lại lựa chọn một con đường còn mất mặt hơn, không biết chính hấn có ý thức được hay không. Hấn đẩy đẩy ngực, một chân nện mồm vô hạn từ trong quần đưa ra ngoài, hướng phía trước ngoắc ngoắc, đáng vẻ vô tội chớp mắt một cái.

Vốn chung quanh còn có dân chúng vô tội xem kịch vui, cái chớp mắt trong kịch tình của A Tam vừa qua đi, hơn một nửa số người chạy đi nôn mửa, một nửa số còn lại như bị thiên lôi đánh đứng sững sờ, chưa kịp phản ứng muốn nôn.

Chung Quỷ Lương ngờ ngác, mặt không biểu tình đứng đó, hình như còn chưa phản ứng kịp xảy ra chuyện gì. Ánh mắt hấn đảo qua đến trên ngực A

Tam, yết hầu liền không nhin được lên xuống một hồi, tiếp đó thực sự chính là nuốt cái vật hài hòa suýt nữa nhảy ra ngoài về, yên lặng lui về phía sau bốn bước.

Ta thấy thế, lập tức ra hiệu cho A Tam, trong miệng không tiếng động điên cuồng hét lên: "Lên a... Anh hùng nhân dân! Tương lai của chúng ta liền gửi gắm trên người ngươi, sờ hân, bóp hân, nhào nặn hân, chơi hồng hân, làm dơ hân!"

A Tam trong nháy mắt lại mặt không chút thay đổi, hân tiến lên một bước, nắm được bả vai Chung Quỳ Lương.

"Ngươi có ý gì với ta sao?" Hân hướng rành ngực sâu hoắm về phía Chung Quỳ Lương, miệng vênh lên, thanh âm thô ráp không thôi.

Có ngực của nữ người, lại có râu cùng lông chân của nam nhân, còn có hầu kết! Đây là vật gì !

Đôi mắt khiếp sợ của Chung Quỳ Lương thoáng qua nghi ngờ, miệng run run rẩy rẩy nửa ngày mới mở miệng: "Không có, ta không có ý gì. Cô nương. Xin tự trọng."

"Còn nói không có ý, không có ý gì cũng không cần híp mắt mị mị nhìn người ta nha, đáng ghét." A Tam vừa nói, bàn tay thô ráp vừa vuốt ve lên người Chung Quỳ Lương, sờ từ cổ tới ngực, sờ từ ngực tới nách, sờ từ nách tới eo, sờ từ eo tới.

"Không! ! !" Chung Quỳ Lương liều mạng nắm y phục cùng đai lưng của mình, ven đường rõ ràng có nhiều người như vậy, lại không ai ra tay cứu giúp hân!

A Tam không để ý tới hân, giật nhẹ y phục của hân lại giật nhẹ đai lưng, cuối cùng càng giật càng rơi xuống, mò tới bắp đùi.

"Cô, cô nương người không cần như vậy!"

A Tam lại vênh miệng lên: "Nếu ngươi không thích có thể đẩy ra ta a ~"

Chung Quỳ Lương tiếp tục đẩy, liều mạng đẩy, dùng hết sức lực mà đẩy, đẩy đến mắt trợn trắng, nhưng rõ ràng hơi sức không đủ, chết sống đẩy không ra, ánh mắt hân rất nhanh liền đỏ lên, khóc không ra nước mắt.

"Ngươi không đẩy ta ra liền chứng minh ngươi cũng yêu thích ta đúng không?" A Tam dịu dàng nói.

"Không phải như thế cô nương." Chung Quỳ Lương nói xong, sắc mặt đột nhiên xanh lại, chợt dừng lại che đi nơi hòa hài của mình.

Ta kinh ngạc hỏi Sẹo ca: "A Tam làm gì vậy?"

Sẹo ca quay lại nhìn ta, vô tội nói: "Không thấy rõ, không phải ngươi bảo hân sờ khắp tìm khắp toàn thân hay sao."

Khi chúng ta đang nói chuyện, đột nhiên liền nhìn thấy 'nữ thần Big Mac' trước mặt bỗng nhiên cứ như vậy ngã xuống, cặp mắt rung rung nhìn người ngồi chồm hóm trên mặt đất: "Cái người cầm thú này! Ban ngày ban mặt ngươi muốn làm gì! Ta vẫn còn là hoàng hoa đại khuê nữ chưa lấy chồng, ngươi để cho ta về sau thế nào làm người, ta không muốn sống không muốn sống, trừ phi ngươi cưới người ta ~"

Đợi chút, dường như người bị hại nên là A Tam mà?

Chung Quỳ Lương tức giận dùng dùng: "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Rõ ràng là ngươi bóp, bóp trước. Nữ nhân không biết xấu hổ này!"

"Tốt, ngươi còn mắng ta không biết xấu hổ, người tra nam bội tình bạc nghĩa này, tiện nhân! Ngươi bồi thường sự trong sạch của ta, ngươi bồi thường ngươi bồi thường đi!" A Tam nằm trên mặt đất la lối om sòm, chút người cuối cùng vốn còn đang vây xem bị sợ đến chạy hết, đang lúc này, Lục Trúc chợt chạy ra, một cước đạp vào vật hài hòa đang bị che đi của nam nhân đang không rõ đồng tây nam bắc.

"A, tỷ tỷ của ta, ngươi xảy ra chuyện gì?" Nàng dùng làn điệu dân ca trữ tình mở miệng.

A Tam riu rít nói: "Nam nhân này mới vừa rồi đã đoạt đi tám thân thanh bạch của ta!"

"Cái gì? Hân thế nhưng làm chuyện không bằng cầm thú như thế? Còn có thiên lý hay không!" Lục Trúc tức giận dùng dùng quay đầu, nhìn về phía nam nhân bị đạp ngã trên đất, lại bước nhanh đi tới bên cạnh hân, hai tay xách cổ áo: "Ngươi không muốn phụ trách?"

"Ta cái gì cũng không làm sao phải phụ trách!" Chung Quỳ Lương giãy giụa.

"Ngươi còn dám nói sạo, ngươi còn biết xấu hổ hay không, ngươi vẫn tính là nam nhân sao!" Nàng nói xong, liều mạng bóp chặt cổ Chung Quỳ Lương mà lung lay, không bao lâu Chung Quỳ Lương liền bị nàng lắc đến cặp mắt trợn trắng muốn ngất không ngất được.

Thấy vậy, Lục Trúc dứt khoát buông lỏng tay, đem nam nhân ngã ầm ầm trên đất, đỡ A Tam rời đi.

Sau đó, ta cùng Sẹo ca lắc eo nhỏ xuất hiện, dáng vẻ kinh ngạc làm bộ như mới vừa phát hiện ra người trên đất "Ồ!" một tiếng.

"Tỷ tỷ, trước mặt có một người bị ngã, chúng ta dứt khoát cứu hân về đi thôi." Ta vừa nói, rất nhanh sẽ đi tới bên cạnh Chung Quỳ Lương.

Chung Quỳnh Lương dùng ánh mắt nhìn thấy cứu tinh nhìn ta, ta dùng gương mặt bình thường ngượng ngùng khẽ cười cười.

Hắn mới vừa rồi đã bị chinh đến toàn thân vô lực, lúc này chỉ có thể bị động để Sẹo ca đỡ dậy. Khi chúng ta đi theo hướng đã sắp đặt tốt, Chung Quỳnh Lương đột nhiên xanh cả mặt nhìn nữ nhân cao lớn bên cạnh đỡ hắn. Ta dùng khăn tay che miệng, để phòng ngừa mình cười ra tiếng, ở bên cạnh nhìn Sẹo ca vừa đi, vừa dùng ngực giả cỵ vào đầu Chung Quỳnh Lương.

Sẹo ca cũng là một nữ nhân cao lớn ngực bự, mặc dù không khó coi như A Tam, nhưng hiển nhiên hiện tại Chung Quỳnh Lương có bóng ma trong lòng đối với nữ nhân ngực bự.

"Ta, ta có thể tự đi. Ta muốn về nhà."

"Như vậy sao được!" Ta lo lắng quay đầu nhìn hắn, đẩy hắn một cái, không cần thận đem hắn đầu đẩy vào trong ngực Sẹo ca, ta mở trừng mắt nhìn ngực bự xẹp xuống.

Ta: "."

Sẹo ca yên lặng nhìn ta, ta lúng túng một tay kéo Chung Quỳnh Lương về, chỉ thấy Chung Quỳnh Lương xanh cả mặt đã ngất xỉu.

"Tình trạng hiện tại của ngươi vô cùng không tốt, nhà ta cách nơi này rất yên tĩnh, hay là trước tiên đến nghỉ ngơi một chút đi." Ta tiểu bạch hoa nói, một bộ hắn không đồng ý ta liền khóc cho hắn xem.

Chung Quỳnh Lương không còn hơi sức suy tư một hai, cuối cùng vẫn không có hơi sức cự tuyệt.

Bởi vì ngực bị ép, vì vậy Sẹo ca không thể tiếp tục ghé tằm hắn, chỉ có thể trầm mặc đi ở bên cạnh, y phục dạt ngực, điều này làm cho Chung Quỳnh Lương buồn lòng thở phào nhẹ nhõm thật to, một chút cũng không cảm thấy ngực này có gì không đúng.

Rất nhanh, chúng ta đã đến chỗ ở tạm thời, nhìn thời gian, đã đến buổi trưa, ta vô cùng cao hứng nói: "Com trưa liền lưu lại ăn đi, nếm thử một chút tài nấu nướng của ta như thế nào?"

Lúc này sắc mặt Chung Quỳnh Lương đã tốt hơn nhiều, bởi vì tình hình hắn được thiết đặt nhu nhược nên không tiện cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đồng ý lưu lại.

Tiếp theo, ta liền lôi kéo Sẹo ca đi chuẩn bị com trưa.

Sau nửa canh giờ, ta mới cùng nữ nhân Sẹo ca khuôn mặt chữ điền bụng thức ăn lên bàn.

Trên bàn tím tím xanh xanh một đồng lớn màu sắc kỳ quái, Chung Quỳnh Lương vừa nhìn liền ăn không vô nữa, đành miễn cưỡng ăn thứ màu trắng trắng, thứ màu màu vàng nhạt, còn có thứ gì như được bấm ra trước mặt hắn.

Hình như là cảm giác mùi vị cũng không tệ lắm, Chung Quỳnh Lương ăn rất nhiều thức ăn, không chú ý tới ta cùng Sẹo ca chỉ ăn đồng thức ăn màu sắc quý dị khác biệt bên cạnh. Chờ ăn được không sai biệt lắm, Chung Quỳnh Lương cơ hồ cảm giác có chút thất lễ, vô cùng chân thành mở miệng: "Đây là cái gì, thật không ngờ ngon miệng như thế?"

Sẹo ca liếc mắt nhìn cái khay màu vàng nhạt, bình tĩnh nói: "Con dòi."

Chung Quỳnh Lương ngăn ra: "Cái gì?"

"Chính là. . . ." Sẹo ca vốn định giải thích sâu sắc một chút, nhưng vừa tưởng tượng, com của mình liền ăn không vô nữa, không thể làm gì khác hơn là nói đơn giản: "Chính là loại côn trùng trên thi thể cùng phân, rất có dinh dưỡng."

Như vậy giống như kích thích người tốt hơn? !

Cả người Chung Quỳnh Lương đều không tốt, tay run run hỏi một cái khay khác: "Cái này thì sao?"

Ta giành đáp: "Con sên."

"Ngươi nói cái gì?"

Ta sợ hắn không nghe rõ, vì vậy dịu dàng, tỉ mỉ, từng chữ từng chữ nói: "Là, con, sên."

Chung Quỳnh Lương bị hai món ăn ngược hai lần, rốt cuộc "ợe" một cái hài hòa nôn xuống đất, mặt mũi tràn đầy tái nhợt đứng lên quơ quơ, cuối cùng dứt khoát té xỉu.

"YES! Hôm nay hoàn thành nhiệm vụ!" Ta nhảy lên.

Sẹo ca yên lặng nôn khan, kéo ta đi ra ngoài. A Tam cùng Lục Trúc đã đợi ở ngoài, ta vội vàng mở miệng hỏi: "Trên người hắn có tìm được đồ không?"

A Tam sắc mặt vô cùng không tốt, hiển nhiên có loại cảm xúc biết vậy đã chẳng làm, một chút cũng không có giác ngộ cao như Lục Trúc: "Không có."

"Thế nhưng không phải mang ở trên người sao? Trên đầu cũng không có, vậy ở nơi nào? Đứng rồi. A Tam, lần sau không cần làm chuyện như vậy."

A Tam không kịp phản ứng: "Cái gì?"

"Không cần bóp nam tính!" Ta nói thẳng.

Về mặt A Tam khiếp sợ: "Cái gì, không phải người nói bất kỳ góc nào cũng không muốn bỏ qua sao?"

"Người bình thường đều biết bỏ qua chỗ đó." Ta nhỏ giọng nói.

Sợ ca đồng tình nhìn A Tam một cái, xoay người rồi đi.

Lục Trúc an ủi vỗ vỗ bả vai A Tam, mang theo hắn đi rửa tay.

Ta nhìn vai bọn họ đi xa, cảm giác, có loại bị thương một kẻ lừa người như hắn ngược lại bị gài bẫy, bóng lưng kia đừng nói có bao nhiêu ngược rồi.

Ôi, nhân loại.

"Sợ ca, ngày mai người nguy trang thành Chung Quỳ Lương đi tìm đồ!" Ta vội vàng đuổi theo Sợ ca đã chạy xa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Muốn hoàn toàn nguy trang thành một người khác, chỉ bằng một chút quan sát đương nhiên là không được, tốt nhất còn phải tìm hiểu tỉ mỉ sâu sắc, ngoại trừ ta biết thiết định ra, còn muốn Sợ ca tự mình nghiên cứu một chút.

Lật đi lật lại người đã ngã xuống đất, sau khi trong trong ngoài ngoài đều nghiên cứu qua, Sợ ca nói hắn muốn đi làm công tác chuẩn bị, ta cũng liền thuận theo để cho hắn đi.

Về phần Chung Quỳ Lương công tử, hiện tại đã xác định không ngược thân hắn, ta sẽ không bạc đãi hắn thêm nữa. Mặc dù dùng đồ ăn lừa gạt hắn một phen, thế nhưng thức ăn này thực sự có lợi được không! Giá trị mỹ vị rất cao được không! Trừ kích thích tinh thần hắn một chút cũng không bạc đãi nơi nào của hắn được không! Vì sợ hắn cảm lạnh, mấy người chúng ta còn liên thủ đặt hắn thoải mái trên giường được không!

Sau khi giúp hắn an bài xong chỗ ngủ, ta cùng Lục Trúc còn phải dọn những thứ hắn nôn ra. Thời điểm ta thiếu chút nữa tự ngược mình mà phun ra, rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ, lúc hai chúng ta rửa tay xong đi ra, vừa hay nhìn thấy Sợ ca nói là đi làm công tác chuẩn bị đi ra từ cửa đối diện.

Tóc trên vai hắn ẩm ướt, phía dưới chỉ quần một chiếc áo ngoài toàn thân đều để lộ, màu da khỏe mạnh, nước trên thân còn chưa lau khô chảy xuống trên da thịt, thoát nhìn vô cùng hấp dẫn. Đặc biệt là hai điểm trước ngực, hiển nhiên là một loại màu sắc vô cùng xinh đẹp.

Nhìn thấy ta thì hắn không biết có phải có ý hay không, còn giật giật yếu hèn, làm ra động tác nuốt nước miếng, khiến cho giọt nước theo chiếc cổ khêu gợi của hắn trượt xuống. Tiếp đó, hắn lại vẩy tóc, tiếp theo, lắc lắc hông.

Lục Trúc che mắt kêu khẽ một tiếng ngã trên mặt đất, ta về mặt tỉnh táo đỡ Lục Trúc, bình tĩnh lướt qua bên cạnh hắn, trước khi hoàn toàn đi qua, ta dùng giọng nói của cao thủ tỷ thí.

"Chuyện này."

"Chẳng lẽ là."

"Sắc, dụ, chi, thuật!"

Nói xong ba lần, ta lại mở miệng lần nữa: "Còn nữa, người không phát hiện ở đây có ba người sao? Khí tiết của người chứa trong viên tròn tròn vỡ hết rồi sao?"

Lục Trúc nước mắt lưng tròng nhìn ta, tỏ vẻ nàng sắp bị mù mắt, tuyệt đường sắp bị ép đến đau mắt hột rồi, dường như mắt vừa được tắm sạch!

Ta không để ý đến ánh mắt của Lục Trúc, chỉ thấy Sợ ca dùng động tác cực kỳ mật mờ hơi che mờ một cái. Sau đó, hắn vô cùng bình tĩnh nghiêng đầu tỏ vẻ mới vừa rồi thật sự không nghe được gì, dùng ánh mắt xinh đẹp trên khuôn mặt xinh đẹp nhìn ta, lúc này hắn đã không còn cảm thấy tự ti chút nào vì mày chữ xấu xí trên mặt lộ ra.

"Ngươi, xấu hổ đi."

Ta khẽ mỉm cười, mặt hơi ửng đỏ, Lục Trúc vì sắc mặt của ta mà đưa ra lời giải thích hoàn mỹ.

"Thời điểm tiểu thư xấu hổ chưa bao giờ đỏ mặt!" Nàng kiêu ngạo nói, tự hào ưỡn ngực.

Ta ưỡn theo một chút, sờ mũi một cái, chân chính ý nghĩa xấu hổ một lần. Sắc mặt của ta thuộc về trí năng có thể điều chỉnh được, muốn trắng liền trắng muốn xanh liền xanh muốn đỏ liền đỏ. Nếu phát hiện ta đỏ mặt chính là xấu hổ, vậy thì quá ngây thơ rồi. Thời điểm ta thật sự đang xấu hổ bình thường không đỏ mặt, mà chính khí giống như khi ta làm chuyện xấu.

Hơn nữa, ta đã đỏ mặt nhiều lần như vậy, ta là người then thừng như vậy sao? Hơn nữa, thời điểm ngươi chân chính xấu hổ cũng sẽ không nói mình xấu hổ, mặc kệ là ở trong lòng hay ngoài miệng. Mà ta đã nói mình xấu hổ đến mỗi miệng rồi.

Lục Trúc nói xong, liền đi theo bên cạnh ta, lướt qua Sẹo ca, hoàn toàn không nhìn thấy kẻ tự mình đa tình.

Ta đột nhiên có cảm giác áy náy ngược đến người này, nhìn về phía sau một cái, chỉ thấy động tác của Sẹo ca cứng ngắc vô cùng mắt mắt run lẩy bẩy trong gió lớn. Nhìn lá vàng khô héo bay giữa không trung, ta không nhìn được lạnh run một cái, hiện tại cũng cuối mùa thu rồi, cỏ trần đứng trong gió không lạnh sao ca? Đùng miến cường như vậy, đùa giỡn không cần phong độ.

Sờ cảm, ta nhớ tới hành động ngu xuẩn của hắn lần trước, lúc ấy hắn cứ như vậy nằm trên mặt đất, tiến hành ngu xuẩn tới cùng.

Có lẽ vẫn này nên đổi tên, có thể đổi thành. Mỗi ngày mở mắt đều nhìn thấy Sẹo ca đang ra sức ngu xuẩn! Không, không được, tên này dường như đã rất nhiều người dùng qua, vậy thì gọi là.

Sẹo ca, ngươi thật là dùng mạng ra sức ngu xuẩn!

Nghĩ tới, ta nghiêng đầu nói với Lục Trúc: "Chờ một chút cảm bộ y phục khoác thêm cho hắn."

Lục Trúc vẻ mặt không tình nguyện: "Hắn cũng không coi ta là người."

"Hắn lúc nào thì không coi ngươi là người?"

"Hắn mới vừa rồi thật sự là ‘không coi ai ra gì’!" Lục Trúc đem ngu ngốc cùng vận vẹo nói thành như vậy, tuyệt không muốn nghĩ tốt cho Sẹo ca.

Ta thấy vậy, đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, khích lệ nói: "Ngươi thật có tài hoa, nghe lời nhanh đi."

Lục Trúc được khen thưởng tâm tình tốt rồi, vào nhà cầm y phục của nam nhân, về ban ơn đưa cho Sẹo ca.

A, người rất có sức quyến rũ, đây cũng là hết cách rồi, ta bắt đầu dĩ nghĩ. Thấy Sẹo ca bỏ công sức như vậy, ta không phải nên đối tốt hơn với hắn một chút hay sao? Ta rất nghiêm túc nghĩ tới chuyện này có thể được.

Sáng hôm sau, trời vừa sáng, chỗ ở của chúng ta đã không có Sẹo ca, có thêm một người trẻ tuổi giống Chung Quỳ Lương như đúc. Hắn sửa sang hành trang xong, nhìn ta một cái thật sâu, mới dứt khoát quay đầu rời đi.

Ta đoán lấy năng lực của Sẹo ca, hắn là không cần mấy ngày là có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi, đối với lần này ta vô cùng có tự tin.

Sau khi Sẹo ca rời đi, ta gọi Lục Trúc cùng A Tam dùng cách không bị Chung Quỳ Lương phát hiện ra cứu tính hắn.

Hai người kia nghiêm túc lại nghiêm túc lại nghiêm túc ngược con gà trống một trận, Chung Quỳ Lương rốt cuộc bị gà trống kêu tỉnh.

Bởi vì ngày hôm trước gặp phải sự cố có thể nói là kinh khủng, chuyện đầu tiên sau khi Chung Quỳ Lương tỉnh táo lại là liền muốn chạy đi, dùng phương thức không quấy rầy bất luận người nào. Nhưng hắn lại không biết từng cử động của mình đều nằm dưới tầm mắt chúng ta. Ừ, vì công tử ngu ngốc Chung Quỳ Lương.

Sau đó, Chung Quỳ Lương đang lẩn trốn nhanh chóng gặp được một bạch y cô nương đang kêu cứu mạng. Bạch y cô nương mang khuôn mặt tuyệt sắc, trong mắt hiện lệ nhìn hắn.

"Công tử, chân của tiểu nữ bị trật rồi, có thể đến giúp ta hay không?"

Chung Quỳ Lương do dự một chút, vẫn bởi vì bản tính thiện lương tới cứu ta. Rất nhanh, Chung Quỳ Lương thật vất vả trốn chạy liền bị ta dẫn về ổ sói, bị ta dùng khuôn mặt khác lừa gạt trở lại.

Chung Quỳ Lương nhìn căn nhà quen thuộc trước mặt, hàm răng đập vào nhau: "Đây, đây là nhà ngươi?"

Ta hơi ửng đỏ mặt, nhẹ nhàng gạt đầu: "Ta tạm thời ở nơi này."

"Vậy, vậy ta đã đưa cô nương đến, liền rời đi trước được rồi." Chung Quỳ Lương sắc mặt cứng ngắc mà nói.

Ta lộ ra vẻ mặt mất mát, đáng thương nhìn hán: "Không thể diu ta vào trong sao công tử?"

Chung Quỳ Lương thấy đáng vẻ treo chân đáng thương cũng không đi được đường của ta, không thể làm gì khác hơn là lại tới đờ, không bao lâu liền đỡ ta vào. Tiếp đó, hán cẩn thận nhìn chung quanh một lần, hình như bởi vì không nhìn thấy người ngày hôm qua, hán thở phào nhẹ nhõm thật to, ngồi xuống. Ta mỉm cười kêu một tiếng, kêu một tiểu nha đầu xinh đẹp vào.

"Dâng trà cho công tử."

Mặc dù hôm qua mới ăn đồ hòa hài, nhưng Chung Quỳ Lương vẫn rất đơn thuần nhận lấy ly trà tiểu nha hoàn mặc hồng y dâng lên. Vừa lên mắt có chút nghi ngờ nhìn chung quanh một lần, đoán chừng là đang suy nghĩ nơi này thật là không thích hợp, rõ ràng là cùng một chỗ, nhưng cách bài trí và người đều hoàn toàn khác nhau.

Ngày hôm qua thì xấu xí đến làm cho người phát bệnh tim, hôm nay lại xinh đẹp nhu nhược đến khiến lòng người sinh thương tiếc.

Điểm duy nhất giống nhau là, nhà này ở nơi rừng sâu núi thẳm.

Chung Quỳ Lương vốn muốn uống trà đột nhiên nghĩ đến cái gì, dừng một chút, nhìn về phía nữ tử xinh đẹp trước mặt.

Ta chỉ mang theo Lục Trúc mỉm cười lại với hán, một chút ý hại người cũng không có, nhu nhu nhược nhược.

Chung Quỳ Lương nhìn một hai cái, cẩn thận uống một ngụm trà, tiếp đó nhăn mày lại, hình như là cảm thấy mùi vị trà này có chút kỳ quái.

Đột nhiên,áp tiểu nha đầu mặc hồng y đáng vẻ dường như rất gấp g, thoáng một cái lao về phía trước, một thứ gì đó màu da người rơi từ trong tay áo của nàng ra ngoài.

Chung Quỳ Lương cúi đầu nhìn, một đoạn ngón tay lẩn đến đụng vào bên chân hán.

Chung Quỳ Lương: ". Đây đây chuyện này."

Ta thấy thế, lập tức tiến lên một bước, đá ngón tay này một đá, ngón tay lập tức biến mất bên trong góc nhà tối.

Sắc mặt Chung Quỳ Lương trắng nhợt, tỉnh táo nói: "Tại hạ vẫn là cáo từ trước thì tốt hơn!"

Nhìn mặt hán tám phần đụng phải quỷ, ta lại lần nữa lộ ra nét mặt thất vọng, khẽ gạt đầu một cái.

Chung Quỳ Lương thở dài một hơi thật to, đi ra ngoài. Mới đi ra khỏi cửa, bước nhỏ liền đổi thành sải bước chạy, sắc mặt bị sợ đến xanh mét thê thảm, thật vất vả chạy ra được nửa rừng, rốt cục ở bên ngoài gặp được một lão hán đang đồn cùi.

Hán mới vừa rồi chạy như vậy, cũng đã sớm lạc mất phương hướng, sau khi tìm lung tung mới tìm được người đồn cùi.

"Lão Hán, xin hỏi nơi này là nơi nào, làm sao để rời khỏi đây?" Hán cẩn thận hỏi người phía trước.

Người phía trước quay đầu lại, vẻ mặt ôn hòa mở miệng: "A, nơi này là Nam Sơn lâm, đi thẳng hướng bên kia là có thể đi ra ngoài." Lão Hán đứng lên, lại vẫn rất cao .

Chung Quỳ Lương nghe lão Hán nói, đi thẳng về phía trước, tiếp đó đi tới đi lui, liền đến một căn nhà quen mặt.

Chung Quỳ Lương: "."

Ta cùng Lục Trúc từ đầu tới cuối gương mặt bình tĩnh, thật ra thì trong rừng này có một mê trận nho nhỏ, mặc kệ hán đi như thế nào, trên thực tế đều sẽ đi tới đây. Làm một nữ phụ ác độc chuyện tốt không biết làm, chuyện xấu cũng biết trước, loại trận này quả thực là chút lòng thành.

Lúc này, ta cùng Lục Trúc đã đổi thành gương mặt của cô gái nhỏ, đi đến phía trước.

"Công tử, lạc đường?"

Chung Quỳ Lương chậm rãi xoay người, thấy là hai nữ tử hoàn toàn khác lúc trước, hán chỉ vào trước mặt: "Đây là các ngươi nhà?"

Ta khẽ mỉm cười gạt đầu một cái: "Nhìn công tử mặt môi đầu đầy mồ hôi, không bằng trước đi nghỉ ngơi một chút?"

"Không, không cần." Chung Quỳ Lương vội vàng cự tuyệt.

Lục Trúc mau tới trước, theo như lời ta dạy ấn vào huyệt của Chung Quỳ Lương, làm cho hán không có lực rời đi.

"Không cần sợ, chúng ta không phải yêu quái." Ta lại nói.

Lục Trúc ở bên cạnh mở miệng: "Ai nha, người trong nhà đầu không đủ đâu rồi, đến lúc đó như thế nào mà xạo (!) thành người khác, lần này khó được

gặp được trùm háo sắc." Nàng nói xong, vẫn còn rất tiếc nhìn Chung Quỳ Lương.

Cả người Chung Quỳ Lương đều không tốt rồi, gãy giữa, nhưng gãy giữa vẫn bất động: "."

Ta đột nhiên xinh đẹp cười: "Làm sao sẽ không đủ?" Nói xong, ánh mắt quét Chung Quỳ Lương một cái.

Sắc mặt Chung Quỳ Lương càng không tốt.

Cứ như vậy, trước khi Sẹo ca trở lại, ba người ta cùng A Tam Lục Trúc vẫn tiến hành chơi đùa Chung Quỳ Lương. Rốt cuộc, hai ngày sau Chung Quỳ Lương công từ đơn thuần bị chơi hư.

Trong đó, chúng ta cho hấn sáu lần cơ hội chạy trốn, nhưng mỗi lần hấn đều tự mình chạy về, coi như vừa bắt đầu không tin mình gặp phải quý, càng về sau cũng phải tin. Thời điểm chúng ta tính toán bỏ qua cho hấn, hấn đã đến mức nhìn ai cũng thấy thành quý, ai cũng không chịu thân cận.

Lúc này, ta mới kịp phản ứng hấn là đã giầy vò quá mức. Hiện tại hấn chẳng những sợ nữ nhân, sợ bất kỳ nữ nhân nào, hấn thậm chí xem ai cũng là quý. Trong trạng thái khấn trương này hấn lại vẫn không hồng mắt mà kiên cường còn sống, xem ra hấn còn có thể chờ đợi nữ phụ cô nương xinh đẹp đáng yêu tới cứu vớt hấn!

Có lẽ làm nhiều chuyện ác, trước đêm đi đón Sẹo ca, ta có một giấc mộng không quá hòa hài.

Ta nằm mơ thấy ta chết, tung bay trên bia mộ của mình, có một bạch y nam tử thực phiền, mỗi ngày mỗi đêm đều ngồi khoác lác trước mộ ta, khoác lác cái đại gia người!

Rốt cuộc có một ngày, một nam tử che mặt xông vào, hấn đào mộ của ta lên, lấy tro cốt của ta ra, sau đó. Ăn hết.

Sau khi ăn xong, đầy trời ánh lửa sáng lên, một nhóm người hướng về phía hắc y nam kêu đánh kêu giết. Hắc y nam quay người bỏ chạy, phía sau một bạch y nam đuổi theo không nghỉ, hắc y nam chạy như điên, không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước, hấn mang theo nét mặt dữ tợn, vung vẩy trong nước mấy canh giờ.

Sau đó. Giấc mộng này kết thúc.

Sau khi ta tỉnh lại, cả người cũng không tốt rồi, khóc thút thít không ngừng, Lục Trúc cũng không cách nào dỗ được ta.

Mẹ kiếp, ta bị người ăn, người ăn ta đó thế nhưng ngoài ý muốn trượt chân rơi xuống nước cứ thế mà chết đi! Tên than bùn này có bao nhiêu biến thái mới ăn tro cốt a!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Sau khi giấc mộng kia đi qua, tinh thần ta vô cùng bài xích nhân vật phản diện hắc y nam diện mạo xa lạ trong mộng kia, sau đó vung tay một cái tích cực không để tâm đến nữa, tiếp tục trải qua cuộc sống của mình.

Buổi sáng, hủy bỏ mê trận, tính toán để cho Tiểu Lương Tử chạy thoát.

Tiểu Lương Tử đã trốn đến sợ, sống chết không trốn, cho dù chúng ta đuổi cũng không trốn.

Bởi vì liên tiếp hai ngày kinh sợ, trên mặt hấn treo quầng thâm mắt thật to, trong mắt đều là tia máu, khiến cho chúng ta áy náy không biết nên làm sao mới phải. Hấn không chịu chạy trốn tiếp rồi, có lẽ là cảm thấy dù sao chạy thế nào cũng chạy không thoát, còn không bằng cứ sống ở chỗ này, nhưng hấn cũng sợ sống trong nhà, ngay cả có nhà trống cho hấn ở cũng không chịu ở không dám ở, hai ngày hai đêm mở mắt không ngủ.

Có lẽ trong lòng hấn cảm giác mình ăn đồ không sạch sẽ, bây giờ bắt đầu tiêu chảy rồi, tựa như đã nhân trong rừng kéo một đường, chúng ta đi theo phía sau hấn, bị mùi thối bay đến không cách nào hít thở. Hấn đón gió, chúng ta đón gió cùng, gió thổi về phía chúng ta, chất khí phiêu tán chung quanh suýt nữa khiến hai cô nương chúng ta ngạt thở mà ngất xỉu.

Coi như Chung Quỳ Lương không phản lại ý ngược của chúng ta, ba chúng ta cũng có chút chút khổ sở bức bách.

Hiện tại ta đã bắt đầu cùng Lục Trúc và A Tam thương lượng một chút, có muốn tiến cử nữ phụ hay không, để cho nàng dẫn người đi. Nàng có thể vì Chung Quỳ Lương ngay cả mạng cũng không cần, thả người từ đại lao chạy thoát, chắc hấn cũng sẽ không để ý Chung Quỳ Lương biến thành bộ dáng này. Nói không chừng dưới sự chăm sóc cẩn thận của nữ phụ cô nương, bọn họ liền HE [1] đấy?

[1]: Happy ending

Ta chóng cảm nghiệm tức tự hỏi tính khả thi của chuyện này, đáng tiếc Sẹo ca cho đến bây giờ chưa truyện tin tức về cho chúng ta. Bất quá cho dù không tìm được, đến thời gian chúng ta ước định, hấn sẽ trở lại trong hôm nay, nếu hấn không trở lại, chúng ta chỉ chờ nửa ngày liền tính toán biện pháp đi đón hấn về.

Thời điểm ta càng nghĩ càng sâu, càng nghĩ càng bi thương, Lục Trúc đột nhiên che miệng lại kêu lên một tiếng sợ hãi, khẽ nhếch miệng hít mạnh vào một hóp mùi hôi, cặp mắt suýt nữa lật về phía sau.

Sợ Tiểu Lương Tử nhát gan bị hù, ta vội vàng che miệng Lục Trúc.

"Làm sao vậy?"

"Tiểu thư!" Lục Trúc đẩy tay của ta, lấp lánh có hồn nhìn một đồng trước mặt: "Ta nghĩ chúng ta tìm được đồ rồi!" Nàng nói xong, tay chỉ về phía trước một cái.

Ta bật mũi, nhìn về phía trước! Chỉ thấy trong ánh nắng rực rỡ đang vây quanh vật hài hòa, ở giữa mùi hương đang tản mát ra, ở giữa một đồng màu vàng, cư nhiên có một chiếc nhẫn bạch ngọc nhỏ nhỏ.

Ta tròn to cặp mắt, khó có thể tin nhìn sang, dùng tay ra hiệu với A Tam.

Cho dù A Tam không có biểu cảm gì, da cũng tương đối đen, lúc này lại có thể để cho chúng ta rõ ràng cảm thấy hơi thở của hấn không thuận.

Lục Trúc thấy vậy, rất không có tình tứ muội yêu thương phát phát tay với A Tam, còn đồng tình nhìn hấn một cái.

Chuyện lấy đồ từ giữa vật hài hòa màu vàng kia sao có thể để cho nữ hài làm chứ? A Tam cao lớn hiển nhiên là thí sinh tốt nhất rồi.

Nếu A Tam nói coi ta như đứa nhỏ, lúc này đại nhân nên chăm sóc đứa nhỏ một chút. Ta không biết xấu hổ bày ra về mặt non nớt, có thể vô tội bao nhiêu liền vô tội bấy nhiêu.

Kể từ lần đóng vai Như Hoa, hai ngày nay A Tam đều rất không tốt. Mặc kệ là trên thân thể, hay là trên tinh thần.

So với Lục Trúc và ta, tiết tháo của hấn có hạn hơn nhiều, chuyện xấu hổ như vậy dường như đã tạo thành tổn thương khó có thể xóa sạch với tâm hồn hấn, nhưng cho dù như vậy, lúc này hấn lại vẫn rất nghe lời.

Chỉ thấy A Tam sờ tới sờ lui trên người, hình như muốn lấy ra vật gì đó, nhưng sờ tới sờ lui cũng không sờ tới, cuối cùng hấn đột nhiên kiên định hạ sắc mặt. Thời điểm ta cho rằng hấn sẽ dùng tay không, hấn dứt khoát xé vạt áo của mình xuống, quần vải lóp ở trên tay, bối cảnh kiên định lại có chút thể lương tiến lên, bình tĩnh lấy chiếc nhẫn bạch ngọc ra, giơ lên ngay trước mắt chúng ta.

Lục Trúc thành công bị ghê tởm, xoay người nôn.

Ta kiên định ngừng thở, cho dù xanh cả mặt, thái độ cũng là chính nghĩa lắm rồi!

"Xin cầm đi rửa một chút cảm ơn, thuận tay rửa thêm mấy lần cảm ơn!"

A Tam khôi phục về mặt không biểu tình, thần nhiên rồi đi, Lục Trúc nôn xong ở bên cạnh ta nói xấu A Tam, tố cáo hấn.

"Thật là ghê etôm, thật là ghê tởm, A Tam đơn thuần đã thay đổi, thật là thất vọng, hấn nhất định là có ý, tại sao có thể như vậy chứ?" Nàng vỗ vỗ ngực.

Cánh mũi ta động mấy cái, còn chưa chịu hô hấp, nhưng miệng lại không nhịn được nhẹ nhàng hít một hơi, rồi sau đó lại phun ra từng ngụm như nuốt phải cái gì ghê tởm. Ta nghĩ, ta bây giờ đã hiểu được một nửa tâm tình của Chung Quỷ Lương khi ăn được "Bữa tiệc lớn" lúc trước.

Ta mang theo Lục Trúc đi theo sau lưng A Tam, nhìn hấn rửa sạch đồ, sau đó ta lại cẩn thận cảm ở trong tay.

Vật này thể nhưng xuất hiện ở nơi đó, thật sự làm cho ta khó có thể tin! Giấu ở chỗ có độ khó cao như vậy, chúng ta làm sao có thể dễ dàng tìm được? Nếu không phải là đánh bậy đánh bạ ngược người kéo ra, chúng ta phải đến lúc nào mới tìm được? Chẳng lẽ lúc trước Chung Quỷ Lương không cẩn thận nuốt vật này vào trong bụng, lâu như vậy mới đi ra?

Nếu nghĩ như vậy, kỳ thực cũng có khả năng.

Cái nhẫn này cực kỳ nhỏ, người bình thường căn bản đeo không được, sẽ không mắc kẹt trong họng, khả năng bị nuốt nhầm vẫn có thể có.

Một tay cầm đồ, lại lấy sáo ngọc ra, chà xuống, màu sắc trên cũng biến mất, xem ra đúng đồ rồi.

Sau khi ngọc này bị hấp thu, trên thân sáo nhiều thêm mấy lỗ, điều này cũng làm cho ta hiểu được, bản thể của oán niệm thể thật sự là một cây sáo!

Nhìn đồ trong tay ta, Lục Trúc cùng A Tam lộ ra nét mặt kỳ quái, đoán chừng là kỳ quái vật trong tay ta làm sao từ một khối biến thành một cây.

Từ trước đến giờ ta ghét giải thích, vì vậy dùng một loại ánh mắt vô cùng thần bí nhàn nhạt nhìn bọn họ một cái, ý đồ dùng ánh mắt của ta hết sức phức

tạp, sau đó ta thu cây sáo lại, cất vào trong ngực không nói gì.

Tiếp đó, ta tuyên bố, có thể đi đón Sẹo ca rồi!

Bởi vì nhiệm vụ chủ yếu là đi đón Sẹo ca, nên chúng ta cũng không cần Tiểu Lương Tử rời đi, nghĩ tới hần nghĩ thông suốt chắc cũng có thể tự mình rời đi. Ta che chở đồ trong ngực, nghĩ tới màu sắc trên đó đã càng ngày càng nhạt, xem ra mức độ hoàn thành nhiệm vụ đã không sai nhiều lắm rồi, lần này cũng nên kết thúc.

Rất nhanh, chúng ta liền đi tới bên ngoài một quán rượu, nơi này bề ngoài là quán rượu, nhưng bên trong lại có một thông đạo dưới đất, từ nơi này thông qua có thể đi đến đại bản doanh của Chung Quỳ Lương.

Chúng ta mới đến, đang muốn nghĩ biện pháp đi vào, lại đột nhiên thấy "Chung Quỳ Lương" nóng nảy đi ra, một thiếu nữ xinh đẹp đi theo phía sau.

Mặc dù ba người chúng ta đã nguy trang, nhưng hần nhiên nhìn một cái liền nhận ra chúng ta. Đột nhiên, hần không vội vàng nữa, mà là thân nhiên đứng lại, đặc biệt tàn khốc đẹp trai cuồng bá nói: "Người không cần quần lấy ta nữa, cho dù quần lấy ta nữa, ta cũng sẽ không thích người!"

"Tại sao? !" Nữ phụ cô nương cổ chấp đồ tròn mắt.

Sẹo ca đột nhiên lớn tiếng nói: "Ta đã có người mình thích!"

Ba chúng ta: "."

"Cái gì?" Nữ phụ cô nương khiếp sợ tròn to mắt: "Ta không tin, người gạt ta, ta chưa từng thấy người thân thiện với nữ nhân."

Hiển nhiên, lần này nữ phụ An Thực Nhã là liều chết dây dưa, không dùng thủ đoạn phi bình thường là không thể đánh bại.

"Chung Quỳ Lương" đột nhiên hạ sắc mặt, bắt được một công tử trẻ tuổi mặc y phục hoa đi qua bên người mình, bộ dáng hoa hoa công tử quen thuộc, thâm tình nói: "Đã tới tình trạng này, ta cũng không muốn giấu giếm người nữa, chúng ta đã quyết định hào phóng ở chung một chỗ."

Ta đứng xa xa nhìn, yên lặng kéo tay Lục Trúc, Lục Trúc kéo tay A Tam, ba người chúng ta yên lặng tránh ra.

Mặc dù chúng ta đã quay lưng lại, vẫn có thể nghe được thanh âm khiếp sợ của hoa hoa công tử: "Cái gì! !!"

"Hoa Nhi, người kinh ngạc sao, ta đã quyết định xong rồi, đi thôi, chúng ta đi gặp gia trưởng [2]!"

[2]: phụ huynh

"Đại gia người!" Hoa hoa công tử sợ hãi kêu lên, tiếp tục mắng ra.

Trải qua náo loạn như vậy, quần chúng ngu ngốc chung quanh ôm trong lòng nóng nực bát quái, cũng cường thế vây quanh, người một miệng ta một miệng. Ta nhẫn nhịn không liếc nhìn về phía sau, chỉ thấy "Chung Quỳ Lương" tựa như con cá đột nhiên trượt vào trong đám người bỏ chạy. Chờ diễn viên phụ công tử mặc y phục hoa gọi tắt là hoa hoa công tử vô danh cùng nữ phụ cô nương phát hiện ra chuyện không đúng, người đã sớm không thấy rồi.

Ta quay người lại, che nửa bên mặt, Lục Trúc cùng A Tam bên cạnh ta không biết vì sao, cũng làm động tác che mặt giống ta.

Sẹo ca người. Thật không phải ngốc bình thường, thế nhưng dùng loại biện pháp này thoát thân, nếu bây giờ không phải là thế giới BG, người liền thảm!

Thấy Sẹo ca đã thoát thân, chúng ta che kín mặt rồi rời đi, rất nhanh sẽ xé toang gương mặt Sẹo ca thành công hội họp.

"Người đừng hiểu lầm." Nhìn thấy ta thì câu đầu tiên Sẹo ca nói là như vậy.

Ta bình tĩnh: "Ta chưa bao giờ hiểu lầm."

Tiếp đó, chúng ta một đường trầm mặc rời khỏi chỗ này, đồ chúng ta đã lấy được rồi, vốn cho rằng Sẹo ca sẽ không công mà lui, không ngờ hần soát một tiếng từ trong ngực lấy ra bản đồ, ba quyển sổ, một bản danh sách tên người. Trong bản danh sách tên người ghi chép hậu duệ tiền triều muốn tạo phản, bản đồ vẽ nơi bọn họ luyện binh, sổ sách là tiền đen những người này làm thế nào dùng luyện binh.

Ta xem đồ, nhất thời sùng bái đầu rạp xuống đất với Sẹo ca!

Có vật này, lo gì không phá được hang ổ của bọn họ.

Cho dù muốn quăng những thứ này đi cũng có thể, thậm chí, đến thời kỳ cuối cùng của kịch tình, ta căn bản cũng không sợ thân phận của mình bại lộ, ngược lại có thân phận công chúa này làm việc tương đối tốt. Xem ra, chuyện của Chung Quỳ Lương cũng giải quyết tốt đẹp rồi. Không đúng, lần này vẫn là phải hao hao làm thiện một chút sau mới tốt.

Ta nghĩ vậy, tiến tới bên tai Sẹo ca, nói như vậy như vậy một hồi.

Sợ ca gật đầu, lại dịch dung trở về Chung Quỷ Lưng, cố ý lượn một vòng trước mặt nữ phụ, sau khi hấp dẫn sự chú ý của nàng, mang theo nàng đến nơi ở hiện tại của Chung Quỷ Lưng thật. Kinh công của Sợ ca độc nhất vô nhị, mặc dù ta không có sức lực lớn, nhưng ánh mắt của ta vẫn hào hào ghi chép, cõi đời này, sợ rằng không tìm được người thứ hai tốt như vậy.

Sau khi dẫn người tới, Sợ ca liền bỏ chạy. Ta lo lắng nữ phụ cho dù vào rừng vẫn không có biện pháp tìm được người, vì vậy đi theo một đoạn ngắn.

Thấy nữ phụ rút cuộc nhìn thấy người, còn kinh hô chạy tới, rút cuộc thở dài một hơi.

Nếu theo như kịch tình, nữ phụ cô nương cuối cùng vì thả Chung Quỷ Lưng chạy trốn mà bị Hoàng đế giết, nếu như theo ta tới đây, bọn họ mới có thể thoát được cái chết. Chỉ là, trước mắt tình cảm của bọn họ phát triển rất ngược. Bởi vì thời điểm Chung Quỷ Lưng thấy nữ phụ không hề vui mừng, mà là bị kinh hãi, bộ dạng hẩn xun xoe liến chạy như điên, từ trong rừng gào thét mà qua, thoát nhìn vô cùng sôi nổi.

Khiến cho ta tương đối vui mừng là, hẩn xem như chạy ra khỏi cánh rừng, vọt vào xã hội loài người rồi, hảo ngược.

Nữ phụ đuổi theo ở phía sau, cũng rất tàn bạo đập lên thứ gì đó của nam nhân yêu mến, nhưng coi như dưới tình huống này, nàng vẫn đuổi theo không thả người.

Ôi, tình cảm cảm động ông trời!

Chảy một giọt nước mắt cá sấu không tồn tại, chúng ta vung ống tay áo, không mang theo một chút vật hài hòa nào rời khỏi nơi mà sau này bị truyền là ma quỷ lộng hành.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Giải quyết xong chuyện của Chung Quỷ Lưng, ta lăm tai nạn lại nằm mơ.

Trong mơ là thời gian ta vừa tới thế giới này, trở thành Bách Lý Vô Sắc. Khi đó ta nhặt được một khối đen sì sì, sau đó dưới sự hướng dẫn của nó một đường ngược tra nam, nhân tiện quen biết một nha hoàn một, một người đánh xe, quan trọng nhất là gặp một huynh trưởng ừ ừ cạc cạc phát triển trở thành người yêu.

Cho dù ở trong mộng, ta cũng bị tin tức quý dị này làm sợ ngây người! !

Đại khái là bởi vì có người yêu, trong mộng ta trở nên mềm lòng, liền bỏ qua cho Chung Quỷ Lưng, thậm chí không thừa nhận tình cảm của mình, vì sự an toàn của ba mặt hàng này mà một thân một mình vào cung ngược kẻ cặn bã. Cuối cùng lại khó tránh được sự hãm hại của tác giả quạ đen, nàng cứ nhiên chạy trốn tới bên người Hoàng đế nói cho hẩn cái gì. Cho dù Hoàng đế không tin một con quạ đen, nhưng vẫn vây ta trong hoàng cung.

Vì tới cứu ta, phần lớn mấy người chúng ta bị tiêu diệt chết đi.

Mà khi đó, thứ đồ đen sì sì thật vất vả mới biến thành sáo ngọc kia lại để cho ta vốn nên chết đi tình lại, để cho ta trở lại lúc ban đầu, nhất định phải tìm được một khối hồn phách cuối cùng.

Thì ra, đây không phải là cây sáo bình thường, nó có linh hồn! Chỉ cần đủ hồn phách, khôi phục diện mục thật sự thì sẽ có năng lực xuyên thời không, thậm chí có thể đưa người trong sách đến hiện thực.

Ta chém sổ làm lại nhưng không nhặt được khối đen sì kia, lại đi trên con đường tương tự trước kia, bất đồng duy nhất chính là, ta ngược Chung Quỷ Lưng.

Sau khi tỉnh lại, ta vẫn còn cảm thấy là lạ, cảm giác cách biểu đạt của khối đen sì sì có chút trước sau mâu thuẫn.

Lần đầu tiên rõ ràng nói với ta giúp nó tìm đồ, nó liền đưa ta rời khỏi thế giới trong sách. Nhưng lần thứ hai, nó lại ngoặt sang hướng khác nói mình là oán niệm thể, phải ngược những người đó. Ta không rõ, nó có lý do gì mà muốn ta ngược bọn họ, nhất định là có lý do này, mới có thể nói káo như vậy.

Đây thay vì nói là mộng, còn không bằng nói là đến thời khắc mấu chốt, trí nhớ thức tỉnh đi.

Bất quá, coi như những thứ kia là trí nhớ của ta, nhưng ta cũng không có cảm giác chân thật, cảm giác giống như là một giấc mộng.

Dù sao chuyện cũng phát triển tới mức độ này rồi, cũng chỉ có thể tiếp tục.

Sau khi chúng ta rời khỏi cánh rừng đó, liền tìm khách điểm để ở. Ta nghiêm túc nói cho Sợ ca, cho dù một ngày trên mặt dán trăm tờ mặt đẹp, ngàn

vạn lần không cần lộ mặt ra, nếu không nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Hiện tại Hoàng đế vẫn coi hấn là si nhục cả đời, có thể khoan nhượng cho sự hiện hữu của hấn đã coi là không tệ, còn dám tới kinh thành lặc lư trước mặt Hoàng đế, không phải là tìm chết sao?

Lục Trúc cùng A Tam cũng không cần phải lo, nếu như ta đẩy một lần nữa vào cung, ta quyết định mang theo hai trợ thủ này, mới sẽ không ngu ngốc giống trong mộng, hy sinh vì người khác như vậy.

Dù sao, ta không cách nào hiểu được lúc trước mình nghĩ như thế nào, lúc này cá nhân ta cảm thấy ta cùng Sẹo ca cũng không có phát triển ra dạng tình cảm không hài hòa gì. Lấy quan hệ của mấy người chúng ta, vẫn là muốn chết cùng chết muốn sống cùng sống đi, hơn nữa mấy người ở chung một chỗ tự lệ thành công lớn một chút.

Hiện tại ta vẫn không quá muốn Sẹo ca cùng ta trở về hoàng cung, tuy nhiên cũng lại muốn, khinh công của Sẹo ca tốt như vậy, nếu hấn cẩn thận một chút không lộ ra sơ hở, nhất định cũng sẽ là trợ thủ thật tốt! Nếu chết cũng đã chết một lần, lần này sao ta không lớn mật đi. Sau khi nghĩ thông suốt, tích tụ trong lòng ta cũng được giải tỏa, sắc mặt trong nháy mắt khá hơn nhiều.

Ngủ một giấc, ăn đồ ngon, ta không có bất kỳ nguy trang gì, cầm đồ Sẹo ca mang trở về, lựa chọn tìm một quan viên trung thành, tốt nhất là quan viên đó phải được Hoàng đế vô cùng tín nhiệm, hơn nữa còn biết mặt hoàng hậu.

Dáng dấp ta phi thường giống hoàng hậu, chỉ cần vừa đến nghi tuổi của ta, kết hợp cùng diện mạo, rất dễ dàng sẽ phát hiện được thân phận thật của ta.

Thời gian này chúng ta luôn lặc lư ở bên ngoài, sợ rằng những người được phái đi tìm chúng ta đã bị lặc đến hôn mê, ta vẫn chủ động một chút thì tốt hơn.

Về phần đồ trong tay ta Hoàng đế có tin hay không? Hoàng đế làm sao có thể không tin, hiện tại ta lại không như thế nào đó với nam nhân, còn mang theo gương mặt hấn thích nhất, dĩ nhiên là có thể được bao nhiêu cung chiêu liên hưởng bấy nhiêu. Cho dù lúc đầu không tin, phái người đi thăm dò một cái cũng có thể tra được tính chân thực của những đồ này.

Về phần ta làm sao lấy được, ta về ra lý do còn không phải là chuyện đơn giản sao?

Với sự vô dụng bề ngoài của Hoàng đế, cá tính trên thực tế luôn luôn âm ngoan mài dao, những người đó gặp chuyện không may cũng trả thù không tì trên người ta.

Trong đầu lập kế hoạch một bữa, sau khi bảo đảm không có gì sơ hở, ta chuẩn bị lên đường.

Sẹo ca hiện tại mang một gương mặt khác, giống như hộ vệ canh giữ ở phía sau ta, mà nha hoàn mặc lục y đi theo bên cạnh ta, hơi đỡ tay của ta. Dựa vào xinh đẹp tuyệt sắc như thế, không dám nói trăm phần trăm, nhưng cũng không thiếu người nhìn ngáy người. Lúc này trên mặt ta không mang bất kỳ vẻ nhu nhược nào, vẻ mặt kiên nghị.

Trên thực tế, lúc này cố ý hấp dẫn động tình, đồng thời ta lại đang nhớ lại kịch tình kế tiếp về Vương Gia, ta gương mặt chính khí, người ngoài căn bản không nhìn ra ta đang thất thần.

Nếu như lần này muốn ngược mõ Vương Gia, hôn lễ là nhất định. Không tiến hành hôn lễ, sao có thể ở hôn lễ ngày đó bắt được tội chứng hấn và năm nữ nhân ở trên giường cưới lẫn loạn đây?

Vương Gia này tay nắm trọng quyền, không giống như mõ Vương gia lúc trước, bất quá cũng có điểm tương đồng, đó chính là số lượng nữ nhân.

Trước mặt Hiền Viên Liệt Vương Gia ít nhất cách xa Hoàng đế, có bao nhiêu thiếu nữ cũng không quan hệ, nhưng người này đang ở dưới chân thiên tử, nữ nhân so với Hoàng đế còn hơn gấp nhiều lần. Hơn nữa hấn còn quyền cao chức trọng, rõ ràng có uy hiếp với Hoàng đế, ngày thường làm việc cũng phách lối bất thường.

Kỳ quái là, một người như vậy, trước khi Hoàng đế phát hiện nữ nhi bị ủy khuất lại rất coi trọng hấn, cho đến khi hấn mất đi trí nhớ thế nào cũng phải hữu nữ chính, Hoàng đế mới giận tím mặt, làm ra một đồng tội trạng của hấn, muốn bắt hấn. Nhưng Vương Gia này nắm binh quyền, rõ ràng đuôi lý chính là hấn, không biết tác giả nghĩ như thế nào, Hoàng đế lại thực sự không tìm được lý do tước quyền hấn.

Đầu tiên, trước khi gả Hoàng đế hỏi hấn có nguyện ý cưới nữ nhi của mình hay không, Vương Gia này vốn còn không nguyện ý, nhưng sau khi nghe nữ chính bị người gì kia, là tàn hoa bại liễu, hấn thế nhưng đáp ứng.

Dĩ nhiên, mục đích hấn đáp ứng không phải bởi vì thích nữ chính mà cho nàng hạnh phúc. Thời điểm hấn đáp ứng trong lòng liền hưng hăng chăm chọc nói, Hoàng đế đây là muốn dùng nữ nhi tới kiềm chế hấn, giễu cợt chỉ số thông minh của Hoàng đế cùng nữ nhi như vãi rách, cho rằng lấy một nữ nhi như vậy là có thể chen ép đến hấn, hấn sẽ dùng điều này để chứng minh cho Hoàng đế thấy muốn áp chế hấn là chuyện không thể nào, ngược lại, hấn còn có thể hưng hăng ngược đãi nữ chính.

Trong ngày thành thân đó, phát sinh chuyện nữ chính cùng nam nhân khác yên lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, cũng lấy mạng uy hiếp Hoàng đế để cho người chạy trốn, Vương Gia càng xác định suy nghĩ muốn ngược nàng của mình.

Vương Gia không thấy Hoàng đế vẫn rất coi trọng chuyện của hấn, cảm thấy Hoàng đế ngoài mặt dễ mất đến hấn, trên thực tế vẫn nghi kỵ hấn, vọng tưởng bị hại hết sức nghiêm trọng. Hấn cảm thấy hấn công cao chấn chủ, nhưng vấn đề là, tác giả căn bản không miêu tả hấn có cái công gì.

Cứ như vậy, trong ngày thành thân, bên trong tân phòng, vì làm nhục nữ chính, hấn mang theo năm nữ nhân xinh đẹp lẫn lộn trên giường của bọn họ, một ngày một đêm không ngừng, ngược nữ chính đến chết đi sống lại.

Nhưng nữ chính là loại tính tình yếu đuối hẳn nhiên chịu đựng, cho dù bị ngược thành bộ dạng này, vẫn còn tốt, vô cùng an phận làm vương phi, cho dù bị nha hoàn quét sân khi dễ đến trên đầu cũng không dám phát giận, hèn mọn đến trong bụi đất. Đáng về như vậy của nữ chính khiến cho Vương Gia đại nhân vô cùng nổi giận, thường thường cưỡng bách nữ chính xem xuân cung sống, liền thích nhìn thấy bộ dạng nữ chính ủy khuất khóc thút thít khi nhìn hân ái nữ nhân.

Lập đi lập lại ngược nữ chính như vậy một thời gian, hẳn không biết tại sao mềm lòng, xảy ra quan hệ cùng nữ chính, từ từ biết được nữ chính thật là tốt. Biết được những ngày tháng khổ sở của nàng trước khi vào cung, thậm chí vẫn bị nam nhân tổn thương. Tiếp đó, bọn họ yêu nhau.

Vừa khéo khi bọn họ vừa tốt hơn, biên quan chiến tranh vang dội, Vương Gia đi tiền tuyến, phản phó nữ chính phải chịu khổ cực thật tốt.

Hai tháng sau, tin tức Vương Gia chiến bại mất tích truyền về. Một tháng sau nữa, Vương Gia mang theo một nữ nhân trở lại, thì ra thời gian hẳn bị thương mất tích, là nữ nhân này cứu hẳn, mà trong khoảng thời gian này, Vương Gia mất đi trí nhớ, nói cách khác hẳn hoàn toàn không nhớ rõ sự tồn tại của nữ chính, cũng không nhớ tình yêu giữa bọn họ !

Nhưng hẳn lại cùng nữ nhân cứu hẳn phát sinh quan hệ mập mờ, sau khi trở lại phát hiện mình có vương phi, vô cùng mất hứng, chỉ có thể nạp nữ tử kia làm trác phi. Vương gia mất trí nhớ phát hiện ra vương phi của mình là do Hoàng đế gả, lại nghe được người ta nói quan hệ hai vợ chồng vô cùng không tốt, chán ghét nữ chính hơn, quan hệ của hai người bọn họ biến thành trạng thái còn không bằng trước khi yêu nhau.

Vương Gia rất tin nữ phụ mình yêu mang về, ngược nữ chính đủ kiểu, tùy thời tùy chỗ ân ái với nữ phụ, lăn lộn trên giường. Nữ phụ thấy trác phi dĩ nhiên chưa đủ, liền lấy sự cố một lần bị nữ chính đẩy xuống nước, sự cố bị ám sát, sự cố bị ngã, mỗi một sự cố phát sinh, Vương Gia căn bản không nghe nữ chính giải thích, sự chán ghét với nàng thăng lên đến đỉnh cao nhất, nhất định phải hưu nàng.

Mà hẳn, thuận lợi bỏ nàng.

Nguyên lai nữ nhi ruột thịt của Hoàng đế, hơn nữa còn là công chúa tôn quý duy nhất, dễ dàng bỏ rơi như vậy sao?

Triều đại này không có tập tục hòa thân, thân phận công chúa là vô cùng tôn quý, theo như lời của quan chức, công chúa còn cao hơn so với Vương Gia, dám nói hưu liên hưu, lý do hưu lại là bất kính với trác phi, ý định ác độc, ghen tị vân vân.

Công chúa bị hưu về nhà, Hoàng đế trên mặt không liên quan, trực tiếp ác hóa quan hệ cùng Vương Gia đến điểm đóng băng. Nhưng thân là Hoàng đế, lại vẫn không thể nắm bắt Vương Gia, chuyện này khoa học sao? Vương Gia coi thường hoàng tộc cũng là tội, bất kính với công chúa cũng là tội, ái thiếp diệt thê tử cũng là tội, sao còn không trị tội được hẳn!

Cho dù trác phi tốt hơn, cũng chỉ là tiểu thiếp mà thôi.

Sau đó, nếu không phải là Vương Gia đột nhiên bị ám sát mà khôi phục trí nhớ, phát hiện là nữ phụ hạ cớ hẳn nên hẳn mới có thể quên sạch chuyện yêu nữ chính, lại thuận tiện ngược đãi chết nữ phụ, chỉ sợ hẳn còn có thể không gì sánh được.

Quân đội Hoàng gia, chung quy cũng nhiều hơn so với trong tay Vương Gia.

Ta nhớ lại đầy đủ kịch tình, sắc mặt thay đổi đến ngưng trọng.

Lúc trước ngược Tướng quân binh quyền đã trở về tay Hoàng đế, hiện tại không chơi chết cực phẩm Vương Gia này, những cố gắng trước đây của ta đều vô ích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Edit: Vô Phong

Đoạn đường này chúng ta đi tới cũng rất an toàn, không có ngẫu nhiên đụng phải người không muốn đụng, tỷ như Giáo chủ hoặc là mấy người kia, điều này làm cho ta thở phào nhẹ nhõm thật to. Quan viên ở kinh thành ta biết thật ra thì không nhiều lắm, chỉ biết là một số liên quan đến kịch tình, có thể dính dáng đến kịch tình, chỉ có hai loại, trung thành với Hoàng đế, cùng loại nhân vật phản diện muốn tạo phản.

Rất nhanh, chúng ta đã đến được nơi ta muốn đến.

Hiển nhiên, không phải mỗi lần vận khí của ta đều tốt như vậy, một lần là có thể gặp được người. Hỏi người giữ cửa mới biết được, chủ nhân trong phủ vào cung đã lâu rồi, lấy mức độ sùng ái của Hoàng đế với vị đại nhân này, tối hôm nay có thể trở lại hay không đều là một câu hỏi. Ta rất tiếc nuôi tìm một trà lâu cách nơi này không xa, nếu hôm nay không đợi được người, nhất định phải trở về.

Bị Hoàng đế triệu vào cung thì không cách nào biết trước, phát sinh chuyện như vậy chúng ta cũng rất bất đắc dĩ.

Trong khi đang đợi người, đoàn người chúng ta đều chống tay lên bàn, chống cằm, một bộ nhàm chán đến không được.

Đại não của ta đang đề không, đột nhiên cảm giác sau móng mình nóng lên, ta quay đầu, thấy mọi bàn tay to suýt nữa mò tới móng ngọc đáng yêu của ta. Ta nheo mắt lại, trực tiếp nhìn về phía cái tay kia, thấy hộ vệ của ta mặt không biểu tình, ta không khách khí chút nào một cái tát bay qua, "Ba!" một tiếng vang thật lớn dọa sợ mọi người bên cạnh.

"Người tiết tháo thật!"

Hộ vệ người đi đường mặt bình tĩnh thu tay về, móm móm lỗ tai.

"Ngoại trừ trêu đùa ta, chiếm tiện nghi của thiếu nữ vị thành niên ta đây, người có còn truy cầu những thứ khác hay không?!" Lần trước nằm trên mặt đất tuyết đối khiến người ta khó có thể tin, trêu đùa ta không thành công. Lần trước lộ thân hình hấp dẫn bởi vì có ba người ở đó, còn nhanh chóng dùng ánh mắt người bên cạnh mà tuyên cáo thất bại. Lần này cho nên càng ngày càng không có truy cầu, càng ngày càng biến chất, càng ngày càng không biết xấu hổ, càng ngày càng mức độ cuối sao?

Trong mộng ta thể nhưng thích hấn, nhất định là Thượng Đế ác ý đùa giỡn ta! Hàm lượng nguyên tố của ta có kém hơn nữa, cũng không còn lý do kém đến trình độ này. Hiện tại hấn đã đến mức độ si ngốc như cái tàu điện rồi! Dĩ nhiên, trước mắt mới thế, hoặc giả đến sau này, hấn cũng chỉ sẽ ngậy người đối với một mình ta.

Đột nhiên cảm thấy thực áp lực.

Ta di chuyển mộng, rời xa người bên một chút, rất nhanh ta sẽ thấy hấn dùng của gò má của mình biểu đạt ra một chút mất mát vô tận.

Điều này làm cho ta hồi tưởng lại những điều ta thấy trong mộng, trong chuyện xưa đó, từ khi gặp nhau đến cuối cùng, hấn vẫn luôn bảo vệ ta rất tốt, khiến cho ta mềm lòng, cho nên đến cuối cùng ta mới có thể vì bảo vệ ba người bọn họ, một mình xông lên phía trước. Nhưng với sự phát triển ở hiện tại, chúng ta có thể gọi là sơ ngộ nát bét, dẫn đến chúng ta cũng không có sự bắt đầu tốt đẹp hài hòa, mà khối đen sì si cũng xuất hiện trong tay hấn, điều này làm cho ta không thể không hoài nghi, chúng ta bởi vì sự tương ngộ nát bét đó mới đưa đến sự lúng túng hiện tại của ta, khiến cho ta có một loại cảm giác không thoải mái khi tình cảm của mình bị người khác lợi dụng.

Nghĩ lại, thật đúng là như vậy.

Ban đầu Sẹo ca muốn lấy đồ từ trên người những nam nhân kia, sau đó vô tình gặp gỡ ta, mà mục đích của ta lại phù hợp với hấn, vì vậy sự gặp mặt không tốt đẹp này liền bắt đầu rồi. Chúng ta khi bắt đầu là lợi dụng nhau, mà khi ở chung còn có rất nhiều không tín nhiệm, phát triển đến bây giờ đã vô cùng tốt. Hiện tại ta vô cùng tín nhiệm hấn, thậm chí thứ tình cảm này vượt qua cả tình yêu, hấn cũng vì ta làm rất nhiều việc, bởi vì chuyện phát triển không giống nhau, tình cảm của ta và hấn, cũng sẽ không là thuần túy thích hay yêu nữa.

Bất quá Sẹo ca có chút ngu ngốc, đại khái là muốn ta cho hấn một sự khẳng định, vì vậy càng ngày càng không có giới hạn, càng ngày càng ngốc, đồng thời cũng chứng minh người này hiện tại đang vô cùng bất an, đặc biệt là ở nơi nhạy cảm như thế này. Ta dường như, tựa hồ không cho hấn sự khẳng định gì.

Vì ngăn cản tiết khí của Sẹo ca càng rơi càng nhiều, ta đưa tay xách tai của hấn, dùng sức nhéo một cái, rất nhanh vành tai bị ta xách thành màu đỏ tươi, nhưng Sẹo ca lại không nói tiếng nào, không phát giận với ta. Ta phi thường hài lòng cười cười, vỗ vỗ đầu hấn.

Muốn ta nói lời buồn nôn thì ta không thể nói ra miệng, nói cái gì mà tình cảm ta dành cho hấn sâu đậm hơn so với tình yêu, cảm giác không thể nói ra miệng được. Ta còn tưởng là tự hấn có thể cảm giác được, dù sao hiện tại thái độ của ta đối với hấn đã rất khác so với ban đầu, đúng không.

"Được rồi, còn làm chuyện như vậy liền giết người. Bất quá, người cũng không cần quá bất an." Ta ưỡn ngực ngẩng đầu chính khí nói: "Ta sẽ tuyệt đối không vứt bỏ người, không phải là người nói muốn ta tin tưởng người sao. Đừng tưởng rằng kinh thành này đã rất giỏi, trong mắt ta, cũng bất quá như thế mà thôi. Loại lời nói nhảm như thế giới này vô cùng rộng lớn ta sẽ không nói nhiều, ta muốn nói là, nơi này chẳng qua không phải là có hai người xa lạ có quan hệ máu mủ không thích người thôi sao? Chúng ta không có quan hệ máu mủ còn thân hơn so với người thân, đúng không Lục Trúc?"

Mặc dù nàng vẫn rất bài trừ Sẹo ca tranh thủ tình cảm của ta, nhưng nếu có người khi dễ đến bốn người chúng ta, ta tin tưởng Lục Trúc vẫn sẽ chọn bảo vệ sẹo ca.

Lục Trúc đặc biệt khéo léo gặt đầu một cái, phụ họa lời của ta, kiêu ngạo không nhìn nhiều Sẹo ca một cái.

Nhi đồng bất an Sẹo ca được an ủi về mặt rất quý dị nhìn chúng ta mấy lần, chết không thừa nhận nói: "Ta lúc nào thì bất an?"

Nếu hấn có thể nói như vậy, cũng liền đại biểu tâm tình nhẹ nhõm hơn rồi, đối với lần này ta đáp lại là một nụ cười thực tâm hiếm có.

Chúng ta bên này tố cáo nhau một lúc, một lúc sau, phủ đệ cách đó không xa rốt cục xuất hiện người ta muốn tìm.

Sửa sang lại quần áo một chút, sau khi thanh toán tiền nước trà, chúng ta trực tiếp liền đi về phía vị quan lớn kia.

Ta mang theo biểu tình thần bí khó lường lại dẫn chút đau khổ: "Đại nhân."

Hiển nhiên vị đại nhân kia thánh lực rất tốt, rất nhanh liền quay người sang.

Đây đã là một lão nhân gia hơn sáu mươi tuổi, nhưng tinh thần nhân gia lại tốt vô cùng, sắc mặt hồng nhuận.

Khi hắn thấy ta, ta sắc bén bắt được trong mắt hắn chột lóe lên kinh ngạc.

Ta mang gương mặt này tuyệt đối làm cho người ta cảm thấy quen thuộc, gọi người bên cạnh đem đồ tới, sau đó tự tay giao cho ông già trước mặt.

Người bên cạnh muốn ngăn cản chúng ta nhưng cũng bị vị đại nhân kia vung tay lên ngăn lại, ta một đường thông suốt tiêu sái đến vị trí gần nhất với vị đại nhân này.

"Đây là?"

"Có thể xin đại nhân chuyển cho hoàng thượng hay không." Ta vẻ mặt nhàn nhạt, ánh mắt phức tạp trực tiếp bày tỏ ta là một nữ tử có rất nhiều bí mật, ta là một người có thân phận không đơn giản. Không cần hỏi nhiều, liền có thể từ biểu tình của ta mà thấy được ta là người có chuyện xưa phức tạp, chuyện xưa này đặc biệt còn liên quan đến Đường Kim Hoàng Đế.

Ta nỗ lực dùng mình ánh mắt để nói chuyện xưa của mình với người đối diện, bất kể hắn có hiểu hay không. Lúc này hắn lại nhìn ta, dùng một loại biểu tình đã rõ ràng lại thâm trầm mà nhìn, tiếp đó, hắn liền đưa đoàn người chúng ta vào trong phủ, cũng coi như trá hình vậy khôn ta ở nơi này để làm rõ thân phận của ta.

Ta cũng không ngại ở nơi này, bao ăn lại bao ở miễn phí, ta làm sao lại cự tuyệt? Hơn nữa, bây giờ tiền của ta đã không còn nhiều lắm, hôm nay tuyên bố muốn tới ăn chực.

Tối hôm đó, đại nhân mới về nhà không bao lâu lại tiến cung. Ta giao đồ cho hắn trực tiếp nhờ giao cho Hoàng đế, lấy lòng trung thành của hắn, chắc là sẽ không tùy tiện giao cho Hoàng đế trước khi chưa tra xét. Cho nên, sau khi kiểm tra trên đồ kia tuyệt đối không chứa độc khả nghi, nhất định sẽ giao đến tay Hoàng đế.

Hiện tại, ta đã chuẩn bị xong để ngày mai vào cung.

Một đêm này ta ngủ rất ngon, nhưng khổ sở là, ta cứ nhiên lại nằm mơ.

Cứ nằm mơ như thế, mệt mỏi không thích chút nào!

Trong mộng là một nữ nhân nằm vật xuống trên giường bệnh, nàng thoạt nhìn còn rất trẻ, sắc mặt tái nhợt, đầu tiên ta thậm chí hiểu lầm nàng là ta. Nhưng rất nhanh liền chứng minh ta nghĩ sai rồi, nữ nhân nhu nhược tuyệt ép này không phải là ta.

Nàng nằm trên giường bệnh, một bộ sắp đi, sáo ngọc cầm trong tay khiến ta nhìn rất quen mắt, ánh mắt ôn nhu nhìn nữ đồng chừng mười tuổi coi chừng bên cạnh.

Mỹ nhân bệnh đặc biệt dài dòng, đặc biệt bi thương nói cho nữ nhi ngồi bên mép giường biết, sau này tìm nam nhân tuyệt đối không thể tìm một mạng phu chi biết đánh đánh giết giết. Tốt nhất phải tìm một người thiện lương, quân tử văn nhã, hắn tốt nhất sẽ đọc sách, tốt nhất có thể viết thơ có thể học văn chương, quan trọng nhất là, hiểu được thương yêu người, hiểu được nữ nhân.

Nàng đem sáo trúc gia truyền cho nữ nhi, đồng thời răn dạy nữ nhi đạo chọn chồng, cuối cùng phun ra một búng máu trên thân sáo, chết đi. Trước khi chết, nữ nhân trên giường bệnh nói nàng mười mấy tuổi đã đi theo trượng phu hiện tại đang là Tướng quân, thế nhưng trượng phu luôn sống trên chiến trường, chỉ khi nàng sinh con mới trở lại liếc mắt nhìn, sau đó không thấy nữa, là một nữ nhân tuyệt đối bi kịch.

Ngay cả khi chết, trượng phu ở biên quan xa xôi cũng không biết.

Nữ đồng thấy nữ nhân chết, nằm ở mép giường gào khóc, một bạch y nha hoàn cùng một lục y nha hoàn đột nhiên từ bên ngoài chạy vội vào, an ủi nữ đồng.

Mặc dù bạch y nha hoàn đang an ủi người, trong mắt lại vô cùng lạnh lùng, thậm chí trong mắt còn có chút giễu cợt, xem thường nữ nhân vô dụng trên giường. Mà lục y nha hoàn lại ôm lấy nữ đồng vào trong ngực, chân tâm thật ý nghĩ cho nàng.

"Tiểu thư, sau này Lục Âm sẽ bảo vệ ngươi." Lục y nha hoàn nghiêm túc nói.

Mà bạch y nha hoàn thấy thế, chậm một bước mới nói giống nhau.

Sau đó, Lục y nha hoàn ngẩng đầu lên, ta thấy được diện mạo thoạt nhìn non nớt của nàng lại quen thuộc, trong nháy mắt liền bị kích động làm tỉnh.

Sau khi tỉnh, ta không cách nào ngủ lại nữa, hiện tại trời vừa sáng, canh phòng tương đối lỏng lẻo, cho nên ta khoác y phục chạy ra ngoài hóng gió. Chờ ta hóng gió đến khi cảm giác mình đủ thanh tỉnh muốn trở về, lại thấy được hai bóng người. Không ngờ là Tiểu Lương Tử bị ngược đến hồng người cùng nữ phụ.

Hiện tại Tiểu Lương Tử ai cũng không chịu đến gần, tinh thần bị tổn thương rất lớn, căn bản không để cho nữ phụ đến gần, nữ phụ càng muốn dựa vào gần hắn càng trốn xa, ngược nữ phụ không tốt đủ kiêu, mới qua một ngày đã như già đi vài tuổi. Bất quá, cho dù như vậy nàng cũng không buông tha

cho Tiểu Lương Tử.

Thật ra thì bệnh trạng của Tiểu Lương Tử vẫn cứu được, chỉ bị hủ hai ngày. Nếu như được chăm sóc tốt, chậm nhất là một hai tháng sẽ tốt lên. Dĩ nhiên, thời gian này hẳn nhất định sẽ hung hăng ngược tâm nữ phụ, dù sao trong kịch tình nữ phụ cũng từng độc chết đứa nhỏ của nữ chính, nên ngược nàng.

Qua không được bao lâu, nữ phụ sẽ mất đi cha ruột của nàng, ô dù của nàng, chỉ có thể cùng Tiểu Lương Tử sống nương tựa lẫn nhau, trở thành dân chúng bình thường không có tiền không có quyền. Đối với những thói quen của bạch phú mỹ cô nương mà nói, là phi thường ngược, huống chi nếu ta không thao tác tốt, bọn họ còn phải đối mặt với sự đuổi giết của triều đình.

Chính là bởi vì tính toán đến chuyện sau này cùng chuyện hiện tại ta cần làm, cho nên lần này ta mới có thể cứ như vậy bỏ qua nữ phụ.

Hiện tại tạm thời để cho nàng lĩnh ngộ loại cảm thụ ngược tâm này đi, ta sẽ không nhúng tay vào nữa.

Nghĩ xong, ta liền trở về, trong đầu hồi tưởng cây sáo quen thuộc cùng gương mặt của Lục Trúc.

Đây không phải là kiếp trước kiếp này cầu huyết chứ?

Ta mới nghĩ như vậy, đột nhiên nghe được trước mặt vang lên tiếng vó ngựa, không phải là vài con, mà là một nhóm. Rất nhanh, một đội thị vệ hoàng gia xuất hiện ở trước mặt của ta, tiếp đó, đội nhân mã này tách ra hai bên, lộ ra người ở giữa được bảo vệ.

Đó là một nam nhân thành thực anh tuấn thoát nhìn trẻ tuổi.

Ánh mắt hắn mang kích động nhìn ta, há miệng: "Hoàng Nhi."

Ôi, phải chuẩn bị chà xoát hoàng cung rồi! Ta nhìn hắn, sững sờ, nước mắt cứ như vậy rớt xuống.

"Ngươi, ngươi là, chẳng lẽ ngươi chính là." Nét mặt của ta phức tạp đến khó nói nên lời.

Nam nhân tiêu sái lập tức nhảy xuống, vội vàng đi đến trước mặt của ta, bắt được bả vai của ta nghiêm túc nói: "Ta là phụ hoàng của ngươi."

Rất tốt! Ta xoa xoa mắt, mang theo chút bi thảm, chút khó có thể tin, lại có chút cao hứng, đẩy tay hắn ra: "Ta, ta biết, ta rất sớm liền biết thân thế của mình."

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Lúc này nét mặt của ta phức tạp.

Đối mặt với nam nhân anh tuấn ngoài bốn mươi nhưng vẫn trẻ như hai mươi tuổi, trước khi nữ chính bị hủ trở về hoàn toàn không có khí khái của Hoàng đế này, ta hướng về phía hắn thể hiện tốt diễn kỹ "nói như thật". Ta kể lại những ngày ta lưu lạc bên ngoài, cao trào thay nhau nổi lên, đặc sắc vạn phần lại khúc chiết ly kỳ, mặc dù nội dung rất nhiều, ta lại dùng mấy câu nói liền khái quát xong.

Đầu tiên, ta tỏ ra 'wow', cha của ta cư nhiên thật sự là Hoàng đế, chuyện ly kỳ như vậy tốt như vậy vận chó khó mà tin được như vậy, tâm tình kinh ngạc phức tạp, còn mang theo một chút không thể tin được cùng mơ hồ, cuối cùng rốt cục hồi tưởng lại những ủy khuất cùng bi thương đã trải qua.

Đối mặt với một người cha có bối cảnh trù mạt như vậy, nhất định nga từ đầu liền giả bộ ủy khuất, để cho hắn vừa thấy ta sẽ cảm thấy áy náy.

Ban đầu giả bộ ủy khuất, ta nói cho hắn ta biết ta đã khiếp sợ như thế nào khi biết ta không phải là nữ nhi ruột thịt của cha nuôi, sau đó sẽ mơ hồ tiết lộ cuộc sống của mình quả thật cũng không tốt, vẫn bị ngược đãi mà lớn lên. Sau khi chạy trốn, dọc đường đi ta bị bắt bị lừa bị hãm hại bị lừa dối, chạy trốn khắp nơi, rốt cục dưới sự giải thích của một đại phu mà biết được thân thế của mình. Nhưng ta lại thật sự không dám tin tưởng, tuy vậy vẫn muốn đến dưới chân thiên tử xem một chút có phải thật vậy hay không, có thể tìm được chân tướng hay không.

Nhưng trên đường tới nơi này, bởi vì ta một nữ tử thân thể yếu đuối, lại xuất hiện các loại sự cố.

Những việc bị thăm từng trải qua, ta dùng mấy câu kéo hết mấy nam chính ta từng hãm hại xuống nước.

Cái gì từ lúc trốn khỏi chỗ cha nuôi ra ngoài liền bị Vương Gia bắt đi làm tiểu thiếp, thật vất vả chạy trốn kết quả bị tú bà thuyền hoa lừa gạt, thật vất vả được một nhân sĩ thiện tâm cứu giúp, ai biết được hắn cũng là có mưu đồ khác, hoàn hảo lúc này ta đã có một nô tỳ trung thành, cùng một hạ nhân mua trên đường, bọn họ giúp ta lần trốn rất thành công. Nhưng mới vừa thoát ra ngoài lại vừa khéo đụng phải Giáo chủ đang tìm vợ, vì vậy lại bị bắt, may mắn thay trước đó trên đường ta đã từng cứu giúp một người trong giáo, lúc này mới lại có thêm một thủ hạ báo ân, trốn thoát.

Quanh co đủ loại, xui xẻo đủ loại. Nhưng cho dù như vậy, ta cũng vẫn là tấm thân trong sạch, dù chịu hết các loại ủy khuất, ta vẫn băng thanh ngọc khiết!

Hoàng đế đã tìm ta bao lâu, tám phần đã nắm rõ những chuyện đã xảy ra lúc trước, ta lại mơ hồ không rõ kéo những người đó xuống nước, càng phù hợp với những gì Hoàng đế tra được. Nếu hãm hại bọn họ một cách rõ ràng, ngược lại ta lại như giả bộ, như vậy nói mơ hồ một chút, để cho Hoàng đế tự bỏ não thì tốt nhất.

Ta bôi đen bọn họ, đồng thời nâng cao độ đáng thương của mình, điên cuồng chà xoát sự áy náy của Hoàng đế, hơn nữa thấy tốt mới làm, rất nhanh liền tỏ vẻ ta đã không thêm để ý những thứ đã trải qua nữa, chỉ cần biết rằng trên thế giới này ta còn có một thân nhân tồn tại là được. Có làm công chúa hay không, có muốn thân phận tôn quý hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là ta biết được người thân của ta cũng giống như ta đều tưởng nhớ đối phương, hơn nữa còn vẫn luôn tìm kiếm ta.

Chiếm được hảo cảm của những người ở bên cạnh Hoàng đế không cần quá qua loa.

Rất nhanh, ta sẽ gặp mặt những Trung tướng của Hoàng đế, phải chiếm được thiện cảm của bọn họ, giảm bớt sự ám muội, hiện tại chúng ta còn chưa có cơ hội phát sinh tình cảm khác thường.

Khi Hoàng đế tỏ vẻ muốn dẫn ta trở lại trong cung, nói cho mọi người hẳn tìm được công chúa duy nhất, hơn nữa chuẩn bị đại xá thiên hạ. Ta che kín cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, cảm động đến từ khóe mắt trượt ra một giọt lệ, bày tỏ ta không thể vứt bỏ nha hoàn vẫn theo bên cạnh chiếu cố ta cùng hộ vệ luôn bảo vệ ta.

Hoàng đế rất nhanh đáp ứng, mang cả đám người hùng dũng trở về.

Lúc này, đám người Lục Trúc đã sớm đứng đợi ở cửa. Chắc hẳn trước khi Hoàng đế tới nơi này, phát hiện không thấy ta mới đi ra ngoài tìm ta.

Ta gật đầu với bọn họ một cái, mở trùng hai mắt, sau đó an bài bọn họ cùng theo hồi cung một lúc.

Trên đường trở về, Hoàng đế đổi lại xe ngựa hoa lệ, muốn ngồi cùng xe ngựa với ta nói chuyện trưởng thành của ta, tăng thêm hảo cảm với ta, đám người Lục Trúc đi theo phía sau xe ngựa của chúng ta.

Sau nửa canh giờ, chúng ta vào hoàng cung, trong cung vẫn giữ lại cung điện ta ở, cho dù ta đã mất tích, vẫn có người tới quét dọn.

Sau khi liên hệ tình cảm trọn vẹn với Hoàng đế, ta có thể nghỉ ngơi, trong hoàng cung khắp nơi đều có tai mắt của Hoàng đế, hiện tại tuyệt đối phải cẩn thận làm việc, trước khi gả ra ngoài không thể xảy ra bất kỳ điều gì ngoài ý muốn. Còn có, trong thời gian này nhất định phải tìm được con quạ đen ẩn nấp ở nơi này! [1]

[1]: các nàng còn nhớ bà tác giả cũng bị xuyên vào truyện, biến thành con quạ đen không ạ

Buổi tối hôm đó, ta đem khả năng quạ đen có thể ở trong hoàng cung nói cho Sẹo ca, để cho hắn thừa dịp nửa đêm hành động, tìm kiếm chung quanh một chút, đặc biệt là ở phụ cận tâm cung của Hoàng đế. Ta biết khinh công của Sẹo ca, chỉ cần không cứng rắn với người khác, chút chuyện nhỏ này vẫn làm được.

Sau khi trở lại hoàng cung, ta có thời gian nhàn rỗi chân chính hiếm thấy, mỗi ngày cố định mấy canh giờ cùng Hoàng đế bồi dưỡng tình cảm, tiếp đãi cung phi biết được sự tồn tại của ta tới lấy lòng, ta còn đưa ra tính toán muốn tập võ rèn luyện thân thể với Hoàng đế. Hoàng đế cảm thấy ta có một môn kỹ năng phòng thân cũng không tồi, liền đáp ứng.

Bản thân ta không phải là thật sự muốn học võ, chỉ là muốn thừa dịp trong khoảng thời gian này rèn luyện thể năng một chút, tránh cho khi thật sự có chuyện xảy ra thể năng theo không kịp chạy cũng chạy không nhanh. Đồng thời, ta cũng đang tích cực chuẩn bị công tác ngược Vương Gia.

Ta đã hơn mười sáu tuổi, qua một tháng nữa cũng liền 17 tuổi, trong thiết định của tiểu thuyết, ở triều đại này đa số nữ nhân phần lớn phải gả sớm, mười sáu mười bảy tuổi đã coi như gái lỡ thì, đến lúc đó Hoàng đế chính là không muốn tìm trượng phu cho ta cũng không được. Cho dù hắn không muốn, ta cũng có thể cố ý ản ản cho những cung phi tới bên cạnh mình, để cho các nàng đi thổi gió bên gối Hoàng đế.

Nơi này không có sự tồn tại của thái hậu để ngăn cản Hoàng đế, trong cung cũng không tồn tại hậu phi cường thế, Hoàng đế cũng vẫn mưa móc đều dành, nhưng lại cũng không có ai có thể mang thai đứa nhỏ, đây dĩ nhiên không phải là lỗi của những nữ nhân này, mà là Hoàng đế không thích để cho bọn họ sinh con. Bất quá bí mật này cũng chỉ có tự Hoàng đế biết, là hắn len lén để người bỏ thuốc cho cung phi, không để cho các nàng mang thai hoàng tử.

Hành động này hoàn toàn là tuyệt hậu, nhưng kỳ quái là Hoàng đế cũng không cho rằng mình có lỗi gì.

Cũng bởi vì trong hậu cung ai cũng không có hài tử, hơn nữa ánh mắt của mọi người đều đang nhìn thấy Hoàng đế sùng ái ta như vậy, mà ta cũng là hài tử duy nhất của Hoàng đế, chỉ biết lấy lòng ta, mà không biết làm chút hãm hại nhằm chán. Hiện tại nữ phụ căn bản chưa tiến cung, cuộc sống của ta ở hoàng cung rất không áp lực khỏi phải nói.

Hoàng đế chỉ cần động ý niệm vì ta lựa chọn vị hôn phu, thí sinh đầu tiên trong lòng hẳn nhất định là mẫu Vương gia hẳn cho là ưu tú nhất kia, ta chỉ cần chờ đợi là được. Bất quá, thời hạn lâu nhất của chúng ta cũng chỉ có hai tháng, hai tháng sau hẳn không tìm cho ta, ta cũng chỉ có thể ra tay từ những nữ nhân trong cung.

Dù sao, để cho một nữ hài tử đi nói muốn lập gia đình cũng quá ngượng ngùng.

Lúc này, ta đang đứng trong dược phòng, bí mật mân mê đồ trong tay, không sai, vì hãm hại Vương Gia, ta lại phát rõ làm thuốc cực phẩm. Nói thật thuốc này ta làm lần đầu tiên, làm cũng không được tốt lắm, trước mắt chỉ đang trong giai đoạn thí nghiệm, mà Hoàng đế đang ngu ngốc trong cuộc sống hạnh phúc bất tri bất giác đã bị ta hạ được mấy lần mà không hay biết.

Ngươi y không biết ta đang làm gì, bởi vì thân phận nên bọn họ cũng không thể hỏi, chỉ có thể ta nói cái gì bọn họ liền làm cái đó, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không tin tưởng công chúa mới từ dân gian trở về ta đây có thể làm ra thuốc gì, chỉ coi như ta làm linh tinh, vì vậy ta làm coi như thuận lợi.

Chờ ta lần nữa làm xong đồ thí nghiệm lần này, Lục Trúc mặc một thân cung trang xuất hiện, nàng đầu tiên là hành lễ với ta: "Công chúa."

Ta nâng tay, để cho nàng đứng dậy, cầm đồ trong tay quang minh chính đại rồi đi cùng Lục Trúc.

"Vật thí nghiệm có phản ứng."

"Sao?" Mắt ta sáng lên.

Trong hoàng cung, coi như nhỏ giọng nói chuyện cũng không an toàn, cho nên chúng ta cũng không nói ra chuyện Hoàng đế là vật thí nghiệm. Hiện tại ta đã hạ được Hoàng đế hơn nửa tháng, hiện tại hẳn rất cực có phản ứng, thật là đáng mừng!

"Hôm nay vật thí nghiệm đến ba nơi." Lục Trúc vươn tay.

Trong lòng ta vô cùng bí ối "Hắc hắc hắc hắc hắc hắc" cười.

Ba nơi Lục Trúc nói, là chỉ ba cung phi Hoàng đế lâm hạnh trong một ngày, đây là ghi chép trước kia tuyệt đối không có, dĩ nhiên, ta không phải hạ xuân dược cho hắn. Vị hoàng đế này tự nhận là thâm tình, vô cùng trung tâm bói người yêu đã chết, có thể có không ít nữ nhân, chỉ cần các nàng không sinh con, hắn cũng chưa từng làm trái với chân tình của mình, không có lỗi với người yêu dưới cửu tuyền.

Dĩ nhiên, hắn là Hoàng đế làm như vậy cũng dễ hiểu, còn có đại thần buộc hắn lăn lộn trên giường. Nhưng điểm cặn bã của hắn là khi hắn mới bắt đầu làm Hoàng đế.

Trong lòng nghĩ rằng yêu tỷ tỷ, nhưng muội muội có ân với ta, cho nên vì báo đáp ân tình của muội muội ta muốn cho muội muội một hài tử, lần a lần lên giường, còn phòng của tỷ tỷ đang ở cách vách. Nhưng khi phát hiện tỷ tỷ gặp nạn, lại mạnh mẽ thu nhận tỷ tỷ đến bên người, lần a lần lên giường, lúc này đặt muội muội ở chỗ nào? Hai tỷ muội ruột này cũng để cho người cặn bã này lăn lên! Có gan sao không đụng vào người khác đi!

Hắn lăn lên giường với muội muội là báo ân, mà lần cùng tỷ tỷ là bởi vì không kìm chế được, bởi vì đây là nữ nhân hắn yêu mến, cuối cùng sau khi phát hiện muội muội vẫn hại tỷ tỷ, lập tức trở mặt. Cái gì người thật có lỗi với sự tín nhiệm của ta, người thật có lỗi với những gì ta cho người, người không xứng sinh con cho ta.

Nhưng hắn lại quên mất, ban đầu, là hắn nói với muội muội ta yêu người trước. Chính là bởi vì tình yêu của hắn, muội muội mới có thể vì giúp hắn không tiếc thân bị trọng thương mặt bị hủy dung, nhưng sau khi muội muội trở lại lại phát hiện hắn cưới tỷ tỷ giống như mình, hơn nữa thay đổi tình cảm.

Rõ ràng muội muội bị hủy dung vừa trở về thì hắn luôn miệng chẳng qua là lấy tỷ tỷ làm thể thân, người hắn yêu là muội muội. Lúc này mới bỏ tỷ tỷ, đón muội muội về nhà. Nhưng kịch tình lại đột nhiên xoay ngược lại, người duy nhất hắn yêu là tỷ tỷ, là vì báo ân mới không thể không bỏ rơi tỷ tỷ cưới muội muội, sau khi phát hiện bộ mặt thật ác độc của muội muội thì tàn bạo hy sinh muội muội, cùng tỷ tỷ đặt thành chân ái.

Chân ái cái gì, thật là đủ rồi!

Hồi tưởng lại những việc làm của tra Hoàng đế, ta đối với chuyện mình làm một chút áy náy cũng không có, hắn còn từng ngược Tiểu Sẹo ca, đáng thương, lúc ấy hắn còn nhỏ như vậy.

Ta lấy thuốc mới vừa làm xong, cười nói: "Thuốc này liền đặt tên là 'miếu thần thốn vương' đi."

Không sai, ta làm thuốc này là khiến cho người ta sinh mệnh ngắn lại còn một tắc. [2]

[2]: 10cm

Ôi, đối với nam nhân mà nói còn có gì bị thương hơn so với sinh mệnh ngắn lại còn một tắc? Mới vừa đứng lên liền ngắn lại, thậm chí không chưa kịp bỏ vào thân thể nữ nhân, tự ái phải nam vỡ tan thành từng mảnh, bất kể là nữ nhân nào lấy bất kỳ thủ đoạn gì đều chỉ được một tắc! Bất kể làm thế nào cũng chỉ được một tắc, hơn nữa số lượng còn khó ép được ít!

Nhưng cho dù số lượng ít, dù ngắn một tắc cũng rất dễ dàng tỉnh [3], hết, người, mất!

[3]: các sắc nữ tự hiểu nhé

Ôi, ta thật sự là vĩ đại, ta vì xã hội trừ hại, là trụ cột giới của quốc gia!

Một ngày tìm ba nữ nhân có ích lợi gì? Người chính là chưa kịp vào liền ngắn lại.

Ta ngoài mặt bình tĩnh, nội tâm lại âm u mang theo Lục Trúc tụ họp với cung nữ cùng nội thị phụ vụ ta, một đường trở về cung.

Tối hôm đó chất lượng giấc ngủ của ta phá lệ tốt, cho dù nửa đêm bị Sẹo ca đột nhiên trở về đánh thức cũng không tức giận, coi như mỗi ngày nằm mơ cũng không áp lực.

Không phải là mơ sao? Tỷ xem phim không được sao!

Sẹo ca nửa đêm trở lại ghé vào trên người ta, cho ta một kinh hi, hân hoan con quạ đen trói rất có nghệ thuật đặt ở trước mắt ta.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Đối với chuyện Sẹo ca bò lên giường, ta không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Ta xách con quạ đen kia lên, đập Sẹo ca xuống giường, tìm lồng sắt ta đã sớm chuẩn bị xong ra, lồng sắt ba tầng trong ba tầng ngoài, hơn nữa bên ngoài còn có khóa tầng tầng ống khóa. Khóa sắt này sử dụng chất liệu vô cùng đặc thù, chính là dùng đao kiếm sắc bén nhất trên thế giới cũng không cách nào chém đứt, ta thậm chí tự tuyệt đường lui, sau khi bỏ quạ đen vào còn làm hỏng chìa khóa, chính là muốn để cho quạ đen có chạy đằng trời!

Hừ hừ, đối với người hoặc vật ta hận, ta luôn luôn lòng dạ độc ác như thế, nếu không phải là cảm thấy giết chết nó quá tiện nghi, mới sẽ không đơn giản như vậy liền nhốt nó đâu.

Hiện tại ngoài miệng quạ đen bị vòng sắt siết chặt lấy, nó hoàn toàn không cách nào nói được, thân thể bị trói, cánh cũng bị thương nghiêm trọng, đã không cách nào bay được nữa. Cho dù như thế, ta vẫn gắt gao giam giữ nó.

Quạ đen nước mắt lưng tròng nhìn ta, thoát nhìn hết sức hối hận đã thiết định ta ác độc như thế.

Giải quyết xong họa lớn trong lòng, tâm tình của ta tốt miễn bàn, liền đặt lồng sắt trên bàn đối diện giường của ta, thâm tình nhìn thẳng vào mắt nó.

Sẹo ca thấy thế, lấy năng lực gián điệp ưu tú, không phát ra bất kỳ thanh âm gì, thậm chí ngay cả hô hấp cũng biến mất, cảm giác tồn tại cả người gần như trống không, chui vào chân của ta, cùng ta nằm một chỗ.

"Không thể càng biến chất nữa." Ta phê bình hân.

Thấy ta không đập hân xuống giường, hân mặt mày cong cong tựa như đang cười, vươn tay ra, được voi đòi tiên ôm chặt vai ta. Thân thể của hân rất nóng, nắm rất thoải mái, giống như lò sưởi.

Sau khi hồi cung một tháng, khí trời càng ngày càng lạnh, có thêm một cái lò sưởi tự nhiên ta thật sự cũng không để ý, hừ, mới không phải loại tình cảm thích thích yêu yêu nông cạn gì đó!

Trong một tháng này, Sẹo ca trừ ban ngày làm nhiệm vụ bảo vệ ta, nửa đêm còn phải đi tìm quạ đen, vô cùng thiếu ngủ cũng rất khổ cực, cũng may, rốt cục đã tìm được. Mà trong thời gian hân tìm quạ đen, cũng xảy ra rất nhiều việc, mặc dù Hoàng đế bị ta hạ được thời gian dài như vậy, trên thực tế thuốc kia ngày hôm qua mới có tác dụng, trước khi phát hiện sinh mệnh của mình chỉ có một tấc, tâm tình Hoàng đế vẫn rất tốt.

Bởi vì hân thu hồi được binh quyền của Lý Ngạo Thiên Tướng quân, biến quân đội thành thân binh của Hoàng đế, sau đó, hân lại giải quyết xong chuyện hậu duệ của hoàng tộc tiền triều, bởi vì sự chú ý của ta với chuyện này vẫn rất cao, cho nên biết rất nhiều chi tiết. Đồ là ta cho Hoàng đế, hân đối với chuyện ta muốn biết cũng không giấu giếm.

Ta nói cho hân biết khi hồi kinh Tiểu Lương Tử đã bị chơi hư đã cứu ta, hơn nữa tính tình hân tương đối yếu đuối, vẫn luôn phản đối tạo phản, hơn nữa chỉ muốn làm tiểu dân chúng, mà đồ trong tay ta cũng là do hân đưa cho. Hoàng đế quan sát qua, dưới sự cầu xin của ta, đơn độc bỏ qua cho Tiểu Lương Tử.

Nữ phụ bởi vì vẫn đi theo bên cạnh Tiểu Lương Tử, trước tiên liền thoát khỏi sự lòng bắt.

Đối với nữ phụ mà nói, tình yêu quan trọng hơn so với thân tình, sau khi phát hiện vô lực xoay chuyển trời đất, vô cùng quả quyết mang theo Tiểu Lương Tử rời khỏi kinh thành, sợ rằng trong thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không trở về. Chuyện sau này ta mặc kệ, dù sao chớ dính líu đến ta khi ta còn ở trong thế giới này là được, ta cũng không phải là Chúa cứu thế, có thể làm được đến mức độ này đã là thiện tâm đại phát rồi.

Hoàng đế rất hài lòng với sự thiện lương của ta, trong sách này mẫu thân ruột thịt của ta chính là một Thánh mẫu, vì vậy ta hoàn toàn có thể làm như vậy.

Mà nguyên nữ chính căn bản trừ khóc chính là khóc, căn nói sẽ không nói, kém mềm kém miệng đến ta khó mà tin được.

Trong một tháng này, Hoàng đế thu được nhân mã của Tướng quân, lại thu được Tiêu Lương Tử, đem một đám tạo phản toàn bộ chém đầu, đừng nhắc tới có bao nhiêu thống khoái, bao nhiêu cao hứng. Bởi vì tạo quân đội phản cũng không có bất kỳ phản kháng gì liền đầu hàng, Hoàng đế cũng biết bọn họ không có quan hệ gì với tiền triều, sau đó những kẻ tạo phản lại khai ra, bọn họ đều là lương dân vì kế sinh nhai, liền nghĩ biện pháp thu bọn họ về.

Hiện tại binh trong tay Hoàng đế có thể nhiều hơn so với mẫu Vương Gia rồi, một tháng này, hẳn chính là luôn luôn cọ sát với quân đội, chân chính biến thành của mình.

Đối với chuyện lần này ta cao hứng, bất quá, cho dù như vậy ta vẫn không mềm lòng mà hạ được Hoàng đế khi hẳn cao hứng ăn cơm cùng ta.

Hiện tại hẳn không cần bã, không có nghĩa là sau này không cần bã, hơn nữa trước kia hẳn cũng từng cần bã rồi, ta bất quá là luyện tay trước khi hẳn trở nên cần bã thôi.

Qua đen đã trong tay, lo lắng cuối cùng của ta biến mất, có thể suy nghĩ một chút tới hôn lễ rồi.

Đáng lẽ, công chúa tôn quý duy nhất của quốc gia không nên gả đi vội vàng như vậy, coi như chuyện chuẩn bị tốt mấy năm cũng có không có, đối với người hiện tại tuổi đã lớn, lại muốn chạy theo kịch tình, nhất định phải nhanh hơn chút. Mà trong kịch tình, nữ nhi của Hoàng đế bởi vì đã không còn hoàn bích mới có thể gả nhanh như vậy, lần này ta phải hảo hảo triển khai mới được.

Nghĩ xong, ta rất nhanh liền ngủ mất, thậm chí quên mất đuổi người đang ôm ta ra ngoài, ngày hôm sau phát hiện trên giường có người mới đột nhiên thức tỉnh.

Vì biểu đạt ra sự ngượng ngùng của ta, ta hào phóng, ta bình tĩnh, trước khi người từ bên ngoài đi vào hầu hạ, ta để cho hẳn nhanh chóng rút đi.

Chờ khi dùng điểm tâm, tiếp đãi Hoàng đế, luyện võ một chút, chế được đến lúc xế chiều, chúng hậu phi rút cục lại tới nhìn ta rồi.

Ta thay biểu tình vô cùng ngượng ngùng, tỏ vẻ ta coi trọng một thế hệ sau ưu tú, nhưng không dám nói với Hoàng đế, các nàng lập tức sáng tỏ rồi.

Buổi tối hôm đó, Hoàng đế tới tìm ta tâm sự.

Ta ngượng ngùng bày tỏ đã từng không cẩn thận thấy được một nam tử anh tuấn, có chút hơi để ý tới hẳn. Mà nam tử này, dĩ nhiên chính là Vương Gia rồi.

Hoàng đế suy nghĩ một chút, mặc dù tỏ vẻ không tình nguyện nữ nhi mới trở về liền gả ra ngoài, vẫn tỏ ý sẽ xem xét.

Có Hoàng đế tỏ ý sẽ khoan tâm, quả nhiên, không tới hai ngày, Hoàng đế đã hạ chỉ tứ hôn, nhưng hôn kỳ cũng là hai tháng sau.

Hoàng đế vô cùng vừa ý Vương Gia này, nhất định là hội ý kiến của hẳn, nếu hẳn không thích hoàn toàn có thể cự tuyệt. Hoàng đế đã hạ chỉ liền đại biểu Vương Gia đã đáp ứng hôn sự. Đại khái trong nội tâm giễu cợt nói Hoàng đế đây là muốn kiểm chế hẳn, sợ hẳn công cao chấn chủ, cho dù cưới công chúa, công chúa này cũng không thể nắm bắt được hẳn, trong nội tâm chê cười đủ kiểu.

Vị trí của Vương Gia là Đương Kim Hoàng Đế ban cho, tác giả không miêu tả công lao của hẳn, cho nên ta không biết hẳn rốt cuộc lập cái công gì, tại sao Hoàng đế không thể xóa bỏ tước vị của hẳn. Bất quá, hiện tại muốn đối phó hẳn là ta, ta tuyệt đối sẽ tìm một lý do vô cùng tốt để cho Hoàng đế loại bỏ tước vị của hẳn.

Trước khi xuất giá, ta nghiên cứu cẩn thận luật pháp nơi này, phát hiện địa vị công chúa ở đây thật là vô cùng cao quý, tước vị Vương khác họ căn bản không tính là cái gì, sau lưng Vương Gia này cũng không có ai chống đỡ, hoàn toàn là tự mình, đánh không ngã hẳn cũng quá không khoa học. Nghiên cứu xong luật pháp, ta lại nghiên cứu nghi lễ xuất giá của công chúa, rất nhanh ta sẽ phát hiện những thứ này có lẽ cũng không phải là tác giả đặt ra, tác giả căn bản không có đặt ra những thứ này, đại khái là bởi vì quy luật không gian, vì để cho thế giới này thoát nhìn đầy đủ, mới được giống như thực tế.

Công chúa thân phận tôn quý, gả cho Vương gia khác họ không có gia đình và xuất thân gì đã là ủy khuất, Vương Gia nhất định tôn kính công chúa, ngay cả có muốn ở cùng một chỗ hay không, công chúa cũng có tiếng nói rất lớn. Hơn nữa, khi công chúa mới vừa xuất giá bên người sẽ có một tiểu quan cùng theo, Tiểu Quan sẽ quan sát cuộc sống vợ chồng của công chúa có hòa thuận hay không, nhà chồng của công chúa biểu hiện như thế nào.

Nhưng kịch tình ban đầu cũng không xuất hiện nhánh rẽ này, ngay cả Hoàng đế cũng không nghĩ tới. Vẫn là sau này khi công chúa vùng lên mới xuất hiện, công chúa mới gả ra căn bản không biết mình có quyền lợi lớn như vậy vẫn bị khi dễ. Vì chuyển ngược, công chúa ban đầu bị khi dễ, càng về sau dưới một người trên vạn người, trở thành trùm sò.

Hiện tại ta lại tâm thần trong sạch, không có đạo lý muốn mình bị ủy khuất.

Ta hảo hảo nhớ kỹ điều này, quyết định tìm thời gian nói cùng Hoàng đế, nhất định phải hãm hại Vương gia thành ngu ngay từ đầu!

Sau khi hôn kỳ được định, cuộc sống của ta liền bắt đầu trở nên bận rộn, cũng không thể lại đi luyện võ, các bác gái giáo dục ta cũng bị mời tới trước mặt ta dạy đủ thứ. Ta ra về mong đợi cùng ngượng ngùng với tân hôn, vẫn rất nghe lời, cũng làm rất khá, ai cũng không nhìn ra ta có cái gì không đúng.

Mặc dù Hoàng đế vì bị hạ được mà tâm tình không cao, nhưng cũng không tra ra cái gì, thấy ta tâm tình không tồi, cũng vẫn về mặt ôn hòa với ta.

Làm nhân vật phản diện cấp bậc chuyên nghiệp, thuốc ta làm phần lớn có thể chống đỡ được từ chương đầu đến chương cuối mới có thể bị phát hiện ra, chân tướng từ hơn mười chương chống đỡ được mấy trăm chương mới bị vạch trần, Hoàng đế hiện tại không phát hiện được cũng không kỳ quái.

Ngoài ra, còn có một sự kiện không thể không nói, mặc dù ta đã rất bình tĩnh rồi.

Hiện tại ta mỗi tối đều sẽ nằm mơ, mỗi lần đều mơ một giấc mộng có liên quan đến nhau, tựa như phim truyền hình, một ngày xem một tập.

Từ lúc mới bắt đầu kỳ quái cùng khó chịu, hiện tại ta đã thăng hoa, không phải xem phim truyền hình 3D thôi sao? Có gì đâu, thật ra, giấc mộng thật sự không có âm hưởng gì đối với ta.

Cho dù một người trong đó nếu giống như ta đoán là kiếp trước của ta, ta cũng cảm thấy nàng cùng ta không có quan hệ, bởi vì chúng ta hiện tại đã hoàn toàn không giống nhau. Từ khi ra đời đến lúc có trí nhớ, đều không phải cùng một người.

Coi như bây giờ ta nhớ lại trí nhớ của kiếp trước, đối với ta ảnh hưởng bất quá cũng chỉ là giống như xem một bộ phim truyền hình không thú vị, không có gì mới.

Không sai, đây chẳng qua là phim truyền hình nhàm chán.

Sau khi mẫu thân chết, nữ nhi bị phụ thân coi như nam hài đưa đến trại lính nuôi dưỡng, nuôi đến khi mười bảy, mười tám tuổi, nữ hài rời khỏi quân doanh đi ra ngoài. Nàng là vì truy cầu thứ mẫu thân nói, mà người đầu tiên nàng gặp được không phải là công tử, mà là thổ phi.

Còn là một thổ phi áo đen trẻ tuổi đáng đáp không tề, nhưng bộ mặt vô lại.

Thổ phi nói, đáng đáp nàng không tề, không bằng làm áp trại phu nhân của ta?

Hồng y nữ hài cười nói, áp trại phu nhân không dám nhận, không bằng làm nhị đương gia!

Sau đó, hồng y nữ tử bởi vì vô cùng có khí khái nam tử, thật sự thỏa đáng làm nhị đương gia của sơn trại, cùng thổ phi chiếm lĩnh đỉnh núi. Thổ phi cá tính xung động, vô lại lại nóng nảy, tuy nhiên hần cùng nữ hài chung đụng được rất tốt, vẫn không buông tha cho suy nghĩ để nàng làm áp trại phu nhân của mình, cũng nỗ lực với phương hướng này, bọn họ sớm chiều chung sống, giống như người một nhà.

Nữ hài có chút ý động, thường tới chân núi cảm sáo thổi khúc nhạc mẫu thân yêu thích nhất.

Nhưng Hoàng đế lại đột nhiên hạ chỉ cho phụ thân của nữ hài san bằng núi này, nữ tử ngoài ý muốn phát hiện việc này, thừa dịp thổ phi không có ở đây sơ tán mọi người trên núi. Bọn họ vốn là lương dân, vì sinh kế mới không thể không làm thổ phi, mới đầu bọn họ chỉ cướp của người giàu, nhưng phát triển đến bây giờ thế lực đã quá mức lớn mạnh, khiến cho Đường Kim Hoàng Đế cảm thấy có uy hiếp, nhất định phải diệt trừ. Mà lúc này, trong thổ phi đã có người bất mãn với hiện trạng, bởi vì dục vọng mà quên mất chủ tâm lúc ban đầu.

Mặc dù nữ hài đã sơ tán phần lớn mọi người, nhưng cũng đắc tội không ít người, bọn họ muốn giết nàng, nhưng thổ phi trở lại cứu nàng.

Nữ tử muốn đưa cây sáo cho thổ phi, thổ phi cự tuyệt tiếp nhận, hần là người hoàn toàn không có tế bào văn nghệ, cũng không nghĩ đến cây sáo rốt cuộc có ý nghĩa gì, cảm thấy lễ vật này quá mức quý trọng. Một lý do khác là, hần phát hiện thân phận của nữ hài, cho rằng nữ hài lừa gạt hần, hơn nữa còn phá hủy nơi mình một tay xây dựng.

Hần không muốn rời khỏi ổ thổ phi một tay mình sáng lập, cố ý cùng một đám người đã sớm có ý định bắt lương dân nữ tử xuống núi, không cho phép nàng xuất hiện lần thứ hai. Thổ phi cảm giác mình là yêu nữ hài, nhưng nữ hài lại không xứng với tình yêu của hần, nhưng cho dù như vậy, hần vẫn không muốn hận nữ hài, chỉ có thể đuổi nàng ra xa, một mình hoài niệm, khi đó thổ phi trẻ tuổi lại ngu xuẩn.

Sau khi nữ hài tử rời đi, thổ phi không chống đỡ nổi quân đội, rất nhanh hơn phần nửa mọi người hy sinh, thổ phi cũng trọng thương mất tích.

Sau khi nữ hài trở về đã nhớ lại lời của mẫu thân, cảm thấy mẫu thân nói đúng, nàng không nên tìm một nương phu. Một năm sau, nàng quen biết một nam tử ôn nhu, giống như tiêu chuẩn của mẫu thân định ra, nàng quyết định thích hần, hướng về phía một người ưu tú như vậy biểu đạt sự yêu thích của mình, hơn nữa đem cây sáo tặng cho hần.

Nàng cho rằng nàng vốn nên lấy được hạnh phúc, cho dù còn vẫn nhớ đến câu nói kia của thổ phi, không bằng làm áp trại phu nhân của ta?

Nhưng trong ngày thành thân đó, người nàng cho là tốt nhất, lại là người của địch quốc, đâm kiếm vào thân thể nàng.

Lúc này nữ hài mới nghĩ tới, khó trách sẽ có nam tử hoàn mỹ như vậy, bất quá là ngục trang. Nữ tử chết cũng không biết, người nàng gả cho hần là hoàng tử mà địch quốc đưa tới từ nhỏ, mà nguyên nhân nàng bị giết, là bởi vì phụ thân của nàng, cũng là bởi vì nam nhân hoàn mỹ này không muốn cho nữ hài biết mình phản bội.

Tình yêu của nam nhân là ích kỷ, hần biết mình không gánh nổi tình yêu của hần với nữ hài, biết nàng sau khi biết tất cả sẽ hận hần, thậm chí rời khỏi hần, liền dứt khoát giết chết người.

Nam nhân lợi dụng tất cả những người bên cạnh, bao gồm bạch y nha hoàn bên cạnh mà nữ hài tin tưởng nhất. Nàng lưu luyến si mê hần, vui vẻ dâng tất cả mọi thứ đến trước mặt hần, cảm thấy hần ít nhất sẽ cho nàng vị trí thị thiếp.

Nàng cho là, phu nhân bệnh chết cũng không thấy được trượng phu của mình trở lại, là bởi vì không biết tranh thủ. Nếu như yêu một người, nàng không từ thủ đoạn tranh thủ. Nhưng nam nhân lại giết nàng, không ủng hộ tình yêu buồn cười của nàng.

Chẳng qua là, nam nhân có chết cũng không nghĩ ra, hồng y nữ hài cuối cùng, vẫn thích thổ phi.

Mỗi ngày hắn đều thổi khóc trước mộ nữ hài, thổi khúc nhạc nữ hài thích.

Thổ phi cuối cùng vẫn là xuất hiện, hắn thân mang trọng thương đi gặp nữ nhân hắn yêu, hi vọng trước khi chết được nhìn thấy hồng y nữ hài một lần nữa. Nhưng chuyện đời vô thường, quốc gia của bọn họ đã bị địch quốc chà đạp, nữ tử hắn yêu cũng bị trượng phu giết chết, sau khi trượng phu của nàng khôi phục thân phận thậm chí không thể cho nàng một phi vị.

Thổ phi đang nhớ lại cuộc sống tươi đẹp kia, hắn đang ngồi trên cây hoa đào ven đường nhìn xem hôm nay có làm ăn hay không, lại phát hiện đột nhiên cánh hoa bay tán loạn, có người cười khoái mã đã quấy rầy sự xinh đẹp này.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía dưới tàng cây, cũng không phải là hồng y cô nương mỹ nhân tuyệt sắc cười ngơ mà qua, cặp mắt sáng ngời, hồng y phi dương, say mê ánh mắt của hắn.

"Cô bé đáng đáp không tệt, không bằng làm áp trại phu nhân của ta?" Hắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Phải nói nữ hài trong mộng kia là kiếp trước của ta, đừng nói độc giả không tin, chính ta cũng có chút Không tin.

Thật ra ta đã quên mất tính cách ban đầu của mình, chẳng qua làm nữ phụ ác độc nhiều, luôn bị lệch lạc, hiện tại càng ngày càng lệch, ta tỏ vẻ bộ dáng trước đây của ta như thế nào ta đã sớm không thèm để ý rồi. Muốn sống sót trong thế giới này, tính cách nhất định phải khác thường.

Hơn nữa, cho dù đó thực là kiếp trước của ta, hoàn cảnh sinh tồn và tạo ngộ của chúng ta cũng hoàn toàn khác nhau, nếu tính cách còn có thể giống nhau, vậy cũng thật khiến cho người ta ngoài ý muốn. Bị tác giả hãm hại mấy trăm năm, đến bây giờ phản hãm hại, ta không dễ dàng cỡ nào.

Vì vậy, cho dù hiện tại biết được những chuyện kia, cũng chỉ sẽ coi như thấy kết cục diệt vong của nhân vật chính trong một bộ phim truyền hình.

Tĩnh dậy, ta nên làm gì vẫn làm cái đó.

Đồng thời, tâm tình nửa điểm phật phủng cũng không có vì nữ hài kiếp trước mà nhỏ lệ đồng cảm.

Nằm mơ đến bây giờ, ta đã biết nhân vật phản diện hắc y nam đam ta bất quá cũng chỉ là một nam nhân cánh ngọ bất hạnh, nên ta cũng không để ý đến hành động biến thái hắn ăn tro cốt của ta nữa, dù sao hiện tại ta cũng chưa chết.

Cho dù nằm mơ thấy bị kịch, ta đứng lên vừa nhìn thấy quạ đen bị trói thành như vậy, tâm tình liền tốt lên. Coi như những ngày kế tiếp trở nên vô cùng bận rộn, ta cũng không ngại chút nào. Mỗi khi ta mệt mỏi, phải đi hành hạ quạ đen một cái, ta mệt nhọc, nhìn quạ đen đang tỉnh ngủ, ta mất hứng đâm đâm nó một cái mau ngủ nâng cao tâm tình.

Dưới đủ kiểu hành hạ của ta, quạ đen đã sớm không tốt lắm. Hiện tại nó cũng không nói được, mỗi lần thấy ta xuất hiện đều đôi mắt dầm lệ lưng chừng, đáng tiếc đáng đáp nó không mong manh, khiến ta không mềm lòng được.

Rất nhanh, thời gian ta bị hành hạ đã qua!

Hôn lễ vô cùng long trọng, ta bị trang điểm xinh đẹp, mang từ hoàng cung ra ngoài, nha hoàn Lục Trúc đi theo bên người ta, còn có một Tiểu Quan ta đặc biệt nhắc nhở Hoàng đế nhất định phải mang theo để ghi chép cuộc sống của công chúa có hạnh phúc hay không.

Sợ ca đã đi trước một nước, mang theo được ta trốn ché, A Tam lẫn vào trong đội cảnh vệ Hoàng đế tặng cho ta.

Hừ hừ, cho dù đến vương phủ, ta cũng vẫn có thể lực của mình, mới không sợ bị khi dễ. Dĩ nhiên, bởi vì nằm ở thế nhu nhược tương đối được mọi người đồng tình, ta sẽ không biểu hiện quá mạnh mẽ.

Coi như xuất giá, ta vẫn phải mang theo 'mẹ ruột' quạ đen của ta. Lúc này nó nằm trong tay Lục Trúc, ta mới không yên lòng gả ra ngoài mà để nó trong hoàng cung, dù thời điểm trong cung vẫn để cho Lục Trúc và A Tam thay phiên coi coi chừng nó, không để cho nó tìm được bất kỳ cơ hội chạy trốn nào. Dù nó có nghĩ biện pháp thế nào, hôm nay cũng vẫn đang hoàng ngầy ngốc nằm trong tay ta.

Mức độ phồn hoa và phức tạp của hôn lễ ta sẽ không nói đến, dù sao chính là từ nửa đêm hôm qua bận đến nửa đêm hôm nay còn chưa xong. Bị đỡ

bái thiên địa, sau đó bị đưa vào tân phòng. Hôn lễ của công chúa sao có thể giống người bình thường đây? Thủ vệ canh cửa, cung nữ cũng rất nhiều, có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, Vương Gia chẳng lẽ còn dám quang minh chính đại mang theo năm thị thiếp bắt lương đi vào sao?

Nguyên lai trong kịch tình, hôn lễ vô cùng đơn sơ, nhân công cũng không nhiều như vậy, trừ phồn hoa một chút, bá đường vẫn giống như vợ chồng bình thường, căn bản không có ai nhìn. Cho dù công chúa thân là tân nương bị người làm nhục cũng không biết, công chúa cũng không có người của mình, điều này làm sao có thể? Căn bản không phù hợp với thiết định của kịch tình là công chúa thân phận "Cao quý không thể xâm phạm".

Vì vậy, để phù hợp với thân phận, ta rất có yêu cầu.

Mới sẽ không nghe lời cổ tình gây sự của tác giả này, thân là công chúa lại bị người làm leo lên đầu, ngược cũng không mang ngược như vậy.

Sau khi bị đưa vào tân phòng, ta tỏ vẻ ngượng ngùng gọi Lục Trúc tới, để cho nàng đuổi người canh giữ ở cửa đi xa một chút, tránh cho Vương Gia không cách nào đưa năm nữ nhân kia vào. Dĩ nhiên, chẳng qua là đuổi xa một chút, để cho bọn họ trốn kỹ một chút, hơn nữa có thể nhìn thấy tất cả ở đây.

Sau đó, ta để cho Tiểu Quan rất có thiên phú làm gián điệp, cảm giác tồn tại gần như bằng không trốn sau tấm bình phong ở tân phòng của công chúa. Chỗ đó đen như mực, chỉ cần hắt không lên tiếng, không ai có thể nhận ra được ở đó có người.

Đây là một trong những công việc hãn nhất định phải tiến hành, khảo sát vị hôn phu của công chúa rốt cuộc là loại người gì, đối với công chúa có tốt hay không. Dĩ nhiên, điều bọn họ không nên nhìn chắc chắn sẽ không nhìn, khảo sát xong, hắt sẽ rời đi từ cửa nhỏ gần đó.

Mặc dù lần này công chúa gả cho Vương Gia, nhưng cho dù có tước vị trong người, hắt không phải là nhi tử của Hoàng đế, cũng không phải là huynh đệ của Hoàng đế, thậm chí không phải là thành viên hoàng thất, thân phận còn không cao bằng đường huynh đệ của Hoàng đế đâu [1]. Đường huynh đệ người ta còn chú ý làm người, người này chỉ dựa vào thánh sùng liền vô pháp vô thiên, quả thực là tự đưa tới cửa cho ta hãm hại.

[1] anh em con chú bác

Sau khi an bài xong tất cả, ta đội khăn hi trần đầy thỏa mãn ngồi chờ.

Khi ta chờ đến sắp ngủ mất, bên ngoài rốt cục vang lên tiếng bước chân xa lạ. Khóe miệng ta hơi giơ lên, cười đến ngượng ngùng lại nhộn nhạo. Hiện tại tân khách đã sớm tan hết, hắt chậm chạp không đến, dĩ nhiên là muốn lạnh nhạt thờ ơ ta, tính toán muốn ngược ta.

Đáng tiếc hắt rốt cuộc vẫn đánh giá thấp ta, không biết trong mắt của ta, hắt mới phải chịu ngược, mới phải là con mồi ta nhìn trúng.

Cho tới bây giờ ta chính là một thợ săn ưu tú, ta có kiến thức lý luận phong phú cùng kinh nghiệm thực tế.

Hắt mang theo nhiều nữ nhân tới, ta không ngừng nghe được rất nhiều tiếng bước chân, còn nghe được tiếng cười duyên của mấy nữ tử.

Lúc này ngay cả Lục Trúc ta cũng đuổi ra ngoài, thời điểm hắt tới thấy ta một mình cô độc ngồi trên giường mới.

Theo như sự phát triển của kịch tình, lúc này hắt cũng bước nhanh tới đây, kéo tay của ta, quăng ngã ta ở mép giường, sau đó hắt cùng mấy nữ nhân khác chiếm lấy giường mới.

Bởi vì quá mức mong đợi, thân thể ta không kiềm hãm được run lên, cái mông cũng hơi rời khỏi giường. Lúc bàn tay Vương Gia nắm tới, ta thuận thế hướng xuống đất, một chút cũng không nhìn ra là ta có ý thuận theo khí lực của hắt, trên người cũng không bị đụng vào đâu, không bị tổn thương.

Ngã xuống rồi ta lập tức kích động kéo khăn hi đang đội trên đầu mình, mắt mang khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mặt.

Nam nhân này cũng là một nam nhân tà mị đẹp mắt, thân hình cao lớn, cơ thịt bần chắc. Luôn giống loại tác giả yêu thích, hơn nữa, đây là một nam nhân tràn đầy kỹ năng giường chiếu.

Lúc này y phục trên người hắt đã sớm loạn đến không còn hình dáng, bị mấy người bên cạnh lôi kéo. Mấy nữ nhân kia vội vàng phục vụ nam nhân, lại sờ lại cạ lại kéo y phục của hắt, phục vụ đến hắt sáng khoái, đồng thời còn tìm cơ hội thỉnh thoảng trêu ta một cái, biểu đạt ý khinh miệt.

Vương Gia này cũng là như thế, xem thường, coi rẻ trong mắt, thậm chí là chán ghét vô cùng rõ ràng.

Ta nghĩ, Tiểu Quan ghi chép hành động của Vương Gia hiện tại trong tay nhất định bẽ bộn nhiều việc.

Nhìn Vương Gia tìm đường chết như vậy, móng ngọc nhỏ nhỏ của ta hơi che cái miệng nhỏ nhắn khế nhếch, một giọt thanh lệ cứ như vậy duy mỹ rơi xuống.

"Người" Ta run rẩy mở miệng.

Vương Gia, không làm sẽ không phải chết, người sớm muộn sẽ hiểu được đạo lý này!

"Người sao có thể. . . ." Ta tiếp tục mở miệng.

Vương Gia tỏ ý không muốn để ý ta, tiếp tục thân thiết với người bên cạnh. Biểu diễn cởi quần áo cởi quần áo, lấy đồ chơi lấy đồ chơi, căn bản không để

ta trong mắt, cũng không để ý sự tồn tại của ta.

Rất nhanh, phần lớn thân thể mấy người này đều lộ ra ngoài, mấy nữ nhân vô cùng nhiệt tình lấy ngực mình cọ lên bất cứ vùng da thịt nào lộ ra bên ngoài của Vương Gia, thậm chí phía dưới của Vương Gia, rất nhanh, thứ đồ chơi của Vương Gia vừa đứng lên liền co lại còn một tắc.

Lúc này Vương Gia còn chưa nhận ra có cái gì không đúng, chính là người thấy Vương Gia bị ngăn lại một tắc cũng chỉ là lúng túng một cái liền tiếp tục cố gắng.

Kết quả là dưới sự cố gắng của nàng, Vương Gia hết lần này tới lần khác ngăn lại còn một tắc.

Trong lòng ta muốn cười, ngoài mặt vẫn phải duy trì lệ quang dịu dàng, thật là đủ kiêu không tốt. Trường hợp NP không thấy nhiều, so với xem Phim còn kinh bạo hơn nhiều, lúc này ta tuyệt đối không để ý tới nguy cơ bị đau mắt hột! Ta nỗ lực nhìn, nỗ lực đôi mắt đắm lệ mông lung.

Ta nhìn Vương Gia từ lúc mới bắt đầu không tin, rồi đến sau lại không tin gắng sức thử nghiệm, đến cuối cùng điên cuồng ngăn lại một tắc vài chục lần, theo sự co quắp mấy cái của đồ chơi, cái gì cũng không ngăn lại được thêm nữa.

Ta tỏ vẻ bị thương một đôi tay liễu mạng đập xuống, ôi chao, Vương Gia quả thực là tìm đường chết trong máy bay chiến đấu, người thí nghiệm một cái còn chưa tính, đặc biệt thí nghiệm nhiều lần như vậy! Ta đã không biết nên hình dung tâm tình hiện tại của ta như thế nào, không biết Tiểu Quan sau tám bình phong này sẽ viết như thế nào đây?

Nếu như lúc này hân vẫn múa bút thành văn, đại khái cũng có thể viết đến tay rút gân, đây là hình ảnh kích thích đến nhường nào, càng làm cho suy nghĩ của người ta trào tuôn như suối nguồn! Đề tài sáng tác thật tốt, chủ đề thật hay!

Khụ khụ, chú ý tới Vương Gia đột nhiên vung tay lên, một cước đá văng nữ nhân bên cạnh giống như vải rách một qua một bên đi về phía ta, ta gấp rút ngồi thẳng lên, làm xong công tác chuẩn bị bị ỉm bất cứ nơi nào cũng có thể lăn đi. Tiếng bước chân của Vương Gia nặng nề, hân thẳng người, đưa cái đồ chơi không ra được kia tới trước mặt của ta, một tay nắm lấy cầm ta, để cho ta nhìn thẳng vào thứ đồ của hân.

Trước khi phun, ta đồng tình với vật này một cái.

Vương Gia hừ lạnh: "Thế nào, chỉ bằng người cũng dám xem thường Bồn vương? !"

Theo lý ta giùng giàng đứng lên, kinh hoàng lui về sau, gương mặt khóc đến thê thê thảm thảm, triệt để tiến hành đáng thương. Ta thút tha thút thít, lắc đầu : "Làm sao sẽ. Ta làm sao sẽ. Nếu không phải là hôm đó tình cờ gặp Vương Gia, ta cũng sẽ không cực khổ xin phụ hoàng gả đi."

Ta thống khổ nói xong, đưa tay che mặt: "Chẳng qua là, ta không nghĩ tới người chán ghét ta như thế, vì, vì đuổi ta đi mà làm ra loại hành động tổn thương tới mình này. Ta, thật sự hối hận, không nên không cần biết đến ý nguyện của Vương Gia như thế."

Hân kinh ngạc nghi ngờ quét mắt qua ta vài cái, nhưng ta khóc đến quá thảm, quá thật, tuyệt không giống như giả bộ.

Trên mặt Vương Gia các loại xanh đỏ luân phiên nhau, đến cuối cùng lúng túng biến thành khó chịu, dùng sức muốn đẩy ta ra.

Ta theo lực đạo của hân hướng về sau, tuy nhiên không cần thận đẩy ngã một thứ đồ gỗ bên tay, vật bén nhọn gì đó bay về phía Vương Gia, sắc bén kia vừa vịn đụng vào vật hài hòa lộ ra vì Vương Gia không mặc quần.

Vương Gia vô cùng không tốt gào thét một tiếng ngã xuống, một tiếng này của hân làm cho quá thảm, khiến toàn bộ thị vệ bảo vệ ta, cùng thị vệ thiếp thân của hân đều vọt vào.

Ôi chao, tình cảnh không cần quá đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Hôm nay tâm tình của ta đặc biệt tốt, cũng không có cảm giác mình bị vũ nhục một chút nào, dĩ nhiên, ta không cách nào ngăn cản người khác nghĩ như thế, thậm chí còn rất hài lòng khi họ nghĩ như vậy.

Ở trong mắt người khác, thân phận của ta là người bị hại, đội thị vệ của công chúa vừa mới thấy tình huống trong phòng tân hôn đều muốn tiến lên mà chặt Vương Gia kia ra. Rõ ràng là tân hôn của công chúa, trên giường lại nằm năm nữ nhân là chuyện gì xảy ra? Y phục tân nương của công chúa vẫn còn chỉnh tề không một chút loạn, chỉ có lớp trang điểm đã bị nhặt đi, nhưng Vương Gia thì sao? Trừ khoác áo khoác bên ngoài bên trong đều trần trụi! Trên giường rõ ràng có rất nhiều thứ hài hòa mà nam nhân làm ra! Rõ ràng mới làm chuyện gì tốt với mấy nữ nhân ở trên giường!

Khi dễ người khi dễ đến Hoàng thất? !

Thời điểm đội thị vệ đang muốn rút kiếm xông lên, ta bùm mặt uất ức rơi lệ, ngăn cản hành động của bọn họ, thậm chí ngăn cản Tiểu Quan vẫn ần núp không hề có cảm giác tồn tại, nếu không hẳn báo cáo lại chuyện của Vương Gia, Hoàng đế mà biết được thì phải làm sao? Mặc dù ở phương diện khác hẳn tàn lại tàn, cận bã lại cận bã, nhưng đồ kia ta vẫn phải lấy được đã.

Xem ra, ta tất yếu phải khống chế người này trong tay.

Lúc ấy, trong óc ta đã hiện lên rất nhiều độc dược cổ trùng từng dùng để khống chế người, tâm tư không nên quá tầm tối.

Nhưng mặt ngoài, ta chính một tiểu nữ nhân si tình vô hạn, cho dù bị tổn thương như vậy, vẫn không chịu tổn thương Vương Gia, không chịu để cho hân bị trị tội. Trong trường hợp này, ta còn suy nghĩ vì Vương gia như vậy, nhanh chóng để cho bọn họ chuyển Vương Gia đến trên giường sạch sẽ ở một gian phòng khác, hơn nữa còn bảo bọn họ nhanh chóng tìm đại phu, để đại phu xem một chút đồ chơi kia của Vương Gia bị thương thành cái dạng gì.

Ta không đối phó với năm nữ nhân này, ta tỏ vẻ si tình đầy tim đầy mắt đều là hình dáng của Vương Gia, căn bản không có thời gian đi đối phó bọn họ, cứ như vậy gạt những người đó qua một bên.

Sau khi họ phát hiện sau thân ta có đội thị vệ cũng đã bị sợ đến không được, ôm nhau khóc thành đoàn, có thể coi là bọn họ khóc đến nhu nhược nữa đau lòng nữa, cũng chỉ có khiến người chán ghét mà thôi. Đầu tiên là họ không có diễn kỹ tốt của ta, thứ hai là so với công chúa ta đây, họ xem là cái gì? Thứ ba là, phơi thân thể ra như vậy thực sự rất khó có được sự đồng tình, đặc biệt còn nhiều người cùng phôi ra.

Vương Gia cũng không bất tỉnh, cho dù bị thương thành ra như vậy, hân chỉ là cảm giác vô cùng mất thể diện, vô cùng lúng túng, vô cùng tổn thương tự tôn, tính khí đại phát một hồi, còn cầm đồ bên cạnh ném ta, không cho phép ta nhìn hân, cũng không được lại xuất hiện ở trước mặt hân, bảo ta rút ra, hân vừa nhìn thấy ta liền cảm thấy tức giận. Ta khóc thút thít giữa một cái, bị hân mắng chửi đuổi đi, trở về tân phòng đã dọn dẹp xong, đổi ga giường cùng chăn mới.

"Miếu thân thôn" ta làm này khiến cho người ta muốn kiên trì, vì vậy, chỉ cần Sẹo ca hạ đủ lượng, cho dù đồ chơi kia của Vương Gia không bị trọng thương, hân cũng chỉ có thể được một tác mà không cách nào thể nghiệm tốt đẹp của nữ nhân.

Quả thật không nên quá ngược!

Tắm rửa sạch sẽ, để Lục Trúc mang quạt đen tới cho ta ngược một chút, ăn một ít đồ rồi lên giường đi ngủ. Trước khi ngủ, khoe miệng ta đều đang xinh đẹp cong lên, lúc trước người chạy vào tân phòng cũng không ít, cho dù người của ta bên này không nói chuyện kia ra ngoài, người của vương phủ cũng không chừng sẽ nói ra, coi như bọn họ thật sự trung thành, ta cũng chưa nói không để người bên ta nói ra.

Ta bên này vừa tỏ vẻ ta đang bảo vệ danh dự của Vương Gia, bảo vệ Vương Gia không bị Hoàng đế trách phạt, bên kia lại muốn để cho người ta đi tung chuyện xảy ra hôm nay ra ngoài. Khiến tiểu dân chúng phía ngoài biết được nằng công chúa ta đây là cỡ nào rộng lượng cùng hiền lương thực đức, cỡ nào si tình cỡ nào suy nghĩ vì Vương gia. Mà một bên, Vương Gia là cỡ nào cận bã cỡ nào tàn nhẫn cỡ nào vô tình cỡ nào cố tình gây sự cỡ nào hoang đường, thế nào dung túng người bên dưới khi dễ đến trên đầu chính thể một lòng nghĩ cho hân, vân vân.

Chờ danh tiếng của Vương Gia ở dân gian nát không chịu được nữa, ta cũng không tin đến cuối cùng còn không trị được hân.

Tối hôm đó, ta cũng không chuẩn bị tiếp tục xem phim bộ nữa, bởi vì ta cảm thấy đã kết thúc, nhân vật chính cũng đã chết rồi được không.

Mà ta không ngờ, phim bộ lại vẫn chưa xong, hôm nay tiếp tục phát hình.

Có rất ít người người khi đang nằm mơ mà biết mình đang nằm mơ, mà ta bởi vì mỗi lần tỉnh lại đều nhớ rõ chuyện này, từ từ cho dù ở trong mộng cũng biết mình đang nằm mơ. Sau khi phát hiện mình đang nằm mơ, ta bình tĩnh tiếp tục xem phim bộ.

Sau khi nữ nữ hài chết, thổ phi ăn tro cốt cũng đã chết, lục y nha hoàn chạy tới báo thù cũng đã chết, thủ hạ thân như huynh đệ báo thù cho thổ phi cũng đã chết, ta thấy thế liền 囧囧. Thời điểm ta cho rằng rốt cuộc đã kết thúc, thế nhưng thần kì lại xuất hiện.

Đầu tiên là bạch y nam thích thổi sáo, hân cũng không sống tốt. Mặc dù lập công lớn nhưng bởi vì Hoàng đế không phải hân mà là ca ca ruột của hân, sau lại được Hoàng đế ca ca phong Vương, cường chế đi xa tới đất phong, nhưng lại trên đường đi, bị thích khách giết chết. Thích khách rõ ràng cho thấy chữ viết tay của gã hoàng đế ca ca kia, trước khi chết, hân tỉnh ngộ, vô cùng hối hận vì hành động giết người yếu.

Lúc này, bạch y nha hoàn lúc trước chết đi cùng lục y nha hoàn quấn vào nhau, cũng không chịu đầu thai. Với tội nghiệt bạch y nha hoàn phạm phải, phải hai đời đầu thai làm súc sai mới thỏa đ, đây là một trong những nguyên nhân nằng không chịu đầu thai, nguyên nhân thứ hai là một mực chờ đợi bạch y hoàng tử, hồi hân vì sao giết mình.

Mà lục y nha hoàn thấy bạch y nha hoàn hại chết chủ nhân ở chỗ này, trong óc chỉ còn dư lại suy nghĩ bám lấy nằng, cũng không chịu đầu thai, bám lấy trăm năm trực tiếp bám đến xã hội hiện đại. Hoàng tử cũng theo chân bọn họ đến đâu, nhưng căn bản không gặp mặt bọn họ, đây cũng là một người không chịu đầu thai, bất quá hân không đầu thai là vì muốn tìm được chuyển thế của nữ hài, nhưng nữ hài căn bản lại không chuyển thế.

Vì chạy thoát được quỷ sai bắt mình đi đầu thai, hân sống mấy trăm năm cũng hơi có chút pháp lực trên người, vì ngoài ý muốn mà nhập vào một thế giới mới không thuộc về thiên địa nhân, thuộc về đời sau mới xuất hiện. Mà trong thế giới mới, có lại không có vô số thế giới nhỏ, trong thế giới nhỏ lại có vô số thế giới nhỏ nhỏ.

Thế giới mới, là thế giới sáng tác của loài người vì một cơ hội vô cùng hiếm có hình thành nên. Có thể là tiểu thuyết, cũng có thể là Anime, dĩ nhiên cũng

có thể là phim truyền hình phim điện ảnh. Trên thế giới này, nếu nhân vật trong tiểu thuyết cũng viết tiểu thuyết, tiểu thuyết này cũng sẽ trở thành một thế giới nhỏ mới, cứ thế mà suy ra, đây là một thế giới vô hạn tuần hoàn, vô hạn tồn tại.

Trong vô số thế giới mới này, hẳn vô cùng miễn cưỡng cảm thấy sự tồn tại của nữ hài. Thì ra nữ hài mấy trăm năm qua cũng sống ở thế giới mới, đã sinh sống hơn 100 năm. Nhưng bởi vì thời gian trôi qua, nàng đã sớm quên mất tất cả lúc trước, nhưng vẫn có một chút bóng dáng ngày trước.

Bất quá, muốn tham dự vào thế giới này cũng không dễ dàng, muốn xuyên qua không gian cũng không phải là chuyện đơn giản, ít nhất hẳn không làm được.

Sau đó, bạch y nha hoàn bị lục y nha hoàn bám mấy trăm năm, lại tính toán đoạt đi cơ hội đầu thai làm người của lương dân lục y nha hoàn. Người này có chút khôn vặt, cộng thêm trời sanh là người tỉ tiện, lúc nào cũng làm được, không có đạo đức trời buộc, bất quá chỉ cần giữ thủ đoạn với lục y nha hoàn là được.

Chỉ là, cho dù đầu thai, cá tính của bạch y nha hoàn cũng không có gì thay đổi, mấy trăm năm kinh nghiệm khiến cho cách thức làm việc của nàng đã sớm cố định rồi.

Nàng cho rằng mình rất thông minh, thứ mình muốn mình sẽ tranh thủ, không giống những nữ nhân vô dụng kia, chỉ biết cảm thán số mạng.

Ở cổ đại kiếp trước, nàng cho dù được chủ nhân thu dưỡng lại rất biết tranh thủ vì mình, không muốn cả đời làm đầy tớ. Thời điểm phu nhân chết đi, nàng thậm chí cảm thấy phu nhân chết đi là lỗi của phủ nhân, không đủ thông minh, thậm chí ngu xuẩn, còn lấy phương thức ngu xuẩn dạy nữ nhi của mình.

Sau đó, nàng càng sớm có ý đồ dẫn dụ nam nhân, then với sự tin tưởng của chủ nhân đối với nàng, vì một nam nhân, vì tranh thủ sự yêu thích của hắn, làm cho hắn nhiều chuyện vô cùng. Thật ra, nhìn từ mấy chuyện nàng làm, nàng có bao nhiêu thông minh chứ?

Đời này, tính cách của nàng không có gì thay đổi. Thậm chí còn coi trọng người không nên xem trọng, nhà nàng đối diện với một gia đình hạnh phúc, nam chủ nhân hơn ba mươi tuổi, anh tuấn nhiều tiền, điều duy nhất khiến cho nàng cảm thấy tiếc nuối chính là, nam nhân đã kết hôn. Cho dù như vậy, nàng cũng đã cố gắng rất nhiều, nhưng cha mẹ nàng đều không tán thành cách làm của nàng, giam nàng ở nhà.

Sau đó, nàng muốn trả thù xã hội, vì vậy tận sức viết ngược văn, sáng lập một thế giới.

Có lẽ là bởi vì nghiệt duyên của nàng cùng hồng y nữ hài, mỗi lần nghĩ tới ngược người thì trong đầu nàng đều sẽ thoáng qua bóng dáng mơ hồ của một hồng y nữ hài, bất tri bất giác, nàng theo thói quen an bài hồng y nữ hài thành vai nữ phụ. Mặc kệ trước đó nữ hài biểu hiện được bao nhiêu thiện lương, về sau nhất định cũng ác độc đến không được.

Bất quá, dù muốn trả thù xã hội thế nào, cũng muốn tiểu thuyết mình viết có rất nhiều người xem. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng liền đổi trang web lúc đầu, tiếp tục ngược nữ hài trăm ngàn lần, nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn mà tiến vào thế giới mình viết.

Lúc này nàng đã chuyển thế, dĩ nhiên không nhớ rõ chuyện của kiếp trước, cũng không biết mình ngược thật ra là hồng y nữ hài chân chính. Trong lúc vô ý nàng đã vấy bẩn hồng y nữ hài trong thế giới nàng viết, quả thực là nghiệt duyên.

Chỉ là, bị nàng ngược, thiên tính thiện lương của hồng y nữ hài đã sớm không còn, tính tình càng thêm lệch lạc đến không có giới hạn. Vì có thể còn sống sót, vì trả thù mọi người, chuyện gì cũng làm ra được ra.

Nhưng nàng cũng vẫn có ranh giới cuối cùng của đạo đức, sẽ không khi dễ người vô tội.

Bởi vì bạch y nữ hài chấp nhất khôn trụ hồng y nữ hài, hoàng tử mới có thể xác định được tọa độ của mục tiêu, hẳn muốn mang nữ hài rời đi, nhưng bởi vì bản thân bạch y nữ hài cũng tiến vào thế giới này, khiến thế giới này khí thế hỗn loạn, dẫn đến hoàng tử chưa thành công, thậm chí ngay cả tất cả hôn phách đều rời ra. Hẳn chỉ có thể sử dụng ý thức sau cùng đem cây sáo vỡ vụn tạo thành khối đen sì sì, khiến hồng y nữ hài tìm mười hôn phách của hắn trở về.

Thế giới này vừa đúng có mười nam chính, bọn họ là trụ cột tạo thành thế giới này, hôn phách của hoàng tử vừa khéo ám vào đồ vật trên người mười nam nhân. Nhưng quá đáng tiếc chính là, hồng y nữ hài cuối cùng chỉ tập hợp cho hắn bảy hôn phách, chỉ lấy được hai hôn trong ba hôn quan trọng nhất, tự hôn thất bại, mà bạch y nữ hài cuối cùng cũng phát hiện ra sự hiện hữu của hắn.

Ban đầu hẳn chỉ muốn mang hồng y nữ hài đi, kết quả trùng hợp tác giả xuyên qua, tác giả lại chịu ngược chuyện xưa do mình thiết định, dĩ nhiên không chịu thụ ngược, hoàng tử liền giúp nàng một phen, giúp nàng đưa hôn phách vào thân thể một con quạ đen, đem thân thể hoàn mỹ cho hồng y nữ hài.

Tiếp đó, hẳn hóa thân thành khối đen sì sì phụng bồi bên cạnh nữ hài, nhưng cuối cùng nhiệm vụ của nữ hài lại thất bại, hẳn buộc lòng phải dùng hôn phách đã tự lại thật vất vả đưa nữ hài về điểm xuất phát.

Hồi 1: hẳn cũng không đặc biệt yêu cầu đi ngược những nam nhân kia, chỉ là nữ hài chịu khổ nhiều, luôn muốn tặng lại cho bọn họ một chút. Nhưng hoàng tử không ngờ, thổ phi ăn tro cốt thế nhưng cũng ở thế giới này. Bởi vì hắn ăn tro cốt, số mạng vẫn đồng thể với nữ hài, muốn tách bọn họ ra cũng không được.

Hồi 2: hẳn hơi tính toán thổ phi nam một chút, chuẩn bị cho thổ phi nam cơ hội ra sân sớm. Hồi 1: cũng là bởi vì thổ phi nam đầu tiên là quan sát rất lâu, mới từ từ tiếp xúc với nữ hài, mới cùng nữ hài phát triển ra loại quan hệ kia, lần này hẳn không cho thổ phi thêm khởi đầu tốt đẹp nào.

Nhưng khối đen sì sì là vật chết, rất nhiều việc hấn không cách nào không chế. Nhưng hấn lại có thể bịa chuyện, vì vậy hấn trở thành thể tập hợp. Rồi khỏi thể giới này hấp dẫn là rất lớn, hướng chỉ tình cảm của bọn họ còn không quan trọng đến mức độ kia. Nhưng mặc hấn tính hết cơ quan, người bị hấn tính toán lại một chút cũng không phát hiện được, tình cảm nên phát triển vẫn là đang phát triển.

Mang theo phản chính như vậy, vẫn là tính toán tác giả một phen tốt lắm, hoàng tử rốt cuộc bị thể giới này ác ý chơi hư đã khôi phục mấy hồn phách. Sau khi ngược người xong, hấn sẽ lại đưa tác giả trở lại thân thể hiện tại, dù sao mặc kệ nữ hài làm hồng việc thể nào, chịu tiếng xấu thay người khác cũng chỉ có một mình tác giả.

Nhìn xong chuyện xưa này, sau khi xác nhận kiếp trước của mình, tâm tình ta rất phức tạp, ta không ngờ, chuyện xưa này lại phức tạp như thế! Từ người đến quý, lại từ quý đến thể giới sách của người, ôi, không nên quá phức tạp, thiếu chút nữa hôn mê.

Mà Lục Trúc cùng A Tam, thế nhưng cũng là người quen.

Chuyện duyên phận này, thật là rất kỳ diệu. Lục Trúc bị cướp đi cơ hội đầu thai không nán lại phía dưới bao lâu, liền bị Phán quan tìm được, mà Phán quan mặc dù kiếp trước cũng là lẩn vào thổ phi, nhưng trên người không có bao nhiêu tội nghiệt. Sau khi báo thù cho thổ phi biến thái ăn tro cốt thất bại chết đi, khi xuống dưới thì tích cực hoàn lương, một đường thẳng quan, trợ giúp Lục Trúc tìm kiếm tiểu thư thân ái, lại tìm đến một thể giới mới khác.

Kết quả bởi vì quy tắc không gian, hai người cũng bị ép mất đi ký ức.

Ngày hôm sau khi ta tỉnh lại, đặc biệt gọi A Tam tới trước mặt, thần bí nhìn hấn rất lâu, thấy hấn thiếu chút nữa cũng muốn hoài nghi ta coi trọng hấn, ta mới chậm rãi lại có điểm hâm mộ đồ kị oán hận mà nói: ". Lại là một tên quan."

A Tam không giải thích được nhìn ta, Lục Trúc cũng không giải thích được nhìn ta.

Ta thờ dài, thể giới vượt qua phạm nhân các người không hiểu. Ta đột nhiên nghĩ đến, nếu hoàng tử này có pháp lực, như vậy chúng ta không phải cũng có năng lực rồi đi sao, sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể tích cực thử một chút!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Ta đầu tiên là buồn bực phải dùng quý lực như thế nào để trở về hiện thực, rồi lại buồn làm sao để cho Lục Trúc cùng A Tam và Sẹo ca từ từ hiểu được chuyện chúng ta đều không phải là người bình thường, phải nghĩ biện pháp để tới hiện thực. Dĩ nhiên, quý lực là tên ta tự đặt, ta nằm mơ thấy như vậy, toàn bộ chúng ta chẳng phải đều không phải là người sao?

Thiệt thòi ta còn coi mình như người làm mấy trăm năm, thì ra thế nhưng không phải là người.

Như đã nói qua, ta thấy điều kiện tiên quyết cần thiết là, chúng ta thật sự có "Quý lực" này. Nếu không có thì làm sao xuyên qua? Nghe nói xuyên qua không gian là chuyện khó khăn rất khảo nghiệm kỹ thuật, không phải người muốn xuyên liền xuyên, cho dù thật sự xuyên qua, làm không tốt chỉ xuyên đến thể giới nhỏ khác, mà không phải xuyên tới thực tại.

Xem ra, ta nhất thiết phải tụ hợp đủ hồn phách của nam nhân kia để cho hấn mở toạ đàm, Giáo Hội chúng ta làm sao xuyên qua, dù sao hấn cũng có kinh nghiệm xuyên không.

Sau khi nghĩ thông suốt, nhiệt tình của ta đối với nhiệm vụ càng cao hơn rồi.

Nhìn kết cục A Tam từng làm Phán quan đem mình chơi đến trong tiểu thuyết, chơi đến mức quên luôn mình là ai, nói không chừng hàng này đã đem quan cho mất rồi, ta quyết định không ghen ghét hấn nữa, để hấn rời đi. Nghe nói nhân viên công vụ xã hội bên dưới đi làm vẫn còn rất khó khăn, rất nhiều chi phí không tới lượt.

Tiếp đó, mặc phù hợp thân phận ta xiêm áo hoa lệ, khi trang điểm đặc biệt để Lục Trúc làm cho mặt của ta hơi tái nhợt một chút, ta phải đi gặp Vương Gia, biểu đạt quan tâm cùng si tình của ta đối với hấn. Bây giờ đã là vương phi, dĩ nhiên không thể mặt mộc không trang điểm. Rất nhanh, ta liền chuẩn bị xong, mang theo tướng giỏi đặc lực bên cạnh ta.

Nàng bây giờ đã không còn là nha hoàn thiếp thân bình thường nữa rồi, đã thăng cấp thành đại cung nữ đặc biệt chăm sóc ta, phía sau còn mang theo nhiều tiểu cung nữ, tay chân thực nhiều.

Một nhóm người chúng ta hùng dũng ra cửa, sau khi đến chỗ Vương Gia, bị thị vệ canh giữ phía ngoài ngăn lại, nói muốn thông báo cho Vương Gia trước.

Nét mặt Lục Trú không thể nhẫn nhịn, rất nữ hán tử thật thô lỗ tiến lên một bước đem ta bảo vệ ở phía sau "Phì!" một tiếng, trực tiếp phun nước miếng lên mặt người này. Khiến thị vệ giữ cửa cả kinh tròn to cặp mắt, vẻ mặt khiếp sợ, hiển nhiên là lần đầu tiên bị nữ nhân đối xử như thế.

Tiếp đó, Lục Trú hai tay chống nạnh, một bộ trung thành không đành lòng để ta chịu uất ức: "Công chúa nhà chúng ta coi như gặp mặt Đương Kim hoàng thượng cũng không cần thông báo, muốn gặp là gặp, đến nơi này địa vị lại không bằng trong cung rồi hả? Hay là nói thân phận Vương gia nhà các ngươi còn tôn quý hơn so với Hoàng thượng, để cho công chúa nhà chúng ta phải uất ức? Câu đàm thật lớn!"

Bị Lục Trú làm giật mình như vậy, vị bạn hữu kia theo bản năng co lại mở ra, cho Lục Trú cơ hội, một cái liền đẩy cửa đi vào.

Lần này ta tiếp tục bước đi nhu nhược như gió, một chút khí thế cũng không có, cẩn thận đi ở phía sau, đột nhiên Lục Trú kêu lên một tiếng sợ hãi.

Ta vội vàng tiến lên, chỉ thấy trên giường, một nữ nhân quần áo côi một nửa đang nằm trên người Vương Gia, còn không phải là người trong năm người ngày hôm qua. Lại thêm một tiểu quái nữ tới sao? Khóe miệng ta khẽ cong, vẻ mặt liền thay đổi trắng xanh, biến thành bị tổn thương nặng nề, trong mắt ba quang doanh doanh.

Từ tin tức ta nhận được, món đồ kia của Vương Gia bị thương mặc dù không nặng đến mức bỏ đi, nhưng cũng không coi là nhẹ, phải tu dưỡng một thời gian, không thể tiến hành loại vận động này. Bất quá, hần muốn dùng tay thì vẫn có thể. Nhưng mặc kệ hần làm cái gì, ở trong mắt ta đều không có gì khác biệt với tìm đường chết, ta chỉ là rất hối hận, lần này không mang theo Tiểu Quan bên người.

Nhưng dù như vậy, ta cũng sẽ tạo ra một chút sự cố khiến người ngoài đều có thể biết.

Trừ trên giường nằm, dưới giường còn có một nữ tử xinh đẹp theo phục vụ.

Họ vừa nhìn ta đây nhất gan khiếp nhược, còn đáng thương núp ở sau lưng cung nữ, ánh mắt xem thường ta của từng người không nên quá rõ ràng như vậy chứ.

Những người này đối với thân phận công chúa của ta còn chưa có nhận thức đặc biệt rõ ràng, cũng thế, mặc dù Hoàng đế một mực tìm ta, mà ta cũng đột nhiên xuất hiện. Điều này cũng dễ dàng cho ta giả vờ yếu ớt, dù sao cũng là tới từ dân gian, có thể có bao nhiêu kiên thức, có bao nhiêu khí thế? Nói rõ là một người dễ bị khi dễ.

Mà bên cạnh ta, trước mắt xem ra khó khi dễ nhất cũng chỉ là đại cung nữ bảo vệ ta Lục Trú mà thôi.

Đối với việc chúng ta đột nhiên xông vào, Vương Gia tỏ vẻ rất không cao hứng. Nhưng hần vẫn không giống lần trước một dạng giận dữ hoặc là đuổi ta. Hiển nhiên, lúc này hần đã tỉnh táo lại. Bất quá, hần tỉnh táo lại liền cùng nữ nhân khác ân ái ái ái để kích thích ta, coi ta như người vô hình hoặc là không tồn tại.

Lúc này hần cũng không cho ta nửa ánh mắt, tiếp tục trêu chọc nữ nhân nằm ở trên người hần, cũng để nữ nhân ngồi chồm hổm ở bên giường tiếp tục giúp hần nắn vai, không cần để ý tới sự tồn tại của ta, ý vị vũ nhục mui phần.

Đáng tiếc, ta không phải người cổ đại thuần túy, nhưng đáng tiếc hơn chính là, ta không phải thật sự thương hần, sẽ không bởi vì hần cùng nữ nhân khác ân ái mà cảm thấy đau lòng khổ sở ngược tâm. Ta cho rằng loại biện pháp ngược nảo tàn này, chỉ có thể ngược đến người thật lòng với hần, rất dễ nhận thấy ta không phải người như vậy.

Lấy hành vi hiện tại của Vương Gia, đã được tính là ái thiếp diệt thế rồi. Ta nhìn thân thể tàn tạ của hần kiên định ra sức biểu diễn, thậm chí ra sức bán nhan sắc của mình cùng nữ nhân của mình trước mặt nhiều người ta mang tới như vậy, không khỏi cho bộ não tàn của hần một cái vỗ tay.

Thời điểm nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy còn có thể chuyên tâm như thế, quả thật lợi hại.

Có lẽ là nghe được bên chúng ta nửa ngày không có động tĩnh gì, Vương Gia hình như có chút nghi ngờ, chơi đùa nữ nhân trên người rên rỉ liên tiếp, đồng thời hần miễn cưỡng xoay người nhìn về phía chúng ta bên này. Ánh mắt hần đột nhiên trừng lớn, rõ ràng hiện tại mới phát hiện người ở hiện trường hơi nhiều, sắc mặt hần nhất thời liền thay đổi.

Ai ôi! Xem ra ta đã đánh giá cao độ nảo tàn của hần rồi, mới vừa rồi hần chỉ là chú ý tới ta cùng Lục Trú, căn bản không chú ý tới vài người phía sau chúng ta.

[Pass chương 103: hai chữ số, số tra nam trong truyện]

Thấy hần nhìn đến, ánh mắt ta ướt át, cắn môi dưới, đáng thương đến không được. Đừng tưởng rằng giả bộ đáng thương là chuyện rất không có hàm lượng kỹ thuật, trình diễn nét mặt này có yêu cầu vô cùng cao.

Bởi vì ta có gương mặt hoàn mỹ lừa người, vóc người cũng hoàn mỹ, mặc dù đáng người nhỏ nhắn, nhưng chỗ cần hoàn mỹ đều hoàn mỹ, cho dù là mặc y phục phức tạp lại tầng tầng lớp lớp, cũng không chút nào ảnh hưởng tới ta biểu hiện ra mỹ cảm. Mà lúc này, vì ra vẻ cao quý tương phản, mặc dù ta rõ ràng mang đồ trang sức trang nhã sắc mặt vẫn có chút trắng bệch.

Rõ ràng ta không làm gì sai, lúc này lại ánh mắt lộ vẻ áy náy cùng khổ sở, trong ánh mắt ướt át lại không mang theo trách cứ, là một loại tư thái yên lặng tính toán nuốt khổ sở vào trong lòng. Không có một chỗ cường thế, hoặc là làm cho người ta cảm thấy có điểm uy hiếp.

Một đôi ngọc móng trắng bệch nắm thật chặt khăn tay, thấy Lục Trú hướng lên trước phát giận, lập tức vội vàng giữ nằng lại. Nhưng bởi vì ta hiện tại rõ

ràng bị tổn thương, bước chân nhất thời không yên, thiếu chút nữa bị Lục Trúc lôi kéo ngã xuống phía trước.

Bộ dáng của ta ngay cả thị vệ thiếp thân của Vương Gia cũng có chút lộ vẻ cảm động, Vương Gia dĩ nhiên cũng thế, bất quá, hấn dao động cũng chỉ là trong nháy mắt, vẫn như cũ coi ta như là cò Hoàng đế an bài, quyết định ngược ta tới cùng. Từ trong ánh mắt của hấn, ta có thể rõ ràng phân tích ra ý nghĩ của hấn, mà trong kịch tình, hấn cũng làm như vậy.

Dĩ nhiên, nguyên nữ chính không giàu hàm lượng kỹ thuật biểu diễn như ta, chẳng qua là khóc đến thê thảm, oán giận không công bằng, chất vấn Vương Gia tại sao muốn đối xử với nàng như vậy. Khi Vương Gia tuyên bố tuyệt đối sẽ không yêu nàng, thậm chí sau khi nói nàng bất quá chỉ là một quân cờ đáng thương bị vứt bỏ, nguyên nữ chính ngay cả hơi sức phản kháng cuối cùng cũng không có, chỉ có thể bị ngược.

Hừ hừ, mặc dù ta cũng đi con đường nhu nhược, nhưng rõ ràng ta tăng thêm rất nhiều thiết định.

Rất nhiều vai nam chính đều rất thích thiết định si tình, tỷ như ta từng một lần nào đó gặp qua hấn sau đó vừa thấy đã yêu thề nguyên không thay đổi, cho dù hấn tổn thương ta như thế nào, ta vẫn vô cùng thương hấn. Cho dù hấn có nhiều nữ nhân vô cùng, ta cũng sẽ chỉ rất đau lòng, lại sẽ không ghét hấn, hoặc là hận hấn.

Nhưng ta sẽ chỉ hèn mọn trước mặt người yêu, tại những nơi khác, ta đúng là một công chúa cao quý đạt tiêu chuẩn! Tương phản như vậy, cho thấy tình yêu cùng quyết tâm của ta đối với, có thể làm cảm động nam nhân chủ nghĩa đại nam tử như vậy. Ở bên ngoài cao quý cường thế, ở trước mặt mình như chim nhỏ nép vào người, muốn gì được đó, tâm lý của nam nhân a.

"Người tới đây làm gì."

Mặc dù rõ ràng biết ta tới thăm bệnh, Vương Gia lại biểu hiện vô cùng lạnh lùng, tràn đầy tâm tình không hoan nghênh ta, chỉ sợ người khác không biết hấn chán ghét ta.

Thấy hấn rút cuộc nói chuyện với ta, ta mới cẩn thận mở miệng, lông mày từ từ cau chặt, lo lắng trong mắt không nên quá rõ ràng, ngay cả khóe mắt ướt át cũng càng thêm nổi bật, khóe mắt hồng hồng, cùng với làn da trắng nõn đến gần như trong suốt, không cần quá đáng thương.

"Ta, ta muốn đến xem Vương Gia thế nào." Ta nhỏ giọng nói xong, mang theo chút lầy lờn: "Xem ra thương thế của Vương Gia cũng không nặng, ta mang đến một chút thuốc, hi vọng giúp ích cho Vương Gia." Tiếp đó, ta lộ ra nét mặt lưu luyến không rời tới: "Sau đó, ta liền cáo lui."

Nói xong, ta phát phát tay, để cho người bên cạnh ta đem một hộp gỗ trình lên.

Vương Gia nhìn cũng không nhìn đồ ta mang tới, trực tiếp nói với thị vệ bên cạnh: "Ném ra ngoài."

Về mặt của hấn đặc biệt lạnh lùng cao ngạo, thị vệ dưới mệnh lệnh lạnh giọng của hấn không thể không nhắm mắt tiến lên.

Thấy vậy, nét mặt của ta cũng không tốt rồi. Mà vì làm hậu thuẫn kiên cường của ta, Lục Trúc hoa lệ xuất hiện trước màn ảnh lần nữa.

"Vương Gia, người đây là ý tứ gì!" Nàng cả giận nói.

Vương Gia về mặt giấu cợt nhủ mày: "Không cần ý tứ."

Vương Gia cũng bày tỏ thái độ rồi, hai nữ nhân bên người hấn tại sao có thể không nắm chặt cơ hội này, vì vậy một trước một sau cũng lên tiếng.

"Vương phi, nơi này có hai muội muội chúng ta là đủ rồi, người chính là ở đâu liền trở về đó đi, nếu chọc giận Vương Gia nên làm thế nào cho phải, người cũng không muốn khiến Vương Gia bệnh tình tăng thêm chứ?" Nữ tử kêu mỹ vừa nói, vừa nhu nhu tựa vào ngực Vương Gia, khiến tay Vương Gia theo cô áo của nàng mà vào, vuốt ve vùng đầy đặn của nàng, vừa khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, phát ra âm thanh mập mờ, ý vị quyến rũ mui phần.

Mà một nữ nhân khác cũng không cam chịu rơi ở phía sau, một đôi tay xoa xoa bả vai, liền xoa đến trong quần áo Vương Gia, vừa mờ mờ nói chuyện với ta: "Vương phi, nơi này cũng không có chỗ cho người ra sức."

Ta không nói lời nào, chỉ là cắn môi dưới, mắt đỏ hồng, lưng túng bị thương nghiêng đầu qua một bên, không tiếp lời, cũng không trực tiếp rời đi. Một bộ phải chờ Vương Gia tự mình đuổi mới bằng lòng chấp nhất rồi đi, bộ dáng si tình, lại bị tổn thương. Từ chỗ của ta, có thể nhìn thấy thị vệ đi về phía chúng ta để vứt đồ cũng vô cùng không đành lòng rồi.

Ta nghiêng nghiêng đầu, lại không nhìn được quay đầu lại nhìn Vương Gia, vừa hay nhìn thấy hấn mặt trầm như nước nhìn ta, trong mắt thoáng qua một cái gì đó, ta không bắt được. Đại ý là dao động, cảm giác là như vậy, bất quá hiển nhiên hấn rất kiên định, kiên quyết mập mờ cùng hai người bên cạnh.

Ta len lén đưa tay chọc ngang lưng Lục Trúc một cái, mọi người chỉ thấy nha hoàn phía trước ta đột nhiên bạo khởi, lớn tiếng phân phó nói: "Người đâu! Đem hai tiện nhân dĩ hạ phạm thượng này bắt lại!"

Tại chỗ vốn chỉ có mấy nha hoàn, tuy nhiên từ góc tối đột nhiên nhảy ra thêm vài nam nhân trưởng thành, bọn họ xông tới thật nhanh, bắt người của Vương Gia lại, dưới tiếng kêu kinh hoàng của hai nữ nhân đó, vô cùng nhanh chóng đem hai người xiêm áo không ngay ngắn đặt ngay tại trước mặt ta cùng Lục Trúc.

Canh phòng nơi này của Vương Gia vô cùng lỏng lẻo, chúng ta nhất cử đắc thủ.

Hai nữ nhân bị cưỡng ép ấn xuống đất, gãy gập không đứng lên, hai nam nhân này không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, hai nữ nhân rất nhanh bị đau kêu thành tiếng.

"Vương Gia cứu ta, các người đang làm gì! !"

"Vương Gia cứu mạng, trên người Ngọc Nhi đau quá!"

Cho dù hai nữ nhân kinh sợ kêu to, âm thanh cũng là mềm mại đáng yêu.

Không đợi Vương Gia nói chuyện, ta lập tức kéo Lục Trúc một tiếng, lo lắng nói: "Người đang làm gì?"

"Họ cũng chỉ là hai tiện thiếp đề đẳng thôi, nhìn thấy Vương phi không hành lễ thì cũng thôi đi, lại trong mắt không có người như thế, thậm chí nói năng lỗ mồm! Phải biết, ngài không chỉ là vương phi, còn là công chúa cao quý duy nhất, họ làm sao dám!" Lục Trúc rất kích động nói, cùng ta đối diện.

"Chuyện này, vẫn là không nên làm khó các nàng." Ta uất ức cầu tình.

Lục Trúc lại kiên trì lễ pháp, nhất định trừng phạt các nàng.

"Duy trì pháp luật, là chức trách của nô tỳ! Người tới, đưa các nàng và miệng 50 cái!" Lục Trúc tức giận nói xong trước một câu, đột nhiên lại dừng một chút, tiếp đó khí thế càng sung hơn nói: "Mỗi người và ngực 100 cái!"

Xin hỏi, ngực và như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Chuyện và ngực ta "vô lực ngăn cản", vẫn bị cứng rắn quyết định tiến hành.

Nhưng Vương Gia sẽ để cho những người đó đơn giản như vậy mà đánh thị thiếp tâm ái của hần sao? Dĩ nhiên không thể! Vì vậy, thời điểm ta nỗ lực nắm ba vai Lục Trúc nói không nên, thời điểm thị vệ cứng rắn nâng mặt hai nữ nhân kia lên để cung nữ tiến lên và miệng trước, thời điểm hai nữ nhân kinh ngạc mau chóng khóc thút thút hoàn toàn không có hình tượng, Vương Gia soạn soạn bạo khởi!

"Các người muốn làm gì!" Hần giận giữ trợn mắt lên nhìn!

Làm trợ thủ đắc lực nhất của ta, Lục Trúc không sợ cường quyền chống đỡ: "Nô tỳ cũng muốn hỏi Vương Gia một chút là muốn làm gì, hai người kia là thân phận gì, công chúa của chúng ta, vương phi của chúng ta là thân phận gì, chẳng lẽ ngài không biết! Theo như lễ nghi mà nói, thời điểm vương phi xuất hiện họ phải quỳ xuống đất nghênh đón, thậm chí ngay cả nhìn thẳng công chúa cũng là hành động vô lễ, nhưng bọn họ không những không như thế, còn mở miệng châm chọc, không để công chúa trong mắt, cũng không chút nào thừa nhận thân phận của vương phi. Chẳng lẽ đây tất cả là ý của Vương Gia ngài sao? Như vậy ta xin hỏi, Vương Gia, ngài họ gì?"

Vương Gia họ Cận, không phải dòng họ quý tộc thượng lưu, hơn nữa không thể xưng thế gia, nghe nói là lúc Đường Kim Hoàng Đế đăng vị giúp sức, mà được tước vị. Trong miêu tả của tác giả, vị này không phải người có bối cảnh để chống lưng, mà là hoàn toàn thực lực, nhưng bởi vì phản diện tình yêu cùng ngược tương đối nhiều, thực lực của hần, thật đúng là làm cho người ta không biết nên tìm từ đâu.

Lục Trúc nói thế, cũng là trực tiếp nhắc nhở, Vương Gia còn chưa lớn bằng công chúa đâu, tại sao hần lại đối xử lãnh khốc với ta như vậy? Tại sao dung túng hai thị thiếp khi dễ đến trên đầu ta, chê cười ta? Ngay cả chính hần cũng không có tư cách này, mà hai nữ nhân kia lại có tư cách này sao?

Mặc dù Hoàng đế coi trọng Vương Gia, nhưng về mặt thân phận, công chúa ta coi như hạ giá rồi.

Ta là hài tử duy nhất của Hoàng đế, là do hoàng hậu sinh ra, công chúa chính thống, hần dựa vào cái gì?

Dù Vương Gia là loại thông minh nhưng gấp gáp, cũng nghe hiểu được lời này của Lục Trúc là có ý gì. Sắc mặt hần nhất thời đen thui đen thui, sức lực lớn đi về phía trước, mở miệng rống: "Người đầu, đầu đi nơi nào, lần tới đây cho Bồn vương!"

Theo một tiếng hần rống to, nhóm lớn thị vệ vọt vào, vây quanh chúng ta.

Vương Gia đầu tiên là bộ mặt chán ghét nhìn lướt qua Lục Trúc, tiếp đó là đem ánh mắt chán ghét hơn đặt ở trên người ta, một bộ lão tử là nhất lão tử là thiên hạ vô địch, hướng về phía đoàn người chúng ta nói.

"Đem bọn họ ném ra ngoài, bao gồm cả vương phi ghen tị này, giam nằng vào phòng chứa củi! Nơi này là Cận vương phủ, không phải hoàng cung, không phải là nơi các người có thể phách lối, cho dù là công chúa, gả vào vương phủ chính là người của vương phủ, làm như thế nào do Bôn vương quyết định!" Hần vừa khí phách vừa thông suốt phân phó, chỉ thẳng hướng ta: "Người đã phạm vào một trong thất xuất [1], Bôn vương hoàn toàn có thể lưu người!"

[1]: một trong bảy điều cấm kị của người làm vợ

Mắt của ta mang khiếp sợ, nước mắt soàn soạt tuột xuống, không tiếng động rơi lệ, nhìn Vương Gia. Một bộ không ngờ Vương Gia thế nhưng lại lạnh lùng vô tình như vậy, thậm chí bức hiếp an bài tội danh cho ta, thậm chí lấy lưu khí tới uy hiếp ta. Trong ánh mắt bị thương của ta, ta dường như cũng có thể mơ hồ nhìn thấy đao bên cổ hần.

"Làm sao người có thể." Ta nhỏ giọng nói: "Đây hoàn toàn là muốn gán tội cho người khác!"

Vương Gia dĩ nhiên biết đây là mình bức hiếp đè ép, chỉ sợ mục đích chủ yếu của hần chính là muốn để cho chúng ta thấy rõ những kẻ từ bên ngoài đến chúng ta mặc kệ lúc trước thân phận có bao nhiêu cao quý, đến vương phủ sẽ phải ngoan ngoãn nghe hần lời nói, không thể phản kháng hần, hần mới là chủ nhân của nơi này. Mấy người chúng ta căn bản là không tính là cái gì, nhảy nhót cũng chỉ là tự tìm đường chết.

Nhưng nếu theo như hần đoán, ta là con cò mà Hoàng đế muốn kiểm chế hần mà đặt ở bên người hần, hần đây không phải là đang công khai đánh vào mặt hoàng đế sao? Công khai bày tỏ nói Hoàng thất trong mắt hần căn bản chẳng đáng là gì, cái gì công chúa hần muốn đánh liền đánh, muốn chửi liền chửi, bóp chết công chúa nằng cũng tựa như giết chết con kiến sao?

Cứ như vậy, hành vi hiện tại của hần cũng không chỉ là đơn giản khiêu khích Hoàng thất rồi.

Nhưng tác giả an bài người này nào tàn như thế, ta cũng không có biện pháp.

Vương Gia tựa hồ cảm giác được như vậy còn chưa đủ hả giận, chưa hoàn toàn tìm được mặt mũi đã mất của hần trở về, lần nữa mở miệng nói: "Người tới, đem nữ nhân này và miệng 100." Hần chỉ vào tường giới số một của ta Lục Trúc nói.

Nhân thân của ta sâu sâu, thời điểm người của Vương Gia muốn tiến lên thì ta soàn soạt rút kiếm từ bên hông thị vệ bên cạnh ra. Ánh lạnh chột lóe, kích thích những người bên cạnh theo bản năng lui về phía sau một bước.

Ta một tay lau sạch nước mắt trên mặt, một tay cầm kiếm, nhắm thẳng vào Vương Gia.

Vương Gia vẻ mặt khinh thường cùng khinh bỉ, lại nhìn thấy ta đặt kiếm vào bên cổ trắng nõn cổ thì con ngươi co rút lại, không nhìn được tiến lên một bước: "Người muốn làm gì?"

"Ta thương người." Ta đột nhiên thay đổi thành độ đáng nhu nhược, ưỡn ngực thẳng lưng: "Đã từng, ta cho rằng người là một nam nhân đích thực, một nam tử hán hiếm thấy, khiến cho ta vô cùng ước mơ. Cho dù ở trong cung chỉ có thể thỉnh thoảng xa xa nhìn người một cái, đã cảm giác thỏa mãn. Thật vất vả quyết định muốn gần người hơn một bước, lúc này mới mặt dày ngán khăn vạn cầu, khiến phụ hoàng đi hỏi ý của người. Thật ra ta không ôm hy vọng gì, ai ngờ phụ hoàng lại nói cho ta biết người đồng ý, ta rất vui mừng, hưng phấn đến không chịu được, suốt hai tháng cũng không ngủ ngon giấc, nhưng thực tế lại đánh ta một bạt tai lớn như vậy."

Ta trầm giọng nói xong, khẽ cúi đầu, nước mắt không tiếng động lại cuộn trào mãnh liệt. Ta cắn môi dưới, đem đôi môi tái nhợt cắn được đỏ tươi, cắn sứt da môi mỏng, bộ dáng đau đến cực hạn đã không còn cảm thấy gì nữa, khiến màu sắc đỏ tươi chảy từ khóe môi xuống.

Ta dùng gò má duy mỹ cùng máu tươi chấn động để cho mọi người đều dừng động tác lại, lại ngẩng đầu nghiêm túc nhìn về phía Vương Gia: "Ta không nghĩ tới, ngài lại là một người khiến cho ta thất vọng như thế. Ta vô cùng hối hận, vô cùng hối hận đưa ra loại thỉnh cầu vô lễ lại mặt dày như thế với phụ hoàng." Ta không để ý đến máu tươi ở khóe miệng, đem đau đớn cực hạn sau thâm tình cùng bị tổn thương tiến hành tới cùng, nước mắt hoàn toàn làm ướt mặt đất phía bên ta cùng phần y phục trước ngực.

Ta nắm tóc bên vai, một kiếm xướt qua, tóc đen đứt đoạn, tán lác trên đất.

Dĩ nhiên, ta không phải muốn xuống tóc làm ni cô cực đoan như vậy.

"Từ nay về sau, khát khao cùng yêu thích từng tồn tại của ta đối với Vương Gia, giống như tóc đen này không cách nào nhận trở về, cắt đứt từ trên thân ta. Ta sẽ không cố ép mình quên, hoặc là không đếm xỉa tới vũ nhục của ngài với ta ngày hôm qua, cũng sẽ không tức giận, bị thương, lo lắng vì vậy nữa. Từ nay về sau, ta không gặp người nữa, không xuất hiện trước mặt người nữa. Đối với người không nghe, không thấy, không nhìn, không thích, không ghét. Sẽ không chọc giận người không vui nữa, sẽ không 'phạm vào một trong thất xuất' nữa, chỉ cầu Vương Gia xem ta dù gì cũng là công chúa, lưu lại chút mặt mũi cuối cùng cho ta, cho ta một không gian độc lập trong vương phủ."

Nói tới chỗ này, Lục Trúc hoàn toàn có thể tự động nhận diện.

Nàng một cái đánh tới, mặt đỏ hồng, tay dùng sức bắt được bả vai ta đã đoạt đi vũ khí sắc bén, không cam lòng lớn tiếng nói: "Công chúa, cần gì phải như thế. Ban đầu nên nghe nô tỳ lời nói, ngài còn trẻ, cần gì vội vàng để cho người ta vũ nhục như vậy. Nếu không phải như thế." Nàng nói xong, đột nhiên hung hăng quét người chung quanh mấy lần: "Ta như thế nào lại so đo cùng hai tiểu tiện nhân này!"

Nói xong, đầu nàng lại chuyển trở lại, bưng lấy mặt của ta đau lòng vì ta lau nước mắt, lau máu ở khóe miệng: "Ta thương công chúa điện hạ, từ nhỏ đã lưu lạc dân gian, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, vốn tưởng rằng trở thành công chúa sẽ được hạnh phúc, như thế này còn không bằng trở về dân

gian."

Ta vô lực lắc đầu, sau khi ta cứng rắn đi qua lại lần nữa mềm yếu thì thị giác cùng hiệu quả tâm lý càng thêm mãnh liệt hơn lúc trước.

Sau đó, mọi người đồng tình trái tim bản sẽ ngã về phía ta bên này, nếu chuyện của chúng ta bị thổi phồng ra ngoài, hừm hừm.

Ta khắp người mất mát, khắp người bị thương, bộ dáng mặc kệ là trong lòng hay là bên ngoài đều bị trọng thương, cho mọi người một bóng lưng vô cùng bi thương, bị Lục Trúc đỡ từ từ đi ra ngoài, đồng thời cũng muốn mang theo những nha hoàn kia. Dĩ nhiên, chuyện không thể nào kết thúc dưới cách thức thỏa hiệp bị kịch của ta.

Hai nữ nhân trên đất còn chưa kịp phát ra âm thanh may mắn chuyện cuối cùng kết thúc họ không cần phải chịu phạt, Vương Gia lại chợt bắt được tay của ta, dùng sức kéo ta qua.

Ta quay đầu, nhìn đến hấn trong tay thế nhưng cảm đoạn tóc ta cắt.

Ta sững sờ nhìn hấn, trong mắt không biết nên vui hay bi.

Về mặt Vương Gia rất là phức tạp, ánh mắt hấn phát sáng nhìn ta.

"Người thích Bồn vương."

Ta từ từ quay đầu, sắc mặt trở nên trắng bệch, một bộ cho là hấn lại muốn giễu cợt ta, hoặc là xem thường hình dáng của ta.

"Người thích Bồn vương, cho nên thật lòng cầu được thành hôn cùng ta?" Vương Gia lại mở miệng ngay sau đó.

Nam chính trong thế giới này đều thích kiểu nhu nhược, nếu như nhu nhược lại si tình lại giàu có, vậy thì càng thêm phân ròi. Mặc dù bọn họ thích nhu nhược, nhưng cũng không thích tượng gỗ. Từ diễn xuất tới tính tình ta đều hoàn toàn phù hợp với kiểu bọn họ sẽ thích, có thể dễ ý.

Mặc dù Vương Gia trước đây chưa từng gặp ta, nhưng thấy được lần giải thích đau lòng này, sẽ vô cùng khắc sâu hiểu rõ đối với sự si tình của ta. Mà sau khi hiểu được sự si tình của ta, sự bài xích của hấn sẽ thay đổi, sẽ cảm động, sẽ bắt đầu chú ý tới bộ dạng của ta, nước mắt của ta, nhãn thần của ta, cách nói của ta, ta chỉ thâm tình nhìn một mình hấn.

Cho dù lúc này ta không nhìn hấn, nhưng mà cũng chỉ bởi vì sợ lại bị tổn thương.

Nếu quả thật không muốn thích hấn nữa, ta cần gì phải làm mất dây tiếp tục lưu lại vương phủ? Đây không phải là khẩu thi tâm phi, tâm còn tồn tại vọng tưởng thì là cái gì? Loại bộ dáng này làm cho người đau lòng, dễ dàng đem cảm động tiến hóa thành động lòng nhất.

Lúc này, hấn nắm tay ta, một tay cầm tóc của ta, còn ngửi một cái, hoàn toàn thay xuống sự chán ghét trong mắt, ngược lại đổi lại một loại ánh mắt tựa như động lòng.

Lông mi ta giật giật, làm bộ không phát hiện cử động của hấn, lại đột nhiên nghe được trong cổ họng hấn phát ra tiếng cười yếu ớt, mang tai không khỏi khả ái đỏ lên.

Ta há miệng, vừa muốn nói gì, hai nữ nhân còn quỳ trên mặt đất lại như bị người đạp xuống, đột nhiên kêu lên sợ hãi.

Không cần quay đầu lại, ta biết ngay các nàng là thật sự bị đạp rồi.

Trong mắt ta mới dâng lên ánh lửa hi vọng, nghe âm thanh của các nàng đồng thời ảm đạm xuống.

Người cơ trí bên cạnh, đột nhiên lại gần hỏi Vương Gia: "Vương Gia, hai người này nên xử trí như thế nào."

Mặc dù Vương Gia mới vừa nói muốn đối phó bọn Lục Trúc, nhưng bởi vì ta ngắt lời thành công, tuy nhiên hấn cũng không nói nên xử trí hai người đang quỳ trên mặt đất như thế nào, cũng không nói bỏ qua cho bọn họ.

Huống chi, hiện tại hấn còn thấy được nét mặt ảm đạm thất vọng của ta, tâm cứng rắn hơn nữa lúc này cũng nên mềm nhũn rồi, đau xót rồi.

Quả nhiên, sau khi xác nhận cảm tình của ta, xác nhận ta không phải con cờ của hoàng đế, hấn đối với nữ phụ vẫn giống như thiết định, vô cùng lãnh khốc vô tình.

"Phạt như cũ!"

Lục Trúc nghe được, thật nhanh kêu hai nha hoàn vác người nhỏ nhấc đi vào, chiều cao của họ mới 1m5, bộ ngực trở mã cũng không có gì đặc biệt, nhưng tay lại cầm một phiến gỗ thật mỏng. Họ hướng về bộ ngực của hai nữ nhân trên đất kia bắt đầu làm nhiều việc cùng lúc, hung tàn đến cho dù là ta cũng trừng lớn cặp mắt, rõ ràng lộ ra bị đáng về bị dọa sợ.

Mặc dù Lục Trúc nói là vả ngực 100 cái, nếu chia cho hai bên, nên là mỗi bên 50 cái, nhưng không biết tại sao không ai nhắc nhở nha hoàn dùng hình, dẫn đến hai nữ nhân mỗi bên đều bị đánh một trăm cái, mỗi người tổng cộng bị hai trăm cái, phía trước cũng sưng lên, đang kinh ngạc khủng bố kêu khóc, một chút đáng về nhu nữ cũng không có, chỉ cầu nhanh ngắt đi một chút.

Đây quả thực là, đau xót cắt ngực!

Sợ rằng, họ sẽ có một thời gian rất dài đều không cách nào ra khỏi cửa.

Lục Trúc rất hiểu cái gì gọi là "lùi lại mà cầu việc khác", miễn và miệng.

Ta nhu nhu nhược nhược một bộ không đành lòng nhìn lại, để tránh và miệng để diễn tả sự tha thứ của ta. Sau đó, ta liền thật sự mang người rời đi nha.

Ta nghĩ, ngày mai bát kinh kinh thành sẽ rất đặc sắc. Cái gì ái thiếp diệt thê, còn muốn đem thê từ nhốt vào phòng chứa củi vân vân.

Mặc dù hần không thành công, nhưng người bên ngoài mới mặc kệ chân tướng là gì! Bọn họ cần chính là đề tài! Mà chuyện chúng ta bên này đánh người ngược lại không phải là rất quan trọng, dù sao, thân phận chênh lệch ở chỗ này.

Hơn nữa, chúng ta còn có lí do thích đáng, không phải không giải thích được tìm tiểu thiếp phiền phức. Tiểu thiếp tìm đường chết, chính thê phản kích, trượng phu ngược lại nhốt chính thê vào phòng chứa củi?

Hừ hừ, ta sẽ kiên trì vô tội tiến hành bôi đen mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Không đến hai ngày, bên ngoài quả nhiên náo nhiệt.

Cho dù chúng ta chỉ truyền ra một chút xú tin tức từ trong vương phủ, bên ngoài cũng có thể truyền đi kiểu đặc sắc khác. Bất quá, chính là có lực hấp dẫn người ta như vậy, đặc biệt là bất quá về Hoàng thất. Bởi vì thân phận của ta đặc biệt, bất quá này liền truyền đi càng thêm quá mức.

Hoàng thất cũng không đặc biệt ngăn cản bách tính bình thường nghị luận bất quá về Hoàng thất, chỉ cần không phải thảo luận vấn đề chính trị nhạy cảm, mọi người ngôn luận căn bản là vô cùng tự do, không cần lo lắng vấn đề sinh mạng. Trước mắt tin tức bất quá lớn nhất chính là hôn lễ của nữ nhi Hoàng đế mới vừa tìm trở về, thời điểm nữ chính vừa sinh ra Hoàng đế liền đại xá thiên hạ, nghe nói, hôm đó trăm hoa đua nở, bầu trời còn mang dị tượng, người khác muốn không biết có một công chúa tôn quý như vậy ra đời cũng không được.

Khắp thiên hạ đều biết hoàng hậu sinh ra một công chúa vô cùng đặc biệt hư hư thực thực như tiên nhân hạ phàm, người trong cả thiên hạ cũng biết, công chúa điện hạ mới nhỏ xíu liền mất tích, thậm chí còn chưa được ghi chép lại. Người trong cả thiên hạ cũng biết, đương kim hoàng đế bệ hạ chỉ có một hài tử là công chúa này, thân phận đặc thù như vậy phải lên đầu đề a!

Công chúa này ước chừng mất tích vài chục năm, lưu lạc ở dân gian vài chục năm, là đề tài trọng tâm cỡ nào!

Lúc công chúa vừa trở về, không biết từ nơi nào truyền ra một lời đồn đại, nói công chúa ở dân gian từng sống vô cùng khổ cực.

Chỉ là bốn chữ vô cùng khổ cực này, vài tháng sau liền gia công tiến hóa thành phi thường bi thảm, thậm chí làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng, người nghe thấy đau lòng người gặp rơi lệ! Chỉ cần có người tán gẫu đến chuyện của công chúa, liền không nhịn được đỏ mắt vì nang, lau sạch nước mắt. Rõ ràng thân phận trân quý như vậy, trời cao bất công, lại muốn nàng gặp đại nạn.

Dĩ nhiên, dù sao công chúa đối với dân chúng mà nói là sự tồn tại rất xa xôi, bọn họ cũng chỉ là nói một chút.

Đối với lời đồn đại lần này, ta chỉ cười không nói.

Cái gọi là lời đồn đại, chính là càng truyền càng thái quá, tâm tình đồng tình của dân chúng đối với ta càng cao, Vương Gia liền có thể bị ta bôi đen càng triệt để hơn. Hiện tại bi thảm của ta hoàn toàn là dân tâm sở hướng, hơn nữa bởi vì ta có vài chục năm sống ở dân gian, dưới công tác cố ý tuyên truyền đoàn đội của Sẹo ca, ta còn có một thân phận công chúa dân gian quê mùa!

Cái gì? Cười nhạo ta quên mùa? Coi như quê mùa nữa ta cũng là nữ nhi duy nhất của Hoàng đế!

Sự bi thảm của ta càng tăng thêm, chuyện ngày đầu tiên gả vào vương phủ liền bị Vương Gia vũ nhục đã bị làm lớn gấp mấy lần.

Trong vương phủ nhà hoàn bất quá thật ra cũng không ít, chuyện bên trong muốn truyền ra ngoài cũng không khó. Trong nguyên tác, công chúa bị khi dễ phía sau cánh cửa đóng kín, cũng không huyền ảo lớn như vậy, Vương Gia càng không bị thương. Nhưng lần này thì bất đồng, Vương Gia chẳng những bị thương, còn có mười mấy người thấy được hần bên trong không mặc y phục còn bị thương tổn tới chỗ hòa hài kia! Trong phòng càng thêm còn

có năm nữ nhân xinh đẹp áo rách quần manh.

Lúc ấy ngoại trừ người của ta ra, người của Vương Gia, nha hoàn của Vương Gia, hạ nhân, vân vân, bọn họ chẳng những có may mắn thấy được nhục thể của Vương Gia, còn chứng kiến Vương Gia dùng đồ để làm việc!

Chuyện đau mắt hột người như vậy làm sao có thể nhịn được không nói ra chứ? Cho dù sau đó quân gia của vương phủ có phát xuống phi bịt miệng, còn giết chết mấy người "nói càn" ở vương phủ, nhưng chuyện này vẫn truyền ra ngoài.

Có câu lời nói như giọt nước lọt, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.

Vốn là chỉ là truyền tin tân hôn của công chúa, Vương Gia lại mang theo năm nữ nhân đến tân phòng, hơn nữa trừ bản thân công chúa, toàn bộ sáu người kia áo không đủ che thân.

Có thể nói là vừa mới bắt đầu lời đồn đại là như vậy, trải qua ngày thứ hai, cũng đã thay đổi rồi, thậm chí còn vô cùng đặc sắc so với nguyên bản. Vương Gia mang năm nữ nhân tới tân phòng, hai ngày sau cũng đã biến thành ngay trong đêm hôn lễ hôm đó Vương Gia mang theo một đám nữ nhân quần thể tổ đội trong tân phòng!

Ngay từ lúc mới bắt đầu, lời đồn đại này đã có vô số phiên bản bất đồng, dĩ nhiên, lời đồn đại mở đầu đều là Vương Gia mang theo một đám nữ nhân quần thể tổ đội ở tân phòng.

Phiên bản đầu tiên vốn không có chuyện gì liên quan đến công chúa, sau đó quần chúng lại chu đáo phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình, chuyện xưa từ công chúa bị Vương Gia mang theo nữ nhân nhục nhã, đến Vương Gia thậm chí vô sỉ muốn mời công chúa quần thể tổ đội, nhưng công chúa không đồng ý lại bị ác ý nhục nhã. Rồi đến Vương Gia cùng một đám nữ nhân vô sỉ cưỡng hành công chúa yếu thế quần thể tổ đội, công chúa thê không nghe lệnh, kết quả lại bị Vương Gia dẫn một nhóm người đánh cho toàn thân bị thương.

Mặc kệ truyền thể nào, phiên bản mở đầu Vương Gia quần thể tổ đội làm cho người ta khiếp sợ cũng không hề thay đổi! NP a, nhưng mà đây còn không phải xã hội hiện đại cởi mở mà là cổ đại! Còn là ngày tân hôn gây ra xì căng đan quần thể tổ đội, hần là không muốn lẫn lộn vẫn là không muốn lẫn lộn nhất định là không muốn lẫn lộn chứ?

Hiện tại dân chúng đã đánh cuộc, nhìn xem Vương Gia lúc nào sẽ bị Hoàng đế chinh, nhìn xem hần đầu còn an ổn ở trên cổ được bao lâu.

Nhưng bọn họ chờ a đợi a, chờ đợi chừng mấy ngày, hoàng cung bên kia vẫn không có phản ứng gì. Ngay cả vương phủ bên kia cũng không có bao nhiêu động tĩnh, tựa như đây là tin đồn là giả. Nhưng chỉ cần người có lòng có người quen biết trong vương phủ, hoặc là có quan hệ tốt với nha hoàn, tới chỗ bọn họ xác nhận một chút, sẽ nhận được một loại trả lời mập mờ.

Vương Gia đích xác là dẫn theo năm thị thiếp đi vũ nhục công chúa, thị uy với công chúa, thậm chí ở trên giường cưới lẫn lộn một chỗ cùng mấy thị thiếp, đem công chúa thân là chính thê, hơn nữa thân phận tôn quý để qua một bên. Chuyện hoang đường như vậy, người bình thường đều không tin, nhưng Vương Gia chính là làm loại chuyện người bình thường tuyệt đối làm không được này.

Trong kinh thành không ít con nhà giàu, dạng chơi được quá mức cũng không ít, nhưng người có thể làm được chuyện nào tàn như vậy, cũng chỉ có một mình Vương Gia này thôi.

Nếu như tân nương từ thân phận bình thường chút cũng may, nhưng vấn đề là, thân phận của tân nương từ là nữ nhi duy nhất của đương kim thiên tử. Vì vậy, hành vi này của Vương Gia đã không khác gì tìm đường chết.

Nhưng khiến người bên ngoài buồn bực là, Hoàng thất lại chậm chạp không có phản ứng.

Đừng nói dân chúng phía ngoài buồn bực, ta cũng rất buồn bực.

Ta vừa cảm nhận cảm giác thoải mái Lục Trúc khéo tay giúp ta bóp vai, vừa nghe nàng nói chuyện bên ngoài truyền đi càng ngày càng khoa trương, vừa u buồn, thân phận ta đây. Đến cùng có phải nữ nhi ruột thịt của hàng đế hay không? Coi như không làm gì, dù sao cũng nên tới đây hỏi ta một câu xem cuối cùng chuyện đó có phải sự thật hay không chứ?

Chuyện trọng đại như vậy, ta đoán chừng Vương Gia cũng bị tổ lên mười mấy bản, Hoàng đế không thể nào hoàn toàn không biết.

Trong nguyên văn, vì đạt được mục đích ngược nữ chính, khi nữ chính bị mang tiếng ghen tị, thậm chí ác ý tổn thương trách phi, giống như vài rách bị đuổi ra khỏi vương phủ, Hoàng thất vô cùng không có tính khoa học hết cách bắt được Vương Gia này, cho dù muốn hỏi tội hần, chung quy lại là bị người nọ có binh quyền bức hiếp, chính là hết cách với hần.

Trước ta đã điều tra, Vương Gia có quân đội căn bản không ở trong kinh, điểm này tác giả rất khoa học. Bởi vì nơi này là chỗ của hoàng đế, nếu Vương Gia dám đưa quân đội qua đây, liền coi như tạo phản. Đã như vậy, cho dù không thể trực tiếp chém tra nam này, ít nhất cũng có thể lấy lý do này để đoạt binh quyền của hần tống hần vào ngục, thậm chí có thể để cho hần thoải mái chết bệnh trong ngục.

Nếu có người khi dễ nữ nhi của ta như vậy, ta thế nào cũng phải muốn tính mạng của hần.

Hơn nữa, Hoàng đế đã từng đánh ngã nhiều ca ca đệ đệ của mình mới trèo lên được ngôi vị hoàng đế, quyền lợi vô cùng tập trung, biểu hiện ngang bướng kiêu ngạo của Vương Gia, thế nhưng khiến hoàng đế hết cách, hần thiếu não thành đáng về đạo đức như thế rồi, rõ ràng không cứu được.

Xem ra, ta nhất thiết phải tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Khi dễ công chúa còn chưa đủ? Vũ nhục công chúa còn chưa đủ? Thậm chí ái thiếp diệt thê tử dữ dội còn chưa đủ? Vậy gian tế cầu kết địch quốc thì sao đây?

Mặc dù nữ phụ giai đoạn này ngoài mặt là cô nương rất bình thường tới từ trong thôn, nhưng cô nương nông thôn nào sẽ nuôi cở sẽ khổng chế cở? Nàng dĩ nhiên không thể nào đơn giản như mặt ngoài, cuối cùng thời điểm tây trắng Vương Gia còn tuôn ra thân phận nhân sĩ địch quốc của nàng, quốc gia của bọn họ đều là am hiểu biện pháp nuôi cở hại người.

Nếu như có thể, trước tiên đưa nữ nhân kia tới hậu viện của Vương Gia thì tốt, ta nghiêm túc suy tư khả năng này.

Nữ nhân kia cũng không phải là hiền lành, cái gì giết người, cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, bôi đen nàng ta một chút cũng không có áp lực.

Khi bên ngoài truyền đi ác liệt như vậy, tâm tình Vương Gia hiển nhiên cũng không quá tốt, hai ngày nay cũng không thể nào gặp người, một mực tra xem lời đồn đại từ đầu truyền đi, mình ở trong phủ xử trí không ít người, cũng không quá quan tâm thân cận nữ nhân.

Nhưng dù như vậy, ta vẫn không có dừng hạ được hấn, mặc kệ thương thế chỗ kia tốt lên hay không.

Có lẽ lần trước ta thật sự diễn quá tốt, hoặc là nói chỉ số thông minh của Vương Gia thật sự là quá cấp, hấn không hoài nghi ta chút nào. Hơn nữa ta cũng vẫn sống ở trong phòng không hề đi ra ngoài, ngay cả mấy nha hoàn thiếp thân cũng thế.

Hấn đương nhiên sẽ không biết ta còn giấu giếm một kẻ lừa đảo khinh công đệ nhất.

Lời đồn đại bên ngoài đã chuyển phát sinh trong hôn lễ cùng trong ngày thứ hai sau hôn lễ dung hợp thành một sự kiện, Vương Gia có bao nhiêu ác liệt bao nhiêu biến thái bao nhiêu tàn nhẫn bao nhiêu không phải là người bao nhiêu súc sinh, đã là chuyện nhân sĩ kinh thành không ai không biết. Cho tới tiểu oa nhi mới vừa hiểu chuyện, đến lão gia gia lão thái thái sắp xuống lỗ đều từ trong lời đàm luận của người khác không thể nào tránh khỏi biết được trong kinh thành thế nhưng xuất ra một đại súc sinh như vậy!

Người người nhắc tới hấn đều theo bản năng nhỏ một ngụm nước miếng bày tỏ sự cao thượng của mình cùng sự chán ghét với Vương Gia.

Danh nhân trong kinh thành cũng rất nhiều, nhưng lấy loại sự tình này mà nổi danh cũng chỉ có một mình hấn.

Vương Gia thậm chí đã không nịn được phái người đi uy hiếp những bách tính kia không cho phép bọn họ nói nữa, không cho phép lan truyền lời đồn đại như vậy. Nhưng loại chuyện này càng áp chế, liền truyền đi càng cao hừng, càng khiến người bên ngoài cảm thấy Vương Gia đây là chột dạ, chuyện trong vương phủ trăm phần trăm là thật!

Vương Gia cố ý áp chế, mặc dù âm thanh thảo luận nhỏ xuống một chút, tình thế lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Dưới tình huống như thế, ta lại biểu hiện cực kỳ thành thật, một ngày ba bữa "len lén" làm đồ ăn cho Vương Gia, còn không cho người "nói cho" Vương Gia biết ta cái gì cũng là tự mình làm. Ta còn cố ý ăn mặc xinh đẹp, mang theo người ra ngoài đi dạo một vòng, để cho mọi người thấy "thân sắc tốt" cùng tự do của ta. Biểu hiện ta cũng không bị Vương Gia giam lại, cũng không bị hấn đánh cho toàn thân bị thương, ta yên lặng chứng minh vì Vương gia, "tây trắng" vì Vương gia.

Nhưng chút hành động "tự cho là len lén" hoặc là hoàn toàn "giấu giếm" Vương Gia của ta, trên thực tế lại lạng lẽ, để cho hấn cố ý phát hiện.

Trong thời khắc nhạy cảm này, ta đang rất nỗ lực ra vẻ ta hiền huệ.

Muốn cảm động tra nam, phải làm từ việc nhỏ, còn phải chân chính tự thân tự lực.

Muốn dùng thái độ chuyên nghiệp coi như hấn thực sự không phát hiện ra bất cứ thứ gì, tất cả mọi chuyện cũng tiến hành bằng thái độ nghiêm túc!

Sau mấy ngày ta làm như vậy, Vương Gia rốt cuộc cho ta điểm phản ứng. Nha hoàn bên người hấn bày tỏ gần đây tâm tình hấn trở nên rất tốt, tin tức như vậy do từng nha hoàn từ từ truyền tới chỗ này của ta.

Nha hoàn nói Vương Gia từ đầu không ăn đồ ta làm, đến từ từ ăn một chút xiu, đến càng ăn càng quen, hiển nhiên đang tiếp nhận ý tốt của ta rồi, cũng bắt đầu từ từ thừa nhận chuyện ta toàn tâm toàn ý thật lòng thích hấn.

Lấy được tin tức như vậy, mặc dù ta cơ hồ có lẽ đã không xuất hiện trước mặt hấn nữa, loại chuyện nhỏ này lại càng làm càng ra sức.

Nhưng ta ra ngoài lác mấy vòng cũng không áp chế hoàn toàn được lời đồn đại, thậm chí còn truyền ra tin ta đây là uất ức cầu toàn, là bị Vương Gia uy hiếp, mà nụ cười của ta cũng trở thành gượng cười vô cùng miễn cưỡng.

Rõ ràng là một công chúa, ta không cần chịu ủy khuất như vậy, nhưng mọi chuyện ta đều suy nghĩ cho hấn, thanh danh của ta trong dân gian càng ngày càng trở nên tốt đẹp.

Ở cổ đại, một nữ nhân một lòng suy nghĩ vì tra nam trọng phu cũng sẽ không bị người mắng chửi, cho dù thân phận bây giờ của ta là một công chúa.

Sau mấy ngày ta làm trò như vậy, thanh danh của ta thăng hoa, mặc dù là đập lên danh tiếng càng ngày càng ác liệt của Vương Gia.

Ta phấn đấu như vậy năm sáu ngày, thời điểm ta cho là Hoàng đế thật sự sẽ không cho ta phản ứng, Hoàng đế lại đột nhiên động, hơn nữa còn là len lén động.

Hôm nay ta theo thường lệ len lén làm đồ ăn đưa cho Vương Gia, lại phát hiện Hoàng đế tới nơi này, liền len lén xuất hiện bên trong phòng của ta.

Thấy vậy, trước khi vào cửa ta ngằm dùng tay ra hiệu cho Lục Trúc, nàng lập tức hiểu ý, xoay người rời đi.

Ta mặt lộ vẻ kinh ngạc mỉm cười, từ từ đi vào gian phòng: "Phụ thân, làm sao người lại tới nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiều Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Dung nhan Hoàng đế thực trẻ trung, nếu như người xa lạ đối mặt với hắn, người nọ tuyệt đối sẽ không nhìn ra Hoàng đế đã là một ông chú. Nếu lúc này ta và hắn cùng xuất hiện trong tầm mắt người khác, cộng thêm diện mạo của chúng ta lại có điểm tương đồng khéo léo, cơ hội bị ngộ nhận là huynh muội vô cùng lớn.

Hiện tại, một Hoàng đế nghịch lại thuyết sinh trưởng cứ như vậy xuất hiện trong phòng của ta.

Thật ra ta cũng không ghét nghịch lại thuyết sinh trưởng, hơn nữa nghịch lại thuyết sinh trưởng cũng không phải là chuyện gì xấu, nhưng người này lại nghịch khiến ta có chút ghê tởm. Vì phát triển ra quan hệ mập mờ gì đó cùng nữ nhi mới nghịch, không phải là ghê tởm à.

Dĩ nhiên, mặc kệ trong lòng ta nghĩ sao, ngoài mặt đương nhiên vẫn phải là kiểu cách nhu nhược bọn nam tử thích nhất.

Hôm nay hoàng đế bề hạ mặc một thân trang đối ít nổi bật, y phục tuyệt không dễ thấy đứng ở đó. Dĩ nhiên, ta không cảm giác được tác giả đã từng miêu tả khí thế người này cường đại như thế nào, hay là trong đám người nhìn một lần đều có thể nhìn ra khí thế của hắn, hắn không giống người thường. Chỉ khí vương giả trên người hắn dù áp chế thế nào cũng không áp chế được, quét mắt một cái có thể khiến người ta trực tiếp bị hù chết, kì diệu đến mức đè nén người ta khó thở.

Ta chỉ là người bình thường, muốn cho ta cảm thấy linh lực vu lực lơ lửng kịch liệt trên người hắn cũng thật sự là quá khó cho ta rồi.

Mang theo chút bất ngờ cùng vui mừng, ta cẩn thận đi tới trước mặt nam nhân dường như trẻ tuổi này.

Tốt xấu gì ta cũng ở trong cung hai tháng, hắn lại hay tới chỗ của ta ăn cơm, khiến cho những hậu phi hoan nghênh ta kia đều có chút hận ta rồi, chỉ muốn ta nhanh chóng gả đi một chút. Rất dễ nhận thấy ta chiếm đủ thiện cảm của hắn, nhân vật công chúa diễn tốt vô cùng, chỉ thiếu một chút vi diệu đạt tới thiện cảm biến chất.

Hắn dù thương yêu ta, mặc kệ ta muốn gì đều có thể đưa đến trước mặt ta một cách nhanh nhất, hơn nữa, dáng dấp ta cùng nữ nhân hắn yêu giống nhau như đúc, hắn càng thêm sủng ái ta. Mà tính ta ta biểu hiện ra cũng giống tiền hoàng hậu hắn yêu, cho dù được cưng chiều như thế nào, vẫn không làm ra yêu cầu gì quá đáng, vô cùng khéo léo.

Ta đến bên cạnh bàn, giúp hắn rót một ly trà, tôn kính để trước mặt hắn, để cho hắn ngồi xuống.

Hoàng đế dùng đôi mắt thâm trầm của hắn nhìn ta, hình như là muốn nhìn ra điều gì từ nét mặt của ta, mà nét mặt của ta thực sự quá bình thản, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ nhận lấy nước trà.

Hắn tuyệt không ghét bỏ trà của ta quá nguội, càng không sợ bị ta hạ độc, rất tự nhiên liền uống rồi.

Hiện tại ta không phải muốn hạ độc hạ, hắn tới nơi này không phải nói hắn biết người có vấn đề là ta sao? Hiện tại ta vẫn là thành thật.

Lúc này biểu hiện của ta vẫn luôn rất bình thường, ta nhìn hắn ghen a ghen, ghen thật lâu rồi cuộc không nhìn được rồi, hắn trầm mặt, bày ra tư thế trưởng bối.

"Lời đồn bên ngoài là thật?"

Nghe hắn vừa hỏi, ta trừng lớn đôi mắt xinh đẹp của mình một chút xiu, chiếu vào trong đôi mắt trên gương mặt thoát nhìn rất không giống trưởng bối của hắn, lúc chợt lại chớp mắt, làm ra dáng vẻ che giấu né tránh gì đó. Ta xoay người, nhìn về cửa trước, phát hiện Lục Trúc còn chưa dẫn Vương Gia tới đây, dẫn đến ta còn chưa cách nào triển khai kỹ năng, không thể làm gì khác hơn là dùng chiến thuật trì hoãn.

Ta trên mặt lo lắng đi vài bước, há miệng, cuối cùng vẫn là không nói gì, trầm mặc cúi đầu nhìn mũi chân của mình. Cuối cùng lộ ra dáng vẻ nghiêm túc nghĩ qua: "Ta."

Tiếp đó, ta lại không nói, ngậm miệng thật chặt, khe khẽ cắn cắn môi.

Vết thương trên miệng ta còn chưa lành, chỉ cần ta làm ra một chút động tác ngậm, Hoàng đế vẫn nhìn ta rất dễ dàng sẽ phát hiện ra cái gì.

Quả nhiên ta vừa nhúc nhích, chỉ thấy sắc mặt của hân nặng nề đen lại, dáng vẻ đáng sợ bão táp lại sắp tới. Đôi mắt sắc bén của hân híp lại, cho dù là ta, cũng nhìn thấy sát ý trong mắt hân.

Nội tâm ta hải lòng, ngoài mặt lại một bộ bị giật mình, cho đến khi bên tai ta nghe được một âm thanh vô cùng nhỏ.

Hiện tại Sợ ca đã dạy ta hân làm thế nào nghe được âm thanh phát ra từ sáo trúc hân làm, trong thời gian hân ẩn nấp này, chúng ta vẫn dựa vào loại âm thanh này làm ám ngữ liên lạc. Ngày ta muốn tiến hành kế hoạch tiếp theo, trước khi đi, Sợ ca giao sáo trúc cho Lục Trúc, trước khi Sợ ca trở lại, cũng chỉ có ta cùng Lục Trúc sẽ dùng nó.

Mặc dù lúc trước ta không nói gì với Lục Trúc, chỉ dùng tay ra hiệu, ta tin tưởng lấy sự khéo hiểu lòng người của Lục Trúc nhất định hiểu ta muốn làm gì.

Hiện tại kẻ địch số một Sợ ca của nàng không ở nơi này, A Tam lại không thể thường thường xuất hiện, nàng liền tỏ vẻ hơi sức nhiều quả thực sắp không chỗ dùng mất rồi.

Lục Trúc luôn luôn hiểu bất kỳ ý tưởng gì của ta, cơ hồ là con giun đũa trong bụng ta, nếu như một chút nữa Vương Gia lạng lẽ xuất hiện, lại lạng lẽ phát hiện Hoàng đế tới, ta một chút cũng sẽ không bắt ngờ.

Sau khi nghe được âm thanh kia, ta trực tiếp đi tới cạnh cửa, cẩn thận hỏi: "Phụ thân là một mình tới nơi này sao? Không mang theo người đến sao?"

Hoàng đế nghe ta nói như vậy, nhíu nhíu mày: "Người làm gì vậy, trong thiên hạ đều là đất của vua, cần gì biểu hiện nhất gan như thế."

Rất dễ nhận thấy hành động vừa rồi của ta đã chọc giận vị hoàng đế này rồi, để cho lòng hoài nghi của hân tràn đầy tới cực điểm, trong nội tâm cơ hồ đã xác nhận chuyện xảy ra lúc trước đều là thật, nhưng cố tình không cho hân đáp án, cần phải kéo dài. Nhìn hân nổi cáu như vậy, dường như còn mang theo chút hận rên sắt không thành thép, ta gạt gạt khóe miệng, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng.

Trong nguyên kịch tình, hoàng hậu đã chết không phải như vậy sao? Tiểu bạch hoa khéo léo nhu thuận, nhẫn nhục chịu đựng, mặc kệ ngược đãi thế nào cũng tiếp nhận, đến cuối cùng Hoàng đế một câu thật xin lỗi lập tức cảm động nước mắt tum lum tha thứ, hân thậm chí không làm gì cho nàng. Ta ít nhất tốt hơn nhiều so với nàng, nội tâm ta tuyệt không bạch.

"Loại chuyện như vậy tại sao có thể là thật." Kéo dài thời gian thêm một chút nữa, chỉ cảm thấy một cổ gió lạnh xuyên qua khe cửa, ta liền về mặt thành thật lái miệng như vậy, hiện tại hoàn toàn với thái độ do dự muốn bôi đen Vương gia lúc trước.

Trong kiếp sống nữ phụ, không có hiểu lầm cũng phải vì nữ chính mà tạo ra chuyện hiểu lầm với nam chính, ta chính là không nên quá thuần thực!

Cái gì gọi là vốn đang nói chuyện râu ria với nữ chính, thời điểm nam chính xuất hiện đột nhiên bôi đen nữ chính một phen, cái gì gọi là vốn đang không có chuyện gì với nam chính, thời điểm nữ chính xuất hiện sau lưng chúng ta, ta đột nhiên té nhào vào trong ngực nam chính, tạo thành ngược đãi ra máu trong mắt nữ chính, ngược tâm đủ kiểu cũng không đi lên hỏi nam chính đây là chuyện gì xảy ra, tính toán một mình chạy đi như vậy, hoặc là dẫn bóng bỏ chạy.

Chỉ rống một câu, các người đang làm gì!! Liên giải quyết hết hiểu lầm a.

Có lúc ta đào hố hãm hại kẻ khác, trong nội tâm rất có cảm giác thành tựu, đồng thời sinh ra một cảm giác thông minh ưu việt. Hơn nữa nội tâm ta tuyệt không cảm nể nam chính, ta hoàn toàn có thể vẫn giễu cợt, cười nhạo trong lòng một đám nam nữ chỉ số thông minh thấp, thậm chí tự hào một phen mình tùy thời tùy chỗ có thể bôi đen đến người cơ trí.

Cho dù hiện tại mục tiêu của ta là hai nam nhân này, mục tiêu của ta cũng là một mũi tên hai con chim!

Về mặt ta nhất thời trong nháy mắt trở lại trạng thái nữ phụ ác độc đầu tiên là biến hóa kì diệu, sau đó bước đến cũng thay đổi ổn định, ta đặc biệt nghiêm túc đặc biệt chăm chú nhìn Hoàng đế, vô cùng kiên định thoát nhìn tuyệt đối không giống như mở miệng nói láo.

"Phụ thân, có một việc xin ngài nhất định phải giúp ta."

Hoàng đế thấy vậy, chỉnh chỉnh thân hình, nghiêm túc gật đầu.

Ta nhếch môi, nhân nhật cười một tiếng, khề khom người: "Xin phụ thân đồng ý trước."

Ở chỗ này ta cũng không gọi phụ hoàng, mà đổi lại là phụ thân. Xung hô mang theo khoảng cách như vậy, hân cũng không tỏ vẻ có ý kiến, nhưng mặt mày vẫn có một chút mất hứng. Hân đương nhiên hi vọng nữ nhi càng thân thiết hơn, gọi hân một tiếng phụ thân rồi. Mặc dù ta cũng không nói da mặt mỏng không gọi được, nhưng cũng không muốn sớm như vậy thay đổi cách xưng hô.

Chờ khi ta thay đổi cách xưng hô, nhất định là lúc muốn đào hố hân, hiện tại tốt nhất vẫn là kéo khoảng cách lại gần một chút, lại dẫn hân động chút tiểu

tâm tư với ta, trước tiên câu lấy người này, không cho loại người như hấn chỗ tốt.

Nghe ta nói như vậy, hấn không suy nghĩ gì liền gật đầu một cái.

Lúc trước đã nói rồi, hấn có thể đồng ý với ta bất kỳ yêu cầu gì, trong thời điểm đang sùng ái ta.

Ánh mắt của ta lộ ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm. Tiếp đó, ta lại hơi nhíu mày một cái, mang theo điểm khổ não nói: "Gần đây Vương Gia không tốt lắm vì những lời đồn đại bên ngoài kia, ta thấy thế trong lòng cũng không dễ chịu, nếu phụ thân có thể giúp một tay thì không thể tốt hơn. Chuyện bên ngoài truyền đi khoa trương như vậy, trên thực tế chuyện hoang đường như thế suy nghĩ một chút cũng biết là không thể nào làm ra được." Ta vừa nỗ lực nói xong, vừa chéch mắt đi, không nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế.

Ngoài mặt là vẻ mặt lo lắng suy nghĩ cho Vương gia, nhưng trong ánh mắt cũng lộ ra một chút vẻ u sầu cùng tránh né, trong miệng lại cố tình nói kiên định như vậy, mâu thuẫn đầy người.

"Phụ thân." Nói tới chỗ này, ta và hấn thẳng thắn liếc nhau một cái, nhưng sau đó dường như sợ hấn nhìn ra cái gì mang theo chút ít hốt hoảng dời ánh mắt sang chỗ khác, lông mi còn chớp chớp. Ta bóp bóp nắm tay, khẽ miệng vẫn giờ lên nói: "Chuyện này vẫn rất dễ dàng thực hiện, muốn ra ngoài giải thích cũng là có thể. Phải làm sao mới có thể chính xác ngăn cản những lời đồn đại này? Lần đầu tiên ta gặp chuyện như vậy, có chút không biết nên làm sao cho đúng. Trước đó còn tự chủ trương đi ra ngoài, kết quả chẳng những không giúp được Vương Gia, còn, còn" Ta rũ mi xuống, trong giọng nói mang theo tràn đầy khổ sở: "Rõ ràng là chuyện chưa từng xảy ra, bách tính tại sao có thể nói như vậy chứ."

Nghe ta nói nhiều như vậy, Hoàng đế hấn động, hấn rút cuộc động.

Hấn buông cái chén trong tay ra, nặng nề đập lên bàn, một bộ giận đến không nhẹ.

Ta lập tức ngừng đầu nhìn hấn, một đôi mắt sạch sẽ chớp chớp, mang theo một chút bị sợ đến kinh hoàng, trong miệng nhỏ giọng: "Phụ thân?"

Hấn ngừng đầu nhìn ta, dường như đè nén một lát mới đè nén được hỏa khí của mình xuống, hấn đi về phía ta, anh tuấn vung ống tay áo, một giây kế tiếp, một đôi bàn tay nắm lấy hai vai gầy yếu của ta, hấn cúi đầu, ép buộc ta nhìn hấn.

"Người nói cho trẫm, đây chính là lời thật lòng của ngươi."

Ta nghiêm túc gật đầu, lần này hoàn toàn không do dự: "Vâng"

"Người nói gì? Vậy lời đồn đại bên ngoài thì sao, người đừng cho là trẫm thật sự cái gì cũng không biết!"

Nghe hấn lớn tiếng như thế, ta từ từ đỏ mắt, nhưng vẫn kiên định nhìn hấn: "Cho dù lời đồn bên ngoài là thật, ta cũng là thê tử của Vương Gia, ta không muốn hối hận với sự lựa chọn của mình! Ngày đó là ta cầu xin phụ hoàng mối hôn sự này, kết quả lại thất bại như thế, ta phải như thế nào. Ta nên như thế nào."

Ta không rơi lệ, chỉ là cặp mắt ướt át, tròn mắt đen dâng lên một tầng hơi nước.

"Nếu ngày đó, trẫm không." Hoàng đế đột nhiên mở miệng như vậy, ta vội vàng cắt ngang hấn.

"Cõi đời này không có nếu như, là ta tự chọn con đường này, đi như thế nào, là buồn hay vui, kết quả cũng do ta tự mình tới nuốt. Có lẽ bản thân Vương Gia không giống như ta tưởng tượng, nhưng nếu trong lòng cảm thấy hối hận, chỉ sẽ càng thêm khổ sở. Tại sao ta không tin tưởng mình một chút, tin tưởng hấn sớm muộn sẽ cảm thấy thành tâm của ta, từ từ tiếp nhận ta. Phụ thân, ngài là cha ruột của ta, ta hiểu rõ ngài thương yêu ta, nhưng mà tình cảm của ta, là chuyện của ta! Nếu ta lựa chọn đứng bên cạnh Vương Gia, đứng bên trọng phụ của ta, ta chết cũng không hối hận."

Ta nói xong, trở tay nghiêm túc bắt được đôi tay hoàng đế, cách ống tay áo.

Ta vô cùng kiên định, cặp mắt sáng ngời, không có một tia một hào né tránh cùng khiếp nhược.

"Mặc dù da mặt dày nói như vậy, nhưng chuyện lời đồn đại ảnh hưởng rất lớn tới Vương Gia, chuyện thật sự không khoa trương như lời đồn, Vương Gia thật sự không phải người như vậy, ta không có cách nào, dù xuất giá rồi, cũng chỉ có thể cầu xin phụ thân giúp một tay." Ta vừa nói, vừa lộ ra dáng vẻ tiêu tâm của mình: "Rõ ràng nói đã xuất giá, đây là chuyện của ta, trên thực tế ta lại vô cùng vô dụng, chẳng thể giúp được gì, chỉ có thể gây trở ngại còn chưa tính, còn chọc người chán ghét. Có thể coi là, ta mặt dày cố gắng thêm một nữa lần, giúp ta một chút đi, phụ thân."

Ta trình diễn chân tình như thế, Hoàng đế sầm sầm lộ vẻ xúc động.

Nhớ năm đó, mẫu thân trên sinh lý của ta cũng là một người chấp nhất trăm ngược chết không hối hận như vậy. Mặc kệ Hoàng đế năm đó ngược nằng thế nào, nằng chỉ là khóc, khóc xong cố chấp vẫn yêu Hoàng đế, cho dù bên cạnh có một nam phụ chất lượng tốt, mặc kệ hấn cao phú suất thủ thân như ngọc, không nhìn bất kỳ nữ nhân nào, hy sinh vì nằng như thế nào, nằng đều chỉ thích Hoàng đế xảy ra quan hệ với nhiều nữ phụ vô cùng, thậm chí có quan hệ vợ chồng.

Hừ hừ, cố chấp yêu đến cỡ nào a!

Ta chà soát chính là thâm tình vô hối như vậy.

Lúc này ta càng biểu hiện được thâm tình chết không hối hận, ngày sau bị tổn thương không gian biểu diễn lại càng lớn.

Hoàng đế bắt đầu sinh ra tình cảm mập mờ với nữ nhi ruột thịt chính là khi nàng bị trảm ngược bắt hối, lúc này ta tất nhiên muốn nắm bắt để tới chà hấn.

Lúc này Hoàng đế u mịch nhìn ta, hấn đang muốn mở miệng, hấn há miệng, âm thanh còn chưa phát ra, ta chỉ thấy cửa đang đóng liền bị đập ra.

Vương Gia giống như thiên thần xuất hiện trước mặt Hoàng đế!

Hấn tàn khóc đẹp trai cuồng bá đi tới trước mặt của ta, khẽ cúi đầu: "Hoàng thượng, vì sao tới cũng không thông báo cho vi thần."

Ta thấy thế, vội vàng lôi kéo hấn, ý bảo hấn phải hành lễ với Hoàng đế, nhưng Vương Gia không làm.

Chú ý tới động tác nhỏ của chúng ta Hoàng đế nhú nhú lông mày, ta "không cẩn thận" nhắc nhở, để cho hấn chú ý tới trong mắt Vương Gia không có người tới cỡ nào.

Bối đen người, chính là một loại kỹ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Thời cơ Vương Gia "xuất hiện" thật tốt quá, trong nháy mắt sẽ khiến cho ta và Hoàng đế không tiếp tục chủ đề này nữa.

Đối với chuyện ta kéo tay áo Vương Gia, Vương Gia còn lộ sắc mặt khó chịu cho ta xem. Khi đối mặt với Hoàng đế thì sắc mặt càng thêm không nhịn được đủ kiểu, cũng trực tiếp tỏ rõ ở trên mặt rồi, chỉ sợ Hoàng đế không biết hấn muốn Hoàng đế rời đi.

Nếu đổi lại bất kỳ vị Hoàng đế nào trong chính sử đều sẽ trở mặt, Hoàng đế này không nghe hơn Vương Gia, cũng không phải không có quyền lực trong tay.

Vậy mà, sau khi Hoàng đế thấy ánh mắt thận trọng của ta, quả thực nhẫn nhịn, còn lộ ra một nét mặt bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Rõ ràng, lập trường của hai người này từ bạn bè biến thành đối địch rồi.

Tâm tình ta cố gắng không cao hứng tiếp tục lôi kéo tay áo Vương Gia lần nữa, nhắc nhở hấn không nên quá phách lối. Vương Gia đương nhiên Tuyệt đối không nghe lời của ta, thiết định nhân vật của hấn chính là lãnh khốc gần dờ, cũng không có nghe lời, trung thành như chó, cho dù trong kịch tình phía sau ở chung một chỗ với nữ chính cũng hết sức bá đạo, loại thuộc tính nghe lời này chưa từng xuất hiện trên người hấn.

Ta trong lòng hài lòng ngoài mặt lo lắng, cặp mắt sưng mù mờ hồ nhìn Hoàng đế, nhỏ giọng nhu nhược kêu một tiếng phụ hoàng.

Một tiếng này, trực tiếp khiến đôi mắt nhỏ của hoàng đế phải mềm nhũn, hấn nhìn ta, cuối cùng vẫn thờ dài một cái, còn lắc đầu một cái.

Vương Gia vừa nhìn về mặt này của Hoàng đế, ánh mắt của hấn cũng có chút không tốt lắm, vô cùng mất hứng.

Nhưng loại tình huống này, Vương Gia dĩ nhiên không thể nói gì với Hoàng đế, vẫn chỉ có thể khách khí, dù hấn không biết hai chữ khách khí này viết như thế nào. Vì vậy, về mặt Vương Gia liền vô cùng không tốt mở miệng hỏi Hoàng đế tại sao đột nhiên xuất hiện ở nơi này, cũng không báo cho hấn để hấn chuẩn bị một chút.

Hoàng đế cùng Vương Gia đánh thái cực, cũng không nói mình tới hỏi lời đồn đại này là thật hay giả, chỉ nói nhớ nữ nhi tới xem một chút, giống như phụ thân bình thường biểu đạt một chút quan tâm đối với nữ nhi, hấn tự một mình ra ngoài, huy động nhân lực không tốt, nhìn nữ nhi xong sẽ trở về.

Vương Gia cau mày, dĩ nhiên 100% bất mãn với cách nói này, nhưng hấn cũng không thể nói Hoàng đế cái gì. Cho dù hai người bọn họ cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm với đối phương, không hài lòng khi nhìn mặt đối phương, còn thấy ta bị kẹp ở giữa đáng về khổ sở, hành hạ nhau một canh giờ mới nói lời từ biệt.

Sau khi Hoàng đế rời đi, Vương Gia nhìn đáng về mặt hứng của Hoàng đế, hấn cao hứng, hấn cao hứng nói cho ta biết muốn ở lại chỗ ta dùng cơm trưa.

Ta vừa nghe, lập tức cơ trí, đôi mắt sáng lên một cái, bắt chợt lại che giấu, làm ra một vẻ mặt kinh hi rồi lại bình thản dè dặt.

Ta nâng váy, phát hiện Vương Gia đang nhìn ta, ta dùng chức năng điều chỉnh sắc mặt của mình khiến sắc mặt cùng mang tai phiếm hồng, sau đó từ từ ra khỏi gian phòng bị dè dặt, ở bên ngoài tìm được Lục Trúc, phân phó nàng đi chuẩn bị cơm trưa.

Lục Trúc đưa nhỏ này có thể hiểu lòng của ta, nhìn nàng ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, ta biết ngay nàng đã hiểu được thâm ý của ta.

Hiện tại thành công chưa đến thiện cảm của Vương Gia rồi, vì đề phòng hấn bước kế tiếp sắc tâm nổi lên, dĩ nhiên muốn hoàn toàn ngăn chặn khả năng này! Đừng tưởng rằng khí tiết của nữ chính văn NP thì không phải là khí tiết, ở thế giới này, ta chính là vô cùng có khí tiết đấy!

Gọi Lục Trúc đi chuẩn bị, ta lại trở về phòng tiếp tục chà thiện cảm của Vương Gia.

Có lẽ bởi vì xác định được ta không phải quân cờ Hoàng đế đặt bên người hấn, ánh mắt hấn nhìn ta lập tức thay đổi. Từ hoàn toàn không bình tĩnh chung đụng với ta, hoàn toàn không muốn để ý tới ta, không nhìn ta không nói chuyện với ta đến bây giờ cùng ta hảo hảo một chỗ, ngồi đối mặt nhau, trong mắt có thiên ngôn vạn ngữ không cách nào nói ra khỏi miệng, cùng một chút áy náy.

Hừ hừ, lúc này trong lòng ta vô cùng bình tĩnh, bề ngoài là yêu kiều thanh tú đủ kiểu cùng không biết phải làm sao.

Điểm thành công nhất của một mối tên hai con chim không phải là chà thành công, mà là người vừa chà được thiện cảm vừa bôi đen đối phương, đối phương vẫn cứ yêu người vô cùng.

Đây không phải là ta cậy thông minh khi dễ bọn họ, mà là không khi dễ cũng không được. Thông minh của ta cũng chỉ là tiêu chuẩn của người bình thường, bất quá sống lâu một chút, trở thành gừng càng già càng cay thôi. Nhưng ít nhất ta có trí thông minh! Về phần bọn họ có bao nhiêu thông minh, ta bày tỏ chính là da mặt dày như ta cũng cảm thấy có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Chúng ta trầm mặc một chút, Vương Gia bắt đầu nói chuyện với ta.

"Mấy ngày nay uất ức người." Hấn nói.

Ta sững sờ, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, mỉm cười, lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, không có nhận lời kịch của hấn.

Vương Gia rất lộ vẻ xúc động bắt được tay của ta, ta nhẫn nhịn, vẫn quyết định nên giống như kinh nghiệm còn làm nữ phụ, từ từ thử dò xét, nhìn Vương Gia, nhìn hấn càng ngày càng gần về phía ta. Ta dùng ánh mắt thận trọng nhìn hấn, cuối cùng khi mặt hấn đến gần ta, ta "hiểu sai ý" lao vào trong ngực hấn.

Hấn nhất thời không hôn đến, chỉ có thể đụng vào trán của ta một cái.

May mà tóc mái của ta tương đối nhiều, hấn chỉ có thể hôn lên tóc.

Ta giật giật yết hầu, rất nhanh âm thanh có chút nghẹn ngào, đôi mắt theo thói quen đỏ lên một chút, ở trong ngực Vương Gia ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt to của Vương gia gần ngay trước mắt. Đây đã là chứng mực lớn nhất ta có thể làm rồi, ta vừa dùng loại ánh mắt này nhìn hấn, vừa khịt khịt mũi, bộ dáng cảm động, một đôi ngọc móng nhiều lần do dự, cuối cùng vẫn là rất đáng thương, cực kỳ cẩn thận níu lấy ống tay áo của hấn.

Ánh mắt của Vương Gia trực tiếp bị bộ dáng như thế của ta làm cho mềm nhũn, hấn xoay tay một cái, một bàn tay to nắm lấy bàn tay đang níu lấy quần áo hấn của ta nắm trong tay, vừa nắn vừa bóp.

Ta đỏ bừng cả mặt, lại lộ ra vẻ mặt khó mà tin được sự dịu dàng của Vương Gia, tránh thoát khỏi tay của hấn, nhẹ nhàng chạm vào mặt hấn.

"Vương Gia mới vừa rồi đều nghe được sao?" Ta đỏ mắt, mỉm môi một cái, rất nhỏ giọng hỏi.

Hấn thờ dài, dùng ánh mắt vô cùng sâu sắc nhìn ta, không nhúc nhích, cuối cùng nhỏ giọng mờ mờ: "Bỏn vương chưa bao giờ biết, người là như thế. . . Là Bỏn vương hiểu lầm người." Hấn rất là đau lòng ôm ta, nắm vai ta.

Tiếp đó, dưới sự cảm động của ta, chúng ta nói lời ân ái rót mật với nhau một lúc.

Lúc này vì sự rụt rè của nữ hài tử, chứng mực của ta không thể quá lớn, nhưng Vương Gia nhưng không có hạn chế này. Làm một cao phú suất, tuổi trẻ tài cao, tác giả cho hấn tăng thêm giá trị sức quyến rũ tràn đầy. Dùng cái vô ngoài sức quyến rũ tràn đầy này mà nói là cực kỳ hấp dẫn người, đặc biệt là nữ nhân, nhưng ta trời sinh có kháng thể.

Chúng ta người tới ta đi một canh giờ, trong lúc ta giả bộ rất tự nhiên tránh thoát được nhiều lần hấn hôn ta, khi hấn muốn sờ lên thân ta không phải chuẩn bị tìm đồ ăn cho hấn, thì là châm trà, bằng không chính là nhặt đồ rơi trên mặt đất. Nhưng dù như vậy, ta cũng chà xong độ thiện cảm của hấn rồi, để cho hấn một điểm tiện nghi cũng không chiếm được, còn cảm thấy lão tử đáng yêu!

Trong mắt nam nhân, loại bộ dáng nữ nhân ngốc nghếch luống cuống hốt hoảng mới vừa xác nhận tình yêu như ta đây, là điểm chọc người nhất!

Một lúc lâu sau, Lục Trúc chính xác xuất hiện ở cửa, lớn tiếng nói yết kiến công chúa, cơ hồ đem Vương Gia bị sợ đến run lên, chỉ có thể bắt đắc dĩ ngồi thẳng thân hình.

Sau đó, Lục Trúc liền mang thức ăn lên.

Ta làm bộ đi vào buồng trong đôi quần áo một chút, hơn nữa xấu hổ đỏ mặt bảo Vương Gia ngàn vạn lần không được đi vào, sau đó liền thuận tay cầm bí được trân quý của ta lên. Lúc lấy được bình thuốc, nét mặt của ta dùng nói có bao nhiêu âm trầm, người bình thường thấy cũng phải bị hù dọa phát

khóc. Tiếp đó, ta đeo túi hương tuyệt hảo khiến cho nam nhân trong một ngày thế nào cũng không cứng nổi lên người, đổi một thân y phục xinh đẹp hơn so với vừa rồi, giống như hồ điệp mỹ lệ bay ra ngoài.

Mùi thơm của túi thơm này rất nhẹ, không chú ý căn bản không ngửi thấy, hơn nữa, trên người ta vẫn có mùi thơm, hoàn toàn có thể áp đảo đi, không lo lắng bị phát hiện.

Sau khi Lục Trúc mang đồ ăn lên, ta phát hiện Vương Gia cũng đổi một bộ quần áo ngồi ở đó.

Thấy ta đi ra ngoài, hần lập tức vậy ta, mặt mày đều tươi cười, bong bóng hạnh phúc tung bay. Ta thuận theo đi tới, dừng một chút, mới tỏ vẻ xấu hổ ngồi bên cạnh hần. Trong lòng hần không còn phỏng đoán với ta, lại thêm một khối si tình của ta đối với hần, hần đang bị ta làm cảm động, mặc dù vẫn không cảm giác được bản thân thích ta hay yêu ta, lại cực tốt với ta.

Vừa gấp thức ăn, còn vừa nói chuyện với ta.

Ăn được một nửa, hần đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn mặt ta một cái, ánh mắt chìm xuống, mặt lạnh nói cho ta biết không cần tùy tiện ra khỏi cửa nữa, cho dù muốn ra ngoài cũng phải nói cho hần biết, cùng đi với hần, hoặc là phải có sự đồng ý của hần mới có thể ra cửa. Ta dừng một chút, lộ ra vẻ mặt có chút đau lòng đáp lại sự bá đạo của hần.

Vương Gia nhìn ta mấy lần, lại không nói lời an ủi ta.

Hần là một người vô cùng bá đạo cường thế, hiện tại thanh danh bên ngoài của ta tốt vô cùng, hơn nữa ta lại ra ngoài lác một vòng, dọc theo đường đi vô số nam nhân nhìn theo ngậy dại. Hơn nữa ta còn đặc biệt vì "chứng minh sự thanh bạch của Vương Gia" mới ra ngoài lác, nơi đi đến dĩ nhiên nhiều vô cùng, người thấy cũng nhiều, danh tiếng Đệ Nhất Mỹ Nhân ta đây cũng chậm chậm truyền đi rồi.

Trong thời gian ngắn, mọi người không tìm được ai có vẻ ngoài đẹp hơn ta.

Nghe nói còn có người vẽ bức họa của ta, giá tiền cao vô cùng.

Vương Gia thấy tình trạng như vậy đương nhiên có thể khó chịu, hần nói như thế ta hoàn toàn không cảm thấy ngoài ý muốn. Cho dù hiện tại hần vẫn chán ghét ta, sau khi phát hiện chuyện bên ngoài như vậy chỉ biết tìm ta xúi quẩy, dùng mấy nữ nhân tới trước mặt ta nhục nhã ta gì đó, hoặc là không để cho ta ra khỏi cửa.

Tình huống bây giờ thay đổi, không có nhục nhã, nhưng nhất định có cảm tức.

Hơn nữa, ta còn có thể dự liệu được tối hôm nay hần vì an lòng ta nhất định sẽ ngủ ở chỗ ta, ta đều đã nghĩ xong tối hôm nay nên làm như thế nào.

Quả nhiên, sau khi dùng bữa xong, Vương Gia cứ như vậy bày tỏ.

Làm một nữ nhân còn chưa có kinh nghiệm với nam nhân, ta xấu hổ đỏ mặt, nửa ngày "không dám" nhìn hần, cho đến khi hần khẽ cười xoay người đi ra ngoài làm việc.

Nữ nhân bên cạnh vương gia không ít, nhưng đều là kiểu phóng đảng, ta như vậy coi như người đầu tiên. Ăn mặn nhiều rồi, luôn sẽ cảm thấy rau xanh đặc biệt ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Vương Gia không tới chỗ ta ăn cơm tối, hần phải xử lý công vụ. Trong khoảng thời gian này, ta có thể làm được rất nhiều việc.

Bởi vì Vương Gia ăn cơm trưa xong lại nắm dính ta một hồi, ta xác định tối hôm nay hần ngay cả bồn cũng không tới, chẳng qua ta cũng không tiện đẩy hần ra, không thể làm gì khác hơn là dùng một loại phương thức khác lúc làm nữ phụ đã dùng để đối phó nam chính.

Trong rất nhiều loại hình tiểu thuyết, luôn có một loại nữ phụ hần hoan đào hồ hãm hại nam chính xảy ra quan hệ X với nàng, hoặc là khiến nữ chính hiểu lầm nàng và nam chính xảy ra quan hệ X, hoặc là bỏ thuốc khiến nam chính hiểu lầm mình cùng nàng xảy ra quan hệ. Thật xin lỗi, hai loại trên ta đều từng thử qua, lại làm như vậy một lần nữa, quả thật không nên quá sở trường.

Bởi vì tác giả chấp nhất mà ngược nữ phụ, vì đối tốt với nữ chính, với nam chính ta căn bản đều cầu mà không được, đây cũng là bảo vệ sự thuần khiết hiếm có của ta, mặc dù nghĩ như vậy Ta dường như đã làm lão xử nữ hơi nhiều năm. Cho dù hiếm khi được rơi vào nhân vật vương phi sau này thành thân cùng nam chính, ta đều quyến rũ nam chính đủ kiểu mà chưa từng thành công.

Tác giả ngày trước căn bản không ngược nữ chính, chẳng qua ta may mắn mắt thấy nữ chính khác bị ngược đãi bị thống, sau này sao, cũng chính là hiện tại. Nàng muốn ngược, phải xem ta có cao hứng cho nàng ngược hay không đã.

Tối hôm nay, ta tính toán làm chuyện lúc làm nữ phụ đã từng làm.

Bởi vì viết tiểu thuyết đều là cùng một tác giả, được vật thể giới này đều tương thông, vì vậy ta mới có thể điều chế ra các loại được vật cực phẩm lại không khoa học. Trong kiếp sống nữ phụ, thành tựu lớn nhất của ta chính là làm ra một loại được khiến cho phái nam sau khi ăn xong, làm cho hân sinh ra ảo giác cùng người cả đêm yêu thương.

Nếu như muốn nam nhân này trong mộng nằm mơ thấy khuôn mặt của mình, trước khi hạ được phải để cho hân nhìn chăm chú vào mình.

Vì phòng ngira có một ngày thiện cảm của Vương Gia đến mức muốn cùng ta làm chuyện đó, ta chính là sớm đã có chuẩn bị. Chiều này ta dùng vô cùng thuần thực, bởi vì tác giả luôn viết phân đoạn này, mỗi lần ta bắt kẻ làm trắng trợn bao nhiêu, nam chính đều sẽ trúng chiêu, nữ chính cũng sẽ hiểu lầm khúc thúc thúc chạy đi.

Mang theo lòng tin bành trướng, ta ngoài mặt bình tĩnh và có chút sốt ruột đợi Vương Gia đến, đợi đến rất khuya cũng còn không chịu đi ngủ. Nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ thì ta lập tức làm bộ vui mừng mở cửa, lại hướng ra ngoài cẩn thận nhìn một chút, thật vất vả mới nhìn thấy Vương gia dưới ngọn đèn dầu chập chờn từ từ đi tới.

Trên mặt ta ngượng ngùng mỉm cười, cổ giả bộ to gan nhìn hân.

Vương Gia rất hài lòng với biểu hiện của ta, còn quan tâm ta trời lạnh cũng không biết mặc nhiều áo vào, sau đó hân thuận tay cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của ta.

Ta đỏ mặt đón hân vào phòng, xua người ra ngoài, lấy điểm tâm tỉ mỉ chuẩn bị ra.

Sau khi Vương Gia vào ngồi, thấy được ta tỉ mỉ chuẩn bị, rõ ràng càng hài lòng hơn, nhìn thấy bộ dáng đơn thuần ngu xuẩn tay chân cũng không biết nên như thế nào của ta, lại càng hài lòng đến không được. Xem ra tiểu bạch hoa rất khác biệt ta đây vẫn rất có thể lọt vào mắt hân, rất nhanh ánh mắt của hân liền mềm đến không thể mềm hơn nữa, còn cười nhạo ta nói ta thật sự quá khản trương, hân cũng không phải là mãnh thú.

Ta dĩ nhiên là cùng hân "lời ngon tiếng ngọt" một phen nữa, để cho hân dưới tình huống ngay cả tay của ta cũng không đụng vào nuốt toàn bộ thuốc xuống.

Hừ hừ, trước khi hân bất tỉnh, ta hướng về phía hân lộ ra một nụ cười thuần thực nhất, vừa quyến rũ vừa ngượng ngùng lúc còn làm nữ phụ, từ từ áp vào hân. Sau đó, ta nhìn hân bẹp một cái vùi mặt vào trong điểm tâm.

Hoàn thành nhiệm vụ, OK!

Ta vỗ tay phát ra tiếng, Lục Trúc cùng A Tam lập tức từ xà nhà cùng trong tủ treo quần áo xông ra.

"Lột y phục!" Ta chỉ thị A Tam

A Tam lập tức nghe lệnh làm việc, sai bảo tốt hơn nhiều so với Sẹo ca, nếu để cho hân làm, nhất định sẽ ghét bỏ cái này ghét bỏ cái kia, làm không tốt còn có thể nghi thuận tay đòi lợi ích gì đó. Nghĩ như vậy, ta lại nghĩ tới để cho hân rời đi hai ngày rồi, không biết hân có tìm được nữ phụ hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, lại có chút lo lắng, có loại tâm tình mẫu thân nhớ du tử, a, đừng làm rộn, chính sự quan trọng hơn.

Rất nhanh, A Tam liền lột sạch Vương Gia, nhét vào trên giường, dùng chăn che kín mỗ Vương Gia rất lâu chưa tiến vào, nhưng kỳ thật luôn bắn một chút vật hài hòa.

Sau đó, ta lấy nhánh trúc đặc biệt chuẩn bị ra, mài những chỗ bén nhọn đến đặc biệt phẳng, sau đó vẽ từng đường lên vai Vương Gia, chế tạo hiệu quả chiến đấu kịch liệt. Sau khi làm xong, ta đứng trước gương, sờ sờ cái cổ trắng nõn của mình.

Lục Trúc lúc này bu lại, ánh mắt tỏa sáng nhìn ta, thành khẩn bày tỏ: "Cần giúp một tay không tiểu thư?"

Ta trừng mí mắt lên, hết sức khuôn cách nữ vương liếc nàng một cái, lại quét A Tam sau lưng nàng một cái, sau đó từ dưới bàn trang điểm lấy thuốc bột ra bôi lên, rất nhanh trên chiếc cổ trắng nõn của ta có thêm hai dấu môi đặc biệt chân thật. Tiếp theo, ta mới bình tĩnh trả lời Lục Trúc: "Không cần, ta có thể tự cấp tự túc, còn nữa, không cần đánh chú ý lên tiểu thư nhà người, ta rất thẳng." Ta quay đầu nàng lại, để cho nàng nhìn người phía sau đã từng là huynh đệ của thổ phỉ cùng Phán quan.

"Có lúc, nam nhân vẫn đi theo phía sau người im lặng không lên tiếng mới là nam nhân tốt chân chính!"

Sau khi nói xong câu đó, ta nhất thời bị chính những lời này của mình làm cho cảm động! Vì mình một vụn lời khen!

Lục Trúc suy nghĩ trong chốc lát, mới yên lặng nói: "Đó không phải là biến thái sao?"

Ta sùng sốt một chút, yên lặng nhìn Lục Trúc một cái, lấy chùy thủ từ trong ngăn tủ ra, ngay trước mặt Lục Trúc nắm lấy tay A Tam, dường như cho hả giận cửa một vết nhỏ lên ngón tay hân. Tiếp đó, ta một cước đạp Vương gia đang hôn mê bất tỉnh ngủ ở trên giường ra khỏi máu của A Tam lên phía

trên, đảm đương máu xử nữ của tử, sau đó vô tình đạp Vương Gia trở lại.

Lục Trúc sững sờ nhìn một lát, không có phản ứng gì lớn, A Tam như kẻ đầu gối một chút phản ứng cũng không có, phí phạm hảo tâm hiếm khi có được của ta, hừ.

Sau nửa canh giờ, này hai kẻ lãng phí hảo tâm của ta rốt cuộc bị trừng phạt.

Ta ngồi bên bàn cơm vừa ăn đồ ăn ngon vừa mới mang lên, vừa uống chút rượu, phía sau ta, Vương Gia đáng thương phải ngủ trên giường trống trơn, giường còn lác tới lác lui lác tới lác lui.

A Tam cùng Lục Trúc mỗi người đứng một bên giường, ra sức lay động cái giường, một mềm mại kêu, một trầm thấp thờ ơ. Nếu người không biết đi ngang qua gian phòng của chúng ta từ bên ngoài, nhất định sẽ sinh ra hiểu lầm vô cùng lớn, Khụ, chuyện Vương Gia gần đây bản ngay lập tức, trong bụng hạ nhân đã truyền đi xôn xao, hôm nay hẳn lại đột nhiên đại triển thần uy, nhất định sẽ lần nữa đưa tới nghị luận nhiệt liệt.

Mà thời gian dài không được như vậy Vương Gia lại đột nhiên phát hiện mình có thể làm rồi, tâm tình của hắn tất nhiên cũng sẽ phi thường không tệ, khụ, hẳn được cùng không được, hoàn toàn liền nằm giữ trong tay ta.

Muốn khống chế một nam nhân, thật ra thì chỉ cần khống chế hắn có thể phun ra hay không là được!

Lục Trúc cùng A Tam lắc cả buổi tối, đến khi trời sáng mới mệt mỏi toàn thân cứng ngắc mới được ta vỗ tay cho lui.

Sự thật chứng minh, khiến bất luận kẻ nào khó chịu, cũng không thể khiến cho chủ nhân của mình khó chịu. Sự thật chứng minh, quý sức hiếm khi muốn làm một chuyện tốt người còn không cho nàng làm? Điều này rất quá mức!

Ta nắm bắt thời cơ Vương Gia tỉnh lại giả bộ mặc quần áo, sau đó giả bộ không phát hiện Vương Gia đã tỉnh táo mở mắt, ta ngồi ở trước gương gọi nha hoàn tới giúp ta chải đầu. Lục Trúc bị chinh phục, lúc này vẫn còn đang nghỉ ngơi, dĩ nhiên không thể phục vụ ta.

Vương Gia ho nhẹ một tiếng hấp dẫn sự chú ý của ta, ta quay đầu, liền thấy được vẻ mặt Vương Gia vô cùng tiều tụy và mệt mỏi.

Trong nhận thức của hắn, hắn làm cùng ta suốt đêm, đương nhiên sẽ mệt mỏi sẽ muốn ngủ. Bất quá, lúc này hắn lại mặt lộ vẻ buồn bực nhìn ta, tựa hồ đang buồn bực tại sao hắn mệt mỏi thành ra như vậy, mà ta lại vui vẻ như thế, tuyệt không giống như bị hắn làm một đêm.

Ta có ý đi tới bên cạnh hắn, lác lư cổ của ta. Ánh mắt Vương Gia lập tức trở nên sâu, thấy ta đi tới, một cái liền kéo ta tới trên giường, ta gương mặt tươi cười rạng rỡ, trên mặt nguyệt nguyệt thẳng tắp nhìn hắn, thấy hắn lòng tràn đầy lửa nóng đang muốn làm chút gì, lại đột nhiên đầu choáng váng.

Dĩ nhiên hắn không tệ xiu, chỉ là thân thể nhắc nhở hắn, hắn mệt mỏi quá mức, lúc này không thích hợp.

Vương Gia đen mặt nhìn chằm chằm ta, ta chỉ là cười với hắn, sau đó đỏ mặt một chút nói cho hắn biết nên đổi ga giường rồi.

Thời điểm mơ loại giấc mơ đó, trên giường còn để lại không ít vật.

Vương Gia nghĩ tới điều gì, tuyệt không kiêng kỵ có nha hoàn tại chỗ, trực tiếp kéo chăn lên nhìn một chút, sau khi thấy vớ còn để lại, có bao nhiêu hài lòng miễn phải nói, cả khuôn mặt đều cơ hồ phát ra ánh sáng, một chút cũng không ý thức được mình bị lừa gạt. Sau khi đổi ga giường xong, Vương Gia vẫn cảm thấy mệt mỏi, liền ngủ luôn ở chỗ ta.

Mấy ngày kế tiếp, Vương Gia liền hoàn toàn ở lại bên này của ta. Có mấy nữ nhân muốn làm, nhưng bị tình trạng thảm hại của hai nữ nhân bị ta và ngực lúc trước hù sợ, vừa thấy ta xuất hiện, còn chưa kịp theo thói quen châm chọc liền hoảng sợ mà chạy, sau đó ta sinh ra tịch mịch không gì sánh được.

Hiện tại hai nữ nhân bị và ngực một từ cup C biến thành cup D, một từ cup B biến thành cup C, thế nhưng đặc sắc biết bao.

Mặc dù hai bên đều vớ, nhưng khi đánh lực độ của tiểu nha đầu không đều, dẫn đến hai bên trái phải biến dạng, bây giờ còn chưa cân bằng.

Mà năm nữ nhân trước đây, không biết đã bị Vương Gia đuổi đến nơi hẻo lánh nào rồi.

Trừ nữ phụ được sắp đặt sẽ xuất hiện trong tương lai, trong vương phủ ta căn bản là vô địch.

Sau khi cùng nữ nhân thuần tình thêm si tình ta đây phát sinh quan hệ, Vương Gia đột nhiên đăng hoàng không ít, có hai ngày ta không hạ được hắn, hắn thử qua không thấy bản liền trở lại trong phòng của ta bị ta đào hố hãm hại. Nghĩ đến, hắn là rất ưa thích một đêm bảy lần trong mộng!

Dù hắn muốn chiếm các loại tiện nghi thế nào đi nữa ta đều có thể tránh được, nên cũng không ngăn cản hắn hành động tìm đường chết, không biết núi có hổ, lại cứ hướng núi có hổ mà đi.

Vương gia uống thuốc nhiều, chắc chắn sẽ có tác dụng phụ.

Qua mấy ngày ngắn ngủi, Vương Gia bởi vì tự tin mỗi ngày một đêm bảy lần, buổi sáng nghỉ ngơi một chút liền tinh thần phấn chấn đi làm việc rồi, buổi tối có thể trở lại liền trở lại, phương diện tình cảm của hắn với ta nóng lên cực nhanh. Với ta đơn giản có chút thích, đến vô cùng yêu thích, hôm nay đã như mật trong dầu, ban đầu ta mỗi ngày chỉ tránh bàn tay quấy rối của hắn một hai lần, đến bây giờ căn bản mỗi ngày phải tránh hơn vài chục lần.

Vương Gia sao có thể nuôi nhiều nữ nhân như vậy, chính là bởi đức hạnh này.

May mà ta không phải nữ nhân nào tàn trong nguyên tắc kia.

Cứ như vậy qua vài ngày nữa, ta cùng với Lục Trúc đang nằm ở trên bàn chơi cờ thỏ cáo, A Tam vừa lay động giường vừa phát ra âm thanh mập mờ, Lục Trúc thỉnh thoảng phụ họa mấy tiếng, Sẹo ca mang theo khắp người lạnh lẽo trở lại.

Hắn trở lại, liền chui vào giữa chúng ta, vừa hai mắt cổ quái nhìn Lục Trúc cùng A Tam, vừa vẻ mặt nghiêm túc nói hắn là thế nào ra roi thúc ngựa tới mấy thôn giống như ta nói, rốt cuộc tìm được người, sau đó giả dạng làm thổ phi đem trở lại, một đường dẫn theo tới đây ném cho bọn buôn người.

Muốn đưa nữ nhân kia vào phủ, ngày mai có thể quang minh chính đại đi mua, mua về làm nha hoàn!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Ngày hôm sau, ta liền quang minh chính đại nói với Vương Gia muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, còn chọn vừa đúng thời điểm Vương Gia không rảnh.

Nếu trước đây, hắn khẳng định không để cho ta ra ngoài, nhưng hiện tại quan hệ của chúng ta không bình thường rồi, phu thê tình yêu cuồng nhiệt dĩ nhiên không thể đối xử như vậy. Hắn rất nhanh đồng ý cho ta ra ngoài, bất quá muốn ta mang theo đủ người, còn phải tâm phúc của hắn đến bên cạnh để bảo vệ ta, để ta đội mũ sa, khiến người bên ngoài không nhìn thấy mặt của ta.

Ta đang hoảng đồng ý toàn bộ, tiếp theo mới có thể mang theo Lục Trúc ra cửa.

Nếu tiết mục yêu nhau đã hoàn thành, kế tiếp chính là vở kịch phản bội.

Tâm tình ta rất tốt mang theo nhân mã cần thiết, hấp ta hấp tấp ra khỏi cửa.

Bởi vì nữ phụ xuất hiện, Lục Trúc cảm thấy không cần lay động giường nữa tâm tình cũng tốt vô cùng, vô cùng nghe lời diu ta, cản gió cho ta. Hiện tại mùa đông đã đến, mặc dù mặc nhiều y phục, nhưng ta trời sinh thể hàn luôn lạnh lẽo đến tay chân lạnh như băng, nhất định phải cảm lô sưởi trong tay.

Một nhóm người chúng ta ăn mặc thật dày ra cửa, người ngoài cho dù muốn không nhìn ra thân phận của đoàn người chúng ta không đơn giản cũng không được. Coi như chỉ thấy Lục Trúc bên cạnh ta cũng có thể biết vương phi xuất môn. Hiện tại ta chính là đại hồng nhân, vừa phát hiện ta xuất môn, không ít người đều nhìn về phía ta bên này, muốn nhìn thấy khuôn mặt thật của ta, nhưng hôm nay ta che rất kín.

Ta quả thật không muốn quá được hoan nghênh nhưng trên đường đi, bách tính hai bên đường đều hoan nghênh ta.

Ta run run khăn tay, làm bộ muốn Lục Trúc đưa ta đến nơi ít người. Lục Trúc gật đầu một cái, giả bộ không quen đường đưa ta đến nơi mua bán nô bộc.

Không có ai ngạc nhiên khi Lục Trúc giống như lạc đường, nếu đã đến nơi này vậy thì đi xem một chút.

Thấy nam nam nữ nữ già trẻ lớn bé quỳ gối bán mình, ta rất có cảm xúc đưa tay che ngực giả dạng Thánh mẫu. Hiện tại người mua không ít, nhưng phần lớn là quân sự vài gia đình giàu có, cũng có một vài tiểu môn tiểu hộ đang chọn người, trong đó có một chỗ náo nhiệt nhất, bởi vì bị bán chính là một nữ tử tuổi xuân đáng đáp coi như xinh đẹp.

Nàng kia khóc đến hoa lệ đầm mưa, sống chết không muốn bán mình, nhưng hết lần này tới lần khác những con buôn bên cạnh một chút đồng tình cũng không có, lớn tiếng tức giận mắng chửi nàng. Bởi vì tư sắc của nữ tử này xinh đẹp, bọn buôn người không nỡ đá thương nàng.

Trước mặt nữ tử, có không ít má mị thanh lâu hai mắt sáng lên nhìn trộm nàng, cũng có nam nhân ruột già đầy bụng muốn mua nàng về làm thiếp, muốn mua người xinh đẹp như vậy về làm nha đầu ngược lại không có mấy người. Cho dù có, cũng phần lớn là tâm không an, nhìn nàng khóc đến đáng thương động lòng trắc ẩn thì càng ít.

Ta thấy thế, kéo kéo tay áo Lục Trúc, Lục Trúc lập tức hiểu ý, ho nhẹ một tiếng, để nhân mã của Vương Gia tới giúp chúng ta thanh toán.

Hai thị vệ mang đao lập tức tiến lên, rất nhanh đám người kia liền bị tách ra hai bên.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, nữ nhân kia dĩ nhiên chú ý tới chúng ta, hơn nữa cũng rất rõ ràng đã nhận ra ta mới là chủ nhân của đoàn người này, bởi vì y phục của ta hoa lệ xinh đẹp nhất.

Nữ tử rung rung nhìn ta, đứng dậy xách làn váy cũ rách đáng thương chạy vội tới trước mắt ta, đôi mắt đỏ ngầu mũi cũng hồng hồng, âm thanh khăn khăn nói.

"Cầu xin phu nhân cứu giúp tiểu nữ! Ta không phải tự nguyện bán mình, ta bị người trói tới!" Nàng khóc đến cực kỳ đáng thương.

Ta hạ mũ xuống, mắt mang thương tiếc nhìn nàng.

"Lại có chuyện như vậy sao?" Đầu sỏ gây nên vẻ mặt kinh ngạc, tỏ vẻ cái gì cũng không biết.

Đồng lõa Lục Trúc ở bên cạnh ta nhỏ giọng nói, chuyện gì cũng có thể, dùng cái này an ủi ta.

Vừa lúc đó, ta chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn hướng trước mặt, liền nhìn thấy trong mắt nàng kia không giấu được phần hận cùng tức giận, thậm chí mang theo điểm ghen tỵ.

Không hổ quả nhiên là nữ phụ, hoàn toàn là vẻ mặt sắp đặt của nữ phụ!

Trong nguyên kịch tình, nữ phụ này cứu Vương gia bị trọng thương, sau khi Vương Gia bị trọng thương khôi phục diện mạo đẹp như cũ lập tức yêu Vương Gia. Nhưng nàng thấy Vương Gia tâm tâm niệm niệm đều là thể tử mình yêu, một lòng trở về tìm thể tử của mình, đồng thời nàng đang bị sự thâm tình của Vương Gia làm cảm động, cũng quyết định cướp đi thâm tình như vậy, muốn cho người Vương Gia nhớ tới nghĩ tới hoàn toàn biến thành chính nàng.

Vì vậy, nàng hạ cớ Vương Gia, khiến Vương Gia chẳng những quên nữ nhân mình yêu, hơn nữa còn đi tình biệt luyện, đem thâm tình của mình đặt trên người nàng.

So với được vật ta cho người ta nằm mơ một đêm bảy lần, độc tình của nàng càng cao cấp hơn được không!

Sau đó, trở lại kinh thành. Nàng phát hiện vương phi thể dung mạo xinh đẹp hơn nàng, xuất thân cao quý hơn nàng, trong lòng không cân bằng đủ kiểu, làm bộ như mới vừa biết Vương Gia có thể tử, đau lòng đến không còn hình dáng, khiến Vương Gia trở lại liền muốn bỏ vợ. Nhưng công chúa há có thể dễ dàng bị hù hay sao? Nhưng đây là một công chúa si tình, mồn nghĩ biện pháp khiến Vương Gia khôi phục trí nhớ, trăm ngược không rời đi.

Sau đó tất cả các loại biện pháp nữ phụ đều đem ra hết, không chỗ nào không vu hãm, rốt cuộc cũng thành công khiến Vương Gia hù người.

Tại sao Vương phi dung mạo xinh đẹp hơn nàng, rõ ràng được nam nhân yêu hạnh phúc như vậy tại sao mỗi ngày một bộ đáng thương, tại sao nàng xuất thân tốt như vậy?

Tóm lại nữ phụ ghen tỵ, nhất định gài bẫy nữ chính không thôi.

Nữ phụ chính là loại người sai không phải mình, sai là cả thế giới kia. Đối với nàng mà nói, Vương Gia yêu nàng mới là chính xác.

Trở lại hiện tại, coi như nữ phụ bây giờ còn chưa nhìn thấy Vương Gia, cũng vô tội bị ta gài bẫy ở đây, thuộc tính đặc thù của nàng cũng rất rõ ràng. Bởi vì cũng từng làm nữ phụ, cho nên chỉ có kẻ bịp bợm ta, mới sẽ không để cho người ta gài bẫy mình, cho dù người này cùng nghề nghiệp với ta trước kia.

Lịch sử, cũng chỉ muốn viết tên người chiến thắng! Không thể bởi vì đã tung làm nữ phụ giống nhau liền đối xử rất tốt với nữ phụ để cho nàng thuận lợi gài bẫy ta? Đó không phải là quá thiện lương sao? Thiện lương đồ chơi kia ta cần bản không có được không!

Ta mặt ngoài mang theo 100% ý tốt, tuyệt không ghét bỏ nữ tử trước mặt, để Lục Trúc mua người lại từ bọn buồn người.

Ta khẽ kéo tay của nàng, để cho nàng thuận tay ghen tị làn da xinh đẹp của ta một cái, ta bộ dáng Thánh mẫu quá chọc người chán ghét, giả vờ không biết nữ nhân trước mặt ta là như thế nào vừa không nhìn trúng ta, vừa tiếp nhận sự trợ giúp của ta.

"Cô nương, nếu như người không đề ý trước tiên có thể cùng ta trở về phủ, ngày mai ta sẽ cho người về nhà. Theo người từng nói, quê quán của người cách nơi này cũng hơi xa, hôm nay cũng lạnh, lên đường thật sự không tiện." Ta nói như vậy, dĩ nhiên là không tính toán dung nàng làm hạ nhân.

Nữ phụ nghe được, sắc mặt khá hơn nhiều, thái độ với ta cũng hòa hoãn, mang theo chút thật lòng lấy lòng.

Cũng không biết chút tốt đẹp này của nàng có thể duy trì đến khi nhìn thấy Vương Gia hay không.

Rất nhanh, ta liền thu phục nữ phụ, mang theo tâm tình tốt hơn lúc trước khi xuất môn trở về phủ, một đường ân cần hỏi han nữ phụ.

Mấy ngày nay nữ phụ tương đối khổ sở, lúc này mặc dù có chút ghen tỵ, cũng bởi vì sự quan tâm của ta mà ánh mắt dần theo chút ấm áp. Nàng tuyệt không cảm giác thân phận mình thấp xuống, chỉ nhìn lướt qua người bên cạnh ta, xác định thân phận ta tuyệt không đơn giản, liền rõ ràng đi theo ta rồi.

Trở về không bao lâu, Vương Gia đã biết chuyện ta mua một nữ nhân từ bên ngoài về, rất nhanh sẽ đi tới chỗ ta.

Ta lập tức kêu nữ tử vừa đi xuống rửa mặt nghỉ ngơi tới đây.

Trong nháy mắt nam chính cùng nữ phụ gặp nhau, ta hình như nhìn thấy thứ gì đó tương tự điện quang hỏa thạch, bất quá, nhìn kỹ, ta phát hiện

đây chẳng qua là từ một phía nữ phụ.

Nàng có thể nhất kiến chung tình tái kiến thâm tình với Vương Gia khi hắn bị trọng thương, hôm nay thấy Vương gia chính tề như vậy sẽ động lòng cũng là chuyện đương nhiên. Chẳng qua, muốn kích thích đến nàng chủ động hành động, chủ yếu vẫn là phải ân ái với Vương Gia.

Nghe nói, khiến cho nàng động lòng chính là tình yêu của Vương Gia.

Ôi chao, tuyệt đối là một hài tử bị khuyết tật tình cảm

Gọi nữ phụ tới, chúng ta cố ý ân ái một chút, ta còn an bài nữ phụ ở cách chỗ của chúng ta không xa, trời vừa tối, chỗ này của ta thật đúng là đủ loại đặc sắc. Đầu tiên là lại hạ được Vương Gia, tiếp nữa là các loại lay động giường thêm JJ một tiếng, phòng ốc cổ đại không cách âm, hiệu quả kia khá tốt.

Lục Trúc và A Tam vốn cho rằng không cần làm tiếp loại chuyện phá vỡ liêm sỉ này nữa lại bị ta cưỡng nén tiến hành thêm hai ba ngày nữa. Ta đem nữ phụ kia làm thành hảo tử muội mà nuôi, thỉnh thoảng chỉ sợ nàng buồn bực tìm nàng nói chuyện phiếm, giúp nàng giải sầu muốn nàng không nên quá lo lắng, ta rất mau sẽ đưa nàng trở về.

Lần đầu tiên ta nói sẽ rất nhanh đưa nàng trở về nàng chỉ là có một chút xấu không vui nói muốn nhìn phong thổ nơi này một chút, ngày thứ hai lại nói nàng liền vô cùng mất hứng, sau lần thứ ba thậm chí nét mặt có chút oán hận ta nàng cũng biểu hiện ra, đôi mắt nhỏ trở nên buồn bã. Rất rõ ràng, lúc này nàng đã không cam lòng rồi đi, còn lúc nào cũng mong đợi Vương Gia xuất hiện, lửa nóng trong mắt kia, tùy tiện một tiểu nha hoàn cũng nhìn ra được.

Chỉ là các nàng nhìn ra được chỉ thuộc về nhìn ra được, sẽ chỉ vụng trộm nghĩ nàng ý nghĩ hảo huyền, được chỗ tốt của vương phi còn muốn leo lên giường Vương Gia. Biết được những lời ong tiếng ve này ta cũng không ngăn cản, nếu là nữ nhân có liêm sỉ, bị nói như vậy thì phải tự cầu xuất phủ rồi, nhưng nữ phụ không phải là người bình thường, càng bị nói như vậy, nàng càng muốn làm gì đó.

Ta cố ý mang theo Vương Gia ân ái, lại để cho nàng nhìn thấy Vương Gia là như thế nào tự mình cung chiều ta, rất nhanh người coi chừng nàng sẽ tới hỏi báo với ta, nữ phụ nàng rất cuộc không an phận rồi.

Ta cũng không khống chế tự do của nàng, cho nên nàng có thể dễ dàng ra vào vương phủ, mặc kệ là bất kỳ thời gian nào. Ta thậm chí còn phái một nha hoàn tới chăm sóc nàng, chỉ là nha hoàn đó tận tâm hay không tận tâm, không phải việc ta có thể khống chế được.

Ta hiểu rõ mấy ngày nay nàng ở trong phủ chịu không ít uất ức, bất quá phần lớn uất ức cũng là tự chuốc phiền, ai kêu nàng đánh chủ ý quá lớn.

Lúc này Vương Gia hoàn toàn không coi trọng nữ phụ, mặc dù nàng vẫn xuất hiện, lại không biểu hiện cơ hội gì. Bàn về xinh đẹp, so ra kém ta, bàn về dịu dàng, cũng thua ta một bậc, nàng chính là muốn biểu hiện sự si tình của nàng, đó chính là bạch nhãn lang không có liêm sỉ. Chuyện nàng được vương phi từ bên ngoài cứu về tất cả người đều biết rõ, nếu nàng thật sự dám trực tiếp nghĩ biện pháp bỏ lên giường, những nữ nhân ở hậu viện cũng sẽ không để cho nàng sống tốt.

Những nữ nhân kia không có biện pháp khi dễ ta, khi dễ một nữ tử bình thường thì vẫn có thể.

Hiện tại nữ phụ còn chưa đi, ở lại nhiều ngày như vậy khiến những nữ nhân trong hậu viện của Vương Gia đã rất có ý kiến. Hôm nay ta lại đang được Vương Gia sủng ái, Vương Gia cơ bản đã không đến viện của các nàng nữa, mặc kệ các nàng bỏ thuốc a quuyến rũ a vô tình gặp gỡ a các loại thủ đoạn đều dùng hết, vẫn không thành công.

Bởi vì những thủ đoạn hạ lưu của các nàng luôn luôn bị vạch trần trước tiên, so với sự thuần khiết của ta, ở trong mắt vương gia những nữ nhân kia chỉ biết lục đục đầu đầu, đã sớm trở thành đồng cặn bã rồi, chỉ thiếu nước đuôi xuất phủ.

Dĩ nhiên, họ bị vạch trần, chủ yếu là do ta tạo ra các loại ngoài ý muốn làm cho các nàng bại lộ, dù sao một cao thủ từng trải qua đầu đầu, còn đầu không ngã mấy nữ nhân đó thì không phải chuyện cười hay sao?

Trước khi nữ phụ xuất hiện, ta đương nhiên muốn ổn định lại Vương Gia, trừ bỏ độ thiện cảm đến nỗi tung, còn muốn khiến cho hắn từ thích biến thành yêu, hiện tại mặc dù Vương Gia còn chưa có cảm giác cũng chưa có nhận thức này, nhưng hắn đã càng ngày càng quen rồi. Bởi vì trong lúc vô tình ta luôn sẽ quan tâm đến chút chuyện của hắn, cho nên hắn muốn ra khỏi cửa làm gì, đều sẽ theo thói quen nói cho ta biết, không trở lại ăn cơm cũng sẽ thông báo cho ta, sẽ để ý đến tất cả của ta.

Hắn đã yêu thích ta ở bên cạnh tỉ mỉ quan tâm hắn, đã quen với ánh mắt của ta, một ngày ta không xuất hiện trước mặt hắn, hắn còn có thể đặc biệt để ý chạy tới gặp ta, nhất định phải thấy ta không xảy ra chuyện gì, chỉ là một mình ở trong phòng nằm chán mới yên tâm.

Đây đã là tiết tấu của tình yêu.

Ta cứ như vậy một chút cũng không động.

Mà ta bất động, nữ phụ liền không nhận được động.

Lúc này ta đã ngồi cắn hạt dưa uống nước trà, ngồi đợi kịch hay lên sân khấu.

Ngày mai chính là sinh nhật của hoàng đế, ta phải vào cung, ta sẽ nghĩ biện pháp lưu lại hai ba ngày trong cung cấp cho nữ phụ thời cơ gây án. Thời gian dài như vậy nếu cái gì nàng cũng không làm được, vậy cũng quá vô dụng rồi.

Tối hôm nay, thời điểm đêm khuya thì Sẹo ca đột nhiên bò đến phòng ta, thuận chân một cước đạp Vương gia trong phòng xuống giường, đặc biệt tới nói nữ phụ gần đây mỗi tối đều len lén ra ngoài làm thứ gì đó từ rần rết, dường như là tính toán làm cở.

Ta hừ hừ bày tỏ đã biết, ôm chần ngủ ở phòng ngoài của nha hoàn. Chờ lúc Sẹo ca nói xong tự giác rời đi, ta vội vàng kéo ống tay áo của hắn lại.

Sẹo ca đột nhiên sắc bén quay đầu lại, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn ta, vẻ mặt mong đợi, trên mặt chỉ còn thiếu viết "Người quả nhiên đã khắc chế không được muốn ngã nhào vào ta sao!".

Ta bình tĩnh nói: "Kéo Vương Gia về trên giường đi."

Sắc mặt Sẹo ca nhất thời vô cùng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Sáng hôm sau, ta cùng Vương Gia dậy mặc y phục từ rất sớm, sau đó làm trò ân ân ái ái trước mặt nữ phụ cùng nhau vào cung.

Ta giả vờ không biết sau nụ cười của nữ phụ giấu giếm tâm tư, trước khi vào cung còn làm trò trước mặt Vương Gia lôi kéo nàng nói mấy câu, cầu mong ngày sau kịch tình nghịch chuyển.

Mặc dù chúng ta vào cung từ rất sớm, nhưng Hoàng đế còn sớm hơn so với chúng ta, chờ đợi phu thê chúng ta đến.

Mặc dù lần đó Hoàng đế cùng Vương Gia cơ bản đã xác định quan hệ thù địch, nhưng bởi vì ta nhìn bề ngoài quan hệ bọn họ lại rất được, cũng không có vẻ mâu thuẫn, bọn họ vẫn bị vây trong địa vị. Vương Gia cũng không muốn nán lại trong cung, thế nhưng dù hắn không muốn nán lại, có một chút xã giao nhất định phải làm.

Biết trong lòng hắn và Hoàng đế không hợp nhau lắm, ta cũng không miễn cưỡng hai nam nhân này nhất định sống chung một phòng, cực kỳ phóng khoáng thả Vương Gia ra, để ta cùng Hoàng đế ôn chuyện. Ta và Hoàng đế đã có không ít ngày không gặp, lúc này chà chà nhiều thiện cảm mới là thật. Ta nỗ lực bày tỏ chỗ hiếu thuận của mình, còn tự tay vẽ tranh chúc thọ, mặc dù bức tranh của ta vẽ chưa ra hình dáng gì, nhưng trong lễ có tình cảm.

Hơn nữa thiết định lúc trước ta sẽ không vẽ tranh, vì chúc thọ cho Hoàng đế, ta xem như chuẩn bị sớm một chút, để sinh nhật của hắn trong lòng, còn đặc biệt đi học vẽ tranh.

Cách làm của ta rất được tâm của Hoàng đế, nhìn chân mày khóe mắt hắn không chỗ không mang theo hài lòng liền có thể nhìn ra được. Ta vừa hướng Hoàng đế bày tỏ sự hiếu thuận, vừa thỉnh thoảng thổ lộ ra một chút tâm tình tịch tịch, cố ý khiến Hoàng đế liên tưởng đến Vương Gia bây giờ vẫn không tốt hơn, ngay cả chung đụng với thê tử và nhạc phụ nhiều một chút cũng không chịu, dĩ nhiên là hung hăng bởi đến Vương gia trước mặt hoàng đế một phen.

Lúc này Vương Gia dĩ nhiên không biết mình đã bị ta bôi đen, ta tính toán thời gian một chút, đại khái chưa tới một hai canh giờ hắn sẽ bởi vì ngoài ý muốn mà không thể không xuất cung, thậm chí còn không kịp cho ta biết liền tự mình đi ra ngoài. Cứ như vậy, ẩn tượng của Hoàng đế đối với hắn chỉ sợ cũng bắt bắt hơn rồi, mà ta, cũng có thể mượn tâm tình không tính là quá tốt, lưu lại trong cung.

Hôm nay ta chỉ dẫn theo Lục Trúc vào cung, A Tam cùng Sẹo ca đều bị ta để lại bên ngoài tạo ra sự cố khiến Vương Gia không thể không vội vàng xuất cung mà không kịp tự mình thông báo cho ta.

Hôm nay thiên thời, địa lợi, nữ phụ nếu cái gì cũng không làm được, vậy thì khôì hài rồi.

Trước khi ăn cơm trưa, nha hoàn bên cạnh ta quả nhiên tới cho ta biết Vương Gia vội vàng xuất cung rồi, nhưng trước khi hắn xuất cung kêu người bên cạnh nói cho ta biết một tiếng. Sau khi ta biết, lại làm bộ cũng không biết chuyện này, cũng đặc biệt tránh được người Vương Gia phái tới nói cho ta biết, đặc biệt tạo cho Vương Gia ảo tưởng ta căn bản chưa biết chuyện gì.

Lúc mới bắt đầu buổi tiệc trưa, mọi người thấy ta cô độc xuất hiện, mà Vương Gia không có bên cạnh ta thì vẻ mặt dường như nhắc tới có bao nhiêu cổ quái.

Sắc mặt Hoàng đế thâm trầm, hết sức chịu đựng mới không tính khí đại phát, nhưng mà hắn cũng đã mở miệng để người đi bắt Vương gia không chào mà biệt tới đây.

Thấy vậy, ta nâng váy, quý xuống cáo lỗi vì Vương gia.

"Phụ hoàng bớt giận, lúc này Vương Gia. Lúc này nhất định là có chuyện quan trọng mới có thể đột nhiên xuất cung, chuyện kết thúc, Vương Gia

tự nhiên sẽ hồi cung tới thỉnh tội! Hôm nay là ngày tốt, không nên để loại chuyện nhỏ nhặt này phá hỏng sự hào hứng của phụ hoàng." Ta một bộ cố gắng kiểm soát vì Vương gia, khiến sắc mặt Hoàng đế càng thêm không tốt.

Sau khi ta nói xong những lời này, lập tức có thần tử lấy lòng hoàng đế nói Vương gia đây là không để Hoàng thất, không để công chúa trong mắt. Sinh nhật Hoàng đế, có thể để cho một Vương gia khác họ hân hạnh cùng đã là ân tứ, hoàng cung cũng không phải là đường cái, chính là một Vương gia khác họ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, cũng không nói một tiếng chào hỏi?

Viên quan vừa mở miệng, lập tức có không ít người phù họa.

Thấy vậy, ta lại một lần về mặt dịu dàng, rồi lại kiên định câu cạnh vì Vương gia. Lúc này ta cũng không lộ vẻ nhu nhược, dường như không nhìn thấy nét mặt cười nhạo ta cùng lời bàn luận khe khẽ của những nữ quyền trong bữa tiệc, càng thêm không ngại những người kia muốn định tội Vương gia. Ta ưỡn ngực thẳng lưng, biểu hiện mười phần tin tưởng Vương Gia, trên mặt một chút đau lòng khổ sở cũng không có, tuy là quý xuống, thái độ cũng không hèn mọn.

Rất nhanh, có thần tử hết lòng tuân thủ trung dung chỉ đạo giải vây cho Vương gia.

Thấy vậy, khoe miệng ta nhẹ nhàng cong lên, về mặt rồi lại mười phần nghiêm túc, mười phần khí phái công chúa.

Tuy là như thế, trong mắt đại đa số người, nàng công chúa ta đây cũng là cực kỳ đáng thương. Vốn là thân phận dưới một người, lại lưu lạc dân gian hơn mười năm, thật vất vả trở lại hưởng thụ thân phận tôn quý, ngày lành tháng tốt còn chưa quá bao lâu lại gả cho một nam nhân hoang đường như vậy.

Trong mắt những phu nhân tiểu thư kia, đường đường công chúa đã sớm biến thành trò cười lớn nhất cùng bát quái trong kinh. Thân phận tôn quý thì như thế nào? Dung mạo rất mỹ lệ thì có thể thế nào?

Ta hiểu rõ những điều này, lại tuyệt không gấp gáp, lại càng không thương tâm bởi những lời đồn của người bên ngoài.

Chuyện truyền đi thái quá, ta phải càng bị thâm thì đại biểu Vương Gia càng cần phải đến không có giới hạn, ta chính là không hề để tâm đến thứ như danh dự.

Ta cố ý bất động thanh sắc bình tĩnh, chuyện này nhìn như nhỏ, đặt trong hoàng cung, lại lạnh lẽo lưu truyền ra ngoài, mà bách tính, lại có đề tài mới.

Ngọ yến đi qua, ta bày tỏ thân thể không thoải mái, trở lại chỗ lúc ta chưa xuất giá, không thấy bất luận kẻ nào. Ta rõ ràng nói cho người bên ngoài ta rất đề ý chuyện Vương Gia không nói một tiếng liền rời đi, hơn nữa cũng tức giận đến bị bệnh, cũng không có ý định trở về. Mặc dù đại bộ phận nữ nhân sẽ cười nhạo ta vô dụng, rõ ràng là công chúa lại ủy khuất như vậy, nhưng kẻ yếu luôn chọn người đồng tình, đặc biệt là kẻ yếu diện mạo xinh đẹp.

Buổi tối hôm đó, thời điểm Hoàng đế tới gặp ta ta cố ý làm cho đôi mắt mình hồng hồng, cũng không phải đáng về đã khóc, chỉ là có chút nghĩ không thông. Hẳn bày tỏ muốn dạy dỗ Vương Gia một trận, đưa hắn vào trong cung, nhưng ta vẫn ngăn cản Hoàng đế làm như vậy, hơn nữa biểu hiện được vô cùng buồn bã, mặc kệ Vương Gia đối với ta như thế nào, ta nhất thời nghĩ không thông là một chuyện, nhưng không muốn khiến cho Hoàng đế đi đối phó hắn, bộ dáng đừng nhắc tới có bao nhiêu si tình rồi.

Tối hôm đó Hoàng đế vẫn an ủi ta đây, ít muốn dời khỏi chỗ ta.

Thời điểm Hoàng đế động tâm với nguyên nữ chính chính là khi nguyên nữ chính bị Vương Gia bỏ rơi mỗi ngày bị thương, mỗi ngày đều khóc, mỗi ngày đều nhu nhược đến không được, hết lần này tới lần khác lại tuyệt không hối hận mình yêu Vương Gia. Mỗi ngày núp sau người lên lên khóc thút thít không dám để cho Hoàng đế lo lắng, nhưng mỗi lần Hoàng đế chung quy đều có thể phát hiện.

Dần dần, ý vị sự quan tâm của hắn liền thay đổi.

Hiện tại a, ta cũng chỉ là đi trên con đường của nguyên nữ chính một chuyện mà thôi, nhưng mục đích của ta cũng không phải là chà ra kết thúc HE cùng Hoàng đế.

Ta một bộ hạ quyết tâm nhất định Vương Gia phải chủ động tới hoàng cung đón ta trở về, cũng không khiến Hoàng đế đi ép buộc Vương Gia, Hoàng đế vô cùng đau lòng ta bị ủy khuất như vậy, chuyện gì cũng theo ta, cũng thật sự không làm gì cả. Ta trực tiếp buồn bực không vui trong hoàng cung bốn năm ngày, nhưng bên kia vương phủ một chút cũng không có phản ứng.

Đừng nói thấy ta mỗi ngày gầy đi khiến Hoàng đế sốt ruột, ngay cả dân chúng phía ngoài cũng sốt ruột thay công chúa đáng thương ta.

Thời điểm tất cả mọi người đang ngắm nhìn, tất cả mọi người cảm thấy công chúa bị Vương Gia giam đày, Hoàng đế cùng Vương Gia lần này không thể không trở mặt, trong vương phủ phát sinh chuyện vui rồi.

Khi chính thể vẫn còn ở trong hoàng cung, Vương Gia thông báo cho mọi người, hắn cưới một trắc phi.

Thân là một Vương Gia, hắn thế nhưng vô cùng không hợp quy củ, tùy tiện liền cưới một nữ tử bình dân làm trắc phi, trắc phi mặc dù cũng là thiếp, nhưng cũng phải trải qua một cửa ải của Hoàng đế. Vương Gia một tát này đánh cho mặt hoàng đế thật đúng là đủ vang lên, vang đến tâu chương tổ cáo Vương gia trước mặt hoàng đế cũng có thể chôn một người.

Tại thời khắc vô cùng khẩn trương như vậy, ta hoàn toàn không thông báo với Hoàng đế, lạnh lẽo mang theo Lục Trúc xuất cung.

Đợi đến khi Hoàng đế phát hiện, ta sớm đã trở lại vương phủ, mặt cũng phải sáng lên tựa như chờ xem cuộc vui hoặc là gia nhập trận vở kịch nào tàn này.

Ta mà quyền sát chương, đừng nhắc tới có bao nhiêu hưng phấn.

Trong cung một nhọc nhiều ngày như vậy, đừng nói ta buồn bức, chính là Lục Trúc cũng buồn bức. Tính tình chúng ta vốn sôi nổi như vậy, hết lần này tới lần khác sống trong cung giả bộ u buồn nhiều ngày như vậy, trên đầu quả thật cũng sắp mọc cỏ rồi.

Ngày đầu tiên ta trở về, mặc dù ai cũng không nói cho, nhưng Sẹo ca vẫn phát hiện ta cùng Lục Trúc trước tiên, buổi tối đầu tiên liền sờ soạn tới đây, hấp ta hấp tấp cầu xin khen ngợi. Nói hán là thể nào dịch dung thành thân tín của vương gia đào hồ hãm hại hán tử trong hoàng cung trực tiếp chạy ra ngoài, là thể nào đột nhiên ở nửa đường làm khó dễ trực tiếp đánh Vương Gia bị thương bất tỉnh. Vừa thể nào khiến cho người đưa Vương Gia về nhà, vừa thể nào đuổi người bên cạnh Vương Gia đi để thuận tiện cho nữ phụ cô nương gian lận hạ tình cổ.

Nữ phụ có thể hành động dễ dàng như vậy, một đường trôi chảy, ít nhiều nhờ có bốn chúng ta.

Ta cảm thấy, ta quả nhiên là bất đồng, đã làm nữ phụ chính là biết rõ làm sao suy nghĩ cho nữ phụ. Mặc dù mặt dày nghĩ như thế, nếu nữ phụ tự động đi về phía hồ ta đào, tự động nhảy xuống, ta cũng tuyệt đối sẽ không nương tay!

Ta biểu dương Lục Trúc cùng A Tam, ta miễn bỏ hình phạt bọn họ lay động giường, phái bọn họ đi ra ngoài tung lời đồn, chỉ chứa lại Sẹo ca ở bên cạnh ta, làm cận vệ ẩn nấp.

Ta ngây ngô mấy ngày trong hoàng cung, lời đồn đại phía ngoài cũng rất hung ác, đầu tiên là từ ngày sinh nhật của Hoàng đế, tin tức ta bị bệnh trong cung truyền ra. Bên ngoài truyền đi, liền trở thành ta mắc bệnh nan y cũng sắp bị Vương gia giận đến chỉ còn kém một cước thăng thiên.

Mặc dù thân thể của ta ở hoàng cung, nhưng tai mắt vô cùng bén nhạy, muốn biết đều có thể biết.

Mà chuyện Vương Gia nạp trắc phi, dân chúng phía ngoài biết trước, lúc này mới chính thức truyền vào hoàng cung để cho ta biết.

Trước đây thời điểm ta đi "cứu" nữ phụ không ít người đều nhìn thấy, hành động thu nhận nữ phụ vào trong phủ cũng vô cùng quang minh chính đại. Một thời điểm một đường đi về phía vương phủ, càng thêm có vô cùng nhiều dân chúng đứng xem, hôm nay nữ phụ thành trắc phi của Vương Gia, dân chúng trước tiên đã biết, cảm thán vương phi thật là mắt mù, thể nhưng dẫn sói vào nhà.

Mặc dù trên đời này nam nhân phần lớn tam thê tứ thiếp, nhưng lại có nữ nhân nào sẽ thật sự nguyện ý nam nhân của mình cưới vợ bé hay sao? Huống chi lúc trước Vương Gia đã làm ra loại chuyện hoang đường đó, nữ nhân hậu viện có thể nhiều gấp mấy lần so với Hoàng đế. Mà lần này nạp trắc phi càng thêm quá mức, hơn nữa bỏ mặc ném chính thê ở trong cung, ngay cả Hoàng thất cũng hoàn toàn không để lời đồn đại vào trong mắt, Vương Gia trên căn bản đã coi như là tra nam tiêu biểu.

Coi như còn có nữ nhân coi trọng hán, tuyệt đối cũng sẽ không phải nữ tử đàng hoàng.

Hành vi này của hán không chỉ là đánh vào mặt hoàng đế, hán đây là muốn khai chiến cùng hoàng gia đi? Hán có đầu óc sao?

Chuyện như vậy ngay cả dân chúng bình thường đều hiểu, hán làm sao lại không hiểu đây?

Ai kêu dân chúng là bình thường người, nhưng Vương Gia hán. Không phải!

Vương phủ xảy ra chuyện rất náo nhiệt, sáng ngày thứ hai ta trở về phủ thì có một đám nữ nhân riu rít trước mắt ta, toàn bộ đều là nói xấu nữ phụ. Từ trong miệng của các nàng, ta biết được Vương Gia hôm đó xuất cung lại bị thích khách tập kích, vốn lúc được cứu trở lại còn tốt, không biết vì sao thể nhưng đột nhiên mất đi nhớ!

Nhưng vấn đề là, mấy nữ nhân cận thân chăm sóc Vương Gia biết Vương Gia lúc mới vừa tỉnh táo lại không hề mất trí nhớ! Đây là một sở hử cực kỳ to lớn!

Còn có, Vương Gia mất trí nhớ còn chưa tỉnh, thể nhưng hòa tặc yêu nữ phụ nguyên lại nhìn cũng không nhìn một cái, đây không phải là vô cùng kỳ quái sao?

Thời điểm ta mặt đầy lo lắng, mấy nữ nhân trước mặt ta đem cái gì vu cổ a, cái gì hạ dược a, tất cả khả năng đều nói cho ta, để cho chính thê ta nghĩ biện pháp một chút.

Ta một bộ rất tin lời nói của các nàng, bày tỏ nhất định sẽ cố gắng.

Theo lời của Sẹo ca, bởi vì những nữ nhân này trước khi nữ phụ thành công thượng vị đã khi dễ nữ phụ không ít, sớm đã bị nữ phụ ghi hận rồi, nàng lên làm trắc phi sẽ không tiết kiệm tư thái nhu nhược hãm hại bọn họ ác độc. Hiện tại có mấy nữ nhân đã bị Vương Gia bán ra ngoài, nếu ta trở lại chậm một chút, sợ rằng hậu viện cũng chỉ còn đưa lại mình nữ phụ, tất cả những nữ nhân khác đều bị Vương Gia đuổi ra ngoài, hán độc sủng một mình nữ phụ.

Thời điểm của ta những nữ nhân này mặc dù không cao hứng, nhưng ít ra cuộc sống của bọn họ được bảo đảm, ta cũng không muốn hãm hại họ, nhưng nữ phụ là một người lòng dạ độc ác lại có tâm kế, không giống nhau, họ tự nhiên chạy tới dựa vào ta.

Nghe những nữ nhân kia tố cáo, sau khi tiễn người đi, ta cười cười, phui phui làn váy, mang theo Lục Trúc quyết định tìm nữ phụ xúi quẩy!

Thấy ta tiến vào trạng thái quỹ súc, Lục Trúc cũng vô cùng hưng phấn bày tỏ mình đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Tiếp đó, chúng ta ngẩng đầu ưỡn ngực ra cửa, ngoài mặt nặng nề, nội tâm lại vui mừng. Còn kém nước chúng ta đôi tay xoa xoa, bi ối cười ra tiếng.

Nữ phụ, xem nguoi chạy đi đâu

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Ngược nữ phụ đối với ta mà nói không phải là kỹ thuật gì, ta đây đã trải qua ngược mà rút ra kinh nghiệm.

Hơn nữa, cho dù ta muốn đi gây phiền toái cho nữ phụ, cũng không thể trực tiếp chạy tới trước mặt nàng, mà là muốn nàng chủ động đến trước mặt ta. Hiện tại ta đã trở về, nữ phụ cũng không thể không nghĩ tới việc tới gây phiền toái cho ta.

Hôm nay cách ăn mặc của ta khá thâm đậm và đáng thương, ta và Lục Trúc không đi tìm nữ phụ trước, mà là đi vấn an vương gia trọng thương mới khỏi. Cho dù trong mắt người ngoài không được vương gia yêu thích, ta vẫn là thê tử của hắn, cũng không thể không đi nhìn xem một lần, muốn kích thích nữ phụ, phải bắt đầu từ vương gia.

Trong thời gian ta không ở đây, sêu ca và A Tam cũng gây sức ép không ít, không thiếu hạ được cho vương gia, ta có thể khẳng định, trừ phi nữ phụ tự đâm cái mạng của mình, lúc này nhất định vẫn là xử nữ. Không có cách nào, vương gia bị giày bẩn, một lần cũng không đi vào nổi, hoặc là vừa vào đã mềm nhũn, hoàn toàn đâm không được.

Phòng chường hiện tại dù có sự chu đáo và chăm sóc của nữ phụ, tâm tình của vương gia cũng sẽ không tốt là bao, bất cứ nam nhân nào có bệnh không tiện nói ra thì tâm tình đều không thể tốt. Lúc này nữ phụ hạ cổ cho hắn, lại ngày ngày chiếu cố, tỏ vẻ một chút cũng không để ý vấn đề về thân thể hắn, vương gia hẳn là rất cảm động.

Nhưng ai cũng biết, đoạn thời gian vương gia ở cùng ta, tật xấu giày bẩn đã khỏi hẳn.

Thấy vương gia không có sức làm gì với nữ phụ, có lẽ chính nữ phụ cũng buồn bực không chịu nổi, có khi lại muốn giờ trò cũ, hạ chút được với vương gia để hoàn thành chuyện tốt.

Ta nắm chắc điểm này, đi thăm vương gia.

Khi chúng ta đi đến bên ngoài thư phòng vương gia, giống như ngày thứ hai mà ta xuất giá, chúng ta bị ngăn cản.

Mà lúc này, hai nam nhân canh giữ ở cạnh cửa không nói phải thông báo cho vương gia, mà là nói hiện tại vương gia không muốn gặp bất kỳ kẻ nào.

Ta lập tức lộ ra một bộ nghĩ tới cái gì đó, hai mắt đỏ lên.

Hai người canh giữ bên ngoài biết ta, cũng không bị nữ phụ khống chế, trong thời gian ngắn như vậy nàng cũng chỉ có thể khống chế được vương gia, mà không có cách xuống tay với vài người bên cạnh hắn. Những người này biết nỗi khổ của ta, nhất thời cũng hơi cảm động, còn lộ vẻ mặt không đành lòng khuyên ta trở về, ngày khác lại đến.

Nhìn thấy biểu hiện này của bọn họ, ta càng lộ ra vẻ mặt chắc chắn rằng nữ phụ đang ở bên trong, một bộ sắp khóc ra.

Lục Trúc bên người ta không nhìn được, tiến lên định đá cửa, nhưng lại bị hai người ngăn cản. Sau đó, phía sau hai chúng ta đột nhiên xuất hiện mấy cận vệ, chế ngự hai người.

Lục Trúc gật đầu với ta một cái, ra sức đá văng cửa.

Giữa ban ngày ban mặt, chỉ thấy hai nam nữ lỏa thể dây dưa ở cạnh bàn viết, hai chân nữ nhân quần trên lưng nam nhân, hai tay ôm cổ nam nhân, nửa móng đặt trên bàn. Mà một tay nam nhân đỡ hông nữ nhân, một tay vuốt ve ngực nữ nhân, đầu chôn ở trước ngực nàng, phát ra tiếng nước ái muội.

Phía dưới của hai người còn chưa kết hợp, cho dù bọn họ muốn, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy. Ta cũng không thiện lương đến mức làm cho bọn họ đạt được hạnh phúc, được của ta cũng không phải là thứ có thể đổi phở dễ dàng như vậy.

Nhìn thấy hai người, ta lộ vẻ khiếp sợ, nước mắt ngay lập tức rơi xuống.

Người hầu trung thành Lục Trúc kinh sợ quát to một tiếng, vọt tới trước, đầu tiên là xé màn bên cạnh xuống quần trên tay, một cước đá về phía hai người.

Hai người thấy có người đến, lập tức tránh đi, vương gia có võ, ôm lấy nữ phụ lóe lên một cái, nhưng chẳng lẽ thị vệ đằng sau chúng ta ngồi không sao? Chỉ thấy đằng sau xuất hiện hộ vệ với võ nghệ tuyệt hảo mà hoàng đế cho ta, một cước một người, đá tách ra hai người đang ôm nhau.

Hai nam nhân ngượng ngùng đối phó với một nữ nhân, bay thẳng đến bắt lấy vương gia.

Lục Trúc cơ trí vọt tới bên cạnh nữ phụ, dùng tay bọc vai túm nữ phụ không có chút che đậy gì ra cửa, đẩy ra bên ngoài.

Nha hoàn nô bộc cả trai gái lẫn già trẻ lớn bé đi ngang qua đều sợ ngây người!

Vương gia thấy vậy, nổi giận!

"Các ngươi là ai, các ngươi muốn làm gì?!!! Dám phạm thượng sao?"

Lục Trúc không thích đối phó nữ nhân mà càng yêu đối phó nam nhân nhanh chóng chạy về, "bốp" tặng một bàn tay cho vương gia bị đè dưới đất.

"Ngươi mới phạm thượng, cũng không nhìn xem thiên hạ này là của ai!"

Vương gia giận đỏ mắt, ánh mắt quét tới quét lui, rốt cuộc chú ý người đang khóc là ta, giọng điệu kinh sợ cùng chán chường: "Vương phi?!"

Ta mới tiến lên một bước, chỉ thấy vương gia lại nói: "Độc phụ, còn không mau buông bỏ vương ra."

Vương gia, không tìm chết sẽ không phải chết, vì sao ngươi lại không rõ chứ?

Ta nỉ non nói: "Các ngươi buông hân ra, ngược lại ta muốn nhìn xem, danh vọng độc phụ của ta tới thế nào!"

Thị vệ nghe theo mệnh lệnh của ta, thả người.

Vương gia lập tức quần áo lên người, thấy ta cản đường, nổi giận đẩy ta, đi cứu nữ phụ lửa thể nằm dưới đất bị người cười nhạo, lúc này nàng xấu hổ nỉ non, ánh mắt nhìn ta cũng vô cùng oán độc.

Thấy vương gia trực tiếp không quan tâm dù ta khóc lóc, thậm chí không nhìn ta đứng ở đây, thấy ta che trước mặt còn muốn đẩy ta để cứu nữ phụ, ta lập tức ngã về sau, khi đầu ta đập xuống đất, máu lập tức chảy ra.

Lục Trúc kêu sợ hãi: "Công chúa!!!"

Bọn thị vệ cũng vội vàng tới dìu ta: "Công chúa!"

Ta cố gắng ôm gáy, roi lệ cố chấp nhìn về phía vương gia, cho dù người bên cạnh kêu to như vậy, hân cũng chỉ chú ý tới nữ phụ. Chờ tới lúc hân dìu nữ phụ lên, xoay người định chất vấn ta, lại thấy đầu ta đầy máu, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn hân, không còn nỉ non nữa.

Ta run run mở miệng: "Không ngờ tới, không ngờ tới, ngươi lại nhẫn tâm với ta như vậy, chẳng những quên tình cảm ngày xưa, còn, còn. . ." Ta nói, được Lục Trúc dìu đứng lên, không nhìn vương gia nữa: "Chúng ta đi thôi."

Ta biểu hiện ra sự tuyệt vọng thật sâu, ngã vào người Lục Trúc, kiên trì không lại nhìn vương gia nữa.

Vương gia ngạc nhiên nghi ngờ nhìn ta, dường như cảm thấy hơi đau đầu, hân còn ôm chặt đầu mình.

Trong lòng ta hiện lên một từ YES! Lạnh nhạt vô cùng về phòng giả bệnh.

Lời đồn đãi ngày mai, không nên quá phấn khích.

Sau khi trở về, ta cự tuyệt mọi người tới thăm, bao gồm vương gia, bao gồm nữ phụ, thậm chí bao gồm hoàng đế đã truyền lời tới thăm. Ta xử lý "Miệng vết thương" qua loa rồi cự tuyệt gặp bất cứ ai, cho dù kẻ nào đến, đều nói cho người khác biết ta còn đang hôn mê bất tỉnh.

Không được một ngày, lời đồn đãi bên ngoài liền biến thành vương phi nghe nói vương gia nạp trắc phi, giận dữ quay về phủ, lại thấy hai người đang làm chuyện cầu thả, vương gia nổi giận, đánh vương phi trọng thương, hiện thời càng là sinh tử không biết! Đây cũng không phải đơn giản là sủng thiếp diệt thế, đây quả thực là sủng thiếp giết thế, là tội lớn mất đầu!

Nếu hoàng đế đột nhiên hạ thánh chỉ muốn chém rớt đầu vương gia, dân chúng tỏ vẻ không hề thấy kinh ngạc chút nào, thậm chí sẽ cảm thấy quá khoái trá. Nam nhân như vậy nên xử lý, hân quả là sĩ nhục của nam nhân. Công chúa hiền lành lại có được mĩ mạo mà nữ nhân trên đời này đều không so được, có thể được đến một nữ nhân như công chúa, có bao nhiêu nam nhân cam nguyện cả đời chỉ sủng một mình nàng.

Nhưng còn vương gia? Quả thực là đừng có tự tìm cái chết.

Tuy rằng ta và vương gia ân ái một đoạn thời gian, nhưng dân chúng bên ngoài không rõ, chỉ có người trong phủ biết, mà vương gia mất trí nhớ độc sủng nữ phụ, người khác lại không thể vọt tới trước mặt vương gia nói kỳ thực hân yêu ta. Cho nên, vương gia cho rằng ta là kẻ thù mà hoàng đế gả cho hân, nhưng hân lại vô cùng chán ghét, cái nhìn đối với ta cũng không tốt.

Điều này cũng tiện cho nữ phụ, tiện cho nàng dùng các loại dĩa khăn lau xuống sự tồn tại của ta trước mặt vương gia.

Nhưng mà, ngày đó ta nói một câu làm người nghi hoặc trước mặt vương gia.

Nghi ngại ba bốn ngày, ta lại xuất môn, còn cố ý để Lục Trúc an bày một ít khiến nữ phụ biết chuyện.

Ta đi tới địa điểm nữ phụ thích gây án nhất, bên cạnh hồ sen.

Nước mùa đông có thể đông chết người.

Ta nhìn phong cảnh khô héo, không quá bao lâu nữ phụ quả thật xuất hiện, nàng một bộ tiểu nữ nhân, đi đến trước mặt ta, hành lễ.

"Không cần đa lễ." Ta đối với nàng thật lạnh lùng, thờ dài nói: "Ngày đó khi ta cứu ngươi về, hoàn toàn không nghĩ sẽ có một ngày này, nếu biết sớm. . ." Ta đột nhiên thay về mặt ác độc: "Lúc đó ta hẳn nên giết chết ngươi, ngươi tự nhảy xuống, hay là muốn ta trực tiếp đẩy ngươi xuống?"

Nữ phụ hoàn toàn không ngờ rằng thánh mẫu hoa sen trắng nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt, nhất thời ngây người, theo biểu cảm trên mặt nàng ta có thể nhìn ra, nàng nhất định là trách cứ ta không làm theo kịch bản.

Nhưng mà, ta đây đang làm theo kịch bản.

Kịch bản của nàng lúc này hẳn là khi vương gia xuất hiện nàng cố ý ngã xuống hồ, khi được vương gia cứu lên, trước tiên nói với vương gia chuyện này không liên quan tới vương phi, là chính nàng không cẩn thận ngã xuống, vương phi cũng không cố ý, từ đó khiến vương gia rất tin chuyện ta đẩy nàng xuống!

Hừ, chiêu này tỷ dùng chán rồi.

Ta cười thật tà ác: "Nhảy đi."

Nữ phụ đột nhiên bừng tỉnh, một bộ đáng thương khả ái, sợ hãi hai vai run run, nhìn về phía đằng sau ta.

Nàng nói: "Vương phi, ngài bình tĩnh một chút!"

Đúng lúc này, ta bắt được tay nàng, giọng nói kinh hoàng: "Vì sao ngươi đột nhiên giữ lấy ta, buông ra, tay của ta đau quá. Ngươi đừng lui về phía sau, nơi đó rất nguy hiểm! Ngươi mau trở lại. Được rồi, ta không trách ngươi cướp đi vương gia, nếu sớm biết ngươi thích vương gia, dựa vào tình cảm tỷ muội của chúng ta, ta cũng sẽ giúp ngươi."

Nữ phụ cả kinh sững sốt, nhất thời không nói, ta lập tức quyết đoán đẩy nàng xuống.

Chỉ nghe "Ừm" một tiếng, phía trước ta đã không còn nữ phụ.

Đạo hạnh này của ngươi hiểu được cái gì là gừng càng già càng cay sao? Thật là quá hồn nhiên!

Đúng lúc này, vương gia từ phía sau chạy tới, có lẽ là lần trước đẩy ta thành bóng mờ, lần này hẳn không đẩy ta, mà là trọn mắt nhìn ta một cái. Ta cũng không nhìn hắn, mà là kinh hoàng xoa cổ tay tím bầm "Tóm" của mình, vừa đỏ mắt lo lắng: "Ngươi mau cứu An tỷ tỷ, nước mùa đông lạnh như vậy, chậm trễ một chút cũng không được!" Vừa sốt ruột thúc giục vương gia.

Khi lực chú ý của vương gia đặt ở trên cổ tay ta, không ngờ "Ừm" một tiếng, hắn cũng bị đẩy xuống nước rồi.

Bàn tay cừ khôi chuyên đẩy người, trong lòng ta lại hiện lên một từ YES!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Chuyện buồn bức nhất với nữ phụ là chuyện gì? Đó chính là ngươi rõ ràng là oan uổng, là thật sự bị đẩy xuống ao, nhưng hết lần này tới lần khác người trong cả thiên hạ cho rằng ngươi chính là cố ý! Ngươi chính là cố ý hãm hại vương phi vừa vô tội vừa đáng thương của chúng ta! Vương phi của chúng ta hiền huệ thiện lương như vậy làm sao có thể ghen tỵ với một người không xinh đẹp bằng nàng, còn là một nữ tử bình dân không biết xuất hiện từ nơi nào.

Hơn nữa, người trong vương phủ tiết lộ, trước đây vương gia căn bản hoàn toàn không để ý tới nàng, nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái. Chính là

mấy ngày trước Vương Gia đột nhiên bị ám sát bị thương nặng ba ba chạy lên trước phục vụ, đúng lúc Vương Gia mất trí nhớ, nàng mới có cơ hội thượng vị.

Nàng căn bản là một nữ tử rắn rết tâm cơ thâm trầm âm hiểm xảo trá!

Nói nàng là một nữ tử bình dân còn dễ nghe, đám bác gái đặc biệt tức giận đều trực tiếp gọi nữ nhân được Vương phi cứu trở về, xoa người liền bò lên giường của Vương Gia là điểm! Nữ tử hoàng cung nào có thể làm ra loại chuyện này? Biết rõ Vương phi trải qua đau khổ cỡ nào, cứu nàng trở về không giúp một tay còn chưa tính, xoa người còn đâm vương phi một đao.

Đừng nói nàng không phải cố ý, là bị Vương Gia ép, chẳng lẽ làm trặc phi còn có thể ép?

Phát triển như vậy, thật khiến người ta thích nghe ngóng, cũng đủ nhìn ra công phu trước đây của ta không uổng phí. Hình tượng thiện lương của ta đã sớm xâm nhập lòng người, hình tượng của ta trong lòng dân chúng tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu, đặc biệt là khi đang đối mặt với nữ phụ.

Dân chúng đều nói, vương phi đó là thiện lương, nhưng thiện lương cũng không phải là trời sanh không có tâm nhân là một kẻ ngu ngốc. Cho dù nàng thật sự ghen tỵ với trặc phi, chẳng lẽ còn đặc biệt hẹn người đến nơi đó, lại cố ý đẩy người xuống để cho mọi người đều biết chuyện là nàng làm sao? Hơn nữa, nha hoàn hầu hạ trặc phi trong vương phủ lên lên tiết lộ, mấy ngày đó vương phi bị thương căn bản không gặp nàng, nàng liền mỗi ngày nghĩ biện pháp hỏi thăm vương phi lúc nào thì ra cửa, sẽ đi nơi nào, thời điểm hỏi thăm được vương phi ra khỏi phòng hóng mát, là trặc phi tự mình vội vàng tiến đã ngã xuống.

Còn có một việc đúng dịp hơn! Trặc phi mới vừa ngã xuống, Vương Gia liền xuất hiện, các người nói có khéo hay không?

Trùng hợp bỗng nhiên để lộ ra, trà quán các nơi đều náo nhiệt, mỗi một người dân hận không được hóa thân thành đại trình thám, bày tỏ hăm hại người đã rõ ràng như vậy, coi như muốn không người biết cũng khó! Như vậy có thể thấy được, trặc phi này là một nữ nhân tâm cơ rất nặng!

Lúc trước Vương phi bắt gặp chuyện tăng tị của trặc phi cùng Vương Gia dưới ban ngày ban mặt trước mặt mọi người, vương phi nhìn không được nói bọn họ, lại bị Vương Gia đánh trọng thương. Nghe nói ngày đó quả thực là máu chảy thành sông, nha hoàn hầu hạ vương phi cơ hồ mọi người đều khóc thành lệ nhân.

Nhưng vương phi rõ ràng đã thăm như vậy, trặc phi lại vẫn phát rồ như thế, vương phi vừa mới có thể xuống giường đi lại sẽ tới hăm hại nàng! Là nhìn vương phi còn chưa bị Vương Gia đánh chết, nàng không lên ngồi ghế vương phi được cho nên không cam lòng sao?! Thật là phát rồ súc sinh cũng không bằng! Nàng và Vương Gia thật là một đôi câu nam nữ cực kỳ xứng đôi!

Dân chúng nhất trí đối ngoại, đem vương phi khen thành các loại tốt, cơ hồ có chút thần hóa rồi, mà Vương Gia cùng trặc phi liền bị giấu vào trong hàm câu, đến mức trong miệng nói ra tên của bọn họ đều có chút ghê tởm. Nhưng theo những tin đồn đại trong vương phủ truyền ra, một số người lại không nhìn được mà nói.

Một lát lại truyền ra, cái gì vương phi lại đẩy trặc phi mới vừa rơi xuống nước đang bị bệnh ngã trên mặt đất khiến trặc phi ngã vỡ đầu chảy máu? Quả thực là nói hươu nói vượn!

Một lát lại truyền ra, cái gì? Vương phi thể nhưng ngăn trước mặt Vương Gia ép trặc phi uống độc dược! Chuyện như vậy làm sao có thể! Muốn thay trặc phi tẩy trắng sao, quả thật quá ngây thơ rồi!

Một lát lại truyền ra trặc phi không cẩn thận chống đối vương phi, bị đánh vài đại bản, nhờ có Vương Gia phát hiện cứu người, còn đánh vương phi vài bạt tay! Cái gì?! Quả thật thiên lý bất dung! Vương Gia rốt cuộc lại ái thiếp diệt thù quả thật không thể nhẫn nhịn! Quá cặn bã! Nên chặt đầu!

Trong các loại lời đồn đại, ta cùng Lục Trúc quả thật mừng rỡ muốn lăn lộn trên giường.

Trước đó vài ngày cố gắng diễn trò như vậy, không phải là vì hôm nay, không oan uổng cũng muốn làm ghen ghét hai người kia, ha ha, quả thật không thể thoải mái hơn! Ta chính là Thành mẫu trên đời, ta chính là Bạch Liên hoa tuyệt thế, quả thật không thể càng trắng hơn!

Nghe xong lời từ bên ngoài truyền tới, ta chỉnh sửa y phục một chút, đặc biệt dùng cái ly Hoàng đế ban thưởng giả bộ làm thuốc, nội dung chính đi cho trặc phi khả ái uống một chút.

Lúc trước trặc phi bị ta chỉnh chỉnh bệnh lệch qua trên giường, nhưng dưới loại trạng thái này nàng còn muốn thật sự hăm hại ta một lần nữa, đại khái cảm thấy vô cùng không cam lòng, kết quả lại bị ta một tát ngã trên đất cũng không bỏ dậy nổi, không chỉ như thế, vẫn chưa có người nào tin tưởng nàng mới là người bị khi dễ, chuyện này nàng cố ý truyền ra ngoài, kết quả lại bị bên ngoài nói thành nàng đang cố ý bôi đen Vương phi!

Trặc phi biết chuyện này, bệnh càng nghiêm trọng hơn, một bộ muốn đi gặp thượng đế.

Mặc dù hôm đó Vương Gia cũng bị ta không cẩn thận đẩy xuống ao, nhưng thân thể hần rốt cuộc tốt, không xảy ra chuyện gì. Sau, ta lại có ý cầu xin thị vệ thiếp thân bên cạnh Vương Gia giúp một tay, tỏ vẻ ta vẫn không hề từ bỏ Vương Gia, muốn cho Vương Gia tìm về những ký ức của chúng ta, vì vậy người thị vệ kia liền lên lên gạt trặc phi nói chuyện lúc trước cho Vương Gia.

Chuyện hần nói bao gồm chúng ta không giống như những gì bên ngoài truyền, Vương Gia cùng vương phi đúng là yêu nhau, trước đó có ký ức vô cùng tốt đẹp. Trở lại, trặc phi là nữ cô nhi vương phi cứu về từ bên ngoài, lúc trước nữ cô nhi này nói rằng nàng bị người bắt tới, cũng không phải thật sự muốn bán mình, vương phi thấy nàng đáng thương liền mua nàng vào bên trong phủ.

Sau đó, vương phi muốn đưa nàng đi, nhưng nữ cô nhi này lại không chịu đi, nói muốn xem phong cảnh trong kinh thành một chút, kết quả nàng một lần liền lưu đến tận hiện tại.

Biết những việc này, Vương Gia đặc biệt đi thăm dò người buôn người nọ, Sẹo ca vai trò bọn buôn người nói.

"A, cô nương kia sao, nàng tuổi lớn như vậy, chúng ta vốn không muốn nàng, nhưng nàng nói nàng đáng đẹp như vậy, nhất định sẽ bán được giá tốt. Lúc ấy chúng ta còn thương lượng xong, nếu bán tới nơi nàng không hài lòng, chúng ta sẽ trộm nàng ra, chuyển sang nơi khác tiếp tục bán, kế hoạch này vẫn là nàng đặc biệt nói cho chúng ta biết, thật là quá thông minh!"

Một mình Sẹo ca nói như vậy dĩ nhiên không ai tin, nhưng hơn vài người cũng nói như vậy, lời nói láo này cũng liền biến thành sự thật.

Vương Gia tra tới tra lui, cũng không tra được thân phận thực sự của trác phi hân, hỏi nàng, nàng cũng chỉ biết nói mình là nữ cô nhi thôn xóm, không cha không mẹ, bởi vì duyên xảo hợp mới được vương phi mua về.

Nhưng căn cứ theo bọn buôn người tiết lộ, thời điểm ngày đó chính thức bán nàng có mấy má mị nâng giá lên, còn có mấy lão già ra giá cũng rất cao, vốn là muốn làm thịt mấy con dê béo, ai biết vương phi lại đột nhiên xuất hiện.

Vương phi thiện tâm không ai không biết không có người không hiểu, càng thêm xinh đẹp khiến cho người ta vừa thấy liền không thể hô hấp, ở chỗ này không có ai không biết vương phi. Sau khi nhìn thấy nàng tới, trác phi không biết tại sao đột nhiên khóc lên, thấy nàng đáng thương sắp bị bán đi vương phi liền mang về vương phủ.

Vương gia trải qua điều tra như vậy, bên này trác phi lo lắng hạo tâm, cố ý trăm phương ngàn kế để tới gần hân! Còn cố ý để cho hân cảm thấy quan hệ của hân và vương phi không tốt, nhưng cần thận suy nghĩ một chút, hân và nữ phụ chỉ là biết mấy ngày, làm sao sẽ đột nhiên yêu sâu đậm như vậy?

Thị vệ thiếp thân của Vương Gia không nhận được nói cho hân biết, thì ra hân không mất đi trí nhớ, không biết vì sao sau mấy ngày được trác phi chăm sóc, lại đột nhiên mất trí nhớ, hơn nữa còn hòa tặc yêu trác phi, chuyện này bản thân liền vô cùng kỳ hoặc.

Chỉ có một người thị vệ nói như vậy Vương Gia nhất định sẽ nghi ngờ có phải ta mua người bên cạnh hân hay không, nhưng hân lại tra ám vệ, vài người bí mật cũng nói như vậy, vậy thì 100% chứng minh thật sự là trác phi có vấn đề! Có lúc chứng cứ đặt ở trước mắt, cho dù hân muốn không tin tưởng cũng không thể được.

Vì vậy, gần đây hân có chút lạnh nhạt trác phi, ánh mắt nhìn ta vô cùng cổ quái.

Ta còn đặc biệt để cho người ta tiết lộ, thì ra năng lực X của hân không có vấn đề, nhưng cùng trác phi làm thế nào cũng làm không được. Đây là vì cái gì? Dĩ nhiên là trong lòng hân, tiềm thức cho rằng nữ nhân mình ôm trong ngực không đúng, không phải người hân chân chính yêu.

Vương Gia vốn rất đa nghi, dù là người yêu cùng hoài nghi không lầm, nguyên nữ chủ đã từng ăn qua khổ như vậy, huống chi hiện tại, cô của trác phi mới hạ thời gian ngắn thế này, cho dù có yêu cũng không sâu sắc.

Khi hân thành công nghi ngờ, ta đặc biệt xuất hiện để cho hân bắt được mấy lần ta hại nữ phụ, đầu tiên Vương Gia còn giáo huấn ta, nhưng hân còn chưa động thủ ta liền trong nháy mắt tuyệt vọng đến không được, dùng ánh mắt tràn đầy tình yêu cùng hận ý rồi rầm nhìn hân một chút, cũng không tức giận với hân, chính là không tiếng động rơi lệ, đợi đến lần sau ta khi dễ nữ phụ, Vương Gia bắt đầu tin tưởng ta bị oan uổng.

Mà người chân chính bị oan uổng chỉ có thể cắn chặt núp ở trong chốn nôn ra máu.

Sẹo ca là đồng bọn cùng trợ thủ tuyệt hảo của ta, giữ chức tai mắt chỗ nào cũng có của ta, đem chuyện nữ phụ cùng vương gia làm gì đều nói cho ta biết, thuận tiện thỉnh thoảng còn nguy trang thành nha hoàn vương phủ lan truyền lời đồn, quả thật vạn năng rồi!

Chính bởi vì có hân, ta mới có thể chuyện gì cũng biết.

Mà bây giờ, trong tay ta cầm được liệu, cũng là thuận tiện lấy từ chỗ nữ phụ.

Nữ phụ dĩ nhiên không thể hạ được trên người ta, hơn nữa được hiệu cũng không mạnh, nàng là dùng để hạ trên người mình để hãm hại ta, tuy nhiên bị Sẹo ca thuận tay lấy đi, để cho ta quang minh chính đại rót vào trong miệng nàng.

Không phải là muốn hãm hại ta hạ được nàng sao? Hơn nữa còn là thừa dịp nàng bị bệnh? Ta liền thuận ý của nàng.

Về mặt ta lo lắng, mang theo trợ thủ đắc lực ngoài sáng Lục Trúc, lách eo nhỏ, nhẹ nhàng mang thuốc theo, bưng đến cho nữ phụ cô nương.

Mặc dù hai chúng ta là nữ tử yếu đuối, nhưng thời điểm làm chuyện chúng ta luôn tương đối nhanh, rất nhanh chúng ta liền đi tới ngoài phòng nữ phụ.

Bên ngoài hai nha hoàn coi chừng, ta đặt thuốc trong tay Lục Trúc, nhẹ nhàng cong cong khoe miệng.

"Thân thể của nàng đã hoàn hảo?" Trong mắt ta mang theo lo lắng hỏi.

Nha hoàn kia không chút nào phòng bị ta, cũng không có thành công bị trác phi xúi giục.

Họ không giống nữ phụ, bên ngoài truyền thành cái dạng gì họ nhất thanh nhị sở, họ cũng không muốn vừa ra khỏi cửa liền bị dân chúng nhổ nước miếng.

Hơn nữa họ vốn chính là người của vương phủ, dĩ nhiên không thể nào co bao nhiêu trung thành với nữ phụ.

Hai nha hoàn hướng tới ta hành lễ: "Hồi vương phi, trắc phi nương nương hôm nay khí sắc cũng không tệ lắm, hôm nay đã có thể đứng dậy."

"Là thế sao?" Ta ra vẻ vui mừng: "Thật sự là quá tốt. Đây là thuốc dưỡng sinh phụ hoàng đặc biệt ban thưởng cho ta, ta đặc biệt mang" Nói tới chỗ này, ta không nhịn được dừng lại: "Ta dường như không tiện lắm, không bằng các người thay ta đưa đi."

Hai nha hoàn là người tinh khôn, thấy ta biểu hiện như vậy mặc dù biết thuốc không thể nào có vấn đề, nhưng làm không tốt nữ phụ lại làm ra chuyện gì, sợ rước họa vào thân đành mất hai người lóe lóe vội vàng cáo lỗi, nói vật trân quý như thế vẫn là ta đưa tốt hơn.

Các nàng là người tinh khôn, chẳng lẽ ta là người bình thường sao?

Nhìn các nàng nhảy mất một cái, ta biết ngay hai người này đang suy nghĩ cái gì.

Thấy vậy, ta sàu khổ nghiêm mặt suy nghĩ một chút, vẫn bởi vì "thiên tính thiện lương" đi vào đưa thuốc đi. Sau khi tiến vào, ta phát hiện bộ dạng nữ phụ bệnh tật hết sức đáng thương, nhất thời mềm lòng liền hỏi nha hoàn bên cạnh xem Vương Gia có tới xem qua nàng hay không.

Nha hoàn kia đáp Vương Gia đã chùng mấy ngày chưa đến đây, ta lập tức sai nha hoàn đi tìm Vương Gia, người trong phòng có mùi không tính là tốt, ta lại sai người đi mở cửa sổ, đối chẫn có mùi thuốc nồng đậm cho trắc phi. Bọn nha hoàn bị ta sai tới sai lui, rất nhanh sẽ chỉ còn lại hai tiểu nha hoàn hầu ở đầu.

Ta thấy vậy nụ cười lập tức trở nên lạnh lẽo, chỉ điểm hai tiểu nha hoàn bên cạnh: "Cây miệng của nàng ra cho ta, đồ vào!"

Sau đó, nữ phụ vốn phải được hảo hảo hầu hạ bị dọa đến từ trên giường lăn xuống, khiếp sợ nhìn ta, vẻ mặt viết: kịch bản này không đúng.

Xem đi, biến sắc mặt từ thiện lương đến ác độc là kỹ năng căn bản của nữ phụ, điểm này đều không thể nào giả mạo được?

Cho nữ phụ đi con đường của nữ chính, không ai bị thương không sao, quá hung tàn không sao!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Có một loại người, bình thường cho người cảm giác giống như tiểu bạch thỏ, mềm mại lại cực kỳ vô hại, chỉ có người khác khi dễ nàng, không có nàng khi dễ người khác. Nhưng người như vậy đột nhiên đổi sắc mặt, trở nên vô cùng ác độc lại hung ác, liền khiến người ta sợ hãi hơn so với những người bình thường thoát nhìn vẫn ác độc hung ác.

Bởi vì dạng người như vậy sẽ khiến cho người đoán không ra mà sợ hãi, không giống những người vẫn làm ác kia, mọi người đều biết nàng chính là người như vậy.

Ta biến đổi sắc mặt, hai tiểu nha đầu trực tiếp bị hù dọa sững sốt.

Rồi sau đó, ta lại cười đến cực kỳ ôn hòa nhìn họ, âm thanh cũng êm ái: "Lo lắng làm gì, chẳng lẽ các người cũng muốn thử một chút?"

Chỉ là dùng giọng điệu vô cùng bình thường, hai nha đầu lại bị sợ đến mặt trắng không còn chút máu, hình như là nghĩ tới điều gì, nhưng lại không thể tin được, run run rẩy rẩy "Bùm" một cái liền đã quỳ gối trước mặt ta.

Nữ phụ nhìn ta, một đôi mắt trừng lớn.

Ta cười đứng ở trước mặt nàng, đưa tay nâng cằm của nàng lên: "Người có chút thủ đoạn, chỉ là, chuyện người làm sai nhất chính là dùng loại thủ đoạn nhỏ không hợp thời này với ta. Khi còn chưa rõ ràng kẻ địch như thế nào đã lỗ mãng hành động, người có mang đầu óc ra cửa hay không?"

Nói xong, ta buông nàng ra, đứng lên trên cao nhìn xuống, nụ cười khinh miệt.

"Ta bóp chết người, đơn giản như bóp chết một con kiến. Đồng dạng, ta giết chết Vương Gia, cũng dễ dàng như giết chết một con châu chấu, ngay từ đầu chỗ đứng của chúng ta đã bất đồng, người hiểu chưa. Ta là công chúa, công chúa dưới một người trên vạn người, ngay cả Vương Gia, nếu ta mất hứng cũng có thể khiến cho hắn không làm được Vương Gia nữa, là ai cho người lá gan cho rằng leo lên giường kẻ ngu ngốc đó là có thể lấy được tất cả?"

Ta vừa nói, xoay người ngồi vào bàn bên cạnh, Lục Trúc rất có ánh mắt chăm trà cho ta.

Gật đầu một cái, ta lộ ra vẻ mặt hài lòng, cũng không gọi hai nha hoàn kia, ngược lại chậm chạp lịch sự cảm lý trà lên đặt ở bên mời. Đang muốn thưởng trà, ta lại lộ ra nét mặt đột nhiên nhớ ra cái gì, mồm cười tiếp tục nhìn mấy người trên đất.

Nữ phụ bị ta dọa sợ đến cũng không dám thở mạnh, hiển nhiên là hiểu bây giờ là tình cảnh gì, muốn có ý giả bộ yếu ớt để cho ta buông lỏng cảnh giác.

Ta nâng lông mày: "Ngay từ ngày thành thân đó, Vương Gia có thể làm ra chuyện như vậy ta liền chán ghét hẳn vô cùng, xem ra, hẳn đã không muốn làm Vương Gia tiếp nữa, muốn lưu đây đi biên cảnh vui đùa một chút, ta quyết định tác thành cho hẳn, các người nói sao?"

Ta bình tĩnh và mang theo nụ cười lời vừa ra khỏi miệng, hai nha hoàn lại bị hù choáng váng, vẻ mặt tương lai vô vọng, vội vàng dập đầu cầu xin tha mạng, cho dù ta chưa nói qua muốn mạng của các nàng. Nữ phụ càng thêm trừng lớn mắt, nhìn ta chăm chăm không nhúc nhích, trề miệng một cái: "Làm sao người có thể làm chuyện như vậy."

"Ta là công chúa." Ta kiên định nói: "Bất kỳ ai khiến cho ta mất thể diện, cũng nên tiêu diệt, nếu người bỏ lên giường của hẳn, thích hẳn như vậy, ta cũng không chia rẽ hai người các người nữa. Người trăm phượng ngàn kếp, cũng chỉ là lấy được món đồ bỏ đi ta không muốn, thật là buồn cười, bất quá ta chắc sẽ không cười người, thật đáng buồn." Ta vừa nói, vừa lắc đầu một cái, phất tay khiến Lục Trúc sau lưng hành động.

Nàng soạn soạn một cái nhào tới, sau khi ta nói như vậy, hai nha hoàn bên cạnh nữ phụ căn bản không dám tới đây giúp nữ phụ, đành nhìn nàng bị hung tàn rút thuốc.

Nữ phụ liều mạng giãy giụa, nàng không biết đây là thuốc của nàng, đại khái cho rằng ta thật sự muốn độc chết nàng. Ta mới sẽ không làm chuyện nguy hại đến mạng người, dù sao mình cũng là đã làm nữ phụ. Cuối cùng các nàng nhận được bị kịch như vậy, cũng do các nàng tự tìm. Có đôi khi có người muốn tìm chết, thật là cần cũng không cần được.

Ta nhiều nhất, cũng là ngược tâm mà thôi.

Nữ phụ này không phải là thích đồ mắt thích ghen tỵ sao? Ghen tỵ ta có nam nhân tốt như vậy có đồ tốt như vậy có tình yêu tốt như vậy nên mới tới đoạt?

Hiện tại ta muốn cho nàng biết, nàng cướp đi, cũng chỉ là thứ ta không muốn. Sau đó nàng rồi sẽ biết, nàng đoạt nửa ngày, không những đoạt thứ ta không muốn, còn chưa đoạt thành công, uống phí thời gian mà liều mạng cướp đoạt đồ bỏ đi ta không muốn. Loại bệnh ghen tỵ đến đồ mắt này nên trị như vậy mới được, bình thường ngược nàng đánh nàng căn bản vô dụng, phải khiến tra nam tự mình đến vung tay.

Không muốn thấy nữ phụ vẩy thuốc ra ngoài, ta tiến lên vung tay nhẹ nhàng điểm mấy chỗ trên người nàng, nàng liền bị điểm trụ không động được.

Sau khi đồ hết thuốc, Lục Trúc còn thân thiết lau sạch sẽ nước thuốc cho nàng, khiến nữ phụ nhìn tuyệt không giống như bị đồ thuốc, trên người cũng rất sạch sẽ, chỉ là vẻ mặt quá mức dữ tợn cuồng loạn. Ta mới vừa giải huyết đạo của nàng, nàng liền điên cuồng mồm hòng, muốn phun thuốc ra, trong miệng tràn đầy nước miếng, con mắt đỏ ngầu đã mang theo nước mắt.

"Người cho ta uống cái gì! Mau cho ta thuốc giải! ! " Nàng sức lực lớn từ trên mặt đất, nhào tới trên người ta, bắt được hai vai ta liều mạng lắc, nếu không phải bên cạnh còn có Lục Trúc và những người khác đứng nhìn, ta đoán nàng đều nghĩ tới bóp cổ ta rồi.

Cho dù thân thể bị lắc qua lắc lại, ta cũng không tức giận với nàng, vẫn đáng về tâm tình không tệ, một bộ đang cười nhạo đáng về điên cuồng của nàng.

Nữ phụ bị sợ khóc lên, vẻ mặt vụn vụn đủ kiểu: "Người mau cho ta thuốc giải, ta không muốn chết, ta cũng không dám nữa, sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa!"

"Há? Người làm gì?"

Đang bị lay đến muốn hôn mê như vậy, ta còn có thể nhẹ nhàng hỏi.

Nữ phụ buông ta ra, đôi tay nắm cổ họng: "Người cái gì cũng biết, người cái gì cũng biết đúng không."

Ánh mắt nàng nhìn ta, hình như đã hiểu ra cái gì: "Người là cố ý! Người là muốn mượn tay của ta diệt trừ Vương Gia!!! Nữ nhân ác độc này, làm sao người có thể ác độc như vậy, Vương Gia dù nói thế nào cũng là trọng phu của người!" Nàng dường như nghĩ thông suốt cái gì, vẻ mặt mờ mịt ngồi dưới đất khóc lớn.

"Người là cố ý, người cố ý dụ ta làm ra loại chuyện đó! Bên ngoài truyền thành như vậy, nhất định cũng là bút tích của người, người kinh khủng tâm cơ thâm trầm như vậy nhưng không có một người nhìn ra được, tất cả mọi người coi người thiện lương hiền huệ, ai có thể nghĩ tới người càng lòng dạ hiểm độc như thế, hãm hại trọng phu của mình như vậy, quả thật súc sinh không bằng!"

Ta nghe vậy, đưa chân ra nâng cằm nữ phụ lên, nhìn nàng thâm không còn hình dáng, tỉnh táo nói: "Trắc phi điên rồi."

Hai tiểu nha hoàn bên cạnh lại đột nhiên tỉnh ngộ lại, vội vàng đề trắc phi xuống hướng ra ngoài lớn tiếng nói: "Trắc phi điên rồi! Người tới, trắc phi điên rồi! Trắc phi điên rồi!"

Rất nhanh, bên ngoài liền vang lên tiếng bước chân.

Lúc trước Vương Gia có lẽ là không quá nghĩ đến, cho nên mới kéo thời gian lâu như vậy. Sau khi truyền ra chuyện trắc phi điên rồi, hắn mới chậm chạp đi tới.

Hắn vừa vào cửa, là có thể thấy trắc phi té xuống đất không ngừng khóc, mắng ta ác độc, ném đồ bên cạnh tới đánh ta, nhưng lại bị người bên cạnh lôi kéo.

Trong tay ta rồi rầm cầm khăn tay, đôi mắt hồng hồng lo lắng lại không tìm được biện pháp tiến lên, nhìn thấy Vương Gia xuất hiện, ta lập tức xoay người, nước mắt trong mắt muốn rơi không được đáng về đáng thương.

"Ta không biết có thể như vậy." Ta bắt lực lắc đầu, mặc dù không khóc lên, thoát nhìn càng thêm đáng thương hơn so với nữ phụ: "Ta, ta chỉ là mang thuốc phụ hoàng ban cho ta tới, không biết vì sao sau khi nâng uống xong liền điên khùng thành bộ dáng này. Ta không biết tại sao lại như vậy, ta thật sự không biết, người phải tin tưởng ta."

Ta tiến lên, nắm thật chặt tay áo Vương Gia, hốc mắt mang lệ, cảm xúc trong mắt càng thêm loạn đến không được, đáng về vô cùng e ngại hắn hiểu lầm.

Lúc này Vương Gia còn trúng cổ, cho dù trên lý trí hiểu được quan hệ lúc trước của ta cùng hắn, nhưng lúc này trong nội tâm lại bởi vì "yêu" nữ phụ, theo bản năng hất tay của ta ra, xoay người nhìn về hướng nữ phụ. Hắn nhìn thấy bộ dáng khổ sở như vậy của nữ phụ, lập tức xoay người đi về phía nàng.

Nữ phụ thấy Vương Gia tới, lập tức tránh thoát những người bên cạnh, nhào vào trong ngực Vương Gia.

"Là nàng, là nàng cho ta uống thuốc độc, ta không điên, Vương Gia người phải tin tưởng ta, ta không điên! Nàng mới là người điên, nàng mới là kẻ điên ác độc phát rồ! Nàng chuyện gì cũng làm ra được!" Nàng nhanh chóng nói xong, nắm chặt y phục Vương Gia, cố gắng vạch trần bộ mặt thật ác độc của ta với Vương Gia.

Thân thể ta lay động một cái, Lục Trúc lập tức trợn mắt nhìn hai người kia, đỡ lấy ta.

"Tiểu tiện nhân ghê tởm này! Quả thật ngấm máu phun người!" Lục Trúc tức giận mắng lên.

Lúc này, hai tiểu nha hoàn đã len lén đứng ở phía sau chúng ta, nhưng Vương Gia không chú ý tới.

Họ đây là đang vội vàng chọn đội, sợ chết là thiên tính của con người, làm như vậy cũng không thể chỉ trích nặng.

Hơn nữa, ta cũng không sợ họ cùng nữ phụ nói ta ác độc, nói những chuyện kia đều là ta làm, mặc kệ nói thế nào, lời nói của họ đều là lời nói của một bên, hơn nữa họ còn hầu hạ nữ phụ, rất có thể chịu mệnh lệnh của nàng, căn bản không có độ tin cậy. Coi như họ nói ra ngoài, người bên ngoài cũng cho rằng họ đang giúp nữ phụ bôi đen ta.

Dù thông minh, cũng biết nên đứng ở vị trí nào.

Nếu ta dám quang minh chính đại ở trước mặt họ tiết lộ tin tức quan trọng như vậy, cho dù ta không làm rõ, họ cũng nên biết, biết chuyện như vậy họ muốn còn sống, chỉ có đi theo bên cạnh ta thôi.

Vương Gia còn trẻ, cũng chưa làm Vương gia được mấy năm, nha hoàn đều không phải là lão nhân, mặc dù có độ trung tâm, nhưng vẫn yếu đi không ít so với mạng nhỏ.

Mặc kệ họ trung thành hay không, họ nói ra chuyện ta ác độc hay không, ta cũng không phải rất để ý.

Ta dám nói như vậy, chính là đoán chắc mặc kệ hôm nay ta nói gì làm gì trước mặt các nàng, người bên ngoài cũng tuyệt đối không thể nào tin là được.

Năm đó, ta chính là như vậy đánh khắp thiên hạ không địch thủ đấy! Nếu không phải bởi vì ta không phải nữ chính, căn bản không thể thua dưới tay đám nữ chính chỉ có chút IQ.

Ta rất tổn thương nhìn Vương Gia, nhìn hắn bởi vì bị cổ khổng chế cho dù biết nữ phụ không đơn giản, tâm tư vẫn có một chút hướng tới gần nàng, thậm chí bởi vì một chút nguyên nhân còn không nhìn qua ta. Ta tuyệt vọng lui về phía sau mấy bước, làm đổ đồ trên bàn, hắn lúc này mới ngẩng đầu nhìn ta.

Sắc mặt ta tái nhợt nhìn hắn, không nhúc nhích: "Cho nên, Vương Gia không tin ta rồi. Thôi." Ta thở dài thật sâu, dắt Lục Trúc đi ra ngoài.

Nữ phụ thấy ta nói như vậy, vì mạng nhỏ của mình, trực tiếp liền đẩy Vương Gia ra chộp tới ta.

"Không thể để cho nàng đi, sau khi nàng đi chúng ta cũng không sống nổi! Vương Gia, người tin ta, giết nàng ở chỗ này, nhất định phải giết nàng!" Nữ phụ vội vàng nói xong, ở chỗ này chỉ sợ cũng chỉ có một mình nàng còn đứng phía sau Vương Gia, xem ra sự yêu thích của nàng đối với Vương Gia còn chưa phải quá nhiều.

Nghe được lời của nữ phụ, ta lộ ra vẻ mặt vô cùng giật mình lại đau đớn, quay đầu sững sờ nhìn Vương Gia: "Người, người hiểu lầm ta cũng liền thôi, trước khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng lại vẫn muốn mạng của ta sao! Người quả thật. Quả thật, được, coi ta như ngày trước mất mù, ta lập tức vào cung gặp mặt phụ hoàng xin chỉ hòa ly, từ nay về sau tuyệt đối không xuất hiện trước mặt các người!" Ta tức giận nói xong, cố gắng đẩy nữ phụ.

Nữ phụ liều mạng bắt lấy ta: "Vương Gia, người nghe lời của ta, ngàn vạn lần không được để cho nàng đi!"

Vương Gia bị nữ phụ làm cho lông mày nhú thật chặt, ban đầu hắn còn rất đau lòng với sự thâm hiểm của nữ phụ, bây giờ nhìn đến năng ý vị kêu muốn giết ta, ánh mắt nhìn nữ phụ liền thay đổi trở nên không tốt.

"Không cần àm ỉ!" Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, gọi người từ bên ngoài tới, mang chén thuốc ta đưa tới đi, phân phó người điều tra. Cho dù nữ phụ luôn miệng bảo hắn giết chết ta, thế nhưng hắn lại không phát giận với nữ phụ, thậm chí không muốn đối phó nàng, theo bản năng tâm liền thiên về phía nàng.

Ta thất vậy một bộ không đếm xỉa đến đi tới trước mặt Vương Gia, sức lực không lồ "ba" một cái tát lên mặt hắn, đánh đến đầu hắn cũng nặng nề lệch qua một bên.

"Tốt, tốt, tốt!" Ta dùng sức nói ba chữ "tốt", lại dùng sức phát tay áo rồi đi, mang theo nha hoàn bên cạnh ta.

Trước tiên ta xông vào thư phòng của Vương Gia, lấy ra tóc của ta mà hắn trân quý, đây là tóc lúc trước ta cắt xuống, Vương Gia len lén dấu đi, làm thành tính vật đính ước của chúng ta!

Thấy ta lấy đồ ra, hơn nữa còn đỏ mặt đáng vẻ tổn thương tuyệt vọng, thị vệ thiếp thân của Vương Gia cùng bọn nha hoàn đều kinh hãi, không thể tin được nhìn ta, còn ngăn ta không để cho ta đi. Bọn họ còn đau lòng ta hơn bản thân Vương Gia, bởi vì bọn họ từng chứng kiến 'chân ái' của ta cùng Vương Gia.

Ta lại vừa roi lệ vừa nói với bọn họ: "Sau này các ngươi chăm sóc Vương Gia thật tốt, ta không còn là vương phi rồi."

Nói xong, ta gọi hộ vệ tới để cho bọn họ chuẩn bị xong xe ngựa, cường thế ra khỏi vương phủ.

Thời điểm Vương Gia nhận được tin tức ta đã ngồi lên xe ngựa rồi, hắn tiến lên ngăn ta lại, liếc mắt liền thấy được tóc trong tay ta, nhất thời đầu đau như nứt ra.

Trong cổ của hắn có khuyết điểm trí mạng, nếu thấy được đồ có liên quan mật thiết đến người bản thân chân chính yêu sâu đậm, sẽ nhớ tới chút chuyện ngày trước.

Vương Gia nhức đầu xong, hình như nhớ ra hình ảnh gì đó.

Ta lại cũng không thèm nhìn hắn, phân phó đánh xe, đặc biệt lãnh khốc vô tình!

Vương Gia chịu đựng nhức đầu chạy đuổi theo chúng ta một đường, cuối cùng cũng không đuổi kịp, muốn vào cung nhưng bởi vì Hoàng đế ra lệnh, hoàng cung này đã sớm không phải là nơi tùy tiện hắn muốn vào là có thể tiến vào.

Tác giả có lời muốn nói: ngược Vương Gia ==

Ta thật là ác độc = - =

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 113

Hồi cung ta liền cơ trí giả bộ bệnh rồi, cũng không mang theo Sẹo ca cùng A Tam trở lại, chỉ có ta cùng Lục Trúc, hai người bọn họ bây giờ còn ở lại bên trong phủ. Đùng cho rằng ta cứ như vậy đã kết thúc việc ngược bọn họ, ta không phải là người thiện lương như thế, hơn nữa, lúc trước ta nỗ lực lâu như vậy cũng không thể chỉ đơn giản như thế liền kết thúc.

Ngày đó ta trở về hoàng cung thanh thế to lớn, thấp là dân chúng bình thường, cao là văn võ bá quan cũng biết chuyện này.

Sau khi hồi cung trước tiên ta không phải giả bệnh, mà là chạy đi tìm Hoàng đế, cả người ta tỉnh thần đều đặc biệt hoảng hốt mà tuyệt vọng. Ngay trước mặt nhiều quan viên vừa cùng Hoàng đế họp xong còn chưa kịp rời đi, ta đã quỳ gối trước mặt Hoàng đế, xin chỉ hòa ly. Ta bình thản nói quan hệ phu thê của chúng ta thật sự không hòa hài, đã không thể miễn cưỡng duy trì được nữa, lại tiếp tục đưa ra những ví dụ chứng minh mặc kệ ta làm như thế nào Vương Gia cũng thật sự không thể nào tiếp nhận ta, trước đó đã trải qua bàn bạc với Vương Gia, quyết định hòa ly.

Ta nói ta không muốn bất kỳ thứ gì của Vương Gia, gả đi thế nào, liền trở về như thế, mặc kệ danh tiếng như thế nào, càng mặc kệ bất kỳ cười nhạo gì, quyết tâm nhất định phải hòa ly. Trạng thái của ta, người sáng suốt đều biết rõ, ta chỗ nào thật sự muốn hòa ly, là bị Vương Gia đuổi ra ngoài không sai biệt lắm.

Mặt mũi Hoàng thất đều bị vứt đến nát bét rồi!

Lúc này thì có quan viên đầy lòng căm phẫn, bày tỏ Vương Gia tại sao có thể làm ra chuyện như thế, bọn họ đều biết Vương Gia không thông báo cho bất luận kẻ nào chuyện nạp trắc phi, Hiện tại công chúa hồi cung, tám phần là bởi vì trắc phi đó, chẳng lẽ hấn cũng bởi vì một người thiếp không danh không phận thiếp đuổi chính thể ra khỏi nhà?

Không sai, ở trong mắt bọn họ, trắc phi này vẫn là một người thiếp không danh không phận, hoàng đế đều chưa thừa nhận.

Như vậy Vương Gia, thỏa thỏa vứt bỏ tước vị!

Hoàng đế rất tức giận, không chỉ tức giận vì Vương Gia, cũng bởi vì biểu hiện của ta. Lúc trước Vương Gia bỏ lại một mình ta trong cung ra ngoài thông đồng với nữ nhân, bỏ mặc ta, mà ta vẫn vô cùng cố chấp không chết tâm, vẫn mong chờ trở về. Nhưng trở về, liền bị nữ nhân không biết đánh từ đâu tới làm cho bête đầu chảy máu bệnh không dậy nổi, quả thật có lỗi với thân phận công chúa này.

Hiện tại rất tốt, thật không ngờ chật vật trở lại.

Cũng mặc kệ hấn tức giận thế nào, rốt cuộc vẫn thương nữ nhi ta, lúc này liền kêu người đi bắt Vương Gia.

Ta thấy vậy, vội vàng kéo hấn lại.

Đối với Hoàng đế mà nói, hành động này của ta chính là còn đang che chở cho Vương Gia, điều này làm cho hấn càng tức giận với hai chúng ta hơn, càng thêm giận Vương Gia, cơ hồ có lẽ đã đến mức không giết chết hấn liền không cách nào hết giận.

Làm nữ nhi của hoàng đế, hấn vẫn luôn bận tâm về ta, so với người cha là hấn ta hiển nhiên càng thêm để ý Vương Gia, còn đau lòng vì Vương Gia, cử chỉ của ta khắc sâu kích thích hấn, thậm chí khiến cho hấn ghen tị với Vương Gia. Hấn thấy ta còn muốn che chở cho Vương Gia, liền nổi giận đẩy ta tới trên đất.

Ta lại được Lục Trúc sau lưng vội vàng đỡ lên, lại nhào tới phía trước phiên hấn, thậm chí không thể phiên hơn.

"Xin phụ hoàng hạ chỉ!" Ta không để cho hấn đi đối phó Vương Gia, thế nào cũng muốn ý chỉ trước, Hoàng đế giận điên lên, cặp mắt đỏ lên nhìn ta, mắng ta không biết tự trọng, quả thật không xứng làm người hoàng gia. Sau đó, ta liền phun một mặt máu ngay trước mặt của hấn.

Hoàng đế bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng đi lên đỡ ta, cũng đẩy Lục Trúc ra. Hấn khản trương ôm ta, giống như ta là một con búp bê pha lê vô cùng yếu ớt.

Ta đáng thương kéo khoe miệng mang máu trong mắt rung rung.

"Ta van ngài một lần cuối cùng, xin hạ chỉ đi, về sau ta, về sau sẽ không bao giờ xin tha cho hấn nữa, cùng hấn cũng không có bất kỳ quan hệ gì nữa."

Ta đều đã học máu bi thảm như vậy rồi, Hoàng đế thấy thế quả thật hận Vương Gia đến không xong, cũng hối hận đến không được, hối hận mình tính khí lên tới, thế nhưng ép ta học máu.

Rất nhanh, Hoàng đế vẫy tay ra hiệu cho những quan viên kia lui đi, ta bị hấn xoay ngang ôm kiêu công chúa vào trong tấm cung của hấn, để cho người vội vàng gọi ngự y tới. May mà lúc trước ta nuốt thuốc, ngự y kiểm tra một hồi, không tốt, công chúa không phải bởi vì thân thể có vấn đề, mà bị người hạ độc! Biết được tin tức này, ta trực tiếp tức giận ngất đi, Hoàng đế càng thêm nổi trận lôi đình, rất nhanh hấn liền phân phó thánh chỉ, tốc độ vô cùng ánh sáng lại không khoa học để cho ta hòa ly cùng Vương Gia.

Sau đó, vì không kích thích ta, hấn quyết định gạt ta đi đối phó Vương Gia, sau khi ta tỉnh lại liền đưa ta về chỗ ở cũ.

Tiếp đó, ta dứt khoát ở trong cung giả bộ bệnh, vừa giải độc, vừa khép chặt cửa phòng, làm bộ như đau lòng muốn chết, ai cũng không gặp.

Hiện tại, ta đang nằm lỳ ở trên giường, nghe Lục Trúc nói với ta thời điểm ta giả bộ bất tỉnh nàng sở kiến sở văn.

Ta đã bất tỉnh dọa sợ hoàng đế, cũng làm cho Hoàng đế hận không được rút gân lột da Vương Gia, nhìn sắc mặt, đoán chừng là nhất định không thể không chính chết Vương Gia, quyết sẽ không giống như trong nguyên văn không có biện pháp nắm bắt Vương Gia. Hoàng đế muốn giết một người còn không phải là chuyện rất đơn giản sao, huống chi người nọ tuy là một Vương Gia lại cũng chỉ là một Vương gia khác họ.

Hoàng đế muốn giết chết một người, coi như hấn thật sự vô tội, tùy tiện gán cho một tội danh cũng liền đủ rồi, huống chi danh tiếng xấu của Vương Gia bây giờ sáng ngời, an bài cho hấn một tội danh cũng là đại khoái nhân tâm! Nhưng bởi vì Vương Gia nắm đó vì chuyện Hoàng đế lên làm Hoàng đế bỏ khá nhiều công sức, Hoàng đế sẽ không trực tiếp ban cho hấn cái chết, hấn cho rằng làm như vậy sẽ có vẻ hấn rất cố ý, sẽ rét lạnh trái tim những lương tướng đã từng trợ giúp hấn lấy được ngôi vị hoàng đế.

Dĩ nhiên, ta sẽ không đọc tâm, phía trên là nguyên nhân rồi rắm Hoàng đế thế nào cũng không động được vào Vương Gia trong nguyên văn.

Thật ra thì ta muốn nói. Hiện tại thiên hạ thái bình, Hoàng đế hoàn toàn là suy nghĩ quá nhiều!

Mà bây giờ, nội tâm Hoàng đế đoán chừng rất muốn giết chết người này, mà Hoàng đế từ khi làm thái tử đã không phải nhân vật thiện lương gì. Hiện tại liền coi như trên mặt nổi còn theo thiết định nguyên kịch, hấn sau lưng cũng nhất định sẽ động thủ hãm hại Vương Gia.

Ta bên này đau lòng muốn chết, Hoàng đế càng quan tâm hơn, một ngày ba bữa, đến thăm ta lại bị chặn ngoài cửa, càng bị cự tuyệt, hân càng muốn tìm Vương Gia phiền toái, bây giờ đã bắt đầu tạo phiền toái cho Vương Gia.

Mặc dù ta ngoài mặt không gặp ai, chỉ chờ Lục Trúc cận thân tới chăm sóc ta, trên thực tế mỗi tối Sẹo ca đều thích tới cạ chần của ta, trong vòng ba ngày chỉ thành công một canh giờ. Hân trừ cạ chần, còn mang đến cho ta tin tức ta rất thích. Đứng nhìn ta hồi cung liền đứng ngược.

Mỗi họa ta lưu lại cho vương phủ vẫn thật là không ít.

Đầu tiên, sau khi Vương Gia đuổi không kịp ta trở về rất khiếp sợ đối với thứ có thêm trong óc, hân hóa tốc tra xét chén thuốc lấy đi của ta, trong bã thuốc tra được một loại dược vật không phải rất nghiêm trọng, nhưng sẽ khiến cho người suy yếu. Loại dược vật này trong cung không có, lại thường thường có trên người lẫn lộn giang hồ dùng để gạt người, chỉ có ở bên ngoài.

Theo đầu mối này, hân tra tất cả dược vật Hoàng đế ban cho ta, phát hiện tìm khắp nơi cũng không có một chút vị thuốc nào, thậm chí tra xét tất cả dược liệu trong chén thuốc kia, cuối cùng phát hiện loại thuốc kia có lẽ là thời điểm nấu chín bị người thêm vào. Vì vậy, hân bắt đầu tra xét mọi người bên trong phủ, nhưng tra tới tra lui cũng không tra được, đột nhiên, Vương Gia hình như là nhớ ra cái gì đó, bắt đầu coi chừng tra xét nữ phụ, rốt cuộc, để cho hân tra được có người đã từng thấy nữ phụ len lén nửa đêm đi ra ngoài.

Tiếp đó tìm hiểu nguồn gốc, rốt cuộc tra được nơi bán thuốc, cũng tra đến trên đầu nữ phụ.

Hết cách rồi, nàng không tin bất luận kẻ nào, ở chỗ này cũng không có thân tín, không thể làm gì khác hơn là tất cả mọi chuyện đều tự thân tự lực.

Mà sau khi Vương Gia tra được thuốc là nữ phụ mua, tự nhiên cũng liền khẳng định cảm thấy thuốc là nữ phụ tự mình hạ, lại liên tưởng đến nữ phụ hôm đó luôn miệng bảo hân giết chết ta, càng thêm hoàn toàn không nghe nữ phụ giải thích nữa, nhận định nàng là muốn ác độc hại chết ta, còn muốn cho hân tự thân động thủ giết chết ta.

Vương Gia đang phẫn nộ, thù hạ của hân càng thêm không ngờ phát hiện nữ phụ trừ mua loại thuốc kia còn luyện cổ, bọn họ một đường điều tra, phát hiện thân phận của nàng càng thêm không đơn giản, lại là người của địch quốc.

Liên hệ như vậy, Vương Gia liền nghĩ địch quốc muốn làm gì đó, khiến nữ phụ tới lợi dụng hân. Vừa nghĩ tới nữ phụ sẽ hạ cổ, hân vội vàng tìm đến người uy quyền trong phương diện này để kiểm tra thân thể của mình, quả nhiên kiểm tra ra cổ trùng, lúc này hân không thể không tàn nhẫn với nữ phụ, sau khi để cho người ta bức cổ trùng trong cơ thể ra, hân cái gì cũng nhớ ra.

Hân nhớ lại tất cả, hung ác không thể nuốt sống nữ phụ, nơi nào còn có thể nghe lọt đủ lời "vu hãm" ta của nàng? Lúc này liền quyết định giết nàng, sau đó ghênh đón ta trở lại, thanh thế của hân thật đủ lớn, lại không thể giết người.

Sẹo ca cứu nữ phụ từ bên trong phủ ra, ném ở bên ngoài cũng không quản.

Lúc trước mặc kệ nàng giải thích thế nào với Vương Gia, Vương Gia chính là không tin lời của nàng, thậm chí còn muốn giết nàng để cầu xin ta hồi tâm chuyển ý, đánh quất nàng ngược đãi đủ kiểu, nữ phụ bây giờ còn có thể còn sống đã vô cùng không dễ dàng. Cho dù được cứu ra ngoài, nàng còn chưa chết tâm, vẫn nói với người chung quanh ta là người như thế nào.

Nhưng tất cả mọi người xem nàng như người điên! Nàng không điên, rất tinh táo, nhưng không ai cho rằng nàng không điên, tất cả mọi người cảm thấy nàng phát rồ đến hết thuốc chữa, không có ai nguyện ý tiếp tế nàng, trợ giúp nàng, đi tới chỗ nào cũng bị đuổi, không có ai tin tưởng nàng.

Thật vất vả có người chịu đến gần nàng, vẫn là tham luyến sắc đẹp của nàng.

Cuối cùng, nàng bị chính mình chính vào trong thanh lâu.

Rõ ràng đã được cứu ra ngoài rồi, chỉ cần đăng hoàng trở lại trong thôn của mình liền vô sự, nàng không nên làm thế.

Nàng đem chuyện huyền ảo lớn như vậy, Vương Gia tự nhiên muốn bắt nàng lại, hân cho rằng lúc trước nàng được đồng đảng cứu ra ngoài. Nhưng khi Vương Gia hành động, lại bị người của hoàng đế bắt lại, người bắt hân nói hân cấu kết cùng địch quốc, tội không thể tha!

Chuyện xảy ra trong Vương phủ bên kia dĩ nhiên không trốn thoát khỏi tai mắt của hoàng đế, phát hiện thân phận của nữ phụ thì thánh chỉ đã đến.

Hoàng Đế, đang chờ bắt được nhược điểm của Vương Gia đấy. Coi như không có cầu kết, thánh chỉ này nói hân cấu kết chính là cầu kết, kêu oan cũng vô dụng!

Nữ phụ bệnh ghen tỵ đến đó mất tùy tiện bỏ lên giường của trượng phu người khác hiện tại coi như là đã trị xong, bây giờ ta có thể bắt đầu trị Vương Gia rồi.

Ngày Hoàng đế cường chế để cho ta hòa ly cùng hân hân liền muốn náo, nhưng không náo thành công, hân căn bản không vào được hoàng cung, lại không thể mạnh mẽ xông tới. Lúc tối hân thử len lén âm thầm vào, nhưng luôn bị người phát hiện, chuyện này đương nhiên phải làm phiền chút thủ đoạn nhỏ của hắc y nhân Tiểu Sẹo ca của chúng ta.

Thấy vào hoàng cung vô vọng, hân đành trở về tra xét chuyện hạ dược, sau một đêm, bên ngoài náo nhiệt hơn hân.

Lúc trước quan viên thấy ta quỳ gối trước mặt Hoàng đế có hai người bát quái, trở về liền kể chuyện cho phu nhân cùng các tiểu thư của mình, sau khi

nói với các nàng, những nữ nhân kia lại thêm dầu thêm mỡ truyền ra ngoài.

Nói cái gì Vương Gia lần này thật sự ái thiếp giết thì rồi, còn truyền ra chuyện trác phi muốn để cho Vương Gia giết vương phi, hoàn hảo vương phi chạy trốn mau, được hộ vệ bảo vệ đem về hoàng cung mới nhất về một cái mạng nhỏ. Trải qua việc này, vương phi hoàn toàn nhìn thấu, rốt cuộc nói với Hoàng đế muốn hòa ly cùng Vương Gia.

Thấy nữ nhi suýt nữa bị giết, Hoàng đế có chút giận, tại chỗ đã nói muốn mạng của Vương Gia.

Nhưng vương phi lại quỳ trên mặt đất vừa khóc vừa cầu xin, khiến Hoàng đế bỏ qua cho Vương Gia, Hoàng đế không đồng ý, vương phi thế nhưng trực tiếp gấp gấp đến học máu hôn mê bất tỉnh. Thấy vậy, Hoàng đế mới không thể không bỏ qua tính toán giết Vương gia.

Hiện tại, thanh danh của ta đã tốt đến không được, mặc dù bị nói thành thiên hệ đệ nhất ngọc nữ nhân.

Thời điểm Hoàng đế rốt cuộc bắt được nhược điểm của Vương Gia, trên đường vào cung vô số người ném trứng gà thối vào Vương Gia, thấy hấn gấp chuyện không may, cũng rất nhiều người đang hoan hô. Ai bảo thanh danh của hấn quá nát, mà ta lại quá được dân tâm cơ chứ?

Khi Vương Gia bị bắt, nữ phụ rốt cuộc học được thông minh, không dám lộ đầu ra, dọn dẹp một chút cuối cùng cũng là yên lặng rồi đi. Vương Gia muốn giết nàng, trong kinh từ lão nhân tới đứa trẻ cũng chán ghét nàng, ngay cả đi đón khách cũng bị người vũ nhục, lẫn lộn thậm chí vậy nàng không trực tiếp tự sát cũng là tâm lý cường hãn rồi.

Nàng vừa rồi đi, ta liền không có lý do tiếp tục bảo vệ nàng có thể bị đả của Vương Gia tổn hại hay không nữa, ta không có bệnh Thánh mẫu, tại sao phải một đường bảo vệ nàng? Nàng có thể trở lại chỗ cũ hay không đều dựa vào vận mệnh của nàng. Trên thực tế ngày đó được cứu ra ngoài nàng nên ngoan ngoãn rồi đi, cũng sẽ không bị nguy hiểm.

Vương Gia bị bắt trở về hoàng cung, ta chuẩn bị ra cửa, còn đặc biệt ăn diện một chút, khí sắc có vẻ rất tốt.

Trong mắt hấn, ta đoán chừng vẫn là người yêu hấn đến không được, là bởi vì hiểu lầm mới dẫn đến tách ra, vẫn có thể vẫn hỏi.

Ta kéo kéo tay áo, lộ ra thủ cung sa trên tay mới vừa điểm lên, tỷ vẫn rất sạch sẽ, ta gạt đầu một cái. Nếu để cho Vương Gia biết hấn căn bản chưa từng chạm qua ta, một mực bị lợi dụng, không biết về mặt sẽ ra sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Còn chưa ra khỏi cửa cung của mình, chạm mặt một thanh phi đập u lam mạng độc liền bay về phía ta, ta quả thực muốn a a, may mà ta rất cơ trí lệch đầu một cái, nếu bị vật này ghim giữa cổ, ta liền cho dù là nữ chính cũng chỉ có thể chết đến mức không thể chết thêm.

Rốt cuộc người nào tàn nhẫn như vậy muốn mạng của ta? Bởi vì kẻ thù không phải quá ít, ta không tốt lắm suy đoán, chỉ có thể cơ trí tìm địa phương vừa tránh vừa nghiên cứu. Mà ta còn chưa tìm được nơi tránh, trước mặt đột nhiên nhảy xuống một hắc y nam mặt mũi anh tuấn đã từng biết, thậm chí từng chung đụng một đoạn thời gian.

Nam này nghề nghiệp là sát thủ, vai nam chính danh hiệu số bốn.

Nói như vậy, mới vừa phi đao chính là số năm rồi hả?

Cũng không phải là Tiểu Lý Phi Đao người chơi phi đao cái gì! Quả thật đáng giận!

Số bốn vừa xuất hiện, lập tức đem ta bảo vệ đến phía sau, rút ra trường kiếm bên người!

Ta có nghĩ tới rất nhiều khi gặp lại bọn họ sẽ là cảnh tượng như thế nào, ngay cả thứ tự bọn họ ra sân cũng suy nghĩ qua, chính là không ngờ xuất hiện nhanh nhất sẽ là hai người này, đây thật là khiến cho tâm tình ta tương đối phức tạp. Số bốn khẩn trương đem ta bảo vệ ở phía sau, khi hấn sau khi xuất hiện, phi đao cũng không ra nữa.

Tiếp đó, hộ vệ bên cạnh ta đã chạy tới đây đoàn đoàn đem ta bảo vệ ở bên trong, còn cầm đao hướng về số bốn!

Thấy số bốn bị vây, số năm nơi nào còn có thể ẩn trốn nữa, vì vậy hấn cũng hào phóng đi ra!

Lục Trúc lặng lẽ sờ tới sau thân ta đỡ lấy ta, hỏi ta nên làm thế nào cho phải. Ta sờ cảm nghiệm tức suy tư một chút, bây giờ còn có thể thế nào? Nếu bọn họ đưa tới cửa, dĩ nhiên là hảo hảo vui đùa một chút rồi, dù sao ta cũng mau giải quyết xong Vương Gia rồi. Sau khi Vương Gia bị bắt, Sẹo ca cùng

A Tam đang ở vương phủ tìm đồ, không biết tìm được chưa.

Một đoạn thời gian trước ta cùng Vương Gia rất thân mật, trên người hắn đã sớm bị bói đến không thể bói được nữa, dù sao không có khả năng vật của hắn cũng giấu ở trong thân thể, vậy cũng quá hoa tuyệt thể rồi.

Thời điểm ta đang nghĩ những điều này, thống lĩnh hộ vệ chạy tới, lớn tiếng kêu lên: "Thích khách lớn mật, còn không mau mau thả công chúa!"

Đối mặt với nhiều ánh đao lạnh lẽo như vậy số bốn tuyệt không e sợ, ngược lại cũng bởi vì bọn họ xuất hiện mà yên tâm, quay đầu nhìn ta. Hắn dùng ánh mắt rất đau lòng thâm tình nhìn chăm chú vào ta, đôi môi giật giật, hô lên cái tên mà ta cũng mau muốn quên mất rồi.

"Nguyệt Nhi, mấy ngày này ngươi trời qua khỏe không. . . ."

Ta lập tức sắc mặt khó coi, xa xa lui một bước, lạnh lùng nói: "Ta không biết ngươi đang nói gì! Nơi này là hoàng cung, không phải là nơi các ngươi nên tới, còn không mau mau rời đi!"

"Nguyệt Nhi!" Số bốn rất đau lòng muốn đến nắm tay ta, lại bị Lục Trúc bên cạnh ta đẩy ra rồi, nàng chống nạnh hung hãn nói: "Ngươi muốn làm gì, đừng mơ tưởng vô lễ với công chúa."

Tiếng công chúa này nàng vừa nói ra, số bốn giống như là rớt cuộc tình ngộ, lâm bầm không ngừng hai chữ công chúa, tự mình ở bên kia ngược tâm đến không được, số năm cách đám hộ vệ thấy thế về mặt đau lòng hồng mắt, lớn tiếng hướng bên này gọi: "Tiểu Phong, ta sớm đã nói cho ngươi, nữ nhân này tuyệt không vô hại giống như vẻ bề ngoài như, ngay từ đầu nàng đã lừa gạt ngươi! Ngươi còn không mau trở lại chỗ ta!"

Số năm rõ ràng rất không giống lúc trước, hư nhược rất nhiều, cả người gầy đi tầm vài vòng.

Vô công của số bốn cùng số năm chênh lệch không xa, hắn nghĩ muốn áp đến số bốn, trừ phi là số bốn mình nguyện ý, nếu không không áp được. Cho dù hắn nghĩ bỏ thuốc, nhưng số bốn rất cẩn thận, cũng sẽ không cho hắn cơ hội này. Nhìn sắc mặt hiện tại của ta, ta có thể nhìn ra được trong khoảng thời gian ta rời khỏi này hắn một chút tiện nghi cũng không chiếm được, hơn nữa còn bị ngược đãi rất thảm.

Hiện tại số bốn xem ra vẫn rất thích ta, như vậy hắn vẫn đang cầu xin mà không được?

Thật là vui tay vui mắt!

Số bốn vô cùng chán ghét số năm, xem ra vẫn còn đang hiểu lầm số năm, thấy hắn còn muốn giết ta, càng thêm tức giận đến không được, tuyệt không muốn quan tâm hắn, chỉ là dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn ta.

Sau khi hiểu được ngược số bốn đồng thời cũng có thể ngược được số năm, ta đột nhiên lại quý súc lên.

Ta dứt khoát đẩy Lục Trúc ra, thẳng lưng đứng ở trước mặt hắn nói: "Ta là công chúa của một nước, không phải Nguyệt Nhi trong miệng ngươi, hi vọng ngươi rõ ràng một điểm này, nếu như bây giờ ngươi rời đi còn có thể đi được, nếu không đi nữa, chỉ có thể lấy tội ám sát công chúa xử quyết."

Ta lãnh khốc đến không được, nửa điểm ôn tình đều không mang.

Số bốn dùng ánh mắt rất khó tin tưởng nhìn ta, hơi dao động.

Ta thấy vậy, đổi qua một tiếng, cực kỳ nhỏ tiếng chầm chọc nói: "Quả nhiên, cõi đời này nam nhân không có một người nào tốt!"

Ta mới nói xong, cũng cảm thấy số bốn vội vàng bắt được bả vai của ta, cứng rắn xoay ta qua, nhìn ta nói: "Ngày trước những thứ kia đều là hiểu lầm, thật xin lỗi, mấy ngày nay để cho ngươi chịu khổ, ngươi theo ta trở về có được hay không!"

"Trở về với ngươi? Đi nơi nào, đi làm thôn cô sao? Tự tin của ngươi từ đâu tới, cho là ta có thể vứt bỏ thân phận công chúa đi theo ngươi chịu cuộc sống nghèo khổ, ngươi quá ngây thơ rồi!"

Số bốn vội vàng nói: "Ta có thể đi kiếm tiền, để cho ngươi sống tốt."

"Không cần!" Ta cứng rắn hất tay của hắn ra: "Ngươi còn không đi nhanh lên!" Ta một bộ tức giận cực kỳ.

Số bốn kiên định nhìn ta, không chịu nhúc nhích.

Ta một bộ tức sùi bọt mép hung hăng tát hắn một cái, "Ba" một tiếng vang thật lớn làm cho mọi người đều kinh hãi: "Ngươi cút cho bản công chúa, cút xa ra."

Số bốn lại tuyệt không tức giận, chia vào khuôn mặt sưng đỏ cố chấp nhìn ta: "Mặc kệ ngươi đuổi thể nào, mắng thể nào, ta đều sẽ không rời khỏi ngươi! Ta hiểu rõ ngươi là muốn cố ý chọc giận ta, ta không cầu xin ngươi tha thứ cho ta, chỉ cầu ngươi có thể để cho ta tiếp tục lưu lại bên cạnh ngươi, coi như ngươi hôm nay giết chết ta rồi, ta cũng sẽ không di chuyển một bước."

"Là thế này phải không?" Ta đột nhiên cặp mắt sáng lên, cười cười, lộ ra một nụ cười vô cùng ác độc.

"Lấy đồ ra!" Ta giơ cánh tay trắng nõn lên, Lục Trúc nghĩ tới điều gì, chạy về phía a diên lấy ra một cây chùy thủ, đặt vào trong tay ta.

"Coi như ta tự tay giết chết ngươi rồi, ngươi cũng không chịu đi sao? Coi như ta thật lừa gạt ngươi, làm ra chuyện ác độc như vậy ngươi cũng không chịu rời đi sao!" Ta nhìn số bốn.

Lúc này số bốn không có một chút dao động, hắn tựa hồ cảm giác cho rằng ta sẽ không động thủ thật, chỉ là muốn hù dọa hắn rồi đi, tránh cho hắn bị bắt.

Nhưng số năm không nghĩ như vậy, ta vừa lấy chủy thủ ra hắn liền điên cuồng gào thét: "Ngươi thả hắn! Nữ nhân ác độc này!"

"Đừng tới đây!" Ta nhìn cũng không nhìn số năm, mà là hướng về phía số bốn căn rõ lộ ra khuôn mặt ác độc, nhưng số bốn lại kiên định tin tưởng ta là một người tốt. Ta liền nói ba chữ đơn giản, số năm hoàn toàn không dám tới đây, ta hiểu rõ hắn hiểu số bốn tuyệt đối sẽ không tránh, mà ta dám hay không dám, chính là suy nghĩ của ta.

Số năm hai mắt muốn nứt ra, nhưng bởi vì số bốn mà không dám tới đây.

Số bốn nhìn ta, cũng không thèm nhìn tới trong tay ta đang cầm chủy thủ một cái.

"Ta lại cho ngươi một cơ hội, mau cút."

"Ta không đi!" Hắn cố chấp làm chết.

Tay ta buông lỏng, liền đem chủy thủ lóe ánh lạnh đưa vào trong thân thể của hắn, trên chủy thủ bôi thuốc mê, hắn rất nhanh thần chí đều có chút không rõ ràng. Mặc dù là nữ phụ ác độc, ta cũng không thích giết người, dưới tình huống bình thường, có thể không giết ta tuyệt đối không giết lung tung, ngay cả đám người này cũng dám chột chỗ tuyệt đối an toàn.

Hơn nữa thuốc của ta còn có chức năng cầm máu, dù bảo đảm

hắn không chết.

Thân thể số bốn rất nhanh mềm nhũn xuống, ngã nhào trên đất, toàn thân vô lực, mặc dù một bộ đã hôn mê, ta hiểu rõ tai của hắn bây giờ vẫn nghe được.

Vì vậy ta cố ý nói: "Thích khách đã chết, chuyện này không để cho phụ hoàng ta biết! Đem thi thể lên lên ném ra ngoài, không cần dơ bẩn mắt của ta."

Ta đẩy thủ đoạn mình ngược ám cứu, trong mắt số bốn, mặc kệ ta ngược hắn thế nào, đó cũng là đối tốt với hắn.

Số năm cho rằng ta thật sự giết chết số bốn, trực tiếp điên rồi, mãnh liệt chạy về phía ta.

Ta lập tức nhấc chân, dẫm lên người số bốn, uy hiếp nói: "Muốn để cho hắn toàn thân, thì từng bước một cho ta, giống như con chó bò qua đây, nếu không ta liền dùng phản hóa thi hóa thi thể của hắn."

Số năm không cam lòng, cầm vũ khí còn muốn giết ta, ta lập tức rút đao của một hộ vệ bên cạnh ra, ngay trước ngực số bốn quẹt một vết thương.

"Ngươi bỏ hay không bỏ!" Ta mặt lạnh lùng.

Số năm điên cuồng một lát, cuối cùng vẫn là khuất phục. Ta nhìn hắn giống như con chó, từng bước một bò qua đây, ta vẫn còn cảm thấy ngược chưa đủ hận, liều mạng xoay giá trị thù hận của hắn.

"Còn chưa đủ, từng bước một dập đầu, còn phải chui qua háng bọn họ, tựa như một con chó hoang hèn mọn." Ta vương ngọc móng thon dài chỉ chỉ mấy nam nhân bên cạnh ta.

Số năm khiếp sợ nhìn ta, đau đến không muốn sống.

Số bốn chết đi đối với hắn là một đả kích khá lớn, hôm nay vì bảo vệ thi thể của hắn còn không thể không làm ra chuyện như vậy, ta đoán chừng sau đó hắn không chỉ là muốn nuốt sống ta đâu. Lúc này số bốn đã hoàn toàn hôn mê, không nghe được lời của ta nói, đến lúc đó mặc kệ số năm nói ta ác độc thế nào đều vô dụng.

Hai người bọn họ đời này nhất định không yêu nhau chỉ có thể cùng chết, số bốn cố chấp cho rằng ta thiện lương, dù ngược hắn cũng là một lòng vì tốt cho hắn. Thấy số năm vẫn muốn giết ta, chỉ biết càng ngày càng chán ghét hắn, về sau làm không tốt còn có thể phát triển thành kết cục không phải người chết chính là ta sống, ngược cũng chẳng qua như thế.

Ai kêu số năm thế nào cũng muốn tới giết ta đây? Thật xin lỗi, ta thật sự chính là một người ác độc như vậy.

Có lẽ sau đó ta sẽ chân thật khiến số bốn biết được sự ác độc thật sự của ta, thật sự hãm hại hắn, để cho hắn bị một lần tổn thương thâm không nổi, cuối cùng khiến tác giả biến mất cái nòi này.

Số năm từng bước một nằm sấp một dập đầu, dập đầu đến đầu đầy máu đi tới trước mặt ta, thấy vậy, ta rút cuộc hải lòng gật đầu một cái, bỏ qua cho số bốn. Lúc này hắn mang theo số bốn đương nhiên không dễ giết ta, thấy hắn ôm số bốn vào trong ngực, ta từ trong lòng ngực lấy ra một cây ngân

châm, lặng lẽ đâm xuống hân, kế tiếp chỉ thấy số năm giống như quá một mõi mắt đi hơi sức, công số bốn ngã trên mặt đất.

Thấy hai người cũng nằm rồi, ta lãnh khốc nói: "Ném bọn họ ra ngoài, không để cho phụ hoàng biết ta đã từng bị ám sát." Ta nghĩ nghĩ, lại dừng một chút nói với thống lĩnh vẫn đang đợi lệnh: "Đem người ném xa chút, tự người đi, coi như chuyện ngày hôm nay không xảy ra, cho dù truyền ra ngoài, cũng phải nói thích khách đã chết, không cho phép truy cứu."

Thống lĩnh mới vừa rồi vẫn kỳ quái ta đột nhiên trở nên ác độc, ta lại biểu hiện như vậy, hân lập tức nổi lên nghi ngờ. Ta thấy được hân đi lên đứng vào hai người trên đất, rõ ràng cảm thấy người vẫn còn sống, hiểu ta là có ý muốn thả người đi, sắc mặt cổ quái, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh của ta.

Thấy hân đang muốn đi, nghĩ nghĩ, vẫn là nói: "Trước khi ta tiến cung, một người trong bọn họ đã từng cứu ta."

Ta đột nhiên tăng thêm một câu như vậy, hân càng có thể xác định ta muốn thả người đi, thấy ta vẻ mặt lo lắng, lại lần nữa thiện lương như con thỏ nhỏ, liền ánh mắt vô cùng nhu hòa gật đầu với ta một cái, mang người rời đi.

Xem đi, lật đổ ác độc, cũng chỉ là thời gian mấy câu nói, hừ hừ.

Ta nhu nhược một chút, ở trước mặt mọi người biểu diễn, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại bày ra mặt lạnh, một bộ cố gắng làm bộ như rất ác độc, cắn răng nói: "Vương Gia có phải bị bắt trở về rồi hay không?"

Tất cả mọi người dùng ánh mắt đồng tình nhìn ta, cho là rằng muốn dùng thủ đoạn giống nhau cứu Vương Gia.

Cho dù bọn họ đều đồng tình với ta, cũng không thể ngăn cản ta biết rõ chuyện ta muốn biết.

Sau khi lấy được đáp án, ta nỗ lực thẳng tắp lưng, đi gặp Vương Gia.

Có mấy nha hoàn hầu hạ ta thấy vậy, len lén lau lau nước mắt, đỏ tròng mắt.

A, công chúa thật là một nữ nhân ngốc, ta cơ hồ đã nghe được các nàng nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115

Giải quyết xong số bốn cùng số năm cản đường, ta muốn đi xem Vương Gia liền bị Hoàng đế phái người tới ngăn cản, còn trực tiếp ngăn ta lại cung điện của mình, Hoàng đế cũng không xuất hiện, chính là không để cho ta đi gặp Vương Gia. Tình trạng tâm lý của hân ta không cần nghĩ cũng biết, ôi nha, ta thích Vương Gia chừng nào, hiện tại nhìn thấy dáng vẻ hân chật vật như vậy sao được? Không chịu được lại đi cầu tình, tới tổn thương tâm của người làm phụ thân như hân sao?

Sao có thể được, Hoàng đế thấy ta không chết tâm với Vương Gia đã sớm khó chịu lâu rồi.

Ta rung rung đau lòng một lát, sẽ không kiên trì nữa, tinh thần chán nản trở về, bắt đầu rầu rĩ đến không được, vẻ mặt lo lắng già bộ u buồn. Mấy ngày này ta bị tổn thương Hoàng đế cũng không gặp, hiện tại vì một trào của Hoàng đế ta liền ra cửa gặp Vương Gia, điều này có thể khiến Hoàng đế không nghĩ ngợi thêm sao?

Ta già bộ thật lâu, lần này Hoàng đế cũng không tới nhìn ta rồi, đại khái chính là sợ ta cầu cạnh cho Vương Gia. Ta mừng rỡ tự tại, lẳng lặng chờ đợi nửa đêm lại tới, hiện tại Vương Gia đã bị nhốt vào Thiên Lao, phán quyết cho hân còn chưa xuống, nghe nói Hoàng đế vẫn còn đang cho tâm phúc chỉnh lý lại tội trạng của Vương Gia.

Đợi đến nửa đêm, Sẹo ca cùng A Tam lặng lẽ trở lại, hai người bọn họ lật tung vương phủ rồi, cũng mang toàn bộ đồ ngọc khả nghi trở lại, một chút xúi nỡ sẽ thử, chúng ta tìm được trong đó một Ngọc Phật không trọn vẹn. Vật này rất được quý trọng cất giấu trong góc tối phía sau bức họa trong thư phòng, đoán chừng nếu không phải bị vỡ Vương Gia sẽ luôn luôn mang trên người.

ọc, ta mặc áo choàng đen vào, để Sẹo ca mở đường cho chúng ta, chúng ta muốn len lén đi xem Vương Gia.

Dĩ nhiên, khi đi là len lén đi, mà quay về có thể bị phát hiện hay không căn bản cũng không quan trọng, vì vậy ta một chút cũng không có uất ức bốn người lên một lượt, mặc dù trên mặt nổi vẫn là hai người ta cùng Lục Trúc.

Ta cùng Lục Trúc đều mặc áo choàng màu đen, Sẹo ca mang theo ta bay khỏi chỗ ở của ta, thẳng hướng mục tiêu.

A Tam không có khinh công, mang theo Lục Trúc đi chậm hơn chúng ta một chút, vất vả một hồi mới tập hợp với chúng ta ở bên ngoài thiên lao thủ vệ

canh phòng sâm nghiêm.

Sau khi chúng ta tập hợp, ta để cho Sẹo ca tạo ra khói mê lần trước ta đã dùng qua, để cho hắn làm mê man vài người cầm lệnh bài, chúng ta trực tiếp quang minh chính đại đi vào. Có lệnh bài, ta chìa vào khuôn mặt công chúa này hoàn toàn không sợ bị cản lại, cho dù có người đến ngăn cản, ta một phen uy hiếp lợi dụ cũng tiến vào, thật sự không giải quyết được sẽ để cho Sẹo ca đánh người bất tỉnh.

Không phải bọn chúng quá yếu, mà là trị giá vô lực của Sẹo ca nghịch thiên, hơn nữa khinh công bay tới bay lui chạy tới chạy lui, rất dễ dàng sẽ mắc bẫy.

Thiên Lao rất lớn, có thể bị giam ở bên trong đều không phải là mặt hàng đơn giản, đều nhìn ta, trong tay ta cầm bản đồ đơn giản thật khó khăn mới lấy được trong tay người bị ngắt, vô cùng khó khăn tìm được Vương Gia.

Bên hắn có mấy người trị giá vô lực thật tốt trông chừng, thấy hai nữ nhân mặc áo choàng đen xuất hiện xoay một cái liền rút bội đao ra.

Ta cùng Lục Trúc vội vàng kéo mũ trên áo choàng xuống, lộ ra khuôn mặt thật.

Cho dù nửa đêm, Vương Gia vẫn không ngủ, hơn nữa đột nhiên từ giường cao gối mềm biến thành tình trạng khổ ép như vậy, hắn có thể ngủ được mới lạ. Vừa thấy được tình hình đột phát phía ngoài, hắn phát hiện chúng ta trước cả những người canh giữ bên ngoài.

Ta vừa lộ ra dáng vẻ chân thực, mấy ngực tốt liền bị điện mào mỹ nhân tuyệt sắc được thiết định của ta nhanh chóng làm hoa mắt, tất cả đều sững sờ. Lục trúc bên cạnh ta rất có nhãn lực, thấy vậy hét lớn một tiếng: "Thấy công chúa còn không quỳ xuống!"

Mấy người theo bản năng liền quỳ xuống, ta lập tức đưa lệnh bài ra, để cho bọn họ mở cửa lao ra, cho ta vào đi gặp Vương Gia.

Tất cả mọi người đều biết Hoàng đế sủng ái ta, thậm chí muốn giết chết Vương Gia, lúc này cũng có chút do dự không động. Thấy vậy, ta đối với bọn họ lộ ra một biểu tình càng thấy càng thương, bọn họ lập tức giãn ra, ta lại dùng lời nhỏ nhẹ nói ta nói với Vương Gia liền đi, những người đó rút cuộc mở cửa lao cho ta.

Lúc này Vương Gia vẫn nhìn ta, liếc mắt một cái không tệ.

Tình cảm trong mắt hắn vô cùng phức tạp, hình như là cảm thấy bộ dạng hiện tại này của hắn quá mức nhếch nhác, ngưng ngưng mở miệng nói chuyện với ta, tự cảm thấy vô cùng chật vật khó chịu, cảm thấy bị nữ nhân yêu mến nhìn thấy một màn như vậy của bản thân vô cùng mất thể diện.

Vương Gia xem ra cũng không cảm giác mình sẽ bị mất mạng, vì vậy cũng không quá lo lắng vì mạng nhỏ của mình.

Khi ta đến gần hắn, hắn còn đỏ mắt, ra vẻ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại về mặt nói không ra được. Hắn vươn tay ra, vừa định nắm tay của ta, làm ra động tác ôm ta tiến vào trong ngực, ta liền vô cùng không khách khí tát hắn một cái.

Một tát này vô cùng hung ác, không pháp vô tình, vô cùng lãnh khốc, âm thanh vang dội,

Vương Gia ngoài mặt vừa lộ ra chút lửa giận, vừa quay đầu lại, lại thấy ta đỏ mắt không tiếng động rút nước mắt.

Ta hung ác mở miệng: "Vương Gia, có lẽ ngươi chưa bao giờ nghĩ tới ngươi sẽ có một ngày như thế đi, ngươi cảm thấy hối hận sao! Khi ngươi đối với ta như vậy, vì nữ nhân kia." Ta vừa nói xong, âm thanh liền thấp xuống, khiến Vương Gia hiểu ta còn đang hiểu lầm của hắn, còn chưa tha thứ cho hắn.

Hắn lập tức tuyệt không tức giận, vội vàng giải thích với ta: "Không phải như vậy, là nữ nhân kia hạ cớ Bôn vương, Bôn vương cho tới bây giờ cũng chưa từng phản bội ngươi, ngươi phải tin tưởng ta, ta chưa từng thay lòng."

"Không, ta không tin ngươi, ngày sinh nhật phụ hoàng đó chính ta chờ thật lâu trong cung, ngươi chính là không trở lại, tất cả mọi người cười nhạo ta bị ngươi vứt bỏ, tất cả mọi người xem thường ta, châm chọc ta, ta vẫn còn chờ ngươi. Ai biết sẽ chờ tới tin tức ngươi nạp trắc phi, ta nhanh chóng trở về, gặp lại được ngươi thì ngươi lại cùng nữ nhân kia lửa lò thân thể ôm nhau, nếu ta chưa từng xuất hiện, nếu ta."

Lượng tin tức trong lời nói của ta quá lớn, lớn đến người bên ngoài cũng trùng lớn mắt với những tư liệu mắt thấy tai nghe này.

Vương Gia đau lòng đến không được, lại muốn tới ôm ta, ta cơ trí xoay người tránh đi.

"Ta tổn thương không dậy nổi. Ta cũng không tin bất kỳ lời nào ngươi nói với ta nữa, ta lại cũng không tin tưởng ngươi nữa."

Nghe được sau lưng có tiếng gió, hướng về phía ta, tránh thoát lần nữa nhào tới lồng ngực.

Vương Gia khổ sở chảy nước mắt, mãnh liệt muốn ta quay đầu nhìn hắn.

Ta không thể làm gì khác hơn là quay đầu, chỉ thấy hắn chỉ trời thề thốt, chữ chữ câu câu đều là chân tình đối với ta.

Ta không tiếng động khóc rống, khóc xong lại đánh hắn một tát, khổ sở nói: "Ngươi có biết bây giờ đã có người thu thập được chứng cứ ngươi tạo hay không!"

Nói xong câu này ta đổi tay đánh lại hắn một tát: "Ngươi có biết sau khi ra khỏi chỗ này chỉ có một con đường chết hay không?"

Tiếp đó ta lại dùng giày sắt dưới chân dùng sức đá vào chỗ đó của hắn, khóc rống nói: "Ngươi có biết thanh danh của ngươi hiện tại đã thành cái dạng gì hay không, tất cả mọi người đang mong đợi ngươi chết đi, ngươi muốn ta làm thế nào, làm thế nào!"

Ta khóc quyền đâm cước đá quyền đâm cước đá quyền đâm cước đá quyền đâm cước đá quyền đâm cước đá quyền đâm cước đá với hắn!

"Phụ hoàng nhất định muốn ngươi phải chết, ngay cả ta cũng không chịu gặp ngươi có biết hay không!"

"Gia sản của ngươi đã bị tịch thu ngươi có biết hay không!"

"Ta bây giờ làm gì cũng vô ích, ngươi có biết hay không!"

"Tâm ý của phụ hoàng với ta cũng đã nguội lạnh, ta thế nào cũng không có biện pháp cứu ngươi ra ngoài ngươi biết hay không!"

"Ban đầu làm sao ngươi có thể hận tâm với ta như vậy!"

"Đều là sai lầm của ta, lỗi của ta, nếu ta không cứu nữ nhân trở về thì tốt rồi, là lỗi của ta!"

Sau khi đánh xong, ta lại trực tiếp liều mạng ôm lỗi về mình, Vương Gia bị đánh đến sắp trở thành ngu ngốc nằm trên mặt đất, chỗ đó không biết còn có thể dùng hay không, bởi vì mặt mũi không muốn che lại, chỉ có thể đau đến cả khuôn mặt cũng không tốt còn muốn an ủi ta, kết quả ta sợ ý một chút xoay một cái tát vung ra cho hắn một đầu đụng vào trên tường, chuyển cũng chuyển không trở lại.

Vương Gia máu chảy đầy mặt rốt cuộc tức giận, ta lại đột nhiên như một con bướm bướm chạy như bay vào trong lòng hắn nhỏ giọng nói với hắn: "Thật xin lỗi thật xin lỗi thật xin lỗi, ta cũng không muốn như vậy, ta không có cách nào, ta nhất định phải cứu ngươi ra ngoài, cho dù ngươi tàn phế, ta cũng muốn giữ được mạng của ngươi. Như vậy, phụ hoàng thấy ta hận ngươi như thế, nhất định có thể thả cho ngươi một mạng."

Một câu nói tẩy trắng bản thân, kỹ năng cao nhất, ta đã tạ lỗi thành công.

Nói xong câu đó, mặc kệ ta thế nào ngược hắn, đánh hắn, mắng hắn, hành hạ hắn, hắn đều không nói tiếng nào nhận lấy, quyết tâm ta ngược hắn thì đồng nghĩa với đang ngược mình, đối với ta đau lòng gấp trăm lần, tuyệt không trách ta, vẫn còn đau lòng vì ta.

Cuối cùng, đầu hắn bị ta luân phiên dụng rốt cục hôn mê.

Kết thúc công việc, ta vỗ tay một cái.

Lần đầu tiên nhìn ta tự tay hung tàn làm chuyện bạo lực như vậy, Lục Trúc lộ ra vẻ mặt vừa học được cái gì đó, khiến cho phía sau đầu ta không nhận được toát ra một giọt mồ hôi.

Loại chuyện máu tanh này cũng không cần học!

Ta ra khỏi nhà lao, con mắt đỏ ngầu vô cùng nhu nhược, xem ra tuyệt không giống người vừa mới vừa khóc vừa ngược Vương Gia kia. Ta đưa thuốc ta mang theo đưa cho bọn họ, phân phó bọn họ nhất định phải hảo hảo trị thương cho Vương Gia, không thể để cho hắn có một điểm nào không tốt. Ta thận trọng, chia vào gương mặt dễ nhìn vô cùng đáng thương của mình, bộ dáng lấy lòng đáng thương.

Ta cắn cắn môi, cẩn thận nói: "Không cần giấu giếm chuyện ta tới đây, cũng không cần giấu giếm chuyện Vương Gia trọng thương, các ngươi biết không?"

Mấy nam nhân lập tức lộ ra nét mặt bừng tỉnh hiểu ra, hăm mộ đồ kỵ oán hận nhìn Vương gia đã ngã xuống đất không dậy nổi bộ dạng thảm đến không thể thảm hơn được nữa, bọn họ cảm giác mình đã hiểu được chân tướng!

Rất nhanh, ta liền mang theo Lục Trúc sung sướng rời đi, quyết định thật sự đi cầu cạnh cho Vương Gia.

Đừng cho là ta ngược xong rồi, còn có một lần cuối cùng nữa, hừ hừ, thật sự ta tuyệt không ngây thơ.

Ra khỏi Thiên Lao, Hoàng đế xa xa đã chờ rồi, ta đỏ mắt một bộ bị sợ đi đến, cuối cùng vẫn là chạy nhanh qua, "bụp" đã quỳ gối trước mặt Hoàng đế.

"Phụ hoàng, ta hiểu rõ ta lại làm cho ngài thất vọng, nhưng thật sự là lần cuối cùng, van ngài tha cho hắn một mạng, chỉ cần lưu hắn một mạng thôi, phụ hoàng, ta van cầu ngài!" Ta khóc, nước mắt chảy không ngừng.

Hoàng đế trầm mặt nhìn ta, xoàn xoay kéo ta từ trên mặt đất lên. Ta lại cố chấp không chịu, vẫn muốn quỳ.

Hoàng đế tức giận, cả giận nói: "Nếu trăm nhất định giết hắn thì sao?!"

Ta lập tức kiên định nói: "Vậy liền để cho ta cũng cùng đi đi!"

"Ba!" hạ xuống, Hoàng đế quăng ta một tát.

Ta lập tức khiếp sợ nhìn Hoàng đế, chỉ thấy hắn giận đến tay cũng run lên, thật lâu mới nói: "Được, trăm liền theo ngươi một lần cuối cùng!"

Sau, ta bị Hoàng đế thịnh nộ nhốt lại. Tiếp đó, ta nghe được tin đồn nói Hoàng đế muốn cắt đứt chỗ đó của Vương Gia để cho hắn làm thái giám, nhưng không thành công, Vương Gia được tàn đảng cứu ra ngoài rồi. Chưa tới năm sáu ngày, Vương Gia dẫn theo thật là ít ỏi binh mã sát tướng đi vào.

Đây là Hoàng đế cố ý!

Ta rất hiểu Hoàng đế này, lần trước bị ta kích thành như vậy, lần này, hắn cố ý để cho Vương Gia chạy thoát, lại kích thích một lần, khiến Vương Gia lưu lại nhược điểm chân chính bị hắn giết chết.

Vương Gia đáng thương, mặc dù ta ngược người, cũng không thực sự muốn tính mạng nhân vật quan trọng.

Sau khi Vương Gia tới giết Hoàng đế, ta vội vàng mang theo Sẹo ca, mạnh mẽ xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phái Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116

Chờ khi ta mang theo Lục Trúc chạy đến, tình huống đã trở nên "nhìn như" không thể khống chế, Vương Gia đã mang thương mạng người giết vào hoàng cung, trực tiếp bức Hoàng đế tẩm điện. Bộ dáng này, cho dù nói không muốn soán vị cũng không ai tin rồi, huống chi hắn còn cảm trường thương chia thẳng vào trước mặt Hoàng đế được bảo hộ.

Hoàng đế mặt trầm như nước, nhìn chằm chằm vào Vương Gia, không nhúc nhích, một bộ khí thế cao thủ.

Mới mang theo Lục Trúc đến cửa, quả nhiên chỉ thấy có người ngăn chúng ta không cho vào, hoàn hảo vị trí này của chúng ta đã có thể nhìn rõ bên trong xảy ra chuyện gì. Nội thị phía dưới về mặt đau khổ, từng dãy ngăn ở trước mặt của ta, nói Hoàng đế có lệnh, hơn nữa tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm, thật sự không thể để ta tiến vào.

Ta sớm đã chuẩn bị lấy dao găm ra, run rẩy chỉ cổ của mình. Từ động tác của ta, hoàn toàn không ai nhìn ra ta sớm đã đem động tác luyện đến thuần thục không chịu được, tình cảm tuyệt đối đầy đặn.

"Các ngươi tránh ra! Nếu không ta liền chết trước mặt các ngươi, ta nói được làm được!" Ta kiên định.

Lục Trúc lo lắng đỡ ta, vừa nói "Công chúa không cần!", vừa mang theo ta chen vào bên trong, muốn trung thành liền có bấy nhiêu trung thành!

Đoạn đường này tới đây, chuyện như vậy ta làm rất nhiều lần rồi, nhìn nhân số đi theo phía sau ta có thể nhìn ra được.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng đế cũng biết lừa không được ta, liền một đường phái người tới ngăn cản ta. Ý tứ của hắn vốn là vây nhốt ta trong nhà không để cho ta đi ra ngoài, mà ta một đường cầm dao găm muốn đâm mình, những người đó rất nhanh sẽ bại lui. Cho dù có cơ trí thông minh muốn bay tới đánh ngất xỉu ta, nhưng đó là chuyện dễ dàng như vậy sao?

Không nói Sẹo ca núp trong bóng tối, chính là Lục trúc bên cạnh ta cũng đã không thể, ánh mắt của nha đầu kia sắc bén, tai nghe tám hướng mắt thấy sáu đường, cho dù có quần chúng diễn viên không chuyên nghiệp tán gẫu nằng cũng có thể bắt ra ngoài, ở trước mặt ta khi dễ một phen thật tốt, sau đó tự hào vô cùng ưỡn ngực cảm thấy bản thân quả nhiên lợi hại.

Tựa như đột phá mấy người sau thân ta một dạng, lúc này, ta cùng Lục Trúc dùng cùng thủ đoạn, phía trước phía sau bên trái bên phải phía trên phía dưới cũng không biện pháp bắt chúng ta, lại sợ ta thật sự thương hại tới mình, chỉ có thể bị ta buộc vừa gọi người vào bên trong thông báo cho Hoàng đế, vừa thoái lui.

Ta cùng Lục Trúc hai người mạnh mẽ cứ như vậy đột phá đi vào.

Chúng ta ở bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như vậy, người ở bên trong dĩ nhiên không thể nào không biết, hơn nữa ngoài cửa cũng có người của Vương Gia, thời điểm ta còn chưa chân chính tiếp cận hắn đã mang theo thương chạm mặt vọt về phía ta.

Ta thấy thế, một cái tát đem hắn vỗ tới trên tường!

Hoàng đế thâm trầm nhìn ta không động, bọn thị vệ cũng thâm trầm nhìn ta không động, một bộ ta làm cái gì cũng vô dụng.

Mà Vương Gia? Hắn nhìn đau vẫn đi về phía ta, còn bắt tay của ta lại, chia vào một đầu heo bị thương thâm không nổi nhìn, cùng còn chưa khỏe bao nhiêu về mặt thâm tình nói: "Bốn vương đã sắp xếp xong xuôi, người theo ta rồi đi."

Hoàng đế hừ hừ lên tiếng: "Còn không mau quay về!"

Lời này Hoàng đế nói với ta, hần vừa nói như thế, ta lập tức đặc biệt tàn nhẫn vô tình bỏ rơi Vương Gia.

Vương Gia cố chấp còn muốn tới bắt ta, ta lập tức lạnh lẽo nói với hần: "Cút ngay, không cho phép người chạm vào ta!"

Hần trừng lớn mắt, bộ mặt bị thương.

Ta cũng không nhìn hần, trực tiếp đi tới trước mặt Hoàng đế.

Thị vệ trước mặt Hoàng đế tách ra một con đường, để ta cùng Lục Trúc đi vào.

"Phụ hoàng, ta có lời muốn nói."

"Trẫm hiện tại không muốn nghe người nói chuyện, trở về hạo hạo ngây ngô cho trẫm."

Ta lập tức đỏ tròn mắt: "Phụ hoàng, người đã nói muốn bỏ qua cho hần!"

Thấy ta mạnh mẽ, Hoàng đế vung tay lên, chỉ lát nữa là đập vào trên mặt ta, ta lại đột nhiên bị người từ sau kéo ra, Vương Gia không biết từ lúc nào chạy tới, một lòng bảo vệ ta.

"Ta không cần hần bỏ qua cho ta!" Vương Gia nói với ta: "Ta có thể bảo vệ người, chúng ta bây giờ liền rời khỏi nơi này."

"Thiên hạ rộng lớn đều là vương thổ, tự tin của người từ đâu tới cho rằng ta sẽ đi theo người, ra ngoài chịu khổ với người? Hơn nữa, lúc này người cho rằng người còn có thể rời đi hoàn chỉnh sao? Nơi này là hoàng cung, không phải vương phủ của người, huống chi, người đã mất binh quyền, người bây giờ cái gì cũng không có, người còn chưa thấy rõ ràng sự thật sao? Nếu không phải phụ hoàng ta bày mưu đặt kế, người cho rằng người bằng ít người như vậy có thể xông vào được sao, mạng binh xông vào hoàng cung là tội lớn thế nào chẳng lẽ người không hiểu! Ta trước kia chỉ biết người ngu xuẩn, nhưng không biết người thì ra ngu xuẩn như vậy!"

Đúng, ta sắm vai một tiểu bạch hoa nhu nhược thiện lương, nhưng ta cũng không đàn!

Thậm chí, ta so Vương Gia còn thấy rõ hơn, cũng thông minh hơn.

Hoàng đế thấy kế hoạch của mình bị vạch trần, cũng tức cười, cười ta đem thông minh lãng phí trên người một người như thế. Che lòng ngực của mình, một bộ giận đến ngực đều đau.

"Vì một nam nhân như vậy, người liền vì một nam nhân như vậy, nhất định làm phụ hoàng tức chết sao?"

Hoàng đế run rẩy đưa tay chỉ ta, ta lập tức mắt đỏ: "Không, ta cũng không muốn như vậy, phụ hoàng, như thế nào đều tốt, xin ngài tha cho hần một mạng, ngài có thể đuổi hần đi xa, ta sẽ cùng hần ăn đoạn nghĩa tuyệt, không bao giờ liên quan đến hần nữa! Ta thề." Ta vừa nói, bỏ rơi tay Vương Gia, vội vàng muốn thề.

Vương Gia biết được chân tướng tuyệt vọng như vậy đau lòng muốn chết, giãy giụa ngăn cản ta thề, lại bị ta một cước đạp đến trên đất.

Lấy thân thể yếu ớt bệnh tật hiện tại của hần, gạt ngã hần ta thật sự là một chút áp lực cũng không có!

Sau khi Vương Gia ngã, khổ sở lăn lộn trên mặt đất gào thét, trách cứ ông trời tại sao muốn đối với hần như vậy, ngày trước hần tại sao không thấy rõ tất cả, tại sao phải bị nữ phụ lợi dụng, làm cho tình yêu của hần đi tới kết thúc như vậy, quả thật muốn chết. Ta một cước giẫm ở trên đầu của hần, lòng bàn chân nghiền a nghiền, quả thật muốn nghiền ra máu, ánh mắt dừng nhắc tới bao lạnh mạc vô tình ác độc tàn nhẫn.

"Ta thề, từ nay ta cùng với Vương Gia không còn liên quan, nếu vi phạm lời thề, là heo là chó, tuyệt không là người."

Vương Gia giãy giụa bắt được chân của ta, ta đột nhiên dõn bước chân đi, ngồi xổm ở trước mặt hần. Ta nhìn đôi mắt hần đỏ ngầu đến cơ hồ muốn chảy ra huyết lệ, sâu sắc cảm giác chính mình thật sự tàn nhẫn vô tình. Tựa nâng mặt của hần lên, để cho hần ngồi dậy, tiếp theo, ta tại một góc không ai thấy, đột nhiên kéo ống tay áo của mình lên, lộ ra thủ cung sa.

Vương Gia giống như là bị cái gì quán tới, chợt nhìn ta chằm chằm.

Ta tiếp nhận ánh mắt của hần, đột nhiên nhẹ nhàng cười, cười đến nhu nhu, mềm mại, trong mắt tràn đầy ác ý. Khóe miệng ta cong lên, kéo tay áo xuống, thấy hần không có năng lực hành động, ta liền nhẹ nhàng tiến tới bên tai hần, nhỏ giọng nói: "Không sai, nữ nhân cùng người vô số buổi tối cũng không phải là ta, mà người không cách nào sinh hoạt vợ chồng, là bởi vì ta hạ độc người. Bên ngoài truyền ra lời đồn như vậy, người bị nữ nhân kia hạ độc, toàn bộ, đều là ta làm."

Ta cười, lại nhìn mặt của hần một chút, nhẹ nhàng chạm vào hần một cái: "Ta là một nữ tử ác độc như vậy, ta ghét nhất người ta yêu không yêu ta, từ ngày đầu tiên người bắt đầu vũ nhục ta, ta chỉ muốn trả thù người. Ở trong mắt người khác, ta cỡ nào thiện lương. Nhìn người đáng vẻ của ta như vậy, ta thật sự là cực kỳ đau lòng, vì vậy ta sẽ không giết người, dĩ nhiên, đây không phải là bởi vì ta yêu người, nếu như đơn giản để cho người chết đi, vậy đáng tiếc biết bao, ta còn chưa nhìn người khổ sở đủ đâu, người phải sống sót thật tốt, nghĩ tới mỗi việc ta làm, nghĩ tới mỗi một chuyện ngu xuẩn người làm, từ từ trở về, từ từ đau đớn, từ từ hối hận, tức giận muốn chết, làm thế nào cũng không chết được, ta sẽ cứu người, nhất định."

Vương Gia "Phốc" phun một búng máu ở trên mặt ta, khuôn mặt khó mà tin được.

Ta dùng tay áo lau lau, tùy tiện ném Vương Gia xuống đất, lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Hoàng đế đi tới, cho dù ta không quay đầu lại, cũng có thể tưởng tượng hiện tại vẻ mặt của Vương Gia như thế nào.

Mất đi tình yêu, đồng thời lại phát hiện tất cả đều là một vở kịch lừa gạt kinh thiên, tình yêu hắn đang kiên trì cũng chỉ từ ta thiết kế, hắn hắn là hận ta, tìm cũng bị moi ra giống như thổng khổ bất quá cũng chỉ là như thế.

Ta sẽ không để hắn chết, hắn là người ngược nữ chính chết đi sống lại trên phương diện tình cảm, nhưng tội không đáng chết. Ta chỉ muốn cho hắn biết, cái gì gọi là từ trên thiên đường rơi xuống tới địa ngục.

Ngày trước, hắn muốn cái gì có cái đó, căn bản không để công chúa ở trong mắt, thậm chí Hoàng đế cũng không coi là quan trọng.

Nhưng khi hắn không dậy nổi công chúa đùa bốn hắn xoay vòng vòng, chính là Hoàng đế hắn không lo ngại, có thể thoải mái muốn mạng của hắn. Hắn sống hay chết, cũng chỉ do một câu nói của vị hoàng đế kia.

Vương Gia tuyệt vọng nằm xuống đất, ánh mắt mờ mịt, một bộ đã không muốn sống thêm nữa.

Ta từng bước từng bước đi tới trước mặt Hoàng đế, quỳ xuống.

Ở nơi Vương Gia không nhìn thấy, ta lệ rơi đầy mặt, âm thanh cũng không mang một tia ghen ngào, vô cùng kiên định.

"Xin tha hắn, nếu không, ta liền theo hắn cùng chết ở trước điện."

"Cần gì như thế." Hoàng đế thờ dài một cái, kéo ta lên, thậm chí muốn ôm ta.

Ta lại một mực cúi đầu khóc thút thít, mới vừa rồi mặc dù thanh âm của ta rất nhỏ, người có nội lực cẩn thận nghe, vẫn có thể nghe được đại khái, hơn nữa ta cắn chữ rất bất bẻ, có chút sẽ cản tương đối nặng.

Vì vậy, trong mắt những người có tâm, ta làm như vậy chính là cố ý, cố ý làm như vậy, đem tất cả đều nắm vào trên người mình, khiến Hoàng đế thả Vương Gia.

Sau khi chứng kiến Vương Gia tin lời của ta, Hoàng đế nhìn cũng không muốn nhìn Vương Gia một cái.

Nữ nhi hắn thương yêu cũng không kịp làm cho hắn nhiều chuyện như vậy, thậm chí vì cứu hắn, nói ra như thế, tự nhận ác độc, người này cư nhiên tin tưởng. Ở nơi Vương Gia không nhìn thấy, Hoàng đế thấy được, hắn nhìn thấy nỗi khổ sở của ta, đáng về ta ngay cả khóc thút thít cũng không dám phát ra âm thanh.

Hắn ôm ta thật sâu vào trong ngực, bị nước mắt của ta làm cho tâm cũng mềm nhũn.

Ta bày tỏ, ta yêu Vương Gia như thế, quả thật không nên quá si tình. Cũng giống như bày tỏ, ta cùng Vương Gia thật sự sụp đổ rồi! Không có quan hệ! Hiện tại Vương Gia lại tin lời ta, quả thật cũng không có dùng khí sống tiếp, ném hắn đi ném xa chút cũng là một tính toán sáng suốt.

Về phần những người Vương Gia mang tới? Hoàng đế dĩ nhiên không thể dễ dàng bỏ qua mà trả lại cho Vương Gia.

Vì vậy, Vương Gia có thể mang theo một đồng người đến, kết quả chỉ có chính mình một người bị ném khỏi Hoàng cung.

Sau khi ta khóc xong, Hoàng đế tỏ vẻ, hắn lần này thật sự không giết Vương Gia, chỉ tính toán đem hắn lưu đầy tới biên cảnh, để cho hắn cuối cùng cả đời đều không thể trở về nữa.

Ta đây mới hài lòng, khóc xong, chuẩn bị mang theo Lục Trúc trở về.

Trước khi Vương Gia bị áp đi, quay đầu lại nhìn ta một cái, hắn nhìn thấy nước mắt của ta, thế nhưng kỳ dị trong mắt lóe lên chút hi vọng. Ta lại cũng không thèm nhìn hắn, cùng hắn lướt qua nhau, như cùng hắn chỉ là một người râu ria xa lạ.

Sau cùng, ta còn là đặc biệt lạnh lùng ngược tâm hắn một lần, quả thật không thể ác hơn.

Cuối cùng Vương Gia là thắng đi vào, nằm đi ra.

Vốn bị thương nặng, lại bị ta ngược tâm, lại ngược thân, lại ngược tâm, hắn trực tiếp hôn mê.

Giữ được mạng của Vương Gia, ta liền bắt đầu tiến hành một bước kế hoạch cuối cùng!

Mục tiêu! Hoàng đế!

Mà trong dân chúng, chuyện xưa của ta lại có tiến triển mới, ta dĩ nhiên là si tình đủ kiểu, quả thật khắp huyết hoàng cung ép Hoàng đế không thể không thả Vương Gia.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117

Chuyện sau đó của Vương Gia mặc dù ta cũng không chủ động đi thăm dò, vẫn là từng chút từng chút truyền vào trong tai ta. Có lẽ là có vài người có ý, có lẽ là vì an ủi tình ta đau đớn mất đi tình yêu, không đành lòng để cho ta ở trong hoàng cung tương tự lại không chiếm được tin tức của người, cũng có lẽ là muốn cho ta hoàn toàn chết tâm với nam nhân kia.

Hắn rất thâm, bởi vì ta nên có người thay hắn chữa hết ngoại thương, nhưng có chút nội thương bởi vì cảm xúc ảnh hưởng thể nào cũng không tốt lên. Rất nhiều người nói với ta Vương Gia điên rồi, hắn không phải là không mắng ta, thì chính là kêu gào. Hắn chẳng còn gì nữa, thân phận tôn quý, tài phú, thể lực, nhân mã, biến thành một người cô đơn, cho dù hắn còn sống, lại trở thành tội nhân, bị trông chừng, giam giữ, ngay cả dân chúng thấy hắn cũng sẽ phun hắn một ngụm nước miếng.

Đối với hắn mà nói, địa ngục cũng chẳng qua như thế.

Nhưng thỉnh thoảng hắn lại cười to.

Trên đường bị áp ra khỏi kinh thành, Vương Gia thấy tất cả mọi người đang chửi hắn, tất cả mọi người xem thường hắn, địa vị so với tên ăn xin gãy tay thiếu chân chỉ có thể bò trên đất hắn cũng không bằng. Lúc mới bắt đầu hắn tức giận, nhưng sau khi tức giận tích lũy đến trình độ nhất định, sẽ trở nên vô cùng tỉnh táo, chỉ có thỉnh thoảng mới có thể cảm xúc vô cùng mất khống chế.

Tỷ như, hắn nghe có người nói bản công chúa sự đẹp đề thiện lương, tỷ như một số người nói bản công chúa thiện lương đồng thời, còn nhân tiện chê bai hắn đầu óc bị nước vào. Khi đó hắn luôn thích yêu mắng to ta, nhưng về mặt lại không thấy có bao nhiêu tức giận, nhiều hơn, là cảm giác mình có một không hai bao trùm lên mọi người.

Tất cả mọi người cảm thấy Vương Gia điên rồi, cũng rơi vào loại trình độ này còn kiên trì xem thường mọi người chung quanh.

Trước khi rời khỏi Kinh Thành, Vương Gia thấy có người lại đang bán bức họa của ta, hắn cười.

Hắn mắng những người phạm kia nhìn mỹ mạo của ta lưu luyến si mê ngu ngốc, cười lớn nói khắp thiên hạ chỉ có hắn hiểu biết ta là hạng người gì, những người đó đều ngu xuẩn ngu ngốc đến bất trị, chỉ có hắn mới hiểu ta biết ta chân chính là dạng gì, vân vân

Khi tất cả mọi người đều cho rằng hắn bị điên rồi, không có ý định cùng hắn so đo, hắn lại cười, cười đến đặc biệt điên cuồng. Lớn tiếng nói ái phi của hắn dù âm hiểm ác độc tâm kế thâm trầm như thế nào, cũng chỉ thương một mình hắn.

Mặc dù nói không biết tự tin của hắn từ đâu tới, nhưng chuyện này huyền ảo rất lớn, cũng rất nhiều người biết, tự nhiên cũng truyền vào trong tai ta.

Vương Gia cố chấp cho rằng, ta đối với hắn như vậy, hoàn toàn là vì yêu thành hận! Cũng coi như hắn bị đối đãi như vậy tâm trạng vãn vẹo tự suy nghĩ cách an ủi mình, tóm lại, hắn quyết tâm cho rằng ta hại hắn như vậy không có nguyên nhân khác, cũng là bởi vì thương hắn, quả thật không có cách cứu.

Chân tướng ta biết, nhưng dân chúng phía ngoài không biết, rất hiển nhiên Vương Gia một bộ coi thường dân chúng như vậy chộc giận những tiểu dân chúng bình thường nhìn cũng không biện pháp liếc hắn một cái kia. Bởi vì chuyện này, Vương Gia thiếu chút nữa bị những người đó coi như con kiến cầm cục đá đập chết, không thể ra khỏi Kinh Thành.

Coi như hắn bị nện đến bể đầu chảy máu, nhưng người phụ trách hộ tống hắn lại làm như cái gì cũng không còn thấy.

Rất nhiều nữ phụ trong tiểu thuyết nữ phụ, đều bị thương. Họ đã từng người được nam chính rất yêu thích. Thời điểm nữ chính xuất hiện, mặc dù nam chính một bộ không thay lòng, chung quy lại là cho nữ chính quá nhiều quan tâm, dẫn đến việc nữ phụ ghen tỵ.

Vì vậy họ bắt đầu hãm hại nữ chính đủ kiểu, muốn bao nhiêu ác độc có bấy nhiêu ác độc, muốn bao nhiêu âm hiểm có bấy nhiêu âm hiểm! Tiếp đó, vai nam chính phát hiện ra bộ mặt thật ác độc của vai nữ phụ! Cái gì, người lại là nữ nhân ác độc như vậy? Cái gì, người như thế này mà hãm hại XXX! Quả thật không thể tha thứ! Năm đó ta là mất mủ mới có thể yêu người, hoặc là ta vô cùng hối hận đã từng yêu người, lại hoặc giả người không xứng với tình yêu của ta! Loại nữ nhân âm hiểm ác độc như người ta nhìn nhiều đều dơ bẩn mắt của ta.

Loại hành vi này, loại chân ái này, quả thật làm cho người ta không thể nhẫn nhịn.

Đây là loại chân ái khiến ta buồn nôn nhất, hết lần này tới lần khác rất nhiều tác giả thích khiến thời điểm nam nữ chính đi chung với nhau thì an bài nữ phụ ác độc ở giữa, họ bình thường là người yêu của vai nam chính.

Chưa bao giờ có nam chính nhận ra một mặt ác độc của nữ phụ, vẫn yêu nữ phụ, chưa từng có.

Coi như nữ phụ làm đúng hay không, hẳn cùng nữ chính chơi trò mập mờ là được rồi sao? Không phải nói yêu nữ phụ sao?

Mà bây giờ Vương Gia, đại khái cũng rơi vào kiểu đó.

Nhưng hẳn còn không giống những nam chính kia, ta không yêu hẳn, thậm chí vẫn đùa bỡn hẳn, lại làm cho hẳn có một loại ảo giác được yêu. Đến thời điểm này, loại ảo giác đó liền trở thành cây cớ cứu mạng kích lệ hẳn sinh tồn, hẳn chỉ có thể gắt gao chộp vào trong tay.

Cho dù ta khiến cho hẳn trở thành hai bàn tay trắng, cho dù ta đào hố hẳn, hại hẳn, độc hẳn, ác độc lại âm hiểm, tâm kế còn thâm trầm, tất cả đặc điểm của nữ phụ ác độc đều xuất hiện trên người ta, nhưng hẳn vẫn yêu ta. Không sai, hẳn yêu ta, yêu một nữ nhân ác độc như ta, cho dù hẳn không muốn thừa nhận.

Trong cuộc sống quá khứ, hẳn đã quen có ta, lệ thuộc vào ta, thích ta, thậm chí bất tri bất giác yêu ta. Đột nhiên sau đó tình huống biến chuyển, hẳn bị nữ phụ lợi dụng, mất đi tất cả, khi thật vất vả thấy hi vọng, muốn dẫn ta rời đi, cùng trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc, ta cho hẳn một kích nặng nề. Để cho hẳn hiểu ra tất cả cũng chỉ là ta diễn trò, khổ nạn của hẳn đều do ta cấp cho.

Dưới sự kích thích mãnh liệt như vậy, hẳn không trở nên vô cùng hận ta, chính là vô cùng yêu ta.

Nếu thật lòng yêu, như thế nào lại bởi vì phát hiện diện mạo ác độc của người yêu sâu đậm, liền hối hận, thậm chí muốn moi tình yêu của mình ra, làm thành chưa từng tồn tại qua.

Chân chính yêu, mới không phải như vậy.

Coi như phát hiện một nửa kia ác độc, có lẽ ta sẽ đau lòng khiếp sợ, lại sẽ không thu hồi tình yêu của mình, ngược lại yêu một người khác sạch sẽ giống như tiểu bạch hoa.

Thích làm sao còn có thể phân biệt ác độc cùng thiện lương, những thứ kia lấy danh nghĩa tình yêu mà tổn thương, càng ghê tởm hơn. Khi phát hiện người yêu là một người xấu, có lẽ ta sẽ không đồng ý với hành vi việc làm của hẳn, nhưng lại có thể dùng chính mình tự đi thay đổi hẳn, mà không phải quá quyết ghét bỏ, vứt bỏ, cho dù là một khối u ác tính, tàn ra mùi ghê tởm, sau đó xoay người thân nhiên đi yêu người khác.

Làm như vậy, chỉ có thể chứng minh đó là một kẻ rác rưởi.

Đĩ nhiên, ta cũng không cho rằng thiện lương là sai, nhưng ta chỉ ghét lấy danh ghét vì ác độc, thay lòng vì thiện lương.

Hiện tại bên cạnh Vương Gia không có một người nào có thể xưng là nữ nhân lương thiện phụng bồi hẳn, coi như thật sự có, chỉ sợ cũng không có nữ nhân có thể đi vào trong lòng của hẳn nữa, bởi vì ta tồn tại quá mức mãnh liệt. Nữ phụ là lợi dụng hẳn, nhưng đó là năng tự nguyện, cũng không tính ta hoàn toàn hãm hại.

Ta cũng không phải là đối phó nữ nhân, mà là tất cả tổn thương đều là hướng về hẳn, một bộ vì yêu thành hận.

Khi hẳn cho rằng ta yêu hẳn đồng thời, hẳn cũng yêu ta, yêu một nữ nhân ác độc như ta đây. Đáng tiếc, hiện tại hẳn chỉ có thể một mình ngược tâm, một mình lừa mình dối người.

Sau khi ra khỏi Kinh Thành, Vương Gia càng thêm không xong, hẳn bệnh đến mơ mơ màng màng. Không ngừng gọi tên của ta, có người đặc biệt đem nhớ nhung của hẳn truyền đạt cho ta, ta cũng không đáp lại bất cứ điều gì.

Cả đời này, hẳn chỉ có thể chịu hành hạ mà còn sống, cầu mà không được.

Khi những kia luôn truyền đạt lại tin tức của Vương Gia cho ta, ta cũng đang tích cực chuẩn bị đột phá.

Độ thiện cảm của Hoàng đế sớm đã bị ta xoạt đến không thể cao hơn, hiện tại điều ta duy nhất phải làm, chính là khiến loại này hảo cảm đạt tới biến chất.

Mà lúc này, Sẹo ca đã bị ta đuổi đến một thôn trong núi nhỏ xa xôi.

Rất nhanh, ta sẽ làm cho Hoàng đế đón hẳn trở lại, để cho hẳn quang minh chính đại trở thành một hoàng tử.

Hiện tại Hoàng đế không có nhi tử, mà Hoàng đế đã quét sạch tất cả uy hiếp rồi, hiện tại cơ bản cũng là tình trạng không có người nối nghiệp. Mấy Vương Gia còn sống đều không có dã tâm gì, không dám tranh vị trí kia, nhưng bọn hẳn tin tưởng, nếu như Hoàng đế vẫn không có nhi tử, một người trong đám con của bọn họ sẽ được chọn để dạy dỗ, hơn nữa lấy được ngôi vị hoàng đế.

Tất cả mọi người đều trông ngóng chờ xem.

Hoàng đế từng có một nhi tử không được coi trọng, đáng tiếc chết sớm, nếu như không chết, cho dù hẳn không được sủng ái, nhưng nếu như Hoàng đế xảy ra vấn đề gì, để vị cũng nên là của hẳn.

Nếu như, đứa bé kia không chết, chỉ là lúc tuổi nhỏ bị lừa bán thì sao? Nếu như hoàng tử kia hồi cung thì sao? Cho dù không làm thái tử, chỉ là làm

hoàng tử đơn giản, cũng liền đủ rồi.

Vấn đề bây giờ là, thế nào khiến hoàng tử kia trở lại trong cung.

Ta ngồi trong cung điện của mình, vừa nghe Lục Trúc ríu ra ríu rít bên tai ta, vừa đưa tay khẽ chọc bàn bên cạnh, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Sau khi Vương Gia rời đi, ta vẫn chải kiểu tóc thiếu phụ, ta cho rằng như vậy có thể có loại đặc biệt hấp dẫn đối với Hoàng đế, sự thật chứng minh ta làm đúng.

Sau khi Vương Gia rời đi, thái độ của ta thay đổi cực nhanh.

Bình thường không vui không giận, thậm chí không có vẻ mặt gì, chỉ có khi Hoàng đế xuất hiện mới có thể luôn nhìn hẩn, làm hẩn vui lòng, làm món ăn ngon cho hẩn, nghe hẩn nói, ngoan ngoãn khéo léo, làm người thương yêu. Thời điểm không có ai, ta liền biến thành một tượng người không có linh hồn, chỉ có khi Hoàng đế xuất hiện linh hồn của ta mới có thể phụ thể.

Cứ như vậy, chọc cho Hoàng đế đối với ta vô cùng đau lòng, hiện tại hẩn đã không chú ý tới Vương Gia nữa rồi, một lòng nghĩ đến muốn ta, thường xuyên xuất hiện trước mặt ta. Hẩn hình như là muốn thông qua sự quan tâm với ta, để cho ta khôi phục như cũ, hẩn không nhận thấy được thái độ của mình đối với ta càng ngày càng mập mờ.

Trong kịch tình, Hoàng đế đối với nữ chính biến chuyển là bởi vì dung mạo cùng tính tình của nàng cùng mẫu thân tương tự, thậm chí sau khi nữ chính bị tổn thương quay về, Hoàng đế không cẩn thận coi nàng như thể thân của tiền hoàng hậu. Chuyện hẩn sau một hồi lâu áy náy, ngược người đem nữ chính đẩy ra xa, trong lúc đó còn điên cuồng cưỡng chế nhiều hậu phi.

Mà khi đó lại chạy ra nhiều nam nhân vô cùng tỏ vẻ mập mờ với nữ chính, cầu hôn công chúa.

Mặc dù biết như vậy là không đúng, Hoàng đế cũng không để cho nàng tái giá, thậm chí khi phát hiện nàng len lén gặp vài nam nhân kia còn giam lỏng nàng, ngược tâm ngược thân đủ kiểu.

Khi đó nữ chính vốn ốm yếu, liền ngã bệnh, suốt cả một tháng hôn mê bất tỉnh. Hoàng đế thế mới biết mình sai lầm rồi, thừa nhận tình cảm của mình, vai nam chính trải qua đã kích thiếu chút nữa mất đi nữ chính cũng rồi rít bầy tỏ có thể chịu đựng sự tồn tại của người khác, sau đó liền NP rồi.

Nữ chính căn bản không ngược bọn họ, quả thật chính là bị ngược một cuộc vô ích không nói, còn trở thành một J nữ sử dụng miễn phí.

Về sau, tác giả cũng không nhớ đến cho nữ chính một hôn lễ hoàn chỉnh.

Một câu sau cùng bọn họ liền hạnh phúc sống chung một chỗ, thêm hai ngoại truyện thì xong rồi, quả thật khiến người xem ngọt ngọt khó thở muốn ngắt đi.

Nghĩ tới những kịch tình kia, ta như đầu gối trên mặt đột nhiên lộ ra một tia quý dị.

Tác giả có lời muốn nói: Hoàng đế yêu nữ nhi.

Kết quả nữ nhi yêu nhi tử.

Nhi tử là người Hoàng đế ghét nhất, quả thật không thể nhẫn nhịn, vì vậy bị tức chết!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118

Đây là một thế giới tràn đầy ác ý.

Ta đang định ma quyền sát chưởng công chiếm Hoàng đế thì Hoàng đế không xuất hiện, mẫu Hiên Viên Vương Gia bày tỏ đã rất muốn sớm một chút ra sân tới cùng ta chơi trò mập mờ rồi, vì vậy hẩn cứ như vậy xuất hiện, ý vào võ công cao, trực tiếp lên vào chỗ ở của ta.

Lúc ấy ta đang cực kỳ tàn ác ngược quạ đen, thời điểm nghe được sau lưng vang lên tiếng gió, ta vô cùng cơ trí nhét quạ đen vào trong tủ treo quần áo. Tiếp đó, ta mặt không biểu tình quay đầu, thấy được người đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của ta.

Hiện tại ta mới phát hiện Sẹo ca quan trọng như thế nào, sau khi hẩn không có ở đây bên cạnh ta, an toàn tính mạng của ta đã không được bảo đảm, xem ra vô cùng cần thiết nhanh chóng nghĩ biện pháp khiến Hoàng đế đón người trở lại mới được. Ta vừa trầm tư, vừa nhìn nam nhân xuất hiện trước mặt ta. Hẩn mặc một thân áo màu mực, không nhúc nhích nhìn ta, ánh mắt rất phức tạp, để không bị nghi ngờ, ta đã chuẩn bị tốt lắm.

Dù sao tất cả nam tử từng bị ta lừa gạt đều dùng ánh mắt này nhìn ta.

Ta mặt lạnh, tiến hành lạnh lùng tới cùng.

Hắn tiến lên một bước, thở dài nói: "Thật sự là nguoi, không ngờ nguoi lại là."

Ta không nói lời nào, chỉ là nhìn hắn, mặc hắn tự do phát huy.

Hắn dừng một chút, tiến lên nắm hai vai của ta. Ta lộ ra dáng vẻ người đầu gối tinh thần rất có vấn đề, mặc dù nhìn hắn, trong mắt cũng là trống không, cái gì cũng không thấy được, có ngược có ngược rồi.

"Nếu sớm biết, ngày đó ta sẽ không rời khỏi Kinh Thành."

Thật may là không sớm biết, trong lòng ta nghĩ tới, ta có thể sáng khoái từ vương phủ ra ngoài đi dạo như vậy, đều là bởi vì đám người giáo chủ và Vương Gia đã tản đi bốn phía rồi khỏi Kinh Thành tìm ta trong thời gian ngắn cũng không về được. Chẳng qua chuyện của ta cùng Vương Gia huyền ảo lớn như vậy, bọn họ biết cũng là việc nên làm, hơn nữa bức họa của ta đã lưu truyền ra ngoài rồi.

Lần nữa gặp lại Vương Gia, ta cũng không phải không có bất kỳ chuẩn bị gì.

Ta nghĩ, hắn nhất định từ chỗ Giáo chủ biết được một chút chuyện của ta, tính tình hắn vốn dĩ đa nghi, dĩ nhiên sẽ không tin bao nhiêu. Ta liền nhìn trộm loại người tính tình ai cũng không tùy tiện tin tưởng như hắn, mới phải lừa dối như vậy.

Hiện tại ta cũng không cần làm chuyện dư thừa gì, tận tâm tận lực sắm vai một nữ tử ngu dại vì tình là được. Hai mắt đóng đưa linh hồn cũng bay đi mất, trạng thái này ta đã rất thuần thực, mặc kệ hắn nói gì với ta, làm gì, ta đều không có phản ứng, ngoài mặt lạnh nhạt, cũng là một bộ linh hồn đã sớm rời khỏi thân thể.

Hiên Viên Vương Gia lại nói tiếp mấy câu nữa, vẻ hoài nghi dần dần thối lui, tiến lên kéo tay của ta.

Ta một chút phản kháng cũng không có, cũng không có bất kỳ chỗ nào mất tự nhiên, liền bị hắn lôi kéo ngoan ngoãn đi theo hắn ra ngoài.

Ánh mắt hắn lóe lóe, quay đầu lại nhìn ta vài lần, thoáng qua trong mắt một chút vẻ nhớ lại, hình như là nhớ lại những điều chúng ta đã từng trải qua, trong mắt thế nhưng cũng có chút âm áp.

Hôm nay thân phận của ta không đơn giản, dĩ nhiên không thể trở về làm thiếp của hắn, vốn dĩ thân phận công chúa cũng không thể đi làm trác phi, nhưng mọi người đều biết ta là người đã từng gả một lần, trừ phi đối với ta là chân ái, nếu không chắc chắn sẽ không để cho ta làm chính phi. Nhìn hắn nghiêm túc tự hỏi như vậy, làm cho ta có chút ngạc nhiên hắn sẽ quyết định như thế nào.

Mặc dù nói ta là người từng gả một lần, nhưng thân phận cũng không bị thấp đi bao nhiêu, hoàng đế sủng ái để ta ở chỗ này, hôm nay hắn nhất định là len lén tiến vào, có lẽ ngay cả Hoàng đế cũng không biết, không bằng ta liền lợi dụng cơ hội này.

Trống rỗng trong mắt ta dính vào một chút ý cười, đáng tiếc người đang lôi kéo ta không chú ý tới.

Hắn lôi kéo ta đi ra cửa, ta thấy được bọn nha hoàn bên cạnh cũng đã bị đánh ngã xui trên mặt đất, ta một chút phản ứng cũng không có đi theo phía sau hắn. Hắn hình như là muốn mang ta đi ra ngoài, một tay bế ngang ta, vận khởi khinh công bay ra ngoài. Hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, cho dù khinh công tốt, cũng không phải là tùy tiện bay là có thể bay ra ngoài.

Hiên Viên Vương Gia mang theo ta vừa bay vừa ngừng, tránh thoát không ít thị vệ, bởi vì ta không có phản ứng gì, cho nên hắn coi như nhẹ nhõm.

Đi ngang qua tẩm cung của Hoàng đế thì ta cảm thấy không thể để cho Vương Gia thuận lợi, vì vậy ta nhẹ nhàng động thân, ngâm một tiếng.

Vương Gia lập tức ngừng lại, nhìn ta trong ngực hắn.

Ta từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt mờ mịt tràn đầy có sắc thái, lông mi nhẹ nhàng rung động, miệng nhỏ hơi hé, phát ra một tiếng yếu ớt mang theo tức giận, giống như động vật nhỏ nhỏ giọng kêu một tiếng Vương Gia.

Ánh sao đầy trời, ta dần dần nở nụ cười, vô cùng đơn thuần nhìn hắn, vươn tay, cẩn thận níu lấy một lọn tóc của hắn.

"Nguyên. Phải lòng một người, bạc đầu không. Xa nhau." Ta vô cùng yếu ớt dựa vào vai hắn, nhìn hắn không nhúc nhích, lệ quang trong cặp mắt đẹp chớp động, hài lòng lệ thuộc vào cùng thâm tình, giống như cõi đời này ở trong mắt ta chỉ còn dư một người này. Bởi vì ta tựa vào trong ngực hắn, cho nên có thể rõ ràng nghe được trong nháy mắt đó trái tim của hắn thế nhưng đập nhanh hơn rất nhiều nhịp, ôm ta thật chặt, ánh mắt cũng chăm chăm thay đổi.

Dù sao hắn cũng từng thích ta, cũng tin tưởng ta đã từng vô cùng thương hắn, nếu không phải bởi đủ loại ngoài ý muốn, ta căn bản sẽ không chia lìa hắn.

Nếu không có chia lìa, như vậy ta gả đúng là hắn.

Ta cấp cho hắn một loại ác giác như vậy, lơ đãng động thủ để cho hắn thấy được thủ cung sa trên tay ta.

Hắn lập tức vui mừng nhìn ta, vui đến không biết như thế nào cho phải. Sợ rằng quyết định trong lòng lúc trước hiện tại càng thay đổi rồi, mà ta trong lòng hẳn cũng càng quan trọng hơn một chút, đủ để cho một vài điều bồi nhọ ta của Giáo chủ biến mất.

Ta nắm thật chặt y phục của hắn, cùng hắn đứng trên nóc tấm cung của Hoàng đế, đại nghịch bất đạo.

"Hắn không chạm qua người?" Hắn mang theo ta ngồi xuống, nhẹ nhàng bắt được bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo lại mềm mại của ta.

Tay của ta rất mềm mại, rất trắng tích, cũng xinh xắn, thật đáng yêu, cơ hồ không có nơi nào không hoàn mỹ, đây là thiết định của nữ chính, không cần hâm mộ ta. Hắn nắm bàn tay được thiết định đặc biệt hoàn mỹ đẹp mắt của ta trong bàn tay, sờ sờ gương mặt xinh đẹp đến không được của ta.

Ta tràn đầy thích ý lại nhìn hắn, có chút ngờ ngạc hỏi: "Cái gì. chạm?"

Thấy vẻ mặt ta u mê, sắc mặt Hiên Viên Vương Gia lập tức có chút không tốt lắm: "Hắn càng như thế đối với người. Hắn làm sao dám!"

Thấy hắn tức giận, ta vội vàng rút tay ra, ngược lại bắt tay hắn lại, vội vàng lay động, đáng thương đồ mũi: "Không nên tức giận, Vương Gia người không cần tức giận, ta không ngăn người."

"Ngăn ta cái gì?"

"Không nên tức giận." Ta đột nhiên mềm mại cười.

Hắn lúc này mới phát hiện không đúng, bắt tay ta về thật chặt, nắm ta thấy đau: "Người mới vừa rồi có ý tứ gì? Người coi ta là người khác?"

Da của ta đặc biệt yếu ớt, rất nhanh sẽ bị nắm đến đỏ đến tím bầm, trong mắt ta hiện lệ, bộ dạng không thể đáng thương hơn nhìn hắn: "Ta không ngăn người, trắc, trắc phi, nếu người thích."

Bị người khác làm thành thế thân cảm giác thế nào? Có phải rất rất mới mẻ độc đáo hay không?

Hiên Viên Vương Gia bị thương tổn, hắn nổi giận nắm chặt hai vai của ta: "Người không biết ta là ai? Còn coi ta như người khác! Người thật sự tất cả đều không nhớ được sao?!"

Ta tỏ vẻ ta thật sự bị bệnh, ngu ngốc đến không được nhìn hắn, hình như không hiểu tại sao ta nói như vậy hắn còn tức giận, còn nắm ta thấy đau. Mặc dù ngay từ đầu hắn đã hiểu tinh thần ta có cái gì không đúng, nhưng bây giờ ta có cái gì không đúng liền rõ ràng thể hiện ra.

Hắn tức giận động tác liền lớn, chỗ ở của Hoàng đế cũng không phải là nơi bình thường, hắn vừa phát ra động tĩnh liền bị người phát hiện, không thể làm gì khác hơn là vội vàng ôm ta trở về trong ngực, nhưng đã quá chậm, đám thị vệ kêu to có thích khách đã vây quanh. Hiên Viên Vương Gia suy nghĩ một chút, vẫn mang theo ta rơi xuống đất.

Lúc này, Hoàng đế bị kinh sợ đến cũng xuất hiện.

Hoàng đế liếc mắt liền thấy ta vùi ở trong ngực một nam nhân, lập tức đỏ mắt, lớn tiếng quát: "Buông nàng xuống!"

Hiện tại Hoàng đế đối với tất cả loại sinh vật Vương Gia này đều rất nhạy cảm, đặc biệt là loại sinh vật Vương gia khác họ trẻ tuổi anh tuấn này, hơn nữa Hoàng đế đã sớm hạ cấm lệnh trong cung, không được nói hai chữ "Vương Gia". Trừ sợ kích thích đến ta, cũng muốn ta sớm quên người nam nhân kia một chút. Cho dù hắn muốn để cho ta biết Vương Gia kia hiện tại thế nào, cũng là dùng từ khác thay thế.

Hiện tại ta đột nhiên bị một Vương Gia ôm vào trong ngực như vậy, tại sao có thể không kích thích đến hắn.

Hơn nữa ta đã cùng hắn chơi mập mờ nhiều ngày như vậy, hiện tại Vương Gia xuất hiện thời cơ cũng quá tốt rồi!

Trong lòng ta hưng phấn, bề ngoài cũng rất đầu gối, sau khi thấy Hoàng Đế, ta lại đột nhiên tỉnh táo, giãy giụa ra khỏi cái ôm trong ngực, nhìn Hoàng đế.

"Phụ hoàng. Tại sao ta lại ở chỗ này?"

Ta kỳ quái nói một câu, sẽ đi về phía Hoàng đế, nhưng lại chưa thành công, ta bị lãnh khốc Vương Gia kéo lại, hắn thấy ta đã tỉnh táo, lập tức nói: "Người còn nhớ ta không?"

Ta nghĩ một chút, khẳng định gật đầu: "Không ngờ còn có thể gặp lại người lần nữa, chỉ là, có thể mời buông tay hay không, nam nữ thụ thụ bất thân."

Ta bày tỏ, tỉnh táo đi qua ta liền càng lạnh lùng rồi.

Vương Gia tỏ vẻ không chịu buông, một bộ có lời muốn nói, nhưng Hoàng đế rõ ràng không muốn cho hắn cơ hội kia.

"Buông nàng ra! Còn cần trăm nói lần thứ hai sao!" Hắn gắt gao nhìn chăm chăm cái tay Vương Gia bắt được ta, dường như muốn dùng ngón tay chặt đứt cái tay dư thừa kia.

Vương Gia thấy vậy, chỉ có thể tiếc nuối buông tay, nhìn ta đi về phía Hoàng đế.

Đi tới phía sau người Hoàng đế, ta bình thường không hành lễ với Hoàng đế, ôm lấy một cánh tay của hắn: "Phụ hoàng."

Hoàng đế quay đầu, gấu gao đem tay bị Vương Gia nắm kéo qua, chà xát a chà xát. Bản thân Hoàng đế không phát hiện làm như vậy có cái gì không đúng, nhưng Vương Gia đầu kia về mặt cũng rất không xong, hiển nhiên hắn phát hiện điểm không đúng của Hoàng đế đối với ta, nhưng hắn lại không tiện cướp người cùng Hoàng đế.

Dù thế nào, ta cũng là nữ nhi ruột thịt của hoàng đế, hắn như thế nào giành được qua Hoàng đế? Hơn nữa, nhìn Hoàng đế ngoài ý muốn, Vương Gia này tám phần là vội vàng vào kinh, cũng không thông báo.

"Sắc trời đã tối, ta trước dẫn người về nghỉ ngơi." Hoàng đế dịu dàng nói với ta.

Ta khéo léo gạt đầu, quả thật không thể thuận tâm hoàng đế hơn nữa. Nhưng ta càng ngoan, trong mắt Hoàng đế lại càng lo lắng, đặc biệt là ta mới vừa rồi còn bị nam nhân khác ôm trong ngực.

Vương Gia ở đó đầu xa xa quỳ xuống, Hoàng đế chỉ cho người ta coi chừng hắn không để cho hắn đi, cũng không để ý nữa, mang theo ta rời khỏi, một ánh mắt cũng không muốn bỏ thí cho sinh vật danh hiệu là Vương Gia.

Hoàng đế kéo ta đi được khá xa rồi, mới đặc biệt đến gần ta mở miệng: "Làm sao người xuất hiện tại nơi này?"

Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, về mặt mờ mịt, lại có chút khổ sở, cuối cùng vẫn là lắc đầu: "Ta không nhớ rõ, xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Hoàng đế không có ý định hỏi tiếp, chuyển đề tài: "Người biết người kia?"

Xem ra hắn đặc biệt để ý, trong lòng ta vui vẻ, sau đó nói: "Khi đường phụ bức bách thiếu chút nữa bán ta vào thanh lâu thì hắn đã cứu ta một lần, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó chúng ta đã tách ra."

Lời này của ta nhìn như có chút mập mờ, trên thực tế lại không có gì hơn, ta về mặt thân nhiên, nhưng Hoàng đế thì phiền não rồi. Về mặt hắn thay đổi mấy lần, cuối cùng nhìn thân thể đơn bạc của ta một cái, lại trực tiếp ôm ta lên, tựa như Hiên Viên ôm lúc trước, rất là bá đạo muốn xóa sạch tất cả hơi thở của người nọ mới vừa lưu lại trên người ta.

"Hắn có hay làm gì người không?"

"Ta không nhớ rõ." Ta mờ mịt lắc đầu, vô cùng ý lại đưa tay quàng trên cổ hắn, đầu nhè nhẹ đặt lên bả vai hắn.

Hoàng đế hình như không cảm giác có gì mập mờ, rất là thân nhiên. Nhưng khi ta nhẹ nhàng hô hấp bên cổ hắn, trên người hắn hiển nhiên nổi lên có chút biến hóa.

Hắn càng ghen tỵ những nam nhân xuất hiện bên cạnh ta kia, càng đại biểu có chút biến hóa đã xảy ra, chỉ là chính hắn cũng không phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Mặc dù ta chỉ làm một động tác nhỏ, rất dễ nhận thấy, Hoàng đế lại có phản ứng lớn.

Sau khi phát hiện hắn sẽ phải khiếp sợ một thời gian, sau đó lại tự lừa mình dối người cảm thấy coi ta như hoàng hậu, nếu muốn phát triển như vậy, sẽ phải đổi thành con đường hoàn toàn nguyên tắc rồi. Lúc này ta không nhắc lại chuyện xưa một chút, ta, mới không thiện lương như vậy! Khi phát hiện Hoàng đế dao động nên hung hăng kích thích hắn, kích thích đến hắn hoàn toàn không có cơ hội cùng thời gian trốn tránh.

Hiện tại ta rất gấp, vậy còn nhàn nhả để cho hắn chuẩn bị tâm lý thật tốt sao?

Vì vậy, ta rất nhanh liền hành động.

Sau khi chuyện ta thiếu chút nữa bị Vương Gia bắt cóc khỏi hoàng cung qua đi, trong cung dần dần bắt đầu truyền lưu một lời đồn đại. Lời đồn đại nói, Đại hoàng tử thật ra không chết, chỉ là khi còn nhỏ bị người bắt ra ngoài, bây giờ đã có người phát hiện ra tung tích của hắn. Những lời đồn đại này ban đầu chỉ là len lén truyền lưu, từ từ, liên truyền đến trên mặt nổi, rất nhiều hậu phi cũng biết tin tức như thế, các nàng vừa vui vừa buồn.

Họ cũng không có nhi tử, nữ nhi cũng không có, họ biết Hoàng đế không để cho họ sinh, nhưng lại cảm thấy là tự thân có vấn đề không sinh được đứa bé, chợt nghe đến vẫn còn có một Đại hoàng tử, không khỏi cũng động chút tâm tư. Nếu quả thật có Đại hoàng tử này, hiện tại hoàng tử không có mẫu thân, nếu như họ có thể lấy lòng được Đại hoàng tử mà nói, mặc dù không được làm hoàng hậu, nhưng ít ra có thể vớt vạt vị thái hậu, loại chuyện tốt này tại

sao có thể bỏ qua.

Nhưng lại nghĩ, coi như Đại hoàng tử thật sự còn sống, hơn nữa được tìm trở lại, tuổi hấn cũng lớn như vậy, làm sao có thể bị người khổng chế, có thể dễ dàng lấy lòng.

Thời điểm chúng hậu phi vừa mừng vừa lo, Hoàng đế cũng là vừa giận vừa sợ.

Điều này rõ ràng là có người muốn âm mưu làm gì đó! Thí sinh đầu tiên hấn hoài nghi, liền tập trung vào Hiến Viên Vương Gia.

Hết cách rồi, ai bảo thời điểm hấn vào cung thật sự thật trùng hợp đây?

Một ngày kia, sau khi ta bị Hoàng đế mang đi, hấn lại bị Hoàng đế lạnh nhạt thờ ơ thời gian rất lâu, cuối cùng mới được thả khỏi hoàng cung. Sau khi Vương Gia rời đi, Hoàng đế đã hạ cấm lệnh, không được hấn cho truyền bất cứ ai cũng không thể vào cung, đây là rõ ràng cắt đứt cơ hội tái tiến cung của Vương Gia.

Sau khi Vương Gia cơ hồ bị nhếch nhác đuổi ra khỏi hoàng cung, hơn nữa bị cấm chỉ vào cung liền xuất hiện tin đồn như vậy, Hoàng đế muốn không hoài nghi hấn cũng không được.

Mà ta bên này, Hoàng đế lại gia tăng nhân thủ, trong ba tầng ngoài ba tầng vây quanh, bảo đảm ngay cả con muỗi cũng rất khó bay ra ngoài. Đối với an bài này, ta bày tỏ rất hài lòng, ở chung quanh cũng vây đầy nhân sĩ tinh nhuệ, ta rốt cuộc tìm về một chút cảm giác an toàn, không cần lo lắng đột nhiên trước mặt lại nhảy ra một nam chính võ công cao cường nữa rồi.

Mấy nam chính võ công cao cường kia, phòng tốt có thể tránh khỏi rất nhiều nguy hiểm.

Nữ phụ ác độc có kỹ năng bồi dưỡng nhân thủ, hiển nhiên ta len lén lút lút lấy không ít người, bất động thanh sắc hạ thủ với cung nữ vẩy nước quét sân từ phía ngoài nhất, từ khi họ len lén nói chuyện phiếm truyền đi, cuối cùng chuyện càng náo càng lớn, lấy được sự chú ý của khắp nơi. Bởi vì chuyện làm quá bí mật, muốn chân chính tra được ngọn nguồn ở đâu là không thể nào.

Trong cung không tra được ngọn nguồn lời đồn đại, Hoàng đế tự nhiên chỉ có thể đem ánh mắt hoài nghi thả vào bên ngoài cung.

Vương gia đáng thương, công một nỗi oan ức lớn như vậy.

Ngay tại lúc đó, bên ngoài không ít quan viên trong lòng cũng nổi lên ý định khác thường, len lén hành động, nghĩ tra xét một chút xem hoàng tử này có phải thật sự tồn tại hay không, nếu thật tồn tại, bọn họ có thể làm nhiều chuyện hơn, mà bên ngoài những thân thích của hoàng đế kia cũng có từng người hành động.

Lúc trước bọn họ an phận, đó là không có cơ hội, Hoàng đế lại quá lợi hại, hiện tại chuyện này không thể nghi ngờ để cho bọn họ thấy được hi vọng, từng người tâm tư liền động rồi.

Hoàng đế dĩ nhiên không thể để cho những người đó tìm được hoàng tử, hấn chỉ có thể cũng phái người đi tìm, tốt nhất vẫn là tìm được trước những người đó.

Ta ngồi trong phòng của mình, nghe tiểu cung nữ trước mặt nhẹ giọng nói với ta một chút tin tức, nụ cười trên mặt đặc biệt bí hiểm, tuyệt không ngu si, nhìn từ nụ cười, tuyệt đối tâm cơ thâm trầm không giống người tốt, siêu cấp không đơn giản. Ta dùng loại nụ cười này chinh phục không ít người, cũng đe dọa không ít người.

Mọi người đều biết địa vị bây giờ của ta là dưới một người trên vạn người, cho dù ta muốn làm chuyện xấu, người nào lại dám nói?

Hơn nữa, tất cả mọi thứ hiện tại của ta đều là Hoàng đế cho, những người này cũng đoán không được ta muốn nắm Hoàng đế như thế nào. Vì vậy ta sử dụng những người này vô cùng thuận lợi, mà những người này cũng không biết muốn ta làm gì, chỉ là giúp ta nghe một chút tin tức truyền tới mà thôi. Biết ta thật sự đang muốn làm gì, cũng chỉ có Lục Trúc bên cạnh ta.

Hiện tại Hoàng đế đã biết ngày đó Hiến Viên Vương Gia tới chỗ của ta đã đánh ngất người bên cạnh ta, nhiều lần Vương Gia đề xuất vào cung gặp vua cũng bị nhần tâm cự tuyệt, hiện tại Hoàng đế hoàn toàn không muốn ta gặp lại Vương Gia này, hiện tại hấn chưa khai đao với Vương Gia đã coi là rất nhân từ.

Trải qua một lần nổi phản ứng kia, ta lại lấy các loại mờ ám khác nhau kích thích hấn lại nổi lên mấy lần phản ứng, hiện tại Hoàng đế bắt đầu lưu luyến hậu cung rồi, khiến chúng hậu phi từng người mặt mày hồng hào, quả thật không thể thỏa mãn hơn. Dĩ nhiên, ta sẽ không cứ như vậy bỏ qua con đường ngược tâm Hoàng đế.

Khi hấn không thể nào đến gần ta, bởi vì phái tướng tài đặc lực bên cạnh tới bảo vệ ta, vì vậy ta quả quyết đem tình cảm ý lại dời đi, khiến Hoàng đế sâu sắc hiểu được cái gì gọi là mang đá tự đập chân mình. Ta cùng người nọ mặc dù không có gì mập mờ, lại rõ ràng vô cùng ý lại cùng tin tưởng người kia, hơn nữa khi được bảo vệ, ta càng ngày càng trở nên tinh táo, coi như không thấy Hoàng đế cũng vô cùng bình thường.

Chờ Hoàng đế phát hiện không đúng, thậm chí điều người đi, ta đã dùng thái độ vô cùng bình thường đối mặt với hấn, nhìn hấn má trái viết khổ, má phải viết ép. Mặc kệ Hoàng đế biểu hiện bao nhiêu khổ ép, sắc mặt bao nhiêu xanh lét, ta cũng quyết tâm thay đổi trở lại bình thường. Tùy tiện ôm tay cha ruột là không đúng, tùy tiện cùng cha ruột sờ tới sờ lui cũng là không đúng, tùy tiện cùng cha ruột đi quá gần cũng đặc biệt không hợp lễ chế! Ta muốn thủ lễ!

Sắc mặt Hoàng đế cực kỳ đặc sắc, một là vui mừng ta rút cuộc bình thường, sẽ không đối mặt với ai cũng ngỡ ngàng như đầu gỗ, còn biết điều hiểu chuyện như vậy, thậm chí cơ hồ có lẽ đã coi như quên lãng Vương Gia kia, quên đoạn tình cảm trước kia. Hai là ta bình thường quá mức, tựa như một đại gia khuê tú, quy củ vô cùng, cũng không thể nào thân cận hẳn.

Cảm nhận được cảm giác xa cách, Hoàng đế lại đi đến bên cạnh ta chà ngược độ thiện cảm của ta, ta hài lòng trong nội tâm gật đầu một cái, nhìn hán chà.

Ta đã chà độ thiện cảm của Hoàng đế thời gian rất lâu rồi, trước khi xuất giá chà, chà đến khi ta cùng Vương Gia hòa ly lại bị bệnh thời gian dài như vậy, vẫn chà đủ kiểu, thời gian dài như thế tổn tâm lực, kết quả thực vui tay vui mắt. Tình cảm của Hoàng đế chậm lụt ta không có ý kiến, nguyên lại trong kịch tình, nữ chính cùng các nam nhân khác chơi trò mập mờ, hẳn cũng kiên trì chỉ là làm đem nữ chính thành mẹ nàng rồi, tới chỗ khác đủ kiểu, nữ chính chỉ có thể bị ngược tâm đủ kiểu.

Hoàng đế bởi vì nữ chính cùng nam nhân khác mập mờ, mình không thừa nhận tình cảm trong lòng không nói, còn gây đánh uyên ương, vậy nữ chính ở trong cung ai cũng không cho gặp. Ý kia chính là, mặc kệ hẳn có thích hay không, đều là của hẳn, hẳn không muốn cho người khác đụng vào, ai cũng không đụng được.

Loại nam nhân này, thì phải hạ nặng thuốc trị.

Hoàng đế vừa xử lý chuyện bên ngoài, vừa chà ngược độ thiện cảm của ta, ta chọn một ngày thật tốt, biểu hiện thân thiết với hẳn, một bộ rút cuộc bị hẳn cảm động. Hoàng đế ngay cả mình cũng không biết mình rút cuộc thế nào lộ ra bộ dáng cảm động người trong lòng ngu xuẩn, nghe ta nói

Ta làm chút thức ăn, trước tiên là nói một chút chuyện phiếm với hẳn, từ từ đến gần, sau đó giống như lơ đãng mở đầu: "Không biết lời đồn đại bên ngoài có phải thật không?"

Hoàng đế rất nhạy cảm với ba chữ lời đồn đại, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống: "Không thể nào, người không cần quản những thứ này."

Ta mặt lộ vẻ nghi ngờ lại dần chút tiếc nuối thương cảm: "Nếu thật thì tốt rồi, một mình ta ở trong cung rất là tịch mịch, nếu có một ca ca hay tỷ tỷ chăm sóc, nhân rồi tâm sự cũng tốt vô cùng. Dưỡng phụ đối đãi ta cũng không tốt, đối với ta không đánh thì mắng, ngay cả dưỡng huynh cũng không ưa thích ta, hiện tại ta thật vất vả thoát khỏi những thứ này, nhìn người khác huynh đệ tỷ tỷ hữu ái, gia đình hạnh phúc, luôn không nhịn được có chút hâm mộ."

Hoàng đế dừng một chút hỏi ta: "Người muốn huynh trưởng?"

Ta khéo léo gật đầu, trên mặt bày ra nụ cười hoàn mỹ: "Nếu có thể có một huynh trưởng thương yêu ta, dĩ nhiên thích. Quan trọng nhất là, ta chưa từng thể nghiệm qua tình cảm kia, bên cạnh cũng chỉ có một mình phụ hoàng, phụ hoàng lại không thể mỗi ngày làm bạn với ta, phụ hoàng, nếu hoàng huynh thật không chết vậy cũng tốt."

Hoàng đế lộ ra vẻ mặt có chút ghen tỵ, không lên tiếng.

Ta hiểu rõ Hoàng đế tất nhiên biết chuyện hoàng tử không chết rất có thể là thật, thậm chí sẽ hoài nghi tất cả chính là trò do đũa con ruột hẳn không cần vứt bỏ làm ra, vì vậy hẳn hiện tại không thể khẳng định nhi tử nhất định chết rồi, nếu có một ngày người nào dẫn hẳn đến trước mặt Hoàng đế, lời này của Hoàng đế chính là tự vả miệng.

Hơn nữa, trên mặt nhi tử hẳn vứt bỏ còn in chữ kia, sao có thể để người ngoài biết?

Hiện tại Hoàng đế có hai lựa chọn, hoặc là lặng lẽ tìm được người thật sự giết chết, hoặc là chữa khỏi vết thương trên mặt hẳn, thật chính tề mang về. Tin tưởng lấy tài nguyên y liệu trong tay Hoàng đế, có thể chữa khỏi loại vết thương nhỏ này.

Tiếp đó, ta rất tha thiết biểu hiện ra suy nghĩ rất muốn một ca ca, người thân của ta quá ít, chỉ có mình Hoàng đế, hơn nữa thân là công chúa, không thể chỉ cùng hạ nhân nói lời trong lòng. Mặc dù Hoàng đế không tình nguyện, nhưng vẫn chỉ có thể nghe ta lải nhải, đồng nhất bắt đầu đưa đũa con trai hẳn đương nhiên rất không muốn phía ngoài kia về, ta cũng không nóng vội, đợi cơ hội liền nói, đợi cơ hội liền nói, chính là muốn nói đến hẳn quen, nói đến hẳn theo bản năng nhớ vào trong lòng, đến lúc đó nhìn thấy người thật sẽ xem xét đến ý nghĩ của ta.

Muốn đưa người tiến cung, chỉ truyền lời đồn đại kia thì sao có thể?

Trọng yếu nhất, là bắt được điểm ngứa của những người đó, khiến người bên ngoài đầu tiên tự phát đi tìm kiếm trước, ép Hoàng đế không thể không tìm, ta bên này cũng phải nỗ lực.

Không sai biệt lắm qua một tháng, Hoàng đế cuối cùng từ bên ngoài mang về một người trẻ tuổi, tâm tình hoàng đế coi như không tệ, tất cả mọi người đang suy đoán Hoàng đế có phải rất ưa thích đũa con trai này hay không. Nhưng rất nhanh sẽ có người phát hiện, nam tử trẻ tuổi đáng đáp không tệ, trên mặt còn mang theo chấm đỏ, đáng đáp tương tự Hoàng đế này. Lại là một kẻ ngu.

Người cha không hy vọng con trai của mình tốt, cũng liền đồng nhất rồi. Nhìn nhi tử là kẻ ngu, Hoàng đế hài lòng, vui mừng, vì vậy mang về.

Ta nhìn Sẹo ca thật vất vả trở về, hài lòng nhìn tới nhìn lui trên mặt hẳn, sẹo chữ trên mặt hẳn đã không còn, chỉ có một khối chấm đỏ, hẳn không cần mang khuôn mặt giống như thân phận tội nhân nữa, hơn nữa Hoàng đế còn thừa nhận thân phận của hẳn.

Cho dù là một kẻ ngu, hẳn cũng là Đại hoàng tử, nhi tử duy nhất của Hoàng đế. Hẳn ngu, nhưng mà chỉ vì để cho Hoàng đế buông lỏng cảnh giác, để

cho hấn có thể nhận được thân phận hoàng tử này, có thân phận hoàng tử, tất cả là đủ rồi.

Hấn không cần bao nhiêu sủng ái, chỉ cần hấn là hoàng tử, Đại hoàng tử.

Trước khi Sợ ca xuất cung, chúng ta cũng lập ra kế hoạch rất tốt. Sau khi Sợ ca rời khỏi đây, trước tiên phải có một thân phận quang minh chính đại, phải đủ nghèo túng, vô dụng, thậm chí là ngu dại. Hiện tại muốn an bài một bối cảnh hoàn chỉnh là không thể nào, cho nên chúng ta chỉ có thể đi một con đường khác, khiến Sợ ca sắm vai một tiểu ăn xin ngu dại, đi theo một Lão ăn đi ăn xin khắp nơi, trải qua cuộc sống vô cùng khó khăn.

Sợ ca được thiết định là khi còn nhỏ ăn không đủ no mặc không đủ ấm, ngã bệnh không được chăm sóc tốt, bị bệnh liên bệnh ngu, cũng may được một Lão ăn xin lượm trở về.

Lão ăn xin gần đây mới đưa hấn tới nơi phồn hoa như Kinh Thành kiếm sống, vì chăm sóc đứa cháu trai nhật được này, hấn cũng đã chào hỏi cả đám cường hào ác bá, đã cống hiến, làm cho tất cả mọi người cho rằng hấn thật sự vẫn mang theo Sợ ca từ nhỏ đến lớn, tuyệt không hoài nghi. Đề tài của đám ăn xin truyền đi đặc biệt nhanh, rất nhanh lão ăn xin mang theo cháu trai đi qua những nơi nào, đã làm những chuyện gì đều truyền đi sinh động như thật rồi, tựa như thật, dường như những truyền lời kia cũng chân thật nhìn thấy bọn họ làm gì, đi đâu.

Bởi vì có những thứ này, hơn nữa lão ăn xin này là một tên lừa gạt có công lực thâm hậu, lại có kịch bản ta cấp, một hồi trau chuốt, chính là ta nghe, nhìn, đều sẽ cảm giác đây là sự thực. Hoàng đế cho dù muốn tra, cũng tra không ra cái gì, mà Sợ ca cũng rất có diễn kỹ, mấy phen giả bộ ngu, tháo gỡ hoài nghi của hoàng đế, liền được thành công mang về.

Nếu Hoàng đế thật sự không muốn cho Sợ ca trở lại, giết chết hấn, sống chết không thừa nhận người hoàng tử này Phương pháp thật sự quá nhiều. Nhưng chúng ta liền quy chết hấn chỉ có thể đi một con đường kia, vì vậy Sợ ca liền thuận lợi trở lại.

Nhìn thấy siêu cấp phiêu phiêu muối, Sợ ca đập đập đập chạy đến trước mặt của ta, mạnh mẽ ôm ta vào trong ngực vâng về nhào nặn đủ kiểu, về mặt hoàng đế nhất thời sẽ không tốt.

"Kéo hấn ra cho trẫm!" Hoàng đế chỉ vào Sợ ca gầm thét!

Sợ ca về mặt có nghe không có hiểu, vẫn ôm lấy muối muối không thả, còn siêu cấp uất ức nhìn Hoàng đế một cái, một đại nam nhân còn giống như đứa nhỏ không hiểu chuyện, miệng vênh lên có thể treo được cái bình nước rồi.

"Người hung ác với ta, người là người xấu, ta không bao giờ muốn để ý người nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiếu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Sau khi Sợ ca trở lại, hoàng cung náo nhiệt không ít, không chỉ là hoàng cung, tất cả những nơi hoàng quyền bao phủ cũng náo nhiệt.

Lúc trước náo nhiệt thảo luận hoàng trưởng tử [1] hiện tại thật sự xuất hiện, cũng là một kẻ ngu.

[1]: hoàng tử cả, con đầu

Người thất vọng có, người vui mừng cũng có, đại khái ai cũng không ngờ, người vui mừng nhất khi hoàng trưởng tử là kẻ ngu, sẽ là bản thân Hoàng đế. Hấn ngược lại tuyệt không lo lắng cho chuyện người kế thừa ngôi vị hoàng đế của mình, thật giống như hấn cảm giác mình sẽ trường mệnh trăm tuổi, hoàn toàn không cần suy tính đến chuyện người kế thừa.

Đối với phương diện này hấn không để ý, vừa khéo để cho ta bắt được cơ hội này.

Hiện tại tất cả mọi người đều biết hoàng trưởng tử trở lại, hơn nữa Hoàng đế còn biểu hiện vui mừng vô cùng, hình như vô cùng yêu thích hoàng trưởng tử này, tất cả mọi người đang đoán, nhi tử duy nhất của vị hoàng đế này có thể trở thành thái tử gốc đầu tiên trong lịch sử hay không. Vậy mà, Hoàng đế xem ra còn rất lý trí, mặc dù ngoài mặt thoát nhìn rất yêu thích nhi tử này, vẫn còn không có mù quáng đến mức muốn đem ngôi vị hoàng đế giao cho nhi tử gốc.

Dĩ nhiên, đây là suy đoán của người ngoài, Hoàng đế đừng nói thích đứa con trai này, nhìn nhiều đều sẽ cảm giác không bình tĩnh được, ban đầu yêu thích, cũng chỉ là biểu hiện ngày đầu tiên mang theo hấn vào cung. Hiện tại hấn ước gì đứa con trai này mau chóng biến mất sạch sẽ, đừng vương chân vướng tay trước mặt hấn.

Ngày thứ hai sau khi tuyên bố Hoàng Thái Tử thật sự tồn tại, hơn nữa đã nhận trở về hoàng cung, đám hậu phi công việc lu bù lên rồi, mặc kệ vui hay không vui, cũng ân cần đề cử với Hoàng đế không ít đại phu, dĩ cầu có thể trị hết bệnh ngu cho hoàng trưởng tử, đáng tiếc đều bị Hoàng đế nói rằng những thứ kia không thể tin rồi không thể thành công. Hoàng đế mừng rỡ nhi tử là một kẻ ngu, tuyệt không muốn hấn trở nên bình thường tới tranh ngôi vị hoàng đế với mình.

Chúng Hậu phi thất bại, bên ngoài những quan viên a Vương Gia a thân thích của hoàng đế hành động tương tự đều thất bại. Nhưng bọn họ sẽ không nghĩ tới Hoàng đế không thích nhĩ tử, mà là cảm thấy Hoàng đế bảo vệ nhĩ tử vô cùng chặt chẽ, chuyện này lan truyền một chút ra ngoài, dân chúng đều biết chuyện Hoàng đế cỡ nào "thương yêu" hoàng trưởng tử.

Nếu không phải hoàng trưởng tử là một kẻ ngu, chắc chắn đã được lập làm thái tử rồi.

Dĩ nhiên, bên ngoài cũng có các vương gia nhìn hoàng tử ngu mà khó chịu, những kẻ đó hy vọng có thể để cho con trai của mình làm hoàng đế, sau khi hoàng trưởng tử trở lại bọn họ làm không ít chuyện mờ ám. Dưới tình hình náo nhiệt như vậy, thân là nhân vật chính Sợ ca vẫn sống vô cùng thoải mái, có thể thoải mái hơn nhiều so với lúc ở bên ngoài, mặc dù không được an toàn như bên ngoài.

Sau khi Hoàng đế đem chuyện nhĩ tử còn chưa chết chiều cáo thiên hạ, bên ngoài cũng lưu truyền đủ loại cảnh ngộ bị thảm về người hoàng tử này, trong dân chúng dâng lên một làn sóng thảo luận mới. Sau khi ta hòa ly với vương gia, bọn họ đã thật lâu không có đề tài hàn huyên, lần này tốt lắm, đề tài lớn như vậy, trưởng tử lưu lạc bên ngoài của Hoàng đế! Hắn ở bên ngoài trải qua cuộc sống như thế nào, tại sao ngu ngốc, thế nào cực khổ được tìm trở về, tin đồn phong phú bay đầy trời, thật thật giả giả lẫn lộn với nhau, hợp thành một đoạn chuyện xưa rung động đến tâm can!

Tâm điểm của những chuyện xưa này chỉ có một, Hoàng đế là một phụ thân yêu con như mạng. Cho dù nhĩ tử mất tích thời gian dài như vậy, hắn cũng không từ bỏ việc tìm kiếm, cho dù tất cả mọi người nói hoàng tử đã chết, thế nhưng hắn lại vẫn chấp nhất tìm kiếm nhĩ tử, hiện tại nhĩ tử rốt cuộc tìm trở về rồi, đáng tiếc lại ngu ngốc!

Nhưng coi như nhĩ tử tìm trở về là một kẻ ngu, hắn cũng không ghét bỏ chút nào, hơn nữa sau khi tìm về lập tức tuyên bố thân phận hoàng tử của hắn, cao giọng nói cho mọi người hắn tìm nhĩ tử trở về rồi. Cho dù nhĩ tử là một kẻ đần, Hoàng đế vẫn cao giọng biểu hiện sự yêu thích cùng thương yêu dành cho nhĩ tử!

Lúc này, đôi phụ tử tương thân tương ái chính diện đối mặt ngồi trên bàn cơm, mà ta an vị ngồi giữa bọn họ.

"Tiểu muội! Muốn thịt viên, thịt viên, thịt viên!" Một đôi bàn tay kích động "rầm rầm rầm!" gõ lên mặt bàn, gõ đến chén bát trên bàn đều nảy lên, loạn hưởng một hồi, bát canh đặt trước mặt Hoàng đế càng thêm kích động bắn lên người Hoàng đế.

Hoàng đế kiên cường nhẫn nại, mặt đen lại không hề rời đi.

Phía sau người hầu hạ lập tức tiến lên lau mặt cho Hoàng đế, lau nước canh trên y phục.

Người gây họa giống như không hề có một chút ý thức nào mình đã gây họa, một bộ ngây thơ lại đơn thuần, chớp một đôi mắt vô tội, nghiêng đầu nhìn ta.

"Tiểu muội tiểu muội, vị đại thúc này sắc mặt thật là khó nhìn a ~" sau khi xóa chữ trên mặt, Sợ ca đã coi như là đinh đinh mỹ nam tử, đáng tiếc, đáng đẹp hơn nữa, hắn cũng là một thanh niên cao lớn, một nam nhân làm loại động tác này, đều khiến người ta có loại cảm giác lạnh đến buồn nôn.

Ta cố nén khó chịu, một đôi tiểu móng nhẹ nhàng bắt được đôi tay loạn động của hắn, dùng lời nhỏ nhẹ an ủi, mang trên mặt nụ cười như nhìn tiểu sủng vật: "Hoàng huynh đừng nóng vội, ngơngi xem, ngơngi làm bữa y phụ của phụ hoàng rồi, chúng ta từ từ, ngơngi muốn ta cho ngơngi ăn sao?" Ta vừa giả vờ an ủi, vừa muốn rút tay trở lại, lại phát hiện bị một đôi bàn tay nắm thật chặt, kéo cũng không kéo trở lại.

Nam nhân ăn vạ nói: "Không muốn, không đúng, là muốn, nhưng ta không muốn buông tay tiểu muội ra! Tay tiểu muội mềm mại thật thoải mái! Có thể ăn sao?"

Hắn rất gièm pha nhìn tay của ta, còn kém nước miếng thật sự chảy xuống, đáng về bỉ ổi. Nếu không phải "biết" trí thông minh của hắn rơi xuống mức 2 3 tuổi, cũng có thể coi là một đại thúc bỉ ổi.

Hoàng đế cùng tất cả vai nam chính đều là một dạng, là một nam nhân sức ghen rất lớn, nhìn thấy trạng thái này của Sợ ca, hắn vậy người hầu hạ, đoạt tiểu móng của ta trở về, hơn nữa từ bên cạnh ta đi qua, xách lấy cổ áo Sợ ca, có lẽ là muốn ném hắn ra ngoài. Nhưng mặc dù hiện tại Sợ ca là một kẻ đần, nhưng hắn thừa kế gen ưu tú của hoàng đế, chiều cao không sai biệt lắm so với Hoàng đế, thể trọng càng thêm cường tráng hơn một chút so với Hoàng đế sống trong an nhàn sung sướng, vì vậy Hoàng đế xách đi xách lại ba lần thế nhưng không xách động.

Ta không nhúc nhích nhìn hai nam nhân này, nhìn người một chút, lại nhìn người kia một chút.

Hoàng đế nhận được tầm mắt của ta đại khái cảm thấy rất mất thể diện, vì vậy vận khởi nội lực, cuối cùng xách người lên ném về phía trên giường.

Lấy thực lực của Sợ ca, muốn té ngã bị thương rất không dễ dàng, nhưng Sợ ca đang bị té ngã trên đường đột nhiên bị sợ đến oa oa kêu to, thất lưng rất là dật dẹo uốn éo một cái liên đụng phải trên cột giường. "Àm!" một tiếng. xô ra một đầu máu.

Tiếp đó, hắn bị gạt mình, che cái trán sưng sốt một chút, tiếp theo bắt đầu oa oa khóc lớn, thuận tiện lẫn lộn trên mặt đất, khiến cho mình thoát nhìn thăm đủ kiểu, tuyệt đối là thực lực phái diễn kỹ, còn không dùng thể thân, nhìn thật đáng thương!

Ta vội vàng chạy tới an ủi hắn, Sợ ca vừa khóc vừa núp vào trong ngực ta: "Người xấu đánh ta, đau quá! Ô oa! Muốn ôm!"

Lòng ta đau đến không được, lấy ra khăn giúp hắn che kín vết thương, lại quay đầu trách Hoàng đế: "Phụ hoàng, làm sao ngơngi có thể đối với hoàng huynh như vậy, cũng không phải không biết hắn hiện tại cái gì cũng không hiểu, đều bị thương thành dạng gì rồi. A a, đừng khóc, ta giúp hoàng huynh thổi

thôi, đau đau bay đi ~"

Khí tức của Hoàng đế có chút không thuận, đen mặt nói: "Hắn là huynh trưởng của ngươi, không phải nhi tử! Cho dù đầu óc không rõ ràng lắm, hắn cũng đã là một người lớn, ngươi muốn cung chiều hắn như vậy tới khi nào!"

Ta lập tức tỏ vẻ mình rất tức giận: "Tại sao ngài có thể như vậy, hoàng huynh là con trai ruột của ngài, bất luận kẻ nào cũng có thể nói hắn, chỉ có phụ hoàng ngài không thể nói hắn đầu óc không rõ ràng lắm. Hơn nữa, không phải nói hoàng huynh có thể chữa trị tốt sao? Hắn đã đáng thương như vậy, những người thân như chúng ta không thương hắn cung chiều hắn, chẳng lẽ còn muốn khi dễ hắn sao? Thôi, nếu phụ hoàng không thích hoàng huynh, để cho một mình ta tới chăm sóc hắn, về sau để cho hắn ở tại chỗ này của ta đi!"

Hoàng đế tức giận phát tay: "Đem tiểu tử thối kia kéo ra cho ta!"

Nghe Hoàng đế nói như vậy, những người bên cạnh lập tức muốn đi qua kéo người. Ta lập tức ngăn ở trước mặt Sợ ca: "Phụ hoàng, ngươi muốn làm gì! Sợ, hoàng huynh đã bị thương thành như vậy, cũng không cần lại trách hắn, các ngươi nhanh tìm thái y tới đây, thấy hoàng tử bị thương thành như vậy cũng không phản ứng sao!"

Người chuẩn bị động thủ kéo người bị ta hét ngừng rồi, khổ sở quay lại nhìn Hoàng đế.

Sau khi Hoàng đế thuận khí, lần nữa ngồi xuống: "Trẫm còn có thể bắt hắn như thế nào? !" Nói xong, hắn phẩy tay với những người bên cạnh: "Không nghe thấy công chúa ư, còn chưa cắt đi tìm thái y!"

"Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ đi ngay." Hai cung nữ bị sợ đến bính bính quỵ hai tiếng, nhanh chóng chạy đi tìm thái y.

Thấy người đi, về mặt ta hòa hoãn xuống, buông người đang 'làm nũng' sau thân ta xuống, đi tới trước mặt Hoàng đế, rất lo lắng nắm góc áo của hắn: ". Phụ hoàng, thật xin lỗi."

"Hừ." Hắn không lên tiếng, chỉ là không quá cao hứng hừ một tiếng.

Ta lập tức vỗ tay một cái, Lục Trúc từ bên ngoài bung vào một chén canh màu sắc rất đẹp mắt.

"Phụ hoàng, chớ tức giận Hoàng huynh, ngươi cũng biết bệnh của hắn không trị hết, chỉ có thể để cho người ta chăm sóc, chúng ta không khoan dung chút làm sao được. Biết phụ hoàng muốn tới nơi này, ta đã sớm chuẩn bị, hoàng huynh cũng không được dãi ngộ này đâu."

Tại Hoàng đế giật giật, hình như có chút động tâm, hắn quay đầu lại nhìn ta: "Ngươi làm."

"Vâng." Vâng, ta dịu dàng gật đầu: "Còn ấm, lúc này dùng vừa khéo."

Hoàng đế bị dụ dỗ tâm tình uống canh, trong quá trình vẫn khen ngợi mùi vị kia khá vô cùng. Long tâm cực kỳ cao hứng, nên hắn cũng không so đo chuyện Sợ ca làm lúc trước. Chỉ là, nhìn hắn đứng lên vẫn cực kỳ để ý chuyện Sợ ca luôn ôm lại nắm lại hôn ta, vô cùng nghiêm túc nói cho ta biết muốn chăm sóc Sợ ca có thể, nhưng ta đường đường là công chúa, loại chuyện nhỏ này có thể không cần tự mình đến, giao cho người làm là được.

Ta khéo léo đồng ý.

Sau khi Hoàng đế uống xong, rất có tình cảm gia đình nhìn ta chăm sóc Sợ ca, thật ra thì cũng chính là cùng Sợ ca nói một chút đề tài đáng yêu, dỗ tiểu hài tử.

Hoàng đế tựa hồ cảm giác như vậy rất có sự ấm áp của gia đình, nhưng rất nhanh hắn lại mất hứng.

Sau khi thái y tới, băng kỹ vết thương cho Sợ ca, bên trong còn phải uống thuốc. Ta muốn tự mình dứt, Hoàng đế nói ta là công chúa đừng làm chuyện như vậy, vì vậy ta giao cho cung nữ làm, nhưng Sợ ca lại không vui. Một cái nói đắng, một cái nói nóng.

Một ít ấm áp gia đình của Hoàng đế bị chinh cho biến mất sạch sẽ, lại muốn nổi giận: "Không thể nuông chiều hắn, cạy miệng ra rót vào cho trẫm!"

Nhìn Sợ ca bị đối xử hung tàn như vậy, ta lại lộ ra ánh mắt đau lòng lại mang theo không đồng ý, Hoàng đế lập tức trừng mắt về phía ta giải thích: "Đây đều là vì tốt cho hắn, ngươi đừng lại mềm lòng nhiều chuyện."

Cũng nói như vậy, ta không thể làm gì khác hơn là uất ức rúc đầu về.

Nhưng Sợ ca lại như bị những lời này kích thích, một cái liền hắt tung chén thuốc, chén thuốc chạm vào mặt Hoàng đế, nước thuốc đổ lên mặt Hoàng đế.

"Người xấu hung ác với tiểu muội! Ca ca giúp tiểu muội đánh người xấu!" Sợ ca soàn soạt xông lại, thừa dịp Hoàng đế còn chưa kịp mở mắt ra, một cái liền đẩy ngã Hoàng đế.

Ta mặt kinh sợ đi đến đỡ người, lại dưới chân mềm nhũn, bước chân yếu ớt, chỉ bắt được một cái chân của hắn, nhưng cử động dư thừa này lại làm cho Hoàng đế cũng vòng vo hạ loạn phương hướng, khiến cúc hoa của hoàng đế thân mật tiếp xúc với chỗ nhon của chân đèn làm bằng gỗ, hung hăng đâm xuống.

"Phụ hoàng! Người làm sao rồi!"

Ta vội vàng bò dậy, tuy nhiên không biết làm sao chuyện luôn là chân này xoắn vào chân kia, Hoàng đế vốn muốn đứng lên bị ta liên tiếp đè xuống ba bốn lần, cúc hoa bị đâm ba bốn lần. Lục Trúc sau thân ta tỏ vẻ không nhìn nổi rồi, cùng những người khác tới đỡ. Nhưng Sẹo ca lại "nhắm" cho rằng chúng ta chơi trò chơi, một cái liền đánh tới, đem Hoàng đế đựng trở về.

"Máu. Hoàng thượng chảy máu!"

Nha hoàn phía sau đỡ người đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi.

Ta vừa ngẩng đầu, mắt lập tức lại hiện lệ, nhìn người đang chịu đựng vết thương không phát ra âm thanh, khuôn mặt tái nhợt. Ta đưa tay ôm lấy mặt của hắn, mặt tràn đầy đau lòng: "Làm sao vậy, nhanh đi gọi thái y trở lại, tại sao có thể như vậy, phụ hoàng người có khỏe không? Có đau hay không?!"

Thấy ta lo lắng như vậy, Hoàng đế cố nén khổ sở, đưa tay nắm lấy tay ta đang đặt trên mặt hắn, mang theo cái mông máu nhìn lại nhìn, không phát giận với Sẹo ca, cho dù bị ngược đãi thành ra như vậy, mặc dù hắn tức giận, nhưng lại vui vẻ vì lấy được sự quan tâm của ta.

"Đỡ trầm trở về."

"Được, được!" Ta vội vàng gạt đầu, đỡ người đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phái Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Hoàng đế tuyên bố bị thương rất nặng rất cần trợ giúp, hơn nữa một mình không cách nào hành động tự nhiên.

Nếu hắn cũng đã thành tâm thành ý cầu xin, ta làm sao không động hợp tác cho được, vì vậy sau khi cúc hoa của Hoàng đế bị tàn, ta bị Hoàng đế thành công dời tâm mất đi không hề quan tâm tới hoàng huynh đáng thương mới vừa hồi cung không lâu nữa, mà lại quan tâm tới Hoàng đế rồi. Điều này làm cho Hoàng đế mặc dù bị thương, lại chân mày khóe mắt đều mang ý cười, vô cùng hả hê, tựa như thành công tranh thủ tình cảm.

Có kịch bản, chính là không giống nhau.

Mấy ngày đầu Sẹo ca hồi cung, ta hết sức quan tâm hắn, khiến Hoàng đế ăn dấm đồng thời sinh ra cảm giác nguy cơ, đợi cơ hội liền chạy tới bên này của ta, cắn bản một ngày ba bữa cơm đều ở chỗ ta, náo nhiệt cực kì. Mặc dù ta cùng Sẹo ca ở hai nơi khác nhau, nhưng mà ta lại vì quan tâm hoàng huynh luôn sẽ mang hắn tới chăm sóc thật tốt, vì vậy bọn họ mới có thể thường thường ngồi chung một bàn ăn cơm.

Khi ngồi cùng bàn ăn cơm, ta thường thường không nhìn Hoàng đế, mà chỉ quan tâm tới Sẹo ca, khiến Hoàng đế càng chán ghét nhừ tử ruột thịt hơn, lại hung hăng chà Hoàng đế một cái. Ta làm như vậy khiến cho Hoàng đế cảm giác vô cùng không có cảm giác an toàn, thật vất vả giải quyết Vương Gia, lại chạy ra một kẻ ngu, càng khiến cho hắn trong lòng không cân bằng chính là, kẻ ngu này còn là hải tử của nữ nhân hắn chán ghét, càng thêm hại chết mẫu thân ta.

Có thể tưởng tượng tâm tình của hắn có bao nhiêu buồn bực, bao nhiêu rối rắm.

Đồng thời, hắn cũng sẽ phi thường mất hứng ta quá mức quan tâm Sẹo ca, thậm chí uyển chuyển để cho ta biết được ân oán gút mắt đòi trước của bọn họ. Nhưng ta lại hào phóng mà Thánh mẫu bày tỏ mình không thêm để ý, những chuyện kia là mẫu thân hoàng huynh làm, cũng không phải là hoàng huynh làm, tại sao muốn trách cứ hắn? Hắn lại vô pháp lựa chọn xuất sinh của mình, hơn nữa sau khi sinh liền bị khổ nhiều như vậy, Hoàng đế sống làm cha ruột của hoàng huynh không thông cảm cho hắn còn chưa tính, lại vẫn như vậy trách cứ hắn, quả thật quá ác tâm!

Hoàng đế bị ta Thánh mẫu chặn họng một lúc nói không ra lời, hơn nữa còn bị ta trách cứ ngược trở lại, tâm tình trở nên vô cùng không tốt. Nhưng cho dù bị ngược như vậy, hắn vẫn cố định canh giữ bên cạnh ta, theo ý hắn, nhừ tử này mặc dù là thẳng ngốc, nhưng luôn ăn đậu hũ của nữ nhi, quả thực không thể nhẫn nhịn, nếu không phải biết hắn ngu, đều hoài nghi hắn là cố ý.

Trên thực tế, Hoàng đế thật sự có điểm hoài nghi, mỗi lần Sẹo ca muốn giả bộ ngu ăn đậu hũ của ta, ánh mắt của hoàng đế đều rất vi diệu. Nhưng dù là như vậy, hắn cũng sẽ không nghĩ đến nhiều hơn, trong suy nghĩ của hắn, huynh muội là không thể nào đấy!

Cho dù thẳng ngốc kia thật sự có ý gì với ta, quan hệ huynh muội ở chỗ này liền tuyệt đối không có khả năng, đối với lần này Hoàng đế tỏ vẻ rất yên tâm, vì vậy hắn chỉ vì tranh thủ một chút quan tâm của ta mà cố gắng, mà cũng vì chân chính phòng bị Sẹo ca.

Hoàng đế đã bị ta tẩy thành như vậy, theo lý thuyết hành động của ta là rất ghét, nếu có người đang nhìn, thấy kiểu nữ chính Thánh mẫu ta đây, đoán chừng đã chửi mắng một mảnh thảm rồi. Mà ta biểu hiện Thánh mẫu chán ghét như vậy, Hoàng đế lại còn rất ưa thích ta, tình cảm vẫn còn có đột phá.

Dường như tất cả đều giống trong nguyên văn, hoặc là ngược, hoặc là ghen tị mà đạt tới đột phá tình cảm. Chủ yếu quá trình đột phá là do bên cạnh nữ

chính xuất hiện nam nhân khác, còn quan hệ rất tốt cùng nam nhân khác, thậm chí cảm giác còn tốt hơn so với nam chính, số lượng nam phụ có thể là một người, cũng có thể là hơn vài người.

Một người có thể không mãnh liệt như vậy, nếu như là hơn vài người, tính kích thích càng lớn hơn rồi.

Hiện tại Hoàng đế đã biết được có mấy nam nhân yêu thích ta rồi, lại bị Sẹo ca kích thích, rốt cuộc vẫn phải đi tới con đường ta đã an bài trong kịch bản. Xin nhất định phải trao cho ta giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất, vai nữ chính xuất sắc nhất, cùng vai nữ phụ kinh nghiệm nhất!

Trong loại văn này, nữ chủ hoặc là bị ngược, hoặc là đi ngược nam nhân. Có thể thấy được, trong văn như vậy nhất định phải có một nhân vật M bị ngược. Hơn nữa, nhân vật như vậy nhất định trăm ngược không chịu đi, càng bị ngược càng thích người ngược hấn. Đã như vậy, ta sẽ tuyệt đối không khách khí!

Hoàng đế nằm trên Long Sàng, vô cùng suy yếu.

Lúc này ta vô cùng dịu dàng trông coi ở bên giường, treo về mặt Thánh mẫu lo lắng, trong tay bưng chén thuốc.

Hoàng đế cũng dịu dàng nhìn ta, thâm tình vô hạn, lúc này hắn đã không kháng cự mập mờ giữa chúng ta giống như trước đây nữa, rất dễ nhận thấy là do bị Sẹo ca kích thích, bây giờ hắn đã không quan tâm những thứ này. Trong mắt của hắn tươi cười, nửa nằm ở trên giường, há mồm uống thuốc ta bón.

Sau khi cúc hoa của Hoàng đế bị thương, ta liền không nhìn đến Sẹo ca nữa, mà Sẹo ca cũng không thể xuất hiện trước mặt Hoàng đế để đoạt cảm giác tồn tại nữa, ta đối với Hoàng đế biểu hiện ra toàn tâm toàn ý hoàn toàn cảm động đến Hoàng đế. Cho tới khi hắn không phát hiện ra thân thể của mình càng lúc càng suy yếu, mặc dù cúc hoa tốt lắm, nhưng tình trạng thân thể lại không bằng lúc trước.

Xem như ta mang theo bề ngoài nhu nhược, nhưng bây giờ không sai biệt lắm có thể ý vào hoàng đế sủng ái một tay che trời, quả thực là nhân vật phản diện tốt nhất! Hoàng đế hiện tại đầu mê tai mê, mà ta cũng không có biểu hiện ra chỗ nào có nguy hại, dĩ nhiên không có ai nói xấu ta trước mặt hắn. Coi như hắn phát hiện ra cái gì không đúng, cũng sẽ không hoài nghi đến trên người ta.

Hơn nữa, ta dùng kinh nghiệm hạ độc của nhiều năm làm nữ phụ, thuốc vô sắc vô vị làm cho người ta không phát hiện được quả thật không nên quá dễ dàng.

Nhớ năm đó, mặc kệ thù vạ thâm nghiêm như thế nào, tăng lực bảo vệ như thế nào, đám nam chính vẫn luôn bị ta hạ độc, còn sống chết không phát hiện được là ta hạ, đều đến cuối cùng muốn sống muốn chết mới phát hiện bị trúng độc, nếu không phải do tác giả không phải là mẹ ruột của ta luôn an bài cùng một kết cục cực phẩm, ta căn bản có thể tập kích ngược lại rồi.

Ai kêu năm đó ta không phải nhân vật chính đây?

Nhưng bây giờ ta liền bất đồng!

Hiện tại ta là nữ chính, nhưng lại còn có đặc chế của nữ phụ ác độc!

Sau khi Hoàng đế uống thuốc xong, ta vô cùng thân thiết lau miệng cho hắn, cuối cùng, tay của hai người không cẩn thận đụng vào nhau. Ta lập tức lộ ra vẻ mặt thẹn thùng tim đập như hươu chạy súng bắn, thật nhanh rút tay lại, hai gò má ửng hồng, đôi mắt loạn phiên không biết nên để chỗ nào, trong sợ hãi mang theo một chút u buồn, trong u buồn lại dẫn một tia vui mừng, nhưng trong vui mừng vẫn còn thoáng ánh lên phiền muộn, trong phiền muộn còn bao quanh một chút tuyệt vọng.

Diễn xong hệ liệt cảm xúc ở trên, ta thật nhanh trong lòng cho mình điểm khen.

Điểm hết liền đứng lên, bưng chén u buồn, vẫn là kiên quyết quyết định lập tức rời đi.

"Phụ hoàng, chỗ của ta còn có chút việc, ta về trước đây." Ta hốt hoảng nói, chén cũng cầm có chút không vững, giống như là phạm vào sai lầm rất nặng.

Sắc mặt Hoàng đế lập tức biến trắng rồi, hắn đại khái cũng đã nhận ra cái gì, đôi mắt trống rỗng ngây người một lát, thật lâu mới có thể tìm về âm thanh của mình. Hắn há mồm, vừa muốn nói chuyện, ta rất không có trách nhiệm nhất định đợi đến 1 giây trước khi hắn muốn nói chuyện mới thật nhanh xun xoe rút đi.

Ta cảm chén trở về thật nhanh, trong cung điện của ta tất cả mọi người đang chờ, Lục Trúc vừa thấy ta trở lại, lập tức đỏ mắt chờ mong xông tới.

"Tình huống thế nào? Tiến hành đến đâu rồi?"

Ta há hê hát đầu: "Không sai biệt lắm!"

Trước khi cúc hoa của Hoàng đế bị tàn tật, mỗi lần hắn tới ăn cơm, đều hạ được, mà bây giờ ngày ngày chiếu cố hắn, một ngày ba bữa, bỗng nhiên dùng bỏ thuốc, hấn quả thật không nên quá thảm. Hạ được nhiều lần như vậy, dù là độc được tính chậm hiện tại cũng đã hiệu quả ra ngoài.

Thân thể của hấn hiện tại đang từ từ yếu đuối đi, hoàn toàn không nhìn ra vì sao, cũng tra không ra là bị hạ độc, chỉ là thân thể càng ngày càng không được, sức miễn dịch càng ngày càng kém, rất nhanh hấn cũng chỉ có thể nằm ở trên giường không thể động rồi, còn tựa như trúng gió, có thể nghe có thể

nhìn chính là không thể nói không thể động.

Đĩ nhiên, mặc dù ta là nữ phụ, ta cũng có kiên trì của mình, ta sẽ không giết hần, cũng sẽ không khiến hần thật sự tê liệt, trên thực tế, hần vẫn có khả năng được chữa trị hết, dĩ nhiên, ta không có sẵn kỹ năng này.

Thế giới này, người y thuật cao minh đương nhiên là có. Chỉ là, chờ hần tìm được, ta đã kết thúc công việc ngược rồi!

Ta ngồi vào trên ghế dựa, mặc sức tường tượng tương lai tốt đẹp của mình, mới suy nghĩ trong chốc lát, một nam tử cao lớn tuấn mỹ liền chạy chậm vào, nhào tới trước thân thể của ta, hình tượng đặc biệt tan vỡ quyết miệng: "Hoàn thành nhiệm vụ!"

Ta vô cùng không khách khí một cước nâng lên, đập về phía mặt của hần.

Nam tử thân kinh bách chiến chợt lóe về phía sau, một hai bỏ nhào lại lên, rất dễ nhận thấy chuyện này sớm có kinh nghiệm, tuy ra tránh trái tránh phải cuối cùng vẫn là bắt đắ dĩ bị vô lại ôm trọn trong lòng, nếu không phải là liều chết dùng hai tay đẩy khuôn mặt kia ra, đã sớm dính một mặt nước miếng.

Lục Trúc ở bên cạnh gấp đến độ mặt đỏ rần, theo ở phía sau kéo mạnh tóc nam tử. Nhưng nam tử này uy vũ bất khuất chết sống bất động, chính là dính chung một chỗ với ta, quả thật không có cách nào nhẫn nại, kéo tóc có bao nhiêu đau đớn a? Chúng ta giằng co như vậy, cho đến khi một thị vệ mặt không biểu tình đi vào, thị vệ nhìn thấy chúng ta biến thành một đoàn, ánh mắt lóe lóe.

"Người chợt lóe chợt lóe sáng lóng lánh sao! Thấy tiểu thư gặp nạn còn không mau một chút tới đây giúp một tay!" Lục Trúc quát lớn.

Thị vệ nam quả nhiên hòa tốc tiến lên, ôm lấy eo Lục Trúc hướng ra ngoài luôn.

Đám người kia thông minh! Quả thật khiến ta đây thân là chủ nhân hổ thẹn!

Lục Trúc bị nâng lên nói: "Ta không phải bảo người kéo ta, A Tam ngu xuẩn."

Bị ngu xuẩn chiếm tiện nghi, đừng thấy A Tam như vậy ngây ngô như vậy ngu xuẩn, thật ra thì đầu người ta rất là linh hoạt, mặc dù rất hi vọng bọn họ có thể thành chuyện tốt kia nhưng tiếp tục như vậy cũng không được, ta không thể làm gì khác hơn là ngược lại uy hiếp Sẹo ca sống chết ôm lấy ta muốn hôn.

"Ta dứt lờ một giây kể tiếp em trai người sẽ gặp nguy hiểm!"

Sẹo ca trông mắt hơi híp, đột nhiên buông tay, cái miệng còn bi ối hướng về phía Lục Trúc và A Tam huých một cái, sau đó một bộ cái gì cũng chưa phát sinh về mặt nghiêm túc nghiêm chỉnh, hần đi tới mép bàn ngồi xuống, hơn nữa rót cho mình một ly trà, bộ dáng mình mới vừa tới.

Ta rất không chịu được đối diện với hần.

Lục Trúc cùng A Tam bị Sẹo ca một huých, toàn bộ ngã xuống trên mặt đất rồi, nửa ngày mới bò dậy, một trái một phải đứng ở bên cạnh ta, làm hộ pháp.

Ta đưa tiểu móng ra, gõ gõ mặt bàn: "Nhiệm vụ hoàn thành như thế nào?"

Sẹo ca giống như lơ đãng để ly trà xuống, lúc thu tay trở về giống như lơ đãng đưa tay chạm qua móng ngọc hoàn mỹ của ta, quả thật hạ lưu không chứa thủ đoạn nào không chỗ nào không cần, thật khiến cho người ta nổi giận, hết lần này tới lần khác về mặt hần còn trấn định, thời điểm phát hiện dụng phải ta, còn ra vẻ vô cùng "Kính ngạc" thêm "Xấu hổ".

"Sau khi Hoàng đế bị bệnh, ba bữa cơm mỗi ngày ta đều quán bên cạnh cung nữ đi thỉnh an, trên thực tế là muốn tìm muội muội, mỗi lần đều bị ngăn trở lại, dù là một cốc hai nháo ba thất cổ cũng không hữu dụng, mà chuyện này xem ra cũng hoàn toàn không có truyền tới trong tai người, Hoàng đế làm được thật sự là quá rõ ràng rồi!"

"Ừm. . . . Xem ra là như vậy, về người sau không cần đi."

Đã làm đến mức này không sai biệt lắm đủ rồi, kể tiếp Sẹo ca liền cần từ từ trở nên bình thường, nhưng lại không thể lập tức làm cho người ta phát hiện, hần phải chậm chậm, chậm đến khi đám người đó phát hiện ra, hần đã là một nam nhân vô cùng bình thường. Hiện tại Hoàng đế bị hần phiền đến căn bản không muốn phản ứng đến hần, chú ý đến hần, lại có ta ở bên cạnh ngăn cản, chờ khi Hoàng đế gặp chuyện không may, hần sẽ vô cùng khiếp sợ phát hiện, vị trí cái miệng của mình ngồi lên có thể phải chuyển cho kẻ đáng ghét nhất rồi.

Cái kế hoạch này quả thật hoàn mỹ, nhưng vẫn phải cẩn thận, không thể ở thời khắc mấu chốt gặp chuyện không may, hơn nữa kinh thành còn có nhiều người dư thừa như vậy, cũng không thể khinh thường.

Ta nghĩ vậy, ý vị sâu xa liếc mắt nhìn cái rương chứa quạ đen, cũng không thể khiến nó quấy rối nữa, bị nhốt thời gian dài như vậy cộng thêm ngược đãi tinh thần, nó cũng đã vô cùng không xong, coi như muốn làm gì cũng không còn sức lực đi?

Thương lượng xong chính sự, vì không để người phát hiện cái gì, ta lại để cho hai nam nhân bọn họ trở về vị trí của mình. Hai nam người do dự một chút, mới lặng lẽ đi ra ngoài, vừa đi, A Tam vừa hỏi: "Người quá khoa trương."

Sẹo ca ưỡn ngực: "Điểm này cũng không quá đáng, năng bình thường ngay cả tay nhỏ cũng không cho động vào."

Tất nhiên, tay của ta rất là đắt tiền! Còn nữa, thanh âm của các người quá lớn, ta thật sự là không muốn nghe trộm, ta cùng Lục Trúc không tự chủ được sờ sờ tai.

Sợ ca suy nghĩ một chút: "Vì tiến bộ, ta đây cũng là bất đắc dĩ, tối hôm nay nên dùng biện pháp gì lên vào phòng đây."

Nghe câu đó, ta nhắc băng ghế ngồi ném qua.

Mẹ kiếp, mỗi tối tới phòng lại bị đập xuống hết lần này tới lần khác chơi rất khá sao? Ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ của ta, nếu không phải hần nhiều dân như vậy, ta sẽ tuyệt đối không mệt mỏi như lần trước thật sự để cho hần ngủ một đêm trên giường, để cho hần lấy được ảo giác mình thành công quyết định không ngừng cố gắng, hướng giường càng tiến một bước, như vậy là không đúng!

Truy cầu cuộc sống tốt cuộc kém bao nhiêu, khí tiết tốt cuộc rất không có chừng nào, mới có thể đem chuyện bỏ giường làm thành sự nghiệp cả đời?

Ta suy nghĩ, có chút cảm thấy bi thương, quyết định đến ngự thư phòng của hoàng đế một cái, ngọc của hần còn chưa có tìm thấy.

Lục Trúc thấy ta đứng lên, cũng biết có việc phải làm rồi, đột nhiên xoàn xoạt đứng lên, một bộ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Ta bị hù giật mình, bề ngoài cực kỳ bình tĩnh.

"Đi thôi Lục Trúc, vì tương lai tốt đẹp của chúng ta."

"Đứng! Công chúa."

"Không nên gọi ta công chúa, gọi ta công chúa đại nhân!"

"Đứng, công chúa đại nhân!"

Ta hài lòng gật đầu, ta cùng Lục Trúc quả nhiên là người cộng tác tốt thế kỷ!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tấn Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122

Lấy thể lực càng lúc càng lớn của ta trong hoàng cung, một đường thông suốt, nhưng thời điểm sắp tới nơi, ta lại gặp một người hơi người, nếu không phải đột nhiên nhìn thấy hần, ta cũng không biết hoàng thượng có thể thông qua cách bình thường tiến cung.

Ta hơi khổ não nhíu mày một cái, rồi sau đó lại nghĩ đến ai cũng có thể chột dạ còn ta thì không thể, cho dù ta nói láo liên thiên, ta cũng muốn thoát nhìn tuyệt đối là thật, ta là một người thành thật. Không sai, ta lại chưa từng lừa gạt qua người này, ta có cái gì không thể ngẩng đầu uốn ngược.

Vì vậy ta phi thường bình tĩnh chậm mặt.

Nam nhân vốn đang đưa lưng về phía ta, sau khi nghe được tiếng bước chân hần quay người sang, trong nháy mắt thấy dung mạo của ta, khiếp sợ trong mắt hoàn toàn không che giấu được, nhưng trong khiếp sợ lại mang theo một tia quả nhiên như thế.

"Công chúa." Hần nhìn ta, từ từ mở miệng.

Ta không có ý định giả bộ không biết hần, vì vậy đi tới bên cạnh hần: "Đã lâu không gặp."

"Không ngờ, người lại thật sự là công chúa, thời điểm biết được đột nhiên có thêm một nàng công chúa, ta còn không dám liên tưởng, coi như mơ hồ đoán được đây là sự thực, nhưng cũng khó có cảm giác chân thật, cho tới bây giờ." Hần cảm thán, nhìn ta sâu hơn một cái.

Ta cũng thờ dãi theo, u buồn nói: "Ta làm sao có thể nghĩ được. Ta sẽ biến thành công chúa, sẽ bị vây trong hoàng thành này." Ta nói được nửa câu liền lưu lại không nói nữa, ngay cả tiếng chào tạm biệt cũng không nói liền mang theo Lục Trúc rời đi.

Tra nam rõ ràng còn lời gì chưa lên tiếng, thấy ta rời đi lập tức đuổi theo.

"Xin chờ một chút."

Ta từ từ dừng bước lại, xoay người nhìn hần, trong mắt cảm xúc phức tạp quả thật muốn phun ra, một bộ chính ta tại hoàng cung trôi qua vô cùng không được, vô cùng bị thảm, quả thật chính là một nét mặt luôn chịu hành hạ. Thấy tra nam bước chân đều là run lên, bước nhanh đi tới bên cạnh ta. Hần vừa định đưa tay bắt lấy hai vai ta quan tâm ta, liền bị Lục Trúc bên cạnh ta đẩy ra.

"Công chúa thân thể thiên kim có thể tùy tiện đụng chạm sao? !"

Hắn nhìn Lục Trúc một cái, sau đó liền coi như không thấy nàng, lần nữa nhìn ta.

Lúc này ta đã thu thập xong tất cả cảm xúc, vô cùng bình tĩnh và tỉnh táo quay lại nhìn hắn.

Nam Cung Hàn cũng thu lại cảm xúc phức tạp, một bộ nói xấu việc nhà: "Chúng ta đã thật lâu không gặp, có thể nói cho ta một chút chuyện xảy ra gần đây không? Cho dù giữa chúng ta xảy ra nhiều chuyện như vậy, dầu gì chúng ta đã từng cũng có thể."

Hắn hình như hồi tưởng lại chuyện cũ, có chút biểu lộ u buồn.

Ta cũng lộ ra vẻ mặt hồi tưởng lại chuyện cũ: "Không ngờ đã qua thời gian dài như vậy."

Suy nghĩ sâu xa hạ xuống, ta vẫn là lắc đầu một cái, một bộ cái gì cũng không muốn nói, ngược lại chuyển đề tài: "Người cùng Đình cô nương hiện tại như thế nào, hi vọng các người có thể thật tốt, không cần giống ta." Ta vừa nói xong, quay đầu nhìn trời, kiểu văn nghệ mười phần.

Nam Cung Hàn nghe được ta nói Đình Hiểu Như, vẻ mặt có chút khó coi, rõ ràng không quá muốn nhắc tới người kia, xem ra Đình nữ phụ thật sự là không cấp lực, một chút cũng không dựa theo ta tốt bụng nhắc nhở mà làm, còn khiến Nam Cung Tra hôm nay vẫn vui vẻ như thế. Tình hình hiện tại của nàng ta không có ý định đi tìm hiểu, nói ra kích thích tra nam một cái là được.

Trong nguyên kịch tình, hắn ngược nữ phụ cô nương đủ thâm, vì tự tẩy trắng mình, đem nữ nhân mình đã từng yêu ngược tới ngược đi, thật thua thiệt hắn làm ra được. Nam nhân như vậy, rốt cuộc có chỗ nào đáng giá để người thích?

Thời điểm ta cho là Nam Cung Hàn sẽ không nói chuyện nữ nhân kia, thế nhưng hắn lại đột nhiên lên tiếng.

"Nàng đã điên rồi, xem tình cảm từng có trước kia, ta không trách phạt nàng, đã đưa nàng đưa về quê nhà. Thời gian này ta một mực tìm người, cũng không gặp mặt nàng, cũng không muốn nhìn thấy nàng, vì vậy hiện tại ta cũng không biết nàng hiện tại đến cùng thế nào."

Hình như cho rằng hiểu suy nghĩ của ta, hắn biểu hiện rất nhu hòa, nỗ lực biểu đạt ra sự hào phóng của mình đối với nữ nhân kia, thuận tiện để cho ta biết hắn không trách nữ nhân kia, hơn nữa còn đưa nàng đi xa, giữa bọn họ đã hoàn toàn không có quan hệ gì. Nếu như ta là nữ chính kia, tự nhiên sẽ vui mừng, đáng tiếc không phải.

Ta cau mày: "Chuyện đã qua đều qua rồi, những chuyện kia mặc kệ có phải là người làm hay không, ta cũng đã không muốn đi so đo quá nhiều, người đã từng cứu ta, ta sẽ hảo hảo tạ ơn người."

"Lời này của người là có ý gì." Hắn thoát nhìn có chút khản trương, không nhịn được đến gần ta một bước.

Ta bất động thanh sắc hướng lui về phía sau, nhìn chung quanh: "Phụ hoàng ta không thích ta tiếp xúc với người lạ, không nên để cho nhiều người biết ta đã gặp người, cũng không cần khiến người ngoài biết chúng ta có quen biết, chuyện đã qua rồi thì để nó qua đi thôi." Ta xoay người muốn đi, sau một khắc, tay lại bị bắt lấy.

"Người lớn mật!" Lục Trúc quả nhiên trung thành, thời điểm ta diễn trò lặng yên không lên tiếng, một khi phát hiện "Sự cố" lập tức tiến lên, quả thật ngoan đến không được.

Lục Trúc tới đây muốn đoạt tay của ta lại, dĩ nhiên ta cũng có cố gắng, mặc dù nam tử đối diện chúng ta là một nhược nam, còn rất có hơi sức, xem ra nam nhân và nữ nhân chênh lệch chính là chỗ này. Bất quá nếu ta lớn tiếng, nam nhân cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Người này coi như có tiền, cũng không đầu lại hoàng quyền.

Nam Cung Hàn nắm chặt tay của ta, không để cho ta đi, giọng nói của hắn vẫn bình tĩnh, ánh mắt lại mang theo một chút kịch liệt: "Nói cho cùng, đến bây giờ người chính là không chịu tin tưởng những chuyện kia không phải ta làm thật sao? Trong mắt người ta là dạng người ti tiện như vậy sao? Ta sẽ hạ được người? Làm sao người không chịu tin tưởng ta! Coi như đối mặt với nhiều lời đồn đại bên ngoài như vậy, ta lại cố ý tin tưởng người thanh bạch, cố chấp một đường tìm đến, ta đây thích người, tin tưởng người như vậy, thậm chí còn cả gan vào cung, người chính là đối với ta như vậy hay sao?"

"Ta vốn trong sạch, cần gì người tin tưởng, ta không biết người nói là lời đồn đại gì, cũng không muốn biết, ta là công chúa, mà người là dân thường, người yêu thích ta? Nhưng người xứng với ta sao? Người có phải nói ta là một nữ nhân đã từng gả một lần, cho nên tùy tiện người nào cũng có thể khi dễ ta hay không. Cho dù như thế, chúng ta cũng tuyệt đối không có khả năng. Dù lời đồn đại gì, người muốn tin tưởng liền tin tưởng đi, đi tin tưởng ta là một nữ nhân ác độc, đi tin tưởng ta là một nữ nhân xấu xa, đi tin tưởng tất cả những điều bên ngoài, chính là không cần dây dưa với ta nữa, người nghĩ thế nào là chuyện của người, không liên quan gì tới ta."

Ta dùng sức tránh thoát, có lẽ ta nói quá hung ác, vẻ mặt quá bình tĩnh, hắn lại thật sự buông lỏng, tay liền mở ra.

Hắn sửng người nhìn ta, có chút khó mà tin được: "Sao người có thể như thế, ta nhớ người như thế nào, người đều không hề để tâm?"

"Đúng!" Ta nghiêm túc gật đầu, trợn to cặp mắt nhìn hắn: "Ta chưa từng thích người, chưa từng yêu người, cũng chưa từng để ý người, người đối với ta mà nói cũng chỉ là một người xa lạ đã cứu ta một lần, vì sao ta phải để ý tới người? Lục Trúc, chúng ta đi." Ta vừa nói, lại dừng một chút: "Không cần lại xuất hiện trước mặt ta nữa!"

Thấy ta tránh thoát, Lục Trúc lập tức tới đỡ ta, nỗ lực nhìn chăm chăm Nam Cung Hàn: “Nam nhân thiên hạ không có một người nào tốt, không chiếm được liền tung lời đồn không thật chung quanh, quả thật đáng ghét! Tiểu thư nhà ta, không đứng, là công chúa nhà ta...”

Nàng đỏ mắt nói, một bộ không đành lòng nói thêm điều gì nữa.

Ta phối hợp đỏ mắt một chút, cố ý phải đi.

Bởi vì thân thể Hoàng đế xuất hiện chút vấn đề, thủ vệ phía ngoài hoàng cung cũng buông lỏng, chuyện này ta đều đã nhận ra, một đường đi tới thực sự quá thoải mái, hiện tại ta có thể nhìn thấy Nam Cung Hàn, chờ một chút khó tránh khỏi không hội ngộ những người khác, vẫn là mau hành động một chút. Nữ phụ chân chính thông minh, chắc chắn sẽ không bị một chút ‘lời đồn đại’ nhỏ nhoe đánh ngã, một nữ phụ ra màu sắc, coi như chân tướng đều đặt ở trước mặt, toàn bộ chứng cứ đều hướng về phía mình, cũng phải có một loại thực lực khiến cho mọi người tin tưởng đây tuyệt đối là người khác hãm hại ta, tuyệt đối không phải là thật!

Nam Cung Hàn bị ngược tâm, nhìn ta rồi đi nhất thời không cản lại, nhưng sau khi chúng ta rời đi xa chút, hần lại chạy tới, còn không có não hô to.

“Trong lòng của ngươi thật chưa từng có ta?!! Hiên Viên Liệt thì sao!!”

Ta đột nhiên dừng chân lại, từ từ xoay người, trong mắt đau đớn khó nhìn, nước mắt rơi xuống: “Đừng nhắc tới tên của hần!”

Kiểu nữ nhân mình yêu mến lại yêu người khác luôn luôn dùng để ngược nam phụ, nhưng lại dùng rất tốt, cho dù dùng trên người nam chính cũng vô cùng có lực.

“Tại sao!!!” Hần gào thét: “Hần cho ngươi cái gì?”

Ta rơi lệ xong, lộ ra nét mặt hồi tưởng: “Hần cái gì cũng chưa từng cho ta, từ nhỏ, ta lớn lên trong sự ngược đãi của đường phụ cùng đường huynh, ngày đó gặp hần là một đêm mưa đông, ngày đó đường phụ cùng đường huynh đang muốn làm hại ta, may mà ta trốn thoát. Ta gặp hần trong ngôi miếu đồ nát, hần bị thương, coi như là đồng bệnh tương liên, ta mang theo hần tìm đại phu, nhưng lúc đó ta cũng không biết hần là Vương Gia. Sau đó, ta bị người lợi dụng bán vào vương phủ, cũng không nguyện ý trở thành một trong đông đảo nữ nhân của hần, lúc này mới trốn thoát, khi đó hần làm tướng ta muốn hại hần, lúc này mới không cẩn thận bị đuổi đến rơi xuống nước, được tú bà cứu, nghiêm chỉnh mà nói, hần là nam nhân đầu tiên ta gặp... Có lẽ là có chút thích, nhưng giữa chúng ta xảy ra quá nhiều chuyện...”

Nam Cung Hàn tuyệt không thích chuyện xưa rất ngược này, bởi vì dựa theo chuyện xưa này, hần là nam nhân thứ hai xuất hiện trong đời ta, vĩnh viễn kém hơn người đầu tiên, huống chi, ta rõ ràng có cảm giác với Vương Gia, còn đối với hần biểu hiện lạnh lùng như vậy, quả thực là nam nhân thì không thể nhìn!

Hần bước nhanh đi về phía ta, lần nữa kéo lấy ta, lần này ta gãy giữa kịch liệt, cả tay áo cũng bị kéo xuống, hần quả nhiên thấy được điểm đỏ trên tay ta.

Không sai, ta chính là một nữ nhân trong sạch như vậy! Loại kiểu đoạn [1] này nhất định không thể thiếu. bình thường nữ chính mất đi sự trong sạch luôn rất dễ dàng bị đẩy ngã lần nữa, nhưng vẫn trong sạch lại bất đồng, ánh mắt bọn họ nhìn loại nữ chính này sẽ rất bất đồng.

[1]: mấy đoạn anh hùng cứu mỹ nhân hay chiếu đi chiếu lại trong phim

Trong nháy mắt đó hần nhìn thấy tay của ta, ta vội vàng thu tay trở lại, ánh mắt có chút bối rối, lớn tiếng quát: “Ngươi lớn mật!”

“Ngươi...” Hần muốn tới bắt tay ta, ta không để cho hần làm được, Lục Trúc trực tiếp đem tay mình đưa tới, vẻ mặt bất cứ giá nào: “Không cần lại hành hạ công chúa nữa, muốn bắt thì bắt ta đi!”

Nam Cung Hàn liếc mắt nhìn gai trên tay Lục Trúc, thu tay về, ai cũng không bắt.

Lục Trúc hài lòng ưỡn ngực, đem ta hào hạo bảo vệ đến phía sau: “Thanh âm ngươi kêu lớn như vậy, đã có người nghe được, ngươi còn không mau rời đi.”

Nam Cung Hàn coi như bị đuổi, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn ta: “Ngươi... Thì ra còn là thân thanh bạch.”

Ta liền như bị đập trúng chân đau: “Thân thanh bạch... ngươi cũng muốn tới cười nhạo ta sao... Cười nhạo ta gả đi bao lâu, nam nhân của mình thế nhưng không chịu đựng vào ta? Không thích ta, thậm chí ghét bỏ ta...”

“Không không, ta làm sao sẽ nghĩ như vậy chứ, ta...” Hần còn muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên người chung quanh lại nhiều hơn.

“Nơi đó là người nào đang ồn ào!” Một đám thị vệ hoàng gia thành đoàn chạy về phía bên này.

Nam Cung Hàn thấy người tới cũng không sợ, xem ra hần thật sự là thông qua cách bình thường vào hoàng cung. Ta cùng Lục Trúc liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lập tức có kế hoạch.

“Phụ hoàng không thích ta gặp người lạ, ngươi mau rời đi!” Ta xoắn xoạt thu thập xong cảm xúc, đẩy Nam Cung Hàn đi.

“Nếu như bị người phát hiện công chúa cùng nam nhân xa lạ gặp mặt hoàng thượng nhất định sẽ không tha cho công chúa, chúng ta bây giờ nên làm gì...”

“Làm thế nào... Thống lĩnh thị vệ giúp ta trước đây đã bị xử tử.” Ta nóng nảy lại hốt hoảng: “Phụ hoàng rốt cuộc là muốn thế nào, ta cũng không có len lén cùng người khác xảy ra chuyện gì...”

“Công chúa.” Lục Trúc vội vàng che miệng mình: “Nô tỳ đã sớm nói ánh mắt hoàng thượng nhìn người không đúng...”

“Làm sao sẽ... Không thể nào, chúng ta là cha con ruột thịt...” Ta đưa tay che miệng lại, đột nhiên quay đầu nhìn Nam Cung Hàn, ánh mắt phát rét: “Người mau rời đi, cái gì cũng không cần hỏi, không cần nói, không cần nghe!”

Phát hiện bí mật lớn như vậy, hẳn làm sao có thể không hề làm gì.

“Người có phải xảy ra chuyện gì hay không?!”

“Ta cái gì cũng không có xảy ra, người đi đi!” Ta vừa nói vừa dùng sức, liền đẩy hẳn ngã vào bụi cỏ bên cạnh.

Đang lúc này, nhóm người đã chạy tới đây, vì che giấu thân thể Nam Cung Hàn, ta đứng trên ót hẳn. Lục Trúc thấy thế, tìm tìm vị trí, đứng trên mông của người đang nằm trên mặt đất, mặc dù rất đau, nhưng bởi vì đầu bị giẫm, hẳn không thể hô hấp, mà ta lại dẫm đến chết, hẳn hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào.

Đầu người tròn, ta đứng không vững, vì vậy hai chân luôn không nhìn được đạp đạp dưới chân, trước khi những người kia chạy tới, người bên dưới rất dễ nhận thấy đã bị đạp ngất.

Một nhóm người thấy ta, hoa lập quỹ đầy đất, ta mặt không biểu tình cùng Lục Trúc từ trên thân người kia đi xuống.

“Công chúa, làm thế nào?” Lục Trúc lặng lẽ hỏi ta.

Ta ngừng một chút, một giây kế tiếp nước mắt chảy ra: “Người này muốn khi dễ ta, hoàn hảo cung nữ trung thành đỡ cho chủ, các người còn không nhanh bắt người lại!”

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Hoàng đế rất có hứng thú với Nam Cung Hàn, sau khi ta ném Nam Cung Hàn vào Thiên Lao, Nam Cung Hàn nửa đêm liền bị Hoàng đế thăm vấn rồi. Cho dù Hoàng đế hiện tại thân thể suy yếu, đối với nam nhân xuất hiện bên cạnh ta, hẳn nhất định bảo trì độ cảnh giác cao, hiện tại đột nhiên xuất hiện một nam nhân như vậy, hẳn làm sao có thể không làm rõ tình hình?

Về phần vì sao ta biết? Bởi bốn người chúng ta lén trốn dưới long sàng trong địa đạo nghe lén A ha ha ha! ! !

Đợi chút, có phải có chút quá đặc ý hay không?

Mấy người chúng ta bám lấy lỗ tai, sau khi liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu lao lực nghe chuyện phát sinh phía trên.

Hoàng đế đã thật lâu không rời giường, khiến cho hẳn đột nhiên tinh thần xuống giường đi thăm vấn người thật sự rất khó khăn, chỉ có thể nằm ở trên giường mà hỏi. Cho dù hẳn suy yếu như thế, lại tuyệt không buông lỏng.

Bốn người chúng ta an tĩnh nghe động tĩnh phía trên, bắt đầu chỉ là một chút tiếng bước chân, sau lại mới nghe được Hoàng đế nặng nề ho khan mấy tiếng.

"Tới." Sợ ca một bộ thật khăn trương bắt được tay của ta.

Ta trấn định nhìn hẳn một cái, không nói gì, nam nhân ngu xuẩn này!

Địa đạo này vốn được thiết định, Hoàng đế có đến vài lần thông qua nó đi tìm mẫu thân đã sớm chết của nữ chính, hiện tại vừa lúc bị chúng ta lợi dụng. Nơi này thông gió cực tốt, coi như phía trên chỉ phát ra một điểm nhỏ tiếng vang, dưới mặt cũng có thể nghe được rõ ràng, quả thực là nơi nghe lén tốt nhất!

Chúng ta ngừng thở, từ từ, nghe được tiếng bước chân phía trên đều biến mất, cuối cùng chỉ còn lại tiếng ho khan của hoàng đế.

"Nam Cung Hàn. Người có biết tội của người không." Hoàng đế âm thanh sâu kín, ý vị uy hiếp mười phần.

"Tiểu dân không biết đã phạm tội gì." Thanh âm của Nam Cung Hàn vô cùng thản nhiên, không hề có một chút kinh hoàng cùng sợ hãi nào, hình như căn bản không lo lắng cho tình cảnh của mình.

Bốn người chúng ta an tĩnh chờ đợi sự tiến triển của tình hình, tò mò vì sao Nam Cung Hàn to gan như vậy, là bởi vì thiết định trời sinh ngốc nghếch hay là thế nào.

Mặc dù ta đưa hắn vào nhà lao, thân là nhà giàu nhất một nước còn là hoàng thượng khâm định, luôn có chút khả năng cùng giao thiệp, ta tin tưởng hắn là dĩ nhiên có chút năng lực.

Hoàng đế rõ ràng rất tức giận với thái độ thản nhiên của hắn, ho khan trở nên kịch liệt một chút.

"Không lẽ ngươi cho là trẫm không thể đối với ngươi như vậy?"

Nam Cung Hàn vẫn như cũ âm thanh bình tĩnh: "Tiểu dân vô tội."

"Ngươi vô tội? Vậy trẫm hỏi ngươi, ngươi là khi nào biết công chúa." Giọng nói của Hoàng đế vô cùng thiếu kiên nhẫn, rốt cuộc đã hỏi tới vấn đề chân chính muốn hỏi.

Hoàng đế đại khái không biết, hắn vừa nói ra lời này, Nam Cung Hàn bên kia liền cười, âm thanh lập tức châm chọc, cũng không biết về mặt có phải cũng đáng đánh đòn như thanh âm không.

"Việc này sợ rằng không có quan hệ cùng hoàng thượng, thời điểm công chúa lưu lạc dân gian, ngài ở nơi nào?" Nam Cung Hàn dừng một chút, còn có lời phải nói: "Nếu nói là có tội, sợ rằng người có tội là bản thân hoàng thượng!"

"Rầm" một hồi tiếng đồ dùng bị ném xuống đất ồm ồm vang lên, tiếp đó, thanh âm giận dữ của Hoàng đế theo đến.

"Ngươi can rồi!! Thật cho rằng trẫm không dám lấy đầu ngươi?"

Nam Cung Hàn: "Như thế nào không sợ, chỉ là, Nam Cung gia ta chỉ sợ sẽ không chịu được yên, Nam Cung gia ta nắm giữ cả mạch máu kinh tế Bắc Thương, hoàng thượng cần phải hiểu rõ mới phải."

Ý tứ của hắn rất rõ ràng rồi, Hoàng đế mặc dù là Hoàng đế, ở tại dân gian, ở tiền trước mặt, hắn mới là Hoàng đế. Coi như đối mặt với hoàng đế chân chính, hắn cũng có thị không sợ gì.

Hoàng đế vốn vô cùng nhẫn nại, lúc này lại bị kích thích giận dữ. Bất kỳ nam nhân nào bị một tình địch hư hư thực thực kích thích thế này, cũng phải điên cuồng một hồi.

"Nam Cung Gia Chủ, người đây là đang uy hiếp?" Lúc này, hoàng đế cũng không gọi tên đầy đủ của Nam Cung Hàn nữa, hiển nhiên đặt hắn ở vị trí của đối thủ. Một đại thúc còn đánh nhau với người trẻ tuổi, rõ là. Già mà không thẹn thùng!

Nam Cung Hàn nhẹ nhàng cười ra tiếng, tiếp tục đánh giết cùng Hoàng đế: "Tiểu dân không dám."

Nói là nói như vậy, nhưng tiếng cười của hắn, âm thanh của hắn, chỉ sợ nét mặt của hắn cũng đã biểu hiện ra, hắn vẫn thật sự không sợ vị hoàng đế này, có năng lực khiêu chiến cùng Hoàng đế. Phải nói không hổ là nam chính đầu tiên sao? Nam nhân đầu tiên xảy ra quan hệ cùng nữ chính?

"Ngươi có gì không dám, ở chỗ này trẫm không thể giết ngươi, cũng đừng quên, thiên hạ này là thiên hạ của trẫm, ngươi ra khỏi cửa cung một bước, tương lai đã có thể không phụ thuộc vào ngươi rồi."

"Hoàng thượng người là có ý tứ muốn ám sát ta sao?"

"Trẫm sẽ không làm như vậy, nhưng người muốn làm như vậy nhất định rất nhiều."

Âm thanh của Nam Cung Hàn biến mất một hồi, đột nhiên hắn lại cười, lần này tiếng cười lớn hơn trước, cũng nặng hơn trước.

"Hoàng thượng a hoàng thượng, ta trước kia thế nào không biết ngươi hắn là một người như vậy. Hèn hạ vô sỉ như thế, ngươi sẽ không sợ người trong thiên hạ biết được hành vi ti tiện của ngươi!"

Nam Cung Hàn đây là muốn mắng thành tiết tấu.

Hoàng đế ho khan xong lại cười, cười một tiếng lớn vô cùng, hình như muốn áp đảo đối phương.

"Trẫm ti tiện ở chỗ nào, bằng miệng ngươi vô ích mà nói?"

"Hoàng thượng!" Thanh âm của Nam Cung Hàn đột nhiên nghiêm túc, hơn nữa nói rất cao: "Nữ nhân ngươi thích nhất chẳng lẽ không phải mẹ ruột công chúa, hoàng hậu đã qua đời?"

Hoàng đế đột nhiên không lên tiếng, Nam Cung Hàn cũng không lên tiếng, nhưng mà chúng ta lại có thể cảm thấy không khí càng ngày càng khẩn trương, quả thật hết sức căng thẳng.

Qua thật lâu, Hoàng đế mới chậm rãi ra một tiếng, mở miệng: "Xem ra, thật sự không giữ lại nguoi được rồi."

Nam Cung Hàn lập tức mở miệng: "Hoàng thượng đây là thừa nhận, mình súc sinh không bằng?"

"Súc sinh không bằng?"

"Thế nhưng sinh ra loại tâm tư kia với nữ nhi ruột của mình, không phải súc sinh không bằng thì là cái gì?" Nam Cung Hàn lạnh lùng hỏi.

Tốt, kích thích rất tốt! Trong lòng ta vỗ tay một cái vì tra nam này.

Hoàng đế không lên tiếng, nhưng ta nghĩ hẳn nhất định rất muốn giết chết Nam Cung Hàn, mà bản thân Nam Cung Hàn, mặc dù biểu hiện vẫn rất tỉnh táo, chỉ sợ cũng rất muốn giết chết Hoàng đế, dưới tình hình này, muốn đi con đường NP đã hoàn toàn không thể, bọn họ phải giết đến nguoi chết ta sống.

Tiết lộ tin tức bạo phát như vậy cho Nam Cung Hàn là ta cùng Lục Trúc tạm thời quyết định, chuyện đã đến trình độ này, Hoàng đế cũng bệnh thành ra như vậy rồi, còn kém một chút kích thích để cho tâm tình phập phồng của hắn biến lớn thôi. Tạo thành tức giận công tâm hoặc là bệnh tình tăng thêm chính là mục đích của chúng ta, sau đó bước kế tiếp mới có thể tiến hành càng thêm thuận lợi.

Ta có nghĩ tới sau khi Nam Cung Hàn thành công rời khỏi đây sẽ nghĩ biện pháp cứu ta ra ngoài, dùng cái này kích thích Hoàng đế, cũng không thể nào ngờ tới hắn trực tiếp ở chỗ này biến bạo phát ra ngoài. Xem ra, hiện tại hắn đã không còn tỉnh táo rồi, mở đầu tiểu thuyết, hẳn rất là phúc hắc, rất là “thông minh” tỉnh táo đấy.

Hoàng đế bị kích thích hung ác, đã hoàn toàn không nói lời nào, rất nhanh, chúng ta liền nghe được rất nhiều tiếng bước chân, xem ra Hoàng đế sai người dẫn Nam Cung Hàn xuống, sợ rằng trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ không thả hắn ra ngoài, cũng sẽ không đơn giản giết hắn như vậy. Biện pháp hành hạ đám tra nam quả thực không nên quá nhiều, ta yên lặng đốt một cây nến cho Nam Cung Hàn thành công tìm đường chết.

Kết thúc công việc nghe lên, mấy người chúng ta yên lặng rời đi theo hướng địa đạo, thời điểm trên đường, Lục Trúc nhỏ giọng hỏi ta: “Tiểu thư, muốn đi cứu hắn sao?”

Lúc không có người, Lục Trúc vẫn thích gọi ta là tiểu thư. Nghe được vấn đề của nàng, ta nhún vai một cái: “Ta là người thiện lương như vậy sao? Chỉ là, cũng không thể một chút bày tỏ cũng không có.”

Mặc dù ta vẫn kiên trì đi trên con đường nguy Thánh mẫu, nhưng đều có mục đích, nhưng lần này không giống nhau, ta không thể trực tiếp đi theo Hoàng đế nói muốn cứu Nam Cung Hàn, nếu không ta sợ đến lúc đó trình tiết của mình sẽ bị nguy hiểm. Rất nhiều loại tiểu thuyết đều miêu tả tình huống như thế, khi cảm xúc của vai nam chính đang nổ tung vì ghen tị mà còn bị kích thích vì nữ chính câu cạnh cho nam phụ mình thích, quả quyết là kết cục bị XXOO, ta mới không làm.

Nhưng vì không phá hủy hình tượng thời gian dài của mình, ta cũng không thể không hề làm gì, con nguoi ta xoay xoay, đột nhiên vô cùng hòa ái dễ gần sờ sờ bả vai Lục Trúc: “Kế tiếp liền giao cho nguoi, nguoi bây giờ phải mỗi ngày suy nghĩ biện pháp thôi thăm một chút Nam Cung Hàn thế nào, có nguy hiểm hay không, có thể được thả ra hay không, nhớ, phải thường xuyên một chút. Hiện tại nguoi đại biểu cho ta đấy, nguoi nóng nảy, cho dù ta sốt ruột, nhưng mà ta lại không thể ra mặt”

Khi phát hiện cha ruột có ý tứ này với mình, mà mình cũng có ý tứ kia với hắn, phản ứng hoàn mỹ nhất chính là lẩn tránh, khiến Hoàng đế gấp gấp lại không tốt trực tiếp tới gặp ta, đặc biệt là khi hắn bị kích thích hung ác như vậy, trước nên lại, để cho tâm tình hắn không tốt đủ kiểu, đồng thời, thân thể cũng trở nên kém cỏi, cuối cùng, ta sẽ cùng Sẹo ca hạ một lần ‘trọng được’ cuối cùng với hắn.

Dĩ nhiên, lúc ban ngày ta bởi bị gặp Nam Cung Tra, mặc dù sau đó vẫn đi tìm ngọc nhưng chưa tìm được, bây giờ nhìn lại, nơi duy nhất chưa tìm chính là long sàng rồi, mục tiêu bước kế tiếp, chính là long sàng cùng nguoi của Hoàng đế.

Cứ như vậy, ta theo kế hoạch của mình chừng mấy ngày đều không chủ động đi gặp Hoàng đế, nhưng tin tức Nam Cung Hàn bên kia lại ít nhiều có chút biết. Sau khi phát hiện Hoàng đế giam Nam Cung Hàn lại, nguoi của Nam Cung gia phản ứng vô cùng kịch liệt, mà trong triều bọn họ cũng có giao thiệp cùng quan biết vô cùng nhiều nguoi, các đại thần liên hợp thiết cho Hoàng đế thả nguoi, dưới tình huống này, Hoàng đế cho dù muốn ngược Nam Cung Hàn cũng không được.

Hoàng đế bị những “Lão Ngoan Cố” đại thần kia làm giận đến không nhẹ, nhưng chưa bao giờ nghĩ bên ngoài tiết lộ nguyên nhân hắn giam giữ Nam Cung Hàn là bởi vì ta, bởi vì Nam Cung Hàn đùa giỡn ta, hoặc là Nam Cung Hàn yêu thích ta, còn có chút tình cảm gút mắt với ta. Chuyện này khiến nguoi ngoài biết rồi, làm không tốt ta liền có thể vì danh tiếng mà tái giá một lần.

Hoàng đế bị ép buộc như vậy, ta lại chết sống không đi gặp hắn, mà những nguoi ngoài kia lại tiền tiền hậu hậu trong trong ngoài ngoài bức bách hắn, rất nhanh, tình trạng thân thể của hắn cơ hồ là nhanh chóng hỏng rồi.

Thời điểm Hoàng đế bệnh nặng thành loại tình trạng này, cuối cùng đã tới bước kế hoạch cuối cùng của ta.

Một buổi sáng kia, ta cố ý dậy sớm chút, đúng lúc Hoàng đế gian nan tỉnh táo lại còn muốn xử lý công vụ trên long sàng. Ta mặc xiêm áo xanh nhạt, mang theo Lục Trúc tiến về phi tửm cung của Hoàng đế. Ta tới gặp Hoàng đế, bình thường không cần thông truyền, cho dù ta đã rất lâu không có tới gặp Hoàng đế, đại thái giám canh giữ ở phía ngoài nhìn thấy ta tới cũng chỉ là mặt mày hớn hớn kích động không thôi, mà không phải ngăn trở ta, mình đi vào hồi bao.

Hắn đại khái muốn cho Hoàng đế một kinh hi?

Ta nâng váy chân thành đi tới, bộ dáng xinh đẹp miễn bàn, Lục Trúc đi theo sau thân ta, có nề nếp như người vô hình, chỉ là con người có chút lo lắng loạn động.

Tiếng ho khan của Hoàng đế rất lớn, chúng ta còn chưa đến gần, liền nghe đến âm thanh kịch liệt của hắn.

Ta giả bộ rất gấp gáp rất lo lắng vội bước lên trước, trước khi Hoàng đế phản ứng kịp té nhào vào trước giường một cái, đem Hoàng đế vốn sắc mặt tái nhợt thậm chí có chút xanh đang ngồi làm việc bị đụng ngã xuống. Ban đầu hắn cũng tức giận vì tình huống bất ngờ, sau khi nhìn thấy là ta, ánh mắt lập tức trở nên hết sức hùng hực, cảm giác tức giận hoàn toàn biến mất không thấy, đưa tay liền ôm ta vào trong lòng, còn lầm bầm nói: “Người... Xem như tới.”

“Phụ hoàng...” Ta giấu mặt khóc thút thít: “Đều tại ta không tốt, không biết phụ hoàng bệnh tình nghiêm trọng như thế, còn chỉ làm cho người thêm phiền toái.” Ta vừa nói, vừa lục lọi trên thân thể của hắn, dường như muốn xác nhận hắn chỗ nào không tốt, ta sờ tới sờ lui, còn thiếu ngược sờ tới nơi hài hòa nhất, mới thất vọng phát hiện trên người hắn không có đồ dư thừa.

Ta thất vọng, nhưng Hoàng đế chẳng những tâm tình thay đổi tốt hơn, một bộ hồi quang phản chiếu, chỗ nào đó còn nhanh chóng nổi phản ứng.

Ta một bộ phát hiện ra, vô cùng nhanh chóng xoay người, làm bộ bị sợ đến, sau đó vội la lên: “Hiện tại thời tiết này tại sao có thể mặc ít như vậy, ta lấy y phục cho phụ hoàng.” Nói xong, ta lại vô cùng nóng nảy hành động, những nơi để y phục đều bị ta lật lên một lần. Dù hành động vô cùng nhanh chóng, mà Lục Trúc cũng không phải tăng lúc cẩn thận tìm kiếm bình thường, vẫn không có thu hoạch gì, cuối cùng, chúng ta cùng nhau đưa ánh mắt đặt ở trên Long Sàng.

Ta cảm áo choàng, rất nhanh suy nghĩ minh bạch đi tới, dùng một loại ánh mắt dịu dàng vô cùng mập mờ nhìn Hoàng đế, còn dịu dàng giúp hắn phủ thêm áo choàng.

“Vô sắc...” hắn đắm đuối đưa tình nhìn ta.

Ta cũng đắm đuối đưa tình quay lại nhìn hắn, hắn rất nhanh bắt được tay ta, đôi mắt lửa nóng, nhìn ta không nhúc nhích. Chỉ lát nữa là phải tiến vào một việc ta vẫn không thích, xong lần này ta không kháng cự. Vào giờ phút này, coi như Hoàng đế là một nam nhân thiên phú dị bẩm, dưới tình huống bệnh thành như vậy, cũng chỉ có nữ nhân X hắn, không có khả năng hắn X nữ nhân.

Nghĩ tới đây ta cười.

Dĩ nhiên, ta sẽ không X hắn.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

Hoàng đế một cái tay tiếp tục nắm móng ngọc của ta, một cái tay khác lặng lẽ đưa ra ngoài giường, kéo màn xuống, bọn cung nữ thái giám đầu cũng không dám ngẩng lên, tuyệt không dám suy đoán Hoàng đế muốn làm gì, đang làm gì. Cho đến khi ta cùng Hoàng đế hoàn toàn biến mất từ trước mặt cung nữ thái giám, ẩn giấu ở trong màn, để lại vô hạn mập mờ.

Bên ngoài màn, làm nha hoàn trung thành của ta, Lục Trúc khiếp sợ phát ra một chút âm thanh, lại lập tức bị đại thái giám trung thành của Hoàng đế sai người che miệng kéo đi. Nghe phía bên ngoài phát ra âm thanh, ta lập tức kinh hoảng, Hoàng đế lại lập tức bắt được cơ hội, bưng lấy mặt của ta, khuôn mặt hắn khuếch đại lại gần ta.

Lấy thân thể hiện tại của hắn, cũng chỉ có thể làm chuyện này, huống chi, ta cũng cho hắn ảo giác ta cũng có ý với hắn. Trải qua kích thích của Nam Cung Hân, hắn sợ rằng đã bắt chấp tất cả, chịu thừa nhận tình cảm của mình rồi.

Thật là, không thể hài lòng hơn.

Ta đột nhiên đổi bị động thành chủ động, chủ động ôm cổ của hắn, tránh thoát cái hôn này, từ tay áo lấy ra một cây ngân châm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Nhìn ngân châm đánh vỡ khoa học còn lóe lên ánh sáng dọa người trong tay, ta quả thật không thể hài lòng hơn. Ta tuyệt không chậm, ôm lấy, cảm châm, đâm xuống!

Hoàng đế rất nhanh sẽ không nhúc nhích được, bên ngoài căn bản không thấy rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

Sau khi người không nhúc nhích được, trên mặt ta mang theo nụ cười đặc biệt dịu dàng, đem Hoàng đế một cái đẩy ngã ở trên giường, hấn ngã ở nơi đó, mắt mở thật to, miệng không phát ra được âm thanh nào, cũng không cách nào hành động. Động tác ta đẩy Hoàng đế ra có chút lớn, nhưng bên ngoài không có tiếng động gì. Ta lặng lẽ vén màn lên, phát hiện đại thái giám cơ trí đã đưa mọi người ra cửa.

Thu tay lại, ta cười nhẹ nhàng nhìn Hoàng đế, không nhìn ra chút ác ý nào, giống như mới vừa rồi ta không hề tổn thương Hoàng đế, mà làm một chuyện vô cùng bình thường. Tiếp đó, trong miệng ta phát ra một chút âm thanh mập mờ, kéo loạn y phục hoàng đế, cũng kéo loạn y phục của mình một chút, sau đó bắt đầu tìm kiếm trên giường.

Ta đã tìm nhiều nơi như vậy, nơi này Sẹo ca cũng tới tìm nhiều lần, chỉ có long sàng của Hoàng đế vẫn ngủ là chưa động tới, mới không có biện pháp tìm ở nơi này.

Loại đồ vật này bình thường sẽ không thả quá xa, phần lớn là để gần thân thể, vì vậy phạm vi chúng ta tìm có thể rất nhỏ. Đồ của Nam Cung Hân mặc dù không có đặt ở bên cạnh, nhưng cũng không tính là rời đi quá xa, nếu tìm ở chỗ xa nhất, chỉ có thể tìm ở chỗ cuối cùng này thôi. Nếu như ở chỗ này không tìm được cũng không sao, bởi vì từ khi bước vào nơi này ta đã quyết định khiến Hoàng đế “phát bệnh”.

Ta xê dịch Hoàng đế sang bên cạnh, tìm chung quanh giường, vốn tưởng rằng lại tìm không ra, lại tìm được một hốc tối dưới gối đầu. Ta tuyệt không nóng nảy kéo ga giường ra, chậm rãi dưới ánh mắt của hoàng đế làm chuyện phản bội hấn. Ta nhìn hốc tối hình vuông bày biện trước mắt, nhìn miếng ngọc nhỏ cô độc nằm bên trong, đột nhiên mỉm cười.

Trong nguyên văn đã từng miêu tả qua đồ vật này, là tín vật đính ước của Hoàng đế cùng mẫu thân nữ chính, bất quá đồ này xuất hiện quá ít trước ống kính, ta còn không nghĩ ra. Ta đưa tay lấy đồ ra, bỏ vào trong ngực của mình, cũng không giải thích gì với Hoàng đế, trực tiếp kéo ga giường xuống, lay Hoàng đế tới đây, lại đẩy miệng của hấn ra bỏ một viên thuốc màu trắng vào, điểm lên yếu huyệt của hấn một cái, hấn bị động nuốt viên thuốc vào.

Đôi mắt Hoàng đế cơ hồ trừng lòi ra nhìn ta, vẻ mặt tràn đầy khó mà tin được.

Ta mỉm cười lại gần hấn, quyết định kích thích hấn một trận nữa, âm thanh nhỏ nhỏ ghé vào tai hấn nói: “Còn nhớ rõ người mỗi ngày tới chỗ của ta, ta nấu canh cho người chứ? Người một ngày lại một ngày Trúng độc ta hạ.” Ta vừa mới dứt lời, cũng không nhìn hấn, mà là lập tức rút chân ở gáy hấn ra, một giây kế tiếp, trong miệng hấn phun ra máu liên nhiễm đỏ màn, bởi vì ta không tránh, trên người cũng dính đầy máu Hoàng đế phun ra.

Vốn là, làm một nữ độc ác độc ưu tú, coi như làm chuyện xấu cũng muốn chết không thừa nhận, chỉ cần lộ ra một chút xiu ý tứ, sẽ bại lộ tất cả, nhưng bây giờ lại bất đồng rồi.

Phun hết máu, Hoàng đế vốn định chất vấn ta, lại phát hiện toàn thân bắt đầu co rút phát run, miệng run lên, muốn nói chuyện lại không phát ra được âm thanh nào, cố gắng mở miệng cũng chỉ có thể cắn đầu lưỡi của mình. Ta mỉm cười nhìn hấn, thuận tay nhéo nhéo mặt mình, một giây kế tiếp mắt cũng ửng hồng, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt xuống, dưới trạng thái này, ta đột nhiên kinh hoàng hô to: “Người tới! ! Phụ hoàng! Phụ hoàng người làm sao vậy? !”

“Hoàng thượng!” Nghe được âm thanh của ta, một nhóm người hoa lập vọt vào, vén màn lên. Sau khi thấy thảm trạng bên trong, một nhóm người quỳ đầy đất.

Ta đang hoảng sợ cùng kinh hoàng, thêm sợ hãi cùng khổ sở, âm thanh run rẩy rống to: “Mau gọi thái y!”

Đại thái giám được sủng ái nhất bên cạnh Hoàng đế phản ứng đầu tiên, liền lăn một vòng đứng lên, chửi mắng người bên cạnh đi gọi thái y, còn mình cẩn thận tới đỡ Hoàng đế. Ta từ trên giường bò dậy, đỡ hoàng đế bên kia, cùng Đại Thái Giám đỡ Hoàng đế nằm xong.

Lúc này Hoàng đế đã không run lên, chỉ là duy trì một động tác uốn éo khác, không nhúc nhích nằm đó. Miệng của hấn run lên, lại nói không ra lời, chỉ có thể dùng ánh mắt vẫn nhìn ta, nhìn chăm chăm ta, mặt tràn đầy đau lòng cùng tức giận còn có một chút mê mang, dường như là không nghĩ ra ta vì sao làm như vậy. ๔ Ngâm Phong Các ๔

Trong bụng ta khẽ mỉm cười, thầm nghĩ, sẽ rất nhanh cho người một lý do hoàn mỹ.

Xinh đẹp cùng trí khôn đều xem trọng, hơn nữa còn thêm vào hào quang của nữ chính cùng ác quang của nữ phụ phối trí hoàn mỹ như ta thật không nhiều lắm.

Thái y rất nhanh sẽ liền lăn một vòng chạy vào, một dãy lão gia từng người cẩn thận run run rẩy rẩy bắt mạch cho Hoàng đế, ánh mắt hoàng đế vốn còn hơi khàn trương nhìn bọn họ vài lần, ai biết sau khi bọn họ bắt mạch xong cũng tin chắc Hoàng đế đây là đột nhiên cảm xúc kích động đưa đến trúng gió, Hoàng đế liền một cái trông trắng mắt cũng không muốn cho bọn họ.

Hấn rõ ràng là trúng độc, nhưng vấn đề là miệng hấn không thể nói tay không thể vẽ, sự thật này cũng chỉ có chính hấn mới biết.

Sau khi Hoàng đế trúng gió, cung nội cũng không có lập tức loạn thành một đoàn, trước khi chuyển Hoàng đế trúng gió truyền đi, thân là công chúa được Hoàng đế thương yêu nhất, trọng trách của ta rất nặng, duy trì trật tự cung đình. Ta trải qua vài cuốn tiểu thuyết cung đấu, ta nghĩ phương diện này ta làm cũng không tệ lắm.

Nhớ năm đó, ta cũng là cấp bậc phúc hắc, ai biết Hoàng đế luôn thích thể loại ngày thơ đơn thuần, thật là hãm hại không nổi.

Hoàng đế luôn ở bên cạnh nhìn xem, ta làm việc cũng không tránh hấn, một bộ ta “quang minh chính đại” để cho mọi người thấy, vì vậy vừa bắt đầu cũng không có âm thanh phản đối. Đợi đến khi có người phản ứng kịp triều đình lại bị một nữ nhân nắm giữ, đã muộn rồi.

Lúc này, bọn họ kịch liệt kháng nghị công chúa thay thế Hoàng đế chủ sự. Hơn nữa, chính là Hoàng đế không được, Hoàng thất cũng không chỉ có một mình Hoàng đế, những hoàng thân quốc thích kia vẫn còn đang nhảy nhót.

Đám hoàng thân phát hiện không đúng lúc này cũng từng người một chạy về kinh, kịch liệt phản đối ta nắm giữ triều chính. ॥ Ngâm Phong Các ॥

Sau khi Hoàng đế trúng gió, ta bắt đầu vì Hoàng đế học tấu chương, lấy ánh mắt của hán dùng linh cảm phê tấu chương, lấy có ánh mắt của hoàng đế, coi như hoàng đường, vẫn tiến hành một đoạn thời gian. Chỉ là, ta không phải là nữ nhân hoàn mỹ, thời điểm xử lý loại đại sự này “Tất nhiên” sẽ phạm một ít sai lầm, vì vậy liên lộ ra nhược điểm nghiêm trọng, khiến đại thần trong triều kịch liệt công kích ta.

Ngoại trừ ta là nữ nhân không thể làm chuyện như vậy còn không có nữ nhân nào có thể làm chuyện như vậy, là một nữ nhân tuyệt đối không thể làm chuyện như vậy, ta cũng không có khả năng làm chuyện như vậy. Thời điểm Hoàng đế biến thành như thế, khẩn yếu nhất là chọn lựa một nam nhân thay thế hoàng đế, mà không phải công chúa ta đây bởi vì được cung chiều mà thượng vị.

Trong triều cãi lộn âm ỉ, dân gian cũng vì lúc này tranh chấp không nghỉ.

Khi những hoàng thân thật vất vả triều bái, Đại hoàng tử tuyên bố, hán hết ngu ngốc ha ha.

“Không biết phụ hoàng có từng xuống ý chỉ, các vị Vương Gia trừ phi được truyền chiếu, thì không được vào kinh?” Mặc dù chỉ là quần áo hoàng tử màu tím bình thường, biến thành người bình thường thậm chí là người thông minh tuấn mỹ, khí thế của hoàng tử cũng không kém hơn Hoàng đế. Hán hết đôi mắt quét qua một bầy người tự nhận có năng lực làm hoàng đế thì những người đó chính tề run rẩy.

Bàn về thân phận, những người này thế nào hơn được Đại hoàng tử. Coi như Hoàng đế ngã xuống, chỉ cần Đại hoàng tử không chết, đối tới đối lui cũng không tới lượt bọn họ.

Ta ăn mặc hoa lệ đứng sau lưng Sẹo ca, khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng cười một tiếng, mê hoặc những nam nhân tự nhận mình tuổi trẻ tài cao một hồi hoàng hốt. ॥ Ngâm Phong Các ॥

“Thân là công chúa, Bồn cung sợ lúc phụ hoàng bệnh nặng xảy ra nội loạn, cũng sợ những nước khác cảm thấy phụ hoàng bây giờ không ổn, khởi binh làm loạn, đích xác là làm rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Bất quá, Bồn cung không thẹn với lòng. Huống chi, trước khi phụ hoàng bệnh nặng đã âm thầm mời danh y chữa trị cho hoàng huynh, thời khắc trị liệu mấu chốt, ta cũng không thể không chống đỡ, nhưng mà lúc này bất đồng.” Ta ôn nhu nói xong, đột nhiên ánh mắt sắc bén, thấy những người đó hô hấp cũng dừng lại, sau đó, ta lại ôn nhu cười.

“Nếu hoàng huynh đã lành bệnh, chuyện đương nhiên, Bồn cung sẽ không còn can thiệp triều chính, tất cả đều giao cho hoàng huynh.”

“Chuyện này. Hoàng thượng cũng vì lập thái tử.”

Có người yếu ớt phản bác. ॥ Ngâm Phong Các ॥

Sẹo ca lại tuyệt không lo lắng, một bộ tuấn mỹ tựa vào kia, đào hoa nhìn ta.

Ta lập tức vỗ tay một cái, đại thái giám vẫn hầu hạ hoàng đế lập tức cầm một đạo thánh chỉ lên trước.

“Đây là khi ta đang chăm sóc phụ hoàng thì tình cờ phát hiện trong hốc tối dưới gối đầu trên long sàng. Thời điểm bệnh tình phụ hoàng càng ngày càng nặng, hán hình như cũng đã tính toán xong, khi hoàng huynh khỏi bệnh lập hán làm thái tử, thậm chí nếu phụ hoàng xảy ra bất trắc, thái tử được đăng vị. Phụ hoàng rất tin, cho dù hoàng huynh cũng không kinh nghiệm, nhưng hán tin dưới sự nâng đỡ của đại thần, nhất định không thành vấn đề.”

Ta vừa nói, mấy lão đại thần cảm quyền phía sau đám hoàng thân, đôi mắt già nua vẫn đục cơ hồ muốn sáng lấp lánh. Dĩ nhiên, trong đó có trung thành làm chủ, nhưng còn có bởi vì thấy được quyền lực mê người đang hướng về mình ngoác ngoác mà kích động. Nâng đỡ tân hoàng a, đây là muốn trở thành quyền thần nắm giữ tiết tấu triều chính a!

Lúc này còn phản đối cái gì?

Cho dù Đại hoàng tử trở thành Hoàng Thái Tử lại trở thành Hoàng đế, trên thực tế đối với tất cả mọi người không có hại, một là hán không có thế lực của mình, không thuộc về bất kỳ phái nào. Hai là hán mới vừa khỏi bệnh ngu, thoát nhìn quả quyết dễ khống chế. Hơn nữa, nhìn hán đứng lên còn chưa có chủ kiến gì.

Nhìn về mặt phong phú trên mặt bọn họ, ta cười, coi như bọn họ không nói ra miệng, nhưng nghĩ như thế nào đã rất rõ ràng. Tiếp đó, ta để Đại Thái Giám đem mật chỉ đưa những người đó xem qua, những người đó quả quyết từng người một từ từ gật đầu.

Ta lẩn lộn trong thư phòng của hoàng đế nhiều ngày như vậy, bắt chước bút tích của hán còn không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa ta cũng biết rõ ngọc tỷ ở nơi nào. Loại chuyện nghiêm túc như thay đổi triều đại ta không làm được, nhưng thủ đoạn nho nhỏ thì vẫn được. Chỉ vội vàng liếc mắt một cái, không thể đưa tay sờ cũng không thể nhìn kỹ, có thể phân biệt được cũng khó có khả năng.

Ngay cả khi có người tỉ mỉ muốn tra xét, chờ bọn họ tra xong chúng ta cũng đã phủi mông một cái chuồn mất rồi.

Mấy người chúng ta cũng không phải thật sự muốn thiên hạ này, không cần thiết vẫn ở lại đây chờ sự việc bại lộ.

Ta nhìn biểu hiện của một nhóm người, có người cau mày, có người mừng thầm, có người thất vọng. Mặc dù thấy được biểu hiện phong phú, nhưng ta không nói nữa, nếu bọn họ có vấn đề, cũng do đại hoàng tử mới vừa khỏi bệnh nghiêm túc đáp lại.

Sợ ca biểu hiện không tinh là thật tốt, không biểu hiện một mặt đa tài đa trí của mình, cũng không biểu hiện một mặt độc lập quả quyết của mình, ngược lại thành thật đến không được, hơn nữa hấn lại trung ra một gương mặt xinh đẹp, làm cho người ta căn bản không cảm thấy uy hiếp. Hấn như vậy mấy hồi mấy đáp, những người đó đều muốn quên đi mấy chuyện không hài lòng lúc trước.

Rất nhanh, Đại hoàng tử “đề nghị” các cực thân bị “trục xuất” trở về đất phong. Mà các lão thần, cũng từng người một từ từ rời đi.

Chúng ta chuẩn bị đầy đủ như vậy, hiện tại bọn họ cũng không tìm được chỗ nào không đúng.

Đội toàn bộ người rời đi, ta đưa ánh mắt đặt trên người đại thái giám vẫn rất nghe lời.

Chỉ thấy ánh mắt hấn lóe lên, đột nhiên liền hướng ta quỳ xuống. Hấn hình như đã hiểu rõ ta mới là người có thể nói chuyện, cũng không nhìn lâu Sợ ca một cái. phongvodinh.wordpress.com

Đây là một nô tài thông minh, mặc dù vẫn hầu hạ Hoàng đế, nhưng thân là vật hy sinh cho nữ chính cùng nam chính chế tạo nguy cơ mà thúc đẩy bọn họ bỏ xuống tất cả đề yêu nhau, trong kịch tình hấn rất là có kinh nghiệm.

Đơn giản mà nói. Thái giám này không phải là người tốt! Chính bởi vì không phải là người tốt, vừa vận liền thay đổi thành người có thể lợi dụng!

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125

Vị thái giám này được đặt tên là Ngụy Vân, là một người có suy nghĩ phức tạp rất không an phận, quen ở chức vị cao, liền muốn leo cao một chút nữa, nhưng chỗ cao đã không có vị trí của hấn. Vị trí không có, nhưng đã tâm của hấn có. Một người có đã tâm như vậy, trong ngày thường lại cực kì thành thật, phục vụ Hoàng đế rất là thân thiết.

Bởi vì hấn thân thiết, chuyện của hoàng đế hấn đều biết rất rõ ràng, bao gồm cả chuyện Hoàng đế yêu nữ nhi ruột thịt, thậm chí bởi vì nữ nhi ruột thịt mập mờ cùng nam nhân khác mà giam nữ nhi lại. Làm ra những chuyện này, mặc dù Hoàng đế cũng không nói thẳng tâm tình của mình với nữ nhi là như thế nào, nhưng người tinh ranh như Ngụy Vân lại sớm thấy rất rõ ràng.

Vì vậy, tâm tư của hấn cứ linh hoạt như vậy.

Cha con loạn luân, điều này có bao nhiêu gièm pha?

Dưới sự nỗ lực của Ngụy Vân, Hoàng đế ngênh đón lần lượt khảo nghiệm, thành công gặp mặt nữ chính, thành công ở chung một chỗ. Mặc dù là người xấu, thế nhưng hấn lại cũng là nhân vật quan trọng xúc tiến kịch tình.

Cơ hồ mỗi tiểu thuyết đều sẽ có kiểu bại hoại này, đặc biệt phụ trách tạo nên đau khổ cho nam chính, khiến nữ chính đau lòng, mềm lòng, sau đó thuận lợi ở chung một chỗ với nam chính.

Ta nhìn đại thái giám mặt trắng không râu trước mặt, cười cười: "Đứng lên đi, vẫn chưa tới thời điểm ngươi thân phục, hơn nữa, ta cũng chỉ là một công chúa, cũng không phải là nam nhân."

Ngụy Vân lại ân cần nói: "Công chúa điện hạ, trong lòng nô tài công chúa không hề thua kém bất kỳ nam nhân nào, hơn nữa còn hơn vạn phần! Luận tài trí, ngay cả thiên hạ đệ nhất thông minh kia nhất định cũng không bằng một phần vạn so với công chúa, bàn về năng lực, cho dù là tiên hoàng, cũng bị công chúa điện hạ."

"Tiên hoàng." Ta nhỏ giọng nói một câu, đột nhiên nở nụ cười: "Ta thích cách nói này của ngươi."

Bình thường người xấu luôn tương đối thông minh, Hoàng đế không nhận ra, Ngụy Vân này không phải đều đã nhận ra sao? Thật đúng là không đơn giản.

"Xem ra ngươi cũng không phải là người an phận, chỉ là, thứ ngươi muốn, ta vẫn cho nể, đứng dậy đi."

Thấy ta hứa hẹn, Ngụy Vân cười đến một đôi mắt cũng híp lại, chậm rãi đứng dậy, quả quyết đứng ở sau lưng ta.

Ta liếc mắt nhìn về phía sau, vị trí sau thân ta cũng không phải ai cũng có thể đứng.

Ở trong tiểu thuyết, mặc dù có nhân vật xấu như vậy, nhưng người trung thành tự nhiên cũng có. Bên cạnh Ngụy Vân còn có một tiểu thái giám đi theo, trong nguyên kịch tình, tiểu thái giám này bởi vì nhìn không được Ngụy Vân, mà len lén trợ giúp Hoàng đế, thuận tiện đập đại thái giám đè trên đầu mình xuống, trở thành hồng nhân bên cạnh Hoàng đế, tri tâm khuê mật bên cạnh nữ chính.

Người này lợi hại, mười mấy tuổi trở thành Đại Thái Giám tổng quản.

Bất quá, chuyện này ta không tính toán nhắc nhở Ngụy Vân, dù thế nào đi nữa hắn cũng không phải vật gì tốt, hoàn thành nhiệm vụ thì để cho bọn họ tự do chém giết đi.

Giải quyết xong chuyện nơi đây, ta cùng Sẹo ca nhìn nhau cười một tiếng, tính toán đi kích thích Hoàng đế.

Lần trước ta tìm được ngọc thật, cũng liền nói nhiệm vụ sau cùng đã hoàn thành 85%, chỉ thiếu một điểm cuối cùng rồi. Ta đưa tay sờ sờ vòng ngọc trên cổ, đây là thứ xuất hiện trên người ta sau khi thu gom ngọc xong, mà người kia lại xuất hiện trong mộng của ta, hẳn nói chỉ cần chuyện chân chính kết thúc, đồ trên cổ sẽ nóng lên tỏa sáng, ta liền có khả năng rời khỏi thế giới này rồi.

Căn cứ theo lời nam nhân trong mộng đã từng giết chết ta, ta không cách nào nói chuyện trong mộng với người khác được, hơn nữa ước định cùng nhau rời đi, cho dù ta muốn nói, cũng sẽ bởi vì có chút nguyên nhân không nói ra miệng, ta thử mấy lần, nên cũng không nói nữa. Người kia nói rồi, thật ra hẳn không có năng lực đưa toàn bộ chúng ta đi, Lục Trúc cùng A Tam vốn không tồn tại, nói cách khác không phải người trong kịch tình.

Mặc dù bọn họ xuất hiện trong tiểu thuyết, hơn nữa có một chút trình độ chịu sự áp chế của tác giả, nhưng bây giờ tác giả cũng bị chúng ta chế phục, bọn họ hoàn toàn là thân thể tự do. Đợi sự tình kết thúc, ta làm rối loạn toàn bộ kịch tình, cắt đứt tiến trình của thế giới này, bọn họ cũng sẽ bị quy tắc tự nhiên bài xích ném ra ngoài, sau khi bị ném ra ngoài dĩ nhiên là có thể khôi phục đi tới nơi mất đi ký ức.

Cũng không biết sau khi bọn họ bị ném đi là vài năm sau khi ta rời đi, hay là sau mấy tiếng, hoặc là sau mấy phút nữa. Thời gian này, không thể không chế được.

Mà Sẹo ca bởi vì có ràng buộc vô cùng sâu sắc với ta, tuyệt đối có thể cùng đi. Nhưng trên đường chúng ta rời đi sẽ giống như bọn Lục Trúc, thời gian sẽ rối loạn. Có lẽ sau khi trở về thế giới hiện thực ta vừa sinh ra, hẳn đã già. Hoặc là ta đã già, hẳn mới được sinh ra.

Đây thật là một bi kịch, nhưng ta cũng cho rằng tốt hơn so với ở thế giới này.

Ta hoài nghi, cái gì thời gian rối loạn, không phải người nam nhân kia cố ý đào hố đùa dai hãm hại ta chứ?

Vì đề sớm ngày rời đi, chúng ta coi như làm tắt cả chuyện có thể làm, lúc này, ta và Sẹo ca cùng nhau thân mật thăm thiết đi về phía tẩm cung Hoàng đế. Bởi vì thân phận tôn quý, phía sau chúng ta mệnh mông cuộn cuộn đi theo không ít người, đột nhiên, một hồi làn gió thom đánh tới, người phía sau chúng ta ngã thành một mảnh.

Sẹo ca thấy thế, cơ trí lòi kéo ta cùng ngã, giả bộ toàn thân vô lực.

Ta đặc biệt khéo léo tựa vào bên cạnh Sẹo ca, một bộ toàn trường ta vô hại nhất, sau đó chúng ta nhìn lên trước mặt thấy một hồng y nam tử từ trên trời giáng xuống, bộ dáng kia đặc biệt yêu nghiệt. Nam nhân này không chỉ có bộ dáng yêu nghiệt, ngay cả nụ cười cũng đặc biệt yêu nghiệt, đặc biệt là khi hắn nhìn ta, thật là yêu nghiệt đến khiến người toàn thân phát run.

Một đám nha hoàn thái giám sau lưng ta cùng Sẹo ca rất nhanh sẽ bắt tình nhân sự rồi, chỉ còn lại Sẹo ca và ta tỉnh táo.

Sẹo ca nội lực thâm hậu, căn bản không sợ loại mê hương nhẹ này, mà ta do cẩn thận, trên người cũng có chứa các loại dược vật phòng bị có thể chống cự một hồi.

Yêu nghiệt nam từng bước một đi về phía ta, bước chân rất nhẹ, cơ hồ không có phát ra âm thanh, thấy hắn chỉ nhìn ta cười không nói lời nào, ta không thể làm gì khác hơn là đánh vỡ màn trùng phùng lúng túng lại trầm mặc này.

"Đã lâu không gặp ~"

Sẹo ca lộ ra vẻ mặt rất cảnh giác nhìn yêu nghiệt Giáo chủ đại nhân, ta âm thầm nắm đại móng của hắn, để cho hắn không cần lo lắng. Sẹo ca luôn rất cơ hội lập tức cảm ngược trở về thuận tiện sờ sờ mó mó siết chặt làm đến hai mươi động tác thần kỳ, quả thật thần kỳ.

Lúc này ta không tiện so đo với hắn, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc một chút.

Sẹo ca một bộ "Ta trúng độc không nhanh được", bộ dáng khó khăn chuyển a chuyển ra phía trước ta, cố định đem ta bảo vệ ở phía sau, tiếp đó hướng tới ta lộ ra vẻ mặt bi tráng cho dù chết ta cũng sẽ chết trước mặt ngươi. Rồi sau đó hình như lại nghi hoặc vì sao ta không có chút cảm động nào, nặng nề nhéo ta.

Ta: "."

Dưới tình huống này dùng kịch cảm liếc mắt đưa tình kích thích kẻ địch thật tốt sao? Một chút âm thanh đều không phát ra ta mới nhìn không hiểu, làm không tốt Giáo chủ trước mặt sẽ trực tiếp cho rằng Sẹo ca đầu óc có vấn đề.

Đại khái đầu óc Giáo chủ cũng không cùng một kiểu với người bình thường, hần hình như là xem hiểu rồi, sau đó mỉm cười trong tức giận, mấy bước tiến lên đá văng Sẹo ca ra.

Thật sự là dùng đá!

Sẹo ca giống như quả bóng búp búp lăn ngay đi.

Đợi chút, đã nói yêu ta mà? Đã nói thích ta mà? Đã nói bảo vệ ta mà? Đã nói chết trước mặt ta mà? Đã nói tuyệt đối không rời khỏi ta mà?

Ta bày ra vẻ mặt khiếp sợ, nhìn Sẹo ca thừa dịp lăn mà chạy đi mất, Yêu Nghiệt giáo chủ thấy thế, quả thật muốn cười thành ngu.

"Xem xem nam nhân ngươi yêu, chính là chỗ này vút bỏ ngươi đi hay sao?"

Ta lập tức quay đầu nhìn Giáo chủ, bi thương: "Chuyện này không liên quan đến ngươi! Ngươi cho rằng mình đã thần thông quảng đại đến mức này rồi hả? Còn không mau mau lúc này rời đi thôi."

"Muốn đuổi ta đi? Cũng không dễ dàng như vậy." Giáo chủ ngồi chồm hổm trước mặt ta, nâng cằm của ta lên: "Ta chính là muốn tới đón phu nhân rời nhà ra đi trở về."

"Ngươi xin cưới ta sao? Cha ta đồng ý ngươi sao? Ta thành thân với ngươi khi nào tại sao ta không biết? Chúng ta như thế nào thành thân? Ngươi lấy ta sao? Là đi đi hay là chạy đi? Sinh lễ đâu ta làm sao không thấy? Nếu như nói một câu phu nhân chính là phu nhân của ngươi thì đi đây đường đều là phu nhân của ngươi! Bệnh thần kinh!"

Máng chửi người là rất thoải mái, nhưng bị một Yêu Nghiệt giáo chủ ác độc nhìn chăm chăm cũng rất khó chịu. Lại nói ta từ đâu tới tự tin hần sẽ không bóp chết ta? Đúng rồi, dù sao thân thể này cũng phải vút bỏ cho người khác dùng.

Giáo chủ nhìn ta chăm chăm, còn đỡ ta đứng lên: "Lấy tính tình giáo hoạt của ngươi, ta liền đoán được sẽ không thừa nhận. Bất quá không sao, ta chỉ là tới đón ngươi về nhà, cũng không yêu cầu bất luận kẻ nào đồng ý. Hơn nữa, cho dù ta cầu hôn với cha ngươi, cha ngươi có thể đồng ý sao?" Hần nói xong, đột nhiên lại gần bên tai ta, nhẹ nhàng nói: "Ngươi cho rằng chuyện ngươi độc hại thân phụ, thật không ai biết, không ai hiểu sao. Nói ác độc, chúng ta thật ra thì không kém là bao."

"Nói như vậy, thật là khiến cho ta xấu hổ không dứt." Ta bình tĩnh mở miệng.

Bà vai Giáo chủ nhún nhún, cười không thể đè nén: "Hay cho da mặt dày, hay cho tâm đen tối, dung nhan thật là đẹp, thủ đoạn thật là ác độc. Còn có." Hần nắm lấy tay của ta, lần này không cần ta chủ động, hần đều tới kiểm tra nốt ruồi đỏ trên người ta một chút.

"Hay cho thân thể thuần khiết." Hần nói xong, chẳng những giọng nói nguy hiểm, vẻ mặt nguy hiểm, ngay cả thân thể cũng rất nguy hiểm.

Hần chia vào ta, dùng cái đồ tốt lắm đó, quả thật cảm thú.

Lau lau, quả thật không thể nhẫn nhịn.

Ta trong nháy mắt đứng thẳng người, đẩy giáo chủ đến gần ta ra, một bộ vô cùng tinh thần.

"Giáo chủ đại nhân, ngươi có đột nhiên cảm thấy hơi sức của mình đang biến mất hay không? Giáo chủ đại nhân, xin hỏi ngươi có cảm giác được bàn chân ngứa một chút hay không? Giáo chủ đại nhân, ngươi có cảm giác mình trở nên rất suy yếu hay không?" Ta liên tiếp chân thành hỏi, đưa đến Giáo chủ đầu óc hôn mê, dùng nét mặt vô cùng không phù hợp với vai nam chính nhìn bàn chân của mình, chỉ thấy phía dưới kia một đoạn kim nhỏ màu bạc lấp lánh.

Giáo chủ trừng mắt nhìn, còn chưa kịp tức giận, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhưng hần không có biện pháp tức giận lên tiếng liền bị ta một cước đạp nằm trên đất.

"Cha ngươi không có giáo dục ngươi nữ nhân đẹp nhất là nữ nhân xấu nhất sao? Cha ngươi không có giáo dục ngươi khi đối mặt với người xấu phải cần thận 100% sao? Ta cho ngươi biết, ngươi cảnh giác một nữ nhân là ta cũng vô dụng! Tất cả nam nhân thiên hạ đều có thể phản bội ta, chỉ có người kia sẽ không, ngươi ngu ngốc, ai sẽ dùng phương thức khô hạn đó để chạy trốn!" Ta thẳng eo một cước giẫm lên vật đang đứng lên kia, hung hăng xay nghiền, có thể còn ác liệt hơn nhiều so với thời điểm nghiền của Nam Cung Hàn.

Đổi phó với Giáo chủ người này, chính là không thể có suy nghĩ nhân từ nương tay, nếu không xui xẻo chính là mình.

Giáo chủ bị Sẹo ca kích thích đưa chân đạp hần, kết quả ngược lại bị Sẹo ca tính toán, hiện tại chỉ có thể nằm trên mặt đất bị ta làm nhục, ngược phải Giáo chủ đau đến cũng không thẳng lên được nữa, ta học động tác lúc trước của Giáo chủ, đứng ở bên cạnh hần.

Dù sao hiện tại toàn bộ người bên cạnh ta đã ngã xuống, ta hoàn toàn không cần diễn trò.

"Giáo chủ đại nhân, ngươi yêu thích điểm nào của ta?"

"Bồn tọ chưa bao giờ thích ngươi." Hần cắn răng.

"Vậy ngươi yêu điểm nào của ta?"

"Ngươi đang nói đùa? Bồn tọa chưa bao giờ yêu ngươi!" Hắn nghiêng răng.

"Vậy ngươi hận ta thấu xương sao?" Ta cười.

Giáo chủ cũng cười theo ta: "Bồn tọa như thế nào lại hận ngươi? Ngươi vũ nhục bồn tọa như thế, bồn tọa làm sao sẽ đơn thuần hận ngươi, yêu ngươi, thích ngươi như vậy? Trước đây, ngươi có thể làm cho bồn tọa chịu không ít khổ, còn đùa bồn tọa như thế."

"A a, nói như vậy ngươi đã biết ta giúp ngươi giải độc còn chinh ngươi rồi hả? Ôi, ta là hảo tâm báo thù cho những tiểu tử muội chết oan kia mà thôi, huống chi, ta lại không muốn mạng của ngươi, quên đi, mạng bản như thế này, ta chưa bao giờ để ở trong mắt, yếu thành đáng về đức hạnh này còn dám tới tìm ta báo thù, ngươi thật coi trọng mình."

Ta nói xong, vỗ vỗ vẩy đứng lên, dùng ánh mắt nhìn phạm nhân nhỏ bé nhìn hắn, hừ lạnh: "Con kiến hôi ngu ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126

Khi ta nói xong lời này, sẹo ca từ xa dắt theo Ngụy Vân đi tới đây, phía sau bọn họ là cấm vệ quân, một đám người dần dần vây quanh giáo chủ đã ngã ở dưới chân ta.

Trên mặt ta mang theo nụ cười vô cùng dịu dàng: "Giáo chủ Tây Vực mà giáo ám sát bồn cung, tìm ngày tốt, lểng trì hấn." Ta ung dung nói, giống như đang nói thời tiết hiện tại không tồi.

Cấm vệ quân không có phản ứng gì, nhưng sắc mặt của người đi đầu càng thay đổi. Ngụy Vân chậm rãi tiến lên một bước, nói khề: "Công chúa điện hạ, người này là giáo chủ mà giáo, hành động lần này sợ là không ổn."

"Ha ~" Ta cười nhẹ nhàng.

"Cho dù là giáo chủ mà giáo, lúc này còn không phải ngã dưới chân bồn cung, lại nói tiếp, vũ lâm cũng chỉ là một đám ô hợp ồn ào vớ vẩn, mà ma giáo, cũng chỉ là một thế lực phản động trong đám ô hợp này, đang đánh cho ngươi chết ta sống cùng tất cả đám nhân sĩ vũ lâm được gọi là chính đạo, bồn cung và triều đình có gì phải kiêng kị?" Ta cười nói, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt hơi tỏa sáng.

"Bồn cung xem ra, thiên hạ này, cũng không cần tiếng nói hoặc thế lực khác tồn tại. Có họ Bách Lý ta, đã đủ hài lòng. Còn ma giáo, tùy tiện lời ra mắng hành vi phạm tội của bọn chúng, liền cũng đủ để bọn chúng bị nhân sĩ chính phái vây đánh đến chết. Về phần nhân sĩ chính phái, đánh nhau với ma giáo tất sẽ làm bọn họ tổn binh hao tướng, đến lúc đó nhân thủ có thể dùng chỉ sợ đều bị tổn thất, chúng ta ngồi hưởng ngư ông đắc lợi, không phải là được rồi sao?" Ta nói, một bộ hồn nhiên đá giáo chủ đại nhân.

"Cho dù là ma giáo hay là vũ lâm, hoặc bất cứ ai không tán thành họ Bách Lý, không, chính xác mà nói là Bách Lý Vô Sắc ta, đều nên biến mất." Ánh mắt ta đột nhiên trở nên lạnh băng tàn khốc, làm Ngụy Vân sợ tới mức run run.

"Nếu thiên hạ này chỉ là của bồn cung, nhất định sẽ thật thú vị."

Sẹo ca với bộ dáng yếu đuối rụt rụt về phía sau.

Khi ta nói xong, ta thấy ánh mắt mọi người nhìn ta đều thay đổi, rất nhiều nhân vật phản diện, sau khi đã khổng chế hết thầy, tự cho là chiếm được hết thầy, đều bại lộ bộ mặt đích thực của mình. Trước kia sợ bị người phát hiện, đến giai đoạn cuối cùng lại ngu xuẩn làm mình bị lộ mà bị nhân vật chính xử lý.

Hiện tại ta đang làm chuyện ngu xuẩn như vậy, nhưng ta là cố ý. Hành động lần này của ta nhằm chuẩn bị đào hầm cho tác giả đại nhân sắp trở thành Bách Lý Vô Sắc!

Không phải thật thích N thật thích P sao? Không phải thật thích mỹ nam sao? Không phải thật thích làm họa quốc yêu cơ sao? Phải biết rằng, nhân vật phức tạp như vậy không phải ai cũng điều khiển được, lúc này đây, ta sẽ để nàng làm thật sáng khoái, dù sao ta cũng sẽ rời đi.

Kéo xong thù hận, ta lại lộ ra vẻ tươi cười vô cùng nhu thuận ngọt ngào, kéo tay hoàng huynh nhà mình, thân thiết mà lo lắng nói: "Hoàng huynh, chúng ta đi thôi, không biết bệnh của phụ hoàng có khá hơn chút nào không, chúng ta lại phải đi thăm bệnh rồi."

Lúc này giáo chủ đang bị cấm vệ đè nặng, còn chưa bị dẫn đi.

Vừa rồi nghe xong tuyên ngôn của ta, hần đã kinh sợ trong thời gian rất lâu mà không nói gì. Hiện tại ta định rời đi, dường như bây giờ hần mới thanh tỉnh.

"Ở đây nhiều người như vậy, người lại không hề sợ bọn họ biết hoàng đế của bọn họ bị thân sinh nữ nhi hại chết!"

Ta vốn định xoay người đi rồi, thấy hần như vậy, lập tức trả lời.

"Bọn họ biết cũng vô ích, để dân chúng thiên hạ tin tưởng mới được. Ta hoàn mỹ thiện lương như vậy, sao có thể làm ra việc ác độc đến thế." Ta nói, ánh mắt nhìn lướt qua xung quanh, một đám người dò dẫm không nhúc nhích, nhưng trong lòng suy nghĩ như thế nào thì khó nói rồi.

Trong đám người này, tâm tư Ngụy Vân là linh hoạt nhất. Lúc này hần cũng không dặt theo tiểu thái giám, ta thật tiếc nuối vì không kéo được thù hận của vai phụ quan trọng kia.

"Đợi đến khi người nào đó tỉnh ngộ, giáo chủ sẽ nhìn thấy. . . Thiên hạ này, đã là vật trong tay ta!" Ta nói xong, vô cùng khí phách phất tay áo, kéo sẹ ca rời đi.

Ngụy Vân nhanh chóng bước nhỏ đi theo, rất là sốt sạo, giống như sợ ta lăng trì hần mà nhanh chóng biểu hiện lòng trung thành.

Ở trong mắt hần, hiện tại ta là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt lại vô cùng có dã tâm.

Rất nhanh, ba người chúng ta đã đến chỗ hoàng đế.

Hần có vẻ thật không tốt, ánh mắt nhìn chúng ta thật dò dẫm.

Ta cười đến gần hần, thân thiết hỏi: "Phụ hoàng, hôm nay ngài thế nào?"

Hoàng đế không thể nói chuyện, ngay cả ánh mắt phần nộ cũng không chịu cho ta, có lẽ trong khoảng thời gian này tuy bị kích thích, nhưng hần đã bình tĩnh không ít. Dường như hần đã nhận ra sự thực rằng tâm tình của hần càng kích động, chúng ta lại càng vui vẻ, hần lại càng không hay ho, cho dù ta lộ ra thánh chỉ giả, thậm chí chuyện hần chết thì đại hoàng tử đăng vị, hần cũng rất bình tĩnh.

Ta nói một lát, đột nhiên cảm thấy nhàm chán, suy nghĩ một chút rồi vẫy tay bảo Ngụy Vân đi ra ngoài.

Ngụy Vân vô cùng nghe lời đi ra, hần vừa đi, ánh mắt của sẹ ca vốn luôn ngoan ngoãn thậm chí là yếu đuối, nói cũng không nhiều ở bên cạnh đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén. Ngược lại là ta vô cùng chìm nhỏ nép vào người tựa vào trong lòng hần, dăm dăm đưa tình nhìn hần, cũng đừng nói tình sâu vô hồi bao nhiêu rồi.

Biểu hiện của ta hiển nhiên khiến sẹ ca thật thỏa mãn, hần thân nhiên ưỡn ưỡn ngực.

Giải quyết giáo chủ trong chớp mắt thực ra cũng không nằm trong kế hoạch của ta, ta thậm chí còn không muốn gặp lại hần một lần nào. Hần cũng coi như che giấu sâu, cho dù đã biết ta ở hoàng cung cũng không vội vàng trực tiếp xông tới, nếu không phải hiện tại hoàng đế bị ta đập đổ, chỉ sợ hần cũng không thể thuận lợi lên vào như vậy.

Thực ra bên người hoàng đế còn có một đám ám vệ âm thầm ẩn núp, chỉ là hoàng đế bị ta ám toán quá nhanh, những người đó không có mệnh lệnh của hoàng đế thì sẽ không hành động. Bọn họ vốn luôn ẩn núp ở bất kỳ nơi nào trong hoàng cung, phòng ngừa thích khách xâm nhập, mà lúc này hoàng đế đột nhiên bị bệnh, chỉ sợ lực chú ý của những người khác liền bị rời đi, cho giáo chủ một cơ hội quang minh chính đại xông tới.

Năng lực của giáo chủ không kém, nếu chúng ta đối kháng quang minh chính đại thì cũng chưa chắc đánh thắng hần, mà chúng ta cũng không phải người tốt gì, hiển nhiên muốn chà đạp thế nào thì làm thế đó.

Ai bảo giáo chủ tự tin quá mức? Hần chỉ đề phòng ta, mà quên đề phòng hộ pháp cũ của hần. Có lẽ ở trong lòng hần, hộ pháp cũ không phải là người dễ tiện như vậy? Hoặc là cảm thấy hần sẽ không làm chuyện như vậy? Đi theo bên người ta lâu như vậy, dù sao cũng phải gần mực thì đen.

Cây kim đâm giáo chủ nhỏ như sợi tóc, lại vô cùng lợi hại, có thể dễ dàng xuyên qua dây giày mà đâm vào gang bàn chân, hơn nữa bởi vì quá nhỏ nên không ai có thể phát hiện. Thứ này sẹ ca luôn luôn mang theo, hơn nữa tuy là ám khí, cũng không đoạt tính mạng của người, chỉ là tạm thời phong tỏa nội lực, để kẻ địch không có năng lực hành động.

Chiêu thức ấy vốn giữ lại để mấy người chúng ta toàn thân mà lui, không ngờ giáo chủ đột nhiên xuất hiện, ngược lại thành người đầu tiên trúng chiêu.

Quả thực là không đi tìm chết sẽ không phải chết, cố chấp bắt ta như vậy có ý nghĩa gì chứ?

Khi ta và sẹ ca bắt đầu ái muội, ánh mắt hoàng đế rốt cuộc không bình tĩnh được nữa, hần tròn to mắt, ra sức thở dốc, cố há mồm lại không nói ra được, quả là ngược không chịu nổi.

Sẹ ca khinh bỉ nhìn hần, nhếch mày, giọng nói lạnh lạnh, một bộ nhân vật phản diện chân chính, độc thủ phía sau màn.

"Khỏi phải hoài nghi, ta thật sự là con trai ruột của ngươi, bị ngươi tự tay ném ra ngoài cung, con trai ruột của nữ nhân là hoàng hậu đời thứ nhất của ngươi, sau này trở thành phi tử."

Mắt hoàng đế trừng to như sắp xuất huyết, gần như sắp chảy ra huyết lệ.

Sẹo ca tìm chỗ ngồi xuống, còn bảo ta ngồi trên đùi hần, ở chỗ hoàng đế nhìn không thấy còn vô tội chớp chớp mắt với ta, một bộ đây là vì hiệu quả diễn kịch, hần cũng rất bất đắc dĩ.

Quả là không thể cứu chữa.

Ta nhu nhược lại gần, ngồi ở trên đùi hần, mặt ửng đỏ.

Sẹo ca vừa lòng cười, nhân cơ hội xoa mặt ta. Sau đó, hần tiếp tục nói chuyện với hoàng đế, với mục đích là kích thích hần.

"Khi bị người vứt bỏ, tiếc là ta đã đến tuổi nhớ mọi việc, mấy năm nay lưu lạc ở ngoài, ta vẫn nhớ, nhớ được nhà của ta như thế nào, nhớ được hết thầy hần thuộc về ta. Phụ hoàng, ngài đừng tức giận, nhi tử chỉ là trở về lấy lại những gì thuộc về nhi tử. . ."

Hoàng đế tức giận đến mức toàn thân run rẩy, hần run run hồi lâu, đột nhiên bị thương nhìn ta.

Ta chỉ nhìn hần một cái, sau đó không nhìn nữa.

Sẹo ca thấy vậy, rất đắc ý cười.

"Người có thể thu hồi được binh quyền trong tay Lý Ngạo Thiên, người cho là ai giúp người, người có thể giải quyết xong dư nghiệt tiền triều, người cho là ai giúp người, binh quyền trong tay người có thể thống nhất, thậm chí tăng thêm binh lực, người thật sự cho là mình may mắn sao? Nếu không có chúng ta. . ." Hần thân mật thầm thiết nói hai chữ chúng ta, nâng lên cảm ta định hôn nồng nhiệt một cái, lúc này, ta lập tức ra tay véo một cái tiểu JJ của hần.

Sẹo ca bí hiểm nhìn ta, vẫn không nhúc nhích, giống như bị người ta ấn vào nút tạm dừng, ta chỉ đành véo tiếp một cái. Không biết có phải vì ta phá được kim chung trảo thiết bố sam [1] của hần trong nháy mắt không, hần cảm thấy đau, nhưng để không bị hoàng đế phát hiện, đành phải làm như lãnh khốc vô tình đẩy ta xuống đất, cũng khinh thường nhìn ta, tiếp tục diễn với hoàng đế.

"Đây là nữ nhi người quý trọng, nữ nhân làm người mê muội? Nếu không có nàng, nhi tử đúng là không thể thành đại sự."

Nghe hần nói như vậy, ta bắt đầu nước mắt lưng tròng, khiếp đảm nhìn hần.

Sẹo ca tiếp tục lãnh khốc vô tình: "Nếu không có tin tức ta thả ra, người cho là người tìm được nữ nhi này sao, nữ nhân mà người âu yếm, đối với ta cùng lắm chỉ là một. . .nô lệ nghe lời. Xem người từng bước tiến vào cạm bẫy ta bày ra, người có biết ta thống khoái thế nào sao?"

"Ca ca. . ." Ta đáng thương gọi hần.

Sẹo ca đột nhiên vạn phần yêu thương nâng ta dậy, ôm vào trong lòng.

"Muội muội tốt của ta, người làm vô cùng tốt, người giúp ta làm nhiều chuyện như vậy, thật là vất vả cho người."

Ta lắc mạnh đầu: "Chỉ cần có thể giúp ca ca báo thù, ta sẽ không cảm thấy vất vả, chỉ cần ca ca vui vẻ là được." Ta nói, lẳng lặng nhìn hoàng đế một cái, lập tức khiến hoàng đế vô cùng kích động, hần vô cùng khó hiểu nhìn ta.

Sẹo ca thấy hoàng đế như vậy, đột nhiên nở nụ cười: "Nếu không có ta, người cho rằng hoàng muội thân ái sẽ tiếp cận người sao? Đừng quá hồn nhiên. Ta thật không ngờ, chỉ là chút mỹ nhân kế, người lại nhìn trúng thân sinh nữ nhi, quả là không bằng súc sinh. Đương nhiên, ta không có tư cách nói điều này, ai bảo nữ nhân này mỹ lệ động lòng người đến thế. . ." Hần đặt tay trên eo ta, xoa xoa đủ kiểu, làm các động tác đùa giỡn.

"Lão già kia, ta biết người yêu thương nữ nhân này, người cũng biết ta để nàng làm bao nhiêu việc? Ta để nàng quyền rũ Nam Cung Hần, lợi dụng tài phú thông thiên của hần, ta để nàng tiếp cận Lý Ngạo Thiên, để hần tự động tìm đường chết, ngoan ngoãn thu hồi binh quyền cho người, ta còn để nàng tiếp cận giáo chủ ma giáo, mấy nam nhân các người muốn chết muốn sống vì nàng, mà nàng lại chỉ biết ngoan ngoãn tựa trong lòng ta. Cho dù các người tranh đoạt thế nào, đều không thể đi vào lòng nàng, các người giãy giụa thế nào, cũng không chạm được một sợi tóc của nàng. . ." Hần nói xong, vuốt cằm đỏ tươi trên cánh tay ta.

"Thân thể hoàn mỹ mê người này, chỉ có thể thuộc về ta." Hần nói xong, đột nhiên bế ngang ta lên, một tay đẩy hoàng đế trên giường xuống, đặt ta xuống giường, buông màn, treo lên.

Từ bên ngoài nhìn không thấy tình cảnh bên trong, nhưng từ bên trong lại có thể nhìn thấy trạng thái hiện thời của hoàng đế qua màn mỏng.

Hoàng đế lại sa vào trạng thái run rẩy điên cuồng, không biết có phải ý chí của hần kháng lại được hiệu lực thuốc hay không, hần đột nhiên bật dậy, xoay người về phía chúng ta, nhưng hần mới lật người một nửa đã bị sẹo ca đập xuống.

Lúc này ta và sẹo ca quần áo hỗn độn, rúc vào nhau, khuôn mặt ta đỏ bừng, ánh mắt ngập nước, trong mắt đầy ý xuân, bộ dáng quyến rũ.

"Người. . ." Hoàng đế đỏ run run, nói ra một chữ.

Ta lập tức nhào lên trước, chắn trước mặt sẹo ca, vô cùng lạnh lùng vô tình nhìn hần.

"Phụ hoàng, ngài đã bệnh nặng đến mức này, nên tới thế giới kia nghỉ ngơi rồi, làm gì cứ lấy thân mình không trọn vẹn chiếm cứ ngôi vị hoàng đế không tha. Hơn nữa, hoàng huynh là trưởng tử của ngài, giao ngôi vị hoàng đế cho hắn có gì không tốt, cứ ra sức chiếm giữ như vậy, chỉ làm người khác chán ghét."

Ta nói, nhích về phía sau, tựa vào trong lòng sẹ ca, khoe miệng mang theo nụ cười của nữ nhân xấu: "Lão già, đừng cho là ta thích ngươi thật, nếu không vì sợ ngươi đột nhiên chết khiến người hoài nghi, ngươi nghĩ rằng ta sẽ chơi cùng ngươi lâu như vậy."

Hoàng đế tức giận đến mức mắt trợn trắng, mắt thấy sắp tức chết, sẹ ca đột nhiên điểm huyệt đạo của hắn, để hắn giữ lại một mạng. Tiếp theo, hắn chậm rãi tiến đến trước mặt hoàng đế, nhỏ giọng cười nói: "Ngươi để ta sống thống khổ như vậy, ngươi nghĩ rằng ta sẽ để ngươi chết dễ dàng như thế?"

"Hiện tại bên ngoài đều biết nữ nhi ngài hạ độc ngài, ý đồ lấy thân nữ nhi cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, hết thấy trước đó đều là giả nhân giả nghĩa, nếu ngài chết trước. . . Ngài yên tâm, nàng cũng sẽ tới cùng ngài, lấy thân phận nữ nhân của ta. Ta sẽ yêu thương nàng, ta sẽ để người trong thiên hạ biết, cho dù làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế, nàng vẫn là muội muội ta yêu thương nhất. . . Thân là ca ca, sao có thể lấy thân muội muội làm vợ chứ? Nữ nhân này thật thông minh, nhưng nàng biết được cũng thật. . . nhiều."

Nói xong, sẹ ca liền đẩy ngã hoàng đế.

Ta vội vàng tới gần sẹ ca, kỳ quái hỏi: "Ngươi lại kích thích hắn nữa, hắn sẽ chết thật."

"Đây không phải là mục đích của chúng ta sao?" Nam tử anh tuấn trẻ tuổi cười khê.

"Nói cũng đúng, nhưng mà, ngươi nói ta chỉ là nô lệ nghe lời, không phải là thật chứ, ngươi không thương ta sao?"

"Đương nhiên không phải." Nam tử anh tuấn cười thật dối trá.

Sau đó, hoàng đế liền hoàn toàn hôn mê, ta vội vàng tiến lên bắt mạch, phát hiện mạch tượng của hắn lúc có lúc không, có dấu hiệu sắp chết.

"Ngược xong, kết thúc công việc!"

[1] Người luyện thành kim chung tráo thiết bố sam có thể chịu quyền cước đâm đá mà không làm sao, đao kiếm binh thường cũng không thể thương tổn

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127

"Vì không để ám vệ phát hiện giết chết, ta đề nghị chúng ta lập tức rời khỏi hoàng cung."

Ta nghiêm túc lại nghiêm túc nói, Sẹ ca rất nghiêm túc gật đầu một cái, kéo tốt y phục sau đó ôm ngang lấy ta, đang muốn làm gì, Ngụy Vân đột nhiên xông vào.

Ta cùng Sẹ ca mặt không biểu tình nhìn hắn, Sẹ ca tiện thể còn che giấu Hoàng đế đã ngã xuống đất đá đá vào dưới giường, kết quả cố gắng kiêu gi, Hoàng đế cũng chỉ chui vào cái đầu, quả thực là hãm hại không nổi.

Cho dù đối mặt với tình huống đại nghịch bất đạo này, mặt Ngụy Vân cũng chỉ là rút một cái, ánh mắt cũng không nhìn loạn tựa như hoàn toàn không nhìn thấy Hoàng đế, cũng không nhìn thấy tình trạng mập mờ của ta cùng Sẹ ca, quả nhiên người như vậy không làm nhân vật phản diện cũng thua thiệt. Hắn lặng lẽ tiến lên một bước, thật bình tĩnh lại cẩn thận nói.

"Công chúa điện hạ, việc lớn không tốt rồi." Hắn vô cùng bình tĩnh nói, nếu quả như thật xảy ra đại sự hắn vẫn bình tĩnh như thế, tâm tình cũng không đứng rồi.

Ta cẩn thận lại gần xem một chút xét, mới phát hiện nhân vật phản diện nhìn thấy tình hình chỗ này của chúng ta về mặt phía sau cũng kinh sợ cứng ngắc rồi, thật đáng thương, bởi vì rèn luyện hàng ngày chuyên nghiệp, hắn vẫn một chút cũng không dám đi xem Hoàng đế đã hư hư thực thực biến thành thi thể.

Chúng ta làm bộ không phát hiện ra vẻ mặt cứng ngắc của nhân vật phản diện, duy trì bộ dạng chúng ta làm chuyện xấu, không hề để tâm đến Hoàng đế trên đất. Ta dừng một chút, mới dùng trạng thái hai chân bị ôm cách mặt đất bình tĩnh hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nghe ta hỏi, Ngụy Vân vội vàng mở miệng: "Giáo chủ bị bắt lúc trước đã chạy thoát, đa thương không ít người, ngay cả Nam Cung Hàn cũng đã thoát!" Tựa hồ lúc này hắn mới biết sợ, hơn nữa lúc trước ta từng nói lời ngu xuẩn trên choker kẻ thù. Ngụy Vân không dám ngắt đầu nhìn ta, ta cùng Sẹ ca cũng không nói chuyện, hắn liền thở cũng không dám thở mạnh.

Đột nhiên, ta từ trên người Sẹo ca nhảy xuống, nhẹ giọng cười nói: “A, không cần trông nom, xem ra chuyện càng ngày càng có ý tứ.”

Thầy ta tuyệt không gấp gáp, còn một bộ tâm tình không tệ, cũng không có dấu hiệu tức giận. Ngụy Văn tựa như rất tin tưởng ta, dường như cũng thờ dài một hơi.

Ta khoát tay áo, Ngụy Văn rất nhanh sẽ rời đi.

Sau khi những người dư thừa rời đi, ta liền thuốc giải từ trong ngực ra, kéo đầu Hoàng đế bị nhét dưới giường ra, nhét thuốc giải vào trong miệng hắn. Bây giờ đã đến thời điểm nên kết thúc mọi chuyện rồi, ta chỉ là muốn cho Hoàng đế chịu khổ, hơn nữa thể nghiệm cái gì gọi là sống không bằng chết, cũng không phải thật sự muốn tính mạng của hắn.

Hơn nữa, Sẹo ca cũng không phải thật sự muốn làm Hoàng đế, chúng ta dĩ nhiên sẽ không đùa giỡn chuyện đăng cơ.

Sau khi nhét hết thuốc giải, khí huyết của Hoàng đế từ từ tốt lên, bất quá vẫn phải suy yếu một đoạn thời gian rất dài nữa.

Ta vốn không có ý định cho hắn thuốc giải, ai biết những người này đều đụng vào nhau, hơn nữa thời gian cũng sắp đến rồi, ta sợ đến lúc đó hắn không cẩn thận thật sự chết mất, một bước cuối cùng làm sao tiến hành tiếp? May mà ta liền sớm đã chuẩn bị tốt thuốc giải.

Cho hắn uống thuốc giải xong, chúng ta cũng không dừng lại không chuyển Hoàng đế về giường, để cho hắn nằm trên mặt đất, ta cùng Sẹo ca liền sửa sang lại y phục, rất nghiêm chỉnh đi ra ngoài. Ven đường đi, Sẹo ca còn một bộ nằm mơ, nhẹ giọng nói bên tai ta: “Đều kết thúc rồi sao?”

“Nhanh đi, gọi Lục Trúc cùng A Tam tới.”

Sẹo ca gạt đầu một cái, vào lúc cuối cùng, ta còn để cho hai bọn họ đi làm một chuyện không nhỏ. Hoàng đế không thể chết được, nhưng bởi vì ta hại người hại quá thành công, dẫn đến bây giờ còn chưa có người tới cứu Hoàng đế, ta không thể làm gì khác hơn là để Lục Trúc cùng A Tam len lén tiết lộ một ít chuyện ra ngoài.

Sau khi trở lại đại chỗ ở, ta lấy quạ đen bị khóa hoàn toàn không có biện pháp nhúc nhích từ trong ngăn tủ ra, cười híp mắt, trên mặt cơ hồ có lẽ đã viết năm chữ “ngươi nhất định phải chết”, sau đó mang theo nó đi vào bí đạo, chúng ta muốn rời đi từ bí đạo trong phòng ta. Trong Hoàng cung cái gì cũng nhiều, bí đạo cũng nhiều, trước đây tại sao ta lại ngu xuẩn mà chết đi một lần chứ? Quả thật không thể lý giải.

Đôi mắt đáng thương của quạ đen hồng hồng, đã sớm ở trạng thái nửa điên. Cho dù ngay sau khi ta rời đi năng liền thay thế thân phận của ta cũng không cách nào làm gì, chỉ có ngoan ngoãn bị ngược mà thôi.

Sẹo ca ở sau thân ta kéo một cây sáo hắc tự chế, rất nhanh cũng theo kịp phía sau ta.

Bí đạo rất dài, chúng ta đi bốn canh giờ mới ra khỏi hoàng cung. Sau khi tiến vào bí đạo chúng ta đã ở bên trong dịch dung, đổi lại y phục bình thường. Cửa ra vào bí đạo là phía sau Tượng Phật của một ngôi miếu đồ nát, lúc chúng ta đi ra trời đã tối rồi. Lúc này A Tam cùng Lục Trúc đã sớm chờ ở nơi này, cầm đuốc trong tay.

Vừa thấy được chúng ta ra ngoài, Lục Trúc lập tức kích động đánh tới: “Tiểu thư, làm sao đột nhiên gấp gáp như vậy, ta còn tưởng rằng ít nhất một thời gian nữa mới có thể rời đi đây.”

“Hoàng đế đã sắp bị ngược tàn, hiện tại không đi thì đợi đến bao giờ? Hơn nữa, ta không muốn chết thêm một lần nữa.” Ta xách ống quần đi qua bụi cỏ, vừa đi vừa mở miệng. Sẹo ca đi theo sau thân ta một mực yên lặng cảnh giác, trước khi đến cuối cùng càng không thể ung dung.

Đại khái ai cũng không ngờ sau khi ta ở trong hoàng cung chế tạo biểu hiện giả dối lớn như vậy, đột nhiên liền phui mông một cái sạch sẽ rời đi.

Đột nhiên không có người tâm phúc ta đây, Hoàng đế lại trở thành bộ dạng kia, Ngụy Văn sẽ lợi dụng cơ hội này làm mưa làm gió, bọn họ sẽ không có thời gian tới bắt chúng ta. Mặc dù chúng ta rời đi gấp, nhưng cũng đã sớm có chuẩn bị, chính là Giáo chủ gì đó, cũng rất khó tìm được chúng ta.

Cái gì gọi là chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, vì vậy lúc này ta cũng không tính trực tiếp rời đi, mà là dịch dung ở bên ngoài xem xét tình hình.

Mấy ngày nay ta an bài Lục Trúc cùng A Tam thường thường đi lại trong bí đạo, một là lặng lẽ truyền lại cho người có lòng một chút tin tức, hai là thấy tình trạng tốt tùy thời chạy đi. Ngoài mặt thoạt nhìn Lục Trúc vẫn là đi theo bên cạnh hầu hạ ta, chỉ có khi ta ở cùng với Sẹo ca mới cho năng đi, vì vậy cũng không có người phát hiện dấu vết hoạt động mấy ngày nay của nàng.

Bốn người chúng ta đi một hồi, đã đến một gian nhà. Đây là nơi đã sớm đặt mua, trong nhà ở là hai nam hai nữ, là hai đôi vợ chồng, hai nam nhân là huynh đệ, hai nữ nhân là thê tử của bọn họ.

Thời điểm Sẹo ca phát ra tín hiệu Lục Trúc A Tam liền đuổi nguyên chủ đi, đổi thành bốn người chúng ta dịch dung thành bộ dáng của bọn họ ở lại, người khác căn bản không phát hiện được nhà này đổi người. Bởi vì bọn họ cũng mới vừa tới nơi này chưa được một tháng, là người ngoại địa, bán đậu hũ kiếm sống.

Ta cẩn thận bố trí tất cả chi tiết, tính toán chu toàn kế hoạch, mất không ít sức lực.

Rất nhanh, chúng ta liền sửa sang xong để ở, sáng ngày thứ hai A Tam liền đi hỏi thăm sau khi chúng ta biến mất hoàng cung có tin tức gì. Chúng ta an tĩnh ngày người hai ngày, hoàng cung vẫn yên tĩnh, tựa như cái gì cũng không phát sinh, ta cho rằng Ngụy Văn nhất định đã làm gì đó.

Cho đến ngày thứ ba, từ trong cung mới truyền ra một tin tức khiến người trong thiên hạ đều khiếp sợ.

Thì ra công chúa mà Hoàng đế thương đến tận xương tủy căn bản không phải nữ nhân lương thiện gì, ngược lại ác độc vô tình, nữ nhi còn muốn lật đổ địa vị của Hoàng đế mà hạ độc Hoàng đế. Nhờ có đại thái giám cơ trí bên cạnh nhìn thấy quỷ kế của công chúa, cứu được Hoàng đế một mạng. Nhưng bây giờ Hoàng đế đã mạng treo lơ lửng, trong cung treo giải thưởng danh y Hoàng bang, thuận tiện dân hình truy nã công chúa cùng Đại hoàng tử.

Hai người kia một giả nhân giả nghĩa, một giả ngu, thì ra đã sớm quen biết nhau, bọn họ là tội nhân, hợp lại hãm hại Hoàng đế muốn đoạt được ngôi vị hoàng đế!

Tin tức như thế vừa ra, kinh động cả quốc gia!

Bởi vì Đại Thái Giám Ngụy Văn là người thân cận nhất bên cạnh Hoàng đế, cũng là hắc cứu Hoàng đế một mạng, hắc hiện tại thật không đơn giản rồi. Dưới tình huống này, hắc không tìm công chúa ta đây cùng Đại hoàng tử Sẹo ca, mà bắt đầu loại bỏ đối lập, xem ra hắc cho rằng Hoàng đế không khỏe được, nhưng không biết ta sớm đã cho Hoàng đế uống thuốc giải.

Hoàng đế không phải ngu ngốc, mấy ngày trước mắt hắc không nhúc nhích được, nhưng rất nhanh Ngụy Văn sẽ gặp xui xẻo thôi.

Cũng thật thua thiệt nhân vật phản diện này gấp gấp lung lạc thế lực cùng giao thiệp như vậy, muốn giết sạch người phản đối hắc, dẫn đến mặc dù chuyện của ta trong hoàng cung khiến dân gian xôn xao lại không ra tay tới bắt chúng ta, điều này làm cho áp lực của chúng ta ít đi rất nhiều.

Lúc này, Hồng Y Giáo Chủ đứng bên bờ sông thanh u, mặt đen chàm chọc: “Hoạn quan làm chuyện xấu, ánh mắt thiên cận, ngu không ai bằng!”

Mà bên cạnh Hồng Y Giáo Chủ, còn đứng một nam tử áo xanh tuấn mỹ, hắc không phải ai khác mà chính là Nam Cung Hàn.

Về mặt của hắc vô cùng không tốt, phức tạp đến quả thật muốn rách ra.

Hồng Y Giáo Chủ thấy bộ dạng này của Nam Cung Hàn, giễu cợt nói: “Nữ nhân kia là muốn người chết, đến bây giờ người còn không nguyện ý tin tưởng sự thật này? Chính miệng lục y nha hoàn kia đã nói, người bị nhốt vào Thiên Lao, đều do một tay nữ nhân kia an bài, thật là ngây thơ, người lại vẫn ôm ảo tưởng với nàng.”

“Nữ nhân kia.” Trừ hai người bọn họ, còn có một nam tử áo đen thoạt nhìn rất là uy phong đứng ở bên cạnh: “Lại dám lừa gạt Bôn vương như thế.”

Không sai, vị này chính là kẻ tự tìm đường chết chạy vào hoàng cung kết quả bị Hoàng đế ném ra kia. Xem ra ba bọn họ ba liên hợp với nhau rồi, đây coi như là vật hy sinh nam thuận lợi hợp lực sao?

Khi bọn họ ngây ngô thì ở cách đó không xa, chúng ta một nhà vui vẻ bán đậu hũ. Bọn họ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chúng ta đang ở gần bọn họ như vậy, nhìn bề ngoài bình thường không có gì lạ, hơn nữa mỗi ngày đều xác định địa điểm ở chỗ này bán đậu hũ. Bọn họ tuyệt đối không ngờ chúng ta sẽ can đảm dám nghe lén bọn họ nói chuyện như vậy, ai bảo bọn họ đi đâu không đi, cố tình thích hoàn cảnh nơi này mà chạy tới.

Trừ nghe bọn họ nói chuyện, chúng ta vẫn còn đang nghe gian hàng bên cạnh đàm luận các loại đồn đại về ta, có tốt có xấu, còn có rất nhiều người không tin ta là nữ nhân xấu, cho rằng ta nhất định là bị vu hãm. Hiện tại Hoàng đế bệnh nặng đến chỉ có thể nằm ở trên giường lời đều không nói ra được, công chúa và Đại hoàng tử vốn chủ quản mọi việc đột nhiên biến mất, một thái giám đột nhiên nắm giữ triều chính, cho dù hắc truyền ra lời đồn đại gây bất lợi cho ta, mọi người cũng sẽ không tin tưởng.

Cho dù nghĩ về âm mưu, cũng chỉ sẽ nghĩ là giả thái giám tự mình muốn làm hoàng đế, công chúa và hoàng tử làm không tốt đã bị hắc hại chết, ngay cả Hoàng đế có lẽ đều do hắc hạ độc. Dân chúng không ngừng suy đoán như vậy, ngay cả quần thần cũng thế. Hơn nữa Ngụy Văn còn nhân cơ hội hại nhiều quan viên, càng thêm chứng thực tội danh của mình.

Thật là, ta vốn đã chuẩn bị xong muốn đảm đương những tội danh này.

Thế nhưng thời gian trước ta thật sự biểu hiện thật tốt quá.

Lại nói chuyện xưa này, là nhân vật phản diện làm chuyện xấu, người khác đều sống chết không tin chuyện xấu này là ta làm, thực sự muốn không có cảm giác thành tựu cũng không được.

Nghe những người kia nói chuyện một hồi, đậu hũ của chúng ta cũng bán xong, dọn dẹp một chút muốn lên đường trở về. Khi đi được một nửa, không ngờ gặp được tài tử đã lâu không thấy đang đeo bọc hành trang xông tới mặt. Hắc hiện tại gầy như bộ xương, chính là một tiểu nha đầu mới mười tuổi cũng có thể đánh thắng được hắc.

Nhìn hắc thảm như vậy, ta cũng không chọc hắc, giả bộ chưa từng thấy qua tiếp tục cùng người một nhà thân thiết về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tán Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128

Lại bán đậu hũ chừng mấy ngày, chuyện về ta cùng Sẹo ca truyền đi càng ngày càng náo nhiệt rồi. Sau mấy ngày Ngụy Văn làm mưa làm gió, một số người rốt cuộc tự phát đi tìm chúng ta. Hai ngày trước chỉ có ba người kia, chưa tới mấy ngày, ngay cả sát thủ số bốn số năm tất cả đều chạy ra hết. Bọn họ hình như rất lấy trình độ giáo hoạt của ta, ta nhất định ở kinh thành.

Chúng ta bình tĩnh bán đậu hũ một thời gian thật dài, cho đến khi Hoàng đế đột nhiên tuyên bố hẩn tốt lắm, thuận tiện chém đầu Ngụy Văn, rửa sạch ‘oan khuất’ của công chúa và Đại hoàng tử, phỉ sức lần nữa đi tìm công chúa và hoàng tử “Lư lạc” đến dân gian.

Thời điểm đang bán được một nửa đậu hũ, ta cảm giác đột nhiên vật cận thân mang theo bắt đầu nóng lên, ta hiểu rõ, thời gian rồi đi sắp đến.

Ta rất nhanh sẽ phải rời khỏi nơi này rồi, đây thật là tin tức làm cho người ta hưng phấn, trong hưng phấn, lại có một loại phiền muộn không giải thích được. Đối với tương lai, ta vẫn rất mờ mịt, ta sợ ta quen làm người trong tiểu thuyết, không biết nên sống thế nào trong cuộc sống hiện thực?

Mặc dù trên lý thuyết ta đã sống đủ lâu, trong lòng vẫn có chút sầu lo nho nhỏ.

Sau khi tất cả hỗn phách trên ngọc dung hộp trên thân nam nhân kia, ngọc nóng lên nhắc nhở ta đến thời gian nên rời đi, ta triệu tập mọi người, vội vàng trở về nhà, tập thể tháo ngũ trang. Vì thoát khỏi thân thể này rồi đi, ta cùng bọn họ không giống nhau, ta rất có thể cần phải đi chết một lần, khi thân thể tiến nhập bên bờ tử vong, hỗn phách mới có thể thoát ly.

“Mặc dù làm như vậy rất mạo hiểm, nhưng ta lựa chọn con đường này, tuyệt đối vô phương rút lui. Nếu như nhìn thấy ta chết, xin bình tĩnh tiếp nhận, cũng xin tin tưởng, ở một thế giới khác chúng ta tuyệt đối sẽ gặp lại lần nữa! Mặc dù tương lai là không biết, nhưng làm người bên cạnh ta, ngay cả loại tự tin mù quáng căn bản cũng không có thì sao được đây?” Ta vừa nói, nhìn mấy người chung quanh một cái, sau đó đưa tay ra.

Sẹo ca nhìn ta thật sâu, trong đôi mắt đen nhánh có tình cảm phức tạp không ngôn ngữ nào có thể biểu đạt ra được. Cho dù hẩn không hề nói gì, ta dường như cũng có thể nghe được tiếng thở dài bất đắc dĩ của hẩn. Lần này, hẩn vô cùng nghiêm chỉnh hiếm thấy, đặt tay ở trên mu bàn tay ta.

Hẩn lựa chọn không ngũ trang chút nào đứng chung một chỗ cùng ta, cũng liền đại biểu hẩn cũng không e ngại cùng ta chết cùng một chỗ.

Sẹo ca không kêu một tiếng hơn nữa còn không mang theo một chút thái độ do dự, Lục Trúc làm sao cam tâm yếu thế đứng phía sau hẩn, lập tức liền đặt tay lại. Nàng dường như không có chút lo lắng nào với tương lai, thoát nhìn tổ chất tâm lý hoàn hảo hơn ta nhiều lắm.

“Tiểu thư! Ta sẽ tuyệt đối không hối hận đứng ở bên cạnh ngươi! Coi như chết đi ở thế giới này cũng sẽ gặp lại ở phía dưới, ta nhất định sẽ chọn một kiểu chết sáng khoái nhất, không đau một chút.” Lục Trúc biểu hiện rất là hẩn từ.

Ta cảm động nhìn nàng.

Lục Trúc lập tức nước mắt hoa hoa: “Cho dù đi tới thế giới bên kia, ta vẫn là nha hoàn thân cận nhất của tiểu thư! Tiểu thư!”

Đội chút, ta dường như chưa nói với nàng chuyện rời khỏi thế giới này để tới thế giới hiện thật, xem ra nàng hoàn toàn hiểu lầm lời của ta cho rằng chúng ta muốn đi tới “Thế giới kia”. Nhưng cho dù hiểu lầm như vậy cũng không một chút hối hận không một chút chậm trễ đi theo thân là chủ nhân ta đây đi tìm chết, quả thực là còn cảm động hơn “trung bộc nhất vũ trụ”!

Dù sao cũng không nói ra được, cứ hiểu lầm như vậy cũng được, nhìn dáng vẻ này của nàng ta liền có một loại tự tin chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Chúng ta xuyên vào tiểu thuyết, tỷ lệ gặp nhau nhỏ như vậy cũng đã có thể gặp, không có đạo lý rồi đi liền không cách nào gặp nhau nữa.

Trên mặt ta lộ ra mỉm cười, sau đó cùng Sẹo ca Lục Trúc quay đầu nhìn về phía A Tam.

A Tam yên lặng để tay trên tay Lục Trúc, lúc này đôi tay bốn chúng ta đặt lên nhau.

“Đội ngũ tinh anh tìm đường chết! Cố gắng lên!” Ta trung khí mui phần hét lớn một tiếng.

“Cố gắng lên!”

“Cố gắng lên!”

“Cố gắng lên!”

Tháo bỏ ngũ trang, mấy người chúng ta đặc biệt đi về nơi có nhiều người, đội ngũ chỉnh tề, vẻ mặt tinh thần không sợ chết, đi về nơi có nhiều người, chính là muốn hấp dẫn toàn bộ nam nhân muốn giết chết ta đi ra, “Chết có ý nghĩa”!

Chưa tới một canh giờ, cũng rất nhiều người nhận ra ta. Bức họa của ta ở dân gian bán được giá cao làm cho người ta sợ hãi than kia mà, đám người Sẹo ca lại bất đồng, bất quá cho dù có người không biết bọn họ, vừa nhìn thấy khuôn mặt của Sẹo ca cũng có thể phán đoán ra. Sau khi dân chúng nhận ra

chúng ta, còn lớn tiếng hoan hô nói tìm được công chúa rồi.

Lục Trúc siêu cấp kiêu ngạo ưỡn ngực, đi theo ta đi về phía trước, trên mặt chúng ta cơ hồ tán phát kim quang lấp lánh, rõ ràng là ra ngoài tìm chết, lại kiêu ngạo rồi tỉnh rồi mù.

Dân chúng vô cùng nhiệt tình chắn kín chúng ta, hoan hô, vui mừng vì chúng ta thoát khỏi ma chường.

Lúc này cho dù trên người chúng ta mặc vô cùng mộc mạc, trong đám người cũng giống như sao sáng trong đêm tối tỏa sáng lấp lánh, nhìn một lần là có thể nhìn ra được.

Chúng ta sáng ngời đủ nửa canh giờ, Giáo chủ từ trên trời giáng xuống.

Không đợi hắn nói chuyện, ta trực tiếp mở miệng.

“Ta chưa từng thích ngươi, ta cũng không phải truyền nhân của Bách Hiểu Sinh gì đó, tất cả đều là nói láo, ta lừa gạt ngươi, chỉ là vì đùa giỡn ngươi, không chính ngươi mất đi đồ chơi kia ta rất tiếc nuối.” Nói xong, ta hướng xuống đất “Phì” phun một bãi nước miếng.

Lục Trúc: “Tiểu thư nói thật hay! Nam nhân như vậy ngay cả thay tỷ tỷ xách giày cho tiểu thư nhà ta cũng không xứng, tồn tại ở trên đời này đều là ông trời mắt mù, bần đến mức này thật khiến người ta vừa nhìn liền thống hận không thể mở to tròn mắt!”

Lục Trúc vừa nói xong, ba chúng ta lập tức đều nhịp nhiệt liệt vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Dân chúng sợ ngây người, một bộ mờ mịt nhìn chúng ta, cũng không hoan hô.

Giáo chủ giận dữ, sẽ phải tới bắt ta, lập tức bị Sẹo ca ngăn cản, hai người đánh nhau.

Đang lúc này, ta thấy được một người khác, là tài tử nhanh chóng chạy tới bắt lấy ta, không ngờ một người luôn mù mờ trong đám người ngược lại là người thứ hai đến gần ta.

“Ta không phải biểu muội của ngươi, ta chính là công chúa trong miệng bọn hắn, ta không phải một nữ nhân tốt, trước nay vẫn lừa gạt ngươi, ta không yêu thích biểu ca, chỉ là đơn thuần muốn chinh ngươi.”

Lục Trúc ha ha hai tiếng, nói trúng tim đen: “Ngu muội!”

“Thấy qua ngu xuẩn chưa từng thấy qua ngu xuẩn thành như vậy, ta nói cái gì ngươi đều tin, biểu muội thật của ngươi nói gì ngươi cũng không tin, đòi ta nói nhiều lời như thế, chính là chưa từng nói thật, ngu đến bộ dạng này đức hạnh này cũng coi là một loại thiên tài, xem ra cái danh thiên hạ đệ nhất thông minh gán cho chó chó cũng sẽ không muốn.” Ta vừa nói, vừa tránh thoát khỏi tay hắn.

Lục Trúc ở bên cạnh ta vui vẻ vỗ tay: “Thân thể tiểu thư thật tốt! Từ nhỏ đến lớn hoàn toàn chưa từng bị bệnh, quả thực là tấm gương cho ta!”

“Tấm gương không phải dùng thế này.” A Tam nhắc nhở.

Lục Trúc coi thường.

Thân thể tài tử lắc lư, lạch cạch té xỉu, bị quần chúng vô tội vây xem đập rất nhiều chân, thiếu chút nữa tạo thành sự kiện giẫm đạp!

Về mặt dân chúng đều mau bị hồng rồi, ồn ào thành một đoàn, giống như vô số con muỗi ở bên tai ta kêu la, hết lần này tới lần khác nghe không rõ ràng bọn họ đang nói cái gì. Khi bọn họ đang ồn ào, Vương Gia cười ngửa chạy như điên mà đến, nguy hiểm dừng lại trước mặt ta.

Sẹo ca vẫn còn đang cùng Giáo chủ đánh cho ngươi chết ta sống, ta sống ngươi chết, thấy thiếu chút nữa đụng phải mũi chân hoàn mỹ của ta, bình tĩnh cực kỳ.

“Nữ nhân này!”

“Ha ha.” Ta cười với hắn, sau đó nghiêng đầu.

Vương Gia nhảy xuống ngựa, hướng ta chộp tới. Sát thủ số bốn Phong đột nhiên xông ra, chắn trước mặt của ta, một lòng cứu ta.

“Ngươi mau một chút rời đi!”

Ta vội vàng bắt được cơ hội này: “Ngươi và Hỏa xảy ra loại chuyện đó là bởi vì ta hạ độc ngươi.”

Thân thể Phong cứng ngắc rồi, nhưng hắn lừa mình dối người không chịu tin tưởng, còn không chịu di chuyển.

“Thuốc thật sự là ta hạ.” Thấy hắn không tin, ta không thể làm gì khác hơn là từ trong ngực sờ soạng móc ra nửa thanh chủy thủ, đâm về phía trước. Nhưng lần này ta không đâm trúng, dĩ nhiên không phải bởi vì Phong sát thủ rời đi, mà bởi vì là sát thủ số năm cũng đột nhiên xông ra, thay hắn bị đánh một cái.

Ta tuyệt không kinh ngạc nhìn hấn: “Đã sớm muốn đâm ngươi một đao rồi, thật là hả hê lòng người!”

“Ngươi ở đây tìm chết!” Số năm tức giận nói.

Tình huống là càng tới càng hỗn loạn, đừng nói những nam nhân kia có chút hôn mê, dân chúng xem náo nhiệt cũng hôn mê.

Số bốn ngăn cản số năm: “Không cho phép ngươi đụng tới nàng.”

Số năm che vết thương đang máu tươi chảy ròng, vẻ mặt tràn đầy khó mà tin được, nhìn số bốn biết rất rõ ràng bộ mặt thật của ta nhưng vẫn không chịu đổi mặt với sự thật mà che chở ta, hấn dường như thật sự tuyệt vọng, hai người cùng giết.

Mấy nam nhân đều ra sân, đánh vẫn đang đánh, nói vẫn đang nói, thời gian cũng qua một lúc rồi, nhưng ta nghiêm túc tìm đường chết vẫn sống thật tốt, thậm chí chỉ có một mình Sẹo ca lấy trạng thái nghiêm túc tìm đường chết đang đánh nhau. Hai người bên cạnh ta cũng không động thủ, chúng ta vẫn kiên cường còn sống.

Ách. Thật ra thì ta vẫn nên tìm đường chết một chút nhỉ?

Thời điểm Hoàng đế mang theo nhóm lớn người rút cuộc xuất hiện, cuối cùng trước mặt mọi người, âm thanh của ta to rõ mà nói: “Thân là Hoàng đế lại yêu thích nữ nhi ruột thịt, quả thật ghê tởm.”

Hoàng đế lập tức phát tay: “Bắt công chúa lại.”

“Cút đi, biến thái chết tiệt này muốn loạn luân cùng nữ nhi ruột thịt!”

Dân chúng cũng sắp bị đùa hòng rồi, bọn họ thậm chí không tiếp tục phát ra âm thanh, chỉ là chờ đợi xem chúng ta.

Hoàng đế sắp điên, dường như không hiểu vì sao ta lại nói những câu tìm đường chết, mà không phải cầu xin tha thứ.

Hoàng đế mất thấy bộ dáng hơi điên của ta, lập tức dõng dục: “Giết nghịch tặc đó!” Tay hấn chỉ phương hướng, chính là bóng dáng Sẹo ca cùng Giáo chủ đang lượn lên nhảy xuống.

Hừ! Lão Thất Phu!

“Súc sinh, ngươi sẽ không sợ ta tiết lộ ngươi mỗi ngày giam giữ ta làm chuyện buồn nôn sao! Sẽ không sợ ta nói cho người trong thiên hạ biết tại sao ngươi đón ta hồi cung sao? Cũng chỉ bởi vì diện mạo ta cùng mẫu thân tương tự, ngươi đón ta hồi cung cũng bất quá coi ta như thể thân của mẫu thân, làm thể thân cũng chưa nói, ngươi ngàn không thay vạn không đổi làm ra chuyện ghê tởm đó với ta, còn làm đi làm lại hai ba lần! Lão nương chính là chết cũng muốn vạch trần bộ mặt thật ghê tởm của ngươi!”

Toàn bộ dân chúng đều lộ ra nét mặt nhiều suy nghĩ, cũng đã bị đùa giỡn đến hòng, thấy vẻ mặt hoàng đế như vậy là không che giấu thêm nữa.

Hoàng đế ồn ào phi thân tới, hình như giận đến thật muốn mạng của ta rồi, ta lập tức chuẩn bị kỹ càng!

Ai biết số bốn đột nhiên phân tâm tới kéo ta ra, hấn ngược lại bị số năm một chưởng đánh vào trên lưng, phun ta một gương mặt máu.

Ta cứng rắn nhìn hấn, đáng vẻ tuyệt không cảm động.

Giáo chủ thấy thế, rống lớn tới đây: “Nữ nhân, ngươi muốn chết, không đơn giản như vậy!” Hấn nói xong, thế nhưng hướng Hoàng đế đánh sang. Sẹo ca thấy không có chuyện của hấn nữa, lập tức chạy trở lại.

Số năm thấy mình đã thương số bốn liền điên rồi, chung quanh đánh người lung tung, hoàn toàn trở thành đại loạn đấu. Mà ta, cho dù thân ở trung tâm loạn đấu, cũng không tổn hại chút nào.

Luôn có một nam nhân M như vậy, vẫn bảo vệ nữ nhân xấu xa ta đây.

Thành thật mà nói, chuyện này rất ngoài dự liệu của ta.

Quả nhiên, những nam nhân này có thể lệch ra thành ra như vậy, đều là lỗi của tác giả!

Khi bọn hấn làm loạn, một cái tay đột nhiên từ phía sau ta đưa qua kéo ta đi, Lục Trúc cơ trí ôm lấy eo ta, A Tam cơ trí ôm lấy cổ Lục Trúc, bốn người chúng ta liền thành một đường!

Nam Cung Hấn không ngờ Lục Trúc cùng A Tam sẽ biểu hiện ngu ngốc như vậy, kéo một người còn kéo động được, kéo ba người liền kéo bất động, hấn chỉ hảo tiếc nuốt xuống tay ra.

Xem ra, mới vừa rồi hấn là lấy đầu óc quả dư thông minh của hấn suy tư sách lược. Len lén xuất hiện, thời điểm những người đó loạn động bắt ta đi.

Nam Cung Hấn không có võ công, hấn vừa buông tay ta liền phát chân đạp xuống ‘con trai’ hấn.

Lục Trúc vội vàng buông ta ra cũng đập xuống ‘con trai’ hấn.

Nam Cung Hàn đau tím mặt, lộ ra vẻ mặt không đếm xỉa đếm.

“Ngươi lừa gạt ta thời gian dài, muốn chết không đơn giản như vậy, ta cũng sẽ không để cho ngươi.” Hấn vừa mới nói được nửa câu, đột nhiên liền mở lớn mắt.

Sau khi ta đập hấn xong, dùng sức quá mạnh liền chân trái dẫm lên chân phải, bẹp lấy mặt ngã chết.

Không sai, thân thể ta đã chết.

Ta vốn muốn oanh oanh liệt liệt bị giết chết, không ngờ ta sẽ mặt hướng xuống đất một ngã, còn chưa cảm thấy đau, hồn phách liền thoát ra.

Nam Cung Hàn điên rồi! Ta tung bay ở giữa không trung, nhìn hấn hét lớn một tiếng ôm lấy thi thể của ta vừa xem mạch vừa xem hô hấp xem đủ kiểu, cuối cùng nắm vai ta điên cuồng lay động.

Cảm giác hảo ngược.

Sau khi ta chết, tất cả mọi người ngừng lại, số bốn kích động nhất, hấn chạy đi giành thi thể, kêu to tên giả Nguyệt Nhi của ta, nói muốn thành thân gì đó. Hiện trường lộn xộn, tất cả đều dùng cái chết thể lương nhất tiết nuôi nhất của ta mà chấm hết.

Ta chết, không phải bị bất cứ người nào giết chết, cũng không thể để cho bất cứ người nào trong bọn họ được hả giận, ta ngã chết, không hề có diễm báo trước.

Tiếp đó, ta thấy được Lục Trúc vừa định khóc thút thít hôn mê bất tỉnh, A Tam bên cạnh nàng hôn mê bất tỉnh, Sẹo ca hôn mê bất tỉnh.

Ta có thể cảm thấy, bọn họ đã không còn ở nơi này rồi.

Ta cảm giác đột nhiên rất tịch mịch, cũng muốn rời đi.

Khi Giáo chủ và Hoàng đế phản ứng lại cũng muốn giành thân thể kia, bọn họ vì một cỗ thi thể đánh cho ngươi chết ta sống, ta sống ngươi chết. Khi bọn hấn điên cuồng cãi lộn, thi thể sống lại. Sau đó, tân Bách Lý Vô Sắc thật vất vả khôi phục thân người còn chưa kịp reo hò vì trốn được từ trong tay ác ma, liền nhìn thấy ánh mắt một đám quý súc nhìn nàng.

“Không..không được!!”

Nàng nhất định rất hối hận đã viết bộ tiểu thuyết này, ta cảm thấy được.

Ta không nhìn tiếp nữa, ý thức cũng hoàn toàn tiêu tán.

Tác giả có lời muốn nói: hết trọn bộ!

Tác giả đã bị đánh chết ==.

P/S: Vẫn còn phiên ngoại, chưa hết đâu nhé

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129

Lục Trúc Chờ thời điểm ta phản ứng kịp, tiểu thư nhà ta đã cực kỳ hoàn mỹ ngã trên mặt đất, ta vốn nghĩ đây đã là màn cuối cùng, ta ít nhất còn có một phần diễn quan trọng, ai biết ta liền như vậy hôn mê. Sau khi hôn mê, ta nhớ lại trí nhớ kiếp trước của ta, nhất thời đau lòng không biết nên như thế nào cho phải.

Dưới góc nhìn của ta, ta cực kỳ không cam lòng, phần diễn thật sự đặc biệt chưa đủ, nhưng suy nghĩ một chút tới hai nam nhân kia, đột nhiên lại cảm thấy rất an ủi.

Nam tử xấu xí trở nên xinh đẹp kia coi như chiếm đại tiện nghi, nếu không phải khi đó tiểu thư ngoài ta ra không còn bất kỳ người nào có thể làm chuyện khó khăn khảo nghiệm lương tâm cùng độ trung tâm, hạ độc gieo rắc chuyện không may cho Hoàng đế, mới sẽ không để cho hấn luôn ở bên cạnh tiểu thư.

Thật là không nghĩ không có cảm giác, vừa nghĩ liền đau lòng. Vậy mà, bây giờ ta muốn nhiều hơn nữa đều vô dụng, ta đã xa cách thân thể kia của ta. Ta bị cuốn vào thời không loạn lưu rồi, không biết còn bao lâu mới nhìn thấy tiểu thư, thật khiến người ta đau lòng đến không nhận được lệ rơi đầy mặt. Nghĩ đi nghĩ lại, ta nhớ tới tiểu thổ phi làm phản năm đó.

Phải ôm ấp bầu dục đầu thai tốt mới được, không biết hần nhớ tới ta chưa? Ôi, sớm biết cũng không khi dễ hần như vậy, hần sẽ để cho ta đầu thai chứ? Nguyên vọng của ta cũng không cao, ở sát vách tiểu thư là được. Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, làm nữ nhân rất nhiều phương diện đều rất thua thiệt, không bằng đi thương lượng đầu thai thành nam nhân?

Thời điểm suy nghĩ của ta càng ngày càng phức tạp, trong giật mình. Ta bị sinh ra rồi.

Không phải là ta sinh, mà là ta bị sinh ra rồi.

Đợi chút, có phải ít đi những bước có chút rất quan trọng hay không? Bầu dục chưa ôm còn chưa tính, đột nhiên bị sinh ra là tiết tấu gì? Nếu nói là đầu thai, có phải quá nhanh rồi hay không? Cầu xin đổi ngược lại!

Vậy mà, cho dù trong lòng ta gào thét thế nào, ta cũng không có cách nào trở về, mà chỉ có thể thỏa hiệp trở thành một em bé, cho dù ta không thể nào cao hứng, nhưng không cách nào phủ nhận, đời này ta quả sẽ thật sự rất hạnh phúc. Đầu tiên, nhà ta rất có tiền, hơn nữa ta còn là đứa con gái duy nhất.

Sau khi phát hiện không cách nào kháng cự bị sinh ra, ta bắt đầu mong đợi lớn lên, mặc dù ta còn chưa nhìn rõ lắm, tay chân mềm nhũn, nhưng có trí khôn của người trưởng thành. Thời gian lớn lên có lẽ trong mắt cha mẹ thoát nhìn vô cùng nhanh, nhưng trong mắt ta lại vô cùng chậm chạp, ta lấy một loại tư thái vô cùng chậm rãi, lớn lên đến bốn tuổi.

Lúc này ta đã ở trong tiểu thuyết một năm rồi, bởi vì ta biểu hiện không bình thường lắm, cha mẹ cho rằng ta là một đứa trẻ thiên tài, sớm một chút sẽ đưa ta tới tiểu học, ta cũng không trải qua nhà trẻ, nơi đó vừa nghe thì không phải là chỗ tốt, ta thật sự muốn được khen vì sự cơ trí của mình.

Ta sống ở năm 2014, một xã hội hiện đại, ta rất hài lòng với xã hội này, mặc dù hai năm mới sinh ra không quen lắm. Ta là người thích ứng trong mọi hoàn cảnh, trừ mỗi ngày mong đợi gặp được tiểu thư ở bên ngoài, mỗi ngày đều trôi qua cũng không tệ lắm. Bởi vì đại nhân thông minh, sau khi ta đến trường học rất nhức đầu, trí thông minh của đám con nít quá thấp, bọn họ thậm chí có thể vì một chuyện nhỏ khóc rống cả ngày, ta quả thật chịu đủ rồi.

Một buổi chiều trời trong nắng ấm, ta quyết định trốn lớp.

Ta đeo túi sách nhỏ của ta, một mình len lén rời khỏi trường học. Bởi vì hiện tại thân thể nhỏ nhỏ, lại rất linh hoạt, có trí khôn của người trưởng thành, ta chạy trốn rất thuận lợi.

Rất nhanh, ta liền nhảm chán đi tới trên đường cái. Vốn là đường cái bình thường không có gì lạ, nhưng ta gặp được khuôn mặt quen thuộc.

Dáng vẻ vẫn như cũ không có gì đặc sắc, da đen, mặc tây trang màu đen cầm cặp công văn, người đàn ông thành thực đứng ở bên cạnh nói chuyện với một người phụ nữ trong suốt.

Người phụ nữ mập mập trong suốt, liên tục cầu xin người đàn ông cái gì đó.

"Hiện tại các người câu sai hòng phách rồi, nếu ta báo cáo lên cấp trên nhất định sẽ chịu không nổi! Chỉ cần đáp ứng yêu cầu của ta, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn! Nguyên vọng của ta cũng không cao, chỉ cần rời khỏi xã hội hiện tại nông nổi lại tục tĩu này trở lại cổ đại, cũng không cần thân phận đặc biệt gì, làm công chúa hoàng hậu gì cũng được, tốt nhất là bị lạnh nhạt, dĩ nhiên, vì bồi thường ta, các người không thể để cho ta vừa đi sẽ chết, cho nên ta phải biết chun chút võ công, cũng không cần quá lợi hại, chỉ cần một người đánh thắng được ta liền được rồi."

Người phụ nữ lăm nhảm nói một đồng, lông mày người đàn ông cũng không nhúc nhích.

"Cho ta nhắc nhở nữ sĩ ngoại một cái." Sau khi người đàn ông nghe xong mới chậm rãi mở miệng: "Ta không phải Câu Hồn Sứ Giả, mà nữ sĩ ngoại, là lên mạng nhiều dẫn đến não tử vong, không phải là lỗi câu hồn phách của ta. Còn nữa, ngoại biết địa ngục hiện tại có bao nhiêu chật chội không? Loài người thành đoàn thành đoàn chết đi, ngoại cho rằng ai chú ý đến ngoại? Ngoại là người tình của Diêm Quân à? Xin lỗi, đối mặt với loại tình trạng này, vì không gia tăng áp lực cho Địa phủ, chúng ta bình thường sẽ áp dụng một loại thủ đoạn."

Người phụ nữ ngẩn ngơ, vừa định tức giận, hòng phách đột nhiên liền biến mất.

"Tiêu tán đi, người đàn bà dài dòng." Người đàn ông vô tình nói: "Người xếp hàng đầu thai đều không xếp hàng được, người nào rảnh rồi để ý tới ngoại." Hần nói xong, từ trong cặp công văn lấy ra một tài liệu gạch đi một cái tên không quan trọng.

Ta cảm thấy. Ta dường như gặp phải quá trình bạn cũ hành hung.

Ta đang do dự có muốn nhận biết nhau hay không, chỉ thấy hần quay đầu, hần nhìn thấy ta, hần nghiêm túc đi về phía ta, cúi đầu nhìn thân thể nhỏ nhỏ của ta. Thành thật mà nói, ta cũng không phải rất ưa thích góc độ như vậy, nhưng ta vẫn không thể không ngẩng lên nhìn hần.

"Xem ra ngoại đều thấy được."

Ta lập tức ra về cận thị rất nghiêm trọng.

Người đàn ông vươn tay, nâng cằm ta lên, xúc cảm lạnh lẽo.

"Vì để cho người đầu thai trước thời gian, tựa như mới vừa rồi, bốn năm trước ta khiến một hồn phách vĩnh viễn tiêu tán, cho nên. Chúng ta là cùng phạm tội."

Mẹ kiếp, thì ra ta đột nhiên bị sinh ra đều là hấn làm!

Tiếp đó hấn lại nói: "Ta đợi người bốn năm, kỳ phát triển của loài người thật là chậm chạp." Nói xong, hấn lại nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Đến thời kỳ thành thực để thưởng thức còn hai năm"

Bốn năm không thấy. Vị này. Có phải nơi nào đột biến rồi không hả?

"Người nhất định đang suy nghĩ mới bốn năm không gặp ta làm sao biến hóa lớn như vậy?"

Người đàn ông đột nhiên thu tay về, đôi tay ôm ngực: "Thật ra là năm trăm năm, ta trở về là năm trăm năm trước."

Khó trách biến thái, ta lập tức xoay người muốn đi, cổ áo lại bị kéo lại thế nào cũng không đi được.

"Tiểu thư nhà ta!" Ta ý đồ nói sang chuyện khác.

"Ừ, nàng mới vừa rồi lấy được một cơ hội đầu thai trước thời hạn." Một người bộ dạng đại BOSS nói như vậy.

Hấn không phải kiểu ta muốn, thời điểm ta tự hỏi, hấn ôm ta lên, chúng ta mặt đối mặt nhìn nhau, đột nhiên, hấn mở miệng nói: "Người có xem qua một bộ phim điện ảnh tên là Leon the Professional chưa?"

"Là cái gì?"

"Ừm, đó là một chuyện tình xưa lãng mạn, chứng minh tuổi tác cùng tình yêu không có quan hệ, mặc kệ là chênh lệch mấy chục năm hay là mấy trăm năm mấy ngàn năm, thật ra cũng không có khoảng cách gì."

"Người muốn nói gì."

"Không bằng chúng ta lãng mạn yêu đi?"

Mặc dù sớm biết A Tam có ý đồ với ta, mặc dù ta làm như không biết, nhưng người đời trước sao ngây ngô như vậy ngu xuẩn dễ dàng bị bắt nạt như vậy, cùng vị trước mặt này lại hoàn toàn khác nhau đến thế.

Phụ thân đại nhân cùng mẫu thân đại nhân.

Ở ngày bốn tuổi này.

Ta gặp một người bạn cũ.

Năm nay ta mới bốn tuổi, nhưng hấn đã tuổi không phân biệt.

Ta mới một mét trở lên, hấn đã 1m8.

Vậy mà, hấn theo đuổi ta, ta. Ngượng ngùng đồng ý. Đợi chút, ta cũng không có thật sự cao hứng, cảm thấy đơn độc lâu như vậy có thể có một người bạn trai nhưng cảm giác hưng phấn cũng không có, ta đơn thuần chỉ là vì tiểu thư nhà ta uất ức cầu toàn được không! Hấn là Phán quan.

Ta đang thấp thòm, đặt tay ở lòng bàn tay của hấn, sau đó. . . Hấn đột nhiên liền bị một dây xích đột nhiên xuất hiện trên mặt đất kéo xuống.

Thấy tình cảnh khoa học viễn tưởng như vậy người khác cũng không nhìn thấy chỉ có ta thấy, sau bốn năm ra đời, ta lần đầu tiên, bị sợ mà khóc. . . A Tam hấn, nhất định là bị bắt! Ta, người ta lần đầu tiên yêu thương liền kết cục chết trong mấy giây sao? Ta đau lòng bản thân bất lực trở về nhà, chật vật hơn mấy tháng, học cũng không vào, ta vô cùng lo lắng cho A Tam.

Ta cũng không phải loại phụ nữ không có đàn ông liền sống không nổi, huống chi chúng ta chỉ chính thức lui tới một giây mà thôi.

Rất nhanh, khi ta tính toán phần khởi lại, hàng xóm nhà ta sinh một đứa con nít. Mẹ rất vui mừng ôm ta đi nhìn đứa trẻ, đó là một bé trai đáng yêu xinh đẹp, ta đi sang hấn liền không nhúc nhích nhìn ta, cho dù ta hiểu rõ trẻ con vừa sinh tra nhìn không rõ lắm nhưng vẫn bị ánh mắt kia nhìn chăm chăm có chút hơi sợ.

Một năm sau, tiểu hài này chậm rãi trưởng thành, nỗ lực học tập nói chuyện. Câu đầu tiên hấn nói không phải kêu ba mẹ, mà là lần mò vách tường chạy đến trước mặt ta.

"Từ. Trước bày đường. Ta, lưng bên. Quan."

Ta: “.....”

“Chúng ta..... Cũng chưa đóng Vương Nhất nhật.....”

“Học được nói chuyện trở lại trước mặt của ta!”

Đây nhất định không phải mối tình đầu của ta! ! !

Thành thật mà nói ta rất bài xích chị em yêu nhau, một chút cũng không muốn kết giao cùng một tiểu thối quỷ nước miếng nước mũi loạn lưu. Quả nhiên, ta vẫn lấy tìm kiếm tiểu thư nhà ta làm mục đích duy nhất thôi. Chỉ là, A Tam cũng không phải là phán quan, phải lúc nào tiểu thư mới có thể đầu thai? Vừa nghĩ như thế, cảm giác ngược hơn rồi.....

Chỉ là, nhìn đứa trẻ nhỏ trước mặt, ta đột nhiên lại cảm thấy có chút an ủi, ừ, xem ra ta có thể khi dễ hán từ nhỏ đến lớn.

“Hừ hừ, cách thời gian thành thực để thưởng thức còn mười lăm năm”

Sau hơn mười năm, ta vẫn bị người bên cạnh đánh bại, hán lại trở về bộ dạng Phán Quan chết tiệt.

Mười mấy năm trước, hán bởi vì nhiều lần tiêu tán hồn phách người, cuối cùng bị bãi quan giành chỗ đầu thai. Nhưng địa ngục chật chội là sự thật, coi như hán làm chuyện xấu cũng coi là giảm bớt chút gánh nặng cho địa ngục vì vậy hán chỉ bị trừng phạt rất nhẹ, cho dù đầu thai cũng là gia thế thật tốt.

Vì vậy, chúng ta vẫn quyết định kết hôn ở cùng một chỗ.

Nhưng có một tâm sự ta thủy chung không bỏ được.

Tiểu thư nhà ta, rốt cuộc ở nơi nào.....

Một ngày chúng ta kết hôn kia, ta rốt cuộc gặp được tiểu thư nhà ta, ta nhìn thấy bộ dạng nàng được bao trong cái tã lộ ra cái mông trắng nõn, sưng sốt thật lâu. A Tam rất lịch sự lấy khăn tay ra, lau dưới mũi cho ta, sau đó tàn nhẫn cho ta xem máu mũi của mình.

Tiểu thư nhà ta rất xấu hổ, vẫn không chịu để cho ta nhìn thấy gương mặt non nớt của nàng, ta không thể làm gì khác hơn là bấm cái mông của nàng, thừa dịp nàng còn chưa có biện pháp nói chuyện. Lúc này ta mặc áo cưới, tàn nhẫn đoạt đi đứa bé trong ngực người phụ nữ đi ngang qua, nhất định ôm tiểu thư nhà ta chứng kiến khoảnh khắc ta kết hôn kia.

Hôn lễ tiến hành không phải rất thuận lợi, người phụ nữ đó trong sự kích động thể nhưng báo cảnh sát!

Cha xứ run rẩy hỏi ta có nguyện ý gả cho người đàn ông bên cạnh hay không, ta thậm chí khẩn thiết nhìn tiểu thư nhà ta nói nguyện ý. Mà người đàn ông bên cạnh ta cũng nói nguyện ý, sau khi hôn lễ kết thúc, cảnh sát đưa ta cùng chồng ta về đồn cảnh sát tra tấn.

Người phụ nữ thế nhưng tố cáo chúng ta, nàng có làm hay khonong!

Nàng thế nhưng kiện chúng ta giành con nàng, còn kiện chúng ta yêu thích trẻ con!

Tiểu thư nhà ta vốn chính là của nhà ta được không? Ta ôm tiểu thư nhà ta sống chết không chịu buông. Nếu không phải A Tam nhắc nhở ta người phụ nữ đi ngang qua ôm là tiểu thư nhà ta, ta còn không biết bỏ qua tiểu thư nhà ta bao lâu nữa. Đáng tiếc, cho dù là chấp nhất thế nào, chúng ta vẫn lựa chọn hòa giải.....

Có làm hay không, người phụ nữ sinh ra tiểu thư nhà ta thế nhưng có tiền hơn so với ta cùng chồng ta, chúng ta giành không tới, vì ăn cơm tù, ta không thể làm gì khác hơn là uất ức cầu toàn như vậy. Sau khi hòa giải, mỗi ngày ta đều tới nhà người phụ nữ kia, ý đồ vậy xem tiểu thư lớn lên, người phụ nữ kia bị huyền não phiền chết đi được, sau lại cứ nhiên kỳ tích đồng ý thỉnh cầu của ta mỗi ngày đến xem tiểu thư, có lẽ nàng bị ta cảm động.

Thật là vui mừng.

Về phần trong lòng tiểu thư nghĩ thế nào? Ta nghĩ nàng nhất định cũng rất cảm động. Mỗi lần nhìn thấy ta nàng đều vô cùng dùng sức dùng hai bàn tay nhỏ hôn mặt ta, có lẽ nàng ưa thích ta.

Ngày này, ta nhìn tiểu thư xong trở về nhà, đang định gọi điện thoại về hỏi A Tam làm cơm xong chưa, liền không ngờ phát hiện hán đổi tất cả chuông điện thoại của ta thành bài hát “Nghĩ quá nhiều” của một nam ca sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Nam chính X nữ chính

Ta sớm đã quên rất nhiều chuyện kiếp trước, cho dù đột nhiên nhớ tới, vậy cũng chỉ là nhiều hơn một đoạn trí nhớ mà thôi. Ta không phải người lúc trước, mà nàng cũng không còn là nàng ngày trước.

Mặc dù lấy văn nghệ như vậy làm lời mở đầu, trên thực tế ta cũng không phải một người có bao nhiêu văn nghệ. Sau khi đột nhiên ngắt đi, ta hồi tưởng lại kiếp trước của mình, trí nhớ tuổi trẻ một cái chớp mắt khiến cho ta cảm thấy bị thương bội phần, những điều đã trải qua là cỡ nào thanh tân văn nghệ, là cỡ nào thanh xuân đau đớn, là cỡ nào làm cho người ta bị thương nghịch lưu thành sông. Dĩ nhiên, hiện tại ta cũng không phải đang chiêm chọc thanh niên tác giả có lớn không có khôn một đời phóng đảng không kèm chế được yêu thích văn nghệ.

Trên thực tế, kiếp trước của ta cho ta một cảm xúc như vậy.

Nhưng trong hiện thực, trừ quá trình bên ngoài, kết cục đã đi về phía tìm kiếm cái lạ rồi. Bất quá, ta cũng muốn cảm tạ cái tìm kiếm cái lạ đó. Nếu như không phải mình kiếp trước phạm vào một lần ngu ngốc ăn tro cốt của chính vợ mình, ta cũng sẽ không gặp lại vợ của mình lần nữa. Thành thật mà nói, ta rất khó khăn hình dung nàng là người như thế nào, giống như nàng cũng tuyệt đối rất khó hình dung ta là dạng người gì.

Chúng ta quả thực là trời sinh một đôi, không thể xứng hơn.

Kiếp trước của chúng ta xảy ra rất nhiều việc, hai người chúng ta cũng phạm vào rất nhiều lần ngu xuẩn, kết quả dẫn đến chia lìa. Thật ra hiện tại ta đã không thể cảm nhận được tâm tình của mình lúc đó như thế nào nữa, chỉ cảm thấy đang xem một đoạn phim điện ảnh xa lạ lại quen thuộc. Những điều ta đã từng trải qua, đối với ta mà nói đã trở thành một đoạn phim cũ, không thể tạo thành ảnh hưởng gì với ta.

Tuy nói đoạn trí nhớ kia đã trở thành quá khứ, nhưng rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên kia dường như lại ở sâu trong linh hồn.

Đời trước một cái nhìn trúng người, đời này cũng lạ lùng một cái nhìn trúng lần nữa.

Được rồi, không tiếp tục nói lời vô nghĩa nữa, bây giờ bắt đầu tiến vào chủ đề chính.

Trong thế giới trong sách, sau khi vợ ta tự mình ngã chết, ta liền hôn mê bất tỉnh. Không lâu sau, ta liền nhớ lại chuyện kiếp trước, một đoạn thời gian bình tĩnh nhẹ nhàng không tính là ngắn, ta rốt cuộc gặp được người nam nhân kia. Mặc dù không từng trực tiếp đối mặt, ta cũng hiểu được thân phận của hắn.

Hắn đã từng là tình địch của ta, cưới nữ tử yêu thích ta.

Đúng, từ đầu đến cuối ta đều cảm thấy nàng yêu thích ta, tạm thời lời đầu tiên tự tin ưỡn ngực.

Sau khi người nam nhân kia đã trải qua nhiều chuyện như vậy, đột nhiên thiện tâm đại phát, hắn đem cơ hội đầu thai của mình tặng cho ta, hơn nữa còn cho ta ngọc bài có quý lực của hắn. Vì vậy cứ như thế, một năm ta ra đời kia liền một lần lên trang đầu, bởi vì ta cảm ngọc thô mà ra đời, quả thật không thể khí phách hơn.

Tuy nhiên ta không quen với xã hội hiện đại này, vài năm sau cũng thông qua mới cha mẹ dần dần hiểu rõ.

Mặc dù ta là trẻ sơ sinh, nhưng lại có trí nhớ của kiếp trước, có thể tin tưởng đời này của ta tuyệt đối không đơn giản, đầu tiên, ta tuyệt đối là thiên tài sớm thông minh, vậy mà, sự thông minh của ta cũng không biểu hiện trên phương diện học tập. Ta vẫn theo từng bước đi nhà trẻ, rồi lên tiểu học.

Mặc dù cùng những đứa nhỏ cùng đến trường là chuyện rất quý dị, nhưng ta cũng không thể biểu hiện quá đặc biệt, chủ yếu nhất là, ta một mực chờ đợi vợ của ta. Ta cảm thấy được nàng rất có thể đang ở bên cạnh ta, vì vậy ta vô cùng chú ý những cô gái nhỏ bên cạnh mình, nhưng ngọc trên người ta vẫn không có nóng và sáng lên.

Không sai, ngọc người nọ cho ta rất đặc biệt, chỉ cần vợ ta tới gần ta, sẽ nóng và sáng lên.

Dù sao đã qua nhiều năm như vậy, ân oán giữa chúng ta chắc hẳn cũng đã trở thành quá khứ, có lẽ hắn sẽ không lừa ta. Ta cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận sau khi trở thành đứa trẻ trí thông minh của ta liền thấp như vậy, quyết không.

Ta nhu thuận như vậy trưởng thành đến 10 tuổi, ‘trưởng bối’ mỗi nhìn thấy ta không một chút than thở ta thông minh cùng nghe lời. Cũng không ồn ào cái gì, một chút tính khí cũng không có, hiểu chuyện đến không giống như đứa trẻ.

Một ngày kia, ta vẫn như cũ nhu thuận sống, nắm ngọc trong tay đi tản bộ chung quanh nhà, hi vọng đem vợ đi bộ ra ngoài. Thành thật mà nói, coi như đợi mười năm, ta cũng không đặc biệt gấp gáp, trong lòng ta vẫn rất tự tin, vợ ta nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh ta, chúng ta đã ước định cẩn thận rồi.

Bây giờ đã được nghỉ hè, cho dù không đến trường học ta cũng muốn cố chấp tìm kiếm.

Hôm nay ta dậy rất sớm, ăn xong điểm tâm liền ra khỏi cửa, nói với ba mẹ một tiếng muốn đi chạy bộ, dưới ánh mắt tràn đầy quan tâm của bọn họ rời nhà. Ta đã thật lâu không hưởng thụ một gia đình ấm áp như vậy, ta bày tỏ ta rất hài lòng, sau khi trải qua đau khổ có thể nhìn thấy cầu vồng.

Ta co chân chạy, đột nhiên cảm thấy đồ trong túi phát nhiệt, ta nhất thời kích động, nhìn xung quanh. Rất nhanh, ta liền thấy một bóng đen chạy về phía ta, bóng đen kia càng ngày càng gần, bước chân tuyệt đẹp, tứ chi có lực.

Ta có chút run rẩy lấy vật đang phát sáng ra, cả người đều có chút không tốt nhìn con chó ngu xuẩn hình như có chút thừa dinh dưỡng trước mặt.

Mẹ kiếp, đáng đáp ngu xuẩn như thế nhất định không phải là vợ thông minh tuyệt đỉnh của ta.

Con chó kia sủa ba tiếng, cao đến cảm ta đang hai mắt lấp lánh nhìn ta, nó lãnh diễm mà cao quý giờ lên móng sau của mình, làm ra động tác muốn đi tiểu một chút mất hồn. Thấy loại hình ảnh này ta đây nhất thời có kích động giết chết nó rồi đầu thai một lần nữa. A, nó lại là công đây!

Miệng ta run rẩy, đột nhiên không biết nên đem chữ vợ nói ra khỏi miệng như thế nào.

Nó đi tiểu một chút trên đường lớn rồi. Vợ ta không thể nào không có gia giáo như vậy, ta giùng giàng, run rẩy vươn tay muốn sờ đầu nó một cái. Thời điểm ta đang vươn tay, kỳ tích xảy ra, một đứa trẻ đầu tròn diện a diện mới học đi nửa bò tới, đem bình sữa của nàng ném đến bên chân ta.

Mặc dù đầu tròn, nhưng ta biết đây là một bé gái.

Đây nhất định là vợ của ta! Nhỏ như vậy mà cũng làm có thể chính xác ném chén cơm của mình tới cạnh chân ta, quả thật không thể lợi hại hơn không thể cao cấp hơn khi phách hon, đúng là vợ ta. Ta lộ ra nét mặt kích động không thôi bước nhanh tới, đang muốn ôm vợ trong tạo hình sắc bén này một cái, đột nhiên một thiếu phụ tạo hình trẻ tuổi bất chợt chạy tới đây, hơn nữa vợ ôm ta vào trong ngực nhào nấn đủ kiểu.

“A ~ tiểu thư đáng thương của ta.” Nàng dùng điệu vịnh than [1] nói.

[1]: làn điệu dân ca trữ tình

Mẹ kiếp, nha hoàn áp chế này làm sao cũng ở đây! ! ! Ta thế nhưng ra sân muộn hơn so với nàng, quả thực không khoa học, chẳng lẽ ta không phải nam chính trong truyền thuyết sao, tác giả đừng ngược ta như vậy chứ! Cho dù ta không lãnh khốc cuồng bá như nam chính bình thường nhưng không thể thay đổi lần ta là nam chính sự thực.

Đợi chút, ta thật sự là nam chính sao!

Tác giả dường như cũng chưa từng thừa nhận ta là nam chính!

Ta lộ ra vẻ mặt bị sấm sét đánh giữa trời quang, sững sờ bất động đứng nguyên tại chỗ.

Tiếp đó, ta liếc mắt một cái nhìn chiều cao của nha hoàn đáng ghét chuyên áp chế ta kia, đột nhiên liền ngừng lại lời muốn nói.

Ta thấy ta cũng thương vợ, gương mặt nhỏ đáng thương của cô ấy đã ghen đỏ. Mặc dù đưa chân tay mập mạp liều mạng đẩy thiếu phụ kia ra, thiếu phụ kia cũng là chết sống không buông tay, thẳng đến khi vợ ta đành cam chịu, nàng mới liều mạng hôn vợ của ta vài cái, dặt theo con chó ngu xuẩn ôm vợ ta rồi đi.

Đó là vợ của ta.

Là vợ của ta.

Vợ của ta.

Vợ ta.

Vợ ta.

Đó là nữ chính kiêm vợ của ta! Chúng ta là nam nữ chính tuyệt phối, như vậy phân diễn tuyệt đối có chỗ nào không đúng!

Ta len lén đi theo đằng sau các nàng, họ hình như cũng không phát hiện, rất nhanh, ta liền theo tới cửa. Tiếp đó ta khiếp sợ phát hiện chúng ta thế nhưng ở cùng một chung cư! Chúng ta thế nhưng ở gần như vậy lại một lần cũng chưa từng gặp mặt còn chưa tính, tại sao con chó ngu xuẩn kia sau khi bị lôi đi, ta cách vợ gần như vậy, ngọc trong tay ta một chút phản ứng cũng không có.

Trong chớp nhoáng này, ta nghĩ ta biết chuyện gì xảy ra.

Thì ra. Lời nói của tình địch thật sự không thể tin.

Mẹ, kiếp!

Thời điểm họ đang muốn vào nhà, vợ ta bị ôm vào trong ngực đột nhiên khó khăn nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa nhìn đã yêu thương lệ quang nhẹ nhàng nhìn ta một cái, ta nhất thời kích động tiến lên một bước. Ta nghĩ nàng nhất định là nhận ra ta tới đây, không hổ là vợ của ta. Ta lắc đầu, lấy một bộ anh tuấn đi lên trước.

Tiếp đó, ta một mối khó khăn giờ lên chân, thuận tiện nhìn vách tường dưới chân một chút.

Ta, quả nhiên. Không phải nam chính à.

“Ta. X người là ngu xuẩn sao? Khi đầu thai cuống rốn thay cho não rồi sao!” Đột nhiên một giọng nam lạnh lùng xõng ra, ta cực kỳ bình tĩnh quay đầu, thấy được bắp đùi người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Mặc dù toàn thân hấn mặc tây trang lãnh khốc rất vai nam chính, vóc người coi là cao lớn nhưng vừa nhìn cũng không có sự anh tuấn tiêu sái trong tương lai của ta.

Người đàn ông đột nhiên xuất hiện, đẩy mắt kính bình tĩnh tiếp tục mở miệng: “Thật xin lỗi, chưa trải qua sự đồng ý của người đã phiên dịch nguyên thoại của tiểu thư, dù sao dây thanh đới của tiểu thư còn chưa phát triển hoàn toàn.”

Đây là nguyên thoại của người đi?

Ta ho nhẹ một tiếng, lãnh khốc làm như không nghe được lời của người đàn ông này, mà là nhìn về phía đứa con nít đầu trọc một bộ căn bản không muốn liếc thêm ta một cái nào nữa. Ta thâm tình khẩn thiết nhìn đứa trẻ: “Vợ, ta vượt qua thời gian lâu như vậy, rốt cuộc lại tìm được người.”

Lời này của ta mới nói xong, một tiếng kêu sợ hãi lại đột nhiên xuất hiện. Đó là một người phụ nữ đầy ắp tiếng kêu kinh sợ, lại không phải tiếng kêu của nha hoàn áp chế đó.

Tiếng kêu sợ hãi đi qua, một thiếu phụ khuôn mặt xinh đẹp trẻ tuổi cầm cây chổi xuất hiện, nàng chột đoạt lấy đứa trẻ cẩn thận ôm vào trong ngực, vừa nhìn chính là ruột thịt. Sau đó, nàng hung thần ác sát nhìn ba người chúng ta, mắt từ từ biến đỏ, quả thực là phát điên kỹ.

“Con gái đáng thương của ta, chẳng lẽ trời sinh liền có năng lực hấp dẫn biến thái sao!”

“Ba!” Một bàn tay nhỏ bé mập mạp vỗ lên mặt người phụ nữ.

A không được, cho dù có được trí nhớ đời trước cũng không thể tùy tiện đánh mẹ a vợ!

Nhưng thiếu phụ một chút cảm giác cũng không có, ngược lại hôn nhẹ bàn tay nhỏ bé mập mạp kia: “Đứa nhỏ đáng thương của ta.”

Trẻ nhỏ đột nhiên nghiêng đầu, ánh mắt trở nên hết sức sắc bén mà có sát khí. Chúng ta nghênh đón sát khí khó khăn tiến lên, một người cũng không chịu rời đi dưới loại sát khí này, cho đến khi nam chủ nhân của nhà này trở lại, lấy khẩu súng uy hiếp ba chúng ta rút đi.

Cha đời này của vợ ta lại là cảnh quan đeo súng, chúng ta không bị bắt giam lại quả thật chính là kỳ tích. Chỉ là, ta sẽ không bởi vì loại chuyện nhỏ này đau khổ lùi bước.

Mặc dù ba người chúng ta rời đi, nhưng ngày thứ hai lại thông minh lựa chọn thời gian nam chủ nhân đi làm mà xuất hiện, mặc dù nam nhân mời người bảo vệ nhưng lại thế nào cũng đánh không lại nha hoàn áp chế đó. Đứng thấy đó là một nha hoàn áp chế, nói đến đánh nhau còn thật sự lợi hại. Dưới uy quyền kia, ta cùng vợ mẹ mỗi lần chỉ có thể miễn cưỡng để vợ cho nàng ôm, sau đó cách không đưa tình.

Loại tình trạng hồng bét này, kéo dài đến lúc vợ ba tuổi.

Lúc này nàng đã có thể lưu loát nói chuyện, hơn nữa trải qua yên lặng tu luyện nói chuyện còn rất chuẩn mực.

Khi đó nàng nói với nha hoàn vẫn rất thương yêu như vậy: “Gần thêm nữa ta liền để cho người chết.”

Nàng nói với người đàn ông lạnh lùng luôn bảo vệ nha hoàn áp chế như vậy: “Khi ta kêu vô lễ làm sao người không phiên dịch?”

Người đàn ông lạnh lùng phản kích, hấn thế nhưng phản kích: “Đó là đang giúp người đi tiểu.”

Tiếp đó vợ ta dùng ánh mắt dịu dàng nhìn người đã từng là nha hoàn của mình: “Để hấn chết.”

Tiếp theo nha hoàn áp chế này kéo người đàn ông của mình ra ngoài cuồng đánh một trận.

Sau đó nàng quay đầu nhìn ta, ta dịu dàng bế nàng trong ngực. Bàn tay nhỏ bé của nàng kéo ngón cái của ta: “Sự cố gắng thời gian này của người ta đã thấy được, cho nên ta quyết định về sau kết hôn với người.”

Đây là một thời khắc hạnh phúc, ta nghĩ.

Tiếp đó nàng lại nói: “Ta không biết người đầu thai một lần lại mất đi vật quan trọng như sự thông minh kiếp trước, đây đều là lỗi của ta. Mặc dù A Tam giải thích với ta đây đều là bởi vì người lần nữa đầu thai đại não rút lại, nhưng cũng thoát không khỏi liên quan đến ta.” Nàng nói xong, còn thờ dài một hơi.

Ta nghe xong có điểm kích động, đây là đang biến tướng giấu cột trí thông minh của ta sao? ? Coi như biến thành đứa trẻ, ta cũng là một nam tử hán, là nam tử hán liền không cách nào nhịn được chuyện như vậy.

Ta nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, lớn tiếng nói: “Chẳng lẽ không phải bởi vì yêu sao! Chẳng lẽ người cũng không yêu ta sao!”

Đây là, câu chuyện tình yêu ly kỳ của một người mười ba tuổi cùng một đứa trẻ ba tuổi.

Một giây kế tiếp, một đầu súng chạm vào miệng của ta, nhạc phụ tương lai của ta không biết từ lúc nào mang theo nhạc mẫu xuất hiện, hấn thậm chí rất tức giận bỏ súng vào trong miệng của ta. Ta cảm thấy có chút nguy hiểm, nhưng ánh mắt nhạc phụ càng thêm nguy hiểm.

“Tiểu tử, làm xong giấc mộng đi tìm chết sao!”

Ừ, mới vừa rồi ta không nên nói lớn tiếng như vậy, ta tỏ vẻ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Nữ chính – Vương Tiểu Hoa

Thân là nhân vật chính lại đầu thai trễ như thế thật là vô cùng không nên.

Đầu thai muộn coi như xong, chẳng lẽ bởi vì lúc trước vẫn khi dễ nha hoàn nên bị báo ứng a, đầu thai một cuộc lại bị khi dễ lại gây xéo lại. Được rồi, có lẽ đây đối với nha hoàn dân này của ta mà nói căn bản không tính là khi dễ, dù sao nàng mang theo đầy ngập tình yêu.

Mặc dù thời gian đầu thai rất muộn, ta lại cái gì cũng biết, bởi vì ta nhìn bọn họ lớn lên, thật ra ta cũng không muốn đầu thai muộn như thế, ta rời khỏi thế giới kia không phải vì cuộc sống mới sao? Nhưng trước khi có cuộc sống mới, ta còn làm một chút chuyện không quá tốt, ví dụ như dùng trạng thái linh thể quấy rầy người kia.

Kỳ thực, cho dù ta không quấy rầy người kia, người kia cũng có chút vấn đề tinh thần.

Mặc dù qua một đoạn thời gian rất dài sau đó người kia cũng may mắn trở lại thế giới hiện thực, nhưng ta biết nàng bị rất nhiều hành hạ, chỗ đó bị ta làm cho lung tung lộn xộn như vậy, nàng muốn trở lại, phải bị dày vò đến chết đi sống lại nhiều lần. Sau khi nàng trở lại, trạng thái tinh thần vô cùng không tốt, hiện tại cũng sẽ không nữa ảo tưởng đại thúc đối diện ly hôn cùng lão bà để đến với nàng nữa.

Xem ra nàng bị các nam nhân trong chuyện xưa nàng tự tay viết hành hạ không nhẹ, dường như bị chứng sợ giống đực vô cùng nghiêm trọng, ngay cả cha ruột cũng sợ, một mình trốn trong phòng, xem ra vô cùng đáng thương. Trong miệng trừ nói không cần cũng sẽ không nói gì khác, trốn tránh mọi người, thấy em gái xinh đẹp còn có thể bị sợ hãi kêu lên.

Vốn nhìn nàng xui xẻo như vậy, bị ngược đãi thành ra như vậy, ta cũng không cần đặc biệt làm gì nữa, ta chỉ là đơn thuần đi đến trước mặt nàng, hiện hình.

Dẫu gì ta cũng dùng trạng thái linh hồn sống lâu như vậy, nam nhân kia có quý lực không có đạo lý liền cứu ta ra ngoài, kỳ thực ta có thể hiện hình trong thời gian ngắn ngủi. Ta sớm đã quên tướng mạo trước kia của mình, coi như khôi phục trí nhớ cũng không biến trở về bộ dáng lúc trước, mà cố định bộ dạng Vương Tiểu Hoa. Ta với dáng vẻ này vừa xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng sợ hãi kêu lên đâm vào tường, tự nguyện đưa mình vào viện.

Chuyện này chấm dứt, ta không có hứng thú biết nàng bị đối đãi thế nào, thấy nàng trôi qua không tốt, ta liền tàn khóc cao hứng.

Tiếp đó, ta vốn tính toán vui mừng đi đầu thai, kết quả lại không ngờ phát hiện mười nam nhân trong tiểu thuyết lại cũng tồn tại ở thế giới này, mặc dù tính tình bất đồng, nhưng khuôn mặt là có thực, hơn nữa còn là danh nhân, khó trách sẽ bị tác giả YY như thế. Thấy bọn họ, ta nhất thời lại tạm hoãn thời gian đầu thai, ý vào mình không phải là người, hù dọa từng người một.

Ta vốn cho rằng bọn họ không biết ta là ai, ai biết phản ứng của bọn họ cũng rất kịch liệt, xem ra bọn họ lấy đầu óc của người thường nhớ lại chuyện xưa trong tiểu thuyết. Bởi vì là người bình thường, cho nên tính tình bọn họ cũng bất đồng, vì vậy ta một lần hành động ngắn ngủi đưa toàn bộ vào bệnh viện tâm thần.

Sau này ta mới biết, bọn họ là bởi vì nằm mơ thấy chuyện ở thế giới kia, lại gặp được mặt của ta mới có thể rối loạn thần kinh một chút. Bất đồng với trong tiểu thuyết, thân là người bình thường, bọn họ bị đã kích cùng bị tổn thương rất lớn, cả người đều không tốt thời gian dài.

Ác liệt cấp cho những người này đau đớn khó có thể văn hồi, thời gian rất lâu không cách nào xóa đi tổn thương, ta rút cuộc an tâm đi đầu thai.

Có lẽ bởi vì quá tìm đường chết, kết cục của ta cũng không quá tốt đẹp.

Bởi vì ý xấu nhất thời của ta, kết quả chậm thời gian rất lâu mới đầu thai, mà sau khi khôi phục trí nhớ kiếp trước, nha hoàn nhà ta đã muốn kết hôn, quả thật muốn chết.

Nàng kết hôn còn chưa tính, còn muốn ôm ta đi kết hôn. Đây rốt cuộc là nàng kết hôn hay là ta kết hôn? Được rồi, mặc dù hỗn loạn thời gian rất lâu, hôn lễ cuối cùng vẫn hoàn thành thuận lợi.

Khi đó ta còn rất nhỏ, mắt đều nhìn không rõ lắm, cứ như vậy mơ hồ bị nha hoàn đáng chết kia trái bóp phải nặn.

Thời điểm lớn một chút, ta có thể thấy rõ ràng thế giới này rồi, vậy mà ta vẫn sống rất khổ sở.

Sớm biết liền đầu thai sớm một chút.

Mỗi ngày bị người đàn ông kia xi tề xi gị đó, quả thật khiến cho cuộc sống của ta lâm vào tai vạ chưa từng có. Đó là một người đàn ông ác liệt, nhưng nha hoàn nhà ta không nhìn ra, không nhìn ra hẳn là cố ý hành hạ ta vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ. Chỉ cần nha hoàn nhà ta vừa vuốt ve ta, hẳn liền đem ta đi tiêu, quả thật không thể ác liệt hơn, thái độ hết lần này đến lần khác còn ra vẻ ôn hòa.

A, đừng tưởng rằng như vậy ta liền không đòi phò được người.

Trước khi chính thức lớn lên, ta yên lặng nhẫn nại, Thời điểm ta yên lặng nhẫn nại, tên con trai ngu xuẩn đó rốt cuộc xuất hiện.

Bây giờ hẳn là một bé trai trắng trẻo mập mập, trong nháy mắt nhìn thấy hẳn kia, ta quả quyết bỏ qua tính toán để cho hắn cứu vớt ta.

Ta đầu thai muộn đáng đáp nhỏ coi như xong, ngay cả tên con trai ngu xuẩn này cũng một bộ lúc đầu thai quên mang theo trí thông minh, chúng ta quả thực là một đôi bi kịch nhất. Chúng ta tuyệt đối không phải là loại nhân vật nam nữ chính nghịch thiên! phongvod inh.wordpress.com

Trong bi kịch này, ta yên lặng lớn lên, cho đến khi có thể nói chuyện, đầu tiên ta liền thu thập nha hoàn nhà ta, sau đó để cho nha hoàn nhà ta thu thập tên đàn ông của nha hoàn, đừng tưởng rằng hắn giả bộ như vậy ta liền không biết hẳn là A Tam, quả thật ác liệt. Tiếp đó, ta bày tỏ coi như tên con trai ngu xuẩn kia quên mang trí thông minh đầu thai, ta cũng sẽ không ghét bỏ hắn.

Chúng ta trải qua quá nhiều, ta hiểu rõ hẳn, không phải không mang trí thông minh sao? Một người đàn ông chẳng lẽ ta còn không nuôi nổi sao?

Mang theo ý nghĩ như vậy, ta vừa cung chiêu Sẹo ca đời này phóng đảng không kèm chế được thông minh thấp, vừa từ từ lớn lên. Bởi vì đã trải qua quá nhiều chuyện, dẫn đến cá tính của ta rất là không bình thường. Tên con trai ngu xuẩn kia khi còn bé trắng trẻo mập mập, vừa nhìn liền biết được nuôi rất tốt, dẫn đến người khác cho dù coi hắn như đứa trẻ biến thái, cũng không ngược đãi hắn được.

Trừ đời này ta có một người cha không đáng tin cậy, sau khi ta có thể nghe hiểu lời hắn nói, mỗi lần đi công tác hắn đều nói đến vũ trụ đánh quái vật, còn một bộ có quan hệ đồng sự với Ultra-man. Trong mắt hắn, sự tồn tại của tên con trai ngu xuẩn nhà ta sẽ giống như quái thú. Tựa như vẫn cùng Ultra-man đối nghịch với quái thú, mặc dù tên con trai ngu xuẩn nhà ta vẫn bị dày vò, lại ngoan cường tồn tại chung quanh ta, chết sống đuổi không đi.

Dưới tình huống như thế, hắn lớn lên thành một người đàn ông thành thực, ta thành công lớn lên thành một tiểu cô nương 10 tuổi xinh đẹp.

Khi ta tốt nghiệp trung học thì hẳn đã đi làm, dù sao cũng lớn hơn ta mười tuổi. Thời gian dài bị đồng nghiệp của Ultra-man ức hiếp, người đàn ông lớn lên người trưởng thành hoàn toàn thoát khỏi hình tượng trắng mập khi còn bé. Bởi vì trải qua sự thao luyện của quân đội, da thịt thay đổi thô ráp không ít, màu da cũng trở thành màu đồng cổ cực kỳ khỏe mạnh.

Đồng thời, hắn còn tích cực rèn luyện cơ bụng sáu múi.

Bởi vì khi còn bé hẳn hỏi ta có thương hắn hay không, lúc đó ta cảm thấy đề tài này thông minh thấp mà không trả lời, hẳn liền thay đổi trở nên vô cùng cố gắng. Lúc này, tình hình gia đình của ta không tệ, cũng không phải là trung học bình thường, trên người đang mặc đồng phục học sinh. Đầu năm nay không giống như trước kia, đồng phục học sinh không còn là kiểu quần áo thể thao bảo thủ như ngày trước, mà là do học sinh tự tay thiết kế, vì vậy cũng rất có phong cách Nhật Hàn.

Ta mặc đồng phục đứng ở cửa trường học, thẳng trước ta đã đủ 18 tuổi, ta nghĩ chúng ta có thể đi lĩnh chứng rồi. Không biết vì sao, đời này của ta tương đối giống như đời trước, được theo đuổi nhiều, nhưng bởi vì gia đình cùng diện mạo đều vô cùng không tệ, ta lại thường thường mặt lạnh, không giải thích được liền trở thành bông hoa kiều ngạo cao quý.

Trong tiểu thuyết, ta chỉ là nhân vật nữ phụ bình thường như vậy.

Ta chờ không bao lâu, người đàn ông ngu xuẩn nhà ta liền đem y phục cột vào bên hông lộ ra cơ bắp xinh đẹp chạy chậm qua, sau khi hẳn tới còn chưa kịp nói chuyện, ta liền sờ soạng cơ bắp của hắn một phen, thô cứng, ta cau mày.

“Chuẩn bị một chút, kết hôn thôi.” Ta lãnh khốc nói.

Người đàn ông ngu xuẩn hình như bị kinh sợ đến chớp mắt mấy cái.

Hắn còn chưa kịp trả lời, một em gái thanh tú ăn mặc bụi bặm đột nhiên vọt tới, đụng phải trên người ta, lại ngã nhào trên mặt đất, sau khi một chuỗi động tác lưu loát hoàn thành, nàng phát ra tiếng kêu đau đớn yếu ớt.

Ta lập tức nhìn về phía em gái da trắng nõn thanh tú, theo cái ngã này, hơn nữa nàng vừa nhìn thì không phải là người có tiền, đây là tiết tấu của nữ chính.

Mới nghĩ như vậy, một người đàn ông thoát nhìn cao phú suất liền xuất hiện, hẳn đỡ cô bé lợ lem trên mặt đất dậy, căm tức nhìn ta.

Ta nhận ra người này là ai, bởi vì cha của ta, đồng nghiệp Ultra-man rất không thích người đàn ông ngu xuẩn nhà ta, vẫn muốn tìm cách chia rẽ chúng ta, người cao phú suất này chính là con trai của hắn, trong trường học tất cả mọi người cho rằng quan hệ của chúng ta là vị hôn phu thê, mặc dù ta chưa từng

thừa nhận. Nhưng cha ta rất tích cực thừa nhận, hẳn cho rằng ta cùng cao phú suất ở chung một chỗ, so cùng một biến thái cao phú suất đại thúc ở chung một chỗ có tiền đồ hơn nhiều.

Người đàn ông ngu xuẩn nhà ta cũng biết tới sự tồn tại của người nọ, nhưng hẳn cho rằng vật này cũng không phải đối thủ của hẳn, cho nên chưa bao giờ đề người này ở trong mắt.

Nhìn kịch tình vừa quen thuộc vừa xa lạ như thế, ta lộ ra nụ cười với người đàn ông ngu xuẩn một nụ cười chưa bao giờ có với bất kỳ người đàn ông nào.

“Tiết tấu tìm đường chết sao?” Ta nhẹ nhàng nói một câu, mặc dù hiện tại ta dường như rất có tiết tấu của nữ phụ, thế nhưng bây giờ đã không còn lưu hành bạch phú mỹ cùng cô bé lợ lem giành cao phú suất rồi, hiện tại bạch phú mỹ thường là nữ chính.

Ta đi tới bên cạnh chồng của ta, khoác lên tay của hẳn.

Ngày trước ta cho rằng không có tương lai, mới vẫn cự tuyệt Sẹo ca ngu xuẩn nhà ta, nhưng bây giờ không giống nhau, tương lai của chúng ta rất sáng lạn, vậy ta cần gì phải uất ức tình cảm của mình? Ai nói giữa chúng ta không có tình yêu chứ? Tình yêu có, chỉ là ta vẫn không thừa nhận thôi.

Người đàn ông ngu xuẩn nhà ta nhìn thấy ta đến gần hẳn, lộ ra một nụ cười mù mắt người.

Những năm gần đây, hẳn rút cuộc cũng thành công chiến thắng A Tam trở thành người đàn ông anh tuấn hơn, trừ phương diện thông minh vẫn có chút thất bại. Lúc này, hẳn càng thêm chiến thắng thời gian cùng tất cả, thu hoạch tình yêu.

“Ta về nhà lấy hộ khẩu.” Hẳn nói.

Ta gạt đầu, đột nhiên cảm thấy thân là chủ của một nhà, mình cũng chưa nói qua lời ân ái gì, suy nghĩ một chút, ngay trước mặt mọi người ta nói: “Giữa chúng ta có tình yêu!”

Người đàn ông ngu xuẩn vui vẻ hơn rồi, ôm lấy cái mông của ta, ôm ta giống như bế đứa bé lên, còn muốn tăng tiến độ để hai chân của ta vòng lên hông hẳn, biểu hiện sức eo cường hẳn cùng vóc người cao lớn của hẳn.

Quả thật ngu ngốc không cứu được, hết cách rồi, ngu xuẩn như vậy cũng là ta đây vài năm cung chiều.

Người đàn ông xuẩn nam hôm nay cao 1m9, mà ta đáng thương cao 1m6, lại nói, hẳn không làm như vậy chúng ta không có cách nào nhìn thẳng vào nhau.

Ta vỗ mặt hẳn một cái tát, đáng vẻ lạnh lùng: “Lần này coi như xong, lần sau đừng làm như vậy, nhanh, không đi lĩnh chứng người ta liền tan tã rồi, người có phải tuyệt không gấp gấp hay không?”

“Làm sao không gấp.” Người đàn ông ngu xuẩn mang theo nụ cười ngu ngốc ôm ta một đường liền chạy rồi, để lại cao phú suất cùng cô bé lợ lem đứng đón gió.

Không phải bọn họ cầm nhầm kịch bản, chỉ là, bạch phú mỹ ta đây đã làm nữ chính của người khác, không có thời gian cũng không còn công phu càng không có hứng thú làm cực phẩm nữ phụ. Hơn nữa, mặc dù ngoài mặt không tỏ vẻ gì, nhưng hai người đó không thể không nhìn ra mùi vị hạnh phúc của ta cùng người đàn ông ngu ngốc kia chứ.

Đúng, chúng ta yêu nhau, mặc dù có người cha không đáng tin cậy dùng thủ đoạn gây thơ phản đối, nhưng cũng sẽ không thật sự tạo thành bất cứ tổn thương nào đối với chúng ta.

Kết hôn, là kết cục tất nhiên, cũng là khởi đầu của thân phận nữ chính thực sự của ta.

Ra sân sớm muộn căn bản không quan trọng, quan trọng là, có một người đàn ông ta nguyện ý cung chiều, cũng có một người đàn ông cung chiều ta. Mặc dù rất buồn nôn, nhưng hạnh phúc không phải như vậy sao.

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: A Tam

Thân là người cơ hồ ra sân sớm nhất, ta lại cảm thấy mình từ đầu tới đuôi cũng không có cảm giác tồn tại gì, ta nghĩ, ta nhất định phải tòi chà chà một cái.

Ở kiếp trước, ta bắt hạnh trở thành tiểu đệ, tâm phúc của một sơn Đại Vương. Dĩ nhiên, lúc ấy ta cũng không có gì không cam lòng, mặc dù cảm giác tồn

tại vẫn rất yếu ớt. Yếu đến mức gặp được cô nương yêu thích, nhưng trong mắt cô nương kia chỉ có chủ tử của nàng, có lẽ, vấn đề không phải ở cảm giác tồn tại yếu ớt của ta.

Dĩ nhiên, một đời kia ta cũng chưa từng không thực sự vui vẻ, đó là một thời đại chiến loạn. Chủ nhân của cô nương ta thích có liên quan đến ta, có liên quan đến cha mẹ của chủ nhân kia, có liên quan đến lão đại sơn đại vương tìm đường chết của ta, đây là một chuyện xưa bi thương. Ngay lúc ấy ta cũng sẽ lòng đau như cắt, mỗi hồi nhớ tới đều không cam lòng, cho đến sau khi chết lẫn vào thành nhân viên công vụ.

Ta cảm thấy trời cao vẫn đối với ta thật tốt.

Bởi vì ràng buộc chủ tử mãnh liệt, sau khi ta lẫn vào thành nhân viên công vụ, ta quyết định tìm đám người thể lương chết thảm kia, kết quả không đợi ta tìm được bọn họ, lại phát hiện cô nương ta thích khi còn sống cùng đồng nghiệp của nàng đang đánh nhau người chết ta sống. Về đồng nghiệp này là một người như thế nào ta cũng không muốn nói tí mĩ, loại nữ nhân này hình dung nhiều một cái cũng sẽ bần mắt.

Thấy nữ nhân từng thích khi còn sống chết còn vui vẻ như thế, tìm ta ít nhiều nhảy hai cái.

Bây giờ không phải là trước kia, dù sao ta cũng làm quan, vì vậy ta nghĩ biện pháp giúp cô nương ta yêu thích vui vẻ. Nhưng ta không dự liệu được điều này cũng xảy ra ngoài ý muốn, để cho chúng ta ngoài ý chính là nữ nhân ta nhìn lâu đều không cam lòng kia, ta không phải nam nhân thích chấp nhận với nữ nhân, cũng không muốn làm gì với nữ nhân này, nhưng lúc đó tâm tình của ta lại vô cùng phức tạp mắng một câu thô tục với nữ nhân kia.

“Em gái nguoi!”

Của em gái dễ dàng sao? Của một em gái từ khi còn sống của đến sau khi chết dễ dàng sao?

Sau khi ngoài ý muốn, ta cùng cô nương ta thích mất đi trí nhớ của kiếp trước, cứ như vậy, ta sống đến hai mươi mấy tuổi, rốt cuộc lại nhìn thấy cô nương này một lần nữa. Nhưng bởi vì từng mất trí nhớ, vừa bắt đầu ta cũng không cảm thấy người này có gì đặc biệt, chẳng qua cảm thấy đoàn người của các nàng có một loại cảm giác đặc biệt.

Vì vậy, từ trực giác, ta đuổi theo các nàng.

Cùng nhau đi tới, ta mở mang kiến thức rất nhiều những chuyện ngày trước nghĩ cũng không nghĩ tới, sống chung một chỗ với các nàng thời gian dài ta đều có chút hối hận làm nam nhân. Nhưng cho dù sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy, ta cũng từ từ thức tỉnh lại tình cảm của ta đối với nha đầu kia. A, nam nhân cuồng đại không thay đổi giống như ta thật là không thấy nhiều.

Nha đầu kia nhà ta là một kẻ chậm chạp, chẳng qua ta tuyệt không gấp.

Chúng ta đại khái vì ngược đãi mấy nam nhân cực phẩm trong mắt của ta không giống như nam nhân mà bốn ba hơn một năm, khi ta cho rằng chuyện không sai biệt lắm muốn kết thúc, chúng ta sẽ trải qua một cuộc sống yên tĩnh, ta khôi phục nhớ, trước mấy ngày chúng ta rời khỏi thế giới kia.

Ta hiểu rõ đây là điềm báo thế giới này mau hỏng mất.

Ta cũng không nói với ai, ngay cả tiểu nha đầu lòng ta yêu ta cũng không nói, ta vô cùng bình tĩnh nghênh đón ngày rời đi đó. Ta nghĩ, ta nên là người có ý thức chuẩn bị nhất trong tất cả mọi người. Theo như sự phát triển của tiểu thuyết, loại người làm đại boss sau màn ta đây quả thật dư dả!

Sau khi rời khỏi thế giới kia, ta phát hiện bởi vì thời gian của hai cái thế giới khác nhau, vì vậy ta cũng không hề rời đi bao lâu, không tự tiện rời khỏi vị trí công tác rất tốt, sau khi trở lại ta như cũ là một nhân viên công vụ. Hiện tại, ta không phải hạ nhân, cũng không phải tiểu đệ tâm phúc của Sơn Đại Vương, làm quan, chính là không giống nhau.

Ta yên lặng chờ đợi, ta hiểu rõ mấy người khác đều sẽ bị bật khỏi thế giới kia.

Thời điểm ta bình tĩnh chờ thời, người đầu tiên bị bật ra ngoài khiến cho ta vô cùng kinh ngạc thêm vui mừng, tiểu nha hoàn nhà ta.

Ở thời đại này, có rất nhiều bệnh nhân, có một loại người sau khi chết bệnh còn nghiêm trọng hơn. Họ luôn cho rằng mình chết lắm, yêu cầu phía trên cho cơ hội xuyên không. Vốn nhân khẩu phía dưới đã đủ chật chội, người hiện đại chết càng ngày càng nhiều, không gian phía dưới cũng không phải tạo ra cho những người này. Diêm Vương Gia nói rồi, loại người này không cần cho làm người lại.

Bình thường, ta sẽ không cho những người này cơ hội đầu thai.

Hiện tại phía dưới có quá nhiều người chờ đầu thai, những người này đưa xuống cũng phải đại náo một cuộc, đã thấy nhiều tiểu thuyết thiếu não cho là một tiểu quý hồn thật lợi hại, phía dưới rất bận rộn, vậy có nhiều thời gian đền cho các nàng sao?

Thời điểm ta đưa rất nhiều loại người này đi, ta đem vị trí còn trống cho tiểu nha đầu ta yêu thích đi đầu thai. Ta nghĩ, nàng còn thích hợp làm người hơn, sự thật chứng minh, ta làm đúng, cho dù có được trí nhớ đời trước, nàng cũng vẫn thích gặp người.

Hơn nhiều năm sau khi chúng ta lần nữa gặp mặt, ta lại diệt một quý hồn bệnh xuyên qua. Lúc ấy, nàng một bộ bị kinh hách đến, tiếp đó, ta vô cùng dè dặt thêm hàm súc biểu đạt cảm tình của ta.

Tiếp theo, bởi vì ta quá “Chăm chỉ”, phía trên quyết định giao cho ta một cơ hội “Nghỉ ngơi dài hạn”. Vì vậy, để không diễn một màn tình yêu quý người cùng tiểu nha đầu kia, ta chỉ có thể cũng đi làm người thôi. Đáng tiếc, thời điểm ta đầu thai nhất định phải nhỏ hơn so với vợ ta, bất quá không sao, đầu

năm nay, tuổi tác căn bản không phải vấn đề!

Rất nhanh, ta liền kiên trì tới khi chúng ta lớn lên, cũng kiên trì tới khi kết hôn. Lúc kết hôn, ta biết ngay có một việc ta tính sai, một ngày kia, ta cho phép vợ ta ôm một đứa con nít đầu trọc cùng ta kết hôn.

Đứa nhỏ đầu trọc đó, là chủ nhân của nhà ta.

Ta sâu sắc hiểu được, có lẽ kẻ địch của ta cho tới bây giờ không phải bất cứ người đàn ông nào trên cõi đời này, hay là động vật giống đực, mà là một Cô gái. Cũng may, đứa nhỏ này còn chưa lớn lên thành một cô gái, ta còn có rất nhiều chuyện có thể làm, tỷ như chuyện kiếp trước, trước kiếp trước, trước trước kiếp trước cũng không dám làm.

Trả đũa.

Đây là một cô gái có suy nghĩ của người trưởng thành, hơn nữa rất kiêu ngạo.

Nàng đã từng là chủ nhân của ta, là chủ nhân của tiểu nha đầu nhà ta, cũng là tình địch của ta.

Ta tự tay nắm được cái mũi nhỏ của nhỏ, tách chân nhỏ của nàng ra, để cho lấy nàng cảm thấy vô cùng si nhục, cười với nàng: “Xi ~”

Sau khi kết hôn, ta rất thích làm như vậy.

Bởi vì vợ của ta luôn dành ánh mắt của nàng cho chủ nhân của nàng trước, vì đoạt được ánh mắt ấy, ta không thể làm gì khác hơn là làm như vậy, một ngày ba lần, mở đôi chân bé nhỏ ra, để cho nàng xi thể nào liền xi như thế, cho đến khi chân nhỏ của đứa bé không thể nhận được nữa tì vào trên mặt ta.

Mỗi khi đến lúc này vợ của ta cũng sẽ vỗ bàn cười to, khi vợ ra cười to, ta sẽ lấy khăn giấy lau mũi cho đứa bé, bởi vì đứa bé quá xấu hổ quá kiêu ngạo, lúc này sẽ cao giọng gào khóc. Đến lúc này, nội tâm ta sẽ tự nhiên sinh ra một loại cảm giác đặc biệt sung sướng.

Cho đến khi, đứa bé này biết nói.

Ta trả đũa đối phương, đồng thời, đối phương cũng có thể đánh trả ta, a, cuộc sống tàn khốc này, bất quá, náo nhiệt như thế hình như không tồi. Mặc dù bên cạnh cơ hồ đều không phải là người bình thường, nhưng ta thích như vậy hơn chung sống cùng người bình thường.

Qua hơn mười năm, đứa trẻ lớn lên thành tiểu mỹ nhân, nàng rất cuộc muốn kết hôn.

Cha của chủ nhân nhà ta rất nóng nảy, nhưng hân nóng nảy cũng vô dụng, trước khi cử hành hôn lễ họ đã lĩnh chứng rồi. Đối với con gái mình có chủ kiến như vậy, hân hiển nhiên rất không vui vẻ, nhưng không vui vẻ cũng không có biện pháp, đây là một người cha ngu ngốc thương con gái, hân chỉ có thể lão lệ tung hoành trách cứ luật pháp.

“Con mẹ nó ai cho nguoi quy định 18 tuổi là có thể kết hôn đấy! ! !”

Mà mẹ của tiền chủ nhân, nàng đại khái sớm đã bị lão đại ngu xuẩn kiếp trước kiếp trước của ta đã động rồi, lúc này lại vẫn rất vui mừng.

Đây là người đàn ông tốt biến thái, từ con gái nàng ra đời không bao lâu liền yêu con gái nàng không thay đổi a.

Hiện trường hôn lễ tới rất nhiều khách, ta thô thô đảo qua, thế nhưng thấy được nhiều lão đại thúc, bọn họ chia vào gương mặt ta đã từng thấy trong thế giới thiếu thuyết mà đến. Một giây khi bọn họ nhìn thấy tân nương, ta rõ ràng cảm thấy nét mặt già nua của bọn họ cũng rung rung, một bộ muốn rời đi lại không thể rời đi.

Thật là thú vị, ta câu môi cười cười.

Vợ ta đã tới, hiển nhiên nàng cũng thấy được những người đó, nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Người phạm ngu xuẩn.”

Vợ ta, từ trước đến giờ rất siêu thoát.

————o Hoàn o————

Bạn đang đọc truyện *Khi Nam Tiêu Tương Gặp Phải Nữ Tân Giang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.